

Giới thiệu Em Là Cả Thế Giới Của Anh

Thể loại: Hiện đại, Học đường, Tình Cảm

Câu chuyện cổ tích đều là những kết thúc hạnh phúc. Nhưng ngoài đời, có mấy ai là "công chúa", có mấy ai tìm được "bạch mã hoàng tử" của đời mình...

Trong chuyện cổ tích, cô bé lọ lem xinh đẹp đánh rơi giày thủy tinh, nhờ đó hoàng tử nhặt được rồi ra sức tìm kiếm nàng...

Nhưng ở đời thực, câu chuyện yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên chưa chắc sẽ có một tình yêu đẹp. Cũng chưa hẳn sẽ có "giày thủy tinh" để tạo nên vẻ đẹp bí ẩn cho cô gái hay làm chàng trai có thứ để nhớ mãi không quên.

Hạnh phúc không tự dưng có được mà là do kiên trì cố gắng, cố chấp không bỏ cuộc thậm chí đánh đổi bằng nụ cười nước mắt và cả tuổi thanh xuân.

Đến cuối cùng hạnh phúc có mỉm cười, cả hai bước chung trên một con đường hay là một người tiến một bước, một người lùi một bước, kết cục chẳng thể bên nhau, chia xa mới là cách giải thoát.

Đây là lần đầu mình viết truyện, có gì sai sót mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Ngôi nhà mới

Một chiếc xe Lamborghini tiến vào cánh cổng lớn của căn biệt thự xa hoa rồi dừng lại, cửa xe bật mở, một người phụ nữ dắt một bé gái tám tuổi bước ra.

Cô bé rất xinh xắn, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn lấp lánh nhưng lại đượm buồn. Người phụ nữ quay sang hỏi cô

- Con có thích nơi này không? Từ nay con sẽ sống ở đây.

Phương Ly khẽ lắc đầu.

Đúng là nơi này rất đẹp, rất lớn, nó giống như thế giới cổ tích, giống như thiên đường mà cô từng tưởng tượng ra, mọi thứ đều thật long lanh và chói mắt.

Thế nhưng... cô vẫn thích nơi ở cũ hơn, nơi ấy có mẹ, có anh, có người yêu thương che chở cho cô, có những tháng ngày vui vẻ ấm áp. Đáng tiếc giờ đây họ đều rời xa cô cả rồi.

- Chúng ta vào thôi con.

Người phụ nữ khẽ thở dài rồi dắt tay cô tiến vào đại sảnh, nơi ấy có một người đàn ông tầm ngoài bốn mươi, gương mặt rất hiền từ đang ngồi trên sofa đợi sẵn.

Vừa thấy ông bà liền gật đầu chào rồi cất giọng

- Lão gia đây là đứa bé mà tôi đã nói với ông, xin ông hãy rộng lòng mà thu nhận nó.

Rồi bà xoa qua xoa lấy đôi vai nhỏ đang run lên của cô như muốn an ủi.

Tuổi thơ của Phương Ly là một chuỗi ngày bất hạnh. Năm bốn tuổi trong lúc cả gia đình cùng ra ngoài du lịch thì gặp phải tai nạn giao thông, cô may mắn sống sót nhưng cả cha lẫn mẹ đều vì che chở cho cô mà đều qua đời.

Họ hàng sau đó không ai muốn chăm sóc, họ đưa cô đến bỏ lại ở cô nhi viện.

Năm sáu tuổi Phương Ly được một người phụ nữ tốt bụng nhận nuôi, bà còn có một đứa con trai hơn cô hai tuổi, người cô luôn gọi là anh hai.

Vẫn tưởng cuộc sống từ đây sẽ yên bình nào ngờ ông trời lại tàn nhẫn cướp đi hạnh phúc đó. Hai năm sau, trong nhà lại xảy ra biến cố lớn, anh hai bị người ta bắt cóc, mẹ nuôi thì trở thành người thực vật.

Người phụ nữ đứng bên cạnh là di Lan, em gái của mẹ nuôi cô, di cũng có ý định đem cô về cùng sống chung nhưng cả gia đình di đều cho rằng cô là ngôi sao chổi xấu số nên đồng loạt dùng những lời lẽ cay nghiệt để miệt thị và tống khứ cô đi.

Di chỉ còn cách đưa cô đến đây.

Nhìn thấy gương mặt ngây thơ hắc hác với đôi mắt đỏ hoe, đó là dấu tích của bao nhiêu đêm cô khóc nhớ mẹ và anh khiến cho Phương lão gia động lòng thương cảm

- Tên của con là gì? Bao nhiêu tuổi rồi? - Phương lão gia hỏi

- Dạ con tên Phương Ly, con... tám tuổi. - Phương Ly có chút rụt rè đáp

- Con gái của ta tên Phương Du, cùng tuổi với con. Thôi thì từ nay con hãy ở lại đây, ngoài những lúc làm việc nhà ra con sẽ học cùng và chăm sóc con gái của ta.

- Dạ con... cảm ơn... lão gia. - Phương Ly hơi cúi đầu

- Ủ, con ngoan lắm

Phương Du chính là tiểu thư duy nhất của Phương gia, khi cô được ba tuổi thì phụ nhân qua đời, từ đó trở đi Phương lão gia dành tất cả tình yêu thương và chiều chuộng cô, đối với người ngoài thì ông ấy nghiêm khắc nhưng đối với con gái của mình thì hoàn toàn ngược lại.

- Di Lan, mau dẫn con bé lên phòng giới thiệu với Du Du đi. - Lão gia nói

- Dạ lão gia.

Phương Ly và Di Lan mới đứng ngoài cửa phòng mà đã nghe được tiếng ném đồ đạc bên trong của vị tiểu thư tên Phương Du đó, sau đó là tiếng la hét đầy non nớt

- Con không chịu, con không chịu đâu, đi học cùng đứa nghèo hèn đó, con thà chết cũng không đi, không đi đâu.

- Tiểu thư, cẩn thận lão gia nghe được đấy. - Quản gia đưa một ngón tay lên miệng nhắc nhở

Di Lan thở dài một hơi rồi nắm chặt tay Phương Ly mở cửa bước vào.

CÁCH - Cửa phòng mở ra

Phương Ly nhìn thấy trên giường là một cô bé hoàn toàn không giống cô, một chút cũng không giống.

Tiểu thư Phương Du được sống trong một căn phòng vừa to vừa đẹp, đồ đạc hết thấy toàn màu hồng, có rất nhiều chú gấu bông đủ loại và nhiều thứ cô chưa từng thấy bao giờ. Tiểu thư còn mặc lên mình bộ váy công chúa đẹp rực rỡ, tóc được tết bằng nơ rất xinh.

Cô ấy... có tất cả những gì một đứa trẻ bình thường luôn khao khát.

Đứng gần đó là một người phụ nữ trung niên tay cầm khay đồ ăn năn nỉ tiểu thư dùng, bà dành cho Phương Ly ánh nhìn rất đỗi khinh thường.

Di Lan tiến thêm một bước nhẹ nhàng nói

- Tiểu thư còn nhớ đi không, đây là cháu của dì, bằng tuổi tiểu thư đấy, hy vọng sau này hai đứa có thể làm bạn với nhau.

Nào ngờ tiểu thư lại nằm trên giường khoanh tay lại, trợn mắt nhìn rồi chỉ tay vào Phương Ly và hét lên giận dữ

- Ai để cho con nhỏ ăn mày này vào phòng con, từ nay không cho phép nó lại gần con, không cho phép nó động vào đồ đạc của con, cả dì nữa, tất cả ra ngoài hết đi.

Phương Ly thật không ngờ tiểu thư trông chỉ trạc tuổi cô mà lại có thái độ như vậy, nếu như là cô nói những lời như thế để mẹ cô nghe được nhất định sẽ bị la mắng cho một trận rồi đánh đòn. Nhớ đến mẹ cô lại khẽ rơi nước mắt.

- Thôi con chúng ta ra ngoài để tiểu thư nghỉ ngơi một chút. - Di Lan quay sang nói rồi dắt tay cô ra ngoài.

Sau khi dặn dò một số chuyện đi ngâm ngùi ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô, nghẹn ngào trong tiếng nức

- Bất con chịu khổ rồi, xin lỗi con.

Đôi chân bé xíu lon ton chạy theo đến khi bóng dáng đi quay lưng biến mất sau cánh cổng to lớn.

Trời bất chợt đổ mưa to nhưng cô vẫn đứng đó, đôi mắt trẻ thơ ướt đẫm nước mưa hòa lẫn dòng nước mắt, đến điểm tựa cuối cùng cũng không còn nữa rồi. Trong ký ức của Phương Ly, đó là lần cuối cùng cô khóc to nhất.

Điều khiến tuổi thơ của cô trở nên âm ỉ và khổ đau chẳng ai ngoài bà quản gia và tiểu thư Phương Du.

Hai bé gái bằng tuổi nhau, sống chung trong một ngôi nhà nhưng số phận khác biệt nhau một trời một vực.

Phuong Du trước mặt ba mình thì vờ đối xử với Phuong Ly như chị em, nhưng khi ông vừa quay đi đã tỏ thái độ, không ngừng chửi mắng cô, xúi giục bà quản gia hành hạ cô.

Khi Phuong Du ăn còn bắt cô phải đứng bên cạnh để mà nhìn, thậm chí bắt cô ăn đồ dư thừa của mình, không ăn thì bị chửi có khi bị tát.

Khi cùng nhau ra ngoài hay đi học thì luôn giờ giọng rồi sai khiến cô đủ thứ để người khác nhìn vào nhận ra ngay đâu là chủ, đâu là tớ.

"Con nhỏ mỗ cô què mùa, con hầu nghèo hèn, cái đuôi của Phuong Du, thứ rác rưởi..." chỉ là một trong số những lời khó nghe người khác dành cho cô.

Vì lẽ đó chẳng một ai muốn làm bạn với cô, cha mẹ của các bạn cũng không muốn con cái mình tiếp xúc với cô. Mỗi ngày cô đều lủi thủi một mình làm việc, một mình đi học, một mình đi về. Đôi lúc cảm thấy thế giới dường như chỉ còn lại mỗi mình mình.

Ở Phuong gia, mỗi khi Phuong Ly làm sai việc gì là bà quản gia từ chuyện bé xé ra to, mắng nhiếc cho hả giận, lời thân thể của cô ra chửi rồi lại tát cô, đôi lúc vừa mắng vừa tát rồi thậm chí bắt cô nhịn đói mà ngủ.

Rất nhiều lần như vậy, tuy rất đau, rất muốn khóc nhưng cô không bao giờ khóc to thành tiếng, đặc biệt là không khóc trước mặt họ. Tất cả chỉ là những giọt nước mắt khẽ rơi xuống hai bên má, tối về lại trùm chăn thút thút rồi tự mình thấy thuốc xoa lên vết đau, thật lặng lẽ không ai hay biết.

Đến năm Phuong Du mười hai tuổi, không biết là chuyện gì, có lẽ muốn con gái mình nhận được sự giáo dục tốt nhất lão gia đã gửi cô qua Anh cho đi ruột chăm sóc và đi học bên đó.

Phuong Ly lúc nào cũng có niềm tin rằng anh của mình nhất định vẫn còn sống ở nơi nào đó, mẹ rồi sẽ tỉnh lại. Đến một ngày gia đình ba người của cô sẽ đoàn tụ cùng nhau.

Nhưng nguyện vọng đó của chưa thành hiện thực thì vào một ngày đẹp trời của năm 16 tuổi lại nghe được tin sét đánh ngang tai - ngày mai tiểu thư Phuong Du sẽ về nước, hai người lại cùng nhau đi học.

Phuong Ly ngẩng người ngược nhìn bầu trời trong xanh, không biết ngày mai sẽ như thế nào nhỉ?

Và không biết... điều gì đang chờ đợi ở phía trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Tiểu thư trở về - Đi xem mắt

Hôm nay bầu trời trong xanh khoáng đãng, ánh nắng dịu nhẹ, từng cơn gió mát lành thổi qua làm cho người ta cảm thấy thật sảng khoái.

Thế nhưng...

- Phuong Ly, sắp đến giờ rồi cậu đi chuẩn bị tinh thần đi.

Tiếng gọi của Hiểu Lam cắt ngang tâm trạng thương thức cảnh đẹp của cô

Thời gian cứ thế trôi đi mà không đợi chờ ai hay bất kì điều gì. Phuong Ly năm nay 16 tuổi, đã giúp việc ở Phuong gia được 8 năm, bây giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Sau bao nhiêu năm ngày này cũng đến. Cánh cổng đồ sộ của biệt thự dần mở toang để chào đón một sự kiện trọng đại - tiểu thư Phuong Du về nước. Quản gia ra lệnh dàn người giúp việc trong nhà ra đứng thành hai hàng hai bên, trong đó có cô, đang đứng bên cạnh Hiểu Lam.

Hiểu Lam cũng là một người giúp việc mà Phuong gia nhận vào sau này, đồng thời là một người bạn, người chị em tốt của cô.

Một chiếc xe Ferrari từ từ tiến vào sân rồi đột nhiên dừng lại. Trên xe bước xuống là một cô gái mặc chiếc đầm đen trông rất đắt tiền, mang giày cao gót ánh kim, vẻ đẹp kiều sa quyền quý, khuôn mặt cao ngạo không ai sánh bằng, tóc được uốn cong cùng chiếc mắt kính đen cách sành điệu.

Phuong Du không vội bước vào nhà thăm mà tiến đến bên cạnh dàn người hầu, ánh mắt tức giận liếc nhìn một lượt

- Tụi bây đứa nào là Phuong Ly.

- Là tôi, xin hỏi cô có gì dặn dò.

Phuong Ly thật chậm giờ tay lên, biết ngay mà, thế nào Phuong Du lại chẳng nhớ cô nhất.

- Lâu ngày không gặp mày vẫn quê mùa như vậy, chẳng thay đổi chút nào.

Sau khi cười khinh rồi ném cho Phương Ly một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thì Phương Du quay vào đại sảnh.

- Ba, con gái về rồi đây, con thật sự rất nhớ ba.

Phương Du vừa nhìn thấy ba của mình thì đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như một con cún con, chạy đến ôm chặt lấy ông.

- Được rồi được rồi, về thì tốt.

Phương lão gia kéo Phương Du lại ngồi cạnh ông ở bộ ghế sofa sang trọng đắt tiền

- Chắc di con bên đó cũng đã nói ta gọi con về là có chuyện gì rồi chứ? - Ông ôn tồn lên tiếng

- Con muốn chính miệng ba nói cho con một lần nữa. - Phương Du mỉm cười rất tươi nhìn ba mình

- Ta muốn con xem mắt với Dương Thiếu gia của tập đoàn Dương Thần, ảnh của cậu ấy ta cũng gửi qua cho con rồi, con thấy thế nào?

- Người ba chọn cho con nhất định là người tốt, con không ý kiến. - Phương Du hớn hờ

Ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng thật ra Phương Du biết rõ người mình sẽ đính hôn là ai.

Tập đoàn Dương Thần, giới kinh doanh không ai không biết, thế lực hùng mạnh hơn hẳn tập đoàn Phương Thị của Phương lão gia, lại chỉ có duy nhất một người thừa kế, đẹp trai tài giỏi. Biết bao cô gái muốn có cuộc hôn sự này mà không được.

Dương thiếu gia sẽ là chồng mình. Chỉ nghĩ đến đây Phương Du đã thấy sướng rơn trong lòng.

- Xem ra con thật sự trưởng thành không ít. - Ông nhìn con gái mình tự hào, xoa đầu cô

- Ba quá khen rồi. - Phương Du cười đến híp mắt, nắm chặt lấy tay ba mình

- Vậy thì buổi gặp mặt sắp tới con nhớ thể hiện cho thật tốt, ta khó khăn lắm mới đánh tiếng với nhà bên đó được.

- Ba yên tâm, nếu không có gì nữa con xin lên phòng trước.

Mục đích đã đạt được, Phương Du chỉ muốn ngủ một giấc.

- Phải rồi ta quên mất, con chuẩn bị nhập học trường An Hoa nhé, Dương thiếu gia cũng học ở đó. - Giọng lão gia đầy mong đợi

- Được ạ.

- Phương Ly sẽ học cùng với con. - Lão gia lại nói

Nghe xong câu nói này, mắt Phương Du trợn ngược lên, bức xúc la lớn

- Ba, ba nói gì vậy? Không được.

- Ta đã quyết định rồi, cứ thế mà làm đi, ta vừa khen con xong, đừng làm ta thất vọng.

Phương lão gia quay lưng đi vào phòng bỏ lại phía sau đứa con gái quý hóa mặt nhăn nhó hết lại vì tức tối.

.....

Phương Du sau khi được phía bên Dương gia thông báo về buổi xem mắt cô ta mừng ửng, còn ghi cả thời gian và địa điểm vào tờ giấy to dùng màu hồng dán ngay bàn của mình, mỗi ngày đều nhìn vào đó mà cười, xem ra là cực kì hào hứng.

- Mày chuẩn bị đi rồi cùng với tao đến buổi xem mắt.

Phương Du bước vào phòng ra lệnh cho Phương Ly, sau đó nhanh chóng đóng sập cửa một cái rồ to RẦM

Gi? Đi xem mắt sao lại lôi cô theo???

- Còn phải hỏi, lấy cậu làm nền cho yêu nữ tòa sáng chứ còn gì.

Ngắm kĩ lại lời Hiểu Lam cũng có lý lắm.

Phương Du trang điểm kêu sa, mặc váy dài rực rỡ. Còn Phương Ly ngược lại chỉ mặc lên người một bộ quần jean áo thun đơn giản. Hai cô gái đứng

cạnh nhau cứ như hai hình ảnh đối lập hoàn toàn.

Phuong Ly cực kì bất ngờ vì địa điểm gặp mặt không phải là một chỗ xa hoa như cô tưởng tượng mà chỉ là một quán cà phê bình dân thông thường.

"Nhà trai" bên đó chắc là chuộng những thứ giản dị, phong cách ăn mặc như Phuong Du hoàn toàn không phù hợp chút nào với không khí ở đây. Vừa bước vào là bao nhiêu cặp mắt ngoái lại nhìn.

Phuong Du mặt mũi hầm hầm đến chiếc bàn ở giữa quán theo đúng như theo sự giao hẹn trước. Chờ được mười phút đối tượng vẫn chưa xuất hiện khiến cô ta bực bội

- Mày đứng đây không được đi đâu đấy, tao đi vệ sinh, anh ấy đến thì báo chờ một lát. Nhớ đấy.

Theo ngữ khí của Phuong Du chính là chỉ được đứng không được ngồi, nhưng thôi kệ, đợi cô ta đi khuất mắt cô ngồi xuống, chứ vào quán mà đứng như vậy thì trông rất kì cục.

Ngồi khoảng năm phút Phuong Du vẫn chưa ra đột nhiên có một hai em bé một trai một gái, cỡ khoảng bảy, tám tuổi, ăn mặc có phần rách rưới chạy đến trước mặt Phuong Ly.

- Chị ơi chị mua giúp em một tờ vé số có được không? Cả ngày nay tụi em chưa ăn gì cả. - Bé trai nói

Nhìn vẻ mặt của hai trông rất đáng thương, làm sao cô từ chối được.

- Vậy chị mua mỗi đứa hai tờ chịu không? - Phuong Ly mỉm cười rạng rỡ, rồi móc tiền trong chiếc ví nhỏ mang theo ra

- Dạ của chị đây. - Thằng bé chìa vé số rồi nhận tiền

- Hai đứa là anh em ruột hả, mấy tuổi rồi? - Phuong Ly xoa đầu đứa bé trai

- Dạ phải, em tám tuổi, em gái nhỏ hơn em hai tuổi.

Kí ức cũ đột nhiên hiện lên trong đáy mắt, anh hai của cô cũng lớn hơn cô hai tuổi, anh lúc nhỏ cũng hoạt bát giống thế này. Không biết bây giờ anh sẽ có hình dáng như thế nào nhỉ?

Phuong Ly thu lại giọt nước mắt suýt rơi ra, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi

- Nhớ chăm sóc em gái cho thật tốt đó. Mà hai đứa có đói không? Hay là chị mua bánh đãi hai đứa ăn.

- Thật hả chị? - Nghe đến bánh, mắt hai đứa trẻ mắt sáng lên

Cô bước đến quầy mua cho hai anh em hai cái hamburger, vừa đưa tới tay cả hai đều ăn ngấu nghiến.

- Chị ơi, chị họ Phuong đúng không? - Bé gái vừa ăn bánh vừa cất tiếng hỏi

- Sao em biết hay vậy? - Phuong Ly rất đỗi ngạc nhiên

- Em đoán. - Bé gái cười đáp, rồi lại lè lưỡi

Đoán, lẽ nào hai đứa trẻ này có năng lực siêu nhiên?

- Thôi chào chị tụi em đi bán ở chỗ khác, cảm ơn chị rất nhiều.

Phuong Ly sau đó lại quay về bàn ngồi tiếp. Trong lúc cô không để ý hai đứa trẻ chạy vù ra khỏi cửa tiệm đến cạnh chiếc xe Ford màu trắng sang trọng đang đậu phía bên ngoài rồi gõ gõ mấy cái.

Kính xe hạ xuống, bên trong có một thanh niên trẻ gương mặt cực kì tuấn tú, trên môi nở một nụ cười tươi cất giọng hỏi

- Thế nào rồi hai đứa?

- Anh ơi, chị ấy đúng là họ Phuong, chị ấy đẹp và tốt bụng giống như thiên sứ vậy, còn mua vé số và bánh cho tụi em nữa nè. - Bé trai vui mừng giơ miếng bánh cắn dở một nửa lên khoe với anh

- Làm tốt lắm, hai đứa cầm lấy đi mua đồ ăn ngon đi.

Người thanh niên vừa nói vừa chìa ra một tờ tiền mệnh giá lớn khiến hai đứa trẻ kinh ngạc vô cùng, cúi đầu rồi rút

- Cảm ơn anh nhiều lắm, anh đẹp trai, tụi em đi đây.

Sau khi bóng dáng hai đứa trẻ xa khuất, bên trong xe, người thanh niên lấy điện thoại ra bấm số

- Alo mẹ, con vừa gặp cô ấy xong.

- [...]

- Cô ấy? Trông rất giản dị còn là người tốt, tụi con sẽ tìm hiểu nhau.

Đầu dây bên kia là nụ cười rất hài lòng của người phụ nữ.

Sau khi cúp máy, từ trong xe người thanh niên nhìn về phía cô gái đáng yêu đang ngồi trong quán một lần nữa, đôi môi vẽ lên đường cong tuyệt đẹp rồi ra hiệu cho tài xế di chuyển đến nơi khác.

Hôm đó Phương Du vào nhà vệ sinh hơn hai mươi phút, khi ra lại chờ đến gần ba mươi phút đối tượng vẫn không xuất hiện đành tiu nghỉu đi về. Trên đường về còn không ngừng lẩm bẫm “biết vậy đã xin số điện thoại”.

Nhưng về đến nhà thì thật bất ngờ lão gia thông báo nhận được điện thoại về cái gậy đầu của phía bên “nhà trai”. Ông rất hài lòng liền thưởng cho con gái yêu chuyến du lịch ba ngày ba đêm với bạn bè theo ý Phương Du.

Phương Du mừng đến mức cả đêm ngồi cười mà không ngủ còn Phương Ly vẫn chưa nhận thức được sóng gió sắp xảy đến với mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Gặp phải kẻ không bình thường

Dạo vài ngày gần đây tiểu thư Phương Du vẫn ngập tràn trong hạnh phúc nên đã quên mất việc hành hạ Phương Ly như dự tính ban đầu. Thế là hôm nay cô có thể thong thả cùng Hiếu Lam đi xem ca nhạc. Vé là do một người quen của Hiếu Lam cho.

Phương Ly thật sự rất yêu âm nhạc, chỉ tiếc là lúc này vẫn chưa thể thực hiện được lời hứa với mẹ lúc còn nhỏ là trở thành một ca sĩ.

Buổi biểu diễn này có ca sĩ mà Phương Ly yêu thích nhất - Lưu Nhã Đình.

Lưu Nhã Đình được đánh giá là một tài năng âm nhạc hiếm có, những ca khúc được chị ấy thể hiện luôn nhận được sự đón nhận nồng nhiệt từ giới trẻ.

Trong cuộc thi New stars quy mô lớn hai năm trước chị ấy đã vượt qua các đối thủ khác để giành quán quân. Không những hát hay mà còn đàn rất giỏi, xinh đẹp, tài năng, Lưu Nhã Đình đang là hình mẫu hướng đến của các cô gái trẻ hiện nay.

Đặc biệt là chị ấy chỉ lớn hơn Phương Ly có một tuổi mà đã đạt được thành tựu như vậy, thật là ngưỡng mộ đến mức không còn lời nào để nói hết.

Sau khi kết thúc phần biểu diễn Hiếu Lam đột nhiên rủ cô cùng lên vào để xin chữ kí vì cô bạn nhờ người quen làm ở đây dẫn vào, nhưng xin được hay không là do số phận.

Hai người chia tay tại ngã rẽ vì thần tượng của Hiếu Lam là nam ca sĩ Điền Phương, khác với cô.

Phương Ly cứ cúi thấp đầu lúi thủi bước, may là mọi người trong đây ai cũng có công việc nên vội vã, không chú ý đến cô. Đi mãi cuối cùng đến một căn phòng ở góc cuối, phía trên còn có bảng tên, Phương Ly hí hửng vô cùng.

Nhìn quanh không thấy ai, cô mở cửa len lén bước vào, cố gắng không phát ra tiếng động rồi can đảm đến mức cả người chui hẳn vào trong.

Phía kia có một người đang đứng bên bàn trang điểm, nhưng đáng tiếc đó không phải là nữ ca sĩ mà cô muốn gặp mà là một người nam nào đó xoay lưng lại nên cô không nhìn thấy rõ mặt.

Ai đây nhỉ? Stylist? quản lý?

Nhưng là ai thì cũng kệ, trong khi người đó chưa biết đến sự hiện diện của mình cô quay ra vậy.

Ring...ring...ring

Chết, điện thoại sao lúc nào không reo mà lại là lúc này!!!

Phương Ly giật mình móc trong túi ra ấn nút tắt rồi thoát thân nhưng không kịp nữa rồi, lúc ngược mắt lên người đó đã đứng ngay trước mặt cô.

Đó một thanh niên trẻ, hơn cô chừng hai, ba tuổi, dáng người cao lớn, chắc cũng cỡ một mét tám, với những đường nét gương mặt cân đối hài hòa.

Phải nói một cách thẳng thắn là cô chưa gặp một chàng trai nào đẹp như người này, thật sự rất đẹp trai. Đôi mắt sáng và hút hồn, sóng mũi cao, bờ môi mông khê nhếch lên đầy cuốn hút, nhưng nụ cười thì cứ “kì lạ” thế nào ấy.

Khoan đã, đây không phải là lúc để nghĩ đến chuyện anh ta đẹp hay xấu!!!

- Xin lỗi anh tôi đi nhầm phòng.

Phuong Ly vội nói rồi quay đầu bỏ chạy nhưng chưa kịp gì đã bị anh từ phía sau nắm chặt cánh tay kéo về phía mình một cách nhanh gọn lẹ.

- Đi nhầm hay rình mò? - Người con trai vẫn duy trì nụ cười trên môi, tay chưa chịu buông cô ra

- Tôi không phải, tôi thật sự là đi nhầm phòng. - Phuong Ly ráng giữ bình tĩnh, hít một hơi thật sâu

- Đừng giả vờ nữa, theo kinh nghiệm nhìn người của anh thì em gái đây nhất định là kẻ rình mò. - Anh ta cong môi cười

- Vậy còn anh, trông anh không giống người làm việc ở đây, còn lôi kéo con gái thế này, theo kinh nghiệm nhìn người của tôi thì anh chính là kẻ biến thái.

- Phuong Ly quỳnh quáng quá nói đại

Người thanh niên liền thả tay cô, ngắc ngơ một chút rồi bật cười. Dù sao anh cũng đang rảnh, đùa một chút cũng không mất gì.

- Đây em gái, nhìn kĩ đi, anh không thể nào là biến thái được.

- Tại sao? - Phuong Ly thắc mắc

- Thứ nhất, vì anh tên Giang Tuấn. - Người đó nói như thể đây là sự thật hiển nhiên

- Ý anh là sao? Những người Giang Tuấn thì không thể là biến thái? - Mắt cô tròn ngược lên

- Thứ hai, đó là vì anh rất đẹp trai.

- Phuong Ly: "..."

- Thứ ba em có công nhận là anh đẹp trai xuất sắc không?

Phuong Ly bất động tại chỗ. Gì thế này, xui xẻo đến mức chữ kí không xin được còn gặp một kẻ có đầu óc không bình thường???

Suýt nữa quên việc cần làm chẳng phải là chạy khỏi đây.

Cô quay lưng lại định chạy vù đi thì lần này Giang Tuấn lao đến chặn cửa lại ngay trước mặt cô, chưa hết cô còn bị ép lưng ngã vào phía cánh cửa khiến cả hai trong trạng thái mặt đối mặt rất gần nhau.

- Anh làm gì vậy hả, anh thật sự là biến thái?

Không tin được, biết bao nhiêu cô gái đã đổ gục trước dáng vẻ hào hoa của anh, thế mà bây giờ lại bị một con bé chưa trưởng thành hết gọi là biến thái cơ đấy.

Giang Tuấn mày cũng quá thất bại rồi, thế thì biến thái thử cho con bé này xem luôn.

Gương mặt anh càng lúc càng tiến gần gương mặt cô hơn, nhếch mép nở nụ cười gian xảo

Phuong Ly người hơi run, nghĩ thầm

"Gì vậy chẳng lẽ tên biến thái này muốn. . ., thế mà bảo biến thái còn không chịu nhận cơ đấy."

- Đây, anh muốn làm gì? - Cô trừng mắt hết cỡ nhìn anh

- Thế em nghĩ anh muốn làm gì em? - Giang Tuấn nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn một kẻ biến thái

- Tôi la lên đó.

- Là em xông vô đây trước, anh sẽ nói với người ta em theo dõi anh.

- Tôi đâu có quen anh, tại sao phải theo dõi anh?

- Bởi vì anh đẹp trai chứ sao.

- Anh...

Cô tức giận xoay mặt đi một bên, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô Giang Tuấn không khỏi buồn cười, anh vờ như tiến lại thêm chút nữa thì

BỤP

Phuong Ly không suy nghĩ nhiều liền dùng hết sức giẫm mạnh lên chân của anh, miệng la to

- Có ai không, tôi...um...um.

Giang Tuấn lập tức đưa tay lên chặn cái miệng như loa phát thanh không cho cô la tiếp, chân thì xoa xoa xuống nền đất cho bớt đau.

- Đến đây để xin chữ kí đúng không? - Anh nhướn mày hỏi

Phuong Ly trả lời bằng cách gật gật đầu.

- Từ đầu anh đã biết rồi, lúc này đùa với em thôi, anh không phải biến thái, giới thiệu với em anh là vệ sĩ của Lư Nhã Đình. - Giang Tuấn nói, mặt hơi hếch lên rồi cũng thả tay đang bịt miệng cô ra

Giờ chứ? Tên hâm dở biến thái này lại là vệ sĩ của chị của Lư Nhã Đình á, đánh chết cũng không giống.

Nhìn thái độ cười cợt, Phuong Ly thậm chí còn cho rằng có khi nào anh ta có bệnh quá sinh hoang tưởng, tự phong cho mình cái danh xưng đó không?

- Anh biết em khi này thấy anh ở ngoài đẹp trai nên cố xông vào đây để xin chữ kí của anh, thôi, mau đưa giấy đây anh giúp em. - Giang Tuấn thao thao nói

Phuong Ly đứng hình tay chân ngừng động cho đến khi...

Cộc...cộc...cộc

Cùng lúc đó có tiếng gõ cửa, Giang Tuấn nghe thấy liền tránh sang một bên, cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào.

Cô không tin vào mắt mình là Lư Nhã Đình.

Khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt to đen láy, trang điểm nhẹ nhàng thanh thoát, mái tóc dài mượt mà ngang vai, nụ cười ngọt ngào đến mức có thể hút hồn bất kì ai đối diện.

Quá hồi hộp, Phuong Ly chỉ đứng yên một chỗ, chị ấy thật sự rất rất xinh đẹp, đẹp như một nữ thần vậy! Con gái nhìn còn ngây ngất huống chi là con trai.

- Cô Lư, cô về rồi. - Giang Tuấn gấp hai tay lại hơi cúi người nói với Lư Nhã Đình

Nhã Đình quay sang phía Phuong Ly rồi nhìn về phía Giang Tuấn bằng ánh mắt đầy khó hiểu.

- À, cô bé này thấy tôi đẹp trai nên trốn đến đây xin tôi chữ kí. - Giang Tuấn lên tiếng

- Chị, đừng nghe anh ấy nói bậy, em đến xin chữ kí của chị. - Phuong Ly lớn tiếng ra sức thanh minh

- Em tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? - Nhã Đình nhìn cô cười dịu dàng, giọng nói êm ái như một bản nhạc piano

- Dạ em tên Phuong Ly, năm nay 16 tuổi, em là fans hâm mộ chị, bài hát nào của chị em cũng đều nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. - Phuong Ly hào hứng nói xong gãi đầu cười hi hi

- Chị rất vui khi nghe em nói như vậy.

Phuong Ly lấy giấy và viết đã chuẩn bị sẵn đưa về phía thần tượng của mình

- Hi, chị cho em xin chữ kí.

Cô đứng sát thêm một chút, nói thầm vào tai Nhã Đình

- Chị à, vệ sĩ của chị...có phải có chút không ổn không?

- Vệ sĩ? - Nhã Đình dùng bút ngược mắt lên nhìn cô đầy ngạc nhiên

- Thì anh đó chị, anh nói tên Giang Tuấn, người gì mà chẳng lịch sự xiu nào, nói chuyện lại còn sao sao, lộn xộn hết trơn, em thấy hình như anh ta có chút vấn đề chỗ này. Anh thật là vệ sĩ của chị hả chị?

Phuong Ly nói một lèo rồi chỉ chỉ tay vào đầu mình.

Nhã Đình nghe xong buồn cười không nhịn được, cười đến mức run tay, chữ kí nguyệt ngọc phải kí lại, Phương Ly thì chẳng hiểu là lý do là gì.

- Ủm, ảnh đúng là vệ sĩ của chị. - Nhã Đình gật đầu xác nhận rồi đưa tờ giấy cho cô. - Của em đây

Phương Ly thờ dài. Là thật rồi. Haizz. Không biết chị Nhã Đình lúc thuê có biết anh ta không bình thường không?

- Chào chị em về.

- Vất vả cho em rồi.

- Em gái anh còn chưa kí mà. - Giang Tuấn cười nói to vẩy vẩy tay bảo cô ở lại

- Ai cần anh kí chứ, bán giấy vụn cũng chẳng ai mua.

Phương Ly thậm hực nói xong thì nhẹ nhàng bước ra, nhưng vừa tới cửa liền lao đi thật nhanh, sau đó chợt nhớ mình quên đóng cửa nên chạy về đóng lại. Điều bộ đáng yêu đó khiến người con trai trong phòng không khỏi dõi mắt theo và bật cười.

Căn phòng cuối cùng chỉ còn lại hai người.

- Sao anh ngày nào cũng bày trò trên chộc người khác vậy? - Nhã Đình trách móc anh

- Đùa chút thôi, tại nhìn cô bé ấy trông buồn cười quá đi mất. Mà cô bé ấy nói gì với em, có phải là anh bị giun ăn mất não không? - Giang Tuấn khoanh tay trước ngực, khóe môi nâng lên

Nhã Đình bật cười thay cho câu trả lời rồi lại nói

- Em thì làm sao có cái phúc được anh làm vệ sĩ cho chứ. Phải rồi, bạn em cho hai vé xem phim, tối mai anh có muốn đi cùng em không?

- Mai thì anh bận rồi. - Giang Tuấn thần thần nói

- Anh bận gì?

- Bận đi xem mắt.

- Anh đừng đùa nữa.

- Thật mà, anh đi xem mắt.

- Thế cho hỏi vị tiểu thư nhà nào mà có phúc phần như vậy? - Nhã Đình vẫn nghĩ là anh đùa

- Tiểu thư nhà họ Phương, là cái căn biệt thự mà mỗi lần đi ngang em đều khen đẹp đấy.

- Phương gia tiểu thư???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bữa tiệc ra mắt hôn phu

Biệt thự Phương gia buổi tối ngập chìm trong ánh sáng đèn rực rỡ. Hôm nay là ngày trọng đại đối với tiểu thư Phương Du - thiếu gia Dương Minh Khải hôn phu của cô sẽ đến nhà dùng cơm.

Cứ cách năm phút bà quản gia lại xuống bếp gào thét một lần

- Tụi bây làm việc cho cẩn thận một chút, đừng có vừa làm vừa ngủ.

Được một lúc thì Phương Du trong bộ váy màu đỏ chói lọi cùng khuôn mặt trang điểm tương xứng cũng chạy xuống bếp hối thúc

- Làm nhanh tay nhanh chân lên, gần đến giờ rồi.

Hôm nay lão gia có việc đột xuất phải đi chỉ có mỗi Phương Du tiếp Dương thiếu gia, sự căng thẳng lộ rõ trên mặt.

Phuong Ly thấy khó hiểu, chỉ là hai bên gặp mặt nhau thôi có cần làm như trời sắp sập đến nơi hay tổng thống ghé thăm không?

- Tiểu thư à, hôm nay trông cô thật xinh đẹp! - Bà quản gia chen vào một câu làm dịu tâm tình của Phuong Du

- Cái đó còn phải nói à, bà xem đuôi tóc tôi có rối không? - Phuong Du sờ sờ đỉnh đầu mình

- Không có thưa tiểu thư. Tóc cô rất đẹp.

Đang nói giữa chừng thì nghe có tiếng xe vang lên từ phía trước cổng.

Cánh cửa tự động của biệt thự mở ra, một chiếc BMW màu đen sang trọng nhanh chóng tiến vào khuôn viên rộng lớn rồi chậm chậm dừng lại. Hai thanh niên mặc vest lịch sự, một đen một trắng tương phản cùng nhau bước xuống.

Vài giây sau Phuong Du đã đứng ở trước nhà, vừa trông thấy hôn phu của mình liền tức tốc chạy đến gần, trung bộ mặt giống như là thế giới chỉ có hai người.

Bạn thân của Dương thiếu gia đứng bên cạnh dù rất đẹp trai nhưng trong mắt Phuong Du cũng là người vô hình, bởi vì ban đầu ba cô là muốn lập hôn ước với nhà anh ta nhưng bị anh ta từ chối thẳng thừng khi mới nghe tên cô.

Nỗi nhục nhã này cất đầu cho hết.

- Cuối cùng anh cũng đến, lần trước em đợi anh trong quán không thấy anh, cứ tưởng anh không thích em, nào ngờ... - Phuong Du mừng rỡ nói với Minh Khải một hơi không nghỉ

- Em là Phuong Du? - Dương Minh Khải khi nghe Phuong Du tự giới thiệu thì ánh mắt và giọng điệu đều rất đổi ngạc nhiên

- Phải, chính là em. - Phuong Du then thùng cúi mặt

Trong đầu Minh Khải xuất hiện toàn dấu chấm hỏi, người con gái đứng trước mặt anh và người con gái mấy ngày trước anh nhìn thấy trong quán vốn không phải cùng một người.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mới mấy ngày cô ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ thành người khác (t/g: Em lạy anh^^).

Minh Khải cứ nhìn Phuong Du trân trân, đợi đến khi người bạn bên cạnh huyết cù chỗ thì mới giật mình và thoát khỏi dòng suy nghĩ

- Quà, quà. - Người bạn nhỏ giọng nhắc nhở

- Phải rồi, anh có món quà nhỏ muốn dành cho em.

Minh Khải nói xong thì chia ra hộp quà màu hồng bên trên có dính nơ đã chuẩn bị trước cho Phuong Du bằng một gương mặt hết sức miễn cưỡng.

- Em thích lắm, cảm ơn anh rất nhiều.

Phuong Du e then vén nhẹ cọng tóc rồi nũng nịu cầm lấy quà sau đó bước đến khoác tay Minh Khải vào trong, nhưng tiếc là bị anh gạt nhẹ ra.

- Thôi anh mau vào ngồi đi, em vào chuẩn bị một chút rồi sẽ ra ngay với anh. - Phuong Du cảm thấy hơi tức tối nhưng vội chống chế rồi chạy ngay vào nhà

Khi trong sân chỉ còn hai người người bạn quay sang hỏi Minh Khải

- Hey, ngày xưa cậu học văn bao nhiêu điểm, thực tế và miêu tả của cậu một trời một vực với nhau vậy? Giản dị là thế này sao?

- Người mình gặp lúc đi xem mặt không phải cô ấy. - Minh Khải mặt đen lại, cực kì khó coi

- Vậy chứ à? - Người bạn mắt tròn tròn ngạc nhiên

- Mình không biết.

- Cậu đi gặp người ta mà cậu không biết. - Người bạn không tin nổi

- Mình không gặp, mình chỉ đứng bên ngoài quán nhìn thôi.

- Người bạn:"..."

- Thôi được rồi, đến rồi thì ngồi vào bàn đi. Làm tưởng cậu vợ được cực phẩm tôi mới bỏ thời gian đến xem thử, thật là nhàm chán. - Người bạn lắc đầu, cảm thấy may mắn vì ngày trước đã không đồng ý xem mặt cô gái này

- Ủ. - Minh Khải nói nhưng tâm trạng cực kì rối bời

Cả hai đi cạnh nhau tiến vào khiến cả phòng khách Phương gia sáng bừng. Những cô gái giúp việc có mặt ở đây đều tập trung ánh nhìn về phía họ, không khỏi ao ước được làm bạn gái của một trong hai chàng hoàng tử đẹp trai này.

Phương Du khi này bảo bạn chuẩn bị chính là đi trang điểm lại một chút trước khi bước vào tiệc.

Minh Khai quay sang nói với bạn mình đầy ẩn ý

- Phương Du đó, cậu "gánh vác" giúp mình được không?

- Không được, cô ta cũng không phải dạng của mình.

Đối với người bạn của Minh Khai, Phương Du chỉ là một cô tiểu thư ông ọ, thích làm màu, trên người lúc nào cũng sặc mùi nước hoa cùng phấn son tổng hợp, hết như bao nhiêu đứa con gái khác nhan sắc bu quanh anh mà thôi. Hoàn toàn không hứng thú.

Thứ anh muốn tìm là một bông hoa độc nhất vô nhị.

- Thế cậu cứ tưởng tượng cô ta là dạng của cậu đi. - Minh Khai cố nài nỉ

- Vậy sao cậu không tưởng tượng cô ta là cô bé cậu gặp trong quán đi.

- Minh... trí tưởng tượng của mình không phong phú bằng cậu. - Minh Khai chống chế bằng một câu thiếu muối

- Do cậu cả thôi, chẳng ai đi xem mắt mà lại bày trò cái gì mà thử thách, xong rồi đến gặp mặt cũng chẳng gặp, giờ lại bảo làm người. - Người bạn ung dung nói

Minh Khai thở dài, sắc mặt càng đen hơn.

Phương Du sau nửa thế kỉ chuẩn bị cuối cùng cũng xong, hào hứng ngồi vào bàn, dĩ nhiên là sát bên cạnh Minh Khai.

- Anh chờ em có lâu không? - Phương Du cất giọng ngọt ngào

- Cũng được.

Minh Khai trả lời mặt không cảm xúc khiến Phương Du thấy mắt mặt đành nhìn về phía người bạn, cố nặn ra một nụ cười

- Giang thiếu gia, này giờ em quên chào hỏi anh.

- Không sao, vậy quên luôn đi, chúng ta biết nhau cũng chẳng để làm gì. - Anh trả lời lãnh đạm

Phương Du giận sôi trong người rồi quay đầu lại dùng mắt ra lệnh cho giúp việc trong nhà bê đồ ăn ra.

Phương Ly lúc này vẫn loay hoay dưới bếp, nghe có hiệu lệnh hai tay liền bụng tồ súp khai vị.

Khi gần đến bàn, cô như tỉnh giấc, ban đầu còn tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm.

Một trong hai người thanh niên ngồi đó chẳng phải là tên thần kinh có vấn đề vệ sĩ của chị Lưu Nhã Đình? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Giang Tuấn thấy cô thì có chút giật mình. Anh và em gái này duyên với nhau đến vậy sao? Nếu tình cờ gặp thêm một lần nữa thì là cái người ta hay gọi là định mệnh đấy.

Phương Ly đi thêm hai bước nữa thì bị Phương Du cố tình duỗi chân ra khiến cô vấp phải, suýt nữa ngã nhào, may là vẫn thăng bằng kịp thời và đặt được tô súp lên bàn. Có điều nước súp lại đổ một ít lên tay, nóng rát vô cùng, vết bỏng dần dần đỏ ửng lên.

Phương Ly vội vã xoa xoa vết bỏng, mặt nhăn hết lại.

- Em không sao chứ, đưa tay cho chị xem thử.

Phương Du đột nhiên ân cần đứng dậy nắm lấy bàn tay cô. Thôi rồi, Phương Ly cô được đem ra làm bàn đạp nhằm tôn vinh sự tốt bụng của tiểu thư mình rồi.

- Giúp việc nhà em hơi vụng về một chút, mấy anh bỏ qua cho em nó nhé. - Phương Du cười tươi nói với hai chàng trai

Minh Khai này giờ vẫn chìm đắm trong suy nghĩ, khi nghe tiếng la của Phương Du mới giật mình tỉnh lại. Vừa ngược lên nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú dịu dàng ánh mắt anh liền sáng lấp lánh sự mừng rỡ.

Phương Du không nhận ra vẫn tiếp tục diễn

- Em bị phỏng rồi, có cần xử thuốc không? Hay vào trong nghỉ một lát đi.

Minh Khai không hề để tâm đến những lời đó, đột nhiên đứng bật dậy hỏi thăm Phương Ly

- Em không sao chứ? Có đau không?

Sau vài giây đơ ra vì bất ngờ, Phương Ly bối rối trả lời anh

- Em không sao, không sao ạ.

Nhìn kĩ thì thiếu gia Dương Minh Khai mang dáng dấp thư sinh, nét đẹp hiền hòa, khuôn mặt góc cạnh cuốn hút, sống mũi cao thẳng, nhìn vào khiến người ta cảm thấy thân thiện, ấm áp, dễ gần, lại còn có vẻ rất tử tế.

Theo nhận xét của cô, anh hoàn toàn không có giống cái con người hâm dở tên Giang Tuấn ngồi kế bên.

Cả hai đều rất đẹp trai nhưng quan trọng nhất vẫn là thần thái!!!

- Tên em là gì vậy? - Minh Khai lật đật hỏi

- Dạ, em tên Phương Ly. - Cô khẽ đáp

- Em...cũng...họ Phương? - Minh Khai lấp bắp, trong lòng nổi sóng

- Dạ. - Cô khẽ gật đầu

- Vậy em là...

- Em ấy là người hầu nhà em đó anh. - Phương Du trả lời thay, cố ý nhấn mạnh hai từ người hầu

Minh Khai giật mình. Cuối cùng bây giờ anh đã hiểu do đâu có sự nhầm lẫn đó rồi.

Là anh đã quá vội vàng, chưa gặp mặt đã vội quyết định hôn sự, người con gái trước mặt mới là người anh đã gặp, thấy ấn tượng và yêu thích. Hôm đó...có lẽ là Phương Du dẫn cô theo, anh thì lại cho rằng Phương gia tiểu thư là một người giản dị.

Chết rồi, lầm lẫn to rồi!!!

Trong mắt Phương Du, Minh Khai và Phương Ly từ đầu đến giờ đang liếc mắt đưa tình với nhau trước mặt mình, cô ta tức giận đến tím cả mặt mày.

- Minh Khai, cậu quen cô bé này à? - Giang Tuấn ngồi bên cạnh quan sát lúc này mới cất tiếng

- Không, cô ấy trông khá giống một người mình biết nhưng không phải.

Minh Khai lấy đại lý do, anh không thể nào tiết lộ do anh bị nhầm giữa hai cô gái nên dẫn đến hôn sự này được, quá mất mặt rồi.

Giang Tuấn nhìn Phương Ly nhún vai cười nói tiếp

- Cũng đúng thôi buổi này phẫu thuật thẩm mỹ tràn lan, người giống người là bình thường thôi mà.

Phương Ly giật nảy mình, ý là sao đây, nói cô phẫu thuật thẩm mỹ. Chỗ nào chứ, người ta đẹp tự nhiên thế này mà (^_^), tên Giang Tuấn này có mắt không đấy?

- Không có việc gì nữa, xuống bếp đi. - Phương Du nhìn Phương Ly nghiêng răng ra lệnh, cô ta không diễn tử tế nổi nữa

Phương Ly lùi thui ôm lấy bàn tay bị bỏng cất bước đi, nhưng chưa khuất bóng đã nghe Phương Du tiếp tục nói xấu mình bằng những lời khó nghe.

Vết bỏng cũng khá đau nên cô lập tức ngâm tay vào nước lạnh cho dịu bớt một chút rồi xử thuốc.

.....

Sau khi bữa ăn kết thúc, hai vị khách cũng rời khỏi, Phương Ly cùng mọi người dọn bàn ăn, nào ngờ mới ra tới đại sảnh đã thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

XOẢNG, XOẢNG, XOẢNG

Chỉ sau vài cú quơ tay của Phương Du, chén đĩa trên bàn bị hất tung hết xuống mặt đất, phút chốc bể tan thành một đồng đồ nát trước sự thần tốc ngạc nhiên của những giúp việc khác trong nhà.

- Phương Ly, một mình mày dọn hết đồng này cho tao. - Phương Du nhìn cô quát to

- Giới dụ trai nhi, thứ như mây mà cũng dám liếc mắt đưa tình với anh Minh Khai.

XOÀNG

Phuong Du nở một nụ cười khinh bỉ cô kèm theo một động tác buông nhẹ chiếc đĩa còn sót lại trên bàn như một sự dằn mặt, nếu như Phuong Ly cô tiếp cận anh, số phận sẽ như chiếc đĩa ấy vậy.

Nhưng cô nào có như vậy chứ!

- Các người ai giúp nó thì không xong với tôi đâu. - Tiếng hét của Phuong Du vang hết cả căn biệt thự

Nói xong cô ta dùng dùng bỏ lên lầu, trước khi đi còn không quên "dẫn dò"

- Nhớ dọn sạch sẽ, nếu như còn sót một mảnh nào tao bắt mày ăn cho hết.

Những người khác sợ hãi rón rén đi vào bếp không dám quay đầu nhìn lại, chộc giận tiểu thư thì chỉ có thiệt cho mình, chỉ còn lại Hiểu Lam chạy đến giúp cô.

- Con quý đó tưởng mình là ai, lão gia vừa quay đi một cái đã như vậy, để mình giúp cậu, tay của cậu đang bị đau mà! - Hiểu Lam uất ức thay cô

- Thôi đi, để bị bà quản gia nhìn thấy sẽ phạt luôn cả cậu đó, mình không sao, cậu đi nghỉ đi. - Phuong Ly cúi mặt xuống dọn dẹp tiếp

- Mà cậu với Dương thiếu gia đó là sao vậy? - Hiểu Lam thắc mắc

- Mình không biết, anh ấy chỉ hỏi tên mình thôi, mình không quen anh ấy.

- Mình tin cậu, nhưng Phuong Du cứ như kẻ điên vậy, cậu cẩn thận đấy.

- Ủ, mình biết rồi. - Phuong Ly mệt mỏi đáp lại

Nhìn những mảnh vỡ dưới sàn đột nhiên cô cảm thấy thế giới này thật kì lạ, những người giàu có thì có quyền sai khiến hủy hoại những người nghèo khổ thế này, kể cả họ có làm sai hay không làm sai.

Nếu cuộc đời con người là một bức tranh thì quãng thời gian tám năm qua của cô toàn bộ được vẽ bằng một gam màu xám xịt.

Không biết đến bao giờ bức tranh đó mới có thể tươi sáng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sự cố trong quán bar

Vào buổi tối trước ngày nhập học, Phuong Ly đang chuẩn bị sách vở thì nhận được điện thoại của Phuong Du

- Đem ví trên bàn tao đến quán bar MT trên đường X, cấm mày nói chuyện này cho ai biết.

Phuong Ly đành phải khoác thêm một lớp áo rồi ra ngoài đứng đợi xe bus.

Đây là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này.

Thật không thể tin nổi, không khí tràn ngập mùi rượu cay nồng và khói thuốc hòa lẫn vào nhau, chỉ đứng một chút đã cảm thấy khó thở. Âm nhạc ầm ầm đinh tai nhức óc, ánh sáng thì mờ ảo chớp choạng khó chịu. Còn có rất nhiều trai gái đang lắc lư theo điệu nhạc, ăn mặc hở hang trông phản cảm vô cùng.

Giống như đang lạc vào một thế giới khác, không xong, cô nghĩ mình phải mau chóng tìm được Phuong Du rồi ra khỏi nơi này ngay lập tức.

Luôn lách giữa rừng người một hồi đến lúc nhạc tắt mới phát hiện tiểu thư quý hóa của cô ăn mặc, tóc tai và trang điểm vô cùng lòe loẹt ngồi cùng ba thanh niên khác trên cùng một bàn để uống rượu. Trông họ chẳng giống người dân thường lắm.

Phuong Ly miễn cưỡng bước tới phía họ đang ngồi.

- Ví của cô đây. - Phuong Ly cầm ví đặt xuống bàn ngay tầm với của Phuong Du

- Có nói ai biết không?

- Không có.

Lão gia hôm nay lại có việc không về nhà. Nghĩ đến ông, cô thấy xót xa thay, kiếm tiền bên ngoài để con gái mình xài vào những dịp này.

- Đẹp quá, em gái bao nhiêu tuổi rồi?

Một thanh niên nhìn Phương Ly không chớp mắt, cô mang vẻ đẹp giản dị, ngây thơ thuần khiết khác hẳn những cô gái vào đây tìm thú vui khiến hắn ngơ ngẩn một hồi.

- Bị đui à, nhìn làm sao mà thấy con nhỏ quê mùa này đẹp, nó chỉ là người ở mà thôi. - Phương Du tức tối khi có người khen Phương Ly đẹp trước mặt cô ta

- Nhà cậu đứng đẳng cấp, nhà đẹp đến người ở cũng đẹp thế này. - Thanh niên tóc vàng hoe khác giờ giọng cợt nhả

- Là con nhỏ do ba mình nhặt từ ngoài đường về... nếu cậu không sợ hôi thì cứ quen nó đi.

- Hahaha. - Cả đám cười rộ lên chế nhạo cô

Phương Ly cứ lờ đi như không nghe thấy gì cả, bọn họ chỉ là đang nói nhảm thôi mà.

- Tôi đi được rồi chứ? - Phương Ly hỏi nhưng chưa đợi trả lời đã quay lưng đi

- Tao có nói là cho mày đi không? - Phương Du hầm hầm đứng dậy giật lấy vai cô quay ngược trở lại về phía mình. - Ở lại tiếp rượu cho bạn tao đi.

- Cô điên sao? Tôi không làm đâu.

Phương Du một mặt giữ chặt không cho cô đi, đằng khác liếc mắt cho hai thanh niên chung bàn giữ cô lại.

Phương Ly hoàn toàn bị khống chế, bây giờ có muốn chạy cũng không được, sức của một cô gái làm sao đọ nổi với hai tên lực lưỡng thế này.

- Du Du lát nó say cho nó đi với mình nhé. - Một thanh niên nháy mắt

Phương Du cầm ly rượu khoái chí tiến đến. Phương Ly ra sức vùng vẫy hai chân, cuối cùng đá trúng người cô ta làm ly rượu trên tay bị đổ ngược trở lại vào chiếc váy mà cô ta yêu thích nhất.

Phương Du vừa dùng tay lau chất lỏng màu đỏ vừa lồng lộn

- Để xem mày thắng hay là tao thắng!

Phương Du xông thẳng đến định chế rượu vào miệng cô lần nữa nhưng chưa kịp làm gì thì đột nhiên một tiếng la thất thanh từ đâu cất lên

- Công an... công an tới rồi... chạy mau đi.

Mọi người nghe xong đồng loạt kiếm đường bỏ chạy, Phương Du cùng hai tên lúc nãy không màng đến cô nữa mà cũng chỉ lo chạy.

Nên xem đây là may mắn hay xui xẻo đây, bởi vì xung quanh cô từ phía chỉ toàn người với người trong không gian chật ních, khung cảnh hỗn loạn khiến cô thật sự không thể nào xác định được lối ra ở đâu nữa.

Phương Ly cố gắng giữ cho cơ thể mình trụ vững để theo hiệu ứng bầy đàn, nhưng bất ngờ bị người phía sau đụng phải, suýt ngã xuống. May mắn thay là cô kịp tóm lấy một cánh tay để lấy thế đứng dậy.

- Bỏ ra. - Người đó cất tiếng nhưng bị âm thanh ồn ào che khuất

Ánh đèn mập mờ chớp nháy thật chói mắt, cô không nhìn thấy rõ gương mặt, chỉ biết đó là một người con trai.

Người thanh niên dùng cánh tay còn lại gạt lấy tay cô, nhưng lại bị cô kiên quyết giữ chặt không buông anh ta hết cách đành phải dẫn cô theo.

Hai người cùng nhau đến công viên gần đó mới dừng lại, nơi có ánh đèn đường mờ ảo chiếu rọi.

Bây giờ cô mới có dịp nhìn kỹ hơn, người con trai đứng trước mặt, không còn biết dùng từ nào để diễn tả, không phải đẹp mà phải gọi là quá đẹp, ngũ quan cân đối, đường nét trên khuôn mặt đều quá đỗi hoàn hảo, hoàn hảo đến mức không thực. Đôi mắt sâu thẳm toát lên sự lạnh lẽo cùng cô độc vô cùng.

Dưới thứ ánh sáng mờ mờ nửa sáng nửa tối đã đẹp như vậy rồi, nếu như là ban ngày thì không biết là như thế nào nữa.

Đặc biệt là anh nhìn cô nhưng lại mang đến cảm giác anh nhìn vào khoảng không trước mặt, cô vốn không tồn tại.

- Còn không buông.

Giọng nói lạnh buốt đưa cô về với hiện thực, vội vã thả bàn tay đang nắm chặt cánh tay rắn chắc của anh ra.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Người thanh niên quét qua người cô bằng ánh mắt sắc lạnh, sau vài giây liền cất tiếng

- Không cần cảm ơn.

- Anh thật tốt quá. Thế tôi đi nhé. - Cô cười rạng rỡ đưa tay lên định tạm biệt thì...

- Đứng yên.

- Hà. Để làm gì? - Cô ngơ ngác

- Trả ơn. - Anh nói hai từ cụt lùn

Nghe lời người này đứng yên một chỗ là quyết định ngu ngốc nhất của đời cô.

Vài giây sau nhìn lại thì cô và anh đã bị bao quanh một đám người mặt mày hung tợn, tình huống này sao giống hệt như phim xã hội đen trả thù vậy.

Chưa kịp suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra đã bị bọn họ “áp giải” đi

“Khoan đã, tôi và người này không có liên hệ gì với nhau, tôi không quen anh ta cũng không biết anh ta đã nợ các người cái gì nhưng tôi là vô can mà, làm ơn tin tôi đi”

Thật ra đó là những điều cô muốn nói nhưng vừa hít một hơi chưa kịp mở miệng thì đã bị người thanh niên chặn lại

- Muốn sống thì im lặng đi.

Vậy là cô không thể nói gì thêm được nữa!!

Bọn chúng đưa cô và anh một quán bar khác, tiếp theo là lên lầu rồi vào một căn phòng.

Người bên cạnh lãnh đạm đi đến ghế sofa ngồi xuống, cô cũng lẻo đẻo đi theo và ngồi cạnh anh. Ai nấy đều nhìn cô bằng một ánh mắt rất dò xét rất kì lạ, chỉ chỉ chỏ chỏ vào cô rồi quay sang nói thầm với nhau.

- Anh thiếu tiền xã hội đen à? - Phương Ly run sợ quay sang hỏi

- Muốn về nhà không? - Trái ngược với cô anh hoàn toàn bình thản

Phương Ly gật đầu lia lịa. Tên này hỏi bằng thừa.

- Lát nữa dù tôi hay họ nói gì chỉ cần gật đầu nói “phải” là được rồi. - Người đó lại mở miệng

- Có thật không vậy, anh đừng có gạt tôi nha. - Cô hơi hoài nghi

- Không tin? Thế thì cô ở lại đây luôn đi. - Anh ta lạnh lẽo nói

- Nhưng vì anh tôi mới ở đây mà, anh vô trách nhiệm vậy sao?

Dù sao ngồi trên cùng một con thuyền, chỉ còn cách tin vào con người mới quen này mà thôi. Cô thề như cô không thể toàn mạng ra khỏi đây thì tôi sẽ làm oan hồn nguyên rủa anh suốt đời.

Căn phòng nhỏ đếm chừng hai mươi mấy người, người nào cũng trông diện mạo cũng có vẻ hơi đáng sợ, nhưng người ngồi kế bên cạnh cô sao trông anh ta một chút lo lắng cũng không có, gương mặt còn lạnh lùng hơn bọn họ nữa.

Cuối cùng thì nhân vật quan trọng cũng đến, cửa mở ra, một người thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi cùng cô gái trẻ chắc trạc tuổi cô bước vào.

Đặc biệt cô gái cứ nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống người ngồi cạnh cô.

- Đại ca. - Tất cả cúi chào

Đại ca sao? Có phải giống như mấy tên mặc đồ đen trong phim Hồng Kông không?

- Em gái này sao run quá vậy, khó chịu chỗ nào à? - Đại ca nhìn qua phía cô hỏi
- Không, nước... à tôi muốn uống nước. - Cô không biết nói sao, tùy tiện đưa ra một lý do
- Tự nhiên.

Phuong Ly với tay rót nước trên bàn vào ly. Hóa ra đại ca xã hội đen cũng không đáng sợ đến mức như cô thường thấy trên tivi.

- Cô bé này là...? - Đại ca đó quay sang nói với anh
- Bạn gái em.

Phụt...

Cô sốc tới nỗi phun hết nước trong miệng ra ngoài, xin lỗi cho hành động khiếm nhã trước bao nhiêu người nhưng cô vừa mới nghe gì thế này...

Những người xung quanh còn sốc hơn cô, ai nấy đều há hốc mồm.

Người bên cạnh lấy miếng khăn giấy trên bàn đưa ra trước mặt cô và kèm theo đúng một chữ "lau", vậy mà trong mắt họ đây là hành động tình tứ của hai kẻ đang yêu nhau.

- Con nhỏ này mà là bạn gái của anh á, mặt mũi và thân hình cũng chẳng bằng em, còn cái bộ dạng quê mùa nữa chứ. - Cô gái trẻ đi với vị đại ca tức tối lên tiếng

Phuong Ly cô đã làm gì sai, tự dưng lại bị đưa đến đây cho người ta lăng nhục như vậy hả trời.

- Em đúng là bạn gái của nó sao? - Vị đại ca ra đưa tay ra lệnh cho cô gái yên lặng rồi nhìn cô hỏi

Phuong Ly hít thở sâu thu hết can đảm để lên tiếng theo kịch bản

- Dạ phải.
- Thế hai đứa quen nhau bao lâu rồi? - Vị đại ca hơi cười
- Hai năm. - Người ngồi bên cạnh cất giọng chẳng mang cảm xúc gì

Cô chỉ muốn nói, thật ra là 20 phút.

- Có đúng là hai đứa quen nhau không? - Vị đại ca hoài nghi hỏi tiếp
- Phải đó đại ca, chính mắt em nhìn thấy lúc này khi chạy khỏi quán bar, hai anh chị ấy nắm tay nhau chặt lắm, đến khi chạy ra ngoài vẫn lưu luyến nhìn nhau một hồi mới buông ra. - Một tên đàn em hào hứng kể lại
- Phuong Ly! "..."
- Thế ai theo đuổi ai trước, kể ra nghe thử đi. - Vị đại ca có vẻ hứng thú

Cô nhìn sang phía anh cầu cứu, thấy anh cũng chau mày, bởi vì anh chưa suy nghĩ kịch bản đến đoạn này.

Tới nước này rồi, chết thì chết.

- Là anh ấy yêu thầm em trước, suốt ngày cứ đi theo em, chờ em ở cổng trường, cuối tuần chờ chờ em đi chơi, các dịp lễ đều tặng quà, còn mua quà cho người nhà của em, cuối cùng em bị tấm lòng thành ấy làm cho cảm động nên gật đầu đồng ý làm bạn gái anh ấy.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau một hồi... Hahaha....sau đó lại là một tràng cười kéo dài, hết thấy đồng loạt cười nghiêng ngả

- Cô... mới nói cái gì? - Người ngồi bên cạnh liếc nhìn cô nói bằng chất giọng rất nhỏ nhưng làm cô cảm thấy có dòng điện chạy chạy sóng lưng, nhất thời không cử động được, có gì đó rất đáng sợ

Hồi đầu chỉ kêu cô gái này gật đầu và nói phải thôi, rất đơn giản, nào ngờ khả năng bịa chuyện của cô ta lại quá mức tưởng tượng như vậy.

Tốt nhất là sau này ra ngoài đừng để anh gặp lại nữa.

- Làm gì mà có chuyện đó được chứ.. cô ta nói như vậy các người cũng tin hả? - Cô gái ngồi cạnh vị đại ca tức tối
- Nhưng mà Lâm Đại Nhân đâu có phản bác, đại tẩu em ngưỡng mộ chị lắm. - Một tên trong đám nói

Giờ cô mới biết hóa ra người này tên là Lâm Đại Nhân, cái tên cũng khá phách thật. Và anh ta là cùng một hội với đám người này. Hừ, khi này cô lo thừa

rồi.

Thấy anh không phản ứng vị đại ca cười cười ha hả nói tiếp

- Em có bạn gái đẹp thế này hèn gì phải kè kè bảo vệ chứ không muốn theo bọn anh mở rộng địa bàn nữa, vậy thì hôm nay ở lại đây uống với tụi anh xem như tiệc chia tay nhé.

- Vậy cũng được ạ. - Anh nói

Khoan, ăn uống gì thì mặc các người, nhưng cô thì sao? 10 giờ biệt thự Phương Gia sẽ đóng cửa.

Phương Ly thu hết can đảm đứng dậy

- Giờ này cũng trễ rồi, xin phép mọi người tôi được về trước.

Vị đại ca sững sờ nhìn cô

- Em gái không làm chứ, mới 8 giờ mà, lát nữa xong để bạn trai em đưa về, trễ quá thì hai đứa ở lại chỗ anh cũng được.

Cái, cái gì đang diễn ra thế này???

Phương Ly liếc nhìn ra ngoài cửa còn có người đứng canh chừng, ruồi cũng bay không lọt... huhu...

Tiếp theo đó bọn họ bàn luận việc trên trời dưới đất gì đó, cô thì cứ liên tục nhìn đồng hồ... 9 giờ rồi.

“OÁP”

Dù hơi mất mặt nhưng công nhận tiếng ngáp của cô có sức công phá thật, ít nhất thì người ngồi bên cạnh cũng có tí phản ứng

- Về thôi.

Anh ta đứng dậy chào mọi người rồi đi thẳng về hướng cửa và cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến cô, sau cùng mới nhớ ra là màn kịch vẫn chưa kết thúc nên mới ngoảnh đầu trở lại.

- Theo tôi. - Anh ra lệnh như kiểu áp giải phạm nhân

Chẳng hiểu bọn họ thế nào mà lại tin vào câu chuyện tình yêu hoang đường này được không biết.

Vừa bước ra khỏi quán là anh bỏ đi một mạch, nhanh đến mức cô phải chạy theo gọi to

- Anh ơi.

- "... - Đối phương không phản ứng

- Anh tên Lâm Đại Nhân phải không?

- "... - Không có âm thanh nào trả lời cô

Cô hết cách đành chạy thật nhanh đến chặn đầu anh

- Tôi muốn hỏi từ nay họ sẽ không...

Chưa dứt lời bàn tay của người đối diện nắm lấy cánh tay cô kéo cô về phía mình, cô bị bất ngờ mất thăng bằng nên suýt ngã nhào vào người anh.

- Anh... anh làm gì? - Cô tròn mắt đưa tay định đẩy ra thì một giọng nói cứng rắn vang lên

- Nếu không muốn bọn sau lưng tôi cùng cô về tới nhà thì đứng yên đó.

Phương Ly hơi nghiêng đầu, hốt hoảng nhận ra vài tên trong đám người khi nãy đang đứng đó quan sát. Họ định theo cô về nhà sao? Xong rồi.

- Nhón chân lên. - Giọng nói lạnh lùng lại vang lên

- Tự đứng đang yên đang lành, nhón chân làm gì? - Cô ngơ ngác

- Bảo sao thì làm vậy đi. - Ngữ điệu lạnh tanh khó chịu khiến cô rùng mình.

Đôi chân vừa mới nhón cao hơn một chút khuôn mặt không tì vết của người đối diện liền kề sát khiến cô giật nảy mình

- Hà, anh...

- Im lặng, nhìn thẳng, giữ nguyên tư thế. Tôi mà làm thật thì đừng có trách. - Lần này là một câu đe dọa

Tại sao với lời người này nói cô lại răm rắp nghe theo như vậy?

Mà khoan đã... tư thế này quen lắm, chẳng phải giống...!!!

Sau đó cô mới hiểu anh ta đang đánh lạc hướng, ở góc độ này khiến bọn đó nghĩ cả hai đang hôn nhau chờ không được nên đành rời khỏi. Thứ hai là không nghĩ ngợi thêm về chuyện người yêu. Thứ ba, bắt cô nhón chân trước chẳng phải giống cô chủ động.

Người này từ đâu chui ra vậy? Tính toán hay thật đấy!

Có điều đối diện với gương mặt hoàn mỹ, chiếc mũi cao cùng đôi mắt sáng bừng giữa màn đêm ở khoảng cách sát sao thế này khiến trái tim cô cứ không chịu nghe lời, liên tục nhảy múa trong lồng ngực.

Tùng đột xấu hổ ủa về làm hai má cô đỏ bừng, cả người run lên như có dòng điện chạy qua, lại lo lắng anh ta sẽ làm thật nên cánh tay bị giữ chặt siết lại thành nắm đấm.

Đám người phía kia trợn mắt kinh ngạc không dám nhìn màn này rồi đập vai nhau rời khỏi.

- Bọn họ đi rồi đi rồi. - Phương Ly mừng rỡ quỳnh quáng la lên thì người đối diện cũng thả tay. Cô đưa tay vuốt ngực, tim suýt nữa vỡ ra rồi

- Bao nhiêu tuổi rồi? - Người đó đột nhiên lại hỏi

- Tôi hà, mười sáu. - Cô thật thà trả lời

- Trẻ con đến thân hình chưa phát triển thì lo mà học hành, đừng có mà học đòi người khác đi bar, có đi thì cũng đừng có mà trưng ra bộ dạng quê mùa như vậy. - Lời nói vừa giễu cợt vừa răn đe

Trẻ con??? Chưa phát triển??? Quê mùa???

- Anh...anh nói ai thế? Còn nữa, tôi không phải là học đòi người khác, tôi...

Tin...tin...

Có tiếng còi xe vang lên phía sau, một chiếc xe hơi bóng loáng sang trọng đang đậu lại. Một thanh niên đeo kính gọng đen đi xuống mở cửa xe, nhìn người trước mặt cô rồi hơi cúi người, cô đoán là tài xế.

Tên này chắc là người có tiền rồi, tại sao giàu có như vậy lại đi làm lưu manh?

Anh ta bỏ lại mình cô giữa màn đêm lạnh lẽo bước lên xe và phi thẳng, không thèm nhìn lại lấy một lần.

Tài xế còn lịch sự hơn anh ta gấp ngàn lần, gấp người chào cô rồi mới lên xe phóng đi.

Tối hôm đó Phương Ly phải đi bộ đến sung cả chân mới về được đến nhà vì giờ này không còn tuyến xe bus nào nữa, còn bị bà quản gia mắng cho một trận mới được lên phòng ngủ.

Tất cả cũng tại cái tên xui xẻo khi nãy, Lâm Đại Nhân gì chứ, Lâm Tiểu Nhân thì đúng hơn.

Quên hết đi, quên hết đi, ngày mai là ngày nhập học.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhập học an hoa

Cuối cùng thì cũng chờ được đến ngày vào học, tâm trạng Phương Ly cũng tốt hơn rất nhiều.

Cô đứng trước gương hồi hộp khoác lên mình bộ đồng phục trường gồm áo sơ mi trắng cùng dây dùm thắt nơ phần cổ trông rất xinh xắn. Áo vest ngoài màu xanh có in logo trường, trên ngực áo bên trái là bảng tên, kèm theo đó là chiếc váy ngắn sọc caro màu xanh xếp ly dài ngang đầu gối.

Phương Ly xoay người một vòng, theo Hiểu Lam nhận xét là trông cô toát lên vẻ đẹp của một nữ sinh trung học, trẻ trung, tinh nghịch, đáng yêu.

Phuong Du trước khi bước lên chiếc xe hơi đắt tiền thì nghiêng răng nói gì đó rồi đóng sập cửa một cái rồ to trước mặt cô. Cô thì nghĩ đơn giản, học chung trường như cứ cố hết sức có thể tránh mặt cô ta là được.

Trên đường đạp xe đi học nhìn thấy hình ảnh một cậu bé đeo một cô bé khiến cô nhớ băng khuâng.

Lúc còn nhỏ mỗi lần chơi trốn tìm dù là anh hai trốn ở đâu cô cũng có cách tìm được, nhưng mà lần này... Cô trách sao anh lại trốn kĩ như thế, mất 8 năm vẫn không tìm được.

Á...

Miên man trong dòng suy nghĩ, phía trước có vật thể to lớn nào đó đang cản đầu xe cô lại mà đến gần cô mới phát hiện ra...

KẾT...may mà thắng vẫn ăn như thường.

- Lại nữa, sao lại là anh. - Phuong Ly ngẩng đầu lên ca thán

- Chào em gái, nhớ anh không? - Giang Tuấn nghiêng đầu đưa đôi mắt đẹp hút hồn nhìn cô

- Ai thèm nhớ anh chứ, trí nhớ tôi tệ lắm, không nhớ gì hết. - Phuong Ly vừa nói vừa quay mặt đi chỗ khác để tránh ánh mắt anh

- Vậy thì lạ thật, những cô gái khác gặp anh một lần đã mơ thấy anh, chúng ta gặp nhau hai lần rồi, đáng lý ra em ban ngày cũng sẽ nhớ đến anh mới đúng.

Sao trên đời này lại có loại người như thế này hả ông trời? Da mặt dày chắc cũng cỡ ba bốn lần mặt đường.

- Anh cản đường tôi chi vậy? - Phuong Ly nhìn Giang Tuấn hỏi

- Hỏi thăm nhau chút thôi, dù sao cũng chung trường mà.

Phuong Ly giật mình, này giờ lo cãi nhau, giờ nhìn kĩ bộ đồng phục Giang Tuấn đang mặc thì thôi rồi.

- Chúng ta có duyên nhỉ, em gái? - Giang Tuấn cười cười

- Ai là em gái của anh chứ?

- Thế thì gọi là em trai nhé.

- Anh...- Dừng một chút để nén cơn tức, Phuong Ly nói tiếp - Anh không phải vệ sĩ cho chị Nhã Đình sao? Anh đi học ai bảo vệ cho chị ấy? Mà sao lần trước anh lại đến cùng Dương thiếu gia.

- Thật ra, anh cũng là vệ sĩ của Dương thiếu gia.

Giang Tuấn đột nhiên hạ giọng, buồn rười rượi nói tiếp

- Nhà của anh rất khó khăn, anh phải làm thời vụ cùng lúc hai công việc để kiếm tiền, đến xe cũng không có đành đi bộ đây này, em có xe đạp để đi là tốt hơn anh rồi.

Phuong Ly nheo mắt nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt.

Lại nhớ đến cách ăn mặc bảnh bao lần trước, cô cảm thấy không tin tưởng chút nào, anh có khí chất không kém Dương thiếu gia bao nhiêu, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn hẳn, diện mạo vừa sáng loáng vừa thu hút.

- Anh là vệ sĩ thật sao? Tôi cứ cảm thấy không đúng lắm.

Giang Tuấn có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, anh nhún vai nói tiếp

- Là vậy, Dương thiếu gia coi anh là bạn bè nên giúp anh vào đây học, cũng như em theo Phuong Du tiểu thư vào đây vậy. Cậu ấy tốt tới nỗi quần áo mình mặc cũng cho anh mượn dùng. Mà bộ vest Dương thiếu gia cho mượn lần trước, anh mặc lên có phải rất đẹp trai không?

- Không.

Cô phủ định một cách thẳng thừng, nhưng trong lòng thì phải công nhận là anh nói đúng.

- Anh nghĩ chắc là em rất muốn cho anh quá giang xe đạp, mà thôi anh thích đi bộ hơn. Chào nhé! - Giang Tuấn vẫy vẫy tay

Phuong Ly lắc đầu không nói được gì nữa rồi ba chân bốn cẳng đạp xe đi. Con người này sao cứ thích tự biến tự diễn quá vậy, tự ki, thần kinh.

.....

Bước vào cổng rồi phải đi thế nào nữa, có ai có thể nói cô biết hay không?

Trước giờ cô chưa từng thấy trường nào rộng và đẹp như thế. Kiến trúc ngôi trường này chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả thôi “hoàn mỹ”, so với trường lúc trước cô học thì lớn hơn những mấy lần.

Nhìn một dọc đa số là những hoàng tử, công chúa nhà quý tộc bước xuống từ những chiếc xe hơi đắt tiền.

“Tin Tin”- Tiếng còi xe inh ỏi phát ra từ phía sau lưng.

Cô phải tránh đường một bên cho những chiếc xe hơi đi vào con đường dành riêng cho họ. Làm người giàu có cũng sướng thật, cái gì cũng được ưu tiên.

Họ còn dùng ánh nhìn rất lạ nếu không muốn nói là khinh bỉ khi thấy cô mang một đôi giày cũ kĩ, dắt xe đạp nữa.

Xe đạp không phải một phương tiện giao thông được nhà nước công nhận sao? Có gì mà nhìn dữ vậy không biết.

Bước thêm vài bước, giữa sân nổi bật là một đài phun nước cỡ lớn, những tia nước tinh khiết được bắn lên khúc xạ đẹp lóng lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Từ đây cô còn nhìn thấy những dãy phòng học lớn như những khu nhà cao tầng sang trọng vậy. Đúng là có tiền có khác, muốn xây thế nào thì xây.

Ban mai rực rỡ phản chiếu lên những tấm kính bóng loáng trong suốt góp phần làm tăng thêm sự tráng lệ, bao quanh là những tán cây cao lớn vươn mình che phủ và đồng thời tạo cảnh quan cho ngôi trường.

Từ trong sân trường có rất nhiều con đường rẽ đi mọi hướng, rốt cuộc là phải đi đường nào, cô trông mình chẳng khác nào người nhà quê lên thành phố, nhìn cái gì cũng hiểu kì.

Cuối cùng nhờ hỏi đường một thầy giáo này nên cô cũng tìm được lớp, lớp cô ở đầu dãy hành lang bên trên có tấm bảng được treo ngay ngắn 10A10.

Phương Ly vừa vui mừng bước chân vào thì ...

ÀO.....

Một thứ bột gì đó đổ từ phía trên đầu cô đổ xuống, Phương Ly hốt hoảng la lên và tiếp theo đó là tầm nhìn bị che khuất bởi một màn mưa phấn như "tên bay đạn lạc" bay đến khiến cô lùi về sau một bước nào ngờ mất thăng bằng mà té nhào xuống đất.

Một phút sau thầy giáo cũng bước vào thấy cô bò lồm cồm dưới đất, đồng phục và tóc tay bị biến thành một màu trắng toát. Khắp nơi xung quanh là những viên phấn rơi vãi.

- Các em đang làm gì vậy? - Thầy giáo quét mắt khắp xung quanh lớp, nói

- Đây chỉ là hình thức “chào đón” thành viên mới mà thôi mà thầy, đừng bận tâm. - Một tràng cười lớn vang vọng khắp phòng

Hình như đã quá quen thuộc với hình ảnh này nên thầy cũng không có thái độ gì thêm ngoài câu nói

- Em đi ra nhà vệ sinh chỉnh trang lại rồi vào học, tiết học sắp bắt đầu rồi.

Lớp học kiểu gì vậy? Bắn hết từ trên xuống dưới, báo hại cô đầu tóc thì ướt sũng, đồng phục thì nhếch nhác.

Chỉ trên trường ngăn ngừi từ cửa lớp xuống đến bàn, cô đã nghe không biết bao nhiêu tiếng xì xầm, khinh miệt chuyện cô là người hầu của Phương gia.

Khi đến gần cuối lớp, Phương Ly nhìn thấy chỗ ngồi cạnh một cô bạn còn trống nên cất tiếng

- Mình ngồi được không?

- Ừ.

- Cảm ơn cậu.

- Cậu là người giúp việc của Phương Du à? - Cô bạn cất tiếng hỏi

- Sao cậu...biết được vậy? - Phương Ly ngạc nhiên

- Phương Du tiểu thư của cậu đã đi rêu rao tên cậu khắp nơi, nói cậu là người giúp việc nhưng lại đi nịnh bợ ba cô ta để được vào đây học, còn cố tình dụ dỗ hôn phu của cô ta, thiếu gia Dương Minh Khải. Cho nên những người ở đây mới "chào đón" cậu như vậy đấy.

- Không có...mình không có. - Phương Ly lắc đầu nguầy nguậy

- Không cần biết đúng hay sai từ giờ cẩn thận đi, kéo bị đá ra khỏi trường lúc nào không hay. - Giọng cô bạn vẫn duy trì sự lạnh lùng
- Cảm ơn cậu đã nhắc nhở mình.

Cô bạn quay sang nhìn Phuong Ly, ánh mắt lạnh băng

- Tôi tên Triệu Ngọc Mai. Trong lúc học tôi không thích bị người khác làm phiền. Nếu không có gì quan trọng đừng nói chuyện với tôi.

Rồi Ngọc Mai lại chăm chú vào sách vở trên bàn. Từ đó đến cuối giờ không nói gì nữa.

.....

Tối hôm đó ở Biệt thự Phuong gia

- Ba, ba cho gọi con à? - Phuong Du từ trên lầu đi xuống thấy Phuong Ly đang đứng cùng ba mình thì lờm một cái

Sự tức giận hiếm hoi hiện rõ trên gương mặt Phuong lão gia

- Có phải con không coi lời ba nói ra gì không? Con là con gái, chưa đủ tuổi đã đến quán bar gây chuyện, còn đi uống rượu với một đám con trai.
- Con không có mà. - Phuong Du chối phắt đi
- Con đừng quên mình đã có vị hôn phu rồi, nếu để nhà đó biết chuyện này con bảo ta phải ăn nói thế nào?
- Ba nghe ai nói vậy. Có phải nó nói bậy gì trước mặt ba không? - Phuong Du ánh mắt hằn học tay chia thẳng về phía Phuong Ly
- Con làm thì con chịu đừng đổ cho ai hết, đừng tưởng con âm thầm làm gì bên ngoài có thể qua mặt được ta. Ta cấm con trong vòng ba ngày không được phép ra đường.

- BAAA !!

Nói rồi lão gia ra ngoài có việc, Phuong Ly dọn tiến đến dọn bàn ăn lão gia đang ăn dở.

Đại sảnh rộng lớn nhưng Phuong Ly cảm nhận được luồng sát khí bốc ra lan tỏa khắp mọi nơi, càng lúc càng mạnh, đến nỗi cô thấy ngộp thở.

- Là mày nói ra chuyện này đúng không? - Phuong Du trừng mắt về phía cô
- Không phải tôi.

“Bốp” - Một cái tát được giáng thẳng vào mặt Phuong Ly, lẽ ra cô nên dự liệu trước chuyện này mới đúng.

- Cho mày chữa cái thói nhiều chuyện.
- Đã bảo không phải là tôi nói.

Cô đã từng biết rất nhiều chuyện xấu Phuong Du đã làm nhưng chưa một lần nói ra, thứ nhất vì thân phận của cô không phù hợp để nói, thứ hai là vì rất sợ lão gia đau lòng, ông đã quá mệt mỏi với công việc rồi rồi.

- RAO - Phuong Du tiện tay hất tô nước canh còn sót lại trên bàn lên mặt cô

Phuong Ly la lên một tiếng rồi đưa tay lau mặt và tóc ướt nhẹp, lại nhìn nhìn chất dầu bóng bẩy. Thứ nước khinh khủng đó từ từ nhỏ xuống mặt và thấm ướt quần áo. Cá, cà chua cùng các nguyên liệu khác trong cái hỗn hợp ấy đang bốc mùi trên người cô.

May mắn duy nhất là canh không nóng. . .nếu không thì. . .

- Rồi tao sẽ cho mày sẽ thấy căn nhà này có mày thì sẽ không có tao, vì mày ba tao đẩy tao đi Anh học, ngay từ đầu mày mang họ Phuong thì đã là tội lỗi rất lớn, có được lòng tin của ba tao, là tội thứ hai. Chỉ dựa vào hai tội này thôi cũng đủ để tao khiến mày sống không bằng chết rồi.
- Là do cô tự làm tự chịu còn trách ngược người khác, cô có biết xấu hổ không?
- Mày...không sao, kịch hay vẫn còn ở phía trước mà, mày cứ từ từ thương thức. Ở nhà tao không làm gì được mày thì ở trường tao sẽ giết mày.

Phuong Du cay độc nói xong rồi bỏ lên phòng.

Phuong Ly đứng tại chỗ bật cười nhạt nhẽo. Hóa ra cố gắng sống thật tốt cũng là cái tội, mang họ Phuong cũng là một cái tội.

Cô đưa tay sờ lên má, cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng mình. Ngày xưa cô cho dù phạm lỗi gì, mẹ đến một cái tát cũng chưa từng tát cô. Vậy mà giờ đây lại để một người đến tư cách làm người cũng không có như Phuong Du tát.

Cuộc đời thật quá bất công.

.....

Sáng hôm nay Phương Ly dậy từ rất sớm, vẫn trên chiếc xe đạp ngày nào đến trường, hít thở một hơi thật sâu, không khí trong lành thật dễ chịu và thoải mái, có thể làm con người ta quên đi những chuyện không vui như tối qua.

Ánh nắng vàng buổi sớm dịu nhẹ hắt lên làn da trắng mịn của cô, mái tóc đen dài được gió thổi tung bay, cái miệng xinh xắn khẽ ngâm nga bài hát yêu thích.

Bỗng nhiên...

Á....

Trước mắt là một vật cản hai chân... là tên nào mới sáng đã làm hỏng tâm trạng của cô rồi, hay lại là...

- Cho anh quá giang một đoạn có được không?

Đầu xe đạp của cô nhanh chóng bị chặn lại, Phương Ly chớp chớp mắt mấy cái để xác định mình không nhìn nhầm.

Đây chẳng phải là Dương thiếu gia Dương Minh Khải?

Có những người từ lần gặp đầu tiên bạn đã có ấn tượng cực kì tốt về họ, Dương thiếu gia đối với Phương Ly cô chính là như thế.

Nhưng không phải thường ngày anh có xe hơi riêng đưa đến trường, sao lại bảo cô cho quá giang?

- Anh nói là quá giang xe của em??? - Phương Ly vẫn không tin vào tai mình

- Ủ. Có được không? - Minh Khải gật đầu chắc chắn

- Anh đừng đùa nữa.

- Anh không đùa đâu, là thật đó.

- Nhưng tại sao? - Phương Ly thắc mắc

- Xe của anh đang đi tự động chết máy rồi. - Minh Khải vừa nói vừa chỉ tay về phía bên kia đường, người tài xế hình đang hí hục cúi xuống loay hoay sửa, rồi hướng ánh mắt về phía này

Cô vốn không đọc được thông điệp ẩn chứa trong ánh mắt ấy

"Thiếu gia tôi diễn thế này đã đạt chưa, khi nào mới "cất" được"

Minh Khải cười tỏa nắng nói với cô

- Lâu lắm rồi anh không đi xe đạp, chắc là ý trời để anh gặp được em và tạ tội nguyện cho anh đấy.

Phương Ly không dám tin, đường đường đại thiếu gia mà lại bảo nguyện vọng là muốn đi xe đạp, khác nào ăn bảo ngư lại ước được ăn rau muống, suy nghĩ của người giàu có đúng là phức tạp.

- Nhưng anh có thể đi taxi mà, như thế an toàn hơn. - Phương Ly từ chối khéo

- Nhưng anh quên mang tiền mất rồi. - Bối rối vài giây Minh Khải nói

Thế nào đây, cô cũng không có mang theo đủ tiền.

- Phải rồi, hay anh chờ vệ sĩ của anh cùng đi đi. - Phương Ly đột nhiên nhớ tới

- Vệ sĩ? - Minh Khải trong đầu là một dấu chấm hỏi to đùng, trông anh giống kiểu người đi đâu cũng cần được bảo vệ, đi học dẫn vệ sĩ theo sao?

- Thì là người lần trước đến chung với anh, tên Giang Tuấn đó.

Minh Khải ngo ngàng một lát người rồi đột nhiên cười lớn

- À, cậu ta, phải, là vệ sĩ của anh, bình thường tại anh không có đi học chung, đến lớp mới gặp, mà cậu ta đi trễ lắm, anh đợi không được.

"Anh có nụ cười ấm áp thật" - Phương Ly không nhận được lắm bảm trong miệng, anh cười thế này nhìn thật giống anh hai của cô.

- Coi như anh xin em giúp anh đi, sắp trễ giờ học rồi. - Minh Khải vờ khẩn trương giờ đồng hồ bạc trên cổ tay lên xem

Không phải cô keo kiệt không muốn giúp nhưng mà cho anh đi chung lỡ Phương Du hay những người bên cạnh của cô ta gặp được thì biết làm thế nào.

Sau vài lần "không được đâu" như thế thì có một số người đi đường chú ý về phía này, họ nghĩ cô đang bị anh chặn đường trấn lột. ^^

Cuối cùng cô coi như liều một phen giúp anh. Nghĩ tích cực hơn thì Phương Du đi xe hơi, cô đi xe đạp, chắc gì đã nhìn thấy nhau. Với lại Phương Du đã đi học từ rất sớm rồi.

- Em chỉ muốn hỏi bình thường anh toàn đi xe hơi, liệu có đạp được xe đạp hay không?

Sau đó hình như cô nghe được câu trả lời rất nhẹ nhàng

- Thật ra anh cũng không biết nữa.

Hình như có chút gì đó không ổn.

- Thôi để em chờ cho.

- Không được, để anh.

- Em có thể chờ được mà.

- Nhưng cái anh muốn là được chờ em.

Cuối cùng cô đành thỏa hiệp với anh.

- Anh chạy cẩn thận một chút, suýt nữa va vào người ta rồi thấy chưa...

Minh Khải cứ lóng ngóng cổ sức đạp, còn việc va vào đâu thì hên xui. Nhưng cô vẫn thấy anh buồn cười, bảo để cô chờ mà cứ không chịu.

Phương Ly cũng thầm cười suy nghĩ của mình trước đó. Anh không thể nào là anh hai của cô được, anh của cô làm sao lại đi xe đạp tẻ tẻ vậy.

- Sao vậy, sao em không nói gì nữa, đạp xe đạp vui thật đấy. - Minh Khải phấn khởi

- Em chỉ toại nguyện cho anh lần này thôi nha, tìm em sắp rơi ra rồi. - Phương Ly la to

- Cảm ơn em

- Nè... cẩn thận cẩn thận. - Phương Ly vỗ vai anh mấy cái, suýt nữa là ngã rồi - Khỏi cảm ơn em, anh cứ chạy cẩn thận giúp em là được rồi...A..A

Đi xe đạp với Minh Khải rất sợ nhưng mà cũng rất vui.

Đến cách công trường một đoạn, cô nói cho xuống để khỏi gây sự chú ý với mọi người.

Nhưng cô nào biết rằng cảnh tượng này đã lọt vào mắt của người cô không muốn để nhìn thấy nhất.

Phương Du cùng đám bạn cô ta ngồi trong chiếc Ferrari màu đỏ chói trở mắt nhìn ra ngoài.

- Du Du, kia chẳng phải hôn phu của cậu sao, anh ta chạy xe đạp, còn chờ đưa con gái khác nữa chứ. - Người bạn 1

- Nó là nhỏ người hầu nhà cậu mà, chiêu trò câu dẫn đúng là không tầm thường đâu. - Người bạn 2

- Ước gì mình cũng được anh ấy chờ như vậy! - Người bạn 1

- Đáng chết! - Phương Du đập mạnh tay vào cửa kiếng khiến cho hai người bạn bên cạnh giật nảy mình, mắt tròn tròn đến suýt rớt trông ra ngoài.

“Phương Ly mày dám làm ra chuyện như vậy sau lưng tao, mày giỏi lắm”

- Chụp hình lại đi. - Phương Du cất giọng ra lệnh

- Hả, cậu bảo sao? - Người bạn quay sang hỏi lại vì không dám tin, Phương Du này thấy cảnh đó còn chưa đủ chứng mắt sao mà muốn chụp lại

- Tôi bảo các người chụp hình lại, tôi tự có cách để hành hạ nó. - Phương Du nói, mặt mũi hầm hầm, nghiêng răng ken két

.....

Phuong Du đi học về liền quăng cặp sang một bên, vừa đặt mình trên chiếc giường nệm êm ái trắng tinh đã đưa tay lấy điện thoại trên bàn ấn một dãy số.

Bên kia vừa có người nhấc máy Phuong Du đã lập tức hạ giọng nhẹ nhàng nhất có thể

- [Alo, bác gái, cháu là Phuong Du, cháu muốn nhờ bác giúp cháu gợi ý cuộc hẹn với anh Minh Khải cuối tuần này.]

- [...]

- [Dạ, cháu thấy tại cháu cần có thời gian tìm hiểu nhau, đúng không bác?]

- [...]

- [Vậy cháu cảm ơn bác nhiều lắm!]

Vừa kết thúc cuộc gọi, Phuong Du siết chặt điện thoại trong tay, ánh mắt phát ra tia lửa căm hận sau đó bị dập tắt bởi nụ cười thỏa mãn

- Qua tuần sau sẽ có chuyện hay để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hẹn hò tay tư

Từ cái hôm tắt rồi đồ canh lên người cô đến nay Phuong Du không có bất kì động thái nào, cứ như là đang âm thầm chuẩn bị cho một âm mưu nào đó.

Không đâu, chắc là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi!

Tối hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Phuong Du và Dương thiếu gia, người trong Phuong gia lại có chủ đề để tiếp tục xì xào bàn tán.

Thật chẳng ngờ Dương thiếu gia đến lại còn dẫn theo Giang Tuấn như lần trước.

Phuong Ly thầm nghĩ đi hẹn hò thì dẫn theo vệ sĩ làm gì thế không biết, còn đâu là không gian riêng tư. Với Dương thiếu gia trông tốt bụng như vậy lại càng không giống người có nhiều thù oán với ai, sao đi đâu cũng phải kè kè vệ sĩ vậy trời?

Có khi nào... hai người họ là một cặp??? (t/g: Em thích suy nghĩ này của chị)

Lúc cả hai tối, Phuong Du vẫn đang bận trang điểm, cả hai ngồi ở đại sảnh chờ.

- Phiên em gái lấy cho anh một tách cà phê, thêm một ít đường vào, nhưng đừng để quá ngọt. - Giang Tuấn cất tiếng gọi to khi vừa nhìn thấy bóng dáng của Phuong Ly

"Ai là em gái của anh. Hừ, tôi cứ thích cho nhiều đường đấy, thì sao nào?"

Kết quả Giang Tuấn có một ly cà phê cực kì "đặc biệt".

Anh mới nhấp được một ngụm suýt nữa đã phun ra, nhưng thấy như thế thì mất hình tượng quá nên cố nuốt vào trong, giây phút ấy gương mặt anh đen đen xám xám.

- Cà phê "người đặc biệt" pha đúng là khác hẳn. - Giang Tuấn nở nụ cười nửa miệng đầy cuốn hút, lại thấy buồn cười vì sự trẻ con của cô bé này

- Vậy anh cứ dùng nhiều lên đi, đừng khách sáo, trong bếp vẫn còn đấy. - Phuong Ly cười tươi nhất có thể, khoe hàm răng trắng đều

- Em gái em giỏi lắm

Người ngoài nhìn vào thấy cả hai đều trông rất vui vẻ đâu ai biết sự tình bên trong. Minh Khải ngồi kế bên đầy kinh ngạc, hai người thân thiết với nhau từ lúc nào mà anh không biết vậy???

Nhìn cái mặt méo xệch của Giang Tuấn khi uống cafe mà Hiểu Lam không thể nhịn cười được.

- Phuong Ly sao lại đối xử với trai đẹp như vậy hả, mà anh ta là ai, bạn của Dương thiếu gia à?

- Không, là vệ sĩ thôi! - Phuong Ly lơ đãng nói

- Trời ơi, vệ sĩ gì đẹp trai dữ vậy, ước gì anh ấy là vệ sĩ cho mình! - Hiểu Lam nhìn Giang Tuấn chớp chớp mắt long lanh

Phuong Ly chỉ biết lắc đầu với cô bạn, bữa trước không biết ai mới nói chỉ quan tâm bạn trai của mình.

Ừ đúng là Giang Tuấn đó rất là đẹp trai, lần đầu nhìn thấy anh cô đã sững người thậm chí không dám nhìn anh lâu hơn, cứ ngỡ mình đi lầm phòng của mình tình nào đó.

Vẻ ngoài xuất sắc, dáng người cao ráo, gương mặt có sức thu hút vô cùng.

Nhưng tiếc là anh ta lại không được bình thường, haizz, ô đời là vậy, được cái này mất cái kia.

Từ chiều Phuong Du đã trốn trong phòng thay hết cái đầm này đến cái đầm khác, chọn kiểu tóc, tiếp theo đó là chọn giày, rồi lại đến chọn màu son, màu mắt, báo hại hai anh phải ngồi chờ mòn mỏi.

- Dương Minh Khải, cậu có biết còn bao nhiêu cô gái đợi mình dẫn đi chơi không, vậy mà phải ngồi đây chờ với cậu. - Giang Tuấn bực mình

- Cậu ráng chịu chút đi. - Minh Khải bắt lực chau mày

- Phuong Du đó đem về làm vợ thì phí quá, làm xi măng trát tường hữu dụng hơn, da mặt vừa dày vừa cứng. - Giang Tuấn cười châm chọc

- Cậu điên à! Vợ chồng gì ở đây! - Minh Khải phản ứng quyết liệt

- Thế hôm nay cậu còn đến đây làm gì?

- Mẹ mình một hai ép mình đi không từ chối được, nên mình mới rủ thêm cậu. Vợ của mình nhất định phải là người mình yêu, và cô ấy cũng yêu mình. - Minh Khải khẳng khái nói

Giang Tuấn ánh mắt thâm trầm, chợt hạ giọng chỉ đủ cả hai nghe thấy

- Những người như chúng ta vốn rất khó để tìm được một cô gái yêu mình thật lòng mà không quan tâm đến gia thế địa vị. Trước mắt chẳng phải đã có một bài học rồi sao?

- Thôi lát nữa nhớ giúp mình nhé! - Minh Khải nói sang chuyện khác

Giang Tuấn không trả lời, chỉ nở nụ cười nửa miệng cho những tính toán trong đầu.

- Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể đi thôi.

Phuong Du vừa bước trên lầu xuống đã chạy đến ôm chầm cánh tay Minh Khải nũng nịu nhưng mặt tối sầm lại khi nhìn thấy Giang Tuấn.

Chẳng phải bảo là chỉ hai người hẹn hò riêng với nhau thôi hay sao? Dắt theo bạn phá đám chính là không tôn trọng cô rồi.

- Minh ra xe thôi anh. - Phuong Du cố kìm nén cơn tức quay ngoắt

Đột nhiên Giang Tuấn bước lên một bước

- Phuong tiểu thư này, có thể dẫn theo người giúp việc của cô không, là cái cô bé mà lần trước làm đổ súp ấy, chúng ta đi ba người lẽ quá không tốt lắm.

Phuong Du nghe xong trong lòng như ngàn đóa hoa nở rộ

- Có gì mà không được anh, Phuong Ly với em cũng như chị em, càng đông càng vui mà.

Rồi Phuong Du cho người gọi Phuong Ly dưới bếp lên.

Phuong Ly cắn môi neho mày, cô liên quan đến cái vụ hẹn hò này mà đi chứ.

Minh Khải kéo tay Giang Tuấn, đứng xa ra một chút nói thầm

- Cậu muốn làm gì vậy hả.. không phải bảo là giúp mình sao?

- Không sao đâu, tin mình đi.

- Mỗi khi cậu bảo tin cậu thì sau đó luôn xảy ra vấn đề. - Minh Khải ca thán

Giang Tuấn không trả lời, chỉ cười rồi vỗ vai Minh Khải.

- Vậy để tôi đi thay đồ đã. - Phuong Ly sắc mặt u ám nói với hai người con trai

- Không cần thay, người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp mà. - Giang Tuấn lắc tay

Không biết Giang Tuấn nói thật hay chế giễu, cũng chẳng biết nhắm vào ai, chỉ thấy Phương Du mặt mày tối đen như trời ba mươi hẳn học nhìn cô.

Cả bốn người bước lên xe mà Minh Khải đã chuẩn bị sẵn ngoài cổng. Đi được một đoạn ngắn thì đã có chuyện xảy ra

- Phương tiểu thư, giao giúp việc của cô cho tôi, cứ thoải mái mà hẹn hò đi nha. - Giang Tuấn choàng qua vai Phương Ly nắm thật chặt mặc dù cô có cố đẩy cánh tay đó ra như thế nào cũng không được

- Anh làm gì vậy hả? - Hành động của anh làm cô hơi hoảng một chút

- Dừng xe. - Giang Tuấn la to

Bác tài nghe thế thì cho xe dừng lại đột ngột bên lề, Giang Tuấn kéo Phương Ly kéo xuống trước sự ngỡ ngàng của Minh Khải

- Giang Tuấn cậu giờ trò gì vậy? - Minh Khải ngoái đầu ra nói

- Tôi nhất định sẽ chăm sóc cô bé này thật tốt, CHÚNG TÔI không muốn vật cản trở hai người, buổi tối vui về nha. - Giang Tuấn đứng bên ngoài nói vọng vào xe, miệng thì cười, tay không ngừng vẫy

- Ai là CHÚNG TÔI với anh chứ? - Phương Ly ra sức phản bác

- Tạm biệt nhé. - Giang Tuấn nói rồi kéo Phương Ly đi

Minh Khải có ý định xuống xe, nhưng lại bị Phương Du ngồi phía ngoài giữ chặt không buông. Dù mắt mặt nhưng cô ta vẫn cố bình tĩnh với tay đóng cửa và ra hiệu cho tài xế lái xe đi thẳng.

- Anh làm sao vậy, cậu ấy là bạn của anh mà, anh lo làm gì, hai người họ sẽ ổn thôi. Bây giờ mình đi đâu đây anh, mình đi ăn trước hay đi xem phim trước, hay là chúng ta....

Phương Du cứ huyền thuyên mặc cho không có chữ nào lọt vào lỗ tai Minh Khải, bây giờ anh chẳng có tâm trạng mà đi đâu nữa rồi.

Giang Tuấn này sao lại thế, cậu không biết là cô bé ấy...

Phương Ly hậm hực. Tự dung có xe không đi lại bị xuống đi bộ, hơn nữa thà là bỏ cô lại đi bộ một mình còn hơn là đi chung với tên Giang Tuấn này. Tay của anh vẫn không bỏ cô ra.

- Bỏ ra, đừng có giờ trò sàm sỡ tôi.

- Vậy bàn về nơi chúng ta sẽ đi đi rồi anh sẽ bỏ. - Giang Tuấn quay sang cười đắc ý

- Không cần, tôi muốn về nhà. Còn nữa, ai là chúng ta với anh. - Cô gay gắt vì nghĩ là anh có ý xấu

Giang Tuấn không thể nhịn cười, cô bé này từ đầu đến cuối tại sao cứ nhìn anh ra người xấu?

- Bỏ ra coi, tôi là lên anh bắt cóc tôi đó.

Cô lại vùng vẫy, hình như câu vừa rồi rất có giá trị, cuối cùng thì cánh tay đó cũng chịu buông cô ra, nhẹ cả người.

- Anh là có ý tốt, ngày mai sẽ xảy một chuyện rất thú vị, anh làm thế này là để em không gặp phải phiền phức. - Giang Tuấn cong môi nói

- Chuyện thú vị? Là chuyện gì?

Giang Tuấn không chịu trả lời, trông có vẻ thần thần bí bí. Lúc đó cô chỉ cho rằng anh nói nhảm nên không để tâm lắm.

Đi được mấy bước phát hiện phía trước thấp thoáng ánh đèn, là công viên nhỏ với cầu trượt và hai chiếc xích đu được treo lên. Phương Ly không kìm được mà lao tới, vẻ mặt thích thú như một đứa trẻ.

- Nè, cẩn thận đó.

Giang Tuấn thấy cô chạy nhanh quá thì sợ cô vấp ngã liền đuổi theo sau.

Phương Ly nhanh chóng yên vị trên một chiếc xích đu, tay nắm chặt lấy hai sợi dây, khua khua chân, mái tóc từng sợi êm ả thả trôi theo làn gió nhẹ.

- Em thích chơi ba cái trò trẻ con thế này à? - Giang Tuấn buồn cười

- Trẻ con thì sao, liên quan gì đến anh. - Phương Ly bĩu môi

Hahaha..- Giang Tuấn lại bật cười to hơn - Anh còn định dẫn em đến nơi đất tiền hơn, xem ra không cần rồi, vì em rất thích nơi này đúng không?

- Ủ, đúng vậy! - Phương Ly trả lời một cách chắc nịch

Giang Tuấn đến ngồi cạnh cô trên chiếc xích đu còn lại, hai tay đan lại với nhau.

Con người ai rồi cũng phải lớn, có những chuyện khi trưởng thành buộc phải quên đi, nhưng lại có những chuyện trở thành vết hằn khắc sâu mãi mãi trong tim không thể xóa nhòa.

Thoáng yên lặng một lát, Phương Ly hoài niệm nói tiếp

- Anh thì biết gì chứ! Lúc nhỏ tôi đã từng nghĩ nó giống như phi thuyền không gian vậy, có thể đưa tôi bay đến tận trời cao. Mỗi lần bị mẹ mắng tôi hay trốn ra chiếc xích đu trước nhà ngồi đợi mẹ nguôi giận rồi mới vào. Có lúc còn ngủ quên lúc nào không biết.

Ánh trăng sáng ngời chiếu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đang nở nụ cười khi nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc ấy.

Giang Tuấn chăm chú nhìn cô. Đột nhiên anh phát hiện, trong đêm tối ánh mắt cô sáng tựa vì sao trên trời, nụ cười của cô rất đẹp, vừa hồn nhiên vừa chân thật, mang lại cho người bên cạnh cảm giác ấm áp nhưng do trước mặt anh cô không cười kiêu này nên giờ anh mới được nhìn thấy.

Cũng phải, anh toàn buông lời chọc ghẹo cô thì lý gì cô lại cười với anh.

- Em chơi một mình à?

Câu hỏi của anh làm nụ cười trên môi cô tắt lịm.

Sau một khoảng yên lặng, Phương Ly phát hiện mình không nhận được mà muốn khóc, cô ngước mắt lên trời để cố kìm hãm những giọt nước mắt sắp rơi ra.

- Đây, bộ anh nói gì sai hả? - Sự lúng túng hiếm hoi hiện rõ trên gương mặt Giang Tuấn, chưa từng có cô gái nào khóc lại khiến anh bối rối thế này

- Không có gì...chỉ là...có thể xin anh một chuyện không? - Giọng của cô không vui tươi như khi nãy nữa

- Chuyện gì?

- Sau này đừng gọi tôi là em gái nữa, anh sẽ làm tôi nhớ đến một người.

Giang Tuấn thoáng thấy đáy mắt của cô rất buồn, khuôn mặt chất chứa đầy tâm sự nên liền đồng ý.

Gọi em gái sẽ nhớ đến một người, lẽ nào...là anh trai?

Có những lời hứa đã bị vùi lấp bởi thời gian

"Phương Ly, sau này có ai bắt nạt em cứ nói với anh, anh sẽ bảo vệ em."

"Anh sẽ học hành chăm chỉ, rồi học viết nhạc, anh sẽ viết nhạc cho em hát."

"Đợi lần sau em khỏe bệnh anh sẽ dẫn em đi đốt pháo bông."

Anh còn bắt cô hứa

"Chúng ta sẽ lớn lên cùng nhau, mỗi ngày mỉm cười thật cười thật nhiều, mỗi ngày đều thật vui vẻ, ai nuốt lời sẽ lớn lên thật xấu xí, giữ lời chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên thật xinh đẹp."

Rất cuộc cô cũng giữ lời rồi, cũng dần dần trưởng thành rồi, còn anh, anh đang ở đâu chứ, ai cho phép anh có quyền nuốt lời như vậy?

Một lúc Phương Ly bất giác nhìn sang thấy người bên cạnh cũng lẳng lặng ngồi yên như đang suy tư điều gì đó.

Cô trước nay luôn luôn dấu kín tâm tư nhưng thật không hiểu tại sao hôm nay trong một giây phút nhất thời xúc động lại kể cho người mới gặp có vài ba lần về chuyện lúc nhỏ của mình, lại còn đề anh thấy cô suýt rơi nước mắt nữa.

Giang Tuấn nhận ra được có điều gì đè nén trong trái tim cô gái nhỏ này nên anh cũng không hỏi thêm nữa.

Ai chẳng có chuyện giấu trong lòng không thể nói ra, lại càng không muốn ai biết. Bản thân anh chẳng phải cũng như vậy sao?

Đến một lúc nào đó muốn nói thì sẽ nói thôi!

Đêm đó cả hai chơi xích đu một hồi thì Giang Tuấn đưa cô về nhà. Đi bằng gì à...câu trả lời là đi bộ, vì cô quên mang tiền và người người không bình thường bên cạnh bảo anh ta cũng thế.

Hừ, thế mà lúc này "ai đó" nói muốn dẫn cô đến nơi đắt tiền hơn, may là không nghe theo anh ta đấy nếu không phải ở lại rửa chén đến sáng chắc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lên báo

Ngày hôm sau là cuối tuần, đột nhiên mới sáng ra mỗi người làm trong nhà đều được phát một tờ báo, đây chuyện trước giờ chưa có ở Phương gia này.

Hóa ra nguyên nhân là do trang nhất đưa tin về đại thiếu gia tập đoàn Dương Thần và tiểu thư tập đoàn Phương Thị hẹn hò với nhau.

Phóng viên chụp được hình hai người tay trong tay bước vào rạp chiếu phim, báo chí còn vẽ ra viễn cảnh hôn lễ thế kỉ như mơ vào một ngày không xa cũng như tương lai về tiềm lực phát triển nếu hai tập đoàn kết thông gia.

Bài báo còn không tiếc lời khen ngợi Phương Du, du học bên Anh về, tính tình khả ái, là mẫu con dâu lý tưởng.

Hiếu Lam cầm tờ báo mà miệng vừa nhai bánh mì vừa không ngừng lau nhàu

- Nè, cậu có nghĩ là Phương Du đó cho tiền mua chuộc nhà báo viết bài không? Cô gái được đề cập là ai vậy? Mình không quen.

Có mua chuộc hay không thì Phương Ly không biết, nhưng người ta có tiền muốn sử dụng vào việc gì là chuyện của người ta.

Cô chỉ thấy lạ là sao từ lúc cầm tờ báo này mắt cô cứ giật giật mãi vậy?

Mà tự dưng nhớ đến tối qua Giang Tuấn bảo hôm nay sẽ xảy ra chuyện thú vị. Lẽ nào... là nói đến bài báo này?

Nhưng anh ta chỉ là vệ sĩ của Dương thiếu gia, cho dù cô có bị chụp hình đi chung với anh ta thì cũng đâu có sao, họ còn chẳng thèm để tâm đến hai nhân vật vô danh tiểu tốt làm nên ấy chứ.

Thật là khó hiểu!

*****

Biệt thự Dương gia

Tình hình bây giờ là có một người đang đứng không ngừng giãy bầy tâm sự, còn một kẻ đang ung dung nhàn nhã bắt chéo chân xem tivi.

Mình Khải đi đến giật lấy remote trong tay Giang Tuấn, bấm nút tắt tivi đang gây cản trở, liếc nhẹ một cái

- Mình gọi cậu đến đây bàn bạc, không phải để giải trí, nhà cậu cũng có tivi mà.

Rồi Minh Khải đưa tờ báo trên bàn đưa cho Giang Tuấn xem, hình chụp một cặp trai gái nàng khoác tay chàng bước vào rạp chiếu phim, chụp từ xa trông rất dạt dào tình cảm.

Nào ngờ Giang Tuấn vừa xem xong chỉ buồn cười phán một câu

- Hình chụp cũng khá rõ nét, xem ra người chụp cũng rất có kinh nghiệm trong việc chọn góc quay, xử lý ánh sáng cũng tốt, người mẫu cũng rất đẹp. Mình dân nghiệp dư chỉ biết nhận xét có nhiều đó.

Mình Khải mặt đen như đất nôi.

- Mình không bảo cậu đến đây phân tích hiệu quả bức ảnh, bốt chế giễu mình đi.

Mình Khải từ nhỏ vốn là đứa con vừa ngoan ngoãn vừa rất biết nghe lời, với cũng do ban đầu chính anh đã đồng ý hôn sự này dẫn đến việc tiếp theo không cách nào từ chối nếu không có lý do chính đáng.

- Rồi rồi, cậu muốn mình theo đuổi cô tiểu thư ngang ngạnh đó, để cô ta hủy hôn với cậu, quay qua với mình, xong rồi mình muốn bỏ cô ta hay sao thì tùy ý mình, tất cả đúng hết chưa. - Giang Tuấn giương mắt nhìn Minh Khải, nói

- Cậu hiểu thì tốt.

Mình Khải biết tí chuyện con con này sẽ không làm khó được Giang Tuấn, vốn là một cao thủ.

Nào ngờ Giang Tuấn chỉ ngập ngập mấy cái nói

- Không cần rắc rối vậy đâu, bây giờ hẹn hò thì cũng đã hẹn hò. Chỉ cần bảo với mẹ cậu hai người một điểm chung cũng không có, từ thể loại phim đến sở thích ăn uống... tất tần tật đều khác xa nhau. Cả chủ đề chung để nói chuyện cũng không có. Lỗi cả tên nhà báo bị cô ta mua chuộc chụp hình cậu thì mẹ cậu sẽ không miễn cưỡng nữa.

- Như vậy liệu có được không? - Minh Khải hơi hoài nghi

- Cứ thử đi, nếu không được mình sẽ ra tay giúp cậu.

- Ừ. Thế thì mình sẽ thử. - Minh Khải nhìn thấy tia hy vọng nên cũng an tâm hơn

- Tôi lượt mình hỏi, cuối cùng cô gái mà cậu đứng ngoài quán nhìn lúc đi xem mắt cậu tìm được chưa? - Giang Tuấn nhướn mày

- À...mình vẫn chưa tìm được. - Minh Khải lúng túng một hồi

Anh vốn chưa muốn tiết lộ cô gái đó là Phương Ly vì sợ lại mang đến phiền phức cho cô.

Lại nhớ đến chuyện tối qua, Minh Khải liên tục hỏi gặng Giang Tuấn

- Tại sao cô bé giúp việc của Phương gia lại bảo cậu là vệ sĩ của mình, rồi hôm qua cậu lại kéo cô ấy đi là sao? Hai người đã đi đâu, làm gì, hai người có quan hệ gì vậy?

- Cậu bảo là nhìn nhầm người mà sao trông cậu lo cho người ta như vậy? - Giang Tuấn cười ản ản

Xem ra đây chính là một câu hỏi rất đúng trọng tâm

- Cậu trả lời mình trước đi.

- Đi dạo xong rồi về, chứ cậu nghĩ là đi đâu. Mà cậu có nói thân phận của mình cho cô bé ấy chưa đấy? - Giang Tuấn nghiêm túc hỏi

- Chưa. - Minh Khải đáp gờn lộn

- Thế thì tốt.

Giang Tuấn khẽ cười cho trò chơi tiếp theo trong đầu. Minh Khải tinh ý nhận ra ngay sự bất ổn có phần nguy hiểm trong điệu cười đó.

- Này, cậu chín chắn một chút có được không? Không thích thì đừng có mang người ta ra đùa, là cô gái thứ mấy rồi?

- Vậy thì sao, cậu cũng có vị hôn thê nhưng cũng để ý người ta còn gì! - Giang Tuấn cười nửa miệng

- Cậu đừng ăn nói lung tung. Chỉ là... - Minh Khải ấp úng - Chỉ là mình thấy cô ấy rất tội nghiệp. Đến mình còn không chịu nổi cô tiểu thư Phương Du đó huống chi là người ngày ngày phải đối diện. - Minh Khải nhanh chóng đã tìm được lý do

Chỉ tiếc những lời giải thích của anh vốn không ảnh hưởng gì đến suy đoán của Giang Tuấn

- Có hay không cậu rõ nhất, muốn gì thì cứ hủy hôn xong rồi hãy tính tiếp. Cậu không cho mình xem tivi thì mình về nhà xem vậy.

Giang Tuấn buông lời rồi quay bước đi nhanh chóng.

Rầm...Cánh cửa đóng lại.

Minh Khải đột nhiên suy nghĩ... đúng là Giang Tuấn rất giỏi, chuyện của anh không qua được cặp mắt cậu ta. Biết sẽ thành thế này thì từ đầu đã không nhờ cậu ta giúp rồi.

*****

Buổi sáng đầu tuần Phương Ly nhìn thấy tâm trạng tiểu thư mình rất vui vẻ, lúc bắt gặp cô dắt xe đạp ra còn cười với cô nữa. Một hồi suy nghĩ cô chợt nhớ ra, chắc là do hiệu ứng tờ báo đăng tin hẹn hò của cô ta và Dương thiếu gia rồi.

Thêm một chuyện nữa là chẳng hiểu lý do gì từ lúc cô bước vào trường đã bị mọi người nhìn như sinh vật lạ, chỉ chỉ chỏ chỏ, đám khác thì sợ hãi tránh xa.

Sau đó cô mới biết Phương Du tiếp tục đăng tin có kẻ không biết xấu hổ đang chen vào phá hoại tình cảm người khác, cùng những dòng gợi ý không thể để đoán hơn được nữa về tên người đó.

Tô Huyền - đồng bọn của Phương Du kéo theo hai người mới sáng đã chặn đường Phương Ly, còn quăng một tờ báo vào mặt cô.

Tưởng đâu là báo mới hôm nay, hóa ra vẫn là báo cũ hôm qua.

- Thế nào, mày còn gì để nói không? - Tô Huyền lớn tiếng

- Cái này tôi xem rồi, cô muốn nói gì? - Phương Ly nhàn nhạt giọng

- Thế còn cái này?

Tô Huyền tiếp tục quăng cho cô hai tấm hình, là lúc anh Minh Khải chở cô đi học bằng xe đạp, bọn họ chụp khi nào vậy?

- Tuần rồi hai anh chị đó còn vui vẻ hạnh phúc thì sáng ra mày đã giờ trò. - Tô Huyền kết tội cô

Hình này rõ ràng chụp trước khi hai người họ đi hẹn hò, nhưng giờ mới được tung ra, khác nào nói Phương Ly cô hôm trước nhìn thấy hai người tay trong tay, hôm sau đã giờ trò phá hoại.

Chẳng lẽ tất cả đều là do Phương Du sắp đặt.

- Tại sao mày dám xen vào hạnh phúc của anh chị ấy. - Tô Huyền khoanh tay trước ngực - Đúng là cái đồ trơ trẽn.

- Tôi chẳng việc gì phải làm như vậy. - Phương Ly cao giọng nói lại

- Mày là người hầu thì suốt đời là người hầu, đừng nghĩ tới chuyện trèo cao nữa, đồ hồ ly tinh.

- Kệ các người.

Phương Ly hất mặt quay lưng bỏ đi không thèm chấp, nhưng mà đáng tiếc chưa đi được mấy bước đã bị Tô Huyền dùng sức từ phía sau túm lấy áo xô ngã xuống mặt đất.

- Tụi bây thấy nó giống con gì, bò lết dưới sàn nhà, à, chắc khác gì một cái giẻ lau.

Hahaha

Xung quanh là tiếng khinh bỉ cô, họ còn nhìn cô cười khoái chí.

- Tôi giẻ lau như vậy mà cũng có người ganh tị sợ bị tôi cướp giật người yêu đấy. Thế thì cô ta có phải gọi là giẻ lau cũng không bằng không? - Phương Ly đồng đặc

Tô Huyền mặt mày nhăn nhó bay đến hay tay nắm lấy tóc Phương Ly mà giật, cô cũng không chịu thua mà giằng co đến cùng, sau đó những người khác cũng bay vào, đến khi chuông vào học reo lên cả đám mới dừng tay.

Khi đó cô đã mang bộ dạng thảm hại, đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, trông chẳng khác du côn là bao.

Phương Du vẫn đứng trong một góc chứng kiến từ nãy đến giờ, cười thích thú

"Đề xem ngày tháng sau này của mày sẽ sống thế nào ở An Hoa này."

Tiếng ồn bên trong lớp học càng lúc càng lớn khi Phương Ly mở cửa bước vào, cô cảm nhận được mấy mươi cặp mắt nơi đây đều dồn hết về phía cô soi mói, sau đó tiếp tục bàn tán.

Phương Ly chậm chạp bước về chỗ ngồi, không nói gì, nhìn bộ dạng cô khiến họ cười rất hả hê.

"Phương Ly gì chứ tao thấy nên đổi tên thành Hồ Ly thì đúng hơn." - Nữ 1

"Mới sáng ra nó đã bị ai đó đánh ghen rồi kìa?" - Nữ 2

"Cậu cũng có bạn trai trong trường đúng không? Cần thận đi." - Nữ 3

"Nó là hồ ly nhưng lại hiền tiếng người đó, chúng ta nói nhỏ một chút thôi" - Nữ 4

Rốt cuộc những chuyện xui xẻo nhất đều xảy ra với cô. Cái tên khiến cô ám ảnh cả thời thơ ấu đến khi trưởng thành, vẫn là "Phương Du".

Giờ ra chơi Phương Ly chỉ muốn kiếm một nơi nào đó thật yên tĩnh nhưng đi đến đâu cũng nghe tiếng bàn tán rôm rả về mình. Hừ, bực mình chết đi được.

Đi mãi đi mãi cuối cùng phát hiện bản thân đang đứng ở cạnh cây to sau trường. Dùng tay chạm vào thân cây, trong lòng tự nhủ mình phải mạnh mẽ, phải vững chắc giống như cái cây này vậy.

Đột nhiên nhớ đến có ai đó từng nói cầu nguyện dưới gốc cây này rất linh nghiệm.

Vậy là dưới nắng vàng rực rỡ được che bớt bởi tán lá xanh trên cao, Phương Ly đứng ngay ngắn nhắm mắt lại chắp hai tay cầu nguyện, dáng vẻ thành khẩn, mái tóc đen huyền và chiếc váy đồng phục nhẹ tung bay phấp phới theo làn gió.

"Cầu mong cho anh hai vẫn bình an ở nơi nào đó và chúng tôi sẽ sớm gặp lại nhau."

Cô nói rồi bỏ đi mà không biết nãy giờ trên cây có người bị tiếng cầu nguyện của cô đánh thức, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi sau đó khẽ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cuộc sống khó khăn

- Con Phương Ly kia mày chết ở đâu rồi, xuống đây tao bảo!

Buổi chiều khi đang học bài thì Phương Ly nghe tiếng gọi thất thanh từ lầu dưới, cô nhận ra ngay không ai khác là tiếng bà quản gia.

Cô liền lật đật từ trên lầu chạy xuống, vội vàng đến nỗi trên tay còn cầm nguyên quyển vở bài học. Hốt hoảng chưa kịp giấu ra sau lưng đã bị bà quản gia giật lấy rồi ném mạnh xuống sàn như thể nó là thứ gì rất đáng ghê tởm, sau đó mắng cô xối xả

- Mày có tai không hả, nãy giờ tao gọi khăn cả cổ mày trốn đi đâu vậy... cả ngày đều không thấy mặt mũi, mày trốn trên đó ngủ hay làm gì? Nói mau.

- Dạ con không có ngủ... con...

- Mày không ngủ, vậy việc nhà nhà tao giao làm hết chưa? - Bà Tâm nghiêng răng hỏi

- Di đâu giao cho con việc gì đâu ạ?

- Lỡ tai mày để trang trí à? Trước khi đi tao bảo mày ở nhà lau nhà, rửa chén, giặt quần áo, nấu cơm chiều rồi dọn dẹp thôi mà mày vẫn chưa làm hả...mày...

Bà hầm hầm hỏ hỏ tiến đến xách lỗ tai của cô捏o một cái rồi đau rồi cứ thế không chịu buông ra.

- A, được rồi con sẽ đi làm ngay.

- Lát tao quay lại kiểm tra, mày còn chưa làm thì chết với tao. Cái đồ ham ăn lười biếng, vô tích sự, còn học để mà làm gì. - Bà quản gia trừng mắt rồi bỏ đi

Phương Ly xoa xoa lỗ tay đỏ ửng đau rát của mình, lúc này trước khi đi ra ngoài rõ ràng bà chẳng nói gì cả mà.

Lúc cô cúi xuống nhặt vở đã bị nhàu nát thì Hiếu Lam tiến lại gần cô, nhỏ giọng xớt xa

- Hôm qua mình nghe Phương Du bảo bà ta cứ giao nhiều việc cho cậu vào, đừng cho cậu có thời gian thành thôi. Bà ta đang kiểm chuyện với cậu đó.

Phương Ly chau mày. Ra vậy, xem ra lần này Phương Du thật sự muốn đuổi cùng giết tận cô thật rồi.

Làm xong công việc trời cũng khá khuya, Phương Ly ăn uống qua loa rồi lê từng bước chân nặng như đeo chì vào phòng, thả người như rơi tự do xuống một cái, tay chân mỏi nhừ thật chẳng muốn cử động nữa.

Cô càng mệt mỏi hơn khi nhìn thấy trên bàn học còn một núi bài tập đang chờ mình giải quyết.

Tự nhủ với bản thân rằng được đến trường, lại còn là trung học An Hoa nổi tiếng chính là điều rất rất may mắn nên phải biết trân trọng lấy, cô cố bật ngồi dậy ngồi vào bàn.

Cuộc sống đã thế này thì càng phải cố gắng học để sau này không bị người khác xem thường nữa.

Làm bài tới tận mười hai giờ kém cũng xong. Phương Ly tắt đèn, nhưng không ngủ được do trầm tư suy nghĩ.

Cả tuần cứ thế trôi đi, ở trường thì bị những người khác bắt nạt, ở nhà thì lại bị Phương Du kia bắt nạt, giờ thêm cả bà quản gia cũng có phần.

Đôi lúc quá mệt mỏi cô muốn khóc thật to cho thỏa thích nhưng tiếng nấc cứ bị nén lại ở cổ họng. Từ lâu cô đã quen với chuyện đó. Từ nhỏ ở

Phuong Gia, dù bị đánh hay bị mắng, cho dù là mình cố ý hay vô ý làm lỗi, cũng chỉ có thể khóc ở trong lòng.

Cố gắng xóa những chuyện không vui ra khỏi đầu Phuong Ly lấy điện thoại ra nghe những bản nhạc mình thích rồi lẩm nhẩm hát theo. Vẫn là âm nhạc có khả năng xoa dịu lòng cô nhất.

Trải qua bao nhiêu tháng năm có rất nhiều thứ đều đổi thay, chỉ riêng ước vọng trở thành một ca sĩ vẫn như ngọn lửa cháy mãi nơi lòng ngực. Nhất định có một ngày cô sẽ biến ước mơ này thành sự thật. Nhất định.

Trăng sáng ngời chiếu xuyên qua lớp kính thủy tinh, hắt lên gương mặt đáng yêu đang học hát rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

*****

- Anh ơi... đừng mà, đừng bắt anh ấy... đừng mà...

Phuong Ly giật mình thức dậy, hơi thở dồn dập, cả người lẫn gối đều thấm đẫm mồ hôi, đôi mắt ướt nhẹp chất lỏng trong suốt.

Đêm qua vẫn là giấc mộng đó. Cô cảm giác như mình được chứng kiến cảnh tượng anh bị bắt cóc năm ấy.

Có lẽ dạo này quá mệt mỏi với việc ở trường và ở nhà nên cơn ác mộng này lại càng thường xuyên quấy rầy cô hơn.

Phuong Ly lồm cồm bò dậy lấy điện thoại xem đồng hồ rồi gọi tắt nút gọi

- [Alo dì, xin lỗi vì mới sáng sớm ra đã gọi cho dì, mẹ con... vẫn khỏe chứ?] - Phuong Ly nói, giọng bỗng trở nên nghẹn ngào

Đầu dây bên kia vẫn là câu trả lời quen thuộc.

Suốt nhiều năm rồi, mẹ cô vẫn nằm yên mãi một nơi, nếu trên đời này có kì tích, thì cô chỉ mong bà tỉnh dậy, được một lần nghe lại giọng nói của bà.

- [Khi nào con được nghỉ, con sẽ về thăm mẹ, nhờ dì chăm sóc mẹ giúp con, cảm ơn dì.]

Tắt điện thoại rồi lại một mẻ vào chăn ấm ngủ thêm một lúc, hôm nay là chủ nhật không phải đến trường nhưng sao trong người có cảm giác khó chịu quá.

Có lẽ cô bệnh thật rồi, mỗi lần bị bệnh luôn có cảm giác này, nhưng vẫn phải lết xuống lầu làm việc nhà.

- Sao vậy, ăn no rồi đâm ra làm biếng hả, có cần tao dạy cho mày phải làm thế nào không? Mau cầm lên và lau hết sàn nhà cho tao. - Giọng bà quản gia vẫn quát tháo đều đều

- Con biết rồi... dì chờ con một lát, con ra ngoài mua thuốc rồi về làm ngay. - Phuong Ly nói, giọng không mấy khỏe

- Đây tao nói mày không hiểu tiếng người à, tao bảo là làm ngay bây giờ, ngay bây giờ có nghe không, trước khi làm xong thì không được đi đâu hết.

Hiều Lam thấy sắc mặt cô không được tốt nên đã nói giúp cô

- Di Tâm, cậu ấy đang bệnh mà lại bắt cậu ấy làm như vậy, hay để con làm thay.

Hiều Lam chỉ nói một câu mà đã chọc giận đến bà, bà tuôn một tràng xối xả

"Mày có thân phận gì mà dám lên tiếng ở đây, hay là muốn làm thay nó."

"Tụi bây coi Phuong gia là hội từ thiện hả, mau đi làm đi, không có làm đừng hòng mà có ăn."

"Cho mày toại nguyện, mày lau lầu trên, nó lau lầu dưới, hai đứa bây tách ra mà làm."

"Nhanh đi, còn nhiều việc đang chờ tụi bây lắm."

- Bọn họ cứ đợi lão gia đi công tác được dịp ức hiếp cậu. - Hiều Lam bức xúc

Phuong Ly dự định làm xong mọi thứ đi mua thuốc uống sẽ không sao. Thế nhưng cả ngày hôm đó bà quản gia cứ giao công việc liên tục, đợi đến lúc làm xong hết mọi thứ thì trời cũng sập tối.

Cô toàn thân uể oải, cả người cũng đau nhức đi ra hiệu thuốc, nhưng khi về đến nơi thì chẳng ngờ một sự cố khác xảy ra. Cô bị Phuong Du nhốt ở bên ngoài.

Cho dù cô có đập cửa thế nào, kêu khan cổ họng thế nào đi chăng nữa cánh cửa cũng khép chặt không mở ra, mà thật ra thì cô cũng không còn sức để kêu nữa.

Phuong Du đứng ở trên lầu âm thầm nhìn xuống chỗ cô, trên môi là nụ cười không thỏa mãn không ngớt.

- Các người nên biết, nếu hé răng chuyện này ra thì sẽ có kết cục như thế nào rồi chứ. - Phương Du lớn tiếng đe dọa người làm trong nhà, ai nấy đều im bật rồi gật đầu

Buổi tối, gió lạnh tràn về, ánh đèn từ những hàng quán nhà cửa xung quanh đến khuya cũng tắt hết. Phương Ly nằm co ro như một con mèo ở trước cửa vì cô chẳng có nơi nào để đi, trên người cũng chỉ còn vài đồng lẻ.

Hai mắt nhắm nghiền không dám mở, sợ lạnh là ít, sợ gặp phải bọn lưu manh hay hút chích nào đó là nhiều. Cô cố gắng tưởng tượng mình vẫn đang nằm trong nhà, trên chiếc giường quen thuộc để vơi đi nỗi sợ. Sương đêm thì nhau rơi rớt, thấm vào cơ thể bé nhỏ.

Cũng không biết mình đã trải qua như thế nào, chỉ biết trời vừa hừng sáng đã bị đánh thức bởi tiếng của Hiểu Lam, đang ngồi cúi xuống ở sau cánh cửa gọi cô.

- Phương Ly, cậu thấy trong người sao rồi? Minh tranh thủ lúc chưa ai dậy chạy ra đây. - Hiểu Lam đau xót nhìn cô

- Minh... mình không sao. - Phương Ly gượng dậy nói

- Con người ít ra còn có chút nhân tính, Phương Du đó đến người cũng không bằng, cô ta bảo bà quản gia giấu chìa khóa trong nhà, ai cũng không thể mở cửa cho cậu.

Hiểu Lam nói tiếp

- Lát nữa cô ta đi học, mình sẽ lên đưa cậu vào nhà nghỉ ngơi.

- Không cần đâu, cậu lấy cho mình cặp, một bộ đồng phục học sinh và một bộ đồng phục thể dục rồi quảng qua cổng giúp mình là được rồi, hôm nay có tiết kiểm tra thể dục, không thể vắng mặt được.

- Cậu như vậy mà còn đến trường gì nữa chứ. - Hiểu Lam ra sức can ngăn

- Mình sẽ ổn mà, cậu giúp mình đi.

Cuối cùng cô bạn bị mùi lòng bởi lời cầu xin của cô, làm theo mọi thứ cô đã nói.

Phương Ly lết từng bước mệt nhọc đến trường, cái lạnh se sắt của buổi sớm như thấm vào da thịt, suốt dọc đường đi đã phải cố hết sức bám vào tất cả những nơi có thể bám được mỗi khi thấy chóng mặt để đến được trường.

Cô luôn động viên mình nhất định không được bỏ cuộc, nếu không Phương Du sẽ cho rằng những gì cô ta làm đều là đúng nhất, cô ta càng muốn cô thêm, cô lại càng phải cố gắng.

Phương Ly ăn sáng vội bằng bánh mì ven đường, cổ họng khô khốc đến mức nuốt xuống một mẫu nhỏ cũng bị nghẹn ở cổ, rồi xin người ta cho nhờ chỗ để thay đồ.

Vào đến trường cô uống thuốc mới ra sân thể dục... hai mắt lờ đờ, mặt không còn chút sắc hồng.

Bài kiểm tra phải chạy ba vòng sân thể dục nhỏ, nhưng nhìn thấy sắc mặt cô không tốt nên thầy giảm xuống chỉ còn một vòng rồi. Ấy thế mà có nhiều người bắt mình, phản đối mạnh mẽ

“Giả vờ giả vịt để trốn kiểm tra chứ gì.” - HS1

“Tao không biết là hồ ly cũng bị bệnh đấy.” - HS2

“Bệnh thì cút xa một chút, để lây nhiễm cho cả lớp thì chết.” - HS3

Phương Ly chỉ biết chạy, một vòng mà sao lại dài thế này.

Trước mắt như bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc, tim đập mạnh, mồ hôi ứa ra ướt đầm áo, cả người càng lúc càng mềm nhũn, bước chân chậm dần như muốn ngã xuống.

Hình như lờ mờ nhìn thấy, đây là lần đầu tiên kể từ khi bước vào trường này có vài người thương cảm cho cô. Dù con số đó rất ít ỏi, cũng như biết đó chỉ là nhất thời nhưng bản thân cô vẫn thấy vui.

Giống như giữa trời đông lạnh giá được người ta cho mượn một cái áo, kể cả khi nó không dài lại chẳng đủ dày, chẳng che chắn được cơ thể là bao thì khi nhận nó ta vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Kiểm tra vừa xong Phương Ly xin phép thầy giáo xuống phòng y tế.

Những người thương xót cô cũng có ý muốn đưa tay ra giúp nhưng rồi lại thu về, vì bọn họ đều e dè, sợ phải đối đầu với Phương Du, một trong những tiểu thư quyền lực nhất trường này.

Không trách họ được, cuộc sống của mỗi người đều có khó khăn khác nhau.

Vậy là Phương Ly đành tiếp tục lê thân nặng trĩu từng bước từng bước thật chậm xuống phòng y tế.

BỐP

Cả người lão đảo rồi va phải ai đó, cô vội cúi đầu rồi rút nhưng lời xin lỗi chưa kịp thốt lên thì trước mắt đã tối sầm lại, và rồi sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiểu nhân đọc truyện cổ tích

Khi mở mắt ra Phương Ly thấy mình đã nằm trên giường nệm của trong phòng y tế trường, nhưng xung quanh chẳng có ai.

Hình như cô đã ngủ rất lâu, sờ lên trán, hạ sốt rồi, người cũng bớt mệt mỏi, có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng.

Từ nhỏ cô được ông trời ban cho khả năng thích ứng bệnh tật, mỗi lần bệnh chỉ cần uống thuốc rồi ngủ một giấc là mau khỏi hẳn hơn người bình thường.

Nhưng tại sao cô lại ở đây, có ai đó tốt bụng đã giúp cô à?

Ring...ring...ring...

Một hồi chuông điện thoại dài vang lên ở giường bên cạnh, hai chiếc giường ở phòng y tế được ngăn cách nhau bởi một bức màn, tức là phòng y tế không chỉ có mình cô.

Chân như tự điều khiển, cô từ từ ngồi dậy bước tới đưa tay vén bức màn trắng ra.

- Tiết sau xin cho tôi luôn đi...được rồi. - Giọng nói của một thanh niên cất lên, lạnh lùng lại pha lẫn sự quen thuộc

Phương Ly tròn tròn mắt nhìn, gương mặt này có chết cô cũng không quên được, là tên dẫn cô vào quán bar rồi giới thiệu bạn gái đã đành, còn vứt khăn giấy vào mặt cô chỉ với một chữ "lau"?

Tên gì nhỉ, phải rồi Lâm Đại Nhân. Vì anh ta chê cô trẻ con, chưa phát triển và quê mùa nên cô mới gọi bằng cái tên "tiểu nhân".

Dù không thích nhưng cô không thể phủ nhận, hôm ấy hơi tối nhìn không kỹ, còn bây giờ người này mặc đồng phục của trường lên đặc biệt đẹp trai hơn rất nhiều.

Dù là đáng ghét hay gương mặt, từng đường nét đều thu hút người khác, cứ như tạo hóa đã ưu ái cùng thiên vị cho anh những gì đẹp nhất vậy. Và với cái vẻ nghiêm chỉnh đường hoàng thể này có ai nghĩ đây là lưu manh, trông giống một học sinh gương mẫu hơn.

"Cầu cho anh ta không nhận ra mình" đó là suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Bên cạnh anh là quyển truyện cổ tích đang đọc dở được úp xuống.

Hừm, truyện cổ tích!!!

Cô cứ tưởng lẽ ra cỡ anh ta chỉ ít phải đọc những thứ liên quan đến ban phái thống nhất giang hồ xưng bá võ lâm chứ.

- Tỉnh rồi à? - Người nằm trên giường dù không nhìn cũng biết cô đang quan sát anh, cất tiếng rồi lấy quyển truyện lên đọc tiếp

Phương Ly hít một hơi thật sâu, nói năng bình thường như người lần đầu gặp

- Chào anh, tôi ở giường kế bên nghe tiếng chuông điện thoại nên tò mò xem thử, không phiền anh đọc "sách", tôi về đây.

- Còn vờ không quen không biết cơ đấy. Dạo này còn đi bar không?

Gương mặt đang cười của cô lập tức cứng ngắc. Ra là bị phát hiện rồi.

- Anh có thấy ai đưa tôi vào đây không? - Phương Ly hạ giọng hỏi

Đôi phương chẳng buồn trả lời.

(vì quyền truyện cổ tích hấp dẫn hơn chị đây ^^)

- Anh cho tôi hỏi là ai đưa tôi vào đây vậy? Nếu anh không thấy thì cứ bảo là không thấy. - Cô cố kiên nhẫn lặp lại câu hỏi

Im lặng là câu trả lời của người trước mặt, máu nóng của cô dồn hết lên mặt.

- Lẽ nào là anh đưa tôi vào đây? - Cô bức tức, chỉ tùy ý nói đại, nào ngờ...

- Không thích? Vậy quay ra đó nằm chờ người khác mang vào đi.

- Anh...

Thôi dù sao bây giờ cô cũng chẳng còn sức đâu để cãi nhau, người này cũng có ơn giúp cô.

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp tôi.

Đột nhiên người này quay đầu nhìn chằm chằm một hồi, ánh mắt đen cứ dán chặt vào khuôn mặt cô rồi bỏ quyền truyện xuống, đứng dậy từ từ tiến sát lại, mỗi lúc một gần, đáng người cao lớn áp đảo cô.

Cô vốn không thấp nhưng so về chiều cao với người này cứ như lấy trứng chọi đá.

Nhưng mà gì vậy???

Phuong Ly vô thức cứ lùi về đến khi đụng phải thành giường suýt té xuống.

Quả tim cô trong lồng ngực đang đập nhanh hơn bao giờ hết, nhưng không phải là cái cảm giác người ta thường nói là rung động gì đó... mà là sợ, đúng, chính xác là sợ.

Tên này chắc không định giờ trò với người bệnh chứ, nơi này còn là trường học đây.

- Anh đừng làm vậy nha...- Cô phát hoảng la lên

Á

Anh một tay bóp chặt lấy mũi cô, một tay nâng cằm cô lên, tay chân quơ quơ, thờ bằng miệng.

- Anh...làm...gi...vậy?

- Chảy máu cam - Ba chữ lạnh lẽo được phát ra

Được một lúc anh mới thả tay ra.

Ặc...Ặc...Phuong Ly tưởng mình suýt nữa ngạt thở chết rồi. Cô đưa tay quẹt mũi còn sót lại một ít máu mà không khỏi tức giận.

- Thô bạo, chẳng ai đối xử với con gái như anh cả.

- Cô giống con gái đi rồi hãy nói. - Anh lạnh lùng liếc cô, thái độ như thể lần đầu tiên nghe đến hai từ đó

- Thế anh giống con trai đi rồi hãy nói tôi không giống con gái nhé. - Cô tức nghẹn họng cố cãi lại

Đột nhiên phần tên trên ngực trái áo anh đập vào mắt khiến cô chú ý

- Lâm Hạo, tên anh không phải Lâm Đại Nhân sao? Hay là anh cướp áo người khác mặc đấy?

Ánh mắt anh quét qua cô, hiện tia lạnh lẽo thấu xương khiến cô triệt để rét run.

- Không được nhắc đến cái tên đó ở đây.

- Tôi chỉ đùa thôi mà, đừng để tâm - Cô thấy cả người ớn lạnh, chờ anh trở lại giường lập tức kéo rèm lại để tránh nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta giàu như vậy đi cái xe hơi đời mới đó chắc sẽ không cướp áo người khác mặc đâu. Tên Lâm Hạo, vậy có thể Lâm Đại Nhân chỉ là danh xưng trên giang hồ nên ở trường học anh ta không cho nhắc.

Kệ tên gì, mong là sẽ không chạm mặt nhau nữa.

Đáng tiếc đó chỉ là ước mơ hão huyền của cô.

*****

Vài ngày sau đó vẫn không có gì khác biệt, Phương Ly đến trường vẫn bị bắt nạt, về nhà vẫn bị ức hiếp, nhưng dạo này lão gia hay về nhà đột xuất nên Phương Du chẳng dám làm liều như lần nhót cô bên ngoài.

- Việc nhà mày làm xong hết chưa? - Phương Du hất hàm hỏi
- Sắp xong rồi, cô có gì cần dặn gì nữa hay không? - Phương Ly thái độ bình tĩnh nói
- Không cần làm nữa, Di Tâm, bảo người khác làm thế nó. - Phương Du nói, liếc nhìn sang di Tâm
- Dạ tiểu thư. - Di Tâm cung kính đáp

Phương Ly có cảm giác việc này một chút cũng không bình thường.

- Mày ra xe theo tao đến một nơi. - Phương Du trừng mắt ra lệnh
- Là nơi nào? - Phương Ly hỏi
- Tao không có nghĩa vụ phải nói cho mày biết. Nhanh lên.

Nói rồi cô theo Phương Du lên xe, cô ta còn không cho phép cô thay quần áo nữa.

Chiếc xe đỗ lại trước một nhà hàng mang phong cách châu Âu.

Phương Ly ngỡ ngác, đây chẳng phải là một trong những nhà hàng sang trọng nhất nhì thành phố này sao? Khách ở đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu, ăn mặc lộng lẫy, phụ kiện sang trọng, đi xe hơi đắt tiền.

Khi cô đặt những bước chân đầu tiên qua cánh cửa dùng nói là khách khứa ngay cả phục vụ cũng kinh ngạc mở to mắt như thể cô là con vịt xấu xí đi lạc giữa bầy thiên nga, nhìn vào là nhận ra ngay.

Cũng phải, cô mặc bộ quần áo vải thun không thể thông thường hơn, còn mang cả đôi dép kẹp, đi cạnh một Phương Du mặc chiếc đầm tím chất liệu tơ tằm thượng hạng cơ mà.

Quá sức đối lập rồi!

Phương Ly mặc kệ tất cả theo chân Phương Du bước vào đến bên chiếc bàn Minh Khải đang ngồi chờ sẵn ở đó. Hôm nay anh vẫn mặc vest rất lịch sự, gương mặt anh tuấn ôn hòa.

Minh Khải ngạc nhiên khi thấy cả hai đi cùng nhau, Phương Du này lại tính bày trò gì nữa đây.

Nhưng rồi ánh mắt anh chỉ dán chặt trên người cô bé ăn mặc giản dị, đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt đáng yêu, lòng anh chợt xao xuyến, môi vô thức nở nụ cười mà chính anh cũng không hay biết.

Phương Du tưởng lầm là anh cười với mình, sung sướng như muốn nhảy múa tại chỗ, chưa ngồi xuống ghế đã tuôn một tràng

- Minh Khải anh biết không, Phương Ly nghe nói hôm nay chúng ta có hẹn nhau nên cứ đi theo em từ chiều đến giờ xin được theo cùng. Thật ra em cũng xem người làm trong nhà như chị em mình vậy, thấy thêm một người cùng đi cũng chẳng mất mát gì. Mà kể cũng tội em ấy, chưa bao giờ đến những nơi sang trọng thế này, nên em mới dẫn em ấy theo, anh đừng giận em nha.

Sau khi nghe xong mặt Minh Khải cũng chẳng biểu hiện cảm xúc gì. Kịch bản viết hay như vậy, anh còn có thể nói được gì?

Nhưng Phương Du nói sai rồi, giận sao, anh chẳng những không giận mà còn thấy vui, rất vui.

- Phương Ly, nơi này chính là nhà hàng nổi tiếng rất nổi tiếng trong thành phố, có lẽ em chưa đến đây bao giờ đâu nhỉ? Mà chị quên mất, đây không phải là nơi không phải ai cũng có tư cách để vào. - Phương Du nói, trên môi không ngừng nụ cười mỉa mai

Phương Ly buồn cười trong bụng. Cô không có tiền, tất nhiên chưa từng đến những nơi xa hoa này rồi. Nhưng cho dù có tiền, cô nghĩ mình sẽ dành để làm khối việc khác thay vì đến đây.

- Em muốn ăn món gì, cứ tự nhiên nha, mà tí nữa chị quên em thì làm gì biết cách gọi món, nên cũng không cần đến menu nhỉ? - Phương Du lại tiếp tục

Rõ ràng là đang muốn làm nhục cô mà, định dùng tiền đâm chết người sao?

Phương Ly vẫn lặng thinh không nói gì, lơ đãng nhìn vào một hướng nào đó.

- Không cần đâu khi này anh gọi món rồi.

Câu nói của Minh Khải làm cắt đứt cảm hứng sáng tác kịch bản của Phương Du.

Mục đích của Phương Du hôm nay đến đây là muốn để Minh Khải thấy được sự khác biệt rõ rệt trong giai cấp của anh và con hầu này, rằng chỉ có mình cô mới xứng đáng bên cạnh anh mà thôi.

Nhưng hình dường như trông anh lại chẳng có vẻ gì là đề tâm, điều đó khiến Phương Du tức điên.

Ít phút sau, phục vụ bê thức ăn ra, bàn ăn bỗng chốc bày ra đầy những món ăn hấp dẫn, trình bày đẹp mắt, mùi thơm phưng phức.

- A, đồ ăn ở đây nhìn ngon quá, hay là sau này khi chúng ta cưới đặt ở đây đi. - Phương Du ông ẹo ôm lấy tay Minh Khải

Vừa nghe xong câu đó, Minh Khải dường như vừa trải qua một cú sốc rất lớn, mặt mũi tái mét, Phương Ly thì cố gắng nhịn cười.

Lúc sau, trong khi rót rượu vang thì người phục vụ sợ ý làm đổ ly nước đặt cạnh đó, và nó ụp lên người Phương Du.

- Xin lỗi cô tôi vô ý quá. - Phục vụ cúi đầu nhận lỗi

Nếu như là Phương Du thường ngày nhất định sẽ đứng dậy đập bàn quát mắng, nhưng có Minh Khải ở đây, cô ta cố nín nhịn cho qua.

- Xin lỗi anh, em phải vào nhà vệ sinh một lát.

Phương Du vừa đi khuất Minh Khải cất tiếng

- Thật ra, hôm nay anh hẹn Phương Du ra là để bàn về việc hủy hôn.

- Hủy hôn? - Phương Ly mắt tròn ngạc nhiên

- Ừ. Vì anh thấy...anh và tiểu thư của em dù sao cũng không hợp. - Minh Khải nói rồi quan sát thái độ cô

Phương Ly không nói gì vì cảm thấy nói gì trong trường hợp này cũng không phù hợp.

- Mà, em thấy Giang Tuấn thế nào? - Yên lặng được một lát Minh Khải chuyển hướng đề tài

Minh Khải đột nhiên lại nhớ về buổi tối hôm Giang Tuấn kéo cô xuống xe, cả hai trông có vẻ rất thân nhau, trước đó còn nhìn nhau cười. Lẽ nào...

- Tốt nhất là anh đừng nhắc nữa, anh ta chỉ toàn nói chuyện để thử thách thần kinh của em thôi. - Phương Ly chau mặt lại lắc nhẹ đầu

- Vậy là em không thích cậu ấy? - Minh Khải nhấn mạnh câu hỏi

- Em chỉ thấy anh ta lạ lạ thế nào ấy, con người không hiểu nổi.

Minh Khải nghe đến đây thì thấy vui trong lòng

- Vậy thì tốt quá. - Anh nói bằng giọng trầm thấp, nhỏ đến mức chỉ để anh nghe thấy

- Há? Anh nói cái gì?

- Không không có gì, ý anh là tính cậu ấy trước giờ vẫn vậy. Mà hôm nay phải ngồi nghe Phương Du nói vậy chắc em khó chịu lắm? - Minh Khải cười, nhanh chóng lái sang chuyện khác

- Không sao, đâu phải em chưa từng nghe.

Cả hai nhìn nhau rồi cùng nở một nụ cười rạng rỡ. Nhìn thấy nụ cười của cô trái tim anh khẽ đập mạnh.

Bữa ăn hôm nay cùng Phương Du đó là giới hạn cuối cùng của anh rồi, từ ngày mai những chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Nào ngờ Phương Du bước ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy cảnh tượng này, hôn phu của cô ta lại cười nói vui vẻ với con hầu nhà mình, trong khi anh chưa từng như vậy với cô.

Nỗi ghen tuông chiếm hết tâm trí, Phương Du siết chặt tay đến gân xanh nổi lên. Đã thế thì cũng không cần nhẹ tay với thứ cận bã này làm gì, cứ trực tiếp tiến nó đi là được.

"Để tao xem qua mấy ngày nữa mày có cười được nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bạn gái bất đắc dĩ

- Phương Ly, em hãy làm bạn gái anh nhé!

Người đứng phía trước chặn đầu xe, chủ nhân của câu nói vừa rồi vẻ mặt trông rất thành khẩn, nhìn vào thì giống như đang tỏ tình, nhưng sự thật lại ngàn lần không phải thế.

Vài phút trước

KẾT.....

Xe của Phương Ly đang di chuyển bình thường trên đường tới trường đột ngột bị phanh gấp bởi một "vật thể to lớn" hết sức quen thuộc. Bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành tiếng động lớn.

- Em giúp anh một chuyện có được không? - Giang Tuấn chặn xe, chớp chớp mắt nói

- Là chuyện gì? - Phương Ly khó chịu vì mới sáng đã bị anh giật mình

- Phương Ly, em hãy làm bạn gái anh nhé! - Giang Tuấn cười, nụ cười được ánh mặt trời tiếp sức, sáng đến chói mắt

Phương Ly ban đầu tim đập mạnh, cả người cứng đờ. Đây là lần đầu tiên trong suốt 16 năm có người tỏ tình trực tiếp với cô đấy.

Nhưng mà...Giang Tuấn dạo này không xuất hiện tự dưng hôm nay lại nói với cô câu này, hay là đang chọc ghẹo cô. Phải, nhất định thế rồi. Phương Ly mày phải bình tĩnh, đừng có để mắc bẫy anh ta.

- Tôi phải đi học, muốn đùa thì tìm người khác đi. - Phương Ly dứt khoát

- Ý anh là...muốn nhờ em giúp đóng giả làm bạn gái anh.

- Há??? Đóng giả??? - Phương Ly đờ người

- Đóng giả thôi mà, nhưng nếu em thích thật hơn thì...? - Giang Tuấn cố tình đưa mặt đến sát cô, môi cong lên ngập ngừng nói

Phương Ly tự dưng đỏ mặt rụt người lại, miệng lắp bắp

- Ai...ai nói...nhưng tại sao phải đóng giả?

Giang Tuấn lập tức trưng ra bộ mặt nghiêm trọng nhất

- Anh bị giảng hồ truy sát nên cần em đóng giả.

Phương Ly nghiêng đầu suy nghĩ

- Hai vé của anh hình như không có chút liên quan.

- Là vậy, con gái một vị đại ca để ý anh, em biết đó đẹp trai cũng có cái khổ mà, anh nói anh có bạn gái rồi, giờ mỗi ngày họ đều cho người theo dõi, em giúp anh đóng giả bạn gái anh trong mấy ngày được không?

- Anh nhờ người khác đi, lỡ cô gái đó tìm tôi trả thù biết tính sao? - Phương Ly lắc đầu nguầy nguậy

- Anh có kế hoạch hết rồi, chỉ cần em gật đầu, anh đảm bảo họ không tìm đến em. - Giang Tuấn ưỡn ngực tự tin

- Anh không còn ai để nhờ ha?

- Anh ban ngày đi học, tối đi làm vệ sĩ làm gì có thời gian kết bạn, em là niềm hy vọng duy nhất rồi. Giúp anh đi, anh không muốn đang đi bộ đột nhiên chân cũng không còn mà đi đâu. - Giang Tuấn khẩn khoản cầu xin, sau đó lay lay giò xe đạp của cô

Sao cô cứ thấy nghi hoặc, câu chuyện này có cái gì đó không đúng lắm, nhưng lại không tìm ra được nó không đúng ở chỗ nào.

Giang Tuấn cứ một hai năn nỉ cô phải nhận lời, cuối cùng...

- Thôi được, giúp thì giúp, ăn cơm với uống nước thôi chứ gì? - Phương Ly rầu rĩ nói

- Sau khi xong việc, anh sẽ tặng cho em một món quà thật lớn, nhất định em sẽ rất bất ngờ. - Giang Tuấn cười gian

Cô không cần quà chỉ xin tên này từ nay cho cô hai chữ bình yên, đừng có cứ cách vài ngày lại chằng đầu xe một lần.

Rốt cuộc quyết định của cô là đúng hay sai đây?

.....

Bữa trưa hôm đó, tại quán cafe cạnh trường học

Phuong Ly có mặt ở đây là để cùng Giang Tuấn kí cái được gọi là hợp đồng đóng giả bạn gái.

Theo hợp đồng, cô chỉ cần sau giờ học đi ăn com uống nước gì đó với anh, tất nhiên hoàn toàn miễn phí, khi nào bọn chúng xuất hiện anh sẽ gọi cô. Ngay cả quần áo anh cũng chuẩn bị cho.

Giang Tuấn lên kịch bản sẵn, bắt cô ăn mặc trùm kín mít như ăn trộm, đội nón, đeo kính đủ cả, nói là như thế giang hồ sẽ không thể nhận ra diện mạo thật của cô. Nghe rất chí lí.

Nhưng một vài ngày sau đó mới biết, Giang Tuấn này mỗi việc anh làm, mỗi câu anh nói đều được tính toán hết trong đầu rồi. Chỉ là lúc này cô chưa đủ thông minh để nhận ra điều đó. Hay nói cách khác cô là con cá ngu ngốc để bị mắc vào lưới của anh ta.

- Tôi có một điều kiện.

- Em nói đi. - Giang Tuấn khuấy khuấy li cà phê, trưng ra vẻ mặt phản khởi

- Vì chúng ta chỉ là đóng giả nên anh không được lợi dụng tôi. Chỉ ăn uống và nói chuyện thôi nhé.

- Tất nhiên chúng ta chỉ là giả vờ yêu nhau một cách trong sáng thôi. Hay là em thích trong tối hơn.

- Còn lâu, không bao giờ có chuyện đó. - Phuong Ly quả quyết

- Vậy thì chúng ta...

- Suyt anh nhỏ tiếng một chút.

Giang Tuấn định nói tiếp thì bị Phuong Ly ra hiệu dừng lại, vì trong quán lúc này đang phát nhạc của chị Luru Nhã Đình, cô theo thói quen vừa lẩm nhẩm hát lẫn lư theo nhạc khiến Giang Tuấn nhìn cô không khỏi buồn cười.

- Sao chị ấy chưa có bạn trai mà có thể sáng tác ra bài hát hay thế nhỉ?

- Xem ra em chính là fans cuồng của Luru Nhã Đình. - Giang Tuấn gật gật đầu nhìn cô

- Tất nhiên rồi, chị ấy vừa đẹp, vừa giỏi, lại rất thân thiện...lại còn...xxoo, nếu người con trai nào làm bạn trai chị ấy chính là có phúc ba đời đấy.

Giang Tuấn nghe thế thì phì cười. Anh đang nghĩ... món quà mà anh chuẩn bị nhất định sẽ khiến cô bất ngờ đến chết đi sống lại.

.....

Ba bữa ăn cùng với Giang Tuấn diễn ra nhanh chóng, cũng không có gì đặc biệt xảy ra. Nhưng quả thật đúng như anh nói, lúc đi ăn hay đi trên đường có mấy kẻ áo đen theo dõi, bọn họ cứ lấp ló lo dòm trước ngó sau, hình như còn chụp cả hình nữa.

Xem ra Giang Tuấn cũng xui xẻo thật, đừng ai không đừng lại đừng xả hội đen.

Vào ngày cuối cùng nhau đi ăn, khi chia tay, Giang Tuấn nói với cô theo giao ước trước đó tuần sau hãy hẹn nhau một buổi nữa, anh sẽ tặng cô một món quà thật đặc biệt.

Cô ban đầu dự định không đi vì cô giúp anh không phải vì quà gì cả. Nhưng vào đúng ngày thứ hai đầu tuần giờ ra về, Giang Tuấn đã chờ cô sẵn ở trước cổng trường, nhất quyết bắt cô phải đi cho bằng được. Cũng tại hôm ấy xe đạp bị hư phải đem sửa nên cô mới đi bộ chung với anh.

- Bạn anh có mở shop thời trang nhỏ ở cuối con đường, lâu rồi không đến ủng hộ cậu ta, hay là ghé qua chút đi.

Nhìn theo hướng tay Giang Tuấn chỉ cô nhìn thấy cách đó không xa thật sự là có một cửa hàng.

Chẳng lẽ món quà mà anh nói là anh mua quần áo tặng cho cô?

Đây mà là shop nhỏ sao? Mắt cô tròn tròn nhìn mấy con số không rủ nhau xếp hàng trên tem giá. Đồi cô chưa mặc chiếc áo nào đến vài trăm chứ đừng nói là tiền triệu.

- Sao vậy, không có cái nào vừa ý à? - Giang Tuấn nhìn gương mặt mặt bình tĩnh của cô, nói

- Tiểu thư hay là cô thích kiểu như thế nào, tôi sẽ tư vấn cho cô. - Chị nhân viên bán hàng bước đến niềm nở

- Không cần, không cần đâu ạ.

Phuong Ly lắc đầu ngầy ngậy rồi hoảng hốt quay sang nói nhỏ với Giang Tuấn

- Này anh mới trúng số à? Nếu không phải thì thôi, anh để dành tiền lo cho gia đình đi, đúng rồi, không thì mua cái xe đạp mà đi học, tôi mặc gì mà chả được.

Dường như Giang Tuấn đã nhận ra trọng tâm vấn đề nằm ở đâu nên nói thật khẽ vào tai cô

- Thật ra... chủ cửa hàng này là của bạn rất thân của anh, chỉ cần một chút "tiểu xảo" mua không cần trả tiền đâu.

Tiểu xảo???

- Hey, Giang Tuấn, con gió nào đưa cậu đến đây vậy?

Một anh chàng cao ráo, khá đẹp trai, cỡ hai mươi tuổi niềm nở cất tiếng, Phuong Ly đoán chắc là chủ ở đây.

- Đưa người đẹp đến thử đồ. - Giang Tuấn vừa nói vừa nháy mắt hướng về phía cô

Không hiểu vì sao Phuong Ly lập tức thấy sợ hãi.

Anh chủ cửa hàng vui vẻ bước đến cạnh cô nói một tràng

- Nếu cửa hàng anh không có kiểu em thích thì cứ nói anh, anh còn mấy chi nhánh nữa, chỉ cần gọi họ sẽ đem đến ngay, em là bạn gái của Giang Tuấn thì cũng xem như bạn gái anh... à không bạn của anh. - Anh chủ cố pha trò

Cô thật cảm ơn nhưng xin bỏ chữ “gái” đi cho cô nhỡ, “bạn” thôi là thấy không ổn rồi.

Nhân viên trong cửa hàng hết thấy đều nhìn về phía cô xì xầm, chắc là họ đang nghĩ cô là dạng đồng đánh kén chọn, đợi cả anh chủ ra mặt mới chịu.

- Thật ra em không phải bạn gái anh đâu, chỉ gặp nhau vài lần thôi. - Phuong Ly lập tức phủ nhận

- Không sao, bây giờ chưa phải nhưng rồi sẽ phải thôi mà. - Giang Tuấn nháy mắt nói to

- Cũng đúng, anh không nghĩ là có con gái nào mà em không theo đuổi được. Khi nào rước nàng về dinh anh sẽ tài trợ toàn bộ khoản trang phục cưới cho em. - Anh chủ cửa hàng tiếp lời

- Đúng là chỉ có anh hiểu em nhất.

Cả hai kẻ tung người hứng, sau đó nhìn nhau cười một tràng lớn.

Mấy con người này thật là...

Phuong Ly hết cách đành tùy tiện vớ đại một bộ quần áo trông có vẻ thông thường nhất... chỉ mau chóng muốn biến mất khỏi đây thôi. Dĩ nhiên bộ quần áo đó là hoàn toàn miễn phí.

Đi ra khỏi shop thời trang cô cứ mãi nghĩ về chuyện mới xảy ra mà không để ý đến phương hướng, theo quán tính cứ đi theo Giang Tuấn, cuối cùng cả hai dừng lại ở một nhà hàng Tây có vẻ rất sang trọng.

- Chúng ta vào đây ăn trưa đi.

- Khoan, nơi này đắt lắm đó, chúng ta còn là học sinh mà, anh có bị sao không? - Phuong Ly giật nảy mình níu tay anh lại

Giang Tuấn không nói gì chỉ cười kéo cô vào, cô giật lui anh lại kéo tới.

Nhân viên trong quán nhìn thấy anh thì cúi đầu cung kính, lúc đó cô cũng chẳng để ý đến điều này vì đang bận nghĩ ăn xong anh sẽ không tìm cách đánh bài chuẩn chứ.

Cả hai cùng đi thang máy lên tầng cao nhất của nhà hàng.

Vì Giang Tuấn đã đặt bàn trước nên một lát sau cô tròn mắt nhìn những thứ được dọn ra, đến nơi sang trọng thế này đã đành, còn gọi nhiều món đến như vậy.

- Giang Tuấn tôi hỏi thật có phải anh trúng số không?

- Ủ! Bạn anh nhậu xin cho mấy tờ nào ngờ lại trúng. - Giang Tuấn gật đầu làm vẻ mặt nghiêm túc

- Thật hả, giải mấy? - Phương Ly tròn xoe mắt ngạc nhiên

- Hôm nay em chỉ việc ăn thoải mái thôi, đừng để ý giải mấy. - Giang Tuấn nén buồn cười

- Mà sao anh không ăn đi, cứ ngồi nhìn hoài vậy? Anh không đói hả? - Phương Ly nãy giờ đợi anh động đũa cô mới ăn, nào ngờ anh cứ đan hai tay để lên gối mà không hề có hành động tiếp theo làm cô đói đến sôi cả ruột

- Chờ người. - Giang Tuấn trả lời đơn giản

- Hả, anh còn rù thêm người? Bạn anh à?

- Hôm nay tâm trạng em thế nào? - Giang Tuấn đột nhiên chuyển hướng đề tài

- Ờ thì... bình thường. - Cô nhanh miệng nói ra, ngoại trừ hơi đói bụng thì đúng là không có cảm giác gì thật

- Vậy ráng giữ bình thường đến lúc ra khỏi đây nhé.

Phương Ly lơ ngơ chưa hiểu ý anh là gì thì đã thấy cánh cửa trước mặt mở ra, thấy một bóng dáng xinh đẹp bước vào, váy trắng suôn dài, mái tóc đen óng ả thả sang một bên, dung nhan diễm lệ, đáng đi duyên chuyển mềm mại.

Ông trời ơi, nói với cô đây là sự thật đi.

- Hai người chờ em có lâu không? Xin lỗi vì đã đến muộn. - Nhà Đình nhìn về phía cô và Giang Tuấn mỉm cười ngọt ngào

- Chị... chị Nhà Đình, em chào chị. - Phương Ly cất giọng mừng rỡ vô cùng

- Gặp lại em chị rất mừng, cũng lâu rồi nhỉ?

Phương Ly thật không ngờ chị ấy còn nhớ đến một nhân vật nhỏ bé như mình.

- Hai người nói chuyện tự nhiên, anh đi vệ sinh một lát. - Giang Tuấn nói rồi quay đi, trên môi nở nụ cười rất kì lạ, xem ra anh phải nhường sân khấu lại cho hai cô gái này rồi

Trên bàn chỉ còn lại hai người.

- Em tên Phương Ly đúng không? Cảm ơn em vì đã giúp đỡ anh ấy, việc bọn chị gặp nhau, không thể để người ngoài biết được, nên chị mong là em giúp chị giữ kín chuyện này. - Nhà Đình nhìn cô, chân thành nói

- Khoan đã... chị mới nói gì, em không hiểu? - Phương Ly lơ ngơ

- Giang Tuấn không nói em sao? Sao anh lại bảo là đã giải thích với em rồi? Tụi chị đang hẹn hò với nhau.

- Dạ???... hẹn hò... hai người á?

Sao lại chóng mặt đến thế này, người như Giang Tuấn... cùng với chị Luru Nhà Đình. Một người như thiên sứ như chị mà lại đi cùng với một người không bình thường như anh ta.

- Vậy là chị hẹn hò với vệ sĩ của mình? - Phương Ly mắt tròn mắt dẹt

Nhà Đình quay sang một bên che đi gương mặt đang cố nhịn cười

- Vệ sĩ gì chứ, anh ấy là thiếu gia của tập đoàn Giang Thành, mẹ anh ấy là minh tinh nổi tiếng Hoàng Di Mẫn, lần đó lúc em lên vào phòng chị xin chữ kí ảnh chỉ đùa với em thôi.

Lại thêm một chuyện động trời nữa, Hoàng Di Mẫn, chính là thần tượng năm đó của mẹ con cô, cô vì từ nhỏ hâm mộ giọng ca của cô ấy mới ước mơ lớn lên sẽ trở thành một ca sĩ.

Cô ấy là... mẹ người này sao?

- Hình như là anh ấy đều không nói gì cho em biết về mình thì phải? - Nhà Đình ngạc nhiên

Chẳng những không nói mà còn đem Phương Ly cô ra giễu cợt, hại cô xoay vòng vòng ba trăm sáu mươi độ, suy nghĩ đủ tình huống từ bữa tới giờ.

Phương Ly thật chậm kể lại câu chuyện "hoang đường" Giang Tuấn đã dựng lên, gì mà xã hội đen, gì mà truy sát, thì nhận được câu giải thích trong nụ cười ra nước mắt của Nhà Đình.

- Đạo này bọn chị không có thời gian gặp nhau, mẹ anh ấy cảm thấy lo lắng, thật ra ý tưởng tìm người giả dạng là do chị gợi ý, còn những người theo dõi em là người của nhà anh ấy. Còn mấy bộ đồ đen là Giang Tuấn mua tặng họ, bảo ra ngoài mặc thế mới ngầu. Còn bắt em trùm kín là vì thân phận của chị không tiện công khai.

"ÀM" Một tiếng nổ cực lớn phát ra trong đầu.

Phuong Ly cầm ly nước trên bàn một hơi uống hết để ép xuống ngọn núi lửa đang phun trào dung nham.

- Giang Tuấn anh ấy thích đùa người khác vậy đấy, nhưng anh ấy còn có một mặt khác em mà quen lâu thì mới nhận ra được. - Nhã Đình vui vẻ nói

- Nhưng chị ơi, em và anh ấy đi cùng nhau như vậy chị không buồn sao? - Phuong Ly không hiểu sao bản thân mình không nhận được muốn hỏi câu hỏi này.

Sắc mặt Nhã Đình rất bình tĩnh trả lời

- Bên cạnh anh ấy có rất nhiều cô gái, chị mà buồn đến khi nào mới xong, có thể quen với anh ấy đã là may mắn lắm rồi.

Không thể tin được, người như Giang Tuấn đã quen được với chị Nhã Đình mà bên cạnh còn rất nhiều cô gái, có phải ông trời đã quá chiều cố anh ta.

Giang Tuấn này giờ trốn biệt trong nhà vệ sinh, Phuong Ly nghĩ chắc là anh đang bận viết một kịch bản nào mới nữa rồi. Cô đành đứng dậy xin phép

- Chị à, em về trước, anh ấy ra nói em đau bụng nha chị.

Nhã Đình nhìn Phuong Ly chạy đi mà không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không gọi lại.

Từ nay về sau Phuong Ly cô sẽ không bao giờ tin vào lời con người tên Giang Tuấn này nữa, đổi trắng thay đen, đem cô ra đùa giỡn.

Giang Tuấn gì chứ, sau này cứ nhất quyết gọi là Gian manh, Giang bịp bợm, Giang dối trá, Gian xảo. Hừ...

Lúc đó Phuong Ly không biết còn chuyện đáng sợ hơn đang chờ cô vào ngày mai. Và kể từ cuộc gặp gỡ này cuộc sống của cô đến mãi về sau bắt đầu bị đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vu oan giá họa

Buổi sáng vừa dắt xe vào trường Phuong Ly đã nghe được một tin đang làm chấn động nơi đây.

"Cậu nghe nói gì chưa, anh Minh Khải hủy bỏ hôn ước với chị Phuong Du rồi." - Nữ sinh 1

"Tất cả đều là tại con hồ ly tinh đó." - Nữ sinh 2

"Nhìn kìa, trơ trẽn đến mức còn dám vác mặt đi học cơ đấy." - Nữ sinh 3

Đi đến đâu cũng có những ánh nhìn căm phẫn hướng về phía cô.

Cô biết chuyện này trước sau gì cũng xảy ra dù có cô hay không có cô. Vì Phuong Du đó cơ bản là không xứng với một người tốt như Dương thiếu gia.

Nhưng cô tự hỏi mình đã làm gì để bị họ sỉ nhục như vậy, cô và anh chỉ là bạn, cũng chẳng làm gì quá giới hạn.

Ngày học hôm đó, bàn của Phuong Ly đã tiếp đón không biết bao nhiêu vị khách viếng thăm. Chửi rửa có, sỉ nhục có, cảnh cáo có, đay đẵng có, ép cô nghỉ học đều có đủ.

Bữa trưa lúc ra về chưa kịp bước đến cổng thì Phuong Ly đã bị Tô Huyền cùng đồng bọn cô ta lôi ra một góc.

- Trời nắng quá, hay chúng ta chơi trò tắm mưa đi, thấy thế nào, có mát hay là không?

Tô Huyền cho hai người giữ chặt lấy cô, còn ả thì dùng vòi xịt nước vốn dùng để tưới hoa liên tục xịt vào thân thể cô. Cả người cô nhanh chóng ướt sũng như chuột lột.

Sau đó ả còn giật lấy cặp cô đồ hết sách vở ra đất rồi cho nó được ‘tắm’ chung với cô.

- Còn không mau cảm ơn mấy chị đây đã giúp mày đi chứ...bộ mày cảm rồi hả...chắc mệt quá nên bị cảm không thể nói được rồi?

Cả bọn vây quanh cô cười nham nhở, đồng phục ướt thì chẳng sao, nhưng còn sách vở, thật quá đáng.

- Cho mày chữa cái tội phá hoại hạnh phúc của chị Phuong Du, tao sẽ thay chị ấy đòi lại công bằng.

Phuong Ly siết chặt tay đầy cát đất ẩm ướt, bọn này thật chẳng phải người mà, vì lý do hoang đường như vậy, vì một người như Phuong Du mà đi hại người khác.

“Công bằng”, bây giờ cô chỉ muốn cười mỉa mai hai từ này.

Còn phá hoại, thế nào gọi là phá hoại. Nếu như Phuong Du thật sự có cái hạnh phúc đó thì chẳng ai phá hoại được cả, đằng này chỉ là mình cô ta đắm chìm trong mộng tưởng của mình. Người nên bị đánh đê tính lại phải là cô ta mới đúng chứ.

- Thứ không có mẹ dạy dỗ nên cũng chẳng ra sao...haha....

Tô Huyền vừa tuôn ra câu đó Phuong Ly đã dùng hết sức lực lao về phía trước thoát khỏi bọn người đang giữ chặt lấy mình để xô ả té xuống đất, rồi tát ả hai cái.

Cái gì cô cũng nhận được, Phuong Du hay họ đối xử ác hơn với cô cô vẫn chịu được, nhưng chỉ riêng chuyện này là không thể, không được động đến người quan trọng nhất của cô.

- Ai cho các người mắng mẹ của tôi. Không cha không mẹ thì sao? Còn hơn cả đám các người có cha có mẹ dạy dỗ mà đi làm những việc thế này. Cha mẹ các người có biết không?

Phuong Ly la hét rồi lao vào bọn chúng, cô chẳng hề sợ hãi cũng chẳng hề sợ đau chút nào nữa, bọn họ ban đầu cũng có chút hoảng vì không ngờ cô phản ứng mạnh vậy, sau đó là sợ ngược trở lại vì cô cứ như người điên cùng họ kịch liệt giằng co.

Được một hồi họ cũng chịu buông, trước khi đi còn không quên nhún nhủ

- Nếu mày còn không biết thân biết phận thì đừng trách bọn tao.

- Kê không biết thân biết phận là đưa bảo các người làm thế này đây.

- Hừ, đi thôi.

Đội bọn họ khuất hẳn Phuong Ly gom lấy mớ sách vở đã ướt và nhàu nát trên mặt đất bỏ vào cặp trong lòng không khỏi xót xa.

Giữa cái nắng gay gắt tỏa ra sức nóng khủng khiếp của buổi trưa cô lê bước cùng những vết thương và bộ đồng phục kèm áo khoác bên ngoài ước sũng đi về. Bước đi chậm chạp, đi rất lâu rất lâu mới về được nhà. Thỉnh thoảng lại dùng tay lau đi những giọt nước trên tóc nhều xuống cản trở tầm nhìn.

Dọc đường cô không hề rơi một giọt nước mắt nào mà chỉ cười, cũng không biết là cười vì điều gì, cười cho số phận của mình sao, có lẽ là như vậy, hay là cho một hy vọng gì đó trong tương lai?

Đôi lúc cô nghĩ giả như anh có ở đây thì những người bọn họ nhất định sẽ không ức hiếp cô đến thế này, giả như có mẹ ở đây để ôm lấy cô vỗ về an ủi thì dù đau thế nào cũng chẳng sao.

Nhưng bên cạnh cô chẳng còn ai nữa rồi, mình cô phải tự bảo vệ lấy mình, nhất định không để những kẻ đó đắc ý.

Lúc quay trở về biệt thự, Phuong Ly cứ tưởng sẽ bị một trận lôi đình của Phuong Du giáng xuống nữa, nào ngờ cô ta lại không có ở đây.

- Cậu sao vậy, sao người cậu lại thế này, còn mặt và tay chân của cậu nữa. - Hiểu Lam thấy cô liền hốt hoảng chạy đến

- Mình bị té trúng vũng nước, ướt hết rồi, mình lên thay đồ đây. - Phuong Ly miệng vẫn cười, thái độ vẫn rất ung dung bình tĩnh

- Phuong Ly mình xin lỗi. - Gương mặt Hiểu Lam rung rung nước mắt

- Tại sao cậu lại xin lỗi?

- Mình, mình không thể bảo vệ cho cậu, mình xin lỗi. - Nước mắt Hiểu Lam chảy xuống hai bên má

- Cậu khờ quá, mình bị té mà, bảo vệ gì chứ, thôi mình đi đây.

Phuong Ly gượng cười rồi lững thững quay lên lầu, mỗi bước đi đều nặng trĩu như đeo chì vào chân, trong lòng lại càng nặng nề hơn.

Hiểu Lam vẫn đứng bất động ở phòng khách, môi nấp má trong dòng nước mắt

”Phuong Ly, mình xin lỗi.”

Vừa bước vào phòng tắm rửa thay xong quần áo Phương Ly đã nằm phịch lên giường, cảm giác tay chân không nhấc lên không trung được nữa. Hôm nay cô mệt quá rồi, cô chỉ muốn ngủ, không ăn uống gì cũng không sao, chỉ cần được ngủ thôi.

Cô ngủ rất ngon, rất sâu mà không biết biến cố tiếp theo sẽ nhanh chóng xuất hiện. Thậm chí biến cố này sẽ còn đau đớn hơn những gì khi nãy cô vừa chịu gặp nhiều lần.

- MỞ CỬA, MỞ CỬA.

- CON NHỎ KIA MÀY MỞ CỬA MAU, CHẾT TRONG ĐÓ RỒI HẢ?

- RẦM...RẦM...RẦM.

Phương Ly giật mình thức dậy vì tiếng đập cửa, bên ngoài là tiếng Phương Du và bà quản gia đang gào thét, chửi bới rất to.

Cô vừa chạy ra mở cửa ra đã bị Phương Du ầm ầm xông tới xô ngã xuống đất. Bên ngoài vẫn còn những người giúp việc khác đang đứng đó.

Tiếp đó bà quản gia quản gia đi theo sau Phương Du giữ chặt người cô để Phương Du thỏa sức lục tung tất cả đồ đạc trong phòng.

Từng thứ từng thứ một dù làm bằng thủy tinh hay gì khác cũng bị ném không thương tiếc xuống sàn.

Căn phòng đang yên ắng bỗng chốc vang lên toàn là tiếng đập phá, đồ vỡ, đồ đạc tan hoang, nhìn vào như một đồng hoang tàn đổ nát, còn đâu là căn phòng yêu quý cô đã cố công bài trí từng vật dụng, sắp xếp và dọn dẹp mỗi ngày nữa.

XOẢNG...BÓP...BỘP

- Phương Du, cô đang làm cái gì vậy hả? - Phương Ly dùng hết sức mà la to

- Con nhỏ này ai cho mày lên tiếng. - Bà quản gia hét lớn vào tai cô, tay vẫn đang giữ chặt người cô không buông

- Tao phải lục hết cái đồng này lên, nếu không thì làm sao biết mày giấu đồ của tao đi đâu, đồ ăn cắp. - Phương Du chỉ tội cô

Cái gì? Ăn cắp? Cô sao? Cô đã sống ở đây gần 10 năm, đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu vết thương trên người do Phương Du cùng bà quản gia gây nên, bây giờ lại đòi tội cho cô.

- Tôi không ăn cắp. - Phương Ly giận dữ

CHÁT - Bà quản gia giáng thẳng một cái tát vào gương mặt vốn đang sưng đỏ của cô, khóe miệng cô chảy ra một dòng máu.

- Con quỷ này ai cho mày lên tiếng hả? - Rồi bà quay về phía Phương Du - Tiểu thư cô cứ tiếp tục đi để coi lát nữa nó còn già mồm được không?

Phương Du lục tung tất cả mọi nơi có thể, tủ quần áo, giường ngủ... cho đến khi tiến đến chiếc bàn học của cô, nhếch mép một cái như thể biết trước kết quả rồi mở ngăn kéo lôi ra một chiếc hộp màu đen

- Nếu mày không mù thì nói tao nghe đây là cái gì?

Vừa nói dứt lời Phương Du đã lao đến tát thẳng vào mặt cô

“CHÁT”

Cô ta dùng lực rất mạnh, còn mạnh hơn của bà quản gia, khiến đầu cô nghiêng hẳn sang một bên.

- Nhìn cho kĩ đi, đây là cái gì? - Phương Du một tay mở chiếc hộp ra, một tay siết chặt cằm của cô lại chạm phải vết thương nên đó đau điếng

Phương Ly cố hết sức mới mở được đôi mắt.

Bên trong chiếc hộp màu đen đó là một sợi dây chuyền, nhìn qua là biết đây là một vật có giá trị, nhưng cô chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, tại sao nó lại ở đây cô hoàn toàn không biết.

Phương Du quay mặt ra phía cửa hung hăng nói với đàn giúp việc đang đứng

- Kì vật của mẹ tôi là do nó ăn cắp, một lát lão gia về biết nói thế nào rồi chứ.

- Dạ thưa tiểu thư.

Mọi người đồng loạt cúi đầu lí nhí, họ nhìn Phương Ly bằng ánh mắt thương xót, mong cô sẽ thứ lỗi vì họ chẳng còn cách nào hơn.

Phương Ly thấy tim đau như muốn vỡ ra, những người ở đây trừ Phương Du và bà quản gia đều được cô xem như người thân, vậy mà chẳng ai dám nói

một lời giúp cô, họ còn đứng về phía Phuong Du.

Đúng là có tiền có quyền là có tất cả, giờ thì cô thật sự thấm thía rồi.

- Nếu bây giờ mày quỳ xuống lạy xin tao tha cho thì có thể tao sẽ tốt bụng mà bỏ qua cho mày, lạy đi, con chó theo đuôi tao. - Phuong Du nở nụ cười khinh bỉ

- Cô tưởng mình là ai, tại sao tôi phải quỳ lạy cô. Có chết tôi cũng không bao giờ lạy một kẻ độc ác như cô. - Phuong Ly như dùng hết hơi sức nói

CHÁT - Bà quản gia lại tiếp tục tát vào mặt cô, nắm tóc cô giật ngược rồi hung hăng quát lên

- Ai cho mày nói chuyện với tiểu thư kiểu đó hả?

Phuong Du tức giận lôi ngay điện thoại ra ấn nút gọi rồi gào to với người bên kia đầu dây

- Alo, ba à, ba về nhà mau đi, nhà chúng ta có kẻ ăn cắp.

.....

Hai mươi phút sau lão gia về đến nhà. Vết thương trên mặt và trên người Phuong Ly rất đau nhưng chắc sẽ không bằng chuyện tiếp theo đây cô phải đối mặt.

Tại đại sảnh. Tất cả mọi người đều có mặt ở đây chờ phân xử vụ án.

- Rốt cuộc là có chuyện gì? - Phuong lão gia ngồi trên sofa tức giận hỏi

- Ba, hộp dây chuyền kỉ vật của mẹ con để lại phát hiện bên phòng nó dưới sự chứng kiến của mọi người ở đây, nó còn bảo là không phải nó lấy. - Phuong Du chỉ thẳng tay vào mặt Phuong Ly kết tội

Phuong Ly lúc này đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, gương mặt sưng lên, mắt đỏ hoe vẫn cố nói

- Lão gia, con thật sự không lấy, con đang ngủ trong phòng thì mọi người xông vào, con không biết vì sao nó lại ở phòng con.

- Ăn cắp rồi lại có thể ngủ ngon lành như vậy, thế gian đúng là chỉ có mày. - Phuong Du châm dầu vào lửa

- Tôi không lấy, tại sao tôi phải lấy chứ? - Phuong Ly hét lên

- Còn tại sao, tại mày nghèo, nhìn thấy đồ quý giá thì nổi lòng tham chứ sao? - Phuong Du cười một tràng mỉa mai

- Hai đứa đừng cãi nhau nữa. - Lão gia can ngăn

Được một lát, ông nói tiếp

- Trong phòng của Phuong Ly cũng không chắc là nó lấy, nhà này có nhiều người, phòng lại không khóa, có thể là ai đó lấy rồi bỏ vào. - Phuong lão gia mở lời bênh vực cho cô.

Như chỉ chờ đến giây phút này, Phuong Du hả hê nói

- Không chỉ có vật chứng, con có nhân chứng, mau bước ra đây.

Phuong Ly kinh ngạc đến mức cho là đây thần kinh của mình ngưng hoạt động, tay chân run rẩy từng hồi.

Hiểu... Hiểu Lam... Hiểu Lam là nhân chứng.

Không đâu... không thể nào.

- Lão gia con... con... - Giọng Hiểu Lam còn run rẩy hơn là Phuong Ly

- Sao, thấy gì thì cứ kể hết với lão gia đi. - Phuong Du quay sang mỉm cười “nhắc nhở”, trong lòng đang hả hê sung sướng vô cùng

Hiểu Lam nói nhưng cúi mặt xuống, thều thào như không có hơi

- Cách đây mấy ngày Phuong Ly nói con hãy cùng cậu ấy đánh cắp thứ gì đó ở đây rồi cùng nhau trốn đi, khi đó chúng con sẽ có nhiều tiền.

- Hiểu Lam, mình nói khi nào chứ? - Phuong Ly thất kinh hồn vía nhìn về phía bạn mình

- Mày yên lặng để nó nói tiếp. - Phuong Du gần giọng

- Con...con không đồng ý, con cứ tưởng cậu ấy sẽ không làm nữa, nào ngờ...- Hiểu Lam khó khăn nói, mắt cảm hận nhìn về Phương Du

- Nào ngờ thế nào? - Phương lão gia chau mày hỏi

- Hôm qua con bắt gặp cậu ấy lấp ló trước cửa phòng tiểu thư còn giấu cái hộp gì đó ở sau lưng, nhìn kĩ thì đó...

Nói đến đây Hiểu Lam như không thể nói thêm được nữa, chỉ cúi gầm mặt nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

- Nói tiếp đi giấu cái gì? - Phương Du không kiên nhẫn được nữa quát lên

- Là...là...hộp dây chuyền của tiểu thư, cậu ấy nói qua ngày hôm nay sẽ bỏ đi thật xa, nói con cứ vờ như không thấy gì đi. - Hiểu Lam nức nở đáp

Phương Du nghe đến đó thì nở nụ cười hết sức thỏa mãn.

/Để xem còn ai có thể cứu được mày nữa/

- Thế tại sao con lại khóc? - Lão gia hỏi Hiểu Lam, thái độ của ông bình thường, không có vẻ gì mà tức giận

- Vì...bạn con làm sai nên con đau lòng...- Nói xong Hiểu Lam khóc nức lên to hơn

Nước mắt của Phương Ly không kiềm được mà rơi xuống thành từng vệt dưới sàn, tay chân mềm nhũn.

Cô quen Hiểu Lam đã bao nhiêu năm, tính tình cậu ấy thế nào cô hiểu rất rõ. Thấy cô bạn khóc thế này Phương Ly biết cậu ấy đã phải đau khổ thế nào khi làm vậy.

Tất cả đều tại một con người mang tên Phương Du, nhất định ả đã làm gì đó để ép cậu ấy vu oan cho cô.

Bỗng chốc ở đại sảnh, có hai người con gái nhìn nhau chỉ lặng lẽ khóc, không một tiếng động, không ai nói thêm một câu gì.

- Được rồi, tất cả giải tán đi, Phương Ly con theo ta vào phòng, ta có chuyện muốn nói riêng với con. - Phương lão gia một lúc sau lên tiếng

- Ba à, chúng ta phải báo công an chứ, tha cho nó dễ dàng vậy sao? - Phương Du bức xúc trước thái độ bình lặng của ba mình

- Chuyện này dừng ở đây đi. - Lão gia nhất quyết - Không ai được nhắc đến nữa.

- Các người mở mắt nhìn cho rõ rồi chứ, tất cả đều bị bộ mặt ngây thơ của nó lừa hết rồi. Về kiểm tra đồ đạc của mình xem có mất gì không? - Phương Du gào thét từ phía sau

.....

Trong phòng lão gia

- Con ngồi đi. - Phương lão gia giọng trầm ấm

- Con xin lỗi lão gia, con biết bây giờ nói gì cũng không được nhưng con thật...con thật sự không có lấy...

Phương Ly nói, rồi lại rơi nước mắt, đứng trước ông, người đã từng cứu mạng mình, cô không kiềm được cảm xúc.

Ông nhìn gương mặt và dáng vẻ của cô lúc này mà đau lòng lên tiếng

- Không trách con, là tại ta đã quá cưng chiều đứa con gái này, nó làm gì ta đều biết, nhưng lại không có cách để quản nổi nó.

- Lão gia...- Phương Ly muốn nói nhưng cổ họng như bị chặn lại, nghẹn ngào

- Ta biết thế nào cũng sẽ có ngày này. Vài ngày trước ta đã gặp Dương Minh Khải, tuy nó không nói thẳng nhưng qua cách nói chuyện ta biết nguyên nhân hủy hôn là không đồng ý thái độ của Du Du. Người làm cha như ta cảm thấy thật xấu hổ. - Lão gia bất lực lắc nhẹ đầu

- Lão gia, ngài là người rất tốt, bao nhiêu năm nay nếu không có ngài con thật sự không biết mình sẽ thế nào. - Cô khép mi lại để nước mắt chảy dài

- Ta rất quý con, tất nhiên muốn con ở lại, nhưng ta lại không thể bảo vệ được cho con, nên cảm thấy để con đi mới là cách tốt hơn. - Phương lão gia ảm áp nói, giọng điệu hết như người cha thật sự của cô

- Lão gia, con biết, xảy ra chuyện như vậy, nếu con ở lại sẽ khiến ngài khó xử, con tin thời gian sẽ chứng minh tất cả. Đời này con nhất định sẽ không quên ơn của ngài. - Phương Ly đầy cảm kích nói

Cả buổi hôm đó, Phương Ly và Phương lão gia đã tâm sự rất lâu, tuy xảy ra chuyện đau lòng như vậy, nhưng cô vẫn cảm ấy chút ảm áp vì nhận được sự tin tưởng của ông.

Sau đó cô quay về phòng lặng lẽ thu dọn đồ đạc, gắn bó với nơi này đã bao nhiêu năm, còn có biết bao nhiêu kỉ niệm.

Mọi thứ xảy đến quả thực đột ngột.

- Phương Ly mình xin lỗi cậu.

Phương Ly ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Hiểu Lam, đôi mắt đỏ bây giờ cũng đỏ hoe ngấn nước.

- Mình hiểu mà, chúng ta làm bạn đã ba năm rồi. Lẽ nào mình lại không hiểu cậu.

- Ba mình bệnh rất nặng, cần tiền chữa bệnh cho nên mình mới... hết tháng là mình về quê rồi, mình định là sẽ ở đó kiếm một công việc khác, mình không có mặt mũi nào ở đây cả. Minh... xin lỗi. ... - Từng giọt nước mắt ấm nóng rơi trên má Hiểu Lam

Phương Ly dùng tay lau nước mắt trên khuôn mặt mình, rồi lại lau nước mắt trên khuôn mặt cô bạn, sau đó cười lạc quan

- Biết đâu cậu làm vậy ngược lại là đang giúp mình, tìm thấy một cuộc sống mới. Cậu cũng vậy, đừng suy nghĩ việc này nữa.

- Phương Ly cậu phải hạnh phúc, nhất định phải tìm được một nơi thật tốt. - Hiểu Lam òa lên nước nở

- Ừ mình biết mà. Cậu cũng vậy, còn nhớ lời hứa của tụi mình không, một trong hai đứa cưới thì đứa kia sẽ là phù dâu. - Phương Ly nở nụ cười

- Cậu nhất định sẽ tìm được một hoàng tử yêu thương cậu, mình đợi cậu cùng thực hiện lời hứa.

Rồi Hiểu Lam đưa ngón tay út của mình ra trước mặt Phương Ly

- Chúng ta ghé tay nào.

Hai ngón tay đan vào nhau, vòng tay ấm áp siết chặt. Có lẽ sẽ rất lâu sau mới có thể ở cùng nhau thế này. Hy vọng ngày mai rồi sẽ tươi sáng hơn, con đường của mỗi người sẽ vui vẻ và gặp nhiều may mắn hơn.

.....

Người ta bảo trời đất rộng lớn, nhưng bây giờ đến một chỗ để đi cũng chẳng có, có phải cô đã quá vội vàng khi ra đi không, vội vàng khi từ chối thành ý sắp xếp chỗ ở của lão gia chỉ vì không muốn ông khó xử với một vài người khác, những người vẫn một mực tin rằng Phương Ly cô là kẻ cắp.

Ánh chiều tà phủ lên thành phố, gió từng cơn rít gào thổi tung những chiếc lá rơi rụng dưới vĩa hè bay lên không trung.

Phương Ly vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la mà chẳng ngờ đột nhiên có một chiếc xe chạy đến sát chỗ cô đang đứng, nơi đây một khúc đường vắng.

Cửa xe bất ngờ mở ra, hai người đàn ông cao to lao xuống. Đột nhiên có một chiếc khăn tay chụp vào miệng cô. Phương Ly chẳng kịp la lên một tiếng thì đầu óc đã quay cuồng, cả người cô mềm nhũn, cô ngã xuống, trước mắt chỉ còn lại một màu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bắt cóc-gặp thiên thần

Phương Ly mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một nơi nào đó như nhà kho, xung quanh mọi thứ lộn xộn bẩn thỉu.

Cô cố vùng vẫy nhưng không ăn thua, thì phát hiện cả người mình đang bị trói bởi dây thừng trên một chiếc ghế.

- Em gái cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Hai người thanh niên lạ mặt đang đứng đó nhìn cô cười cợt nhả

- Các người là ai, sao lại bắt tôi đến đây đi, mau thả tôi ra. - Phương Ly cất giọng hoảng hốt

Cô cố gắng lục tung trí óc xem mình đã làm gì đắc tội với dân anh chị như vậy. Chẳng lẽ là liên quan đến tên Lâm đại nhân đó.

- Em gái đừng trách anh, bọn anh cũng chỉ là cần tiền thôi, có trách thì trách em ngu ngốc lại đi đắc tội em gái giàu có.

Em gái giàu có... người giàu có trong trường ghét cô nhiều vô số kể, nhưng Phương Du là cái tên đầu tiên hiện lên trong đầu.

Nhưng đã dần cảnh đuổi cô đi, vu oan giá họa cho cô rồi cô ta vẫn chưa hả dạ sao?

- Thế nào, cô em có đoán được là ai không? - Một tên như đang đùa giỡn với cô

Đoán được thì đã thế nào, bây giờ điều cô muốn là thoát ra khỏi chỗ này không phải là tìm kẻ chủ mưu.

- Có ai không, cứu tôi với.

Tên tóc vàng vừa bóp chặt hai bên gò má của cô vừa cười nắc nẻ

- Anh nói em nghe, nơi này vắng vẻ đến mức em có la đến sáng cũng không có người đâu, hôm nay em ngoan ngoãn nghe theo bọn anh đi.

Hắn thả tay ra, cô cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói, mặc dù trong lòng đang run sợ

- Tôi...tay tôi bị trói đau quá, hai người con trai các anh đứng đây còn sợ tôi chạy thoát hay sao?

- Nói cũng phải, cời trói. - Tên tóc vàng chắc là đại ca, hắn ra lệnh, tên còn lại làm theo

Đột nhiên tên đại ca được cuộc gọi từ ai đó, sau khi nghe điện thoại xong thì bật cười như điên dại, quay sang nhìn cô

- Con gái thời nay quả thật độc ác, lúc đầu thì bảo cho một bài học, bây giờ thì lại muốn em chết cũng chẳng còn xác, tội anh cũng chẳng còn cách nào khác.

Rồi hắn quay sang nói với đàn em

- Mày, mau đi kiếm một cái bao đến đây.

Tên đàn em ngoan ngoãn đi ra ngoài.

- Rốt cuộc các người muốn thế nào? - Phương Ly hét hoảng

- Cô tiểu thư đó bảo là phải bỏ vào bao đem xuống biển, nhưng mà em còn trẻ lại đẹp thế này chết thật tiếc, anh bảo thằng kia ra ngoài là để chừa không gian cho hai chúng ta vui vẻ thôi.

Tên đó cười nói xong thì sấn tới chỗ cô, dùng tay sờ vào má cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nuốt nước bọt một cái, gương mặt sưng đỏ nhưng vẫn không thể làm giảm đi vẻ đẹp trẻ trung thuần khiết khiến hắn chìm đắm.

Phương Ly chỉ thấy tõm vừa thấy đau hai bên má do vết thương vẫn còn đó.

Hắn như không thể chờ đợi thêm được nữa

- Hôm nay em cứ ngoan ngoãn nghe lời bên cạnh anh đi, anh đây sẽ...

Cô hét hoảng sấn chân đá một cái, chẳng ngờ lại trúng chỗ đó của hắn ta, tên đó cúi người mặt nhăn nhó ôm lấy chỗ đau.

- Con nhỏ này, để ông bắt được mày thì.

Chẳng đợi hắn ta nói tới câu thứ hai cô đã vù chạy thật nhanh, tông cửa bay ra ngoài, cũng may bên ngoài không có ai cả, tên đàn em đó đã đi xa.

Phương Ly cứ cố gắng chạy mãi chạy mãi mà không biết mình đang đi đến đâu, cho đến khi đôi chân bắt đầu thấy đau nhói từng hồi, cả người loạng choạng giữa một khu rừng vắng tanh không bóng người.

Cảnh vật xung quanh rất lạ, trời lại sập tối không xác định được phương hướng ở đâu nữa, tiến thêm hai bước đột nhiên cô giẫm phải vật gì đó liền bị trượt chân rơi từ phía trên đồi xuống dưới con đường, tay chân trầy xước chảy máu, cả người đau nhức ê ẩm không gượng dậy nổi.

Bên tai cô vang lên một tiếng động lớn, trong mơ hồ nhìn thấy phía xa xa có một thứ ánh sáng đang chiếu tới ngày càng đến gần, lẽ nào là bọn chúng.

Giây phút ấy mọi thứ đều ngừng lại, Phương Ly ngất lịm đi.

.....

Khi giật mình tỉnh dậy cô đã phát hiện mình đang ở trong một căn phòng ngủ rất sang trọng, ngay tầm mắt giữa trần nhà là đèn chùm tinh xảo sáng lấp lánh, giường nệm trắng tinh, rèm cửa cũng thế, còn trưng bày những vật quý giá, trông còn xa hoa sang trọng hơn cả phòng ở biệt thự Phương gia.

Trên chiếc bàn nhỏ cách đó không xa còn có một chậu hoa oải hương tím tỏa ra mùi thơm thoang thoảng khiến cô thấy thư thái dễ chịu vô cùng. Đây cũng là loài hoa mà cô thích nhất.

Nhưng chẳng phải lúc này cô bị té xuống núi lăn ra ngoài đường sao. Hay là cô chết rồi, nơi này là thiên đàng.

Phuong Ly đưa tay lên véo má “Á, đau”. Vậy là cô chưa chết. Nhưng đây là đâu? Ngay cả quần áo trên người cô cũng được thay ra rất sạch sẽ, vết thương cũng được xử lý.

CẠCH - một tiếng mở cửa vang lên.

Một cô gái lớn hơn cô vài tuổi cùng với một chiếc xe đẩy thức ăn nhẹ nhàng tiến vào cười nhẹ, hỏi

- Phuong tiểu thư cô tỉnh rồi sao?

Phuong tiểu thư, đây là lần đầu tiên có người gọi cô như vậy, trước giờ nó chỉ dành cho Phuong Du mà thôi

- Chị là.. - Phuong Ly đưa mắt ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt

- Chào tiểu thư, tôi tên Thu, là Dương thiếu gia bảo tôi đến đây hầu hạ cho cô.

- Dương thiếu gia...

- Là Dương thiếu gia, Dương Minh Khải ạ. - Chị Thu giữ thái độ cung kính

Vậy là anh ấy đã cứu cô rồi mang cô về đây. Nhưng mà hình như cách xưng hô không được quen cho lắm.

- Chị gọi em là Phuong Ly được rồi, đừng khách sáo với em như vậy.

- Vậy, Phuong Ly do em bị ngã trên đường nên thiếu gia đưa em về, em đã ngủ một ngày một ngày một đêm rồi. - Thu kể lại sự việc

- Hà, thật vậy sao chị?

Lâu lắm rồi cô mới ngủ nhiều thế, có lẽ do dạo này có quá nhiều chuyện xảy ra.

- Anh ấy còn dặn chị chuẩn bị đồ ăn cho em, bất kì lúc nào em tỉnh lại đều có để em dùng. - Chị Thu nói tiếp

Dương thiếu gia anh ấy thật là chu đáo.

- Vậy anh ấy đâu rồi chị? - Phuong Ly hỏi

- Thiếu gia có chuyện phải ra ngoài, em ăn một chút rồi nghỉ ngơi nhé.

- Em hiểu rồi ạ. - Phuong Ly khẽ đáp

- Vậy em dùng bữa đi, chị ra ngoài đây, ăn xong em cứ để đó lát nữa chị sẽ vào dọn.

- Em cảm ơn chị.

Phuong Ly ngoan ngoãn nghe lời chị Thu, ăn xong nằm yên trong phòng ngủ một giấc.

Cạch. - Cửa phòng lại một lần nữa mở ra nhưng rất nhẹ nhàng

Ngắm nhìn gương mặt người con gái ngủ say trên giường mà trong lòng Minh Khải thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Thật ra trước đó giúp việc khác của Phuong gia tên Hiểu Lam đã gọi anh, trong điện thoại anh nghe tiếng khóc của cô ấy, bảo là vô tình dọn phòng Phuong Du phát hiện tờ giấy ghi số điện thoại của anh, cô ấy còn nói nghe lén được Phuong Du gọi cho ai bảo họ bắt cóc Phuong Ly nhưng lại không thể liên lạc cho cô được.

Giây phút đó anh đã lo lắng sợ hãi vô cùng. Nhưng do không rành đường, chỉ nghe Hiểu Lam nói địa điểm đó ở trên núi, anh đành lái xe hết chỗ này đến chỗ kia, lòng sục khắp nơi, chỉ mong rằng cô sẽ không “biến mất” như mong muốn của Phuong Du.

Nhìn thấy cô anh mới hoàn hồn trở lại, cảm ơn ông trời vẫn phù hộ để cô bình an, anh bế cô trở về nhà mình.

Ngay từ lần đầu gặp anh đã thích cô rồi, dù chỉ tiếp xúc có mấy lần nhưng đã có cảm giác thân thiết từ lâu. Cuộc sống của cô ở Phuong gia thế nào anh đều biết. Về ngoài hoạt bát của cô chỉ là để che giấu những điều đau buồn trong cuộc sống anh lại khiến anh càng khám phục cô hơn.

Cùng là họ Phuong nhưng tại sao cô lại không phải là tiểu thư Phuong gia, nếu thế thì chắc là giữa anh và cô đã có một khởi đầu vô cùng tốt đẹp.

Vậy mà ông trời lại còn trêu đùa để anh lầm lẫn giữa cô và Phuong Du người dẫn đến một hôn ước “không nên có”, báo hại cô phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Anh phải làm thế nào để bù đắp cho cô đây?

.....

Sáng hôm sau ở biệt thự Dương Gia

- Em cảm thấy thế nào rồi?. - Mới sáng Phương Ly vừa tỉnh dậy Minh Khải đã sang thăm cô

- Em khỏe rồi, cảm ơn anh. - Phương Ly mừng rỡ khi nhìn thấy anh

- Em khỏe thì tốt rồi.

Minh Khải khẽ cười, trong lòng cảm thấy an tâm, nhìn vào gương mặt sáng bừng sức sống như ánh mặt trời thế này chẳng ai có thể biết rằng cô vừa phải trải qua những chuyện khủng khiếp như thế nào.

- Cảm ơn anh đã cứu em, nhưng mà tại sao anh biết em ở đó? - Phương Ly thắc mắc vô cùng

- Khoan nói chuyện này, anh nghe nói em bị Phương gia đuổi đi vì...- Anh đang nói thì bị đứt quãng không muốn nói tiếp, lẽ ra không nên khơi gợi những chuyện không vui của cô

- Em không ăn cắp. - Trên môi cô vẫn duy trì nụ cười, bây giờ có thể thoải mái và đối mặt với điều đó rồi

- Anh biết chứ, anh tin em. - Minh Khải gạt mạnh đầu

- Cảm ơn anh, Dương thiếu gia.

Một câu nói của anh khiến cô cảm thấy ấm áp biết bao nhiêu, cô gặp anh được bao nhiêu lần chứ, anh lại đối xử tốt với cô như vậy, tin tưởng cô như vậy, thật may vì có anh cứu cô thoát khỏi được bọn bắt cóc đó nữa.

- Em có từng nghĩ qua, tại sao nhà anh lại chấp nhận hôn sự với Phương gia không? - Minh Khải trầm giọng hỏi

Suy nghĩ một lúc Phương Ly thật lòng nói

- Em cho là ba mẹ anh quyết định thay anh, vì hôm đó vào ngày xem mắt em ở quán chờ anh với Phương Du thì không gặp được anh, nhưng về nhà thì nghe tin nhà anh đã chấp nhận hôn sự rồi.

"Phương Ly nếu anh nói lý do là vì em, em sẽ nghĩ thế nào?"

- Có gì không đúng hả anh? - Thấy anh cứ chăm chăm nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ

- Không, không gì, mà em có dự tính gì chưa? - Minh Khải lập tức nói sang chuyện khác

- Em sẽ đi xin một công việc nào đó, rồi vừa làm vừa học.

- Nếu anh bảo là anh muốn giúp em, em nghĩ thế nào? - Minh Khải chân thành

- Em sẽ không nhận đâu, em không muốn anh khó xử với bên Phương gia. - Phương Ly lắc nhẹ đầu

Minh Khải biết là mình không thể miễn cưỡng cô được

- Nếu thế thì anh muốn em hứa với anh một chuyện.

- Anh nói đi.

- Khi nào em tìm được việc, người đầu tiên em báo, phải là anh.

- Được em hứa với anh. - Cô rặng rỡ nhìn anh cười

- Còn nữa, sau này không được gọi anh là Dương thiếu gia nữa, cứ gọi bằng tên là được.

Hơi bất ngờ một chút nhưng Phương Ly cũng gật đầu.

"Phương Ly rời xa Phương Du đó rồi em nhất định phải có cuộc sống tốt, đến một ngày nào đó chính tay anh sẽ bắt cô ta trả giá."

.....

Sau khi rời khỏi biệt thự Dương gia, Phương Ly lại lang thang trên đường.

Anh Minh Khai cho cô mượn tiền để mua quần áo vì lần trước bị bọn cướp lấy đi hết rồi, ngay cả tiền lão gia cho mang theo cũng bị cướp. Nhất định cô phải kiếm việc rồi dành dụm tiền trả lại anh ấy.

Sáng giờ Phương Ly đã lê lét biết bao nhiêu con đường và mừng hết cỡ khi quẹo vào tất cả các nơi có ba chữ “Tuyển nhân viên” nhưng chỉ toàn nhận được những cái nhăn mặt, lắc đầu, và sự thất vọng chán nản lúc bước ra.

Lần nào cũng với lý do cô chưa đủ tuổi và còn đang đi học. Hơn thế cô còn đòi hỏi một nơi ở, thế là họ không ngần ngại nhanh chóng ngoảnh mặt tiền cô đi.

Chán quá mà.

Phương Ly ngửa mặt nhìn bầu trời xanh cao vời vợi. Ước gì bây giờ có công việc nào từ trên trời rơi xuống nhỉ?

- Chị hai.

Chợt có một giọng nói non nớt từ phía sau cất lên. Một bé gái chừng 5, 6 tuổi từ đâu chạy đến lay lay cánh tay cô gọi thêm một lần nữa “Chị hai”.

Phương Ly nhìn kĩ thấy gương mặt bé trông rất xinh xắn, đôi mắt to tròn long lanh, miệng tươi cười đáng yêu vô cùng, còn mặc trên người một chiếc váy xòe màu trắng cứ như là một tiểu công chúa nhỏ vậy, thật khiến người ta muốn ôm ngay vào lòng.

- Chị hai, chị đừng đi nữa nhé, về nhà với em và anh hai đi. - Cô bé vẫn tiếp tục năn nỉ, nắm tay cô kéo kéo

Phương Ly ráng lục soát lại trí nhớ của mình, cô không quen cô bé này, lại càng không có em gái mà.

Người ta thường nói khi một cánh cửa khép lại thì sẽ có một cánh cửa khác mở ra. Lúc đó cô vẫn chưa biết, trong lúc bản thân đang tìm kiếm một hy vọng thì ông trời cuối cùng cũng nghe thấy, cho cô gặp được thiên thần.

Cô bé này chính là thiên thần đó.

Phương Ly đảo mắt một vòng nhìn sang xung quanh, con đường vắng lặng, không một bóng người, một mình em bé chạy đến đây sao?

- Chị nghĩ em lầm người rồi, chị không phải chị hai em, ba mẹ em đâu?

- Em biết rồi, chị còn giận anh hai nên mới nói vậy, chị về đi, em sẽ nói anh hai xin lỗi chị. - Cô bé đột nhiên xịu mặt xuống rồi khóc nức lên hức..

- Ế, em đừng khóc mà...nín đi em. - Phương Ly bối rối dỗ dành

Có thể là cô bé này nhầm cô với chị hai của nó.

Vậy chẳng lẽ trên đời này có người giống cô đến vậy, hay là cô có chị em sinh đôi???

- Em tên là gì vậy?

- Tên em chị cũng quên rồi sao. Em tên là Ân Ân. - Cô bé đổi

Có khi nào cô biết đâu mà lại quên chứ!!!

- Vậy chứ em biết tên chị là gì không?

Cô bé ngẩng người rồi trả lời hết sức hồn nhiên

- Em quên mất rồi, chị tên là gì vậy?

- Được rồi, về nhà chị sẽ nói cho em biết. - Phương Ly dịu ngọt, lấy tay xoa xoa đầu cô bé

- Hoan hô, chúng ta về nhà, hướng này chị. - Ân Ân vỗ tay mừng rỡ nắm chặt tay cô chạy tung tăng về trước

Dự định của Phương Ly là sẽ đưa bé đến đồn công an gần nhất nếu cô bé không nhớ được đường về nhà, còn về được đến nhà thì nói một tiếng với ba mẹ bé là xong, chứ không thể nào để con bé ở lại đây một mình được, rất nguy hiểm, bọn biến thái và bắt cóc bây giờ đầy ra đó.

Tin...tin...

Đi được một đoạn ngắn, đột nhiên có tiếng còi xe vang lên từ phía sau. Cả hai đều xoay người lại. Cô bé hào hứng reo lên

- A, là xe của anh hai, anh hai đến đón chị em mình đó chị.

Mừng quá, cuối cùng cũng có người nhà đến, thôi thì cô chào một tiếng rồi đi.

Chiếc xe Ferrari bóng loáng dừng lại trước mặt, thật không ngờ là gia cảnh cô bé này lại tốt như vậy. Đáng tiếc nó không dùng để đón cô.

Cửa xe từ từ mở ra, sóng lưng Phương Ly lạnh toát vì dường như cảm nhận được điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh em chẳng chút giống nhau

Cửa xe từ từ mở ra, một gương mặt không thể quen thuộc hơn bước xuống

- A...anh... - Cô khẽ kêu lên một tiếng vì bất ngờ.

Người con trai trước mặt cao hơn cô một cái đầu, gương mặt đẹp không tì vết, vẻ đẹp của sự giá băng lạnh lẽo vô cùng. Ánh mắt mặt trời gay gắt ban trưa không thể làm giảm đi vẻ đẹp của anh mà ngược lại cái lạnh băng từ người anh tỏa ra còn làm dịu đi sức nóng của nó.

Lâm Hạo tiến đến gần, không hề để tâm đến sự xuất hiện của cô, chỉ chăm chú nhìn cô bé, lớn giọng trách mắng

- Ân Ân, anh đã bảo em chờ anh, sao lại chạy đến đây, còn đi với người lạ.

Ân Ân hồ hởi nắm chặt lấy tay Phương Ly đưa ra phía trước

- Em đi tìm chị. Hi anh hai, em tìm được chị hai rồi nè.

Không phải chứ? Anh hai? Xin lỗi nhưng cô thật không thể tìm thấy một điểm nào giống nhau giữa hai người này.

Lâm Hạo chân mày nhíu chặt, khuôn mặt u tối đến đáng sợ, lại nhìn Ân Ân, một hồi lâu mới liếc sang Phương Ly bằng ánh mắt đen thẳm trùng trùng khiến cô nổi hết cả da gà.

- Nếu anh là anh của cô bé thì dẫn nó về nhà đi, chắc nó nhận nhầm tôi là chị nên mới chạy theo tôi.

Nào ngờ con bé nghe xong càng nắm chặt tay cô hơn, giãy nảy lên

- Ân Ân không chịu, chị đã hứa về nhà cùng em rồi mà, chị nuốt lời, chị không về em cũng không về đâu.

- Ân Ân đừng có phá nữa, lên xe. - Lâm Hạo gắt lên

Anh thật sự không hiểu cô gái này rốt cuộc đã làm gì mà con bé lại trở nên cứng đầu như vậy?

- Anh hai, anh hai cho chị về chung với em đi. - Ân Ân mếu máo như sắp khóc đến nơi

Ba người cứ đôi co nhau một hồi, nhất là con bé dù thế nào cũng không chịu buông cô.

- Theo tôi lên xe, tôi sẽ tha cho cô chuyện cô bắt cóc em gái tôi. - Lâm Hạo nói, giọng lạnh tanh

- Há, bắt cóc, khi nào chứ...anh đừng có mà vu oan giả họa cho người tốt nhé!

- Hoan hô, anh hai đồng ý rồi, chị ơi, mình đi thôi. - Ân Ân mừng rỡ reo lên

Nhìn thái độ của Lâm Hạo, cô thấy anh chính là vì con bé mới miễn cưỡng đưa ra quyết định này, chứ trong lòng nhất định là không muốn, một chút cũng không muốn.

Cả ba người cùng ngồi ở băng ghế phía sau xe vì Ân Ân không muốn rời xa cô. Lâm Hạo ra hiệu cho tài xế nhanh chóng lái xe rồi đi.

Ngồi khoảng vài phút thì cô bé đã gối đầu lên đùi Phương Ly ngủ, tay thì nắm chặt lấy tay cô không rời.

Phương Ly không nhịn được lên tiếng trước, vì trong lòng cô cũng khá tò mò

- Anh thật sự là anh trai cô bé này sao?

- Thì sao? - Lâm Hạo lời bằng chất giọng không thể lạnh hơn

- Vậy chị nó đâu, sao nó lại gọi tôi bằng chị?

- Không có không biết.

- Hà? Cái gì mà không có không biết?

- Nó không có chị, còn tại sao nó gọi cô bằng chị tôi không biết. Sau này động não hơn đi.

Gì vậy trời, anh ta còn có thể trả lời ngắn hơn không, lại còn sĩ nhục cô!

Cuộc trò chuyện đến đó là kết thúc, khỏi đi, cô đoán là có hỏi loại người này đến tối mai cũng không biết thêm được gì.

- Nhà cô ở chỗ nào, tiện đường thì tôi cho xuống. - Lâm Hạo đột nhiên nói, theo Phương Ly đánh giá đây là câu nói có tình người nhất kể từ khi cô gặp anh

Sau vài giây hít thở sâu, cô cúi mặt xuống buồn bã

- Tôi không có nhà, tôi làm giúp việc cho người ta cũng được tám năm rồi nhưng mà bị vu oan lấy cắp đồ nên bị đuổi đi. Giờ tôi đang tìm việc mới, nhưng...

- Thế rốt cuộc là muốn xuống xe chỗ nào? - Lâm Hạo không chút lay động vì câu chuyện của cô, thẳng thừng cắt ngang

Biết thế thì cô đây đã không thêm kẻ rồi!!

- Dừng ở đây đi.

Hừ, ngồi trên xe với người này thêm vài phút nữa có cảm giác mình sẽ đông băng luôn.

- Dừng xe.- Cô vừa nói xong anh ra lệnh cho tài xế một cách dứt khoát không chút lưu luyến

Phương Ly nhìn sang bên cạnh mới thấy tay Ân Ân nắm chặt lấy tay cô, gương mặt bầu bĩnh say giấc cùng với nụ cười tươi trên đôi môi chúm chím hồng, thật không ngờ.

Nếu cô đi nó tỉnh dậy không thấy cô liệu có khóc không ta? Nhưng phải đi chứ biết làm thế nào khác được.

Cô nhẹ nhàng nâng cô bé trao cho Lâm Hạo rồi mở cửa xe ra. Nhưng cùng lúc đó cô bé giật mình tỉnh dậy

- Chị... chưa đến nhà mà, chị đi đâu vậy? - Con bé kéo áo cô giật lại

- À... chị... - Phương Ly không biết giải thích thế nào

- Anh hai anh đừng để chị đi, em muốn ở cùng chị.

- Không được khóc nữa. - Lâm Hạo quay sang gần giọng, thái độ rất bình tĩnh

Nhưng lời anh không chút hiệu quả nào, con bé bây giờ òa khóc lên to hơn. Tim cô nhói lên, tự dưng muốn khóc theo. Cái cảm giác đau đớn khi không muốn rời xa một người nào đó, muốn níu kéo họ bên cạnh mình cô đã từng trải qua nên hiểu rất rõ.

Phương Ly quay lại ôm chặt Ân Ân, vỗ nhẹ vào lưng mà dỗ dành rồi lên tiếng cầu xin anh dù cô và cô bé này không chút quan hệ.

- Anh cho tôi ôm em gái anh về đến nhà đi, nó cứ khóc mãi thế này sẽ không về đến nhà được đâu, nhìn nó vào nhà rồi thì tôi sẽ đi.

Lâm Hạo không trả lời cô, ánh mắt phức tạp. Thật không dám tin được Ân Ân lại khóc lóc để dòn ép anh, muốn anh giữ cô gái này lại bên cạnh nó.

Cô gái này rốt cuộc là ai?

Anh ra lệnh cho tài xế tiếp tục chạy. Đi được một đoạn tiếp theo con bé lại tiếp tục ngủ say, Phương Ly không nghĩ người mở miệng trước lại là anh

- Có muốn tìm công việc mới không?

- Hừ, ý anh là sao? Anh sẽ giới thiệu cho tôi công việc à? - Cô khá phấn khởi

- Chăm sóc cho em gái tôi, tên con bé là Ân Ân.

- Chăm sóc á? Ý anh là bảo mẫu hả? - Phương Ly rất đỗi ngạc nhiên khi anh đề nghị như vậy

- Hiểu thế cũng được.

- Chăm sóc trẻ con...trước giờ tôi chưa làm bao giờ hết.

Nhưng sao tên này lại đề nghị như vậy? Lẽ nào vì con bé cứ bám lấy cô.

- Không biết thì học, không hiểu thì hỏi. Thế nào, không dám? - Lâm Hạo lên giọng như thách thức

- Nhưng tôi có thể vừa làm vừa đi học không? Còn nữa, tôi không có chỗ ở cho nên...

- Không thành vấn đề. - Chưa đợi cô nói hết câu Lâm Hạo đã hiểu ý trả lời một cách dứt khoát

- Thật hả? Nhưng mà tôi muốn gặp người nhà anh, ý tôi là người lớn trong nhà ấy rồi mới quyết định. - Phương Ly thận trọng nói, dù sao người này mới quen cô không thể không có chút đề phòng

- Được.

Trong lòng cô vang lên một hồi pháo hoa đẹp vô cùng. Công việc từ trên trời rơi xuống là đây rồi. Dù tên tiểu nhân này đáng ghét cũng chẳng sao, cô là bảo mẫu của con bé cơ mà, trong nhà còn nhiều người, cứ né anh ta ra là được.

Thế nhưng một lát nữa đây, thực tế chứng minh suy nghĩ của cô hoàn toàn sai lầm.

.....

Chiếc xe tiến vào trong một biệt thự lớn rồi dừng lại để cả ba bước xuống.

Phương Ly trở mắt ngờ ngàng, WOA, biệt thự to không kém gì của Phương gia cả.

Trong sảnh có người đang chờ sẵn, là một người cô gái xinh đẹp trông lớn hơn cô vài tuổi, trên người mặc bộ đầm dài sang trọng màu vàng, tóc uốn xoắn nhuộm màu nâu xõa ra hai bên, trang điểm nhẹ nhàng, cả người đều toát lên vẻ dịu dàng đầm thắm, là kiểu mà đa phần con trai đều rất thích.

Lâm Hạo bước tới nói với nhỏ gì đó với cô gái, xong rồi ẵm Ân Ân lên lầu, phòng khách chỉ còn lại hai người.

- Em ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện. - Cô gái niềm nở chỉ tay vào sofa sang trọng phía đối diện

- Dạ.

- Em có muốn dùng trà không?

- Dạ được rồi chị. - Phương Ly từ chối lịch sự

- Em tên gì?

- Dạ em tên Phương Ly.

- Chị tên Kiều Gia Mỹ, chị là chị dâu của Lâm Hạo.

Cô thật không ngờ tên tiểu nhân này lại có chị dâu dễ thương, giọng nói lại dịu dàng nhẹ nhàng như vậy. Chắc anh trai anh ta không giống anh ta một điểm nào nên mới cười được vợ như thế, còn anh ta thì cứ ở đó mà nằm mơ đi nhé. (^_^)

- Em bao nhiêu tuổi rồi? - Gia Mỹ hỏi

- Dạ em 16 tuổi.

Đán đo một hồi Gia Mỹ nói tiếp

- Em còn trẻ quá, nhưng mà không sao, việc của em chủ yếu là chăm sóc và chơi đùa với Ân Ân, làm thêm việc nhà, ở đây còn có chị Cẩm nữa, em có gì không hiểu cứ hỏi chị ấy. Mà chị ấy xin nghỉ về quê ngày mai mới lên.

- Dạ, em hiểu rồi chị. - Phương Ly gật nhẹ đầu, chủ nhà có vẻ dễ tính cô cũng thấy yên tâm hơn

- À, thật ra... Ân Ân không phải là vấn đề. - Gia Mỹ ngập ngừng

- Sao chị? - Phương Ly không hiểu ý

- Lâm Hạo mới là vấn đề.

- Dạ???

Gia Mỹ thờ dãi một cái nói tiếp

- Lâm Hạo nó nói gì em cứ ráng yên lặng cho qua đi, tuyệt đối đừng có cãi nó, mà nói thật là em cãi không lại nó đâu. Dù sao nhà này chỉ có hai đứa, Ân Ân và chị Cẩm, hãy hạn chế cãi nhau trước mặt Ân Ân nhé.

- Hà? Thế còn chị không sống cùng tụi em à?

- Thật ra tụi chị sống chung nơi khác nhưng cứ cách vài tháng thì Lâm Hạo cùng Ân Ân về đây, vì trước đây biệt thự này là mẹ nó ở lúc còn sống, nó không muốn để không nên dọn đến ở. Nơi này gọi là nhà nhỏ. Chừng vài tháng nữa quay về nhà lớn thì chị em mình sẽ gặp nhau.

Nhà nhỏ, biệt thự này gọi là nhà nhỏ sao? Bằng biệt thự Phương gia còn gì, rốt cuộc anh ta giàu đến mức nào vậy.

Nhưng công việc tốt thế này cô không muốn bỏ lỡ nên nhanh chóng đồng ý.

- Lâm Hạo em xuống rồi à? - Gia Mỹ thấy anh thì cất tiếng gọi rồi quay sang Phương Ly - Em còn gì muốn nói thì có thể nói với riêng nó đi, dù sao nó cũng là chủ nhà này, nếu không có gì lắt nhừ chúng ta kí hợp đồng.

Nói rồi Gia Mỹ tránh sang một bên để Lâm Hạo đến ngồi xuống ghế. Ánh mắt anh nhìn cô trong suốt như nước, vốn dĩ không thấy bất kì một tia cảm xúc gì.

- Còn gì muốn hỏi không? - Anh lạnh lùng nói

Trong lúc cô đang bận suy nghĩ hỏi gì thêm nữa thì anh đã chau mày rồi phun ra một câu rất hay

- Chỗ tôi không tuyển người cầm điếu.

- Anh...

- Nhịn đi em - Gia Mỹ đứng bên cạnh khiêu vai nhắc nhở

Cô rất muốn hỏi “Anh có còn đáng ghét hơn được nữa không?”.

Được rồi cô sẽ nể mặt chị Gia Mỹ vậy.

- Tôi có một yêu cầu là cuối tuần nếu không có gì quan trọng có tôi có sử dụng thời gian đó cho riêng mình. - Phương Ly nói

- Ừ. - Lâm Hạo thờ ơ đáp

- Anh “ừ” nhưng tôi thấy anh không hài lòng lắm thì phải? - Cô thẩn thẩn nói

- Ừ.

- Anh có gì thì nói thẳng ra đi.

- Trong nhà tuyệt đối phải giữ yên tĩnh, không tivi, không máy nghe nhạc, không nói chuyện điện thoại lớn tiếng, đặc biệt là trước mặt tôi tuyệt đối không được.

- Bộ anh đang sống ở thời tiền sử đó hả? Tôi không thể thiếu máy nghe nhạc được.

- Có thể đem nó đến đây nhưng không được mở.

- Không được mở thì đem nó đến làm gì? Bán ve chai chắc.

- Cô thử nói thêm một câu nữa xem, tôi sẽ tiễn cô về rồi kiện cô tội bắt cóc em gái tôi đấy. - Giọng điệu mườì phần đe dọa

- "..."- Im lặng

- Điều quan trọng nhất, không được cho người trong trường biết chuyện cô ở đây, nếu không một xu cô cũng không nhận được. - Anh nhấn mạnh

- "..."- Im lặng lần hai

- Đây, cô có đang nghe không đấy! - Lâm Hạo bắt đầu tức giận

- "..."- Im lặng lần ba, gật gật đầu

- Nghe sao không trả lời? - Lâm Hạo bực bội cau lên

- "..."- Im lặng lần bốn

- Cô...

Gia Mỹ đứng cạnh ôm bụng cười

- Em mới bảo nó không được nói nữa mà, nó làm theo đúng ý em rồi còn gì!.

- Lâm Hạo: "..."

Hừ, người con gái trước mặt, một điểm nhỏ cũng không thể lọt được vào mắt, lại còn lăm điều nhiều chuyện, nếu như không phải bắt đắc dĩ thì còn lâu cô ta mới vào được nhà này, nhưng tạm thời cứ như thế trước đã.

Gia Mỹ thở dài một tiếng

“Có được không đây, bắt đầu thấy không ổn rồi, Ân Ân khổ thân cho con.”

.....

Sau bài phỏng vấn mệt mỏi Phương Ly mới được bước lên phòng.

Vừa mở cửa ra cô đã choáng ngợp, đúng là mơ cũng không dám nghĩ mình sẽ được ở trong căn phòng rộng và đẹp thế này.

Đúng là căn phòng công chúa với gam màu hồng chủ đạo. Có rất nhiều gấu bông và búp bê đủ loại đủ màu, trên tường khắp nơi đều treo những khung hình của cô bé Ân Ân.

Không cần khả năng xuyên thấu cô cũng biết chiếc tủ quần áo to đùng kia nhất định chứa rất nhiều bộ váy rực rỡ rồi.

Ngoài ra trong phòng còn có thêm một chiếc bàn màu trắng, có thể để sách vở ngồi học, còn có cả đèn bàn, phía trên nữa là gương soi. Thật là lý tưởng quá! Ngày mai cô đặt thêm một chậu hoa oải hương lên bàn nữa là hoàn hảo.

Nhìn thấy cô bé Ân Ân đang ngủ say cô cũng nằm xuống bên cạnh. Chiếc giường rất rộng, cô cùng con bé ngủ cũng vẫn còn chỗ dư.

Phương Ly nhanh chóng chìm đi trong giấc mơ về mọi chuyện sẽ bình yên, kể ra cũng xem như cô đã có chỗ để nương thân rồi.

Mọi chuyện bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ai là kẻ ăn cắp?

Phía đông chân trời xa mặt trời đỏ rực dần nhô lên, ban phát những tia nắng ban mai ấm áp thay thế hoàn toàn màn đêm lạnh lẽo ngự trị cả một đêm dài.

Trong căn phòng màu hồng xinh xắn Phương Ly như con sâu cuộn tròn trong chiếc chăn bông say sưa trong giấc mộng đẹp cho đến khi có người lay lay chân mình.

- Chị ơi, dậy đi, sáng rồi.

- Hiểu Lam, mình biết rồi, mình chỉ ngủ 5 phút nữa thôi. - Phương Ly nói giọng ngái ngủ

- Em tên Ân Ân, không phải Hiểu Lam, chị.

Hả, sao là giọng trẻ con vậy, cô chợt nhớ ra điều gì đó rất quan trọng.

- Ân Ân, mấy giờ rồi. - Phương Ly bật dậy giật mình hỏi con bé

- Hơn 6 giờ rồi chị, anh hai bảo em gọi chị dậy chuẩn bị bữa sáng.

Cô vội vã vệ sinh cá nhân xong thì bay nhanh xuống lầu đã gặp gương mặt u ám của ai đó đang ngồi ở bàn trước nhà nhìn cô

- Sớm nhỉ? - Lâm Hạo cất tiếng chín phần là giễu cợt

- À, hôm qua tôi ngủ khá ngon, xin lỗi. - Phương Ly hơi cúi đầu

- Thế mơ thấy gì?

- Đầu, để coi. - Cô nghiêng đầu cố nhớ lại

- Cô tưởng tôi thật sự muốn biết cô mơ thấy gì à? Nhanh đi. - Lâm Hạo dường như hết kiên nhẫn

Tên này rõ ràng là đang chế giễu cô mà, tại sáng mới ngủ dậy còn mơ màng nên người ta không phản ứng kịp chứ bộ.

Phuong Ly tức tốc chạy vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hy vọng duy nhất trong căn nhà này chính là bé Ân Ân đáng yêu, lúc nào cũng cười và gọi cô hai tiếng "chị ơi".

Ăn sáng xong cả hai anh em nhà họ Lâm cùng đến trường trên chiếc Ferrari sáng chói. Còn cô...

- Chị ơi, lên xe ngồi với em đi. - Ân Ân hào hứng nói với cô rồi vỗ vỗ vào chiếc ghế trống bên cạnh

Cô chưa kịp cất lời thì

- Ân Ân cô ta không thích ngồi xe. - "Ai đó" lạnh lùng lên tiếng thay

Rồi chiếc xe chạy vụt đi như chúng ta chưa từng quen nhau.

Rõ ràng là tên này đang lừa gạt con nít, bản thân mình không thích cho người ta đi chung thì cứ nói.

.....

Đây là ngày đầu tiên Phuong Ly trở lại trường sau khi bị đuổi ra khỏi Phuong gia, nghỉ học nhiều ngày như vậy, nhất định sẽ chép bài đến mõi tay luôn.

"Nè, nhìn kìa nhìn kìa, con nhỏ đó quay về rồi kìa." - Nữ sinh 1

"Gây ra chuyện ăn cắp động trời như thế mà còn dám vác mặt trở lại trường đấy." - Nữ sinh 2

"Hay là mới dụ dỗ được ai khác rồi?" - Nữ sinh 3

Phuong Ly trầm nghĩ "Chết, quên đem tai phone rồi."

Phuong Du đứng trong một góc nghe được những lời xì xào tranh luận đó, hai tay nắm chặt, mắt trợn ngược lên, tức giận tới nỗi có thể xé xác được bất cứ ai đến gần mình.

Nhìn thấy Phuong Ly cô ta khoanh tay trước ngực ung dung tiến đến, câu đầu tiên vẫn là khinh miệt

- Kiếm được chỗ ở mới rồi sao? Hay là có người bao nuôi mày vậy?

- Chẳng mượn ai đó phải quản, tránh ra xem nào. - Phuong Ly ngẩng cao đầu lớn tiếng

- Mày dám tỏ thái độ đó với tao à? - Phuong Du nghiến răng tức giận

- Cô không còn là tiểu thư của tôi nữa, tôi có cần thiết phải cung kính cô hay không? - Phuong Ly hất mặt về phía Phuong Du

- Mày...

Phuong Ly cười nhạt

- Phải cảm ơn cô mới đúng, bây giờ tôi sống rất tốt, ít ra thì mỗi ngày đều không phải nhìn sắc mặt cô mà sống, hay phải nhẫn phải nhịn, từ nay tôi được ăn ngon ngủ yên rồi, chân thành cảm tạ, Phuong đại tiểu thư. Mà cô lo cho mình trước đi, mascara bị lem rồi kìa...

Phuong Du gờ tay định tát thì cô né được, ả dùng tay còn lại tát thì bị cô chụp lấy.

Sau đó cô ta trợn mắt quát

- Mẹ kiếp, bỏ ra.

Phuong Ly trợn mắt ngược lại

- Tôi nói cô biết, ở nơi văn minh lịch sự thế này đừng có mở mồm ra mà chửi bậy, vô học lắm, thầy cô mà nghe được sẽ bắt cô học lại giáo dục công dân từ lớp một đến lớp mười hai đấy. - Cô nói rồi cũng buông ra

Phuong Du vùng vằng bước đi với cái đầu bốc khói nghi ngút, chợt trong đầu cô ta lại chợt nảy ra một ý rất hay.

"Được lắm, mày dám ăn nói với tao như vậy, tao sẽ không cho mày tồn tại ở đây đến ngày mai đâu."

Phương Ly bước thêm vài bước nữa, từ góc cầu thang hai gương mặt quen thuộc bước ra

- Em gái, chửi hay lắm

Giang Tuấn về mặt hải lòng từ đầu tiến đến gần, đi bên cạnh còn có Minh Khải. Cả hai này giờ cũng đã nghe mọi người xung quanh âm ỉ chuyện cô đi học lại rồi, ra đến đây lại bất gặp một màn nắng người đầu ngày nữa.

Nhìn thấy Giang Tuấn trong lòng Phương Ly nổi lửa. Cô vẫn không quên được việc anh dựng kịch bản giảng hồ truy sát với cô, cảm thấy khó chịu nên lờ anh đi.

- Anh mừng là thấy em đi học lại. - Minh Khải phấn khởi nói, nhìn thấy cô thế này anh có thể yên tâm rồi

- Em cũng thấy rất vui. - Phương Ly cười tươi rạng rỡ

- Phải rồi hôm qua em gọi điện nói ngắn gọn quá, chủ mới của em thế nào, có tốt không, nhà có rộng không, có mấy người, lương thì...? - Minh Khải hỏi dồn dập

- Cậu cho người ta thờ rồi trả lời được không? - Giang Tuấn vỗ vai Minh Khải, ý bảo bạn mình nên biết kiềm chế lại những câu hỏi "quá đà"

- Chủ của em khá khó tính nhưng chắc là mọi chuyện sẽ ổn thôi. Thôi em vào lớp, chúng ta nói chuyện sau nha. Tạm biệt.

Phương Ly mỉm cười bước đi, Minh Khải nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của cô mãi không thôi.

- Thấy người ta không sao rồi, ngày tháng còn dài, từ từ đi anh bạn. - Giang Tuấn quay sang cặp cõ Minh Khải - Minh còn chưa nói cậu, chuyện bị đuổi đi quan trọng vậy mà chẳng nói anh em một tiếng.

- Còn chuyện khác quan trọng hơn, cậu quan tâm Phương Ly như vậy, là giỡn hay thật. - Minh Khải không nhịn được đành hỏi

Giang Tuấn buông Minh Khải ra suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng

- Quan tâm là quan tâm, còn thật hay giỡn cái gì.

Rồi Giang Tuấn dứt hai tay vào túi hiên ngang bước về lớp, lại nhớ đến vẻ mặt cố tình làm ngơ anh vừa rồi của cô, trên môi bất giác nở một nụ cười.

Minh Khải thật sự không hiểu thái độ của bạn mình, Giang Tuấn hay dựng chuyện đùa giỡn một người chưa phải là lần đầu, nhưng nếu lỡ...

Anh lắc lắc đầu xua tan suy nghĩ của mình.

Nếu đó nhất định là không xảy ra đâu!

.....

Phòng thay đồ nam Trung học An Hoa

Tất cả học sinh lớp 12A1 thay quần áo chuẩn bị ra sân thể dục ai nấy đều phấn khởi vì mới trải qua một tiết kiểm tra toán căng thẳng phải ngồi lì suốt 45 phút đồng hồ, sắp được vận động gân cốt rồi.

- Ở lại một chút, mình có vài câu muốn nói với cậu. - Minh Khải khều vai Lâm Hạo giữ anh ở lại

Lâm Hạo nhìn ánh mắt Minh Khải là đoán được tám chín phần có chuyện gì đó quan trọng, mọi người ra ngoài hết phòng chỉ còn hai người.

- Có gì cứ nói đi.

- Thật ra...mình muốn hỏi cậu...muốn để một cô gái biết mình thích cô ấy ngoài việc nói ra ba chữ "anh thích em" thì còn cách nào không? - Minh Khải ban đầu hơi rụt rè nhưng rồi cũng mạnh dạn nói

Lâm Hạo sắc mặt đen như than

- Đi mà hỏi Giang Tuấn.

Minh Khải chau mày khó xử

- Mình biết, mình biết nhưng nếu hỏi Giang Tuấn được thì mình đã chẳng hỏi cậu.

- Tại sao? - Lâm Hạo có phần thắc mắc

- Bởi vì...Giang Tuấn...

- Giang Tuấn cũng đang đề ý cô gái đó.

Chỉ vài giây tích tắc là Lâm Hạo đã nghĩ ra nhưng chính anh cũng bất ngờ với đáp án này, một đứa con gái khiến Minh Khải khổ sở, Giang Tuấn cũng để mắt tới...có sao?

Không lý nào, gu của hai người này là hoàn toàn trái ngược nhau.

Trừ phi...cô gái đó bị bệnh đa nhân cách!!

- Đúng là cậu, cậu giúp mình nhé! - Minh Khải hí hửng

Lâm Hạo hơi bức mình nhưng vẫn nói

- Không nói được thì viết đi. Tò ra sân đây!

- Viết, ý cậu là viết thư tình hả? Nè... - Minh Khải chặn lại

- Lại chuyện gì?

- Ngoại trừ hai cách đó ra còn cách nào không?

- Không viết không nói...thế thì làm đi. - Lâm Hạo chớp mắt một cái, thành thoi nói

Minh Khải mặt thoáng đỏ, kinh ngạc la to

- Đây, sao cậu bậy bạ quá vậy! Với lại cô bé ấy không phải dạng con gái tùy tiện đâu, cô ấy...

RẦM - Lâm Hạo cắt ngang bằng tiếng đóng sập cửa tủ, phóng ánh mắt chết người về phía Minh Khải

- Tôi chỉ bảo...làm những chuyện giúp đỡ cô ta. Nhưng vì cậu nói vừa rồi của cậu nên từ giờ đừng hỏi tôi gì nữa nhé. Cậu đang làm lãng phí IQ của tôi đấy.

- Khoan...khoan...

Lâm Hạo đi xa khuất, Minh Khải đứng tại chỗ thờ dài.

.....

Phương Ly bước vào lớp rồi ngồi xuống bàn giữa cái nhìn không mấy thiện cảm và tiếng bàn tán của những người xung quanh.

Cô có cảm giác như mình là ngôi sao dính scandal vậy.

“Đồ ăn cắp không biết xấu hổ”.

Dòng chữ này hiện ra trên bàn thay thế cho “Đồ hồ ly tinh chết đi” trước đây.

Phương Ly bước lên bàn lấy đồ lau xóa đi rồi ngồi xuống.

Cả tiết đầu cô để ý thấy cô bạn ngồi cùng bàn cạnh mình đem hết đồ đặc cất vào cặp rồi có thủ ôm khư khư cái cặp đó như châu báu, chỉ để trên bàn một quyển sách, một quyển vở và một cây viết.

Có phải cô đã suy nghĩ nhiều quá không?

Tiết thứ hai là thể dục không nói, đến tiết thứ ba.

- Thừa cô em bị mất đồ.

Một giọng nói đồng dạng từ phía cuối lớp vang lên hướng sự chú ý của tất cả mọi người về chủ nhân của nó.

Đó là Triệu Ngọc Mai, cô bạn đã ngồi cùng cô vào ngày đầu tiên nhập học.

Từ ngày đó đến nay hai người cũng chẳng có cơ hội nói thêm gì khác với nhau. Ngồi chung được hai ngày đầu năm thì cô bị giáo viên chủ nhiệm chuyển chỗ ngồi qua dãy khác.

- Em bị mất hộp dây chuyền trang sức ba em vừa tặng, trên đó có khắc tên của em.

Khi Ngọc Mai nói xong câu đó Phương Ly có cảm giác cả lớp mấy mươi cặp mắt đều hướng về phía cô, đầy nghi ngờ, à không nghi ngờ chưa đủ phải nói là ánh mắt khẳng định chắc chắn thủ phạm là cô.

Cô giáo bối rối, vì ở An Hoa này mà xảy ra mất cắp đồ đạc là việc cực kì nghiêm trọng. Nơi này đào tạo toàn những nhân vật ưu tú, sẽ là những nhân tài, người có chức vị và địa vị cao trong xã hội sau này, thử hỏi làm sao có thể dung thứ cho những hành động không có đạo đức như thế.

Phạm lỗi nhẹ thì có thể bị kỉ luật mời phụ huynh lên làm việc, nặng thì có thể cho buộc thôi học. Học bạ có vết đen cũng rất khó xin được trường khác.

Thân là chủ nhiệm cô cũng không muốn chuyện này xảy ra ngay tại lớp mình, hiệu trưởng nhất định sẽ khiển trách cô quản học sinh không tốt.

- Cái này, Ngọc Mai em nhớ lại xem có để quên ở đâu không? - Cô giáo khó xử

- Không có ạ! Sáng đi học em cất kĩ trong cặp nhưng giờ lại không thấy. - Ngọc Mai quả quyết

Trong lớp có người dường như chỉ chờ đến câu nói đó

- Thưa cô em đề nghị chúng ta xét cặp bạn Phương Ly đi ạ.

Mọi người đều ra vẻ gật gù tán thành.

- Trong lớp có nhiều người như vậy, sao lại chỉ xét cặp của mình. - Phương Ly nhìn thẳng về phía cô bạn bức xúc nói, dù là trong lòng cũng đoán ra lý do

- Tại sao là cậu mình nghĩ cậu là người hiểu nhất chứ. - Cô bạn mỉm cười châm biếm, mắt sất bén

- Các em bình tĩnh, chuyện các em nghe được bên ngoài không nên đem vào lớp học. - Cô giáo nghiêm nghị nói

- Thưa cô em mới nhớ ra hồi sáng em nhìn thấy bạn Phương Ly có lại gần cặp của bạn Ngọc Mai lục lọi cái gì đó. - Một cô bạn tên Diệp Linh đứng phắt dậy nói

"Đấy, thấy chưa, để coi còn chối được không."

"Mình mới bị mất cây bút máy, chắc là do nó lấy đó."

Diệp Linh cố tỏ bộ mặt "thánh nữ", lời lẽ lo nghĩ cho người khác

- Phương Ly là "bạn tốt" của cậu, mình cũng mong cậu đừng cảm thừa nhận lỗi của mình, để mọi người tìm thấy khi đó tội càng nặng hơn còn ảnh hưởng tới danh tiếng của lớp chúng ta, cậu không thấy có lỗi với cô giáo và các bạn ở đây sao?

Chỉ riêng Phương Ly thấy buồn nôn vô cùng, cô ta là là bạn tốt của cô khi nào chứ, đúng là chỉ biết mượn gió bẻ măng.

- Phương Ly, cô biết em có hoàn cảnh "khác" với các bạn trong lớp, nhưng có gì em cứ nói ra mọi người có thể giúp đỡ em. Em làm vậy đến cô cũng không thể bảo vệ em. - Cô giáo lên tiếng

Phương Ly chẳng hiểu sao cô giáo lại tin điều đó là thật.

Rồi lại sực nhớ ra, Diệp Linh là con gái của một cô giáo khác trong trường, trước giờ đều là học sinh gương mẫu.

Vậy nên nếu để chọn tin tưởng một trong hai, họ sẽ chọn tin cô ta.

- Được mọi người muốn xét cứ xét. - Phương Ly mỉm môi nói, nếu bây giờ cô không đồng ý họ sẽ nghĩ cô sợ tội, rồi càng xác thực tin đồn cô ăn cắp ở Phương gia là đúng

Dường như chỉ chờ đến đó Diệp Linh từ bàn bên cạnh chưa được sự đồng ý của cô giáo nhảy qua lục cặp cô.

Tất cả đồ đạc trong chiếc cặp da nhỏ bé màu xanh nhạt của cô gần như bị trút ra hết ngổn ngang trên bàn, Diệp Linh khẽ cười, mắt sáng lên như mèo thấy mỡ khi mở khóa ngăn nhỏ cuối cùng. ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-1: Có ma hay không?

Ngăn kéo cuối cùng chẳng có gì cả, cặp trống không. Diệp Linh vẫn còn cố giữ giữ thêm mấy cái, mắt trợn ngược lên “sao lại không có”.

Rồi cô ta quay sang quát Phuong Ly

- Nói, mày đã giấu nó ở chỗ nào khác rồi?

Phuong Ly tức tối cãi lại

- Cậu lạ thật đấy, cặp tôi cũng đưa xét rồi, không có rồi còn quát tôi.

Miệng Diệp Linh không ngừng lẩm bẩm “Không thể nào, không thể nào”, gương mặt thì trông rất khó coi.

- Xem ra bạn Phuong Ly không lấy đây chuyện của em rồi. - Ngọc Mai bình thản nhìn cô giáo nói

- Nhưng Ngọc Mai, rõ ràng là mình nhìn thấy Phuong Ly... - Diệp Linh sợ hãi giải thích

- Cậu không cho rằng là mình nhìn nhầm hay sao? - Ánh mắt Ngọc Mai bây giờ thật sự rất nghiêm nghị, khiến mọi người xung quanh đều nể sợ

- Minh...minh...không thể nhìn nhầm đâu. - Diệp Linh run run

Ngọc Mai cười nhẹ nói tiếp

- Để công bằng sao không xét cặp của những người còn lại, dù sao cặp của bạn Phuong Ly cũng không tìm được gì, em thì rất mong có thể tìm lại được trang sức bị mất thừa cô.

- Cô cho rằng ý kiến của em Ngọc Mai rất đúng, chỉ bằng chúng ta cùng xét cặp của mấy bạn còn lại đi.

Ngọc Mai lúc này nhìn về phía Diệp Linh khẽ nhếch môi cười, Phuong Ly trầm nghĩ, cô bạn này đang giúp cô sao?

Sau một hồi cô giáo lục hết cặp của các học sinh trong lớp đều không có, đến chiếc cặp cuối cùng, chẳng ai khác ngoài cặp của nhân chứng Diệp Linh.

Ở ngăn kéo phía ngoài đột nhiên cô giáo lôi ra được một chiếc hộp bên trong là sợi dây chuyền bạch kim bên trên có gắn đá quý rất đẹp.

Trên chiếc hộp còn có đề tên “Triệu Ngọc Mai”. Tất cả học sinh khác trong lớp đều ngỡ ngàng.

- Cái này.. tại sao lại trong cặp em. .em em không biết. - Diệp Linh hét hoảng

- Thừa cô cái này đúng là của em. - Ngọc Mai lãnh đạm trả lời

- Diệp Linh, em giải thích chuyện này với cô thế nào đây. - Cô giáo tức giận

Ở dưới lớp bây giờ không nhắm vào Phuong Ly nữa mà nhìn về phía Diệp Linh xì xầm.

- Bây giờ cô sẽ dẫn em lên ban giám hiệu để họ xử lý việc này.

Diệp Linh lúc này quá hoảng loạn nhìn về phía Ngọc Mai la to

- Triệu Ngọc Mai, rõ ràng bảo là hộp tác với mình đồ cho Phuong Ly lấy đây chuyện của cậu, còn bảo mình canh cửa trước giờ thể dục, sao cậu lại...

Cả lớp trở mắt nhìn sau câu nói hớ vừa rồi của thủ phạm

- Minh...minh...- Diệp Linh lấy tay che miệng lại

Ngọc Mai rất ung dung bình tĩnh

- Tôi chưa bao giờ hợp tác gì đó với cậu cả, tôi và Phuong Ly không thù không oán, lý nào lại cùng cậu vu oan cậu ấy. Nói chuyện phải có logic một chút, còn không thì cứ đưa bằng chứng ra đây.

Diệp Linh uất ức không nói nên lời nữa.

- Chuyện này để nói sau đi, giờ Diệp Linh theo cô lên ban giám hiệu, các em ở lại lớp tự học nhé.

Cô giáo nói rồi cầm tay Diệp Linh đi ra khỏi lớp mặc cho mọi người còn lại xôn xao.

.....

Một lát sau giờ ra về Phuong Ly mới có cơ hội nói chuyện với Ngọc Mai

- Có phải muốn hỏi chuyện khi này là thế nào không? - Ngọc Mai nhìn cô nói

- Phải. - Phương Ly gật đầu, sao cô cứ linh cảm lời Diệp Linh là đúng, tức ban đầu cả hai thật sự có hợp tác với nhau vụ oan cho cô, nhưng cuối cùng Ngọc Mai lại không làm vậy, trở ngược lại giúp cô.

Ngọc Mai khoanh tay trước ngực, nói rõ ràng rành mạch

- Lúc trong nhà vệ sinh tôi nghe Phương Du có bàn với Diệp Linh về cậu, bảo là vụ oan được một lần rồi thì chẳng ngại làm lần hai, tôi bảo tôi chường mắt cậu hay để tôi giúp một tay, họ liền đồng ý. Thật ra người tôi thấy chường mắt là bọn đó.

- Cậu, vậy ra tất cả đều là do cậu giúp tôi. - Phương Ly nhẹ cười mừng rỡ

- Cũng không hẳn, là trước đó có người nhờ tôi theo dõi bọn họ rồi giúp cậu. - Ngọc Mai thú thật

- Hà, là ai? - Phương Ly thấy bất ngờ

- Không thể nói, người đó không cho tôi nói. - Ngọc Mai mặt lạnh nói

- Vậy à.

Phương Ly trầm nghĩ sao lại có người muốn giúp mình như vậy, trường này gần hết mọi người đều ghét bỏ cô. Tự nhiên ba chữ “Đương Minh Khả” xẹt qua trong đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác âm áp vô cùng, môi vô thức kéo dần thành nụ cười.

Nhất định là anh ấy.

Cô vừa ngẩng mặt lên định nói lời cảm ơn thì Ngọc Mai đã đi xa khuất.

Phương Ly thờ dài, cô bạn này thật lạnh lùng quá mà.

.....

Vừa đi học về đến thì phát hiện trong nhà có một người lạ, là một chị chắc hơn cô hai, ba tuổi.

- Em chắc là Phương Ly. - Chị gái nhìn cô hỏi

- Dạ đúng là em, chị là...

- Chị tên Cẩm, là giúp việc của của thiếu gia.

- Em chào chị, em có nghe chị Gia Mỹ nhắc đến. - Phương Ly gật đầu vui vẻ

- Em lên phòng thiếu gia đi, cậu ấy bảo em vừa về thì lên gặp cậu ấy ngay đây.

Hà? Nghe gấp mặt tên đó, chân cô hết muốn đi rồi.

« Cốc, cốc, cốc »

- Vào đi.

- Ông chủ, anh gọi tôi.

Lâm Hạo lúc này ngồi trên ghế xoay sắc mặt tối đen, chỉ chăm chăm nhìn cô cứ như thế, không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn và nhìn. Sao cô thấy có chút gì đó không ổn ở đây.

10s sau, 30s sau vẫn như vậy, Phương Ly đột nhiên thấy ớn lạnh trong người.

- Ông chủ, anh cho gọi tôi có gì không?

Lâm Hạo cười nhạt một cái

- Ông chủ, không phải là Lâm tiểu nhân à?

- Hà? Sao anh biết? Ầ... - Biết mình nói hớ Phương Ly lấy tay che miệng lại

Lâm Hạo về mặt hắc ám nhấn mạnh từng chữ từng chữ mà Ân Ân sáng nay trên xe đã nói

- «Anh hai, anh đuổi Lâm tiểu nhân đi giúp chị được không? Lúc chị ngủ em nghe chị nói Lâm tiểu nhân anh biến khỏi cuộc đời tôi đi »

Phuong Ly dở hẳn hết mấy giấy. Ân Ân này, em sao lại bán đứng chị.

- Trẻ con nó đùa ấy mà, đùa thôi. - Cô phẩy tay cười giả là cho qua chuyện

Lâm Hạo không có hứng để truy cứu, anh mở ngăn tủ lấy thứ gì đó đưa về phía cô, lạnh giọng nói

- Học thuộc cái này.

Phuong Ly đưa hai tay ra nhận lấy, là một quyển sách à không là quyển truyện cổ tích, mắt cô sáng rực.

- Cái này tôi biết, là lần anh trốn học nằm trong phòng y tế đọc nè.

Đang nói ngẩng lên thì bất gặp ánh mắt anh đang lạnh lùng liếc cô. Gì chứ, cô đã nói gì sai đâu.

- Học thuộc đi rồi kể cho Ân Ân nó nghe, con bé đêm nào cũng phải nghe chuyện cổ tích mới ngủ được, nhưng nó lại không thích ai nhìn sách để đọc. - Lâm Hạo chậm rãi nói tiếp

- Đọc truyện là nghề của tôi, anh yên tâm đi. - Phuong Ly vỗ ngực khẳng định một cách chắc chắn

Mà khoan đã, thế lần đó Lâm Hạo này nằm trong phòng y tế đọc truyện là để kể lại cho em gái mình nghe sao? Dù tính tình rất đáng ghét nhưng không thể không công nhận anh ta đúng là người anh tốt.

- Tôi muốn hỏi anh thêm một câu nữa. - Phuong Ly hơi do dự nói

- Nói đi.

- Sao anh tin tôi quá vậy, anh biết tôi bị Phuong Gia đuổi đi vì lý do gì mà. Nhà anh lại giàu như vậy, không sợ tôi có âm mưu, vào đây bắt cóc em gái anh hay cưỡng tài sản bỏ trốn à.

- Không - Lâm Hạo khẳng định chắc nịch

- Hà? Tại sao?

Phuong Ly trong lòng mừng rỡ vì không ngờ người xa lạ này lại tin tưởng cô như vậy, nào ngờ...

- Cô ngốc như vậy căn bản không thể làm được những chuyện đó.

- Anh...

"Phuong Ly em phải nhận" lời nói của chị Gia Mỹ cứ vang lên trong đầu cô, cô đành hít thật sâu cố gắng đè nén cơn tức.

Cạch - Cửa phòng mở ra, một bóng dáng bé nhỏ đáng yêu bước vào

- Anh hai, chị hai, Ân Ân mới đi học về. - Con bé khoanh tay cúi chào

"Anh hai, chị hai"... nghe sao cứ giống cô và tên tiểu nhân này có chuyện gì mờ ám ấy.

- Ân Ân hay em gọi chị bằng tên đi. - Phuong Ly gợi ý

- Nhưng trước giờ Ân Ân vẫn gọi chị bằng chị hai mà. - Con bé ngược đôi mắt long lanh nhìn cô

- Thì bây giờ đổi đi.

Con bé lác đầu qua lại không chịu.

Lâm Hạo thấy vậy lớn tiếng cất giọng

- Ân Ân gọi cô ta bằng chị... - Anh đang nói thì dừng lại quay sang nhìn cô - Cô tên gì?

Phuong Ly dậm dậm chân tại chỗ. Tên này có phải người không? Qua giờ đã hỏi tên cô năm lần rồi, cô tự hỏi tên mình khó nhớ vậy sao, hai chữ chứ có phải bốn chữ trở lên đâu, còn rất đẹp nữa !!

- Lần cuối, tên tôi là Phuong Ly, anh không nhớ thì lấy giấy ghi lại dùm đi.

- Không cần ghi. - Giọng anh lạnh lẽo

- Vậy là anh nhớ rồi phải không?

- Không nhớ tôi sẽ hỏi lại.

- Anh...- Cô sôi máu

"Hừ, có mỗi cái tên thôi mà cũng không nhớ, ra đường làm sao mà của gái." - Phương Ly lầm bầm - "Lần sau hỏi lại tôi sẽ bảo tên của tôi là Mỹ Nhân"

- Ân Ân gọi là chị Ly Ly, nếu không cô ta sẽ không ở đây nữa. - Lâm Hạo nghiêm giọng nói với con bé

- Á, vậy Ân Ân gọi, chị Ly Ly. Vậy chị không đi nữa nhé. - Ân Ân bần tay bé xúu nắm chặt cánh tay cô

- Ủ, Ân Ân ngoan. - Phương Ly sờ cái má phúng phính của con bé

Hai người này có đúng là anh em không vậy trời, một người thì như thiên sứ, người còn lại thì như ác quỷ.

.....

Sau khi ăn cơm trưa xong cô xuống bếp cùng chị Cẩm dọn rửa

- Em thấy ở đây thế nào, có tốt không? - Chị hỏi

- Được chị, bé Ân Ân rất dễ thương, còn “người khác” thì...hahaa

Hình như chị Cẩm cũng hiểu, cả hai cười phá lên.

- Mà chị ơi, em có chuyện muốn hỏi. - Phương Ly nói

- Ủ, em hỏi đi.

- Bé Ân Ân có chị gái không chị? Sao con bé cứ gọi em là chị hai mãi.

Đột nhiên sắc mặt chị Cẩm trắng bệch, tay chân run rẩy, cái chén đang rửa trên tay cũng suýt rơi xuống bồn nước.

- Chị bị sao vậy? - Phương Ly thấy lạ, nghiêng đầu hỏi

Chị Cẩm nhìn sang xung quanh một lượt để chắc chắn không có ai quanh đây rồi kéo tay cô lại gần, tắt vòi nước, thều thào vào tai cô

- Có chuyện này chị giấu trong lòng lâu lắm rồi, nhưng em phải giữ kín giúp chị.

Cô không khỏi tò mò nên liền gật đầu đồng ý. Chị Cẩm kéo cô đứng sát lại thêm một chút

- Em có tin trên đời này có MA không?

- MA?? Ý...ý chị là gì?

- Suyt. Chị cho là Ân Ân nó có thể thấy ma đấy.

- HẢ? - Phương Ly vừa la to thì bị chị Cẩm bịt miệng lại

- Suyt, đã bảo em nhỏ tiếng thôi.

Hít một hơi để lấy can đảm chị Cẩm nói tiếp

- Bé Ân không có chị hai, nhưng nó suốt ngày cứ bảo mình có chị, nhiều đêm chị ngủ với nó nhưng thỉnh thoảng sáng dậy nó lại hỏi chị là chị hai của em đâu, tối qua chị em đọc truyện và hát cho em nghe, nhưng sáng ngủ dậy thì chị biến đâu mất tiêu rồi. Mỗi lần nghe nó nói vậy chị sợ đến mức bủn rủn tay chân. Cho...cho nên chị nghĩ có thể nó nhìn thấy...cái đó đó, chuyện này chị không dám nói ai biết hết.

- Chị, chị đừng làm em sợ mà. - Phương Ly nếu máo, nói thật thì cô sợ ma, rất sợ là đằng khác.

Chị Cẩm còn chưa nói tới những người giúp việc trước đây ngoại trừ không chịu được tính khí của thiếu gia thì đa số là do thấy bé Ân Ân có biểu hiện kì quái nên mới xin nghỉ.

Chị Cẩm kể tiếp

- Lần nó khiến chị suyt nghĩ việc chính là nó đem bức tranh nó vẽ gia đình khoe với chị, những người khác đều được vẽ bình thường nhưng đến người nó gọi bằng chị hai thì...thì...

- Thì...sao hả chị...- Phương Ly căng thẳng nuốt nước bọt một cái

Chị Cẩm thờ mạnh

- Người đó...người đó KHÔNG CÓ GUỒN MẶT!!!

- AAAAA...

- Các người làm gì vậy? - Tiếng nói lạnh như băng từ xa truyền tới

- Thiếu gia chào cậu. - Chị Cẩm cất tiếng la lớn khi thấy Lâm Hạo bước xuống rồi quay sang nháy mắt với Phương Ly - Thôi chị không kể nữa, chị đi dọn dẹp nơi khác đây.

- Làm gì mờ ám à? - Thấy sắc mặt cô vừa khó coi, vừa run rẩy Lâm Hạo hỏi

- Anh ơi trong nhà này có “cái đó” không? - Phương Ly ấp úng hỏi

- Cái đó là cái gì? - Lâm Hạo nheo mắt

- Ồ...thì...thì là cái đó đó....có thể bay...- Giọng cô ngắt quãng

- Máy bay?

- Không, có một chữ thôi.

- Tôi không có thời gian chơi đuổi hình bắt chữ với cô đâu. Rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì?

- Cái đó....tôi...- Cô lắp bắp không nói nên lời

- Thuốc chữa thần kinh, không có! - Lâm Hạo mắt kiên nhẫn phun thẳng một câu, lấy cốc nước rồi nhanh chóng lên phòng

- Anh...

Cô gọi theo nhưng anh đã mất hút. Kì này thì xong rồi, hợp đồng cũng kí luôn rồi, làm sao chạy đây.

Ai đó nói cô biết, rốt cuộc có ma không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15-2: Có ma hay không? (2)

- Em bàn gần cuối đang gục mặt xuống bàn, đứng dậy cho tôi!

Thầy giáo đang giảng bài đột nhiên dừng lại la lên. Một lần nữa Phương Ly lại thu hút sự chú ý của cả lớp về phía mình.

- Lớp học không phải nơi để ngủ, mời em ra ngoài. - Thầy Trương nghiêm khắc nói

Phương Ly ngồi bật dậy dụi dụi mắt rồi lủi thủi bước đi trong tiếng xì xầm của mọi người.

"Chắc nó thức khuya đi chơi với trai." - HS1

"Mới câu được anh nào rồi." - HS2

Nhưng sự thật có phải thế đâu, mà là do kể từ khi nghe câu chuyện ma của chị Cẩm mấy hôm nay đêm nào cô cũng có cảm giác rợn người. Cộng thêm cái ngôi biệt thự đó rất kì lạ, không khí vô cùng lạnh lẽo, âm u, lại không có bất kì thiết bị phát hình, phát thanh nào, cứ như cách biệt với thế giới bên ngoài vậy.

Sau khi bé Ân Ân ngủ say thì rất lâu sau cô mới chợp mắt được, cứ nhắm mắt lại là câu nói "chị hai Ân Ân là ma đấy", "chị hai Ân Ân không có gương mặt" lại lảng vảng trong đầu.

Không được, tối nay phải hỏi tên Lâm Hạo đó cho ra lẽ "Nhà này có ma không?" nếu như tình trạng này còn kéo dài có ngày chưa gặp ma cô đã biến thành ma luôn không chừng.

Tít tít - Tiếng chuông tin nhắn reo lên

Phuong Ly giật bắn người. Người ta nói ban ngày đừng nhắc đến ma, nếu không ma sẽ xuất hiện.

- [Hôm nay tài xế có việc, chỉ hôm nay thôi, học xong cô đi đón Ân Ân đi.] - Lâm Hạo nhấn

- [Còn anh?]

- [Có việc về nhà trẻ.]

- [Thế mấy giờ anh về?]

Không có một tin nhắn nào được gửi tới nữa. Cái con người này, bất lịch sự vừa thôi chứ, cô chỉ vô tình nhấn một câu quan tâm nhưng xem ra hoàn toàn không cần thiết.

.....

Ra về Phuong Ly đi bộ một quãng đường khá dài mới tới được trường của Ân Ân, con bé vừa nhìn thấy đã chạy tới ôm cô mừng rỡ, còn kể rất nhiều điều về trường học, bạn bè, cô giáo.

Haizz, đáng yêu từ trong ra ngoài thế này chẳng có điểm nào giống tên tiểu nhân đó cả.

Khi cả hai đang nắm tay nhau thì Phuong Ly để ý thấy phía sau có một chiếc xe hơi đi với tốc độ rất chậm, chậm như rùa bò, cứ như là đang cố tình theo hai người bọn cô.

- Ân Ân em có thấy chiếc xe phía sau đang đi theo mình không? - Phuong Ly lên nhìn lại quay sang nói nhỏ với con bé

- Chắc nó hết xăng nên đi chậm đó chị. - Ân Ân nhanh chóng trả lời

Thật ra nếu hết xăng thì nó sẽ dừng lại chứ chẳng chạy được đâu!!!

Còn đây...cố tình...nhất định là cố tình!

Một cô gái cùng một đứa trẻ nắm tay nhau đi trên một đoạn đường khá vắng, lại có một chiếc xe theo dõi từ phía sau, hừm, tình huống này...lẽ nào là bất cóc.

Thời buổi này báo đài cũng hay đưa tin bọn bất cóc xuất hiện nhan nhản ở khắp mọi nơi. Chúng lộng hành thật, còn ghê gớm đến mức điều tra trước nhà Ân Ân thuộc loại rất giàu có cơ đấy.

Cũng may phía trước xa xa có đồn công an.

- Ân Ân, chị đếm 1,2,3 chị em mình cùng nhau chạy nha. - Phuong Ly nói

- Dạ được, chúng ta thi chạy đi, hi. - Ân Ân không hiểu gì, chỉ nghĩ là đang chơi trò chơi

_1,2,3

Rồi cô dắt tay Ân Ân cầm đầu cầm đầu cầm cổ chạy. Quan trọng là chiếc xe thấy vậy cũng chạy nhanh hơn, chẳng lẽ suy nghĩ của cô là đúng? Chết rồi!

Chiếc xe Audi đen bóng chạy vụt qua mặt cô một đoạn thì đột nhiên dừng lại, cửa kính bên hông từ từ mở ra, một khuôn mặt nam tính xuất hiện khiến cô không nói thành lời

- Đây, hai người làm gì mà chạy dữ vậy?

Phuong Ly lúc này mới dừng lại. Giang Tuấn bước xuống, đảo mắt nhìn một lượt rồi cười nửa miệng

- Phuong Ly, con gái em à? Giống em thật đó.

- Anh đùa kiểu gì vậy? - Phuong Ly nhăn nhó

- Giỡn chút thôi, cô bé đáng yêu này là ai đây? - Giang Tuấn chỉ vào Ân Ân

- Là người nhà của ông chủ tôi.

- Cô bé tên em là gì vậy? - Giang Tuấn nhìn Ân Ân cười tươi hỏi

- Em là Ân Ân ạ.

- Tên em đẹp quá, anh là Giang Tuấn, anh là bạn của chị em.

- Anh là bạn chị Ly Ly ạ. - Ân Ân tròn xoe mắt nhìn anh

- Ủ, mà em thấy anh trông thế nào?

- Hi, anh rất đẹp trai.

- Em gái còn nhỏ vậy mà đã có cái nhìn thật sâu sắc rồi, anh phục em luôn đấy. - Giang Tuấn nói xong đưa tay véo má Ân Ân một cái

Phuong Ly giật mình, thế này mà gọi là sâu sắc sao, dùng dao giết cô đi thì hơn, đành rằng anh rất đẹp trai, nhưng có cần đem con nít ra để khẳng định điều đó không?

Rồi Giang Tuấn lại quay sang hỏi Phuong Ly

- Tại sao khi này đang đi lại chạy?

- Ờ thì...tôi nghĩ...là bị bọn bắt cóc theo đuôi. - Phuong Ly hơi cúi mặt xuống vì thấy ngượng

Mà giờ nghĩ lại thì có ai đòi bắt cóc mà đi Audi không trời!!!

- Bắt cóc, ở đâu? - Giang Tuấn nhìn dáo dác xung quanh rồi nói - Thời buổi này con gái ra đường cũng nên cẩn thận một chút

Cô không nói gì thật chậm đưa ngón trỏ chỉ vào người anh.

Giang Tuấn đứng hình hết mấy giây rồi cười một tràng không dứt.

Từ khi quen cô, anh đã được gán cho biết bao nhiêu biệt danh từ trên trời rơi xuống, đầu tiên là biến thái, không bình thường rồi lại bắt cóc. Trời ạ...

Môi anh cong lên bật thành nụ cười chói lóa

- Em nhìn lại mình đi, anh bắt cóc em làm gì, tổng tiền, em có tiền không? Tổng tình, còn hàng trăm cô gái xếp hàng dài chờ anh dắt đi chơi kìa.

Giang Tuấn hiểu sai ý cô rồi, cô tưởng là có kẻ muốn bắt cóc Ân Ân cơ, mà thôi để anh nghĩ thế này cũng được.

- Thế anh đi mà kiếm hàng trăm cô gái đó, theo tôi làm gì?

Giang Tuấn không tin vào điều mình vừa nghe thấy, trước giờ chưa từng có ai nói anh kiểu này.

Anh chuyển mục tiêu cúi người nói với Ân Ân

- Cô bé này em dễ thương lắm, phía trước có một tiệm kem, anh muốn mời em, chúng ta cùng đi nhé!

- Anh đang dụ dỗ con nít đó hả? - Phuong Ly liếc anh

- Dụ người lớn không được thì phải quay sang con nít chứ. - Giang Tuấn cười nửa miệng rồi đưa tay mở sẵn cửa xe - Thôi được rồi lên xe đi.

Phuong Ly sững người giây lát rồi nói

- Thôi, chúng tôi phải về đây.

- Ăn kem đi chị, lâu rồi Ân Ân không có ăn kem, ăn một tí thôi rồi chúng ta về, há chị. - Ân Ân ra sức lay lay cánh tay cô

- Ân Ân, để lần sau đi, giờ chúng ta phải về nhà. - Phuong Ly nói

Lòng tốt bị từ chối thẳng thừng, Giang Tuấn cảm thấy có chút mất mặt. Ra là không phải cố tình giận dỗi để gây sự chú ý với anh như những cô gái trước đây từng bị anh trêu chọc mà là giận thật.

- Lên đi, anh sẽ đãi kem rồi đưa cả hai chị em về tận nhà. Không tính một đồng nào cả. - Giang Tuấn vẫn không bỏ cuộc

- Tiền không phải vấn đề. Chúng tôi đi bộ về là được.

Phuong Ly nghĩ rất kĩ rồi. Cô mới vào làm có mấy ngày Lâm Hạo đã tin tưởng giao cô đón Ân Ân thì cô phải làm đến nơi đến chốn.

Và lại tối qua vừa kể Ân Ân nghe chuyện cô bé quảng khăn đỏ không đi một mạch đến nhà bà mà nghe lời chó sói kết quả bị sói ăn thịt. Con bé nghe xong liền sợ hãi hứa sẽ không bao giờ đi với người lạ, vậy mà mới có một đêm lại thành ra thế đấy. Haizz.

- Anh cũng về nhà đi, đừng theo chúng tôi nữa. - Cô quay đầu lại cau mày nói với Giang Tuấn

- Tạm biệt anh đẹp trai. - Ân Ân ngậm ngùi vẫy tay

Phuong Ly ngó người, sao con bé này cứ anh đẹp trai hoài vậy.

Nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ đến khi xa khuất Giang Tuấn khẽ lắc đầu

"Hey, giận thật rồi. Lần trước đùa giỡn quá trớn, bị giận cũng đúng thôi. Nhưng sao cô bé Ân Ân đó trông lại quen đến vậy nhỉ?"

.....

Đến giờ ăn cơm tối cô vào phòng gọi Ân Ân xuống ăn nhưng vừa mở cửa ra liền hốt hoảng vì trong phòng lại chẳng có ai, thật kì lạ, con bé từ chiều đến giờ vẫn ở đây chơi một mình mà.

Những lời chị Cẩm nói như cái máy phát tự động hiện lên trong đầu, Phuong Ly hoảng hồn, rón rén từng bước vừa đi vừa gọi tên Ân Ân.

Trong phòng vẫn hoàn im ắng, chiếc rèm cửa sổ màu hồng bay phất phơ theo làn gió thổi vào, bên ngoài cây cối rung lắc, lá trên cành va chạm vào nhau tạo thành âm thanh xào xạc xào xạc càng khiến cô lạnh người hơn.

Tự dưng lại nhớ đến ngày trước có lần Hiểu Lam dụ dỗ cô xem phim kinh dị, đại loại nội dung là kể về một ngôi nhà mỗi lần đến đêm trăng tròn sẽ "huốt chùng" người ta vào trong đó.

Hôm nay trùng hợp...cũng là đêm trăng tròn đây...

- AAAAAAAA...MA...CÓ MA.

Phuong Ly hét toáng lên, mặt cô tái xanh không còn một hột máu, quá sợ hãi nên ngồi bẹp luôn xuống mặt đất bởi vì có thứ gì đó dưới giường thò ra nắm lấy chặt chân cô.

Thứ đó còn không chịu buông tha, chui ra ngồi chồm hổm trước mặt cô.

- Chị, là Ân Ân, không phải ma, chị không cần sợ đâu.

Ân Ân nói xong nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa đầu cô như cách cô thường dùng an ủi nó.

Cái cảnh tượng này có gì đó không đúng, phải rồi, ai đòi một người lớn mười sáu tuổi lại để một đứa trẻ sáu tuổi dỗ dành bảo đừng sợ chứ!!!

- Chị đâu có sợ, chị đang đùa với em thôi. - Phuong Ly cố hết sức nặn nụ cười

- Không sao em biết chị sợ nên chị mới la to như vậy, em sẽ bảo vệ cho chị mà. - Con bé một tay vỗ ngực, một tay nắm chặt lấy tay cô

Phuong Ly đến một con bé sáu tuổi còn biết mày đang nói dối, mày thật thất bại.

- Nhưng sao em lại chui xuống dưới đó vậy? - Cô hỏi

- Bóng nhựa của em bị rớt, em chui xuống lấy. - Con bé nói, tay giơ cao quả bóng tròn nhỏ màu vàng

Có lấy bóng em cũng đâu cần dọa chị như vậy chứ Ân Ân.

- Ân Ân em xuống rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi. - Lâm Hạo đứng ở trước cửa chứng kiến cảnh này từ bao giờ

Con bé nghe xong thì chạy ngay xuống nhà dưới, căn phòng chỉ còn lại hai người.

Phuong Ly lần đầu không dám nhìn anh, lần thứ hai quay lại thì thấy Lâm Hạo đang đứng đó khoanh tay nhếch miệng cười, cả người tựa vào bức tường phía sau, tư thế trông nhàn nhã thoải mái vô cùng.

- Mất mặt. - Lâm Hạo lạnh lùng phun ra hai chữ

- Chắc anh thấy buồn cười lắm, thế thì cứ cười tiếp đi. Mặt tôi còn đây, mắt thì anh đâu có thấy được tôi mà nói chuyện. - Phuong Ly chống chế yếu ớt rồi gượng người đứng dậy

Đột nhiên nhớ ra điều quan trọng cô dùng hết sức lực đi hết trước mặt anh hít một hơi thật sâu rồi nói

- Cho tôi hỏi nhà này có ma không?

- Có! - Lâm Hạo trả lời ngay tức khắc

- HẢ. NHÀ NÀY THẬT SỰ CÓ MA?

- Ừ, nó đang ở trước mặt tôi.

- Trước...trước mặt..

Hừ, tên này ý nói cô là ma đây mà, người ta đang hỏi đang hoảng tử tế mà lại thế đấy.

- Tôi hỏi thật chị hai mà Ân Ân hay nói có phải là ma không?

RẦM

Phương Ly giật mình vì tiếng sập cửa rồi đưa tay vuốt ngực, cô chưa gặp ma nhưng đã bị hù đến mức tim sắp rút rồi.

Lâm Hạo ánh mắt đen thẫm trùng trùng, xung quanh dường như tỏa ra luồng sát khí cực lớn, như muốn cô ghi khắc vào đầu từng câu từng chữ sau đây anh sẽ nói

- Tôi không muốn nghe chuyện này lần thứ hai, nếu có lần sau tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Toàn thân Phương Ly run lên, đến thờ không không dám

Hai bàn tay Lâm Hạo nắm chặt lại rồi quay lưng bỏ ra ngoài, không quên đá cửa thêm cái nữa thật mạnh.

RẦM

Cô thực không hiểu. Không muốn nghe cái gì lần thứ hai. Còn nữa, chuyện này có gì đâu mà giận đến mức đó.

Quan trọng hơn là...nhà này không có ma, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đi siêu thị

Một tuần trôi qua may mắn là việc chăm sóc Ân Ân vẫn rất suôn sẻ, con bé càng quăn quýt cô hơn. Hôm nay cuối tuần Phương Ly, Lâm Hạo cùng Ân Ân đi siêu thị.

Chỉ cùng ai đó dạo bước có một con đường mà biết bao nhiêu ánh mắt say mê ngưỡng mộ đều dõi theo anh ta. Cô rất muốn nói với họ "Người này chỉ được cái vẻ ngoài, các người biết bên trong như thế nào không? Anh ta rất độc miệng, sẽ nguyện rửa chết người đó."

- Lắm bầm cái gì vậy? - Lâm Hạo liếc nhìn sang cô

- Không, tôi đang rất hạnh phúc khi đi cùng người nổi tiếng. - Phương Ly âm thầm

- Vậy tiếp tục tận hưởng đi.

- Ai cần chứ. - Cô xì một tiếng

- Mua nhanh rồi về. - Anh lạnh lùng nói

- Anh có muốn mua gì không? - Cô có ý tốt quay sang hỏi han

- Không! - Ai đó cộc lốc phun một chữ

Đột nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu

- Tôi biết anh cần mua cái gì rồi. Khẩu trang, một hộp 100 cái xài thoải mái, che khói bụi và còn không khiến người ta chú ý nữa. - Phương Ly hào hứng liếng thoảng nói như người tiếp thị

- Vậy mua đi, che gương mặt xấu xí của cô lại, đỡ khiến mọi người chú ý khi tôi đi với cô.

Con người này, nói ai xấu chứ. Rốt cuộc anh ta có mắt hay không vậy?

Cô là giai cấp vô sản phải đứng phía sau đẩy xe đẩy cho hai anh em ung dung lựa đồ.

- Anh hai ơi em muốn mua người máy. - Đến gian hàng đồ chơi Ân Ân vùi vỉnh

Phuong Ly rất rất tự nhiên buộc miệng

- Mua làm gì? Bên cạnh em có một con to đùng đầy thôi.

Lúc ngẩng đầu lên đã phát hiện ai đó đang hướng ánh mắt sát nhân về phía mình.

Cô hốt hoảng đành nói lảng một lèo sang chuyện khác

- Ý...ý...tôi là... Ân Ân là con gái nên chơi búp bê chứ ai lại chơi người máy. Mà tháng này tôi chưa có lương, nhưng tôi muốn mua một mua một ít đồ...anh có thể ...

- Cứ chọn đi. - Lâm Hạo rất điềm đạm trả lời, trông không có vẻ gì là giận, chỉ là hơi nhịu mày

- Thật hả?

- Ừ.

- Vậy tôi mua nhé.

Phuong Ly mừng rỡ cười tươi tắn. Không ngờ lâu lâu tên này cũng phát ngôn được một câu dễ nghe, lại không giằng chuyện vừa rồi, xem ra cũng không đến nỗi "tiểu nhân" lắm.

Cô hào hứng đến các kệ cho đồ vào xe đẩy.

Tới lúc tính tiền thì đúng là thảm họa, Lâm Hạo phân đồ của cô ra để riêng, ban đầu cô cứ nghĩ chia sẵn đồ của ai để về nhà khỏi chia nữa. Nào ngờ...

- Cửa chị hết 450 ngàn. - Chị nhân viên mỉm cười ngọt ngào với cô

Phuong Ly ngoái đầu nhìn người phía sau, hết sức hồn nhiên, nhe răng cười nhắc nhỏ

- Anh ơi, tiền.

- Thì cô mau trả tiền đi. - Lâm Hạo chậm chậm tuôn từng chữ

- Há??? - Phuong Ly đờ người. - Anh mới bảo tôi trả tiền?

- Cô không trả chẳng lẽ là Ân Ân.

- Chị ơi Ân Ân không có tiền đâu. - Ân Ân tưởng thật, ngây thơ nói

- Nhưng anh đã bảo tôi cứ chọn đi mà! - Cô bức xúc nhắc lại lời hứa khi nãy

- Cô chọn thì có liên quan gì đến tôi. Không được nữa thì đi mua sắm đi, trúng độc đắc nhiều tờ không chừng có thể vác hết cái siêu thị này về nhà đấy.

Phuong Ly bất động một chỗ. Cái đồ...thù dai, nhỏ mọn, nhất định là trả đũa chuyện "người máy" khi nãy rồi.

Cô mở chiếc ví xẹp lép của mình ra đếm đi đếm lại cũng không đủ, tháng này chưa có lương, trong người chỉ còn một ít tiền mượn của anh Minh Khải, xui thật.

"Nè cô đằng trước tính tiền nhanh lên đi chứ." - Khách mua hàng 1

"Không có tiền thì đừng mua nhiều như vậy." - Khách mua hàng 2

"Thật là xui xẻo, chúng ta qua quầy bên kia đi." - Khách mua hàng 3

Đám đông đằng sau liên tục hối thúc, tiền lại không đủ cuối cùng Phuong Ly phải đem hàng bỏ lại dưới ánh nhìn khó chịu của chị thu ngân.

Vì mua đồ xong cũng gần đến giờ ăn trưa nên cả ba đến KFC ở tầng trên luôn.

- Ba người chúng ta thì chạy đi lên tầng trên đi, ai thua là con rùa. - Phuong Ly hưng phấn nói

Thật ra cô chỉ muốn khuấy động không khí căng thẳng này nào ngờ lại phản tác dụng.

- Cô là con ngọc vẫn chưa thỏa mãn, muốn làm thêm con rùa. - Lâm Hạo nói

Cô cứng họng chẳng nói thêm được lời nào, thật sự không biết mình có thể nhịn con người này đến bao giờ đây??

Vừa bước vào quán là những nữ nhân viên trong quán liếc nhìn anh bằng ánh mắt say mê như thường lệ, còn rì rầm bàn tán, có người dừng cả công việc đang làm chỉ để ngắm anh.

- Đây, anh chàng đó đẹp trai quá đi! - Nhân viên nữ 1

- Hoàng tử của mình xuất hiện rồi xuất hiện rồi. - Nhân viên nữ 2

Cô gái bên cạnh thấy bạn mình có vẻ đang hoang tưởng thái quá nên đập vai một cái

- Tỉnh mộng đi, người ta là hoa đã có chậu rồi, còn dẫn theo cả vợ và con gái.

- Gì chứ, biết đâu cả hai chỉ là em gái thôi. - Nhân viên nữ 2 có đánh chết cũng không tin anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này lại có thể là bố một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Lâm Hạo cau mày khó chịu, hướng mắt về Ân Ân ho một tiếng, hắng giọng "Ân Ân". Con bé hiểu ý liền hào hứng, ngẩng cao đầu lớn tiếng đáp lại rất to

- Ba ơi, con muốn ăn gà rán.

To đến mức tất cả mọi người đều ngoái đầu nhìn về phía này.

Chỉ cần một câu của con bé đã cắt đứt hy vọng của nhiều chị em phụ nữ nhất là cô nhân viên vừa rồi. Họ lại tập trung làm cho thật nhanh.

Phương Ly gạt mình, khoan đã, nếu như họ nghĩ Ân Ân là con gái anh thì cô sẽ là gì?

- Quý khách dùng gì ạ? - Chị nhân viên đi đến nhiệt tình hỏi, nhưng ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào "ai đó".

Lâm Hạo và Ân Ân gọi món xong chỉ còn mình cô, cứ lật lật menu như tìm trang thích hợp để quay bài mỗi khi kiểm tra.

- Ăn gì thì chọn mau đi. - Lâm Hạo đảo mắt nhìn cô, nói

- Món nào nhìn cũng ngon hết, anh từ từ đi.

- Chọn...nhanh...lên. - Lâm Hạo chẳng đủ kiên nhẫn để đợi

- À...ờ...Tôi muốn ăn nhiều hơn bình thường một chút có sao không? - Cô thận trọng hỏi

- Cô bình thường cũng giống như nạn nhân của nạn đói rồi. - Lâm Hạo hờ hững

Chị nhân viên đứng nghe vậy thì bật cười.

Còn cô, một nụ cười cũng không thể có, đôi mắt chìm trong nỗi u buồn.

Vài mảng kí ức đau khổ xẹt qua tâm trí. Lúc nhỏ ở cô nhi viện cô là đứa trẻ hiền lành nhất đám, lại làm li ít nói, có những hôm bị mấy đứa trẻ nghịch ngợm khác đồ mất khay cơm hoặc giật lấy đồ ăn, phải ôm lấy bụng đói sôi sùng sục trùm kín chăn mà ngủ, vậy mà cũng chẳng dám nói ai biết. Sau này được mẹ nhận nuôi nhà lại nghèo, một ngày ba bữa cũng là điều khó khăn, vài hôm mới có được một bữa thịt cá.

Khi đến Phương gia rồi thì hay bị bà quản gia phạt, ngoại trừ đòn roi thì còn là bỏ đói không cho ăn cơm, con đau cùng cái đói hòa lẫn vào nhau, cảm giác ấy thật chói vối, sợ hãi cùng bất lực. Đôi lúc nhớ đến cả người lại thấy run rẩy, thật không biết bản thân đã trải qua như thế nào.

Bởi thế từng có lúc cô ốm đến nỗi những bạn khác trong lớp gọi là "con nhỏ suy dinh dưỡng", "thây ma" rồi sợ hãi tránh xa. Sau đó đồ ăn đối với cô vô cùng quý giá và thứ khiến cô mất kiểm soát nhất cũng chính là đồ ăn.

Phương Ly lắc lắc đầu thoát khỏi dòng suy nghĩ, mau chóng lấy lại tinh thần tranh đấu cho cái bụng mình

- Con trai đẹp nhất khi ngủ, con gái đẹp nhất khi ăn anh chưa từng nghe à! Chỉ có mình anh là chê cách ăn của tôi thôi.

- Ra là vậy, cô muốn đẹp để tán tỉnh tôi. - Lâm Hạo cũng cười nhưng là nụ cười chế nhạo

- Anh...tôi không có! - Cô như hét lên

- Thôi cô khỏi ăn nữa đi. - Anh thẳng thừng

- Anh đừng giận mà, chị à cho em phần gà rán thông thường. - Phương Ly liếc thoáng sau đó xụ mặt xuống, miệng lẩm bầm ba chữ: "Lâm tiểu nhân"

Nhân viên trong quán dọn món ra thì lên tiếng đề nghị

- Xin phép hai anh chị cửa hàng chúng em đang có chương trình chụp ảnh khách hàng kỉ niệm ngày thành lập, những bức ảnh đạt giải thông qua sự lựa

chọn của ban giám khảo sẽ có cơ hội trúng được chuyến du lịch đi Canada, hoặc là một năm ăn gà rán miễn phí mỗi cuối tuần.

- Liên quan gì chúng tôi.

Lâm Hạo buông nhẹ một câu làm chị ấy cầm nín một vài giây sau mới nói tiếp được

- Dạ tại em thấy gia đình anh chị trông rất hạnh phúc, anh chị còn trẻ như vậy mà đã có con lớn thế này thật khiến người ta ngưỡng mộ. Em bé xinh đẹp giống hệt mẹ vậy, cả gia đình chụp một tấm để tham gia nhé.

Phuong Ly ôm đầu, cô được khen xinh đẹp thì cô nên vui nhưng mà xinh đẹp giống mẹ thì..

- Không cần đâu, chúng tôi không muốn tham gia. - Lâm Hạo không vui nói

Chị nhân viên thu lại nụ cười ngay tức khắc, tròn mắt lên nhìn, chắc là hiếm lắm mới thấy khách hàng từ chối lời mời nhiệt tình như vậy.

- Không chịu đâu, em muốn chụp em muốn chụp. - Ân Ân nắm tay tay kịch liệt lay

- Về nhà anh chụp cho em, giờ thì ăn đi. - Lâm Hạo không vui nói

- Nơi này đẹp, em muốn ở đây chụp cơ. - Ân Ân làm nũng

N lần như thế cuối cùng người anh trai tặng bằng phải chịu thua đưa em gái mít ướt.

Phuong Ly thì thấy không xong, với cái mặt ngẩn ngơ một kiểu chẳng khác gì hung thần hắc ám của ai đó có photoshop nát chuột thì cũng chẳng khá lên là bao, kiểu này mà đoạt giải được mới lạ đó, có khi còn trở thành ảnh “nổi bật” trong số những người dự thi nữa.

- Mọi người tạo dáng để em chuẩn bị chụp nhé. - Chị nhân viên nói xong cầm máy ảnh tiến lên phía trước

- Chị ơi khoan đã. - Phuong Ly giơ tay lên

- Cô lại bị cái gì nữa. - Lâm Hạo gắt lên

Phuong Ly ghé sát người lại gần anh hơn để nói nhỏ

- Tôi có ý này, anh có thể cười lên một cái được không, cho người ta biết là anh có răng đi.

Lâm Hạo không trả lời chỉ lườm một cái, ánh mắt chứa toàn sự lạnh lẽo đáng sợ trong đó, Phuong Ly sợ hãi rút người về sau

- Đầu phải là rụng hết răng rồi đâu, cười một cái thôi mà. - Cô làm bầm, cô chỉ là có ý tốt

- Đầu, anh hai có răng mà, đưa em xem

Lời nói đùa của cô làm con bé Ân Ân ngồi cạnh tường thật, nói xong còn lấy tay nâng phía trên miệng anh ra. Phuong Ly mà đang uống nước trong miệng chắc phun ra hết quá. Cô ôm bụng cười sằng sặc không dừng được.

- Răng anh hai đây này, rất đẹp, anh hai cười đi, như Ân Ân này. - Ân Ân chỉ vào hai lúm đồng tiền của mình mỉm cười rạng rỡ

Lâm Hạo sắc mặt tương phản với màu răng, ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hướng thẳng về phía cô

- Cô muốn chọc cho tôi điên lên đúng không? Về nhà tôi mới tính với cô.

Môi anh chỉ khẽ cong lên có một chút nhưng sao lại khác lạ như thế khiến cô cứ nhìn chăm chăm không rời mắt, tên này rõ là cười đẹp như thế mà sao cứ thích làm mặt lạnh không biết.

- Chị ơi, chị đừng nhìn anh nữa, phải nhìn vào ống kính. - Chị nhân viên đứng phía trên nhất thò hô to

Lâm Hạo nghe xong nở một nụ cười khinh bỉ cô.

Cô thấy cười thế này thì thôi đừng cười tốt hơn.

Mọi người chuẩn bị nha, 1,2,3.

« Tách »

Sau bao nhiêu gian khó cô tưởng có thể ăn được rồi, nhưng vừa mới cầm nĩa lên thì

- Chị ơi, áo chị dính gì kia. - Ân Ân vừa nói vừa chỉ vào vạt áo của cô

Phuong Ly nhìn lại, đúng là có một vết bẩn đen đen khá to như va phải đầu đó. Cô tức tốc đứng dậy chạy ngay vào nhà vệ sinh, đến bên bồn rửa dùng tay day day vết bẩn trên áo. Trong chốc lát vết bẩn mờ dần và không còn nhìn thấy rõ nữa. May mắn thật, chiếc áo này cô mới mặc lần đầu tiên.

- Chị ơi...chị có khăn giấy không? - Phuong Ly quay sang hỏi người đang đứng ở bồn bên cạnh

Cô gái cứ mãi cúi xuống, ánh mắt long lanh nhìn ngắm sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ mình mà không chú ý gì đến xung quanh.

- Chị ơi. - Phuong Ly cất tiếng gọi một lần nữa

Cô gái lúc này sực tỉnh, quay đầu sang nói

- À...tôi có...

- Chị Nhã Đình.

- Phuong Ly.

Phuong Ly không nghĩ lại có thể gặp ca sĩ Lưu Nhã Đình ở đây. Vẫn là phong cách cũ, chiếc mũ che hết nửa khuôn mặt vì sợ bị người khác phát hiện, chỉ nhìn chính diện ở khoảng cách gần mới nhận ra

- Suyt, em nhỏ thôi. - Nhã Đình ra hiệu cho cô

- Em xin lỗi, xin lỗi. - Phuong Ly cúi đầu nói nhỏ

- Khăn giấy của em đây. - Nhã Đình mỉm cười lấy từ trong túi xách ra đưa cho cô - Chị nghe Giang Tuấn nói về em, em vẫn khỏe chứ?

Thấy chị lo lắng cho mình như vậy cô rất vui, nhưng không hiểu sao nghe đến hai từ Giang Tuấn lòng cô chợt cảm thấy có chút gì đó không thoải mái.

- Em ổn chị. Mà Giang Tuấn, anh ấy đi chung với chị à. - Phuong Ly nhìn vào đôi mắt long lanh của Nhã Đình tự dung trong lòng có dự cảm như vậy

- Phải, anh ấy đang chờ chị ở ngoài kia, bọn chị cũng sắp về rồi. Còn em? - Nhã Đình khuôn mặt tươi cười, giọng nói ngọt ngào

- Em...em đi cùng với chủ nhà. Mà chị có sợi dây chuyền đẹp thật.

Đập vào mắt cô là một sợi dây chuyền bạch kim nổi bật trên làn da trắng hồng của chị Nhã Đình. Mặt dây chuyền là hai chữ L Đ được lồng vào nhau, phía trên có đính hạt lấp lánh, nhìn đơn giản nhưng rất đẹp mắt.

- Đây là quà của một người quan trọng tặng cho chị, đối với chị nó rất có ý nghĩa. - Nhã Đình nói, môi giãn ra thành một nụ cười xinh đẹp

- L Đ, lẽ nào viết tắt tên của chị, Lưu Nhã Đình? - Phuong Ly thắc mắc hỏi

- À...phải.

Không hiểu sao Phuong Ly lại cảm thấy gương mặt của chị ấy đột nhiên thoáng qua sự thay đổi, có gì đó rất lạ, hình như là vẻ man mác buồn xen lẫn tiếc nuối nhưng lại được che giấu rất kỹ, chỉ vài giây sau đó lập tức lại quay trở lại bình thường.

Chuông điện thoại reo lên làm cô giật bắn người, nhanh chóng bắt máy

- [Ngủ quên trong đó rồi à.] - Chất giọng không cảm xúc quen thuộc của Lâm Hạo vang lên

- [Vẫn chưa.] - Phuong Ly bình tĩnh trả lời

- [Vây ngủ tiếp đi.]

Cụp.

Đầu bên kia hoàn toàn không cho cô một cơ hội để nói thêm lời nào nữa.

- Xin lỗi chị, chủ nhà em đang đợi, khi khác chị em mình nói chuyện với nhau sau nha. - Phuong Ly nhanh chóng tạm biệt Nhã Đình

- Em đi trước đi, nhớ giữ gìn sức khỏe, lần sau lại gặp nhau. - Nhã Đình vẫy tay chào

"Lâm tiểu nhân đồ cau có khó chịu, mới đi có tí mà gọi điện hối thúc vậy rồi." - Cô vừa đi vừa không khỏi lầm bầm oán trách

Khi đến nơi vừa ngồi xuống thì "ai đó" đã cất giọng không mấy dễ nghe

- Trong đó có cái gì vui vậy?

Con người này, nhà vệ sinh thì có cái gì, đang ăn uống, có cần phải móc họng con người ta vậy không?

Cô nhìn sang thấy đĩa thức ăn của anh còn mấy mẩu nhỏ

- Anh ăn sắp xong rồi à?

Không có tiếng trả lời, về mặt Lâm Hạo thì cực kì không vui.

- Anh chờ tôi ăn một chút có được không?

Vẫn không có tiếng trả lời.

Phuong Ly vừa ăn vừa ầm ức trong bụng, đi siêu thị cái gì, hào hứng cái gì, cả buổi chỉ ăn được có tí xú, còn ăn trong bầu không khí nặng nề, cũng chẳng mua được bao nhiêu cho mình.

Sau này không thèm đi với con người này nữa.

Lúc cả bà đang bước chân ra về, vô tình quay đầu sang nhìn xuyên lớp cửa kính trong suốt ra phía ngoài Phuong Ly nhìn thấy một chiếc xe Ferrari đỗ bên lề đường, tiếp theo đó là người con trai cùng một người con gái vừa cười nói vui vẻ vừa đi vào xe, sắc vàng óng ánh của mặt trời như tiếp sức cho nụ cười rạng rỡ của họ.

Cảnh tượng ấy cứ như có sức thôi miên khiến cô không thể đem tầm mắt của mình dời đi.

Không thể không công nhận họ thật sự rất đẹp đôi về mọi mặt, một người là thiếu gia Giang Thành một người là ca sĩ nổi tiếng.

Nhưng tại sao trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác không thoải mái, rốt cuộc là do đâu?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-1: Ai là hội trưởng?

Mới sáng ra chưa kịp bước vào lớp Phuong Ly đã bị một đám người chặn đường

- Chị Lạc Anh muốn gặp cậu.

Chị Lạc Anh, chị Lạc Anh là ai?

Chưa kịp phản ứng thì đã bị họ lôi đi. Sao những ngày tháng của cô chẳng phút giây nào là yên bình thế này.

- --- Văn phòng hội học sinh ----

- Chị tên Lạc Anh, em ngồi đi, chị muốn nói chuyện với em một lát.

Người con gái trước mặt cô trông thái độ rất hòa nhã, không giống như là người xấu. Gương mặt cực kì xinh đẹp, một vẻ đẹp kiêu sa của tiểu thư quyền quý nhưng lại lạnh như băng, cho dù là nở nụ cười cũng khiến cho người khác có cảm giác đó.

Vẻ đẹp và loại khí chất này đúng là rất ít người có được.

Ngay sau khi Phuong Ly ngồi xuống ghế đối diện, Lạc Anh nhấp môi ly trà trên bàn, đôi môi đỏ cong lên

- Hôm nay chị gọi em đến đây là muốn em suy nghĩ về việc gia nhập hội học sinh.

Hội học sinh, có nghe lầm không, khỏi hỏi cũng biết Phuong Ly có “nổi tiếng” như thế nào trong trường, bình thường còn chẳng ai ngó tới, giờ lại được hội học sinh mời vào.

- Tại sao lại là em ạ?

Lạc Anh điềm đạm nói tiếp

- Đạo này chị nghe một số tin tức không hay về em, cải thiện hình ảnh của trường cũng là một trong những nhiệm vụ của hội học sinh. Tuy ở đây chỉ toàn học sinh ưu tú nhưng chị sẽ ưu tiên kết nạp em vào để mọi người có cái nhìn tốt hơn về em. Chị là đang nghĩ cho danh tiếng trường và cũng muốn giúp đỡ em.

Thấy thái độ lưỡng lự của Phương Ly, Lạc Anh lại tiếp tục

- Đây là cơ hội không phải ai muốn cũng có đâu, ở trong hội học sinh em sẽ học hỏi được nhiều thứ khác, cả những kỹ năng và kinh nghiệm cần thiết cho cả sau này nữa.

Phương Ly ngẫm lại những lời mà người chị trước mặt nói đều rất có lý.

- Dạ, em...chị có thể cho em thời gian suy nghĩ được không ạ!

- Không thành vấn đề, nhưng vì hội đang cần người nên sáng mai em hãy cho chị câu trả lời nhé.

- O, dạ. - Phương Ly gật nhẹ đầu

- Mà chuyện này nhớ là đừng nói cho ai, nếu để như giả sử em không tham gia thì người khác sẽ nói ra nói vào mất. - Lạc Anh thận trọng căn dặn

- Em biết rồi chị.

Phương Ly nói xong thì bước ra khỏi phòng đóng cửa lại, nào ngờ vài phút sau có một bóng dáng cao ngao mở cửa bước vào.

- Thế nào chị, con nhỏ đó có chịu không? - Phương Du cất giọng hỏi

- Tôi đã ra tay mà còn có thể không à. - Lạc Anh đắc ý nói

- Vậy thì quá tốt rồi. - Phương Du hí hửng

Lạc Anh nhìn trừng trừng Phương Du

- Có đúng nó quyến rũ anh Giang Tuấn không? Nếu tôi biết cô đưa tin giả thì không xong với tôi đâu.

Phương Du cười đắc thắng

- Vào hôm em và anh Minh Khải hẹn hò, hai người họ cũng tách ra hẹn hò, đến khuya anh Giang Tuấn đưa nó về đến tận nhà em. Em có thể thề.

RẦM

Tiếng đập bàn của Lạc Anh khiến cho mọi người xung quanh sững sờ, ai nấy đều sợ đến mức không dám cử động, hít thở cũng không.

- Chết tiệt, tao sẽ cho mày có vào mà không có ra.

Lạc Anh tiểu thư điện máy Lạc Thị, còn được mệnh danh là nữ hoàng băng giá, là hoa khôi suốt nhiều năm nay của An Hoa, vừa xinh đẹp vừa sắc sảo.

Tuy nhiên sự kiêu ngạo của cô lại được che giấu rất kỹ, không dễ dàng phơi bày ra một cách ngu ngốc giống Phương Du, thậm chí đến việc “xử lý” một ai đó cũng chưa bao giờ đích thân ra tay.

Tất cả các cô gái khiến cho Giang Tuấn mê mẩn tới, cô không thể nào không “chăm sóc”, lần này chẳng qua cũng chỉ là một con nhỏ giúp việc bình thường, muốn giải quyết cũng nhanh thôi, chỉ là nổi hứng muốn chơi đùa với nó lâu hơn một chút. Để xem nó có bản lĩnh đến mức nào.

.....

Ngày đầu tiên Phương Ly đến nơi, cả phòng đều ngồi kín người không có một chiếc ghế nào cả, cô bắt đầu cảm thấy có điều bất ổn.

- Đến trễ mà còn đứng đó nhìn sao bạn mới tới, còn không mau qua bên kia bung nước cho mọi người đi chứ. - Một cô gái ngồi cạnh Lạc Anh tên Tú Lan lên tiếng.

Thật ra cô không đến trễ, là họ thông báo cô tám giờ có mặt mà.

Cô dùng khay bung nước để từng ly trước mặt từng người sau đó lại quay về vị trí cũ đứng tiếp.

Đứng được khoảng ba mươi phút chân cô bắt đầu bủn rủn ra.

Cô cũng chẳng biết là bọn họ đang bàn cái gì và họ cũng chẳng thèm để ý đến cô. Trong khi bọn họ họp, cô phải đứng, thời gian không đứng thì sẽ làm những công việc chạy vặt khác: photo giấy tờ, pha cà phê, đi mua nước cho cả hội.

Nhìn thấy mọi người trong phòng bọn trông có vẻ hả dạ lắm, cứ đứng cười khúc khích không thôi.

Bao nhiêu lời “thề thốt” hôm trước của Lạc Anh dành cho cô đều tan biến, về mặt Lạc Anh bây giờ có thể dùng hai từ để diễn tả - thỏa mãn.

Cuối cùng cũng hợp xong, Phương Ly tưởng đầu mình có thể thoát thì

- Giờ bọn mình ra về, bạn ở lại dọn dẹp phòng rồi đóng cửa nhá, nhớ phải dọn cho thật “sạch sẽ” vào. - Tú Lan cố ý nhấn mạnh hai từ sạch sẽ
- Bạn nhớ lau cả bàn ghế nữa nha. - Một bạn nói
- Xong rồi thì lau thêm cửa sổ nữa. - Một bạn khác nói
- Nhưng tại sao? - Phương Ly cực kì thắc mắc
- Hội học sinh mỗi ngày họp xong đều phải cử người dọn dẹp, bạn mới vào không biết cũng đúng thôi.

Sau đó tất cả nhanh chóng rời khỏi phòng để lại một mình cô.

Không đúng, căn phòng này làm gì mà mỗi ngày đều dọn dẹp, phải là rất lâu rồi chưa có người dọn dẹp, bụi bám không nói, ở những góc khuất còn thấy rác nữa, rất nhiều là đằng khác, hơn nữa hết thấy rác đều mới tinh cứ như vừa mới được vứt vào vậy.

Họ nói với cô là sẽ có người thay phiên nhau dọn dẹp nhưng đến hai, ba ngày sau lại lần lượt khoán thác nhiệm vụ, người này bảo bạn cái này, người kia bảo bạn cái kia.

Phương Ly chỉ làm ba ngày đầu, còn những ngày sau không dọn nữa, cô muốn ra khỏi hội thì họ bảo là theo quy định hội học sinh một khi đã vào thì phải hết năm mới được phép rút khỏi nếu không thì sẽ bị hạ bậc hạnh kiểm.

Thế là giờ tan họp cô đôi co với họ một hồi.

- Nếu cô cứ phàn nàn về hội thế này thì đi tìm hội trưởng mà nói chuyện đi, anh ấy sẽ giải quyết cho cô.

Tú Lan hất mặt lên nói, xong rồi lại lấy tay che miệng tròn mắt mình vì lời.

Phương Ly ngẩng người suy nghĩ.

Hội trưởng, phải há, từ khi cô vào hội đến nay chưa từng nghe họ nhắc đến hai từ này, cô chỉ biết có mỗi hội phó tháng sau sẽ đi du học nên cũng đã từ chức, hội học sinh bây giờ đều do Lạc Anh quản lý.

Thế trong lúc rối ren vậy tên hội trưởng “mất xác” ở đâu rồi.

- Thế cậu nói đi, tôi phải đi đâu tìm hội trưởng? - Phương Ly hỏi
- À...à...à...cái đồng hồ sơ này, cô về sắp xếp đi mai giao lại cho tôi để họp gấp, chuyện này bàn sau. - Tú Lan ấn mạnh vào tay cô nguyên xấp giấy rồi nhanh chóng chạy đi
- Bạn ơi cho hỏi tôi phải đi đâu để tìm được hội trưởng? - Phương Ly lại hỏi một người khác
- Xin lỗi nhưng tôi có việc phải làm, nói chuyện sau đi. - Bạn này nói xong cũng hốt hơ hốt hải chạy ra ngoài

Cô hỏi thêm vài người nữa thì cũng nhận được thái độ và câu trả lời tương tự.

Chuyện gì vậy? Đừng có nói với cô tên hội trưởng gì gì đó cũng là ma nhé. Sao hỏi ai cũng bảo không biết thế này?

.....

Cùng lúc đó trong nhà vệ sinh

- Chị ơi khi nãy nó hỏi em đi đâu để tìm hội trưởng đấy? - Tú Lan trông khá hoảng sợ
- Đã nói là không được nhắc tới anh ta rồi mà. - Lạc Anh đang đứng trước gương chỉnh trang lại tóc liền dừng tay, sắc mặt giận dữ vô cùng
- Tại...em lỡ miệng. - Tú Lan lí nhí - Nhưng em chưa có nói ra anh ấy là ai cả.
- Căn dặn mọi người ai hỏi tới thì nói là nó năn nỉ xin vào hội học sinh. - Lạc Anh tức tối

Ở An Hoa này Lạc Anh cô chỉ sợ duy nhất hai người. Một trong hai người đó là hội trưởng. Anh ta vắng mặt thì không sao, một khi trở về thì...e là những ngày tháng êm đẹp của cô xem ra chẳng còn nữa.

- Hồi nãy cái hồ sơ quan trọng của hội em còn lỡ đưa nó cầm về, hội trưởng mà biết là chết luôn. - Tú Lan nhớ lại thấy sợ hãi

Lạc Anh trấn an cả bọn

- Đứng lo lắng, nó cũng không có cơ hội nói chuyện với anh ấy, mà cho dù có anh ấy cũng không nghe nó nói đâu.

"Phuong Ly xem ra tao phải nhanh chóng kết thúc mày thôi. Ngày mai cũng là một ngày rất thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-2: Ai là hội trưởng? (2)

- Chị Ly Ly ở trường có chuyện gì không vui à? - Ân Ân thấy vẻ mặt thất thiếu của Phuong Ly nên hỏi

- Ủ, ở trường có nhiều người không thích chị, còn bắt nạt chị nữa. - Phuong Ly chống cằm suy nghĩ nên làm gì tiếp theo

- Để em nói anh hai bảo vệ chị, anh hai rất đẹp trai. - Ân Ân cười tươi

“Ân Ân hai về em nói chẳng liên quan gì với nhau cả”

Công nhận anh ta rất đẹp trai nhưng bảo vệ...thật là không dám mơ đến...Lâm tiểu nhân đó không muốn cô chết là cô đã mừng rồi.

Càng nhìn cái đồng giấy tờ mà Tú Lan đưa lúc trưa càng rối mắt, nó biết cô mà cô không biết nó, phải làm thế nào bây giờ? Hay là đi hỏi tên đó thử xem biết đâu may mắn anh ta lại biết.

Mà làm xong lần này cô nhất quyết không nhận bất kì công việc nào không liên quan nào nữa.

Cốc...cốc...cốc

- Ông chủ ơi anh ngủ chưa, tôi có việc muốn nói với anh.

Phuong Ly hỏi cho lấy lệ chứ cô biết bình thường anh đều thức rất khuya, với lại đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Cô từ từ mở cửa bước vào. Lúc này Lâm Hạo vẫn đang ngồi trên ghế hai tay đan lại với nhau như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Nhờ anh xem dùm tôi mấy cái này nhé.

Lâm Hạo định đuổi cô ra nhưng ánh mắt lại rơi trên mấy dòng chữ của trang đầu xấp giấy, anh đưa tay giật ngay lấy, lật lật rồi cất giọng rất đổi ngạc nhiên

- Ở đâu cô có cái này?

- Anh biết nó sao, thế anh có biết phải sắp xếp thế nào không? - Cô khá phấn khởi

- Trả lời tôi trước, ở đâu cô có cái này? - Lâm Hạo lạnh giọng hỏi

- Là người của hội học sinh đưa cho tôi, bảo phải làm gấp mai họp gì đó. - Cô gãi gãi đầu - Mà tôi có biết gì đâu.

Lâm Hạo nhíu mày nhìn cô, ánh mắt rất nghiêm túc, hồi lâu mới lên tiếng

- Ngồi đi!

- Anh cho tôi ngồi có nghĩa là anh chịu giúp tôi. - Phuong Ly mừng rỡ ra mặt

- Ủ.

Thật không ngờ quý nhân của cô đến rồi, anh ta giỏi thật mấy cái này mà cũng biết. Phuong Ly kéo ghế gần đó lại ngồi trước mặt Lâm Hạo.

Rồi anh thật sự là chỉ cô cách phân loại luôn kìa.

Sao tên này lại đỗi tính như vậy. Đột nhiên cô lại thấy hôm nay anh rất đẹp trai. (t/g: người ta vốn có xấu trai đâu chị ^_^)

- Cô đặc tội thế nào với người trong hội học sinh mà họ lại giao cho cô mấy thứ này?

- Biết thế này tôi đã không nghe lời dụ dỗ vào đó rồi. - Phuong Ly thấy hối hận

- Dụ dỗ? - Lâm Hạo nheo mắt
- Nếu tôi nói tôi bị người ta dụ dỗ vào đó anh có tin không? - Cô chớp chớp mắt tìm sự đồng cảm từ anh
- Ai? - Trông Lâm Hạo có vẻ rất hứng thú muốn biết
- Chị Lạc Anh, nhưng tóm lại cũng tại cũng xuất phát từ cái tên hội trưởng...à mà thôi. - Phương Ly lắc nhẹ đầu
- Nói tiếp đi, hội trưởng thế nào? - Lâm Hạo bỏ xấp giấy xuống bàn, không quan tâm đến nó nữa
- Mà anh có biết đi đâu để tìm được anh ta không? Hay là anh có quen anh ấy không?
- Không! - Lâm Hạo bật ra tức thì

Phương Ly đưa tay quăn một lọn tóc của mình, chau mày

- Tôi dự định tìm anh ta để nói chuyện nhưng những người trong hội học sinh mỗi lần nhắc tới hai từ hội trưởng đều hoảng sợ, mặt trắng bệch rồi vội vã chạy đi trốn, tôi đoán chắc là anh ta xấu tính quá, nếu không sao họ sợ như ma và ác quỷ hiện hình vậy.

Lâm Hạo nhìn cô chăm chăm khiến cô khó hiểu

- Sao anh nhìn tôi như vậy? Anh cho là tôi nói xạo à?

Anh chống khuỷu tay lên bàn, tán dương cô bằng chất giọng lạnh như băng

- Theo tôi biết thì ở An Hoa có rất nhiều người bức xúc hội trưởng, nhưng không ai dám nói ra sự thật cả, cô là người đầu tiên đấy, có phải nên khen cô rất can đảm không?

Như bị chọc trúng chỗ ngứa, Phương Ly tuôn một tràng

- Bây giờ mà anh ta đứng trước mặt thì tôi cũng nói thế thôi, người đâu vô trách nhiệm, hội trưởng mà lại trốn việc, không làm được thì đừng làm, uống cho sự tin cậy của mọi người. Bọn họ mỗi lần họp là mỗi lần cãi nhau không có người đứng ra chỉ đạo rất nhức đầu, xxoo.

Phương Ly cứ thao thao bất tuyệt mà không nghĩ là đến khi giật mình nhìn lại, này giờ Lâm Hạo vẫn chăm chú nghe cô nói.

Thật ra là vì mấy hôm nay cô có quá nhiều bức xúc muốn trút bỏ nên lúc này vô tình xem anh là THÙNG RÁC.

- Hôm nay rất cảm ơn anh rất nhiều, tôi làm phiền anh quá. - Đây là câu nói nhỏ nhẹ nhất của cô từ khi gặp anh
- Để lại xấp giấy rồi về ngủ đi, mai gặp. - Giọng anh không lạnh lùng như mọi khi khiến cô càng bất ngờ hơn
- Vậy là anh chịu giúp tôi làm mấy thứ này? - Mắt cô sáng rực như bóng đèn
- Ừ.
- Vậy tôi về ngủ nhé, cảm ơn anh một lần nữa.

- Khoan đã, cô giỏi và dở nhất môn học nào? - Lâm Hạo gọi cô lại hỏi

Phương Ly không dám tin...giờ anh còn đang tìm hiểu về sở thích của cô cơ đấy.

Đây là quan tâm đúng không???

- Tôi giỏi nhất là toán...còn dở nhất là anh văn. Sao anh lại hỏi vậy?
- Tự dưng muốn biết vậy thôi, cô ra ngoài được rồi. - Lâm Hạo chỉ tay phía cửa
- Vậy chúc anh ngủ ngon. - Cô cúi đầu cười rạng rỡ

Cửa đóng lại mà Phương Ly còn đứng ngơ ngẩn một hồi.

Lâm tiểu nhân hôm nay sao thế, cả buổi không móc họng cô câu nào, giúp đỡ cô, còn bảo là mai gặp. Hay thức khuya quá thì tâm tính con người ta sẽ thay đổi, bị ma nhập, uống lộn thuốc???

Kệ tối nay cô được ngủ ngon đến sáng rồi, đúng là trời thương người ở hiền.

Lâm Hạo lạnh lùng nhìn theo bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, nhìn vào xấp tài liệu môi kéo lên thành một nụ cười, nhàn nhạt mà lạnh lùng

Phuong Ly bực quá gắt lên

- Lẹ đi, tôi lạnh lắm rồi, anh phiền thế. Hax...hax xì...

Giang Tuấn thờ mạnh một cái rồi cười nửa miệng quay người đi.

/Phuong Ly, em cứ chờ đấy đi, những chuyện này anh đều sẽ ghi nhớ hết. Có một ngày anh nhất định sẽ bắt em trả lại, cả vốn lẫn lời./

- Xong rồi, anh quay lại được rồi. - Một lúc sau cô lên tiếng

- Em có muốn đi chung xe với anh không? - Giang Tuấn chỉ tay vào chiếc Lexus đang đậu bên đường bên kia, lời nói rõ ràng rất có thành ý

- Không cần, tôi đi bộ quay về nhà thay quần áo, áo khoác sẽ trả anh sau, cảm ơn, tạm biệt.

Phuong Ly nói một lèo rồi chạy đi bỏ mặt một người đứng ngắm nhìn dáng vẻ của cô cho đến khi mất hút, mỗi anh nhấc lên một đường mạnh mẽ kèm theo cái lắc đầu

"Chẳng giống con gái chút nào".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17-3: Náo loạn hội học sinh

Vào giờ ra chơi, Tú Lan gọi Phuong Ly ra để thu lại xấp giấy cần chỉnh lý, vẻ mặt giống như đang cần rất gấp. Cô hai tay đưa xấp giấy cho Tú Lan một cách cẩn thận, sáng nay thức dậy Lâm tiểu nhân đã đưa lại nó cho cô, thật sự rất biết ơn anh ta.

Trên tay Tú Lan cũng cầm theo một xấp giấy tương tự. Thế nhưng khi cô vừa quay lưng lại vào lớp thì...

- Á, trượt tay mất rồi.

Vừa dứt lời Tú Lan cố ý thả tay làm từng tờ từng tờ giấy bay tã là từ tầng ba xuống đất, trắng xóa cả một vùng sân trường, xong lại đưa tay che miệng vờ hốt hoảng

- Chết rồi, tài liệu em làm tới qua bây giờ cần họp gấp, còn những tài liệu mới rút xuống 30 phút nữa phải dùng để họp, em chịu khó giúp chị lượm lại “đầy đủ” nha.

Vờ bận rộn xong cô ta liền bỏ đi, lúc quay lưng lại khoe môi nâng lên cao làm thành một nụ cười đắc chí.

Phuong Ly không biết rốt cuộc mình đã đắc tội gì với những người trong hội học sinh đó, đặc biệt là Lạc Anh, từ đầu đã cố tình dựng nên một màn kịch để buộc cô gia nhập đây mà.

Cô nhặt giấy chính là vì không muốn lao công trong trường gặp phiền phức.

- Ô, lại có chuyện cần anh giúp rồi à? - Một giọng nói ồm ồm dễ nghe cất lên sau lưng cô

- Giang Tuấn, sao anh lại ở đây? - Phuong Ly dừng người khi thấy anh - À, anh qua lấy lại áo khoác à?

Giang Tuấn mỉm cười không nói gì, cúi xuống giúp cô lượm những tờ giấy còn rơi vãi ra

- Nghe nói, em gia nhập hội học sinh?

- Ừ, phải.

- Xong việc chúng ta cùng nhau tới một nơi đi. - Anh khẽ cười

- Nơi nào?

- Đừng hỏi nơi nào, cứ tin tưởng ở anh là được. - Giang Tuấn nháy mắt với cô

- Tin tưởng?? Ý anh là sao??? - Cô mơ mơ hồ hồ

Giang Tuấn không nói thêm lời nào nữa mà tiếp tục giúp cô lượm giấy.

Sau khi nền đất không còn một tờ giấy nào nữa anh đột nhiên nắm tay cô kéo đi. Nơi đến chẳng đâu xa lạ ngoài hội học sinh.

Vừa bước vào mọi ánh mắt đều dồn vào cả hai. Phương Ly có cảm giác sát khí trong phòng đang bốc lên ngùn ngụt chỉ vì... cô đi cùng anh. Nhưng mà trong phòng bây giờ còn có cả Minh Khải nữa.

- Cậu đến đây làm gì? - Giang Tuấn nhìn thấy Minh Khải bất ngờ nói

- Mình muốn gia nhập hội học sinh. - Minh Khải nói

Không hẹn mà gặp cùng nhau đến đây, thật sự rất trùng hợp. Nhưng một người thấy thú vị người kia lại không. Ngược lại người kia thấy khó chịu, loại cảm giác này trước giờ anh chưa từng trải qua.

- Anh Giang Tuấn sao lại ở đây? - Lạc Anh nén cơn giận bước đến gần anh cất tiếng

- Tôi tò mò muốn biết một chuyện, cô bé Phương Ly này gia nhập hội học sinh với tư cách gì vậy?

- Ý anh là sao? - Lạc Anh cố điềm đạm

- Chẳng phải cái hội này toàn tuyển học sinh ưu tú, từ khi nào phá lệ cho một người mới vào trường như vậy? - Giang Tuấn sắc bén nói

- Hội học sinh luôn chào đón sự tham gia của mọi người. Em ấy tự nguyện xin tui em cho vào, lẽ nào em lại từ chối. - Lạc Anh thản nhiên nói nhưng nắm tay siết chặt

Phương Ly cả kinh, thế nào gọi là tự nguyện xin, Lạc Anh này đừng có nói không thành có như vậy chứ?

Giang Tuấn chỉ chờ như thế, khóe môi nhếch lên

- Tốt đấy, thế bây giờ tôi cũng tự nguyện, tôi muốn vào đừng ai cản tôi nhé, mà thật ra thì các người cũng không cản được tôi đâu.

- Anh nói gì? - Lạc Anh không tin vào tai mình

- Chẳng phải hội phó các người chuẩn bị đi du học nên đã xin từ chức không làm nữa. Thôi thì để tôi làm. - Giọng anh lạnh dần đi

Cả phòng sững sốt, Lạc Anh tức giận mắt đỏ ngầu lên.

Cô ta hiểu rõ Giang Tuấn là người thời gian thừa sẽ bay nhảy, không thích gò bó, ngồi họp hàng giờ đồng hồ không bao giờ là tác phong của anh, thế mà bây giờ anh lại nguyện ý gia nhập, lẽ nào con nhỏ này đã cho anh uống thuốc gì đó.

- Lý do thật sự anh muốn gia nhập là gì? - Lạc Anh uất ức

- Cô không có tư cách để hỏi tôi câu đó, gọi người đứng đầu ra đây! - Giang Tuấn lớn tiếng, từng chữ lạnh lẽo như cú tát vào mặt Lạc Anh

Phương Ly kinh ngạc không ngừng khi Giang Tuấn trong phút chốc liền như biến thành người khác, không phải là cái người hay cười và trêu chọc cô, lúc này còn như đang bảo vệ cô, trong lòng chợt trỗi dậy một cảm giác khó hiểu.

- Tôi hỏi, hội trưởng các người đâu, các người cảm hết rồi à? - Giang Tuấn tối sầm mặt, mắt kiên nhẫn tốt độ

- Tui em không biết, anh ấy đã hai tuần rồi không về đây. - Một người hơi run sợ trả lời

- Đồng đủ vậy.

Một âm thanh từ phía cửa phát ra khiến ai nấy nhón nháo, nhìn nhau nhỏ to, mặt mày tái mét.

Phương Ly tưởng mình hoa mắt. Sao đến Lâm tiểu nhân cũng đến đây, đừng có nói anh ta cũng xin gia nhập nhé.

"Hội trưởng, anh về rồi"

"Hội trưởng về việc hội phó..."

Cho đến khi bọn họ một câu hội trưởng hai câu hội trưởng thì cô mới biết...

Tieu rồi, tiêu rồi. Phương Ly cô thật sự hết cười nổi rồi, lần này thâm hơn cả thâm.

- Hội trưởng, anh về thì tốt quá. - Lạc Anh giả vờ mừng rỡ lấy lòng anh, thực chất lại lo sợ

Lâm Hạo không đáp lại, ánh mắt vẫn xoáy sâu vào Lạc Anh một hồi mới cất tiếng lạnh như băng

- Tôi không về thì cô có thể tiếp tục làm nữ hoàng, có gì mà tốt.

Lạc Anh vẫn gượng cười để không bị mất bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng gào thét dữ dội.

- Anh nói gì vậy, nữ hoàng gì chứ, em chỉ giúp anh quản lý hội cho tốt thôi.

- Thế tôi có nên cảm ơn cô không? - Cái nhìn sắt bén của anh làm Lạc Anh rùng mình, sắc mặt có phần tái đi

- Em chỉ làm hết khả năng của mình, anh không cần. . .

- Đáng lý ra hội phó đi du học cô sẽ được lên thay vị trí đó, nhưng vì cô quản lý “tốt” quá nên tôi sẽ dành cơ hội cho người khác. - Lâm Hạo cắt ngang, nói như dần mặt

- Hội trưởng, em đã làm gì sai? - Lạc Anh bức xúc

Lâm Hạo lấy ra một tờ giấy ra cho Lạc Anh, ánh mắt quét qua mọi người trong phòng một lượt khiến ai nấy đều sợ đến toát mồ hôi hột

- Tôi đã liệt kê những cái sai trong này rồi, ai vi phạm điều nào trong đây thì tự giác viết bản kiểm điểm nộp lại, còn xử phạt thế nào thì còn phải coi sự thành thật của các người.

Lạc Anh siết tờ giấy trên tay như thể muốn vò nát nó, những chuyện thế này làm sao hội trưởng lại biết chi tiết như vậy được.

- Cậu về thật đúng lúc, tôi muốn xin gia nhập hội. - Giang Tuấn bước đến trước mặt Lâm Hạo, nãy giờ coi phim đủ rồi phải đi vào vấn đề chính

- Ồ, mình cũng vậy. - Minh Khải làm điều tương tự

Lâm Hạo hơi nhéo mắt nhìn cả hai, cất giọng lạnh lùng

- Lý do?

- Tôi thích như thế. - Giang Tuấn nhanh chóng trả lời

- Mình cũng vậy. - Minh Khải nói

- Hai năm trước không thích, đầu năm không thích, tại sao đến giờ mới thích, còn là cùng thích. - Giọng của Lâm Hạo vẫn đều đều

- Con người ta rồi sẽ thay đổi mà, chẳng phải cậu cũng thế. - Giang Tuấn nói đầy ẩn ý

Lâm Hạo linh cảm có điều gì đó không ổn ở đây, lại nghĩ đến một chuyện, nhưng nhìn sang Phương Ly thì cái ý nghĩ đó hoàn toàn bị dập tắt.

Cô ta không phải con gái, lại càng không bị đa nhân cách!!!

- Thế theo quy định, hai người cùng nhau làm bài kiểm tra, ai cao điểm hơn thì tôi nhận người đó. - Lâm Hạo phổ biến quy tắc

- Cũng hay, chúng ta xem như thi đấu vậy, làm kiểm tra cũng vui mà. - Giang Tuấn đưa tay khoác vai Minh Khải, trông rất hào hứng

- Thôi thì thế cũng được. - Minh Khải khẽ liếc nhìn sang Phương Ly, thấy cô cười trong lòng anh tự nhủ mình phải cố gắng hết sức làm thật tốt

- Tất cả ra ngoài hết đi. - Lâm Hạo lạnh lùng ra lệnh

Ai nấy đều nhìn nhau như hiểu ý rồi lẳng lặng bước đi không một chút ồn ào nào.

Ánh mắt Lạc Anh nhìn cô lúc đi ngang qua khiến Phương Ly ròn rợn, có chút bất an, cứ như một lời cảnh cáo cô nên cẩn thận về sau.

Phương Ly cũng quay người đi ra cùng mọi người nhưng chưa kịp xoay lưng đã bị gọi lại

- Người mới đúng không, ở lại làm kiểm tra luôn đi. - Lâm Hạo chỉ vào chiếc ghế trống gần mình nhất

Gì, cô cũng phải làm. . . trong lòng đột nhiên có ý nghĩ có phải anh sẽ trả thù cô việc tối qua chửi anh ma và ác quỷ không? Mà hình như anh đang giả vờ không quen biết cô, thế cũng tốt, tránh được phiền phức.

- Tôi ở trong hội rồi, cũng phải làm sao? - Phương Ly chỉ tay vào bản thân

- Được rồi, cả ba chuẩn bị làm bài. - Anh lơ luôn câu hỏi của cô

Lâm Hạo đã chuẩn bị sẵn hết bài kiểm tra để trong xấp hồ sơ trên kệ lần lượt phát cho ba người.

Lúc nhận được đề Phương Ly phải dụi dụi mắt mấy lần.

TIẾNG ANH!!!

Lén lút nhìn qua thì hai người kia được kiểm tra toán. Thế này chẳng phải là tên tiểu nhân đang chơi cô sao? Thảo nào hôm qua lại hỏi "Cô học giỏi và dờ nhất là môn nào", thì ra là thế này đây.

Cả buổi hôm đó Lâm Hạo không có gì làm cứ ngồi đó gõ tay lên bàn, xong rồi thì khoanh tay lại, lúc thì nhìn vào chiếc đồng hồ bạc sáng loáng đặt trên tay, rồi thì chống khuỷu tay lên bàn nhàn nhã nhìn cô.

Mỗi lần cô cắn bút thì anh lại liếc nhìn sang cô cười khinh khinh.

Phuong Ly dùng bút đâm mạnh tờ giấy làm bài, giây phút này cô thật sự rất muốn bay tới đâm một phát vào cái mặt đang ung dung đó cho hả dạ.

Kết quả kiểm tra hôm đó Minh Khai chỉ thua Giang Tuấn có một điểm, cuối cùng Giang Tuấn được chọn làm hội phó. Còn Phuong Ly, mọi người trong hội đều không ngừng chế nhạo con số 25 điểm của cô, còn nói đây là tiếng anh lớp 8. Nhưng hội học sinh thiếu người làm việc vặt thì là thật nên giữ cô ở lại.

Rốt cuộc cô biết được mục đích mình bị bắt làm kiểm tra là gì rồi, ai đó muốn chứng minh cho mọi người thấy cô là con cóc.

Lâm tiểu nhân nhớ đấy nhé cô sẽ không quên mối hận hôm nay đâu. Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Karaoke

Theo truyền thống hội học sinh, mỗi lần bỏ nhiệm chức vụ quan trọng sẽ cùng nhau đi karaoke. Lâm Hạo cũng cùng đi với mọi người nhưng nào ngờ đến nơi, phát ngôn của anh lại làm cho ai nấy đều sững sờ

- Tôi muốn phòng riêng.
- Hội trưởng anh giỡn hả? Sao lần nào anh cũng như vậy? - Một nam sinh la lên

Giang Tuấn chỉ cười nhạt một cái

- Không sao, cậu ấy là thế đấy, cứ để cậu ấy một phòng đi.

Phuong Ly há hốc mồm, tên này chẳng lẽ bệnh lâu năm mà giấu. Lại tốn thêm tiền một phòng nữa, ở chung ở mọi người thì có vấn đề gì chứ.

Vừa bước vào Phuong Ly đã bị kinh ngạc. Đúng là karaoke phòng vip có khác, rộng lớn hơn hẳn những chỗ cô từng đi. Tất cả thiết bị từ dàn âm thanh, màn hình, đèn chiếu sáng thậm chí cả ghế sofa cũng thuộc loại hiện đại và cao cấp nhất.

- Hát thôi!!

Anh Tân hào hứng nhưng vừa cầm mic giờ lên thì đã bị Giang Tuấn giật lấy, anh đi đến trước mặt Phuong Ly

- Chúng ta song ca một bài đi.
- Thôi, tôi không ca đâu, ở đây có nhiều người mà, anh chọn người khác đi.
- Đây là lệnh của hội phó, em không được từ chối, hôm nay là ngày của anh.

Thấy cô không phản ứng thậm chí là lờ anh Giang Tuấn vẫn tiếp tục ghé sát vào cô nhỏ giọng

- Đừng nói anh không cảnh báo em trước, em mà không ca một lát sẽ có chuyện lớn xảy ra thật đó.

Chuyện lớn là chuyện gì???

Cuối cùng cô cũng hết cách, thôi kệ ca một bài cho xong để không bị ai quấy rầy nữa. Nào ngờ khi giai điệu bài hát vang lên, Giang Tuấn đã quay sang đưa tay choàng lấy vai cô kéo sát lại. Cứ vài lần như thế, anh kéo cô lại cô xô anh ra.

Phuong Ly bực mình đập mic xuống bàn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, nào ngờ có người cũng đi theo cô, phải nói chờ được đi theo cô.

- Nè con nhỏ kia, lúc này mày đứng sát anh ấy quá rồi đó. - Mỹ Huệ trừng mắt
- Là anh ta kéo tôi mà, các người không thấy sao? - Phương Ly phản bác
- Tại sao lúc này anh Giang Tuấn lại rủ mày ca cùng, nói, mày và anh ấy có quan hệ gì? - Mỹ Huệ nghiêng răng hùng hổ
- Tôi không ở trong bụng anh ta làm sao biết. - Cô bực mình
- Mày đang nói chuyện với ai vậy hả? - Mỹ Huệ lớn giọng
- Không phải có người đang nghe nên trả lời đó sao, chẳng lẽ cô không phải người. - Phương Ly rất bình thản nói
- Mày nói ai không phải người.
- Thì là cái người có tật giật mình đang trả lời tôi đây.
- Mày. . .

Mỹ Huệ định giơ tay tát cô thì có người khác vào nhà vệ sinh nên ả thu tay về nhưng lại cất giọng cảnh cáo.

- Được, mày nên nhớ anh Giang Tuấn là của chị Lạc Anh, tao cấm mày đến gần anh ấy, nếu không mày chờ chết đi là vừa.

Khoan đã. . . mới nghe được gì thế này, anh Giang Tuấn của chị Lạc Anh, thế có khi nào nguyên nhân Lạc Anh ngay từ đầu dụ dỗ cô vào hội là vì. . . vì. . . sao số cô lại xui xẻo thế này chứ.

Đi vệ sinh xong lúc về ngang qua căn phòng kế bên phòng của mọi người, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó điều khiển khiến cô không suy nghĩ gì nhiều liền đứng lại vờn tay vịn mạnh nắm cửa.

Bên trong là một thế giới khác xa tưởng tượng của cô, lại một trời một vực so với căn phòng khi này.

Ánh đèn màu vẫn chớp nhoáng, màn hình vẫn sáng nhưng không hề phát ra bất kì giai điệu nào. Trên ghế sofa, một người con trai đang nằm dài, vắt tay lên trán suy tư điều gì đó đến nỗi cô tiến vào đứng ở khoảng cách gần vậy mà anh cũng không hề hay biết.

Chỉ là cho dù là ánh sáng mờ ảo chớp choạng cũng không làm giảm đi vẻ đẹp trời phú trên gương mặt anh.

Từng bước thật chậm tiến về sofa, không hiểu sao Phương Ly lại cảm thấy lòng mình chùng xuống, dường như có cái gì đó buồn bã, thế nhưng lại phảng phất sự rất cô độc.

Nghe có tiếng chân ở khoảng cách gần mi mắt Lâm Hạo khẽ động đậy rồi từ từ mở hắt ra. Nhận ra sự hiện diện của cô anh ngồi thẳng người dậy, gương đôi mắt thăm thẳm lên nhìn.

Ánh mắt đó bao trùm nét u buồn, sau đó nhanh chóng biến thành một màn lạnh lẽo, giống như tâm tư bị áng mây che phủ không muốn để ai nhìn thấu.

- Cô đến đây làm gì? - Lâm Hạo nhướn mày khó chịu hỏi
- Sao anh vào đây mà không hát? - Phương Ly giật mình trả lời
- Liên quan đến cô không? - Anh như đe dọa cô không nên tò mò chuyện này
- Hay tôi hát cho anh nghe nha, tôi hát hay lắm. - Cô vui vẻ đề nghị
- Tôi không muốn. Đi chỗ khác. - Lâm Hạo gằn từng chữ

Đến cô cũng không biết vì sao bản thân khi ấy chẳng mấy may quan tâm đến lời anh nói mà chạy đến chớp lấy micro trên bàn nhưng đáng tiếc chưa kịp chạm tới thì đã bị cánh tay Lâm Hạo giữ chặt

- Á, đau, anh buông tôi ra đi.

Đến khi cô la lên anh cũng thả tay, nhìn lại cánh tay vốn trắng trẻo bị siết đến ửng đỏ một mảng, sắc mặt anh cũng vô cùng đáng sợ.

- Anh làm gì vậy, chỉ là hát thôi mà.
- Tôi ghét âm nhạc. - Giọng nói của anh lạnh buốt.

Phương Ly sững sờ. Âm nhạc là thứ đẹp đẽ và tuyệt diệu đến nhường nào, có khả năng sưởi ấm trái tim đến nhường nào, tại sao lại ghét nó chứ.

- Ra ngoài, còn không ra tôi sẽ đá cô ra khỏi đây đây.

- Bộ anh giận tôi chuyện hôm qua hả. Hôm qua tôi có hơi quá lời...cho tôi xin...

- RA NGOÀI.

Lời xin lỗi chưa kịp phát ra thì đã bị anh chặn lại, Phương Ly giật nảy mình lật đật chạy đi khỏi. Cô có lòng tốt, lại còn thành tâm xin lỗi, ai đó không nhận thì thôi vậy. Mọi người vui vẻ, anh thì tự mình nhốt mình ở đây, đồ tự ki!!

.....

Sau khi hát xong mọi người thanh toán tiền ra về, một cô gái trong hội đến gần cất giọng ngọt ngào

- Phương Ly này nhà em phía nào.

- Dạ, nhà em ở phía kia. - Cô lịch sự trả lời, đưa tay chỉ vào hướng bên phải mình

- Ồ, vậy à. - Cô gái mỉm cười đắc ý

Lúc đó cô đã không hề để ý rằng hết thầy bọn họ đang nháy mắt với nhau, trong lòng đang tính toán chuyện gì đó.

- Phương Ly, nhà em ở đâu để anh đưa em về. - Giang Tuấn từ bên trong bước ra gặp cô, nở một nụ cười làm say chết bao cô gái đứng cạnh đó

- Không cần đâu, tôi có thể tự về được. - Cô từ chối

Hơi bất ngờ một chút nhưng anh vẫn cười

- Giờ tối rồi em về bằng xe gì?

- Xe buýt. - Cô thần thần

- Thôi để anh đưa em về.

- Không cần thật mà, tôi thích đi xe buýt hơn. - Phương Ly vẫn xua tay

Giang Tuấn phì cười, thích đi xe bus hơn, vậy là cô bé này sợ anh hay là...chiếc xe bus đó tốt hơn xe của anh!!

Chưa đợi một trong hai lên tiếng tiếp thì một nữ sinh đã bước đến

- Anh Giang Tuấn không cần nhọc công vậy, dù sao tụi em cũng tiện đường, "bạn bè" với nhau không, tụi em sẽ "chăm sóc" bạn ấy cho đến lúc về đến nhà, với lại nhà bạn ấy hướng bên này ngược đường với nhà anh, như vậy bất tiện lắm.

Giang Tuấn im lặng không đáp, khoe miệng giương lên, đám con gái này còn điều tra là cùng đường hay ngược đường rồi cơ đấy. Nhọc công nhỉ?

Đúng lúc này từ trong "ai đó" lại bước ra, Giang Tuấn vừa nhìn thấy đã hô to

- Hội trưởng, nhờ cậu đưa cô bé hội viên mới này về giúp, nhà em ấy cùng hướng với nhà cậu đấy.

Phương Ly giật nảy mình, Giang Tuấn, sao mà anh nhờ đúng người vậy chứ!!

Ai kia không nói một lời nào, nhìn cô bằng ánh mắt quái dị mà chỉ cô mới để ý thấy. Giang Tuấn đành cười với cô

- Cậu ấy im lặng là đồng ý rồi. Em xuống đâu cứ nói cậu ấy.

- Tôi biết rồi.

Giang Tuấn ra về trước, ánh mắt anh thâm trầm lạnh lẽo quét qua đám con gái đang hầm hừ tức giận vì kế hoạch bị thất bại kia, rồi môi nhếch lên một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo.

.....

Ngồi trên xe được một lúc Phương Ly cảm nhận được cái lạnh của những cơn gió bên ngoài thổi vào, phải nói là quá lạnh chứ không phải lạnh lạnh như lúc đầu nữa, có lẽ cái lạnh từ người kẻ bên đã lan sang cô rồi.

Tính từ lúc bước đi ra khỏi tiệm karaoke, lúc lên xe, và cả bây giờ nữa, Lâm Hạo vẫn không mở miệng nói một câu, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái. Việc cho cô về chung khiến anh ta khó chịu vậy sao, chung nhà mà sao lại thế.

Phương Ly chà xát hai lòng bàn tay cho bớt lạnh, chợt có giọng nói vang lên bên cạnh

- Cô có nhiều kẻ thù thật nhỉ?

- Hà? Ý anh là sao?

- Sau lưng. - Lâm Hạo lãnh đạm nói, mắt vẫn hướng về phía trước

Phương Ly xoay đầu về phía sau thấy có một chiếc xe BMW màu đỏ đang chạy theo, trên xe đó là ai thì cô không biết. Kẻ thù, theo cách anh nói thì lẽ nào những người ngồi trong đó là kẻ thù của cô?

- Thiếu gia, chiếc xe đó bám theo chúng ta từ lúc ra khỏi quán, thế có cần...- Tài xế nói lấp lửng

- Làm đi. - Lâm Hạo nhẹ giọng

Làm cái gì???

Sau hiệu lệnh của anh tài xế “vâng” một tiếng rồi đạp ga phóng nhanh, chiếc xe lao vút đi với tốc độ cực đại, ai đi ngang qua cũng phải phát sợ.

Nhưng người sợ nhất phải là cô mới đúng, Phương Ly ngồi trong xe chỉ biết nhắm chặt mắt.

- Ngồi im...- Lâm Hạo chỉ nói duy nhất hai từ rồi im lặng

- Anh có điên cũng đừng chạy kiểu đó chứ. - Phương Ly méo mặt la to

- Không được thì xuống đi bộ đi.

Xe đang chạy như bay thế này thì xuống bằng cách nào, nhảy cửa sổ như đóng phim hành động hả, tên tiểu nhân này rõ ràng chỉ đang trả thù cô vụ tối qua cô nói xấu anh thôi.

Tới khúc cua tài xế bẻ lái rẽ ngoặt sang phải, người cô chao đảo, tim như muốn rút ra ngoài, mặt cắt không còn hột máu.

Chiếc xe vừa chạy về đến nhà thì lập tức thắng gấp, khi ấy cô mới thấy mỗi ngày được sống, được hít thở không khí chính là hạnh phúc nhất.

Chị Cẩm và Ân Ân đã đứng chờ trước cửa từ bao giờ, nhìn thấy cô Ân Ân còn đưa tay vẫy vẫy nhưng thành thật xin lỗi cô đã không còn sức để vẫy ngược lại rồi.

- Oẹ.

Phương Ly nhanh chóng tìm chỗ để mả nôn, ruột gan lộn hết ra.

- Chị ơi, chị sao vậy? - Ân Ân thấy cô không khỏe chạy đến bên cạnh hỏi

Nhìn cô đang quần quai đau khổ Lâm Hạo mặt không biến sắc, cất lên một câu mà có đánh chết cô cũng không dám tưởng tượng

- Cô ta uống nhiều quá bị say.

Chị Cẩm tin lời anh nói là thật ra sức khuyên bảo cô một tràng

- Phương Ly lần sau em có vui cũng đừng có vui quá, con gái con lứa không nên uống nhiều như vậy, bây giờ bọn LƯU MANH đẩy ra đó, cũng may là có thiếu gia TỐT BỤNG đưa em về đây.

- Chị, em... ẹ.

Chị Cẩm chị có biết kẻ xấu nhất đang đứng trước mặt chị không??? Anh ta cũng chính là lưu manh đấy.

Lâm Hạo chỉ dùng mắt trên người cô vài giây rồi nhanh chân bước vào nhà

"Để xem sau này cô còn dám xen vào chuyện người khác hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tình huống khó xử

Hôm nay là chủ nhật không phải đi học, nhưng buổi sáng đang ngủ nướng trên giường thêm một chút thì cô nhận được điện thoại. Chuông reo liên hồi

nhưng vừa ấn vào nút nghe thì đầu bên kia đã dập máy.

Là ai mới sáng đã chọc phá cô vậy???

Thấy có tin nhắn được gửi đến Phương Ly mở ra xem.

- [Phương Ly, Nhã Đình bảo là muốn gặp em] - Gửi từ Giang Tuấn

Nghe đến chị Nhã Đình hai mắt cô sáng lên, nhưng được một lát thì liền bị dập tắt, cô nhấn lại

- [Anh đừng đùa, chị ấy làm sao mà muốn gặp tôi.]

- [Thật mà, tụi anh đang chờ em ở trường, em không đến đừng có hối hận.]

Sau đó cô nhấn cho Giang Tuấn vài tin nữa anh không trả lời, gọi cũng không bắt máy, chơi trò gì đây. Thôi thì cô cứ đi xem thử, lỡ là thật thì sao, được gặp thần tượng của mình thì ai mà chẳng muốn.

Phương Ly vội vã xuống giường làm vệ sinh cá nhân thay quần áo. Hôm nay cô ăn mặc khá đơn giản, áo thun trắng quần jean lửng màu xanh dương cùng với đôi giày thể thao trắng và mái tóc buộc cao.

Tới nơi từ xa cô đã nhìn thấy Giang Tuấn thân hình cao to đang đứng khoanh tay dựa lưng vào một chiếc hơi màu xám bạc, ánh nắng buổi sớm mai làm nổi bật nụ cười đẹp mê hồn của anh.

Xung quanh còn có vài cô gái đang bu lại, hình như là những nữ sinh của câu lạc bộ của trường hợp vào chủ nhật. Không biết anh nói chuyện gì nhưng đám con gái đó cười rất vui vẻ.

Hy vọng không phải là những lời bịp bợm...!!!

- Phương Ly. - Giang Tuấn nhìn thấy liền hô to tên cô, tay đưa lên vẫy vẫy

Cô tiến đến gần thì những cô gái đó cũng tản đi hết, sao kì lạ vậy?

- Chị Nhã Đình đang ngồi trong xe à. - Cô cất tiếng hỏi vì kính xe nhìn từ bên ngoài không thể thấy được bên trong

Giang Tuấn cười một tràng thay cho câu trả lời, thật không ngờ dự đoán của anh đều đúng, cô bé này dễ bị dụ thật đấy, không cần đến phương án dự phòng.

- Đừng có nói là anh lừa tôi nha. - Phương Ly cau mày bức xúc

- Lên xe đi, anh sẽ bù đắp lại cho em. - Giang Tuấn lấy tay chỉ chỉ vào chiếc xe phía sau

- Tôi không lên đâu, ai biết anh lại giờ trò gì? - Phương Ly quay ngoắt mặt sang chỗ khác

- Em nghĩ anh có thể giờ trò gì, bắt cóc bán em đi hay là mấy trò đồi bại? Em không thấy đám con gái khi nãy à, diện mạo thân hình đẹp hơn em cũng có, anh có thể chọn một trong số đó mà, đâu cần đợi em thế này.

Phương Ly ngớ người, câu này có tính là đang sỉ nhục cô không???

Kì kèo một hồi cuối cùng cô đành nghe theo, cất công đi bộ đến đây giờ lại đi bộ về thì sáng nay đúng là quá xui xẻo.

- Anh biết lái xe à? - Cô thắc mắc khi thấy anh ngồi vào ghế lái, trong lòng có chút bất an

- Yên tâm giao mạng của em cho anh, lên đi. - Giang Tuấn nháy mắt với cô

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ghế trước xe hơi nên cứ lúng túng chẳng biết làm thế nào, Giang Tuấn quay sang nhẹ nhàng thắt dây an toàn cho cô. Giây phút đó cô thấy rất ngượng, còn Giang Tuấn cứ nhìn cô tủm tỉm cười khiến cô càng ngượng hơn.

Chiếc xe đi nhanh trên đường rồi dừng trước một cửa hàng trang sức nằm ngay vị trí trung tâm thành phố.

- Sao anh lại đưa tôi đến đây? - Cô trở mặt nhìn

- Em cứ vào đi, lát nữa anh sẽ nói.

Hôm nay là chủ nhật nên tiệm khá đông người, nhưng đa số toàn những cặp đôi nàng khoác tay chàng, âu âu yếm yếm làm cô đi với anh thế này có chút ngại ngùng.

Chỉ một phút sau sự ngại ngùng liền biến mất khi cô nhìn vào những chiếc tủ kính trưng bày trang sức. WOA, thật không khỏi lóa mắt, vòng tay, nhẫn, dây chuyền đủ cả, chúng đồng loạt phát ra thứ ánh sáng lấp lánh làm mê hoặc lòng người. Hai hàng lông mi của cô liên tục chớp chớp tựa như đôi bướm

xinh đẹp đang vỗ cánh bay lượn.

- Anh muốn mua quà tặng cho Nhã Đình, em chọn giúp anh nhé. - Giang Tuấn mở lời

- Dạ?

- Nhã Đình ra bài hát mới, anh muốn tặng cô ấy vòng tay làm quà.

- Ra vậy! Được, tôi sẽ giúp anh.

Phương Ly nhận lời, tự dung trong lòng thoáng qua một tia hụt hẫng. Mà cũng đúng, những món quà đắt tiền này làm sao cô nhận được chứ. Cô mới quen anh chẳng bao lâu, cô cũng có phải là gì của anh đâu.

Chăm chậm lướt qua từng tù kính, được một hồi đôi mắt trong veo dán chặt vào một chiếc hộp, bên trong chiếc vòng tay với những ngôi sao xếp cạnh nhau, cô nhìn một cách say sưa, bản thân cũng không hiểu vì sao lại bị dáng vẻ của nó thu hút đến thế.

Giang Tuấn nãy giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát, ánh mắt luôn hướng về cô, để cô ngắm cho đã hồi lâu anh mới chậm rãi mở miệng

- Em thích nó à.

- Dạ...à, trông nó rất đẹp, nhưng không biết chị Nhã Đình có thích không?

Anh thấy rất kì lạ, trong này không thiếu những món trang sức sang trọng, cao cấp, thu hút và đắt tiền hơn mà cô bé này không chọn cứ nhất quyết chọn cái này. Có lẽ...vì nó mang vẻ đẹp mộc mạc giản dị giống như chính con người cô vậy.

- Lấy cho tôi cái đó đi.- Giang Tuấn chỉ tay vào chiếc hộp rồi nói với người bán hàng

- Vâng của anh đây. - Chị bán hàng niềm nở lấy chiếc hộp trong tủ ra trao cho anh

- Đẹp thật, nhất định Nhã Đình sẽ thích nó. Cảm ơn em

- Tôi cũng có giúp gì được đâu, chỉ nói theo sở thích của mình thôi mà.

Nào ngờ anh lại quay sang nói với chị bán hàng

- Lấy cho tôi thêm một cái giống hệt cái này.

- Há? - Phương Ly ngơ ngác nhìn anh

- Cái này tặng em, còn một cái nữa thì tặng cho Nhã Đình.

- Không được, tôi không thể nhận đồ của anh. - Phương Ly nhất mực từ chối

- Cứ nhận đi, em thích nó còn gì. Ở đây đông người giữ cho anh chút thể diện được không? - Giang Tuấn tỏ ý không hài lòng

- Vậy khi nào có tiền tôi sẽ trả anh. - Cô thẩn thẩn

Giang Tuấn đưa tay cốc nhẹ đầu cô

- Này, anh mới bảo là em giữ thể diện cho anh rồi mà, vậy mà câu trước câu sau vả nhau đôm đốp vậy là sao? Em nghĩ anh thiếu tiền sao?

- Vậy...vậy cũng được.

Giang Tuấn cũng quá khó hiểu đi, sao lại mua cùng lúc cho cô và chị Nhã Đình hai cái giống hệt nhau, chị ấy chẳng phải bạn gái anh nên cô cứ thấy làm sao ấy.

Vẫn tưởng mua xong anh sẽ chở cô về trường để đón xe về nhà, vào xe cô chỉ mới nhắm mắt được mấy phút thì bị gọi dậy.

Phương Ly hốt hoảng khi xe dừng ở một nơi lạ hoắc...

- Đây là đâu? Đừng có nói...

Giang Tuấn mặt mũi tỉnh bơ cắt ngang lời cô

- Em đoán đúng rồi đấy, anh là dân bắt cóc chuyên nghiệp.

- Giang... Tuấn...- Cô hằm hằm gọi to tên anh, sao lúc nào cũng đùa được thế này

- Đùa thôi đây là nhà anh, em vào uống trà rồi về nhé! - Giang Tuấn bước xuống mở cửa xe

Phuong Ly tròn mắt nhìn căn biệt thự xa hoa trước mặt. Uống trà có thể ra quán mà đâu nhất thiết phải vô cái biệt thự to đùng này để uống, lại còn là nhà anh !!

- Nơi này chỉ có mình anh ở thôi, mẹ anh không thích ồn ào, bình thường anh đều dẫn bạn về đây, nên em không cần ngại.

Giang Tuấn anh cố tình hay là không biết như thế thì còn ngại hơn thì có!

Anh một hai kéo cô vào trong tham quan nhà anh.

Ánh mắt cô đảo một vòng ở khắp mọi nơi. Phòng khách có nhiều tủ kính trong suốt trang hoàng những món đồ cổ quý giá và những chai rượu vang thượng hạng, dù là vật nhỏ nhất trong này cũng hết sức đáng tiền.

Nhưng mà cô vừa bị Phuong gia đuổi đi rồi gán tội ăn cắp đấy, Giang Tuấn lại dẫn cô đến đây có phải xem như một sự tin tưởng ở cô.

Tầm mắt cô chợt bị thu hút và dừng lại nơi khung ảnh to trên tường.

Đó là ảnh của mẹ Giang Tuấn - minh tinh ca sĩ nổi tiếng Hoàng Di Mẫn. Tuổi thơ của cô đã được nghe mẹ nhắc đến cái tên này rất nhiều lần.

Còn nhớ lần đầu tiên năm sáu tuổi nghe giọng hát cô ấy phát ra từ chiếc radio cũ kỹ, ấn tượng khi ấy đến giờ vẫn còn nhớ rõ, chính là hóa ra âm nhạc là thứ hay như thế, tuyệt vời như thế. Mẹ nuôi còn bảo nguyện vọng của mẹ là sau này cô sẽ trở thành một ca sĩ giống như cô ấy. Không biết...có thể không?

Chân Phuong Ly như tự điều khiển từng bước đến gần, ngược đôi mắt long lanh nhìn rồi đưa tay chạm vào khung ảnh, tự dưng tim đập nhanh hơn hẳn mà không hiểu vì sao.

Mãi cho đến khi Giang Tuấn vỗ vai cô mới giật bản người.

- Em thích mẹ anh à?

- Thật ra...mẹ anh là thần tượng của tôi và mẹ tôi. Tôi cũng là nghe nhạc của cô ấy lớn lên. Giọng hát quá thật độc nhất vô nhị, người lại xinh đẹp vô cùng, ai được làm con của cô ấy là có phúc ba đời đấy.

Giang Tuấn trầm ngâm ngẫm nghĩ, cô cứ tưởng anh bị cảm động bởi lời lẽ của cô, nào ngờ...

- Thật ra anh hát cũng hay lắm, đẹp trai thì không cần bàn, hay em chuyển sang thần tượng anh đi.

- Phuong Ly:"..."

Ring...ring...ring

Bỗng tiếng chuông nhà vang lên, Giang Tuấn ra mở cửa, rồi lại bối rối khi thấy gương mặt hai người xuất hiện sau cánh cửa

- Mẹ, sao mẹ lại đến đây...Nhà Đình...em cũng...

Trong bất ngờ bốn cặp mắt liếc nhìn nhau. Phuong Ly vừa vui mừng vừa kinh ngạc khi được nhìn thấy minh tinh Hoàng Di Mẫn ngoài đời, còn là đi cùng với chị Lưu Nhã Đình.

Nhưng mà tệ rồi, ánh nhìn sừng sốt đó...không biết họ có hiểu làm chuyện gì không đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Câu chuyện con ếch

- Mẹ, đây là Phuong Ly bạn của con. - Giang Tuấn lên tiếng giới thiệu

Phuong Ly đứng bật dậy nhanh chân bước ra cửa để cúi chào.

Giang phu nhân có cốt cách cao sang quý phái và cực kì xinh đẹp trong bộ váy xanh thanh nhã. Làn da mịn màng, gương mặt trắng hồng không xuất hiện bất kì nếp nhăn nào, mái tóc quăn được búi cao lên càng tôn vẻ đẹp cao quý của bà, một vẻ đẹp khiến người đứng gần cảm thấy ngợp thở.

Quả nhiên xứng danh là minh tinh nổi tiếng!

Chỉ là lần đầu tiên bắt gặp ngoài đời thật, đối diện bà, lòng cô lại có một cảm giác bồi hồi đến lạ, cứ như là gặp lại người thân lâu ngày...

Có thể vì quá căng thẳng nên đầu óc bị lạc trôi chỉ một câu chào đơn giản mà cũng sai, mà còn sai rất nghiêm trọng.

- Con chào mẹ, tên của con là Phương Ly...

- Mọi người: "..."

- Xin lỗi cô... ý cháu không phải như thế đâu ạ. - Phương Ly lúng lúng cúi đầu lia lịa

Giang Tuấn bật cười sảng sặc trước cô, Giang phu nhân vẫn yên lặng quan sát.

Mấy năm nay con gái bu xung quanh con trai bà không phải ít. Cũng khó trách với gia thế và địa vị xã hội nhà bà thì khó để con gái muốn lao đầu vào. Nhưng nhìn đi nhìn lại, bà vẫn ưng ý nhất là Nhã Đình, con bé vừa ngoan hiền vừa giỏi giang lại hiểu chuyện, còn những đứa con gái khác cho dù có thể nào bà cũng không mấy quan tâm.

Nhưng Giang Tuấn nó lớn rồi đâu thể cứ tùy tiện kiểu này được, mỗi lần bắt gặp là thấy nó đi với một đứa khác nhau, kiểu nào cũng có.

Con bé này chắc cũng giống như mấy đứa lần trước thôi, nhưng khác ở chỗ dám tìm đến tận nhà, thật không đơn giản, mới còn rồi gì nữa... mẹ sao?

Là cố tình đúng không?

Bà quay sang Giang Tuấn, sắc bén hỏi

- Con trai, hôm nay con có hẹn cùng mẹ với Nhã Đình mà lại dẫn bạn về đây, có phải là có hàm ý gì không?

- Không phải đâu mẹ, tại con quên mất hôm nay hai người tới, con hẹn với em ấy từ hồi đầu tuần. - Giang Tuấn giả vờ nói để xoa dịu tình hình

- Con bận đến mức mẹ muốn gặp con cũng phải chờ xem lịch của con à. - Bà tỏ ý không hài lòng

Tình huống này khiến Phương Ly cảm thấy khó xử, Giang Tuấn cũng khó lòng giải thích cho mẹ mình hiểu. May là có Nhã Đình đứng bên cạnh đỡ lời

- Cô à, Phương Ly là fans hâm mộ của con, cũng là bạn chung trường với Giang Tuấn, hai người gặp nhau có thể là có chuyện gì trong trường cần bàn.

- Tại con đã gặp nhau rồi à, khi nào vậy? - Bà quay sang Nhã Đình, dịu giọng hẳn đi

- Lần trước con đã giới thiệu hai người biết nhau, vì Phương Ly rất hâm mộ Nhã Đình, hai người nói chuyện cũng rất hợp ý. - Giang Tuấn kể lại

- Dạ phải đó cô. - Nhã Đình gật đầu

- Nếu vậy thì cứ xem như là trùng hợp đi, cuối tuần chắc mọi người đều có nhiều chuyện phải làm lắm. - Giang phu nhân nhìn cô nói

Chỉ cần là người thông minh một chút sẽ vừa nghe sẽ hiểu ngay ý tứ trong câu nói. Để tránh mọi người mất vui Phương Ly nhanh nhẩu đáp trả

- Dạ phải, cháu nhớ ra là nhà cháu còn chút chuyện, cháu xin phép cô cháu về trước ạ.

- Để anh đưa em về. - Giang Tuấn thấy khó xử, là anh kéo cô vào đây giờ lại để cô quay về một mình

- Đi bộ ra chút là có xe buýt mà, anh cứ ở lại. - Cô nhanh chóng xua tay từ chối

Giang Tuấn hết cách đành để cô về một mình.

Phương Ly vội vã rời khỏi. Mặc dù không phải cố ý nhưng nhất định cô đã khiến buổi họp mặt của ba người mất vui. Lần đầu gặp thần tượng lớn nhất của mình mà đã gây ấn tượng không tốt rồi. Thật là...

.....

Màn đêm nhàn nhạt bao trùm khắp nơi cùng những ngôi sao sáng trên cao.

Cốc...cốc...cốc

- Ông chủ, tôi pha cho anh nước ép cam tôi mang vào nhà.

- Vào đi.

Phương Ly nhẹ nhàng đặt ly nước trên bàn, lúc ấy Lâm Hạo đang ngồi đọc một quyển sách, cô đoán là đang học bài. Lúc quay lưng ra thì trong đầu cô

nảy ra gì đó nên chần chừ đứng lại, quay mặt về phía anh

- Anh cũng là con trai, tôi hỏi anh chút chuyện được không? Chỉ một chút thôi.

Lâm Hạo xem lời cô là gió, bàn tay nhẹ nhàng lật qua trang tiếp theo, cô mím môi

- Anh không trả lời tôi là vì anh không phải con trai đúng không?

Lâm Hạo lập tức trừng mắt, cô thấy anh đã có phản ứng liền nói một lời

- Nếu một người con trai dẫn một người con gái mới quen đi mua trang sức bảo là chọn giúp bạn gái anh ấy, sau khi mua cho bạn gái xong lại mua một cái y hệt cho người con gái đó thì anh thấy người con trai đó có ý gì? Hay là anh ấy hoàn toàn không có ý gì?

Dường như chủ đề này gây hứng thú nên Lâm Hạo gấp mạnh sách lại quay sang nhìn cô, môi nhếch lên

- Kiểu bắt cả hai tay này cũng đáng học hỏi lắm.

- Anh ấy không giống như vậy đâu! - Phương Ly vội xua tay, trong đầu bật ra ngay ý nghĩ

Chợt nhớ ra điều gì đó cô vội chống chế

- À, tôi...tôi...hỏi dùm bạn thôi.

Lại không có một tiếng trả lời, chỉ có một ánh nhìn đầy nghi hoặc về phía cô, cô cúi đầu lí nhí

- Thôi được rồi, là tôi hỏi cho tôi.

Lâm Hạo khẽ chớp mắt một cái

- Biết ngay là cô, chỉ có cô mới ngu ngốc như vậy thôi. Ra ngoài đi.

- Ý anh là sao chứ, tôi đang hỏi anh rất đàng hoàng mà, tự dưng chửi và đuổi tôi ra. - Phương Ly chống nạnh bức xúc

- Giờ ra không?

CÁCH - Cửa phòng im lìm đột nhiên bật mở

- Anh hai, chị Ly Ly, chúng ta đi bắt ếch đi. - Ân Ân giơ chiếc giỏ thừng dùng để đi chợ, vẻ mặt hí hửng vô cùng

- Giờ này tối rồi, em bắt ếch gì? - Lâm Hạo nhăn mặt

- Không chịu đâu. - Ân Ân làm nũng, dậm dậm hai chân

- Em thèm thịt ếch à, để mai chị ra chợ mua cho em. - Phương Ly nhẹ nhàng nói với cô bé

Con bé hết sức hồn nhiên

- Không, em muốn hôn ếch.

Lâm Hạo:"..."

Phương Ly:"..."

- Em muốn hôn ếch, sau khi hôn ếch sẽ hóa thành hoàng tử...em muốn ếch, em muốn hoàng tử. - Ân Ân cười hí hì nói tiếp

"Ai đó" mặt đen thui như bôi nhọ nhìn qua phía cô la to

- Phương Ly.

Giờ thì chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ quên tên của cô nữa.

- Liên quan gì tới. - Cô xìu giọng

- Cô dạy dỗ con nít kiểu gì vậy hả? - Lâm Hạo bức bối quát to

- Thì truyện hoàng tử ếch, nó ghi sao tôi kể vậy, có thêm bớt thì đâu. - Phương Ly ra sức thanh minh cho sự vô tội của mình

Nào ngờ Lâm Hạo chỉ bình thản phun ra một câu

- Thế thì cô đi bắt ếch đi.

- Tôi...- Cô cứng họng

- Không thì kể lại. - Lâm Hạo cao giọng ra lệnh

Khẽ hít một hơi thật sâu, cô ngồi xuống bên cạnh Ân Ân nhìn vào mắt cô bé dịu dàng nói

- Ân Ân, hôn ếch rồi ếch cũng không hóa hoàng tử được đâu, truyện là như vậy nhưng ngoài đời không như vậy.

Nào ngờ con bé chớp chớp đôi mắt long lanh, nói một câu làm cô đứng hình

- Thế chị Ly Ly hôn ếch rồi à, nếu không sao chị biết?

Cô ngậm ngùi giãy lát mới bật ra được một chữ để kết thúc chuyện này

- Ủ.

Lâm Hạo khẽ nhếch môi cười, cô cảm giác dường như anh chỉ chờ có thế

- Còn là con ếch biết bắt cá hai tay nữa.

- Anh...

Ân Ân tưởng thật nên cũng hùa vô

- Ếch biết bắt cá hả chị Ly Ly.

- Hai...hai anh em các người...- Cô tức muốn nghẹn họng.

Kiểm chế, phải kiểm chế....

- Ân Ân em ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với chị em. - Lâm Hạo lại nói

Con bé ngoan ngoãn nghe theo lời ra ngoài đóng cửa phòng lại. Lâm Hạo không đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói

- Từ nay về sau không được nhắc những từ ngữ không nên trước mặt con bé, không được nói chuyện yêu đương qua điện thoại để con bé nghe được, phim tình cảm cũng không được mở. Cấm hết tất cả mọi hình thức.

- Anh một vừa hai phải thôi làm như tôi đen tối lắm vậy. - Cô tức tối la lên

- Cái này là cô nói, tôi không nói. - Lâm Hạo cười khẩy, ý như muốn đồng tình với câu trên

- Anh có biết tôi xem phim còn không dám xem cảnh hôn, thậm chí còn chưa hôn ai bao giờ...tôi...

Vừa dứt lời Phương Ly thấy gương mặt kinh khủng, cô vội lấy hai tay che mặt lại.

Điên rồi...mày đang nói gì thế, xấu hổ chết mất thôi.

Nào ngờ “ai đó” lại thấy cô chưa đủ thảm bại, chưa đủ mất mặt, bình thân phun một câu

- Thì đúng rồi, trừ ếch ra chẳng ai muốn hôn cô đâu.

- Nè cái tên tiểu nhân này, anh nói vậy là ý gì? Nói cho mà biết hồi cấp hai có người gửi thư tỏ tình mà tôi không chịu đâu.

- Gửi nhầm người chứ gì? - Lâm Hạo cười khinh khỉnh

- Anh...- Khóe miệng cô cứng đờ, dùng hết sức mà la lên - Chờ đấy đi, nếu có ngày anh hôn tôi tôi sẽ gọi anh là con ếch.

37oC → ... → 100oC

Phương Ly này lại nói điều điên rồ gì thế này!!!

Lâm Hạo nhâm nhi ly nước cam, khẽ nhếch môi cười

- Giờ tối rồi, đi ngủ nằm mơ mấy giấc thì sẽ thấy được ngày đó đấy.

- Anh...

Cô ôm cái đầu bốc khói bốc bụi tông cửa ra ngoài, nào ngờ...

Ân Ân!!! Sao con bé vẫn còn ở đây???

- Nãy giờ em nghe được gì rồi? - Phương Ly hót hải, sợ con bé nghe được những điều không hay

Ân Ân hôn hờ tường thuật

- Anh hai nói ngoại trừ ếch ra thì chẳng còn ai muốn hôn chị, chị, chị đừng buồn, ngoài ếch ra còn có Ân Ân muốn hôn chị mà.

- AAAAA

Phương Ly rít lên một tiếng rồi đập mạnh cửa để nó đóng sập cửa lại.

Cô thật sự không biết mình có thể nhịn đến bao giờ. Càng ngày càng nghi ngờ hai anh em nhà này không chung huyết thống, không phải anh ta bắt cóc con bé này về nuôi đây chứ???

Lâm Hạo bên trong phòng nhìn vào dòng chữ hiện lên trên màn hình vi tính "Cuộc thi biểu diễn văn nghệ chào mừng ngày thành lập trung học An Hoa", khóe môi nhàn nhạt thốt ra ba chữ "Hoàng tử ếch"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bạn thân - Kẻ thù

Chiều hôm đó Phương Ly đang ngồi trong biệt thự Lâm gia thì đột nhiên chuông cửa reo lên, chị Cẩm chạy xuống mở cửa rồi dẫn khách vào. Thật không ngờ lại là Ngọc Mai - cô bạn chung lớp và từng giúp cô thoát khỏi việc bị Diệp Linh vu oan là ăn cắp đi cùng với một người thanh niên.

Hai bên đều kinh ngạc khi thấy nhau.

- Cậu là Phương Ly mà, sao cậu lại ở đây? - Ngọc Mai bắt ngờ

- À...mình...

- Đừng có nói mình là cậu giúp việc ở đây. - Ngọc Mai mắt trợn ngược lên khó tin

- Ủ, cũng gần vậy, mình chăm sóc em gái chủ nhà này. - Đến nước này Phương Ly không muốn thừa nhận cũng không được

- Lâm Hạo có nhà không chị? Em đem bánh đến cho anh ấy. - Ngọc Mai nhìn chị Cẩm hỏi

Chị Cẩm gật đầu nhưng ánh mắt có phần ái ngại

- Thiếu gia ở trên phòng, hay để chị...

- Khỏi, chị cứ ở lại đây đi, mình em lên đó được rồi.

Ngọc Mai nói xong chẳng đợi ai phản ứng đã một bước đi thẳng lên cầu thang rồi rẽ phải. Chị Cẩm chỉ nhìn theo rồi lắc đầu thở dài đi vào bếp. Phòng khách giờ còn lại hai người.

Phương Ly quan sát kĩ người thanh niên đi cùng Ngọc Mai. Anh cứ nhìn cô cười, nụ cười sáng chói, trên tay anh còn cầm theo một hộp bánh.

Chàng trai mặc lên người áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay, bánh bao lịch sự, thân hình cao ráo, dáng người nho nhã, gương mặt nhìn khá thu hút, đặc biệt là làn da trắng mịn như con gái cộng thêm nụ cười có sức sát thương lớn, đây cũng được xem như là vẻ đẹp thiên thần đấy. Cũng may là cô miễn nhiên với trai đẹp nếu không thì đã bị nụ cười của anh đánh gục rồi.

- Em cứ nhìn mà không mời anh ngồi à? - Chàng trai buồn cười - Ngồi xuống rồi nhìn cũng được mà.

Phương Ly giật mình

- Dạ, tất nhiên không phải, anh có muốn dùng trà không?

- Không cần, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi. Anh tên Lăng Thiếu Dương, em là Phương Ly đúng không? - Lăng Thiếu Dương hòa nhã nói, chuyện về cô bé này anh cũng biết không ít

- Dạ phải.

Anh cho cô ấn tượng rất tốt bởi sự dịu dàng thân thiện, giọng nói còn rất ấm áp dễ nghe, nhưng chỉ một giây sau đó

- Anh học chung lớp và là bạn thân nhất của Lâm Hạo.

Hả? Bạn thân nhất, thế thì cô nên đề phòng một chút mới được.

- Em không cần đề phòng anh.

Thiếu Dương phì cười trước biểu cảm khuôn mặt và ánh mắt dò xét của cô. Còn Phương Ly gãi gãi đầu, sao lợi hại vậy kể cả cô chưa nói mà anh cũng biết. Cả hai cùng ngồi xuống đối diện nhau, Thiếu Dương để hộp bánh lên bàn rồi trò chuyện với cô.

- Em học chung lớp với Ngọc Mai phải không?

- Dạ phải.

- Thật không ngờ em lại là người chăm sóc cho bé Ân, lần trước anh đến toàn là mấy chị lớn tuổi, nhìn chán gì đâu. - Thiếu Dương thấy thú vị nói

- Ý anh là sao???

- Anh đùa đấy em đừng có để ý...haha.

Phương Ly chỉ cảm thấy sao người này có thể làm bạn với Lâm Hạo mặt lạnh đó vậy. Hai người một chút cũng không có điểm giống nhau, phải nói là hoàn toàn trái ngược nhau.

- Mà anh ơi, Ngọc Mai quen thế nào với Lâm Hạo vậy. - Phương Ly khá tò mò khi thấy thái độ cô bạn khi này, còn tự mình đi thẳng lên phòng.

- Để anh cho em xem cái này hay lắm

Lăng Thiếu Dương lấy điện thoại ra lướt lướt rồi dừng lại ở một tấm hình đưa cho cô. Phương Ly nhìn chăm chú, là hình chụp một đội bóng rổ. Có Lâm Hạo, anh Thiếu Dương ngồi trước mặt, Ngọc Mai thì cắt tóc ngắn nhìn chẳng khác gì con trai nếu không nhìn kĩ thì không biết được.

Còn có...

- Hà, Minh Khải và Giang Tuấn. - Cô vô thức reo lên

- Ủ, thật ra thì tụi anh đều nằm trong đội bóng rổ năm cấp hai. Ngọc Mai là đứa con gái duy nhất được đặc cách vào đó đấy.

Tất cả mọi người đều quen biết nhau, vậy ra là cô có duyên với cả hội rồi. Thật là khiến người ta bất ngờ.

- Chắc mọi người đều chơi bóng rổ giỏi lắm. - Phương Ly khẽ cười nói

- Ủ, chỉ đáng tiếc là không còn chơi cùng nhau nữa. - Thiếu Dương nói, đôi mắt nâu thoáng hiện tia buồn bã lần cuối về những ngày tháng đó

Cô suyt chút đã mở miệng hỏi là tại sao nhưng thấy không thích hợp nên đành thôi.

- Vậy Ngọc Mai là Lâm Hạo là bạn, nhưng sao khi này em thấy thái độ Ngọc Mai hơi kì lạ.

- Họ không phải bạn đâu. - Thiếu Dương lắc tay

- Há? Vậy họ là gì? - Phương Ly không hiểu lắm

Thiếu Dương không chịu trả lời cô mà đưa tay mở hộp bánh trên bàn bốc lấy một cái cho vào miệng, hình như anh đang trốn tránh câu hỏi của cô thì phải.

- Em ăn không? - Thiếu Dương ăn một mình thấy ngại nên dò hỏi cô

- Dạ thôi ạ.

Bánh này chẳng phải của Ngọc Mai tặng cho Lâm Hạo sao, vậy mà anh ăn thản nhiên như thế!

Thiếu Dương mỉm cười nhìn cô bé trước mặt, cách nói chuyện chân thật không lấy lòng, ngược lại rất mộc mạc và đáng yêu, còn không bị đồ gục trước vẻ ngoài của anh, thật sự hiếm có. Với lại theo kinh nghiệm nhìn người của anh thì những chuyện trong trường đồn âm lên nào là cướp giật hôn phu, nào là ăn cắp thì cô bé này nhất định không có liên quan.

Khóe miệng nâng lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Thôi thì đợi Lâm Hạo đuổi cô bé này đi anh sẽ để cô đến nhà anh giúp việc.

- Ui da. - Thiếu Dương tự dưng đưa tay ôm bụng nhăn nhó, sắc mặt đột nhiên không tốt

- Anh bị sao vậy anh? - Phương Ly lo lắng đứng dậy tiến đến gần anh

- Bụng của anh. - Thiếu Dương như nhận ra gì đó - Em gọi... Ngọc Mai giúp anh.

Phương Ly gấp gấp chạy đến chân cầu thang, hướng mắt về cửa phòng đóng kín của Lâm Hạo mà hét to

- Ngọc Mai, anh Thiếu Dương bị gì này.

Vài giây sau Ngọc Mai bật tung cửa vội vàng chạy xuống, nhìn hộp bánh bị mở tung trên bàn, gương mặt nhăn hết lại hét to với người con trai đang ôm bụng quằn quại

- Cái này là cho Lâm Hạo ăn, sao anh lại ăn nó?

Thiếu Dương không trả lời nổi mà cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh, xem ra số anh đã định là quá xui xẻo.

- Bạn ơi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? - Phương Ly đến gần Ngọc Mai hỏi

- Không có gì, chỉ là tôi bỏ thuốc xổ vào trong bánh. - Ngọc Mai rất thản nhiên trả lời

- Há??? - Phương Ly kinh hãi hai mắt tròn tròn

May là khi này anh Thiếu Dương mời cô không ăn nếu không cũng bị vạ lây luôn rồi!!! Chuyện khác cô không dám chắc, nhưng kiểu này Lâm Hạo và Ngọc Mai chắc chắn không phải là bạn.

Lâm Hạo lúc này đáng người cao lớn đứng trên lầu nhìn xuống, hắc ám nói

- Phương Ly, từ nay cô không được cho Triệu Ngọc Mai vào nhà này nữa, nếu không người đi sẽ là cô đấy. - Xong thì anh cũng quay lại phòng đóng chặt cửa

- Không vào thì không vào tưởng tôi thích vào lắm sao! - Ngọc Mai bức bối đáp trả.

Rồi Ngọc Mai quay sang nói với Phương Ly

- Cậu, có thích kẻ thù của tôi không?

- Ai là kẻ thù của cậu? - Phương Ly lơ ngơ hỏi lại

- Lâm Hạo, cái tên chủ nhà này đấy, cậu có thích anh ta không? - Ánh mắt Ngọc Mai như bắn ra tia lửa

- Tất nhiên là không. - Phương Ly phản ứng tức thì

- Có nghĩa là cậu ghét anh ta? - Ngọc Mai nhướn mày hỏi tiếp, vừa hỏi vừa chăm chú quan sát xem Phương Ly có nói thật lòng hay không?

- À, ừ. - Phương Ly gật gật đầu

Ngọc Mai không nói thêm câu nào nữa, đợi Thiếu Dương đã ra khỏi nhà vệ sinh rồi cả hai cùng về. Thật kì lạ. Chuyện này có cái gì đó rất kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người bạn đầu tiên

Sáng sớm, không khí trong lành bao trùm khắp mọi góc ngách của thành phố, từng tia nắng bé xíu len lỏi qua kẽ lá chiếu rọi xuống mặt đất. Những cánh hoa anh đào mang sắc hồng nhẹ nhàng từ hàng cây bên đường bị gió thổi thì nhau bay bay trong không trung và rơi rớt xuống mái tóc đen nhánh, đôi vai bé nhỏ trên con đường đến trường.

Phương Ly vừa đi vào cổng chưa được bao nhiêu bước đã nghe có người gọi tên mình. Một thanh niên đáng người cao ráo, môi nở nụ cười tươi tắn tiến tới gần.

Hóa ra là anh Minh Khải.

- Em đã ăn sáng chưa?

- Dạ...dạ chưa ạ.

Thật ra sáng nay cô lại dậy trễ. Do phải chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai anh em của Lâm Hạo mà cô chưa kịp ăn uống gì. Lại thêm nữa do đi bộ nên phải tranh thủ đến sớm một chút.

- Thế hôm nay anh mời em ăn sáng, chúng ta xuống căn tin đi. - Minh Khải đề nghị

Phuong Ly xua tay từ chối

- Không cần thật mà, em có đem bánh, đồ lát nữa...

Không đợi cô nói hết câu, chân mày của Minh Khải nhíu lại, anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới

- Em có biết mình gầy đến cỡ nào chưa, ăn bánh không được đâu.

Không đợi đến khi cô thốt ra câu từ chối thứ hai, anh nhanh chóng kéo tay cô hướng về phía căn tin.

Căn teen trung học An Hoa gồm hai tầng, không gian rộng rãi, bày trí sang trọng như một nhà hàng, ngay cả bàn ghế đang ngồi cộng thêm những vật dụng trên bàn đều là loại đắt tiền. Nơi đây phục vụ một vài món ăn bình dân đồng thời cũng không thiếu món giá trên trời.

Lúc này xung quanh thật đông đúc vì đã gần vào lớp, mọi người đều tranh thủ lấp đầy cái bụng trống rỗng để tiếp thu bài tốt hơn.

Minh Khải đưa cô lại một chiếc bàn trống đợi, còn bản thân tiến lại quầy gọi món.

Có một điều ngạc nhiên là mặc dù anh đến sau nhưng có rất nhiều người ưu tiên nhường chỗ, nhất là nữ sinh, vừa thấy anh là họ liền tản ra để anh tiến lên trên gọi món, nên chỉ mất chưa đầy ba phút, hai tô phở to bốc khói nghi ngút đã hiện diện trên bàn.

- Em mau ăn đi, ăn không hết anh không cho em vào lớp đâu. - Minh Khải ân cần nói với cô

Phuong Ly khẽ nhìn sang xung quanh, căn tin khắp bốn bề đều là những ánh mắt dao găm nhìn về phía hai người, à không, chắc là nó chỉ dành cho cô thôi.

- Phuong Ly chuyện trong hội học sinh, anh xin lỗi vì không giúp được gì cho em. - Minh Khải hiện tia buồn bã

- Sao anh lại xin lỗi, em không sao thật mà. - Phuong Ly ngạc nhiên

- Thế bây giờ em ổn rồi chứ. - Anh quan tâm hỏi han

- Tốt lắm ạ, từ sau hôm đó mọi thứ đều ổn. - Phuong Ly gật đầu tỏ ý mình vẫn ổn

Đang lý ra Minh Khải muốn gia nhập hội học sinh với chức danh hội phó, như vậy sẽ có thêm thời gian gần gũi cũng như bảo vệ cho cô, nào ngờ lại bị Giang Tuấn giành mất.

- Thật ra cả hội trưởng và hội phó đều là bạn thân của anh, nếu có gì khó nói em cứ nói với anh, anh sẽ nói lại với họ.

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Thôi không nói nữa, kéo đồ ăn nguội, em mau ăn đi.

Tự dưng Minh Khải lại nghĩ đến Giang Tuấn. Đến bây giờ anh cũng không biết cậu ta đối với cô bé này là thật hay chỉ giống những cô gái trước đây cậu ta quen nữa.

Phuong Ly ngược lên nhìn sang không biết Minh Khải vì sao lại suy tư như vậy, đứng trước tô phở ngào ngạt mùi hương mà nãy giờ chỉ động mấy đũa.

Chợt nghĩ ra điều gì cô với tay lấy chiếc balo màu xanh nhạt của mình rồi mang ra một hộp sữa để lên bàn, mỉm cười nhìn anh nói

- Anh ăn ít như vậy không có sức đâu, anh cầm lấy cái này uống thêm đi!

- Không cần đâu, em cứ cất đi.

- Anh đừng vậy, coi như em cảm ơn anh chuyện lần trước giúp em...à...

Phuong Ly đang nói thì dừng hẳn lại. Chuyện cô muốn đề cập là cái lần anh nhờ Ngọc Mai giúp cô giải quyết chuyện bị vu oan ăn cắp. Tuy Ngọc Mai

Kiên quyết không nói ra người đó là ai nhưng cô chắc chắn là anh, ở trường này còn ai quan tâm cô như vậy nữa chứ. Với lại cô cũng chẳng nghĩ ra còn ai khác muốn làm thế nữa.

- Lần trước... em nói cái lần anh cứu em trên núi à? - Minh Khải hỏi

- Không phải. - Phương Ly lắc lắc đầu - Nhưng nói chung là anh cứ giữ đi, em vẫn còn dư một hộp.

- Thế anh không khách sáo nhé.

Cả hai cùng nhau trò chuyện vui vẻ cho đến lúc ăn xong anh tiễn cô về lớp.

.....

Chẳng ngoài dự đoán giờ ra về hôm đó, cô lại bị những gương mặt “thân thương” hỏi thăm nữa.

- Các người lại muốn gì?

- Mới sáng ra mà mày đã cố tình bảo anh ấy dẫn đi ăn sáng, còn để anh ấy phải xếp hàng, mày gan lắm, da mặt cũng dày lắm. - Phương Du liếc cô bằng ánh mắt không thể sắc hơn

- Bạn bè ăn sáng thì lạ lắm à? - Phương Ly bình tĩnh hỏi

- Bạn? Thứ như mày xứng đáng làm bạn của anh ấy hả?

- Thế thì phải đi hỏi Minh Khải mới biết được, ít nhất có ai đó còn chẳng được làm bạn anh ấy.

- Rác rưởi. - Phương Du nghiêng răng phun ra hai chữ

- Rác rưởi, phải, các người chủ bản thân mình đúng lắm.

Nghe đến đây Phương Du hàm hàm nổi điên lên, cô ta chạy lại túm cổ áo cô, rồi dùng mắt ra lệnh cho hai đứa con gái nữa

- Chị, hay chúng ta cho nó tắm mưa như đợt vừa rồi đi.

Nói xong một cô gái trong bọn nhanh như chớp chạy đến giựt lấy chiếc ba lô trên tay cô, định là lại áp dụng chiêu xịt nước như cũ. Reng... reng... reng. Đột nhiên điện thoại trong cặp Phương Ly lại reo lên đúng lúc này.

- Đưa điện thoại của nó cho tao. - Phương Du ra lệnh cho cô gái đang giữ cặp

Cô gái đó lục lọi một hồi rồi hai tay kính cẩn đưa đến trước mặt Phương Du. Phương Du hai mắt tròn trừng nhìn vào màn hình. Chẳng ngờ cuộc gọi đó lại là từ Minh Khải.

Bốp

Phương Du chẳng ngần ngại dùng lực mạnh nhất ném chiếc điện thoại xuống mặt đất, bỗng chốc vỡ tan tành, cô ta còn chẳng thấy hài lòng nên tiếp tục dùng mũi giày đạp lên nó.

- Cô bị cái gì vậy hả? - Phương Ly đau xót khi thấy chiếc điện thoại yêu quý của mình giờ như một mớ phế thải

Phương Du tiến đến đạp vào bụng cô một cái làm cô té xuống nền đất. Sau đó không nói gì thêm mà chỉ nhìn cô cười như điên dại.

- Hôm nay đến đây thôi, để tao xem mày chịu được bao lâu. - Phương Du cảnh cáo xong ra hiệu cho cả bọn quay đi

Phương Ly khẽ rên một tiếng, một tay ôm bụng "Điện thoại đáng thương, mày theo tao bao nhiêu lâu mà tao lại chẳng thể bảo vệ mày."

Đột nhiên có người xuất hiện trước mặt cô, giúp cô nhặt những mảnh vỡ

- Ngọc Mai, cảm ơn cậu nhé. - Phương Ly ngẩng đầu lên, cười tỏa nắng

- Cảm ơn tôi, cậu có biết tôi là ai không? - Ngọc Mai vẫn lạnh như thường

- Cậu, cậu chẳng phải là Triệu Ngọc Mai? - Cô không hiểu ý cô bạn lắm

Ngọc Mai chớp mắt mấy cái trầm tư rồi chột hạ giọng

- Không, tôi giống như cậu, đều là kẻ bị người khác xua đuổi.

Phương Ly có thể cảm nhận được nỗi buồn và sự đau đớn trong câu nói này.

Dừng một chút Ngọc Mai nói tiếp

- Phương Ly, cậu chính là bạn nữ đầu tiên trong trường này cười với tôi đấy. Cũng là người đầu tiên bắt chuyện với tôi dù tôi cố làm lơ cậu trong ngày khai giảng.

Rồi Ngọc Mai kể cho cô nghe, cậu ấy vốn dĩ là “Mai tí” nổi tiếng suốt những năm đầu cấp hai, gây sự đánh nhau, trốn học không gì là không có. Đừng nói đến học sinh trong trường, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng tỏ thái độ. Không một bạn nữ nào muốn đến gần hay nói chuyện với cô bạn cả.

Nhưng bây giờ Ngọc Mai đã thay đổi, hứa với ba mình là sẽ sống cho thật tử tế, nếu không ba cậu ấy nhất định sẽ đưa đi du học thật xa, cậu ấy không muốn rời xa nơi này.

Sau khi kể xong cô bạn liền hỏi cô

- Cậu có sợ tôi không? Có muốn làm bạn với tôi không?

Phương Ly nở nụ cười tươi

- Tại sao đến bây giờ cậu mới nói mình nghe tất cả những việc này chứ, mình đã nhiều lần muốn bắt chuyện với cậu, muốn làm bạn với cậu, nhưng ánh mắt, lời nói của cậu đều rất lạnh lùng nên mình đã nghĩ là cậu không thích mình.

Ngọc Mai lắc nhẹ đầu

- Không phải, là vì mình không tự tin khi nói chuyện với bạn nữ lắm. Rất nhiều người bảo mình không giống con gái.

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Đây là lần đầu tiên Phương Ly thấy cô bạn cười. Xinh đẹp thế này, ai lại bảo Ngọc Mai không giống con gái chứ.

- Từ nay chúng ta là bạn nhé.

Ngọc Mai hơi bất ngờ chút, nhưng cũng khẽ cười

- Ủ, là bạn.

Cuối cùng cả hai đều tìm được bạn nữ đầu tiên ở An Hoa này.

Rồi cả hai ngồi cạnh nhau, tay nắm lấy tay, hướng mắt về phía xa. Con gió mát rượi thổi qua, những khóm hoa lay mình đung đưa trong nắng như thay lời chúc mừng.

Ai mà không có quá khứ, dù là đau khổ hay hạnh phúc, tốt đẹp hay xấu xa đều là thứ không thể xóa bỏ. Quan trọng là chúng ta của hiện tại thôi.

Một người bạn thật sự là người chấp nhận quá khứ của bạn, ủng hộ hiện tại, và cổ vũ tương lai của bạn. (suru tầm)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lại thêm một chuyện

Từ lúc sáng mới đẩy cửa vào văn phòng hội học sinh, Phương Ly đã thấy những nữ sinh đang chụm lại hỏi chuyện Giang Tuấn.

- Hội phó, mẹ anh đến đây quay phim thật hả? - Nữ sinh 1

- Sao anh không nói trước với tụi em chuẩn bị. - Nữ sinh 2

Hóa ra là mẹ Giang Tuấn đến. Bà vừa là minh tinh ca sĩ nổi tiếng khắp cả nước lại còn là phu nhân tập đoàn giải trí Giang Thành, gia đình và sự nghiệp đều khiến người ta thấp phần ngưỡng mộ. Đến mức rất nhiều người còn bảo không biết đến bao giờ trong làng giải trí mới xuất hiện một Hoàng Di Mẫn thứ hai.

Rất nhiều cô gái được ao ước được lọt vào mắt bà, được bà nâng đỡ, khi đó khẳng định có thể chấp cánh bay cao vurun xa.

Nhớ lại thì vài hôm trước cô có vinh dự được gặp bà ở biệt thự nhà Giang Tuấn nhưng đã để lại ấn tượng không tốt lắm, mỗi lần nghĩ đến là một lần thấy buồn.

- Phương Ly, em chờ một lát. - Tan họp Giang Tuấn đến gần cô nói

- Có chuyện gì vậy?
- Chẳng phải em thần tượng mẹ anh sao? Đi thôi.
- Đi...đi đâu? - Cô đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn anh
- Em có muốn xin chữ kí mẹ anh không anh giúp em.
- Thật hả? - Phương Ly chớp chớp đôi mắt long lanh mừng rỡ
- Ừ đi theo anh gặp MẸ CHÚNG TA nào.

Giang Tuấn bật cười khanh khách nhún mạnh ba chữ còn Phương Ly cúi đầu xuống gần như sát đất, mặt từ từ đỏ lên, khóe miệng giật giật, muốn tìm cái khe nứt nào đó để mà chui xuống. Mỗi khi nhớ đến cái lần ngốc nghếch gọi mẹ anh bằng mẹ đó cô thật sự không nhịn được muốn mắng chửi bản thân.

Thật ra Giang Tuấn một là muốn giúp cô, hai là muốn chuộc lỗi về việc hôm trước dẫn cô về biệt thự lại bị mẹ mình bắt gặp rồi nói khéo đuổi về, tuy rằng cô bé này một lời cũng không nhắc.

Thoáng chốc, cả hai đã đặt chân đến một nơi mà cô chưa từng biết đến.

Đó là một mảnh đất nhỏ trồng toàn hoa hồng vàng. Cánh hoa mềm mại ướt đẫm những giọt sương sớm đẹp lung linh như càng thêm tỏa sáng dưới sắc vàng óng ánh của mặt trời. Con gió thổi qua mang theo hương ngọt ngào hòa quyện vào không khí rồi lan tỏa khắp nơi.

Giang phu nhân đang đưa tay vuốt từng bông hoa, trông bà suy tư đến nỗi không cảm nhận được sự hiện diện của cả hai.

Giang Tuấn bảo bình thường sau khi quay phim xong bà đều ra đây ngồi, còn căn dặn không cho bất kì ai đi theo. Anh động viên mãi cô mới dám đến gần vì sợ sẽ làm phiền bà.

- Chào cô, cháu muốn xin chữ kí của cô ạ.

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô một lượt, tia không thiện cảm chạy vụt qua khi nhận ra đây là cô bé lần trước ở biệt thự cùng con trai bà. Hướng mắt về phía kia bà lại nhìn thấy Giang Tuấn, ra là thằng bé đã dẫn đến đây.

Con bé này cũng lắm trò thật, muốn tiếp cận bà bằng mọi cách đây mà, xin chữ kí chắc chỉ là phụ thôi.

- Được. - Bà cất giọng lãnh đạm, gật đầu, nhận lấy giấy và bút
- Lần trước cháu đã gây sự bất tiện cho mọi người, mong cô thông cảm. - Phương Ly cúi đầu nhẹ giọng xin lỗi
- Cháu và con trai của cô hai đứa có quan hệ gì vậy? - Bà như không quan tâm đến lời xin lỗi đó
- Dạ, anh ấy là hội phó, cháu là hội viên trong hội học sinh.
- Thật vậy à?
- Dạ phải ạ.

- Cô cũng hy vọng là chỉ như vậy. - Giọng bà nói rất nhỏ hòa vào con gió

Dù không nghe ra được gì nhưng không hiểu sao Phương Ly lại có cảm giác mất tự nhiên so với ban đầu.

- Được rồi, của cháu đây. - Bà đưa lại cho cô
- Xin phép cô cháu đi trước.

Đợi khi Phương Ly đi khuất rồi Giang Tuấn mới đến bên cạnh mẹ mình.

- Con lớn rồi mẹ không quản nổi con, nhưng đừng có tùy tiện quen con gái thế nữa, lỡ xảy ra chuyện không mong muốn mẹ biết ăn nói sao với ba con. - Bà từ câu đầu tiên đã nhắc nhở anh
- Mẹ, nhìn ba vậy thôi chứ ông ấy mong ẵm cháu lắm rồi, sẽ không nói gì đâu. - Giang Tuấn buồn cười
- Không được giỡn kiểu đó. Mẹ muốn biết con và con bé vừa rồi có quan hệ như thế nào? - Giang phu nhân gặng hỏi, thái độ rõ ràng không vui
- Tụi con ở trong hội học sinh, em ấy học dưới con hai lớp. - Giang Tuấn nói
- Hai đứa có vẻ thân nhí, đến mức con nhờ con bé đóng giả Nhã Đình qua mắt mẹ. - Giang phu nhân nhớ đến liền tức giận

Giang Tuấn nhìn mẹ mình một lúc, cảm thấy bất ngờ sao bà lại biết? Rõ ràng mọi thứ đều rất suôn sẻ, chỉ có anh, Nhã Đình và Phương Ly là biết chuyện này. Anh không nói, Phương Ly càng không nói, còn Nhã Đình... không đâu, cô ấy không phải người như thế.

- Nếu mẹ biết rồi thì con không giấu nữa. Nhưng mọi chuyện đều là do con...

Anh chưa kịp nói hết câu đã bị bà cắt ngang

- Con nên dành thời gian cho Nhã Đình đi, nó là đứa con gái tốt hiếm có, con đi đâu tìm được người tốt như vậy nữa. Con gái bây giờ không đơn giản đâu, con quen linh tinh, mẹ chỉ sợ con bị gạt thôi.

- Mẹ luôn muốn con quen với Nhã Đình, có phải vì lý do gì đó đặc biệt không?

Giang Tuấn đem thắc mắc chôn giấu trong lòng bấy lâu nói ra. Từ lâu bạn bè của ba mẹ muốn giới thiệu con gái kết thân với Giang gia không hề ít, nhưng bà không hề vờ ý bất kỳ một ai. Chỉ từ khi Nhã Đình xuất hiện số lần bà nhắc tên cô ấy nhiều hơn hết thảy, còn có ý muốn hai người tiến xa hơn, chưa từng có cô gái nào khiến bà làm như vậy.

Có lẽ là linh cảm nhưng anh thấy mẹ anh dành cho Nhã Đình một loại tình cảm rất đặc biệt.

Gương mặt Giang phu nhân lộ rõ vẻ căng thẳng, mắt dời đi nơi khác chứ không nhìn vào anh. Nhưng chỉ một cái hít thở là lại điềm tĩnh như ban đầu.

- Chẳng có lý do gì cả, chỉ vì mẹ thật sự thích con bé, thế thôi.

Giang Tuấn thấy mẹ mình đang tâm trạng thế này anh cũng không tiện hỏi nhiều.

- Vậy mẹ nghỉ ngơi đi, con về lớp trước.

Sau khi anh rời khỏi, bà quay lại nhìn cảnh vật nơi đây, trong lòng đầy luyến tiếc. Có những thứ đã mất đi không thể nào tìm lại được, cho dù may mắn tìm lại cũng không thể được như ban đầu.

Sắc mặt bà lộ rõ sự đau thương, mi mắt sụp xuống, hai hàng lệ trào ra.

.....

Phương Ly vừa đi học về đến nhà thì phát hiện trong nhà có khách, là anh Thiếu Dương, người bạn thân lần trước đến đây tìm Lâm Hạo cùng Ngọc Mai.

- Phương Ly, em vá chiếc áo khoác này giúp Lãng thiếu gia được không, bây giờ chị phải ra ngoài mua ít đồ. - Chị Cầm lên tiếng nhờ cô, còn đem cả hộp kim chỉ đặt sẵn lên bàn

- Em thông cảm, anh đang đi trên đường thì bị rách, lúc đến đây chị Cầm nói thì anh mới biết. Vì đây là quà của anh trai anh nên... - Lãng Thiếu Dương ngại nên cười haha

- Em biết mà, anh ngồi em một lát nha. - Phương Ly vui vẻ đáp

Lãng Thiếu Dương ngồi xuống ghế, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu quan sát cô.

- Thật ra may vá không phải là sở trường của em, chỉ là lúc nhỏ nhìn thấy mẹ của em may em rất thích học, lúc ở Phương gia cũng được mấy chị ở đó dạy thêm, nếu không đẹp thì anh đừng cười em nhé.

- Không sao, em giúp anh là anh vui rồi. Mẹ của em nhất định là rất khéo tay nhỉ?

- Dạ phải.

- Thường thì những người khéo tay sẽ rất xinh đẹp, mẹ em nhất định là đẹp lắm.

- Dạ, em từng nghĩ trên đời không có ai đẹp như bà. - Cô nhẹ cười

- Thế giờ mẹ em ở đâu, em không sống cùng mẹ à?

Lời vừa thốt ra, anh lập tức cảm nhận được sự bất thường. Khóe mắt Phương Ly cay cay, từ từ ửng đỏ. Không khí chìm ngập trong sự yên lặng thấu tim.

Cô muốn chứ, đến năm mơ cô cũng muốn sống cùng mẹ mình. Nhưng mẹ ruột đã mất năm cô bốn tuổi, do ảnh hưởng của tai nạn giao thông làm kỉ ức về bà chỉ là một bức tranh không màu không sắc, đến gương mặt bà ra sao cô cũng chẳng nhớ.

Có những lúc cô bản thân ngồi trước gương nghĩ không biết khuôn mặt mình giống ba hơn hay mẹ hơn, có khi còn thử tưởng tượng ra hình dáng của họ. Rồi lại không biết niềm đam mê âm nhạc liệu có phải được di truyền từ ba mẹ không?

Còn mẹ nuôi, người mà cô vừa đề cập... tám năm rồi bà vẫn nằm yên bất động trên giường bệnh, ngay cả việc muốn nghe giọng nói của bà cũng không thể. Rất nhiều đêm ước mong được mẹ ôm vào lòng, mỗi khi bệnh, khi chịu có ảm ức có thể khóc trong vòng tay, được mẹ vỗ về an ủi. Chỉ tiếc là ông trời chưa nghe thấy nguyện vọng đó của cô.

Biết mình đã lỡ lời Lăng Thiếu Dương lúng lúng chữa cháy

- Anh nghe nói con gái thường giống ba, chắc em sống cùng ba em nhỉ?

Phuong Ly lòng đau quặn thắt, mi mắt rũ xuống

- Ba em... đã qua đời cùng với mẹ ruột em trong một tai nạn giao thông lúc em bốn tuổi.

Thiếu Dương tròn mắt rồi đưa tay đánh vào trán mình. Trên đời có ai như anh không? Dùng xăng để chữa cháy rồi!!!

Cả hai đồng thời im lặng một lúc, tự dưng Phuong Ly nhớ đến chuyện lần trước Ngọc Mai đến nhà, tiện miệng nói

- Anh Thiếu Dương, tại sao Ngọc Mai lại bảo Lâm Hạo là kẻ thù của cậu ấy?

- Hai người đó yêu nhau lắm cắn nhau đau ấy mà em lo làm gì. - Thiếu Dương phẩy phẩy tay cười giả lả

Phuong Ly sững sờ suốt đâm kim vào tay, cô mới nghe được gì thế này?

Yêu?? Ai?? Với ai??

- Anh... anh mới nói cái gì ấy nhỉ? - Thiếu Dương giả ngu, chết thật, chuyện này mà truyền đến tai Ngọc Mai thì chỉ có chết

Lúc này chuông cửa lại đột ngột vang lên, Thiếu Dương giật bắn người lấp lỏ vai cô

- Bé Phuong Ly, quên câu vừa rồi đi nhé, anh em chúng ta này giờ chỉ nói về chúng ta thôi, nhớ không?

- Ồ, dạ. - Cô gật đầu vì trông anh đang cầu khẩn cô

- Anh đặt hết niềm tin ở em đấy.

Thiếu Dương thở mạnh một cái rồi đi mở cửa. Khỏi nói cũng biết còn ai khác ngoại trừ Lâm Hạo về. Lúc quay lại anh theo phản xạ nháy mắt lia lịa làm Phuong Ly bị giật bắn người kim đâm vào tay

- Ui da...

Nghe cô la lên một tiếng Thiếu Dương không nghĩ ngợi chạy ngay đến nắm lấy tay cô lật lên xem thử.

- Em có sao không?

- Em không sao, chỉ bị chảy máu có chút xíu thôi. - Phuong Ly bắt giác đỏ mặt, vội vàng rút tay ra khỏi tay anh rồi để ra sau lưng, lắc đầu

- Vậy may quá.

- Em khâu xong rồi. Anh thay ra đi. - Phuong Ly lấy chiếc áo trên bàn đưa tới trước mặt anh

- Được rồi, cảm ơn em nhiều lắm nhé, em vất vả rồi. - Thiếu Dương mừng rỡ xong quay lại nói với Lâm Hạo - Đây bạn hiền, chờ mình một lát rồi chúng ta ra ngoài nhé.

- Ủ, cậu thay lẹ đi. - Lâm Hạo chỉ gật nhẹ đầu

Cả hai màn nháy mắt và quan tâm vừa rồi đều không thoát khỏi nhãn quan của Lâm Hạo. "Mờ ám" là từ khóa nhất hiện lên trong đầu anh lúc này.

Đợi Thiếu Dương đi lên lầu, anh đến gần cô, móc ra trong balo một chiếc hộp

- Cảm - Sắc mặt Lâm Hạo không tốt, phun ra duy nhất một chữ

Phuong Ly rất bất ngờ tay hơi run cầm chiếc hộp. Hôm qua cô đứng ngay ngắn xin ứng lương mua điện thoại, nói thao thao bất tuyệt như bài diễn thuyết một trang giấy, vậy mà tên tiểu nhân này không đáp lại dù là nửa chữ bẻ dỗi, thậm chí không biết anh ta có đang nghe không? Thế mà hôm nay lại mua sẵn cho cô luôn.

Sống trên đời mười sáu năm chưa từng gặp ai lạ như thế này. Nhưng mà...

- À... tiền... - Ý cô là sao lại mua loại đất tiền như vậy, cô trả sao nổi

- Cái này tôi có dư, tạm thời cứ giữ đi, nhưng đừng làm hư hay làm mất nữa.

- Thật hả! Cảm...

Cô ngẩng mặt lên định nói lời cảm ơn liền chạm phải ánh mắt băng lãnh của anh nụ cười liền đông cứng lại.

- Cô và Lăng Thiếu Dương...- Lâm Hạo cố ý bỏ lơ về sau

Phuong Ly giật mình như kẻ trộm bị người ta bắt quả tang, không lẽ chuyện vừa rồi anh Thiếu Dương nói với cô anh biết rồi sao?

Không lý nào! Trừ phi nơi này gắn camera nghe trộm. Chết thật. Thế là sau này không được nói xấu anh ta trong phạm vi nơi này nữa à?

- Tôi và anh ấy thì thế nào? - Cô dè chừng hỏi

Lâm Hạo ngẫm nghĩ, có nên "tốt bụng" nói cô ta cẩn thận tránh xa Lăng Thiếu Dương một chút không? Nếu không có ngày...

Cô rõ ràng cảm thấy người trước mặt có chuyện quan trọng muốn nói nhưng chờ mãi im lặng vẫn hoàn im lặng, hơi ngược mắt lên thì bắt gặp con người đen láy của anh đang nhìn chằm chằm như soi từng chân tơ kẽ tóc của cô, cảm giác này thật ngượng ngập và cực kì khó chịu.

Trùng hợp đến lúc anh định mở miệng thì cô lại đi trước một bước

- Anh nói đi, CHÚNG TÔI thì thế nào?

/Đã là chúng tôi rồi cơ đấy, thế thì thôi không cần nói làm gì nữa./

- Chướng mắt. - Lâm Hạo phun hai chữ rồi bước lên lầu

- Anh...

Người gì vậy, thấy chướng mắt thì đừng có nhìn. Thời gian là vàng bạc, bắt người ta đứng chờ hết mấy phút chỉ để nghe hai chữ đó, thế sao không nói hẳn từ đầu đi, làm tổn thất biết bao nhiêu của cải.

Chuyện khi nãy anh Thiếu Dương nói là thật sao trời, Ngọc Mai yêu...Không thể nào không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Lại thêm một chuyện, thật là phức tạp mà !!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-1: Diễn kịch cô bé lọ lem

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ hội mừng ngày thành lập trường, sẽ có rất nhiều tiết mục ca hát, nhảy múa, diễn kịch, biểu diễn thời trang, mỗi lớp đều phải chuẩn bị ít nhất một tiết mục biểu diễn. Hội học sinh cũng phải đặc biệt chuẩn bị một tiết mục riêng.

- Được rồi, thế thì quyết định diễn kịch cô bé lọ lem. - Lâm Hạo thống nhất ý kiến của mọi người sau một hồi bàn bạc thảo luận

- Vui đó, hoàng tử cứ để tôi diễn cho, tôi mới nhậm chức cũng nên muốn đóng góp một chút.

Giang Tuấn vừa nói xong cả phòng đều ồ lên, bao nhiêu mắt mong chờ và hào hứng đều hướng về phía anh.

- Thế em để chị Lạc Anh diễn lọ lem. - Nữ sinh 1 giờ tay lên

- Chị Lạc Anh và anh Giang Tuấn là xứng đôi nhất. - Nữ sinh 2

- Hai người trai tài gái sắc, chúng ta nhất định sẽ đạt giải nhất. - Nữ sinh 3

- Các em quá lời rồi, hạng nhất gì chứ, chị không biết mình có đảm đương nổi không? - Lạc Anh vờ khiêm nhường nhưng thực chất trong lòng vô cùng thích thú

- Lọ lem không cần xinh đẹp. - Giang Tuấn lạnh lùng thốt lên làm gương mặt của Lạc Anh tối hẳn đi, không khó để nhận ra là anh hoàn toàn không muốn diễn chung với cô.

- Nhưng lọ lem lúc mặc dạ hội phải xinh đẹp thì hoàng tử mới chú ý, còn ai thích hợp hơn chị Lạc Anh chứ. - Nữ sinh 1 vẫn tiếp tục ý kiến

- Dù rồi đấy. Lạc Anh, cô không thích hợp diễn lộ lem. - Lâm Hạo nghiêm giọng nói kết thúc tranh cãi

- Tại sao vậy hội trưởng? Tại sao em không hợp. - Lạc Anh bức xúc

- Bởi vì cô không hợp. - Lâm Hạo buông một câu có cũng như không làm Lạc Anh cứng họng

- Tôi diễn hoàng tử cũng được, nhưng tôi muốn Phương Ly diễn lộ lem.

Nãy giờ Phương Ly cô buồn ngủ suốt gục đi khi nghe họ tranh cãi, nhưng Giang Tuấn nói xong thì giật thót người bật dậy rồi hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt mở to cực độ

- Khoan đã. Tại sao, tại sao là tôi!

Giang Tuấn ngẩng mặt cười trêu cô

- Chẳng lẽ em muốn anh nói thật là em có “khí chất” của lộ lem?

Giang Tuấn, cứ cho là ý của anh cũng đúng nhưng mà có cần phải thẳng thừng vậy không? Hết thấy mọi người đều đang trừng mắt về phía cô, ai bảo anh dám gạc bỏ Lạc Anh để chọn cô cơ chứ. Tại sao cô muốn lặng mà gió cứ chẳng ngừng thế này!

- Hội trưởng, cậu thấy đề xuất của tôi thế nào. - Giang Tuấn hỏi ý kiến Lâm Hạo

Lâm Hạo chần chừ trong giây lát rồi nói

- Thế cũng được.

- Dù là hội trưởng hội phó cũng không thể tùy tiện ra quyết định mà không thông qua sự đồng ý của mọi người. Với lại em thấy em ấy không hợp. - Lạc Anh ra sức phản đối ý kiến, trong lòng căm hờn. Tại sao cô không được mà con bé quê mùa bẩn thỉu này lại được.

Giang Tuấn khoé miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý

- Vậy thế này, nếu Phương Ly không diễn tôi cũng không diễn, bây giờ ai đồng ý tôi cùng em ấy diễn thì giờ tay.

Thật không ngờ phần đông đều giờ tay. Lạc Anh cũng không còn lời nào để nói được nữa, chỉ có thể đem ngọn lửa giận dữ giấu vào lòng.

Chẳng trách được, sức ảnh hưởng của Giang Tuấn trong trường rất lớn, fans hâm mộ cũng đông như kiến, chưa cần biết anh diễn gì chỉ cần phản nhìn thôi cũng đủ để mọi người bầu chọn. Hơn hết ai cũng muốn anh diễn vai này. Với lại đầu sao thì Lạc Anh cũng đã bị hội trưởng gạch tên, theo cô ta chính là chống đối hội trưởng rồi cả hội phó nữa.

- Thế thì cứ như thế mà làm. - Lâm Hạo nói xong lật hồ sơ chuẩn bị hợp vấn đề khác

Phương Ly nhớ lại khi nãy trong lúc mơ màng có nghe một ai đó đề cử kịch bản "hoàng tử ếch", may là cuối cùng biểu quyết không thông qua. Thôi thì tự nhủ với bản thân được diễn lộ lem may mắn hơn nhiều so với việc lên sân khấu hôn ếch vậy !!

- Xin chào tất cả mọi người.

Một giọng nói thánh thót vang lên, cánh cửa mở ra, bước vào là một người con gái trẻ trung xinh đẹp, nhưng đáng tiếc ý định cô ta đến đây lại không đẹp như cái vẻ ngoài đó.

Là Phương Du, mọi người ngơ ngác nhìn nhau vì không biết ngọn gió nào đưa người con gái này đến đây.

- Em tình cờ đi ngang, nghe được cuộc nói chuyện của mọi người nên có điều muốn nói với hội trưởng hội phó. Nghe nói hội học sinh mỗi năm đều đạt hạng nhất trình diễn, nên em có chút góp ý nhỏ cho năm nay.

Thấy xung quanh yên lặng Phương Du tiếp tục

- Hình như mọi người đang có ý định để Phương Ly diễn cô bé lộ lem. Không lẽ mọi người không biết nó từng là giúp việc nhà em lại ăn cắp không biết xấu hổ, cho lên sân khấu biểu diễn chính là một điều cực kì sỉ nhục hội học sinh, bởi họ trưởng ta, chưa kể bộ dạng quê mùa khi khiêu vũ cùng anh Giang Tuấn. Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi cũng khiến người ta cười đến sái quai hàm luôn.

Phương Du định tiếp tục thì Lâm Hạo cười nhạt chặn lại

- Tôi đã nói, bình thường không được mở cửa để ruồi muỗi sâu bọ bay vào mà.

Câu vừa thốt ra khỏi miệng anh khắp phòng vang lên những tiếng cười khúc khích. Phương Du tức giận đến mức mặt đỏ bừng. Nói thế khác nào bảo cô ta là ruồi muỗi sâu bọ phá hoại.

- Bình xịt, ai có bình xịt cho mượn đi, thảo nào này giờ cứ nghe ong ong hết lỗ tai. - Giang Tuấn vừa nói làm động tác ngoáy ngoáy tai phụ họa vờ đuổi muỗi

- Cơ hàm có vấn đề thì đi bác sĩ chỉnh hình, lẽ nào đến mắt cũng có vấn đề nên đi nhắm đến đây? - Lâm Hạo rõ ràng từng tiếng một

- Tôi nghe nói sai quai hàm chỉ cần tát một cái sẽ không sao? Tôi đang rảnh để tôi giúp cho, lại đây. - Giang Tuấn tiếp lời

Tiếng cười lại càng vang to hơn đến mức ngoài hành lang cũng nghe thấy. Hội trường một câu, hội phó một câu, song kiểm hợp bích làm Phương Du bẽ mặt mà cứng họng. Biết mình không nói lại được cô ta bèn ngững nguẩy bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên bỏ lại một câu

- Để tôi xem hội học sinh sẽ thất bại và mất mặt thế nào khi không nghe tôi.

Phương Ly chợt cảm thấy áp lực lần này thực không hề nhỏ chút nào. Cô chưa từng lên sân khấu, phải diễn kịch trước toàn thể học sinh trong trường và những nhân vật quan trọng. Lại còn... danh dự và thể diện của cả hội học sinh.

Liệu có ổn không đây???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-2: Chuẩn bị diễn kịch

Dạo gần đây cũng vì chuyện diễn kịch mà Phương Ly thường hay đi sớm về trễ vì bận ở lại trường tập luyện, buổi tối thì ngủ mất trước khi đọc truyện cho Ân Ân, nhưng được cái là đang giúp cho hội học sinh nên Lâm tiểu nhân cũng không có ý kiến. Nếu bình thường mà như vậy chắc anh đã đuổi cô đi lâu rồi.

Nhưng đến gần sát ngày công diễn thì vấn đề mới xảy ra. Phương Ly mạo hiểm xông vào phòng người nào đó vì cô gõ cửa mấy lần anh ta vẫn không có phản ứng.

- Hội trưởng, tôi có chuyện quan trọng muốn nói.

Lâm Hạo nheo mắt nhìn cô chăm chăm

- Cô là oán phụ à? Lúc nào cũng có chuyện than vãn bên tai người khác.

Oán phụ !!!

Cô sốc đến đờ người chỉ thẳng tay vào anh

- Anh...anh bảo ai là oán phụ???

- Được rồi, có chuyện gì?

Ngập ngừng một lát Phương Ly nói tiếp

- Anh có công nhận với tôi là truyện cô bé lọ lem có nhiều chỗ rất vô lý không?

- Chỗ nào? - Lâm Hạo vẫn lạnh lùng

- Ồ...thì cô bé lọ lem từ nhỏ nghèo khó sao lại biết khiêu vũ, còn rất thuần thực nữa, đặc biệt là trên đôi giày cao gót cao như vậy?

Lâm Hạo ánh mắt sắt lạnh hướng thẳng vào cô

- Nói tóm lại là cô không đi được giày cao gót và cũng không biết khiêu vũ.

Phương Ly nếu máo gât gât đầu, lúc nhận vai cô quên mất mình không biết khiêu vũ, "hoàng tử" Giang Tuấn gần đây lại không tham gia họp, cũng không tham gia tập nên cảnh đó không phải diễn thử. Ngọc Mai không biết khiêu vũ nên không giúp cô được. Còn anh Minh Khải, không thể chuyện gì cũng nhờ đến anh ấy.

Thật ra cô không hề hay biết rằng bọn người trong hội bị Lạc Anh sai khiến đang bày nhau để cô hôm ấy làm trò cười cho toàn thể khán giả ở đó, vì họ nhìn tướng người cũng như xuất thân của cô thì đoán là cô thế nào cũng không biết nhảy, cuối cùng sẽ đem hết đồ lên đầu cô với tội danh "không biết cũng không nói".

- Thế sao từ đầu cô không nói. - Lâm Hạo nhìn thẳng cô chau mày khó chịu
- À, tôi... lúc đó không nghĩ đến.
- Không nghĩ đến hay cố ý?
- Cố ý cái gì? - Cô ngẩng đầu lên thắc mắc hỏi lại
- Dùng cách này để tiếp cận tôi.

Phuong Ly đơ mắt mấy giây, tên này quả nhiên quá tự tin về bản thân mình đây mà!

- Không giúp thì thôi, bữa đó có thể nào cũng không trách tôi được. - Cô mím môi
- Không trách cô thì trách ai, nói cô biết hội học sinh chưa từng thất bại. - Từng câu từng chữ của Lâm Hạo hệt như một lời đe dọa làm cô rùng mình
- Tóm lại tôi không nhảy được, tôi... Á, cái gì...

Phuong Ly giật mình nhìn lên thì thân ảnh trước mặt đã xoay người đứng dậy từ lúc nào, tay cô còn nắm gọn bàn tay to lớn của anh. Cô la lên một tiếng rồi thu tay mình về, thoáng bối rối, mặt hơi đỏ cúi xuống, dùng bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay vừa bị anh nắm, thật không hề nghĩ anh sẽ làm vậy.

Lâm Hạo chợt thất thần nhìn cô, một hình ảnh mờ nhạt hiện ra trong tâm trí. Đã từng có người mang dáng vẻ này đứng trước mặt anh. Đã từng...

- Tôi mới nắm tay, chưa làm gì cô mà, cô như vậy lên sân khấu thì diễn thế nào? - Anh xua tan suy nghĩ trong đầu mình, lớn giọng nói khiến Phuong Ly có cảm giác như anh là đạo diễn đang quát mắng diễn viên kém cỏi
- Khoan, vậy là... anh chịu tập với tôi thiệt hả? - Cô có chút phấn khởi
- Cứ coi như tôi xui xẻo nhảy với vịt.

Vịt??? Sao lại có thể si nhục cô như vậy!

Anh thật chưa hề nghĩ cô gái này lại phiền phức đến như vậy, còn hai ngày nữa là diễn rồi, đành phải giúp một tay, nếu không làm trò cười cho người ta thì mặt mũi của hội học sinh còn để ở đâu chưa kể làm liên lụy đến hình ảnh của trường.

- Được rồi, đi mượn chị Cầm đôi giày cao gót rồi mang đến đây.
- Ừ.

Sau khi cô mang giày vào thì bắt đầu tập, may là chân chị Cầm cùng chân cô có cùng cỡ.

- Có biết tay phải đặt ở đâu không? - Lâm Hạo hỏi

Phuong Ly không biết nói gì, chỉ hi hi cười trừ. Lâm Hạo nhìn cô lắc đầu ngao ngán, hỏi kẻ ngốc này chỉ bằng không hỏi. Sau đó anh đặt một tay của cô lên vai anh, tay trái đặt ngay bờ ngực rắn chắc của anh, còn tay phải của anh đặt lên vai cô, tay trái của anh đặt lên eo cô.

Dù sao đây là lần đầu tiên tiếp xúc với con trai ở khoảng cách gần thế này nên không tránh khỏi việc không thích ứng được, ngượng kình khủng. Cô không dám nhìn thẳng vào anh mà cứ nhìn xéo đi hướng khác hoặc là nhìn xuống dưới đất, mắt lia bốn phương tám hướng như rada định vị mục tiêu.

- Chỉ cần nghĩ mình là vịt thì sẽ không xấu hổ đâu, ngẩng đầu lên. - Lâm Hạo vừa nói như ra lệnh vừa như đang trêu chọc cô
- Tôi biết rồi.
- Cô cái gì cũng biết mà chẳng làm được cái gì cả. - Anh bực dọc

Trong vài phút cô không biết mình đã đạp chân anh bao nhiêu lần, vẻ mặt "tĩnh" đặc trưng vốn có của anh bây giờ cũng chẳng thể "tĩnh" được nữa.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi. - Cô cúi đầu rồi rít, cảm nhận được sát khí bao bọc xung quanh mình mỗi lúc một lớn
- Đi mà xin lỗi lũ vịt, cô nhảy còn tệ hơn chúng! - Lâm Hạo cáu lên

Phuong Ly chịu nhục vờ như không nghe thấy, hy sinh vì đại cục, hơn nữa chỉ sợ phản ứng lại thì sau tối nay thực đơn mỗi bữa ăn hằng ngày sẽ có thêm món "THỊT VỊT".

Một hồi Lâm Hạo bắt lực nhìn cô rồi ra lệnh

- Đi gọi Ân Ân qua đây.

Dù không hiểu gì nhưng cô vẫn quay về phòng dẫn con bé qua. Vừa nhìn thấy Ân Ân, Lâm Hạo liền đưa cho con bé một tờ giấy và một cây viết, dặn dò

- Lát nữa cô ta đập chân anh cái nào, em đánh một dấu đỏ vào đây.

- Dạ, anh hai. - Ân Ân ngoan ngoãn nghe lời

- Làm thế chi vậy? - Phương Ly lơ ngơ hỏi, tên này lại giờ trò gì?

Khóe môi Lâm Hạo hơi nâng lên

- Lúc này coi như bỏ, từ giờ cô đập chân mỗi lần đều trừ dần vào lương. Tháng này không đủ thì trừ qua tháng sau. Cô tự mà lo liệu đi.

- Tôi phản đối! Kiếp trước anh là đại địa chủ sao? Thật biết cách bóc lột người khác đấy!

- Thế cứ lên sân khấu mà múa vẹt, không liên quan đến tôi nữa. - Lâm Hạo bình thản

Ân Ân đứng cạnh cười toe toét

- Múa vẹt, có phải là bài một con vẹt xòe ra hai cái cánh không chị? Ân Ân cũng biết!

Phương Ly:"..."

Biết thế thì đã không nhận vai này, giờ muốn khóc cũng khóc không được.

Từng bước đi sau đó của cô đều rất rất thận trọng vì mỗi một bước đều tính bằng tiền. Chỉ mong con ác mộng này mau chóng kết thúc và từ giờ đến ngày biểu diễn đừng sự cố gì xảy ra nữa nhé... làm ơn đi... haizz

.....

Trước khi buổi lễ diễn ra ở một góc khuất trong trường, có ba người bí mật gặp nhau.

- Lát nữa tranh thủ giữa buổi diễn lúc nó chưa quay lại phòng đối thành hộp phấn này. - Lạc Anh vừa nói vừa chìa ra một hộp phấn trang điểm đưa cho Tú Lan

Tú Lan gương mặt khá hốt hoảng nhưng vẫn đưa tay ra đón lấy, thận trọng hỏi

- Đây...đây là cái gì vậy chị?

- Là phấn ngửa thôi, không sao đâu. - Lạc Anh nở nụ cười, ánh mắt thâm hiểm vô cùng - Lát nữa trao với hộp phấn trang điểm của nó.

- Dạ. - Tú Lan chợt có cảm giác cực kì bất an

- Mỹ Huệ, còn em, lát nữa lên sân khấu nhớ những gì chị dặn, nhớ là bình tĩnh. - Lạc Anh hướng ánh mắt về Mỹ Huệ nói tiếp

- Dạ, em biết rồi chị. - Mỹ Huệ cúi đầu, nhất mực cung kính nghe lời

Tú Lan và Mỹ Huệ nhanh chóng quay lại phòng hóa trang để tránh bị phát hiện. Chỉ còn lại tiếng cười độc ác của một cô gái vơ vẩn trong màn đêm.

Hộp phấn đó vốn không phải phấn ngửa thông thường mà nó có chứa một loại hợp chất, nếu sau khi bôi này sinh phản ứng mà không được chữa trị kịp thời nhất định làn da sẽ để lại sẹo thật "đẹp mắt".

Dám cướp vai của cô, thế thì cô sẽ xem nó cướp xong có thể diễn được không? Và cũng để xem kẻ "có công" phá hoại buổi lễ thành lập trường sẽ nhận về hậu quả thế nào cùng với gương mặt thế nào.

Buổi biểu diễn hôm nay có vẻ sẽ rất vui, rất đáng chờ đợi đây!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-3: Sự cố trên sân khấu

Còn ít phút nữa là bắt đầu biểu diễn, sân khấu được trang hoàng rực rỡ, các thiết bị âm thanh ánh sáng đã chuẩn bị sẵn sàng. Từng dòng người lũ lượt kéo nhau vào ổn định chỗ ngồi, gương mặt ai nấy đều rạng rỡ vui cười, hân hoan phấn khởi trong ngày trọng đại của trường.

Bên trong phòng chờ những thành viên của nhóm kịch thì bạn chuẩn bị, người thì chỉnh sửa lại trang phục, người đọc lại lời thoại, đi đi lại lại, ai nấy đều không giấu nổi vẻ mặt lo lắng.

Phuong Ly đọc đến đoạn kết câu chuyện cô bé lọ lem.

Cô vẫn luôn thắc mắc câu chuyện chỉ dừng ở đoạn hoàng tử tìm được lọ lem rồi đưa nàng về sống cùng mình trong cung điện long lẫy xa hoa.

Vậy sau đó nhau nàng lọ lem làm thế nào để thích nghi cuộc sống hoàng gia đầy cao sang và nhiều nghi lễ, với những con mắt đầy đố kỵ cùng soi mói của hàng tá người xung quanh dành cho xuất thân của nàng, thậm chí mỗi nhất cử nhất động đều phải từng chút thận trọng.

Rồi hoàng tử yêu lọ lem từ ánh nhìn đầu tiên mà không hề biết nàng là ai, đến từ đâu, có tính cách thế nào. Tình yêu đó liệu có thật sự bền vững? Nếu vào đêm vũ hội lọ lem không khoác lên mình một diện mạo xinh đẹp liệu hoàng tử có yêu? Sau khi chung sống chẳng sẽ không thay lòng khi gặp một người khác xinh đẹp hơn nàng?

Nhưng dấu sao truyện cổ tích viết ra để con người ta hy vọng và tin tưởng vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống nên ta cứ nghĩ theo hướng tích cực nhất đi.

- Chị ơi!

Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc Phuong Ly ngược mắt lên, một bóng dáng nhỏ bé đang chạy đến chỗ cô ngồi, cười rạng rỡ.

Là Ân Ân!

Cô bỏ kịch bản xuống, nắm chặt lấy hai tay cô bé hỏi

- Ân Ân anh hai đâu, sao em ở đây?

- Anh hai không đến, anh Thiếu Dương đưa em đến đây xem chị diễn, nhưng anh ấy bận quay về lớp chuẩn bị diễn kịch rồi, bảo em chạy vào đây là gặp được chị.

- Nè, con bé này là sao vậy hả? - Mỹ Huệ nhanh chóng bước đến, khoanh tay trước ngực, cất giọng đầy khó chịu

- Dạ, nó... là...

- Là ai cũng thế! Biết đây là nơi nào không, con nít không được vào, dẫn nó ra ngoài ngay! - Phuong Ly chưa kịp nói xong Mỹ Huệ đã cao giọng giận dừ quát làm con bé chạy đến nép sau lưng cô

Không khí căng thẳng bao trùm, ai cũng muốn xem màn tiếp theo là gì, nhưng khi Giang Tuấn bước vào thì cục diện chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn.

- A, anh đẹp trai, anh đẹp trai kìa. - Ân Ân nhìn thấy Giang Tuấn từ xa đã reo lên

- Em là bé Ân Ân mà, sao em lại ở đây? - Giang Tuấn khá bất ngờ khi nhìn thấy cô bé

- Em đến để cổ vũ cho chị Ly Ly, nhưng chị kia nói là con nít không được vào muốn đuổi em ra. - Ân Ân ánh mắt sợ sệt nhìn Mỹ Huệ

Mỹ Huệ hốt hoảng lắp bắp xua tay lia lịa

- Anh... anh Giang Tuấn, không phải đâu, em thích con nít lắm, em...

- Em đừng sợ, có anh ở đây, không ai dám la mắng em đâu.

Giang Tuấn mặc kệ Mỹ Huệ quay sang nhất mực dịu dàng với Ân Ân. Không hiểu vì sao từ lần gặp đầu tiên đã cực kì cảm mến cô bé đáng yêu này, cứ cảm thấy khuôn mặt con bé vô cùng quen thuộc như đã từng nhìn thấy ở đâu đó nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Mãi đến sau này anh mới biết được rằng... mỗi cuộc gặp gỡ trên thế gian đều có ý nghĩa của nó.

- Anh sẽ nhờ "các cô gái của anh" trông chừng em, lát nữa em sẽ ngồi dưới sân khấu cổ vũ cho chị em và anh, chịu không? - Giang Tuấn lại nói với con bé

- Dạ chịu. Em cảm ơn anh. - Ân Ân vừa nhảy lên vừa vỗ tay vui mừng

Phuong Ly hơi giật mình, Giang Tuấn nói "các cô gái của anh", nghe có vẻ...

- Em đi thay đồ đi, giao con bé cho anh. - Giang Tuấn nắm tay Ân Ân rồi quay sang nói với Phuong Ly

- Cảm ơn anh nhiều lắm!

- Cảm ơn thì lát nữa cố gắng lên.

Giang Tuấn vỗ vai cô một cái giúp cô lấy lại bình tĩnh, cô tươi cười đáp trả anh.

Khi anh dẫn Ân Ân đi, ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu cùng bức tức vô cùng, nhất là Mỹ Huệ. Mà thôi kệ, lát nữa tập trung diễn là quan trọng nhất.

.....

- Tiếp theo là phần thi của hội học sinh trường chúng ta, tiết mục “Cô bé lọ lem”. - Tiếng MC vang lên

Những tiếng vỗ tay từ hàng ghế khán giả vang lên giòn giã, mọi ánh mắt đổ dồn về phía sân khấu chờ đợi màn trình diễn.

Rèm sân khấu từ từ vén lên, Phương Ly vừa xuất hiện là ở dưới một tràng cười rộ lên khắp mọi nơi.

Lý do thực đơn giản, chẳng là cô đang trong trang phục vải thô chỗ rách chỗ vá, chân đi dép gỗ, đầu tóc bù xù, mặt thì trét đầy lọ nghệ, hình ảnh không thể nào chân thực và sắc nét hơn được nữa.

Nhiều người phải thốt lên “lọ lem trong truyền thuyết là đây”.

“Tao nói rồi, ai quê mùa qua nó chứ” - HS1

“Chắc lúc diễn dạ hội phải đổi người thôi” - HS2

“Hội học sinh chọn người đóng hợp thật, cái mặt nó đúng quê mùa” - HS3

Hhahaha

Tiếng cười mỗi lúc một to khiến Phương Ly cảm thấy xấu hổ, nhưng không được phải cố gắng, chỉ mới khỏi đầu thôi mà.

Tiếp theo đó là hai chị gái lọ lem và dì ghẻ bước ra, quần áo đẹp đẽ, cùng những câu mắng chửi xối xả như tát nước vào mặt cô.

"Lọ lem mày ...."

"Mau rót cho tao ly nước đem đến đây"

"Những gì tao dặn mày đã làm hết chưa?"

"Con xin lỗi, con xin lỗi ạ."

- Đồ ăn hại, có như vậy mà mày làm cũng không xong.

CHÁT

Một cú tát từ Mỹ Huệ à không giờ phải gọi là mẹ kế của lọ lem được giáng thẳng vào mặt Phương Ly, không hề nương tay cũng không chút do dự nào. Lực của cú tát thật sự rất mạnh, đến mức bàn tay của chủ nhân nó rất buốt phải khựng lại một hồi sau đó nắm nắm xoa xoa.

Phía dưới khán đài đều giật mình sững sờ trước màn này

“Diễn thật ghê.” - HS1

“Trời ơi, không nghĩ là tát thật.” - HS2

“Kệ đi, con nhỏ đó bị tát vậy cũng đáng ủng hộ hội học sinh.” - HS3

Do không lường trước nên Phương Ly ngã xuống, cảm thấy choáng váng. Cô đưa tay lên má, khẽ rên một tiếng trong miệng, rất nhỏ không ai nghe thấy.

Lúc diễn tập không hề có cảnh này, là họ mượn công trả thù tư.

Cô vừa đau, vừa căng thẳng hồi hộp khi đứng ở đây, vậy mà ở dưới giờ còn thêm tiếng cười khúc khích của những kẻ há dạ khi thấy cô bị đánh. Dù vậy cô vẫn gượng dậy hít một hơi lấy lại bình tĩnh để diễn câu thoại tiếp theo

- Con biết rồi con sẽ đi làm ngay ạ!

CHÁT

Chẳng ngờ nỗ lực không được đền đáp, ngược lại nhận thêm một cú tát bên má còn lại.

Đau đau quá! Con đau cộng thêm lớp phấn trang điểm dày khiến mồ hôi trên má rịn ra từng giọt đọng lại nhưng không còn cách nào đánh căng chặt răng nhin đau diễn nốt phần sau.

Có lẽ vì trước đây thường xuyên bị ăn đòn nên khả năng chịu đựng của cô cũng chai lì hơn nhiều người khác. Tự nhủ mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Mỹ Huệ đặc ý tiếp tục cầm giẻ lau ném vào mặt cô

- Lau cho sạch đấy, sàn nhà bẩn như mày vậy! Lát nữa tao quay lại kiểm tra. Không làm thì trưa nay mày không có cơm mà ăn đâu!

Phuong Ly chợt nghĩ thế này thật giống bắt nạt công khai. Có điều hết thấy đều giống như cô đang diễn lại cuộc đời của mình vậy.

Mồ côi mẹ, bị hắt hủi bỏ rơi, cả ngày quần quanh nơi xó bếp làm việc từ sáng đến tối, kèm theo tiếng mắng chửi cùng những trận đòn quanh năm suốt tháng. Những thứ đẹp đẽ và lấp lánh chỉ là mơ ước hoặc trong trí tưởng tượng.

Cô cũng đã từng là đứa trẻ luôn mong ngóng bà tiên xuất hiện mang đến những điều kì diệu. Nhưng lớn lên mới biết giữa dòng đời khắc nghiệt này mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Tối đoạn cả nhà đi ghê đi dự lễ hội khiêu vũ, lọ lem một mình ngồi lui thui nơi góc bếp, ánh đèn xung quanh đều tắt hết, chỉ chừa lại một đốm sáng duy nhất vậy lấy thân ảnh nhỏ bé gầy guộc lem luốc càng làm tăng thêm sự cô độc thê lương.

Lọ lem đang khóc vì tủi thân cho số phận mình

- Mẹ ơi! Sao mẹ mắt sớm bỏ lại con vậy mẹ!

Lời thoại vừa thốt ra, những giọt nước mắt lấp lánh như hạt sương buổi sớm liền vỡ òa khỏi hốc mắt, chảy dọc hai bên gò má kèm theo tiếng nức nở vang vọng

- Mẹ ơi! Con rất nhớ mẹ! Con nhớ mẹ nhiều lắm!

Nước mắt càng chảy càng nhiều hơn. Cô đã diễn... bằng những cảm xúc chân thật nhất của mình.

Liệu có mấy ai biết đây cũng chính là tiếng lòng của cô, và cũng không biết dưới khán đài họ có đồng cảm với cô không? Nhưng ít nhất những tràng cười châm chọc chế giễu khi nãy đã không còn nữa.

.....

Cuối cùng đã tới phần quan trọng nhất “buổi khiêu vũ với hoàng tử”.

Tất cả đèn đều tắt, rèm sân khấu kéo xuống để mọi người thay quần áo. Vì kịch bản viết lại sao cho đơn giản nhất nên xe kéo, bí ngô... tất cả đều không có.

Biên kịch bảo... chỉ cần có Giang Tuấn là đủ rồi.

Phuong Ly phải trang điểm rất kĩ mới giấu được vết đỏ ở hai bên má do cú tát vừa rồi. Quá trình trang điểm còn cực nhọc vô cùng vì cô thường xuyên nhăn mặt khi bị chạm vào chỗ đau.

Mỹ Huệ thì ngược lại, ung dung bình thản lướt ngang qua bàn cô, đến nhìn cũng không nhìn chứ đừng nói đến một câu giải thích cho hành động khi nãy, xin lỗi thì lại càng không dám mơ đến.

Tú Lan ở bàn đối diện liếc mắt sắc sang nhìn thấy người trang điểm đang dặm phấn cho Phuong Ly bằng hộp phấn cô ta đã đánh tráo, trong lòng cười vang hà hê đặc ý đếm ngược chờ đợi màn tiếp theo

- AAAAA

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24-4: Ông trời trừng phạt?

- AAAA

Một cô gái quay sang nhìn thấy bộ dạng của Tú Lan thì hét toáng lên.

Tú Lan bất giác đưa tay sờ lên mặt mình, nóng quá, ngứa quá, rốt cuộc bị gì thế này? Theo quán tính cô ta cứ đưa tay ra gãi gãi bồng chốc cả gương mặt bị cào đồ trầy xước nhưng tay vẫn không thể dừng lại.

Hai má nóng phừng phừng, còn ngứa như bị hàng trăm con muỗi chít, vết ngứa lan xuống đến tận cổ.

Cả phòng trang điểm lập tức bật dậy nháo nhào xúm lại xem

"Hình như là Tú Lan bị dị ứng, mau đưa cậu ấy đi bệnh viện." - HS1 phán đoán

"Mau tìm người thay thế ra sân khấu mau lên." - HS2 hét ha hét hải

Trong mơ hồ ánh mắt Tú Lan cứ hướng về Phương Ly miệng không ngừng lẩm bẩm "Tại sao, tại sao lại như vậy?"

Đến tận lúc được đưa tới bệnh viện cô ta vẫn không hiểu. Rõ ràng chị Lạc Anh bảo chỉ là phản ngứa thông thường, sao mặt cô ta lại thành ra thế này, còn nữa... tại sao Phương Ly đó không bị gì mà ngược lại người có chuyện là cô?

Lẽ nào... là ông trời trừng phạt???

.....

Khi màn sân khấu lại một lần nữa vén lên, quang cảnh xa hoa buổi vũ hội hoàng gia hiện ra, có rất nhiều người tập trung lại nhưng dưới khán đài chỉ hào hứng gọi to tên Giang Tuấn khiến những nam sinh có mặt ở đó rất đỗi ganh tị với anh, thậm chí dù là một nụ cười lơ đãng của anh cũng làm đám nữ sinh hết lên âm ỉ.

Đến lượt Phương Ly xuất hiện, thật chậm từng bước đi về phía đám đông, hòa mình vào thứ ánh sáng rực rỡ.

Cả hội trường chìm trong im lặng, hàng nghìn cặp mắt cười chê khi nãy bỗng chốc lại hóa thành những máy quay cỡ nhỏ dõi theo từng bước chân cô, sau đó là những tiếng ồ lên bất ngờ.

Vì sao ư? Bởi vì cô trở nên quá xinh đẹp, một vẻ đẹp trong sáng thuần khiết lại rung động lòng người, cứ như phép màu của bà tiên là có thật trên đời vậy.

Phương Ly lúc này khoác lên người bộ váy màu xanh nhạt, phần thân ôm sát cơ thể để lộ đôi vai trần, chân váy gồm nhiều lớp lụa mềm mại xếp chồng lên nhau, xòe ra lộng lẫy, chân đi giày pha lê trong suốt vừa vặn, mái tóc uốn cong được bới cao lên, cộng thêm một chiếc vương miện đính những viên kim cương sáng lấp lánh ngự trị trên đầu.

Gương mặt trang điểm kĩ lưỡng nổi bật lên từng đường nét, đôi môi được phủ một lớp son anh đào, gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh cùng bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển thanh tao mà bản thân đã phải cố tập rất nhiều lần.

Có thể nói cho dù là diện mạo hay nhất cử nhất động của cô lúc này tất cả đều hoàn hảo tuyệt mỹ.

Những cô gái còn lại trên sân khấu bị lu mờ không chỉ bởi sự thuần khiết mà còn vì khí chất toát ra từ người cô.

Lại nhớ đến lúc tập, Lâm tiểu nhân đã bắt cô đội sách lên đầu để đi và dùng những từ ngữ "không chuyên môn" để nhục mạ cô. Nhưng nếu không có lúc đó, sẽ không thể có lúc này.

Thật ra anh ta cũng không đến nỗi xấu, vụ khiêu vũ đạp chân sẽ trừ lương chỉ là nhắm vào điểm yếu hù dọa để cô cố gắng thôi.

Hoàng tử lập tức bỏ mặt những cô gái muốn cùng anh khiêu vũ trong vũ hội mà bước về phía cô, chẳng ai hay biết rằng Giang Tuấn lúc này đây không phải đang làm theo những gì viết trong kịch bản, mà là... đôi chân tự điều khiển, bởi vì muốn nhìn cô cho rõ hơn.

Anh chưa từng tưởng tượng qua đáng vẻ khi trở thành công chúa của cô là thế này.

Lần trước anh đã nói sai rồi, cô không phải mang khí chất của lọ lem mà là khí chất của một nàng công chúa ẩn sau lớp vỏ bọc thường ngày, lại có thể khiến cho người ta quên mất trước đó mình là cô bé lọ lem ra sao.

Hơn nữa anh bất ngờ còn vì cô giống một người, một người rất gần gũi với anh.

"Giang Tuấn."

Phương Ly gọi tên anh, cảm thấy ánh mắt anh đang nhìn mình không giống thường ngày, nó chứa đầy sự phức tạp và khó hiểu.

"Tới lúc khiêu vũ rồi."

Câu nói khế thứ hai của cô đã làm cho anh như sự tỉnh mộng, chú tâm vào vai diễn.

- Nàng thật xinh đẹp, ta có thể mời nàng nhảy với ta một điệu không? - Giang Tuấn chậm rãi vươn tay, tao nhã đọc lời thoại cộng thêm nụ cười đúng tiêu chuẩn trên môi

Phuong Ly gật đầu mỉm cười, bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng đặt lên tay anh rồi được nắm trọn.

Mọi thứ đang diễn ra thật hoàn hảo nào ngờ Giang Tuấn lại nói thêm một câu làm chân cô đứng không vững, mắt suýt trợn ngược mà phá hỏng hình tượng lọ lem

- Đêm nay nàng ấy là của ta!

Rõ ràng lời thoại gốc là "Đêm nay nàng ấy sẽ nhảy với ta" !!!

Giang Tuấn này, không học thoại thì đừng có tùy tiện chế theo hướng tôi tâm như thế!

Dưới khán đài lại gào thét ầm ĩ.

Anh còn câu nào đưa cô vào chỗ chết không? Nói hết ra đi!

Nhưng thú thật thì cô rất đổi kinh ngạc khi thấy anh trong trang phục hoàng gia quý tộc ngày xưa thế này, cả thân người cao ráo, tuấn tú hiên ngang, toát khí chất cao quý giống như một hoàng tử, là niềm mong ước của hết thảy những cô gái mới lớn, cộng thêm thần thái cuốn hút khiến cho lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả.

Tiếp theo đó tiếng nhạc hòa tấu mang âm hưởng của thế giới cổ tích vang lên, ai nấy đều chìm đắm thưởng thức màn trình diễn.

Giang Tuấn một tay vòng qua eo cô, kéo cô lại gần anh thêm một chút rồi cùng chuyển động theo điệu nhạc. Chiếc váy đính hạt lấp lánh dưới ánh đèn, bông bênh theo từng bước nhảy tạo cảm giác huyền ảo, ánh mắt cả hai luôn hướng về nhau.

Ban đầu còn định diu dặt cô nhưng anh cũng chẳng ngờ khả năng nhảy của cô cũng không đến nỗi nào, ít nhất là có thể phối hợp được với anh, anh mỉm cười hài lòng.

“Con nhỏ đó học khiêu vũ khi nào mà hay quá vậy?” - HS1

“Thứ quê mùa như nó cũng biết nhảy, không ngờ đấy.” - HS2

“Hay có ai đó đã dạy cho nó.” - HS3

Sân khấu dường như chỉ có duy nhất hai người, trong mắt khán giả họ còn tràn đầy tình cảm giống như tưởng tượng khi đọc truyện vậy. Từng cái xoay người cũng được thực hiện rất tốt. Quả là một màn trình diễn không thể hoàn hảo hơn.

.....

Đến cảnh cuối cùng khi hoàng tử đã nhận ra lọ lem nhờ đôi giày, Giang Tuấn quỳ trước mặt Phuong Ly chân thành nói lời cầu hôn

- Lọ lem xinh đẹp, nàng đồng ý làm vợ ta chứ!

WOAAAAAAAAA

Dưới sân khấu lại thêm một tràng ngưỡng mộ, ai cũng muốn được thay thế vị trí của cô.

"Ước gì anh Giang Tuấn nói câu đó với mình." - Nữ sinh 1 hướng ánh mắt đầy mơ mộng

"Con nhỏ đó không xứng, không xứng chút nào hết." - Nữ sinh 2 bức xúc

"Anh ơi em muốn làm vợ anh!" - Nữ sinh 3

Vẫn biết chỉ là đang diễn nhưng không thể tránh khỏi việc xấu hổ, lúng túng. Hơn nữa Giang Tuấn diễn tự nhiên đến nỗi y hệt như đang cầu hôn cô thật vậy.

Phuong Ly cảm nhận được sự hỗn loạn trong lòng, trái tim nhỏ bé đang đập rộn ràng trong lồng ngực. Cô mỉm cười e thẹn gật đầu, giấu khuôn mặt đỏ bừng bừng sau lớp trang điểm.

Vậy mà Giang Tuấn còn bất ngờ đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn khiến cô không phản ứng được gì, nữ sinh ở dưới thì trái lại bị chấn động gào thét hỗn loạn như muốn xông lên tận đây sát phạt, thế nào mà anh Giang Tuấn lại dám hôn cô gái khác trước mặt họ.

Ngày mai cô lại càng nổi tiếng hơn cho xem!!!

“Hôn lễ của hoàng tử và lọ lem được tổ chức rất linh đình. Thế là từ đó, lọ lem được sống cuộc sống sung túc, hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Khung cảnh lễ cưới cùng những cánh hoa hồng tung lên cao và lời nói của người dẫn truyện khép lại vở kịch.

BÓP BÓP BÓP

Một tràng pháo tay giòn giã từ phía khán đài, nhiều người còn đứng lên vỗ tay, đi kèm với những lời tán dương.

Cuối cùng cũng hoàn thành vở diễn, cô có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Là con gái có lẽ ai cũng từng một lần mong muốn mình giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, hoặc là một lọ lem tìm được hoàng tử, nhưng mà Phuong Ly cô chỉ được một đêm.

Một khoảnh khắc nữa đây thôi những thứ đẹp đẽ cô đang mang trên người sẽ đồng loạt biến mất, sau đó cũng không có hoàng tử ngày đêm nhung nhớ rồi cầm giày thủy tinh tìm kiếm cô, đón cô về sống hạnh phúc trong tòa lâu đài xa hoa tráng lệ.

Ngày mai mọi thứ lại quay về quỹ đạo vốn có. Có điều thanh xuân của cô đã trải qua một giấc mơ thật đẹp, có một kỉ niệm thật khó quên. Đêm nay cùng với những tiếng vỗ tay này, cô nhất định sẽ ghi nhớ mãi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-5: Bị chụp lén

Đến phần công bố kết quả, đại diện các đội đứng chung sân khấu.

- Giải tiết mục xuất sắc nhất đêm nay thuộc về.....thuộc về...các em đoán là ai?

Giang Tuấn đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang run lên của cô, truyền cho cô sự an tâm, có lẽ anh cảm nhận được cô đang nghĩ trong lòng.

Điều này nghiêm nhiên trở thành cái gai trong mắt không ít nữ sinh. Cô biết chứ, nhưng lúc này trừ hồi hộp ra thì chẳng nghĩ thêm được gì nữa.

Nếu như lần này thất bại, Phuong Du sẽ lại đến văn phòng hội học sinh để châm biếm cười cợt cô, không những vậy đến hai vị hội trưởng hội phó cũng va lay. Cả hai cũng đã cố gắng rất nhiều vì tiết mục này, mọi người trong hội nữa.

Cầu mong cho thắng giải đi mà, nếu không cái chân của Lâm tiểu nhân cũng bị hy sinh oan uổng.

- Giải tiết mục xuất sắc nhất: thuộc về ....đó là tiểu phẩm "Cô bé lọ lem" của hội học sinh, chúng ta cùng vỗ tay chúc mừng nào.

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, kim tuyến được thả xuống đẹp rực rỡ để chúc mừng đội chiến thắng, cảnh tượng cô cứ ngỡ mình chỉ có thể bắt gặp trong giấc mơ.

Phía dưới đều đồng loạt gào thét tên của Giang Tuấn, khiến Phuong Ly hơi chạnh lòng nhưng chỉ là chút xú.

- Thấy chưa, anh bảo là em khỏi diễn cũng giống cô bé lọ lem rồi mà. - Giang Tuấn quay sang cười nói với cô

- Đây không phải là nằm mơ chứ? - Phuong Ly ngược mắt lên, chợt cảm thấy rất xúc động

- Nếu thế thì chúng ta mơ chung một giấc mơ rồi!

Anh vẫn siết chặt tay cô như vậy, nhìn thấy mắt cô sáng lên sự mừng rỡ đẹp như ánh trăng buổi đêm phủ đầy mặt nước, long lanh và huyền ảo lạ thường đến mức có thể thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Phuong Du đứng phía bên cạnh nhìn sang, dù được giải nhì nhưng một chút vui vẻ cũng không có, thậm chí còn oán hận, tức lộn ruột, vậy mà phải cố gắng cười duyên đáng trước bao ống kính phía dưới kia.

Cứ tưởng việc lần trước có thể làm cho Phuong Ly này biến mất mãi mãi, nào ngờ nó còn quay lại và khiến cô mất mặt trước bao nhiêu người, hại cô có ý gây rối trong hội học sinh để rồi lại bị thua thảm hại.

Nổi nhục nhả ngày hôm nay, nhất định cô sẽ trả lại gấp đôi!

*****

Sau khi trao giải kết thúc, Phuong Ly tẩy trang rồi thay đồ ra. Vừa bước ra ngoài đã gặp ngay Lạc Anh chờ sẵn với nụ cười tươi tắn trên môi.

- Lúc nãy em thể hiện rất "tốt", hội học sinh chúng ta đạt giải đầu nhờ em.

- Chị nói quá rồi, em chỉ làm hết sức mình thôi. - Cô cứ cảm thấy những lời này của Lạc Anh là không thật lòng, với lại từ khi biết quan hệ của Lạc Anh và Giang Tuấn thì cũng có sự dè chừng nhất định

- Má của em đánh cái gì kia?

- Dạ. - Phương Ly đưa tay sờ sờ vào mặt mình

- Đề chị giúp cho.

Lạc Anh ân cần lấy ra trong người một chiếc khăn thực chất có phủ một ít chất bột gây dị ứng khi nãy mà cô giữ lại. Tú Lan đó tưởng được việc nào ngờ lại quá ăn hại, thế thì cô phải trực tiếp làm vậy.

- Chị cứ để em tự làm được rồi. - Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, Phương Ly lùi lại một bước cô từ chối khi thấy ánh mắt Lạc Anh hiện tia khác lạ

- Cứ để chị.

Lạc Anh tiếp tục lần tới, gạt tay cô ra rồi nắm chặt lấy. Chiếc khăn chỉ còn một chút nữa là chạm vào mặt Phương Ly thì có tiếng gọi rất to vang lên

- Chị ơi!

Lạc Anh hốt hải buông tay, giấu chiếc khăn ngược lại vào người.

Chết tiệt! Thật không ngờ con nhỏ này lại tốt số như vậy. Lần sau sẽ không may mắn thế đâu!

Phương Ly nhìn ra là Giang Tuấn đang dắt theo Ân Ân tiến về phía này, còn vẫy tay chào vui vẻ.

Thật kì lạ, khi Giang Tuấn đứng cạnh Ân Ân, dù là dáng vẻ hay diện mạo kể cả nụ cười lẫn tính cách của anh cũng có nhiều phần giống anh trai con bé hơn là Lâm tiểu nhân. Hai anh em họ Lâm ngược lại chẳng thấy giống nhau gì cả.

Chẳng lẽ đây là cái người ta hay gọi là sự trở trêu của tạo hóa???

- Cảm ơn anh đã giữ giúp con bé. - Phương Ly khẽ gật đầu với Giang Tuấn khi anh đến gần

- Đầu phải anh, là “các cô gái của anh” đó chứ. - Giang Tuấn trêu cô

- Dù thế nào cũng may là nhờ có anh hết.

- Mấy chị ấy đẹp lắm ạ, còn cho em kẹo nữa. - Ân Ân móc túi áo khoác lấy kẹo ra giơ lên khoe

- Em ăn kẹo ít thôi coi chừng sâu răng. - Phương Ly cúi người nhắc nhở

- Chị, khi nãy dì ghê đánh chị chắc chị đau lắm phải không? Dì ghê thật độc ác, em ghét dì ghê! - Ân Ân nhìn vào gò má còn đỏ ửng của cô, mặt đang vui chợt xụ xuống lo lắng

- Không có, chỉ là diễn thôi mà, chị chẳng đau chút nào cả, em không thấy chị đang cười sao? - Phương Ly lắc đầu nguây nguây để Ân Ân yên tâm rồi vuốt tóc con bé

Sau đó cả hai chị em cùng nhau cười rất tươi.

Giang Tuấn cứ chăm chú nhìn Phương Ly rồi lại cười thầm khi nhớ đến khoảnh khắc khi nãy. Mặc dù cô đã thay đồ ra, tẩy trang nhưng dáng vẻ công chúa vẫn hiện ra trong tâm trí anh, anh thực vẫn muốn nhìn ngắm cô trong bộ dạng đó thêm một lúc nữa.

Nếu không phải bận đi đón Ân Ân thì đã có thể rồi.

Mà những lời nói cùng hành động vừa rồi, hóa ra cô bé này cũng biết dịu dàng đấy nhỉ?

Lạc Anh đứng bên cạnh có cảm giác bản thân như người tàng hình, từ khi bước vào đến giờ Giang Tuấn không chú ý đến sự hiện diện của cô ta, một câu chào hỏi cũng không có, giờ lại nhìn chăm chăm cô gái khác trước mặt mình, nên cố ý mỉa mai

- Em không ngờ là anh chẳng những đối với Phương Ly tốt mà với em gái của em ấy cũng rất tốt. Xem ra anh với cô gái nào cũng tốt nhỉ?

- Có một số người có nằm mơ cũng không đến lượt mình. - Giang Tuấn thẳng thừng

Lạc Anh giận đến mức hóa then, mặt mày tối đen, đúng lúc này những người khác cũng từ bên trong bước ra.

- Tú Lan bị "DỊ ỨNG HẢI SẢN" may là được đưa vào viện kịp thời nên không sao hết, hội học sinh chúng ta hôm nay đại thắng, cùng nhau đi ăn đi. - Một nữ sinh đề nghị

Giang Tuấn cong môi cười nhạt nhẽo

- Cái cô Tú Lan đó hay thật nhỉ, ngày nào giờ nào không dì ứng lại chọn đúng lúc biểu diễn.
- Bạn ấy chỉ hơi bất cần thôi mà anh. - Một người trong hội chống chế
- Bất cần? Chúng ta nên mang gì đi thăm cô ta đây? Phấn trang điểm nhé!

Một câu nói của Giang Tuấn đã khiến cho vài gương mặt đang tươi cười lập tức trở nên cứng ngắt, tái mét.

Ting... ting... ting

Phuong Ly chưa kịp hiểu gì thì chuông tin nhắn reo vang, cô lật đật lấy điện thoại ra xem

[Dẫn Ân Ân ra cổng phụ số hai mau lên, xe đang chờ, trong vòng 5 phút]

Gửi từ Lâm tiểu nhân.

Cô vội quay sang cúi đầu nói với mọi người

- Xin lỗi nhưng hôm nay nhà em có việc nên em phải về sớm.
- Vậy về đi, không tiễn. - Mỹ Huệ thờ ơ quay mặt sang chỗ khác
- Chào mấy anh chị em đi, chào anh đẹp trai em đi. - Ân Ân chào một lượt rồi quay lại nhìn Giang Tuấn cười rất tươi
- Ủ, hai chị em về cẩn thận. Nhất là em đó Phuong Ly, đi chậm chậm thôi kéo roi giày để anh nhặt được nhé. - Giang Tuấn lại nháy mắt chọc cô
- Còn lâu, không có chuyện đó đâu! - Cô phồng má rồi nắm tay Ân Ân đi

Khi bóng cô vừa khuất, Giang Tuấn lập tức thu lại nụ cười vừa rồi, phút chốc như biến thành người khác, mắt xoáy sâu vào Mỹ Huệ như muốn nuốt chửng cô ta

- Có người rất có năng khiếu làm diễn viên, tát rất hay!

Mỹ Huệ sững sờ quay sang Lạc Anh như cầu cứu nhưng thấy đôi phương bình thản như không liên quan, cô biết bản thân như món đồ vật hết giá trị lợi dụng bị vứt đi nên đành tự mình chống chế

- Là hội trưởng bảo “phải diễn cho chân thật”, anh có gì đi tìm hội trưởng để mà nói chuyện.

Giang Tuấn nhún nhả khoanh tay trước ngực, chột hạ giọng

- Vương Mỹ Huệ, lần trước tôi có vô tình xem đơn xin vào hội học sinh của cô, hình như trên đó viết ưu điểm là "Rất có tinh thần ham học hỏi" đúng không?
- Ý... ý anh... là sao? - Mỹ Huệ lắp bắp, cảm nhận được sát khí nên rụt người lại

Giang Tuấn nhếch khóe môi cười một cái

- Thế còn không mau mau đi học hỏi Trình Tú Lan và "người nào đó" đi. Hỏi xem bày kế hại người cuối cùng thành ra tự hại mình có cảm giác như thế nào? Hỏi xem có tin làm việc xấu sớm muộn sẽ bị báo ứng không? Đây là một cơ hội tốt để cô mở mang thêm kiến thức đấy.

Từng câu từng chữ bằng giọng điệu rất đỗi nhẹ nhàng lại trở thành lời đe dọa khiến Mỹ Huệ run mình, không dám nói cũng không dám nghĩ gì thêm nữa.

Giang Tuấn nói thầm vào tai Lạc Anh một câu rồi nhanh chóng rời đi cùng với ánh mắt đen thẳm và nụ cười lạnh lùng

"Khỏi suy nghĩ nữa, hộp phấn là tôi cho người đời. Từ giờ an phận đi, nếu không những ngày đẹp trời của cô không còn nhiều đâu."

*****

Phuong Ly cùng Ân Ân đi ra cổng phụ số hai của trường, nơi này thật vắng vì người người đều đi cổng trước hoặc cổng sau cả. Lâm tiểu nhân này bảo cô ra đây đứng là cũng có cái lý của nó.

Phía gần đó có một chiếc xe hơi đen bóng loáng đậm chất quý tộc đang đỗ lại. Đây là chiếc xe đẹp nhất cô từng nhìn thấy luôn đấy. Tiền dành dụm bao lâu chắc chẳng mua nổi cái bánh xe.

Phuong Ly mở cửa để Ân Ân chui vào trước rồi mới đến lượt mình. Tài xế nhanh chóng khởi động rồi đi mà không hay biết rằng cảnh tượng vừa rồi đã

roi vào ống kính của một chiếc máy ảnh, những tia sáng chớp tắt liên tục không ngừng nghỉ.

Chủ nhân của nó cười đắc chí vì đã bắt được những khoảnh khắc đáng giá này rồi lấy điện thoại trong túi áo khoác ra ấn số

"Phuong Du tiểu thư, cô yên tâm, tôi chắc chắn sáng ngày mai đây sẽ là tin tức chấn động nhất An Hoa này."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tin đồn lan truyền

Sáng hôm nay bước vào cổng trường xung quanh có một số người vừa thấy Phuong Ly là xì xầm to nhỏ, cười khúc khích với nhau nhưng khi cô vừa nhìn lại thì họ lại vội quay mặt đi chỗ khác.

Thật sự thì tối qua bộ dạng cô trong lúc biểu diễn lộ lem quá xinh đẹp, đẹp đến nỗi rất nhiều nam sinh trong trường dự định hôm nay sẽ tiếp cận cô nhưng chưa kịp gì thì ý định đã vụt tắt chỉ vì xảy ra một chuyện.

Vừa ngồi vào bàn được chừng năm phút thì có một cô gái có mái tóc nâu hạt dẻ cùng một cô gái tóc đen bước đến.

- Em đây thật là may mắn, khiến chị ghen tị với em chết đi được. - Cô gái tóc đen cất giọng châm biếm.

May mắn, họ đang nói cái gì vậy???

Hai người không quan tâm về mặt đang ngẩng ra suy nghĩ của cô vẫn tiếp tục cất lời

- Em không cần giấu nữa, bọn chị thấy cả rồi, hôm qua sau khi diễn xong có một chiếc siêu xe đậu ngoài cổng sau chờ đón em. NGƯỜI NHƯ EM thì làm gì có khả năng mua được thứ như vậy, chắc hẳn là quen được bạn trai có MÁU MẶT lắm. MAY MẮN là hội trường cho người xóa hình chụp khỏi trang web trường và cấm bàn luận trước khi sự việc âm ỉ cả lên đây.

Chắc, mọi người lầm hết rồi, hôm qua là của Lâm tiểu nhân cho người đến đón cô và Ân Ân mà, bạn trai nào ở đây.

Vậy anh ta xóa là bảo vệ danh dự anh ta đấy chứ!

Cứ tưởng sau khi diễn kịch bình yên sẽ về bên cô nào ngờ... lên xe của tiểu nhân cũng gặp sóng gió cho được.

- Khi nào em mới tính giới thiệu bạn trai siêu cấp soái ca cho tụi chị quen biết đây. - Cô tóc đen khoanh tay trước ngực nói

- Chị à, đi siêu xe không hẳn là soái ca, biết đâu là ông già sáu bảy mươi tuổi. - Cô gái tóc nâu phối hợp ăn ý, nở nụ cười trào phúng, cố ý nhấn mạnh về sau

Hahaha

Nói xong cả hai cười phá lên, xung quanh phòng học thì chỉ chỗ, ánh nhìn rất đỗi khinh thường, thậm chí dường như còn muốn ném trứng thối vào mặt cô.

"Hạng bại hoại này mà cũng xứng học ở An Hoa à? Chỉ tổ làm mất mặt trường chúng ta."

"Thế mà còn mặt dày đi diễn lộ lem ngây thơ trong sáng."

"Đẹp thì sao chứ? Nhân cách thối nát chi bằng vứt đi."

- Em còn trẻ, muốn tận dụng nhan sắc kiếm tiền là bình thường, nhưng một lúc quen nhiều người không tốt đâu. - Cô gái tóc đen vừa nói vừa lấy cánh tay vuốt nhẹ lên mặt cô

Phuong Ly bình tĩnh hất cánh tay đó ra, bây giờ mà thanh minh với bọn này cũng chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Cô trong sạch chả có gì phải sợ.

- Cảm ơn mấy chị đã có ý tốt nhắc nhở, nhưng cho dù tôi có quen ông già thật thì liên quan gì đến mấy chị, hay là mấy chị đến ông già cũng không kiếm ra được nên mới đến đây kiếm chuyện, hay muốn tôi làm mai ông ấy và bạn bè ông ấy cho.

Một số người nghe vậy cười ha hả. Cô gái tóc hạt dẻ thấy mặt mặt nắm lấy tóc cô giật mạnh, hét lên

- Đây thì không liên quan, con ranh này, mày quen ai tao không cần biết, mày mà dám đụng đến mấy anh lớp trên không thì mày chết với tội tao nghe chưa.

Phuong Ly cố gỡ cánh tay đang nắm tóc mình ra nhưng do ả nắm quá chặt nên cô không làm được, đỉnh đầu truyền đến cảm giác đau nhói, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra ngoài.

Cô gái tóc hạt dẻ định thuận thế dùng tay còn lại tát cô một cái nào ngờ bàn tay vừa đưa lên không trung đã bị bàn tay khác giữ lại rồi hất mạnh ra.

- Anh...anh Minh Khải...em...- Cô gái tóc hạt dẻ rùng mình khi ấy gương mặt đáng sợ của anh nhìn mình lúc này - Em...chỉ đùa với bạn ấy một chút thôi.

Minh Khải không nói không rằng kéo Phuong Ly đứng thẳng dậy rồi lao ra khỏi lớp trước mấy mươi cặp mắt kinh ngạc của mọi người. Họ chụm lại một góc bàn tán rộ rã

"Này, cậu nói xem anh Minh Khải đưa nó đi đâu vậy?"

"Nó là kẻ chẳng ra gì, bắt cả hai tay sau lưng anh ấy, tất nhiên đưa nó đi xử tội chứ không lẽ lại tỏ tình." (t/g: để xem chị đoán đúng không nhé)

"Lần này nó chết chắc rồi, anh Minh Khải mới vừa rồi giận như vậy mà."

"Là do nó thôi, mình mà được anh ấy để mắt đến thì còn khuya mình mới ngoại tình."

"Đúng vậy. Mà đây là lần đầu tiên mình thấy anh ấy như vậy đấy, cũng đáng sợ thật."

.....

- Anh đưa em đi đâu vậy?

- Đến nơi em sẽ biết. - Minh Khải nói mà không nhìn cô

Không phải là cô không nhận ra hôm nay anh rất rất đổi lạnh lùng, dáng vẻ này cô chưa từng thấy bao giờ. Phuong Ly bị anh kéo đến sân thượng mới buông tay ra.

Cả hai đứng đối diện, trong giây lát vẫn không ai mở lời trước. Gió thổi làm mái tóc dài của cô đang xõa ra tung bay đến rối loạn. Không khí đột nhiên chùng xuống, có chút căng thẳng.

- Anh nghe nói nghe nói em có bạn trai rồi, là người cho xe đến đón em hôm qua, có phải là thật không? Người đó là ai?

Minh Khải cố giấu vẻ khấn trương hỏi nhưng kì thực anh rất lo lắng. Chiếc siêu xe hôm qua là loại sản xuất số lượng có hạn, đa phần là doanh nhân lớn mới sử dụng.

Lại có người lên diễn đàn xác nhận rằng có quen biết chủ nhân của nó, là một doanh nhân ở thành phố bên cạnh, nhưng năm nay đã gần sáu mươi, con cháu cũng lớn hết rồi. May là tin tức đó nhanh chóng bị xóa đi.

Anh biết cô tuyệt đối không phải kiểu người vì tiền mà chấp nhận bán rẻ danh dự nhân phẩm của mình, nhưng biết đâu đó là một doanh nhân trẻ tuổi nào đang theo đuổi cô. Đáng lo nhất là lỡ như cô bị ai đó dụ dỗ. Trong mắt anh cô vẫn là một cô bé chưa trải mấy sự đời.

- Không có, không có, người đó tuyệt đối không phải bạn trai em.

- Thật sự không phải? - Minh Khải nhíu mày hỏi lại

- Tuyệt đối không phải. Anh ta là tên tiểu nhân...á... - Phuong Ly che miệng vì lỡ lời

Minh Khải hốt hoảng

- Tiểu nhân? Là kẻ xấu sao? Người đó không có làm gì em chứ? Sao em không báo cảnh sát?

- Không, em không sao hết. Người đó cũng không xấu, chỉ đáng ghét thôi, em và anh ta không chút quan hệ. Xe đó không cũng không phải dùng đón em, em chỉ đi nhờ thôi.

Phuong Ly chắc nịch từng chữ, thật sự thì xe đó dùng đón Ân Ân mà, nếu không có con bé cô cũng như quả bóng bị "ai kia" vút lại lăn lóc chẳng màn tới rồi.

Minh Khải lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, còn sợ là mình đến trễ một bước, anh còn chưa kịp bày tỏ gì với cô mà.

- Thế thì anh yên tâm rồi. Nếu như sau này em có đi đâu ra ngoài buổi tối mà không có xe để về thì cứ việc gọi cho anh, đừng tùy tiện đi xe của người lạ nữa.

- Tại sao...anh lại tốt với em như vậy?

Phuong Ly ngược mắt lên nhìn anh, trong lòng xúc động vô cùng, anh hoàn toàn không một chút giống những người ở đây, chẳng những tin tưởng cô tuyệt đối chỉ bằng một lời giải thích đơn giản mà còn muốn bảo vệ cô đến về sau.

- Là vì...thật ra...- Minh Khải nghĩ đã đến lúc nói thật cho cô biết

- Anh nói đi. - Thấy anh có chút ngập ngừng nên cô tiếp lời

- Em có thể...à...

- Sao ạ?

Tự dưng sự cứng rắn hùng dũng mới khi nãy của Minh Khải mọc chân chạy mất, anh khẽ hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh rồi nói

- Em có thể làm em gái của anh được không?

Lời nói vừa thốt ra thì cũng là lúc cả người anh cứng đờ. Vài giây sau anh cố nở nụ cười nhẹ, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò.

Anh...mới nói cái gì thế này???

- Có chuyện này em không biết có nên nói không? - Phuong Ly nhỏ giọng hỏi đi.

- Em cứ nói đi.

- Trước đây em có một người anh hai, chỉ tiếc là năm em tám tuổi trong nhà xảy ra sự cố từ đó em không còn được gặp anh ấy nữa. Anh rất giống anh ấy, cách mà anh đối xử với em, nụ cười của anh. Đã có lúc em cứ ngỡ anh chính là anh ấy đang đứng trước mặt em, từ khi em đến đây học anh chính là người đối tốt với em nhất, tin tưởng em nhất, cảm ơn anh nhiều lắm.

Chuyện về anh trai cô anh cũng từng điều tra qua nên đã biết.

Lời nói của cô vừa mộc mạc vừa chân thành khiến anh không khỏi xúc động.

Nhưng dù là xúc động thì đây cũng vẫn không phải ý định ban đầu của anh!!!

- Em không cần cảm ơn, anh hai em không có ở đây, thế thì anh sẽ thay anh ấy chăm sóc cho em. Mong là em sẽ sớm gặp lại anh ấy. - Lúc này đây anh chỉ còn nói được thế

- Em cũng mong là như vậy. Thôi em phải về lớp chuẩn bị, tiết sau em làm kiểm tra. - Cô vẫy tay chào anh, miệng mỉm cười nhưng trong lòng lại trĩu nặng tâm sự khi nhớ về chuyện cũ

- Ủ, anh đứng hóng gió một lát, em về đi.

Nhìn cô đi khuất anh đưa tay lên vò đầu, Dương Minh Khải, còn hóng gió cái gì nữa, mày có thấy nãy giờ hóng quá nhiều gió nên trúng gió luôn rồi không? Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuối tuần tồi tệ

Lại một ngày cuối tuần đến. Lâm Hạo dẫn Ân Ân đi xem phim và cho cô đi ké.

Cũng vì là cuối tuần nên rạp chiếu phim đông kinh khủng, khắp nơi đều là những gia đình tranh thủ thời gian quây quần bên nhau hoặc là những cặp tình nhân tay trong tay hẹn hò quán quýt, gương mặt sáng bừng nụ cười tươi.

Phuong Ly hào hứng đến mức suýt nữa quên mất Ân Ân nên phải dặn con bé nắm chặt tay cô, ai trông vào cũng thấy giống một bà mẹ hiền nhắc nhở con mình đừng đi lung tung kéo lạc.

Chỉ có một người không thấy vậy...

Lâm Hạo lắc đầu, nhà có một đứa trẻ đã phiền rồi, giờ đến những hai đứa, nếu không phải Ân Ân năn nỉ thì anh cũng không muốn dẫn kẻ phiền phức này theo.

Hôm nay anh đơn giản chỉ mặc lên người quần jean cùng áo sơ mi đen, dáng vẻ có chút bất cần nhưng lại tỏa ra khí chất đặc biệt vô cùng, chỉ cần đứng một chỗ cũng tạo nên sự thu hút và nổi bật giữa đám đông.

Ở gần đó cũng có một vài cô gái từ đầu đã dõi theo, muốn tiến lên bắt chuyện nhưng vừa dự định đến gần thì đã thấy một cô gái ăn mặc giản dị nhưng không kém phần xinh đẹp, trên môi nở một nụ cười ấm áp, tay còn dắt theo một bé gái đáng yêu lon ton chạy hướng về phía anh.

Tình huống này không ai là không đoán ra được, ra là hoa đã có chủ, vợ con đều đủ cả khiến họ không khỏi ngậm ngùi thất vọng, sao còn trẻ mà lại cưới vợ sinh con sớm thế.

- Ô, hóa ra anh thích phim ma à? - Lúc Phương Ly đến thì thấy anh cứ nhìn đắm đắm vào poster phim ma nên mới hỏi

- Coi phim này đi. - Sau vài giây yên lặng Lâm Hạo quyết định

- Này, anh còn nhớ em gái mình bao nhiêu tuổi không đấy? - Phương Ly phản ứng mạnh, thật ra là vì cô cũng vốn rất sợ ma

Nghe xong Lâm Hạo thoáng ngẩng người quay đi chỗ khác, anh cũng quên mất là có cả con bé, bình thường chỉ toàn đi xem một mình.

- A, vậy chúng ta xem phim tình cảm đi. - Cô chớp lấy thời cơ hào hứng đề xuất

- Cô đi mà tình cảm mình cô, Ân Ân không thể xem được thể loại đó. - Lâm Hạo lườm cô một cái

- Không sao, thể thì tôi đi coi một mình, anh dắt theo Ân Ân coi phim khác cũng được mà. - Mắt cô chớp chớp

- Không chịu, Ân Ân muốn cùng xem phim với cả hai anh chị cơ. - Ân Ân đưa hai bàn tay bé xúx núx áo cả hai, trưng ra vẻ mặt tội nghiệp vô cùng

Có ai lại nỡ từ chối lời đề nghị của một đứa trẻ. Thôi rồi, vậy thì còn lựa chọn nào nữa đâu, vậy một là phim hài, hai là phim hoạt hình.

- Ân Ân phim hài và phim hoạt hình, em chọn đi. - Cả hai ả đậm nhìn con bé đồng thanh

- Ân Ân muốn xem phim hoạt hình.

Thế là chấm hết, thà là phim hài cô còn thấy thích hơn. Hai người lớn không đấu lại một đứa trẻ là đây chứ đâu!

- Ân Ân, hoạt hình có cái nào kinh dị không? - Lâm Hạo thăm dò

Bây giờ mà cô đang uống nước chắc sặc thật luôn đấy, tên này...

- Anh thích kinh dị như vậy sao không kết nối mạng internet hay lắp một cái tivi trong nhà ấy, mỗi ngày đều mở phim kinh dị xem.

- Không cần, nhìn mặt cô cũng đủ kinh dị rồi.

- Phương Ly: "..."

Rốt cuộc cả ba đi xem phim hoạt hình. Phương Ly lúi thủi một mình xếp hàng mua vé, lại một mình xếp hàng mua bỏng ngô và nước uống, lại còn... lại còn bộ phim hoạt hình sẽ kéo dài hai tiếng.

Nhìn lại thì tại sao Lâm tiểu nhân này không làm gì, chỉ ngồi ghế chơi với Ân Ân rồi dẫn nó đi tham quan loanh quanh đến giờ mới chiếu phim mới xuất hiện.

Hừ, đến ngày cuối tuần mà cũng bị bóc lột sức lao động nữa!

Vào trong, đèn từ từ tắt hết đi, màn hình chiếu phát ra thứ ánh sáng bao trùm không gian tối tăm của rạp.

Năm phút quảng cáo trôi qua. Nghe tiếng nhạc thiếu nhi dạo đầu cất lên "tềng teng teng" là cô thấy mình xong rồi. Cô chỉ muốn ngủ thôi. Thế nhưng mỗi lần cô gục mặt xuống là đến cảnh hài hước trong rạp lại rộ lên một tràng cười làm cô phải bật dậy, thật là xúi quẩy.

Lâm Hạo cũng chẳng khác gì, từ lúc bộ phim chiếu trên màn hình thì mặt lúc nào cũng nhăn nhó, cau có đủ đường. Nếu không phải vì chiều theo ý bé Ân Ân chắc chẳng ai muốn ngồi đây.

Một hồi cô đang lìm đìm thì nghe xung quanh có tiếng khóc trẻ con, nhìn như phim đang đến đoạn cao trào.

- Hức...hức...òà...không chịu đâu, sao X lại chết. - Ân Ân khóc nức lên

- Chết thì chết có gì đâu mà khóc. - Lâm Hạo bình thản

- Sao người ta chết mà anh lại nói như vậy? - Phương Ly bất bình bật dậy lên tiếng

- X không phải là người. - Ân Ân nhấn mặt phản đối cô

- Hà, thế X là gì? - Cô lơ ngơ

- "..."

Ân Ân khóc càng to hơn trước sự vô tâm của cô, cũng phải tại này giờ cô chỉ toàn ngủ và ngủ.

- Cô không coi thì tốt nhất nên ngậm miệng lại đi. - Lâm Hạo giờ giọng cảnh cáo

- Thế anh coi thì nói tôi biết đi, X là gì?

1s

2s

3s ....

1 phút

Đáp lại lời cô chỉ có tiếng gào khóc to hơn của Ân Ân, màn hình từ lâu đã chuyển sang cảnh khác nên “ai đó” cũng có biết X là gì đâu, thế mà mở miệng trách mắng người khác như đúng rồi đây.

- Trước khi mở miệng thì xem lại bản thân mình đi nhé. - Cô bực bội nói

- Không có lần sau tôi cùng cô ngồi đây đâu.

- Xi, làm như tôi thích ngồi với anh lắm vậy?

- Có thích cũng không được.

- [.....]

Cả hai rất thân nhiên cái nhau như thể ở nhà mình, một em gái trông có vẻ là học sinh cấp hai ngồi cạnh khó chịu quay sang nhắc nhở

- Gia đình anh chị đừng làm ồn cho người khác xem với, nhất là con của anh chị đấy, làm thế nào mà để bé khóc hoài vậy.

Thế là từ đó đến cuối chẳng ai nói câu nào nữa. Nhưng bốn chữ “gia đình anh chị” thật là có cho cô vàng bạc đá quý kim cương cũng không dám nhận.

Màn hình vừa hiện chữ End Phuong Ly lập tức đứng bật dậy. Sau gần hai tiếng chịu trận cuối cùng đã được giải thoát. . .hura.

- Hi, phim thú vị ghê, ngày mai mình đi coi nữa đi, Ân Ân muốn coi lại.

- Mai anh bận rồi. - Lâm Hạo nói, mặt đen xì như có ai bôi nhọ nổi vào

- Nhưng Ân Ân muốn xem lại. . .đi mà anh hai.

- Thế bảo cô ta dẫn em đi đi! - Lâm Hạo chỉ tay về phía cô

Không, không đời nào, cô sẽ không để mình lặp lại sai lầm lần thứ hai đâu. Lâm tiểu nhân này có quyền nói anh bận sao cô lại không thể, thời đại dân chủ nam nữ bình đẳng mà.

- À, mai chị cũng bận rồi Ân Ân.

- Bận đi bắt ếch, thế thì thôi, nhớ rủ con ếch đó đi xem phim tình cảm với cô nhé!

Phuong Ly hít thở sâu tự nhắc nhở bản thân nhẫn nhịn bao nhiêu lâu như vậy, nhịn thêm một lúc cũng chẳng sao.

Lúc ra ngoài rạp chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí đang âm u lại càng trở nên lạnh lẽo hơn, có lẽ vì "ai đó" cũng như cô đang chìm đắm trong bộ phim vừa rồi.

_ Ợt ợt ợt

Phuong Ly đưa tay ôm bụng mình. Cô thật sự muốn xua tan đi cái không khí ngột ngạt nhưng không phải là thông qua cách này. Cái bụng đáng chết, réo gì mà réo chứ.

Cả Ân Ân cũng quay sang cười cô, xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chui, mặt đỏ hết lên.

- Tôi... thấy hơi đói, chúng ta đi ăn cái gì rồi về nha. - Cô cố gượng cười nói

Lâm Hạo liếc nhìn cô, lạnh lùng buông ra một câu

- Về nhà nấu mì ăn đi.

- Nhưng tôi không thích ăn mì. - Phương Ly bĩu môi phản đối - Chẳng có gì ngon cả, còn nổi mụn xấu lắm.

- Cô vốn có đẹp đâu, còn sợ cái gì?

- Anh...

- Hey, Lâm Đại Nhân.

Nghe tiếng hô to cô mới giật mình quay đầu sang.

Trước mặt cô bây giờ là bốn người thanh niên to con, đầu nhuộm đủ màu, có người trên tay còn xăm hình gì cô nhìn không đoán ra được, chỉ thấy dài ngoằn ngoèo, miệng thì cười tươi thân thiết, tay thì vẫy vẫy trên không trung.

Chết, không ổn!

- Lâm đại nhân, lâm đại tẩu, sao tình cờ gặp hai anh chị ở đây vậy? Anh chị đi đâu thế?

Đây là chẳng phải là thuộc cái bang mà tên tiểu nhân này đã dẫn cô đến quán bar rồi giới thiệu cô là bạn gái quen hai năm sao, không xui như vậy chứ.

- Em cùng anh hai và chị hai về nhà. - Không ai trả lời nên Ân Ân lên tiếng

Tên tóc bạch kim ngạc nhiên nói lớn

- Anh hai? Chị hai? hai anh chị về chung một nhà rồi á? Cưới khi nào không mời tụi em?

- Này anh, chúng tôi không có cưới. - Phương Ly hốt hoảng đính chính

Cả bọn trông càng ngạc nhiên hơn

- Hả, hai anh chị sống chung luôn mà không cưới, vậy lẽ nào đợi sinh con xong mới cưới?

Mấy cái con người này...!!!

- Nói cái gì trước mặt trẻ con vậy hả? - Lâm Hạo nhíu mày bực tức nhìn cả bọn

- Dạ, em xin lỗi, em không nói nữa.

Phương Ly siết chặt tay Ân Ân. Chỉ vậy thôi sao, Lâm tiểu nhân này ít ra cũng phải nói một câu chứ gỡ gạc danh dự cho cô chứ.

- Lâm Đại nhân anh đừng đi, lâu lắm rồi mình mới gặp nhau, chúng ta đi uống một chút nha anh. - Cả đám rủ rê

- Không uống.

- Thế ăn hủ tiếu nha anh, gần đây có quán bán ngon lắm.

- Không đói.

Tiếp theo là màn lôi kéo, bọn người quyết không cho Lâm Hạo đi. Những ai không hiểu sự tình nhìn vào còn tưởng anh bị cướp chặn đường móc túi!!!

- Đi cũng được, nhưng trước mặt Ân Ân không được nói bậy, một chữ cũng không được. - Lâm Hạo nhìn về phía Ân Ân rồi quay lại ra lệnh cả bọn

- Được bọn em hứa với anh. - Cả bọn đồng thanh

- Tôi có thể không đi không? Tôi đưa Ân Ân về nhà trước. Với đột nhiên tôi cảm thấy mì rất ngon, anh cho phép tôi về nhà ăn mì nhé! - Cô cố cười để cầu xin, lùi lại hẳn một bước

Chỉ tiếc chưa kịp đợi phản ứng của Lâm Hạo thì Ân Ân đã quay sang chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn cô

- Chị Ly Ly, nãy em không đói nhưng giờ em lại thấy đói, mình đi ăn hủ tiếu với “mấy anh” đi chị.

- Nãy cô bảo đói mà! Đi nhanh lên. - Lâm Hạo cười nửa miệng chế nhạo cô rồi cất bước đi thẳng

Cuối tuần của cô sao thành ra thế này!!!

Lâm Hạo đậu xe bên ngoài rồi dẫn cả bọn vào một quán hủ tiếu sâu trong hẻm nhỏ theo lời giới thiệu tăng bốc tận trời của đám đàn em, ăn xong sẽ muốn ăn nữa.

Quán ăn này cô đã từng cùng Hiểu Lam đến mấy lần, mùi vị quả thật rất tuyệt không có gì để phàn nàn, ông bà chủ cũng rất thân thiện, nhưng điều cô lưu tâm nhất bây giờ chính là

“Đại tẩu mời chị ngồi.”

“Em lau bàn cho chị nhé.”

Chủ quán cùng khách xung quanh ai cũng dành ánh mắt "muôn phần kì lạ" nhìn về phía bàn cô.

Không phải cô ác cảm bọn người này nhưng từ lúc cô còn chưa hiểu chuyện lắm thì dì Lan - em gái của mẹ nuôi sợ cô con gái mới lớn ở nơi thành phố, không có ai kề bên dạy dỗ ra đường sẽ gặp phải chuyện bất trắc hoặc là trở nên hư hỏng nên thường xuyên gọi điện nhắc nhở kiểu như

"Cháu mà thấy mấy tên lưu manh còn đồ từ xa thì lập tức chạy ngay, chúng mà đuổi theo thì phải chạy đến đồn công an gần nhất. Không được lại gần chúng, để chúng chạm vào người thì sẽ mang thai đấy".

Vân vân mà mây mây.

Chắc dì có nằm mơ cũng chẳng ngờ có ngày cô lại ngồi trên một bàn ăn cùng bốn tên lưu manh.

“Đại tẩu anh em chúng ta ở khu này nhiều lắm, chị có cần giúp đỡ gì cứ nói nhé.”

Máu cô sắp dồn hết lên não rồi. . .nhưng như thế vẫn chưa đủ. . .

- Bà chủ cho năm tô hủ tiếu, bốn tô lớn một tô nhỏ. - Một tên gọi
- Đổi một tô hủ tiếu thành mì đi. - Lâm Hạo rất nhanh đã phản ứng
- Phương Ly: "...”

Lâm Hạo quay sang, mười phần là chế giễu

- Khi này cô bảo muốn ăn mì mà, có gì không đúng à?
- Đúng rồi em cũng có nghe đại tẩu nói vậy, em quên mất xin lỗi chị, để em gọi lại. - Một tên cúi đầu rồi rít đi đổi món
- Em cũng có nghe. - Ân Ân gờ cao tay

Mắt Phương Ly tròn trừng thần thốt. Tên tiểu nhân này lại chơi xỏ cô nữa rồi.

Thấy gương mặt ảm ức của cô, đang đau khổ đến chết, khóc không ra nước mắt Lâm Hạo vẫn không khách khí bồi thêm một câu nữa

- Không thích ăn mì à, gần đây có cháo ếch và bún măng vịt đấy!
- Anh. ....anh. . . - Cô tức điên (vì sao tức thì mấy chương trước có nói^^)

Một tên tỏ vẻ thông thái

- Hóa ra đại tẩu thích hai món đó à? Để lần sau em bảo tụi đàn em mua mang đến cho chị.
- MẤY NGƯỜI...

Ngày chủ nhật gì thế này, ra đường cùng tiểu nhân là như thế đấy! Nhưng quan trọng hơn là ngày mai đầu tuần, cuộc đời cô lại bước sang một trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tổ tình công khai

Buổi sáng đầu tuần trời trong xanh, mặt trời sắc vàng óng ánh chiếu xuyên qua những tầng tầng lớp lớp áng mây mang âm áp đến mọi nơi.

Phuong Ly đang sắp xếp giấy tờ chuẩn bị họp trong văn phòng hội học sinh thì bất thình lình nghe những tiếng bước chân rầm rập từ phía hành lang vọng đến.

Bản tính tò mò, cô hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Giang Tuấn và Lạc Anh, hoàng tử và nữ hoàng của trường đang nắm chặt tay, sánh vai nhau bước đi. Dọc đường biết bao ánh mắt đổ dồn về phía họ, ngạc nhiên có, bất ngờ có, đau lòng có, chúc phúc có.

Hai người vừa qua cánh cửa hội học sinh liền kéo theo đằng sau đó là một đám người ùn ùn vây kín hết cánh cửa chính và cửa sổ.

Phuong Ly giật mình choáng ngợp, cảnh tượng này sao giống ca sĩ nổi tiếng sắp sửa họp fans quá vậy?

- Giang Tuấn, anh không phải bảo là có chuyện muốn tuyên bố với mọi người sao? Em nghĩ là mọi người đang chờ đợi muốn nghe đó! - Lạc Anh cười ngọt ngào nhắc nhở anh

- Phuong Ly, anh lấy danh nghĩa hội phó yêu cầu em bước lên đây.

Giang Tuấn như không để ý Lạc Anh nói gì, gọi to tên Phuong Ly rồi chỉ tay về vị trí trước mặt anh

Cô khá bất ngờ nhưng cũng nghe theo, đây là lần đầu tiên thấy Giang Tuấn nghiêm túc thế này, nhưng sao lại cảm thấy có chút ớn lạnh vậy nhỉ?

- Phiền em đứng đây nói lớn cho tất cả mọi người biết bạn gái của anh là ai

Phuong Ly sững sốt, bạn gái của anh không phải là chị Nhã Đình, lúc trước chị ấy dặn cô là không được nói nên cô lắc đầu lia lịa. Không đâu, không thể phản bội thân tượng của mình được.

Giang Tuấn tiến thêm mấy bước bất ngờ đặt hai tay lên vai cô như tiếp thêm sức mạnh

- Em không cần sợ, cứ dũng cảm nói ra đi, em chính là bạn gái của anh mà.

Xung quanh bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía cô, há hốc mồm, hận không thể bám vằm cô ra thành từng mảnh.

- Cái gì, tôi... tôi là...khi nào chứ! - Đầu óc cô choáng váng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả

- Em đừng ngại, sẵn hôm nay có dịp đông đủ thế này chúng ta công khai luôn đi. Nếu không họ lại nói em đang quen ông già sáu bảy mươi tuổi nào đấy. Cái xe lần trước đón em sau trường cũng là của anh sao em không rõ.

Phuong Ly khóc không thành tiếng, đúng là anh nói vậy có thể dập tắt tin đồn được "bao nuôi" kia nhưng lại mang đến sóng gió còn lớn hơn.

Anh là đang giúp cô hay hại cô đây không biết nữa?

- Không phải như vậy mà. - Cô ra sức lắc đầu phủ nhận

Giang Tuấn nhàn nhã lấy trong túi áo "vật chứng" đưa sát tầm nhìn của cô

- Em không nhận, thế muốn anh công khai số hình hẹn hò của chúng ta cho mọi người cùng xem à?

Phuong Ly chấn động, đây...chẳng phải là hình chụp lúc cô giúp anh đóng giả bạn gái đi hẹn hò vì anh lừa cô bảo bị giang hồ truy sát sao? Còn là chụp cận cảnh, trên mấy tấm hình ghi rõ cả ngày tháng

Lẽ nào...mọi thứ đã được lên kế hoạch từ lúc đó.

Cô rõ ràng là tốt bụng giúp người sao kết cục của cô lại thành thế này?

Tiếng bàn tán vang lên càng lúc càng to, trái tim của nhiều nữ sinh đồng loạt tan nát.

Giang Tuấn nhếch môi cười, chưa bao giờ cô thấy ghét cái điệu cười của anh ta như vậy. Trong mắt ai khác có thể nó thể làm rung động, say đắm lòng người nhưng đối với cô nó hết như thứ vũ khí vô hình dùng để giết cô.

Chạy là thượng sách, nhưng chưa kịp hành động thì Giang Tuấn đã đoán được liền vươn tay nắm lấy tay kéo cô ngược trở lại.

Lúc khẽ quay đầu nhìn thấy Lâm tiểu nhân chống tay lên bàn, dáng vẻ như đang thưởng thức một bộ phim truyền hình dài tập, nhất định anh ra nghĩ trò này do cô bày ra.

Oan ức quá mà!

Lạc Anh đứng cạnh đó, nắm tay siết chặt, ánh mắt căm thù, gương mặt cực kì phẫn nộ.

Suốt 17 năm qua đây là lần đầu tiên cô ta bị mất mặt như thế. Vài ngày trước cô vô tình bắt gặp Giang Tuấn gặp gỡ ca sĩ Lư Nhã Đình, vốn nghĩ đem Lư Nhã Đình ra thì có thể ép Giang Tuấn chấp nhận mình, rồi thời gian trôi đi anh nhất định sẽ có tình cảm với cô ta, nào ngờ tình thế lại bị lật ngược thế này.

Nhưng mà Phuong Ly mày đừng đắc ý vội, mày vốn không biết chẳng qua mày cũng chỉ là bia đỡ đạn cho người khác mà thôi.

Bước cuối cùng trong kịch bản, Giang Tuấn còn dắt tay cô đến trước mặt "người nào đó" trình trọng tuyên bố

- Hội trưởng, tôi biết là trong hội học sinh nghiêm cấm chuyện yêu đương nhưng chúng tôi yêu nhau trước khi nhập hội nên không tính nhé, có ảnh hưởng gì tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm

Lâm tiểu nhân liếc cô bằng ánh mắt quái dị mà chắc chỉ mỗi mình cô cảm nhận được, còn cô thì lại chẳng dám nhìn thẳng anh.

- Tùy các người, miễn không ảnh hưởng đến sinh hoạt của hội học sinh là được, chúng ta bắt đầu họp, gần đến giờ rồi. Ai không liên quan có thể đi. - Lâm Hạo lạnh nhạt nói sau đó ngã người ra ghế.

Phuong Ly khóc không ra nước mắt, hộc hộc hộc, Lâm tiểu nhân thay vì hộc anh có thể có chút ý kiến để giải quyết chuyện này không? Nhiệm vụ của anh là xây dựng một học đường trong sáng lành mạnh chẳng phải sao?

Đám đông nhanh chóng giải tán. Buổi họp hôm đó Phuong Ly xin phép được biến mất, ngồi trong nhà vệ sinh ngắm lại cô có nên đổi tên cho mình thành "cô bé xui xẻo" không?

.....

Giờ ra về, đi chưa được mấy bước Lâm Hạo đã bị chặn đường. Không, phải nói là có người chờ sẵn để nói chuyện với anh

- Minh có việc nhờ cậu, giám sát Giang Tuấn giúp mình, đừng để cậu ấy trêu chọc Phuong Ly nữa, cũng đừng để cậu ấy lợi dụng quyền hạn mà ức hiếp em ấy như hôm nay nữa.

Lâm Hạo khựng người, hôm nay là ngày gì vậy? Một người dẫn cô ta đến xin phép quen, một người lại nhờ anh giám sát.

Khoan đã. Có khi nào... tất cả đều là do cô ta sắp đặt không?

Nhưng mà cái điệu bộ vừa khàn trương vừa nghiêm túc này của Minh Khải là lần đầu anh nhìn thấy. Lẽ nào...

- Dương Minh Khải, đừng nói với tôi cô gái mà cậu từng đề cập lần trước là Phuong Ly đó! - Lâm Hạo gắng giọng, ánh mắt dò xét

Minh Khải hơi bất ngờ, có nên đem hết mọi chuyện kể cho Lâm Hạo nghe để hỏi ý kiến không?

Sau vài giây anh lấy lại bình tĩnh, thần thần nói

- Thôi được rồi vì cậu là bạn thân mình nên mình thừa nhận với cậu, nhưng cậu đừng nói cho ai biết nhé! Cậu... ủng hộ mình chứ?

Lâm Hạo anh cười cũng như không cười, chẳng ngờ đến Minh Khải cũng là một trong những con cá, lại còn rất si tình, thậm chí bảo anh ủng hộ chuyện tình cảm với cô ta cơ đấy.

- Không. - Lâm Hạo phun ra một chữ lạnh lùng

- Thế có nghĩa là cậu ủng hộ Giang Tuấn? - Minh Khải bất ngờ, rõ ràng Lâm Hạo và Giang Tuấn đâu có hợp nhau

- Tôi chẳng ủng hộ ai cả, tôi chỉ muốn nói, chủ nhật này được nghỉ hai người rủ nhau đến bệnh viện khám tổng quát đi.

- Minh Khải: "..."

- Trông cậu hình như không có thiện cảm với Phuong Ly lắm thì phải? Rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Minh Khải nhìn ra được

- Thế sao tôi phải thiện cảm với cô ta? - Lâm Hạo liếc mắt lên

- Cậu đừng có nghe những nữ sinh trong trường đồn bậy bạ, em ấy không bắt cá hai tay, em ấy rất tốt. Tin đồn quen người sáu bảy mươi tuổi gì đó thì chắc chắn là không có. Còn chuyện của Giang Tuấn... - Minh Khải phân bua

- Bộ cậu sống chung nhà với người ta hay sao mà rõ quá vậy? - Lâm Hạo hừ nhạt cắt ngang

- Tất nhiên là tôi không có, thế cậu thì có à mà lại nghĩ người ta như thế? - Minh Khải tức thì nói vặn lại

Lâm Hạo chân mày chau lại rõ rệt, trầm ngâm một lát cất tiếng

- Được coi như tôi chưa nói gì, nhưng tôi cũng không thể hứa với cậu.

Lâm Hạo nói rồi nhanh chân bước đi. Thật không hiểu nổi, Phương Ly đó đã làm gì mà đến Minh Khai cũng bị mê muội, còn đứng đôi co với anh, kiểu này ba hay bốn con cá là xem ra là thật rồi.

Có nên đuổi cô ta đi trước khi cô ta dạy hư Ân Ân không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phượng hoàng

Giờ ra chơi ngày hôm sau, Phương Ly vừa đi dọc hành lang vừa lẩm bẩm tức giận.

Thật không ngờ tin đồn hôm qua lại lan nhanh với tốc độ phấn hoa bay trong gió, hậu quả là từ sáng đến giờ bàn cô tiếp bao nhiêu "khách quý", chỉ chút những bao câu mắng chửi rồi.

Còn "người nào đó" vẫn nghiễm nhiên là "chàng hoàng tử vô tội", thậm chí hào quang còn rực rỡ hơn trước, có công bằng không chứ?

Phải vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo để tiếp tục ứng phó mới được.

Nào ngờ vừa mới đẩy cửa vào thì cô đã bị hai người túm chặt lấy người lôi hẳn vào trong.

- Tất cả tội này, cứt.

Một câu quát của Tú Lan làm những nữ sinh có mặt tại nhà vệ sinh sợ hãi ra ngoài hết, cánh cửa đóng sập lại, chỉ còn lại đám người của ả và cô trong này, bây giờ mà có gì xảy ra thì đúng là thần không biết, quỷ không hay mà.

- Mày có biết vì mày mà hôm qua chị Lạc Anh mất mặt thế nào không? - Một cô gái tóc vàng hoe ánh mắt phát ra tia lửa căm hận, gào thét lên

Phương Ly thật không hiểu, có trách thì trách Giang Tuấn đi chứ, cô cũng là bị người ta lôi vào cuộc thôi mà.

- Là anh ấy tự ý làm vậy, tôi không có liên quan gì cả. - Cô uất ức nói

- Tội này còn chờ gì nữa hả?

Sau tiếng ra lệnh có hai ả ra sức lôi cô đến bồn nước đã được mở sẵn trước đó rồi ấn đầu cô vào.

Xung quanh bọn họ cười man rợ, mặc cho cô vẫy vùng trong nước. Phương Ly cố nín thở cũng không dám mở mắt, một hồi nước sặc cả vào mũi lẫn lỗ tai, đầu thì đau nhức vì bị giật tóc liên tục.

Lúc đầu cô còn cắn răng chịu đựng, sau đó thì sợ hãi ngập chìm trong tuyệt vọng. Chỉ mong có ai đó xuất hiện để cứu cô, vậy mà...chẳng có ai cả.

- Nói cho mà biết, tao là cháu gái của hiệu trưởng, cho dù tao có làm gì mày đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám bảo câu nào. - Nữ sinh 1 hả hê lớn lối

- Cái thứ lẳng lơ như mày có chết cũng chẳng đáng tiếc. - Nữ sinh 2 cay nghiệt

Có... có ai không cứu cô với! Có ai không?

Đau quá, khó thở quá!

RẦM!

Cánh cửa nhà vệ sinh bị đá sập không thương tiếc.

Lẽ nào cứu tinh của cô đến rồi?

- Mày là ai muốn chết theo nó à???

Trong mơ hồ cô nghe hình như có tiếng đánh nhau, bọn họ đồng loạt xông lên tấn công người đó nên cũng bỏ tay khỏi người cô ra. Hình như cả bọn hợp sức cũng không đánh không lại người vừa bước vào cứu cô nên thi nhau bỏ chạy.

Phương Ly ngồi bệt xuống sàn, ho sặc sụa, phải mất một ít thời gian mới có thể hít thở lại bình thường, lồng ngực cứ như muốn nổ tung ra, đầu tóc ướt nhẹp, mặt mũi trắng bệch, thất thần một hồi vì không ngờ mình có thể thoát được tay từ thần.

Ngọc Mai lặng lẽ kéo cô đứng dậy, cả hai đến một băng ghế đá, cùng trò chuyện.

Trước mắt cô là một khung cảnh đầy thơ mộng. Những cánh hoa mỏng manh rung rinh theo làn gió lượn quanh, tán cây xanh mát rợp bóng đồng thời đưa mình tạo thành một khúc ca du dương bên tai. Nó phần nào xoa dịu nỗi sợ hãi còn vương lại trong cô.

- Có biết tại sao khi có tin đồn cậu dụ dỗ anh Minh Khải đám con gái đó không ác độc với cậu bằng một nửa khi nghe tin cậu là bạn gái anh Giang Tuấn không? Không hẳn là vì anh Giang Tuấn được yêu thích hơn đâu. - Ngọc Mai lên tiếng trước

- Hả? Vậy thì vì sao?

- Mười năm trước ông ngoại của Giang Tuấn chủ tịch tập đoàn Hoàng Kim trước khi bệnh qua đời viết di chúc là sẽ để lại căn Biệt Thự Hoa Hồng làm quà cưới cho cháu gái sau này, nhưng kết quả là mẹ cậu ấy không có con gái. Thời gian sau đó lại có tin đồn là mẹ cậu ấy quyết định căn biệt thự đó sẽ trở thành quà cưới cho con dâu tương lai. Rất nhiều cô gái tranh nhau giành giật của hồi môn này đấy. - Ngọc Mai kể lại

Phương Ly giật mình, Biệt Thự Hoa Hồng thì cô biết.

Nó được ví như một tòa lâu đài, nguy nga tráng lệ, còn tên khác là Biệt Thự Thiên Đường. Đó là căn đẹp nhất, sang trọng nhất trên đường X, khu đó toàn là những căn biệt thự lộng lẫy nằm san sát.

Có người bảo bên trong là khuôn viên rộng lớn trồng vô số loài hoa đẹp như một thiên đường, đặc biệt là loài hoa hồng tím được nhập khẩu từ nước ngoài với giá rất đắt.

Cô đã từng ước một lần được vào tham quan nhưng nhìn cánh cổng cao sừng sững như bức tường thành, bên ngoài còn có hai anh bảo vệ đẹp trai canh gác thì biết đó chỉ mãi là ước mơ.

Có điều ông ngoại Giang Tuấn thật lạ, bình thường cô chỉ nghe trọng nam khinh nữ, thật không ngờ ông ấy lại để biệt thự cho cháu gái.

Ai mà được làm cháu gái ông ấy thật là có phúc chín mười đời.

- Khoan, vậy, những người đó nghĩ mình có ý định định đào mộ nhà anh ấy. Mình không có! - Phương Ly từ lờ mờ chợt hiểu ra mọi chuyện

- Tất nhiên mình biết, nhưng Lạc Anh không bao giờ là nhân vật đơn giản. Hôm nay không có mình chưa chắc cậu còn khỏe mạnh mà ngồi đây.

- Mình không gây rắc rối cho cậu chứ? - Phương Ly siết chặt cánh tay Ngọc Mai, áy náy

- Không sao đâu. Mà nói đến biệt thự Hoa Hồng mình chợt nhớ đến lời đồn hay lắm, không biết cậu nghe chưa?

- Hả, lời đồn gì? - Phương Ly giương mắt tò mò

Ngọc Mai hắng giọng một cái rồi nghiêm nghị

- Nghe đâu... nếu như không phải chủ nhân mà ở lại trong căn biệt thự ấy thì hễ đến buổi tối sẽ nhìn thấy THỨ LẦN KHUẤT TRONG MÀN ĐÊM bay qua bay lại đấy.

- Thôi cậu đừng kể nữa. - Phương Ly mặt mày tái xanh, bịt tai lại - Chúng ta nói sang chuyện khác đi.

- Không phải cậu sợ ma đấy chứ. - Ngọc Mai cười sảng sặc một lúc - Nhưng chuyện này không chỉ là lời đồn đâu, là thật đấy. Mẹ của Giang Tuấn còn mời cả thầy bói và thầy phong thủy về xem nữa.

Phương Ly gỡ bịt tai ra, nhớ lại chuyện cũ mà lắc đầu

- Thầy phong thủy thì không biết nhưng đừng tin lời thầy bói quá. Cách đây mấy năm mình cùng một người bạn lên tận trên núi đi xem bói. Bạn mình bảo bà ấy mệnh danh là tiên cô nói đầu trúng đó, vậy mà nhìn mình một hồi rồi phán như đinh đóng cột rằng mình sinh ra có "Mệnh số phượng hoàng", còn là "Song phượng hoàng" gì gì đó. Cậu nói xem có đúng chỗ nào đâu!

Ngọc Mai nghiêng đầu, chăm chú vào sống mũi cao thẳng thanh tú, ánh nắng mặt trời từng tia vàng óng ánh như ngưng đọng trên tóc, đồng thời làm tỏa sáng làn da trắng như tuyết của Phương Ly rồi mạnh mẽ phán hơn cả thầy bói

- Thử nghĩ theo hướng khác xem, mẹ của Giang Tuấn được mệnh danh là "Phượng Hoàng của giới giải trí", cậu vừa đẹp lại vừa hát hay như vậy, biết đâu sau này cậu là người kế thừa của cô ấy!

Phương Ly nghe xong chuyện hoang đường này liền bụm miệng ho sặc sụa

- Cho mình xin đi, có nằm mơ ban ngày cũng không đến lượt mình.

- Tại sao? Cậu bảo là cậu muốn trở thành ca sĩ còn gì!

- Nhưng hai chuyện đó đâu có giống nhau. Mà Ngọc Mai, giờ mình hiểu sao cậu luôn bảo bản thân không giống con gái rồi, có vẻ như cậu chẳng sợ gì cả.

- Ai bảo cậu mình không sợ gì. - Giọng Ngọc Mai có phần ngẹn lại

- Hà? Vậy cậu sợ gì? - Phương Ly theo quán tính hỏi

- Mình sợ... yêu đơn phương. - Lời nói rất nhỏ nhưng Phương Ly vẫn có thể nghe ra, cô bạn nói xong liền kéo tay cô đứng dậy - Sắp vào học rồi, nhanh lên kéo trễ bây giờ.

Trên đường về lớp cô luôn ngẫm nghĩ những lời vừa mang đầy tâm sự vừa quá đỗi chân thật của Ngọc Mai vừa rồi, có khi nào cậu ấy đang đơn phương ai đó không?

Đừng bảo là... Lâm tiểu nhân nhé!

.....

Trong một góc khuất ở trường

- Chị ơi, kế hoạch thất bại rồi, lúc nãy nhảy ra con nhỏ Triệu Ngọc Mai phá đám, hai tụi nó là bạn của nhau. - Một cô gái đến báo cho Lạc Anh

Nghe tên Triệu Ngọc Mai Lạc Anh có chút giật mình, quay sang ra lệnh

- Ai cũng phải có điểm yếu, cho người đi điều tra về cô ta.

- Chị à không cần tìm, chị quên mất một nhân vật quan trọng có thể giúp chúng ta rồi sao? - Cô gái khác đứng bên cạnh nói

- Là ai? - Lạc Anh nhíu mày nhớ lại

- Hai ngày nữa chị ấy sẽ về nước đấy. - Cô gái nở nụ cười nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nữ hoàng diễn xuất

Mới sáng ra cả trường đã ầm ĩ cả lên, nghe nói nữ thần của trường Triệu Ngọc Chi hôm nay mới về nước.

Phương Ly ngồi trong lớp nghe những lời bàn tán đại khái cũng hiểu được.

Cô ấy được mệnh danh là hoa khôi của hoa khôi, hay còn gọi là nữ thần, từ thời trung học đã là niềm mơ ước của mọi chàng trai, có thể khiến nhiều nam sinh trường khác si tình chờ ngoài cổng trường chỉ để được ngắm nhìn, số người theo đuổi ở An Hoa cũng xếp hàng dài hết sân trường, vậy mà Triệu Ngọc Chi chỉ để ý đến một người duy nhất.

Chỉ là đoán tới đoán lui cũng chẳng ngờ rằng người đó lại là Lâm tiểu nhân.

Thêm một điều là hôm nay đổi lịch học thể dục, lớp của cô cùng lớp 12A1 học chung một sân. Nghe mọi người nói muốn xem phim thì nhanh chân lên.

Hóa ra phim chính là thể này đây.

- Anh, chúng ta đã lâu quá không gặp rồi, anh có muốn uống chút nước không? - Ngọc Chi đưa chai nước đến trước mặt Lâm Hạo, khẽ chớp đôi mắt long lanh đầy mong chờ

Vậy mà Lâm Hạo cứ coi như không có gì xảy ra, Ngọc Chi thu chai nước về mà trong lòng tức tối.

- Anh nhớ tên em chứ? - Ngọc Chi ráng nặn ra một nụ cười

- Em gái Triệu Ngọc Mai. - Lâm Hạo trả lời lấy lệ

- Em là Triệu Ngọc Chi.

- Thế cô không phải em gái Triệu Ngọc Mai? Cắt đứt quan hệ rồi à?

Nụ cười trên môi Ngọc Chi tắt ngấm. Cô yêu anh nhiều đến vậy ai ai cũng biết, còn anh thì sao? Lúc nào cũng lạnh nhạt với cô, đến liếc mắt anh còn chẳng thèm liếc một cái, tên cô anh cũng chẳng thèm nhớ, không muốn gọi, có gọi thì cũng là em gái Triệu Ngọc Mai.

Chị ta đối với anh quan trọng như vậy sao?

- Em là Triệu Ngọc Chi, hy vọng lần tới anh sẽ gọi đúng tên em.

Lâm Hạo không hề phản ứng lại, cứ một mạch mà đi thẳng.

Gương mặt của Triệu Ngọc Chi tức tối đến đáng sợ, hai tay siết chặt như thể muốn bóp nát tất cả mọi thứ. Nhưng cô nhất quyết không bỏ cuộc, cô không có được anh thì người khác cũng không thể có được.

Trong một góc Ngọc Mai đang đứng khoanh tay nhìn về cảnh tượng ấy hất mặt lạnh nhạt nói

- Phương Ly, cậu nhìn rõ chưa?

- Cậu ghen à? - Phương Ly nói rất nhỏ, nhỏ đến mức Ngọc Mai không nghe thấy gì

- Triệu Ngọc Chi đó thật ra chính là em gái ruột của mình.

- Em gái ruột á? Nhưng hai người bằng tuổi mà? Lẽ nào là sinh đôi?

- Không, tội mình là chị em cùng cha khác mẹ, mẹ nó là người phụ nữ bên ngoài của ba mình lại mất từ lúc nó còn nhỏ nên từ khi đón về nhà nó luôn ganh tị với những gì mình có, và lại tính khí khác nhau nên không thể hòa hợp được. Lại còn cả chuyện liên quan đến Lâm Hạo ấy nữa... mà thôi...

Ngọc Mai định nói rồi lại không nói tiếp mà nói sang chuyện khác

- Chỉ cần cậu nhớ là tránh xa nó ra là được, nó là nữ hoàng diễn xuất đấy!

Nữ hoàng diễn xuất?

- Còn nữa này, nhớ cho kĩ, con trai trên đời này có chết hết cậu cũng không được thích Lâm Hạo đấy. - Ngọc Mai cực kì nghiêm túc như đang đe dọa cô

Phương Ly giương đôi mắt lên nhìn cô bạn chăm chăm, có phải Ngọc Mai cũng thích anh ta nên mới bảo cô như thế vì không muốn cả hai xảy ra xung đột không?

- Cậu yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu! - Phương Ly khẳng định chắc nịch

- COI CHỪNG ĐÓ!

Sau tiếng la lớn cảnh báo của Ngọc Mai, Phương Ly cũng cảm nhận được có gì đó đang lao đến mình từ phía sau, cô muốn xoay người tránh né nhưng không kịp nữa.

“BỘP”

Chuyện gì đến cuối cùng cũng đến. Sau khi bị thứ đó bay đến đập vào đầu thì cô bị mất thăng bằng nên ngã khụy xuống nền đất, đầu gối chống xuống bằng lực mạnh tạo thành một vết trầy xước chảy máu.

Phương Ly đến giờ vẫn chưa hoàn hồn chỉ thấy bên cạnh cô phía xa là một trái bóng đang không ngừng lăn lóc.

Ngọc Mai hốt hoảng đỡ cô dậy rồi quay sang trừng mắt về phía Trình Tú Lan đang thông thả từng bước như người mẫu catwalk về phía quả bóng

- Cô phát bóng kiểu gì vậy? Có mất không?

- Ai da, tôi không cố ý. - Tú Lan hời hợt nói

- Phải rồi, các người chỉ cố tình thôi. Mau xin lỗi đi. - Ngọc Mai vẫn ra sức bảo vệ cho cô

- Trái bóng không có mắt, ai đó xui xẻo thì ráng mà chịu. - Tú Lan nhún vai cười khẩy

- Các người sợ người khác không chết được nên muốn giúp một tay à, thế tôi cũng giúp các người một tay nhé. - Ngọc Mai sắc mặt vẫn vô cùng giận dữ

- Thế giờ muốn sao đây, muốn xin lỗi thì đi mà bảo quả bóng xin lỗi. - Tú Lan khoanh tay trước ngực lạnh lùng thách thức

Thấy đang có tiết mục hay, Triệu Ngọc Chi từ xa ung dung bước lại.

Đến lúc này Phương Ly mới có dịp nhìn thật kĩ, trước mặt cô là một cô gái có khuôn mặt kiểu diễn, bộ đồng phục vừa vặn làm nổi bật thân hình mảnh

mái và vóc dáng dong dong cao, mái tóc uốn cong gọn sóng, đôi mắt long lanh hút hồn, thật xinh đẹp và thuần khiết.

Giờ thì cô đã hiểu vì sao mọi người lại tung hô là nữ thần rồi.

Trái ngược với Ngọc Mai mang vẻ ngoài mạnh mẽ thì em gái cậu ấy lại đẹp một cách mỏng manh yếu đuối, là kiểu mà bất kì người con trai nào cũng muốn bên cạnh che chở bảo vệ.

- Chị hai, lúc trước đánh nhau cũng đâu có nương tay, cũng chẳng xin lỗi ai hết, giờ lại muốn người ta xin lỗi, chị có nên tự vả mặt mình không? - Ngọc Chi cất giọng châm chọc

- Câm miệng, chuyện của tao và bạn tao mắc mớ gì đến mày. - Ngọc Mai lớn tiếng quát

- Mình chỉ hơi đau chút thôi, mình không sao, bỏ đi, dù sao cũng là em gái cậu mà. - Thấy tình hình có vẻ căng thẳng Phương Ly lay lay cánh tay Ngọc Mai

- Được rồi, kệ cái đám người này, để mình đưa cậu xuống phòng y tế xem thử.

Ngọc Mai và Phương Ly cùng thẳng bước mà chẳng hề hay biết có một ánh mắt nham hiểm đang dõi theo

"Bạn sao? Người như chị mà cũng xứng có bạn. Chị hai, để xem chính tay tôi sẽ phá hủy tình bạn của chị như thế nào?"

.....

Ngọc Mai nhanh chóng dẫn cô đến bên giường của phòng y tế chuẩn bị làm thao tác sơ cứu thì có ai đó bước vào.

- Anh Minh Khải sao anh lại ở đây? - Hai cô gái cùng cất tiếng hỏi

- Khi nãy anh thấy hơi đau đầu nên vào đây xin ít thuốc. - Minh Khải nói nhưng ánh mắt cứ chăm chú dán chặt vào vết thương đang rỉ máu nơi đầu gối của Phương Ly.

Ngọc Mai là người thông minh nên vừa nghe đã hiểu, nhanh nhẩu nói

- Ồ, thôi vậy nhờ Minh Khải chăm sóc Phương Ly giúp em, tại em cũng không rành băng bó lắm.

- Ừ, vậy em về lớp đi cứ giao cho anh.

- Phương Ly mình đi nhé.

Ngọc Mai vừa đi khỏi Minh Khải nói xong thì tiến lại tủ thuốc lục lợi bên trong.

Phương Ly ngồi trên giường nhưng chân thì đung đưa trên dưới đất. Cô nhìn vào vết thương đang rỉ máu nơi đầu gối, rồi vô thức đưa tay chạm vào chất lỏng màu đỏ.

- Á...đau

Cô đứng là nghịch dại mà, giống hệt như mấy đứa con nít.

- Em không sao chứ? - Minh Khải tưởng cô có chuyện hoảng hốt quay lại nhìn

- Không sao. - Phương Ly gượng cười

- Anh giúp em khử trùng vết thương, sẽ hơi đau một chút, cố gắng chịu nhé.

- Anh cứ đưa đây em tự làm được, anh đang đau đầu mà. Anh tìm được thuốc của mình chưa?

Minh Khải ngẩng người một lát, thật ra anh nào có đau đầu, chỉ là lúc nãy đi vô tình nghe được Tú Lan nói chuyện với mấy cô gái khác về việc cố ý ném bóng làm cô bị thương. Anh không suy nghĩ thêm gì nữa mà vội vã đến đây, có mặt Ngọc Mai lại thấy hơi ngại nên anh viện đại một lý do, nào ngờ Phương Ly lại tin là thật.

Cô bé này...lúc nào cũng dễ tin người như vậy.

- Không sao, gặp em xong anh hết đau rồi, để anh giúp em - Minh Khải cười xuề xòa

- Nhưng...mà...

Bắt gặp ánh mắt kiên quyết của anh cô biết bây giờ có từ chối cũng không được nên đành ngồi yên ngoan ngoãn.

Anh tỉ mỉ lấy bông gòn thấm thuốc khử trùng lau sơ vết thương cho cô, anh làm rất nhẹ tay vì sợ cô đau.

Chẳng ngờ đường đường một đại thiếu gia như anh lại ngồi đây giúp cô chăm sóc vết thương, lại còn hết lần này đến lần khác quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Khóe môi cô bắt gặp nở nụ cười, nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân.

- Em không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa, ở trường này ngoài Ngọc Mai ra thì anh là người tốt nhất với em, đang bệnh mà cũng giúp em, cảm ơn anh.

- Á...

Là vì Minh Khải nghe xong những lời đó vui mừng quá không mất tập trung ấn vào vết thương hơi mạnh tay.

- Anh xin lỗi, em không sao chứ.

- Dạ không có gì đâu, hơi đau một xíu.

Thật ra là đau lắm!!!

Minh Khải lại tiếp tục động tác, lần này anh chú tâm hơn

- Phương Ly, chuyện mấy tấm hình em chụp cùng Giang Tuấn là thế nào vậy? - Nói chuyện này giờ, cuối cùng anh cũng đi vào trọng tâm

Phương Ly lắc đầu, lời lẽ trong lòng đều tuôn ra hết

- Anh đừng nhắc nữa, là anh ấy lừa em, nhờ giúp đóng giả bạn gái rồi chụp hình lại, em muốn sống lâu hơn nhất định phải né anh ta ra mới được.

- Thế chuyện em là bạn gái cậu ấy...- Minh Khải có ý lấp lửng về sau

- Tất nhiên là không phải rồi. Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.

Nghe đến hai từ "hiểu lầm" thì gương mặt Minh Khải lại bùng lên sức sống, trong lòng anh chợt thấy rất vui. Phương Ly thấy anh cười cũng không hiểu vì sao anh cười nhưng cô cũng thấy vui theo anh.

Sau đó vì chưa đến giờ vào học nên cả hai tiếp tục bàn chuyện.

Bên ngoài ánh nắng chan hòa, gió cuốn lá nhảy múa như hòa nhịp cùng nụ cười của hai con người trong phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sự cố trong phòng thay đồ

- [Trong 5 phút nếu không đem đồ thể dục của tôi xuống phòng thay đồ nam thì sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.]

Đang ngáp ngáp dài ngồi trong lớp đọc tin nhắn hiển thị trên màn hình mà Phương Ly không khỏi giật mình ngồi thẳng dậy.

Cô lật đật kiểm tra lại bộ quần áo trong cặp của mình... thôi xong, sáng sớm do quá vội vàng cô đã lấy nhầm đồng phục thể dục của Lâm tiểu nhân.

Tiết sau của cô cũng là tiết thể dục, cô cũng không thể nào mặc bộ quần áo size nam rộng thùng thình này xuống sân được.

Về mặt cô ỉu xiu quay sang cầu cứu Ngọc Mai

- Làm sao đây, mình thật sự phải vào phòng thay đồ nam, mình có chuyện.

- Dính tới tên Lâm Hạo đó? - Ngọc Mai đoán

- Phải. - Phương Ly gật đầu một cách khó khăn

- Thưa thầy bạn Phương Ly bị đau bụng ạ, em muốn dẫn bạn ấy xuống phòng y tế. - Ngọc Mai phản ứng nhanh nhạy giơ tay cao lên xin phép

- Sắp hết giờ rồi, sẽ tới tiết thể dục, em ráng chịu có được không? - Thầy giáo dừng viết bảng, quay đầu lại hỏi

- Á...Á... đau quá, thưa thầy em không chịu được. - Phương Ly cố gắng diễn thật sâu, nhắm mắt tỏ vẻ mặt đau khổ, tất cả đều tại "ai đó" dòn cô đến bị

kịch này

- Được rồi nhưng chỉ được đi một người thôi kéo người khác chú ý. Phương Ly, em có thể tự đi không? - Thầy giáo lo lắng hỏi han

- Dạ...được ạ.

Phương Ly lấy bộ đồng phục che mặt mình lại, ôm bụng giả vờ chậm chạp ra khỏi lớp, Ngọc Mai nhìn theo mà lắc đầu.

Đứng trước cửa căn phòng mà cả đời này cô cũng không nghĩ có ngày mình đặt chân tới, thận trọng ngó nghiêng xung quanh để chắc chắn không có ai rồi mới hít thật sâu bước vào.

Lâm Hạo đã có mặt sẵn ở đó, sắc mặt u ám nhìn đồng hồ đất giá đeo tay.

- Đến muộn hai phút.

- Xin lỗi. ...

Cô không dám nói là do đầu gối còn hơi đau đi nhanh có chút khó khăn vì nói ra thì anh ta cũng chẳng thương hại mà vẫn mắng cô như thường.

Nói đi nói lại đồng phục thể dục nam nữ đều giống nhau, chỉ khác mỗi kích cỡ, lúc cô phoi lại để hai bộ ở cạnh nhau, dẫn đến xếp lại và đưa nhầm cho Lâm tiểu nhân này.

- Có phải cô cố ý không? - Lâm Hạo khoanh hai tay trước ngực nói

- Cố ý cái gì? - Phương Ly không hiểu

- Được gặp riêng tôi ở trường.

Cái tên tiểu nhân này, đừng có mà vu oan cho con gái nhà lành như vậy.

Phương Ly bậm môi trợn mắt không nói gì chỉ từ từ hai tay đưa anh bộ quần áo. Còn cái cách anh đưa lại dường như muốn đập thẳng bộ quần áo vào mặt cô.

- Tại sao phải bắt tôi đem đến tận đây mà không phải chỗ khác? - Phương Ly xụ mặt xuống

- Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. - Lâm Hạo hờ hững nói

- Anh...tính giỏi thật đấy, rõ ràng là an toàn với anh nhưng nguy hiểm với tôi mà...vội lại... - Phương Ly thoáng xấu hổ, cúi mặt nói tiếp - Dù sao tôi cũng là con gái...lỡ có ai thấy thì sao?

- Tôi không sợ mất danh dự khi bị phát hiện ở cùng cô thì cô sợ cái gì?

- Anh...ý anh là danh dự của tôi không quan trọng???

- Tôi không nói, là cô tự suy diễn ra đấy nhé.

- Dù sao danh dự của con gái quan trọng hơn. - Phương Ly lớn tiếng giành quyền lợi

- Cô không phải con gái.- Lâm Hạo dứt khoát

- Anh...- Cô ghen hòng không lý lẽ nào cãi được nữa

Cả hai đang bận cãi nhau tiếng ồn vang tới từ phía bên ngoài càng lúc càng to, hình như có người đang bước tới, còn không phải một hay hai người mà là rất nhiều người.

Chết, chẳng lẽ tới mới đó đã tới giờ lớp 12A1 vào phòng thay đồ!!!

Phương Ly hốt hoảng lay lay cánh tay Lâm Hạo tìm con đường sống, bây giờ cô chạy ra thì chắc chắn sẽ bị nhìn thấy.

- Anh nghĩ cách giúp tôi đi, nếu họ phát hiện ra danh dự đời con gái của tôi tính làm sao? Sau này tôi còn phải lấy chồng nữa.

- Chui vào trong đó đi.

Lâm Hạo tỉnh bơ như đã dự liệu sẵn từ trước chỉ tay về chiếc tủ ở góc tường, đủ để một người chui vào ngồi...nhưng quan trọng là ...

- Nhưng nó có khe hở mà. - Phương Ly nhăn nhó

- Có ai bảo cô nhìn à?

- Tôi...

- Học cách kiềm chế tính háo sắc của mình đi.

- Anh...

Tại sao nói dễ nghe vậy chứ, dù có nhìn hay không nếu bị phát hiện vẫn chết như thường thôi. Một cô gái bị phát hiện trốn trong tủ phòng thay đồ nam thì số phận sẽ thế nào?

Lâm Hạo không điểm xia đến cô nữa, quay mặt đi, nụ cười nhàn nhạt mà lạnh lùng

- Thế thì cứ đứng đây luôn đi, tôi sẽ nói là cô vào đây rình người khác bị tôi bắt được.

- Anh dám...- Cô tức đến chết

- Nói tiếp đi cô còn mười giây. - Ai đó vẫn rất thân thiện trên đau khổ của cô mà đếm số - Chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn...

Sao đòi cô mỗi lần dính tới tên tiểu nhân này lại xui như vậy chứ...

Hết cách đành buộc phải nhét mình vào chiếc tủ, cuối cùng là...nhắm mắt lại rồi tự nhủ với lòng

"Mày không nhìn thấy gì hết cũng không nghe thấy gì hết!!!"

Nghe tiếng bước chân rầm rập đi vào chốc bên ngoài có nhiều người lắm, dù bịt tai lại vẫn nghe tiếng ồn ào vang lên không dứt. Cô ngồi trong tủ vừa ngộp vừa nóng, vừa sợ hãi, một phút trôi qua như hàng thế kỉ, Huhu...

Khi nghe tiếng bước chân đồng loạt rời khỏi cô mới thở phào nhẹ nhõm. Định chui ra khỏi nhưng chợt có tiếng nói vang lên, biết mình vẫn chưa an toàn nên nán lại.

Chất giọng ấm áp này...là của anh Minh Khải mà!

- Minh theo như lời cậu nói lần trước, làm những chuyện giúp đỡ "em ấy", nhưng "em ấy" hình như vẫn chưa hiểu ra tình cảm của mình. - Minh Khải hơi ủ rũ

- Cậu ra ngoài đi chuyện này không nên để "người khác" nghe được. - Lâm Hạo lại nhìn vào cánh cửa tủ đóng kín

Minh Khải đảo mắt một vòng quanh phòng, cửa thì đóng, một con ruồi cũng không thấy, lấy đầu ra "người khác".

- Nơi này có ai đâu! Cậu đang đánh trống lảng đây à? Nói xem, bây giờ mình nên...

- Rốt cuộc cậu có muốn để cô ta nghe chuyện này không? - Lâm Hạo lớn tiếng

- Tất nhiên là không, nếu có thì tôi sẽ đứng đây hỏi ý cậu à? - Minh Khải khẳng định

- Thế đi ra ngoài nhanh đi! - Lâm Hạo gất lên

Minh Khải lơ mơ không hiểu nhưng vẫn đi ra vì cho rằng Lâm Hạo hôm nay không được khỏe trong người nên mới thế.

- Thế tôi đi. Cậu thay đồ đi. - Minh Khải nói rồi đi mất

Phương Ly lúc này mới đẩy cửa chui ra khỏi tủ, ngẩng mặt lên, trên người Lâm Hạo vẫn là bộ đồ học sinh như ban đầu.

Anh đứng yên quan sát gương mặt được phủ lên một lớp phấn đỏ đỏ hồng hồng của cô.

- Đỏ mặt, tôi không biết cô trong sáng vậy đấy!

- Không phải...tôi...tôi đỏ mặt vì nóng, anh có biết là trong đó nóng lắm không, anh vào mà ngồi thử xem. - Cô lấp bắp chống chế, mặt vẫn đỏ gay cả lên

- Tôi quang minh chính đại, đầu có giống như cô, có tạt giạt mình phải vào đó ngồi!

- Anh... - Phương Ly thiếu điều học máu tại chỗ, cô bị như vậy là vì ai chứ. - Mà này giờ anh sao chưa thay đồ ra sân đi

- Sợ có người nhìn trộm

- Tôi không có nhìn

- Tôi có nói cô à.
- Rõ ràng anh đang ám chỉ tôi. Nơi này còn ai nữa đâu!
- Được rồi, bây giờ có nghe gì không? - Lâm Hạo sắc mặt hơi biến đổi
- Nghe gì? Tôi bịt tai suốt từ đầu đến lúc bước ra. - Phuong Ly ráng làm ra vẻ mặt thản nhiên nhất

Lâm Hạo hy vọng cô gái này thật không nghe gì, nguyên tắc làm người của anh là không bán đứng bạn bè.

Sau cuộc nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại của hai người khi này thì Phuong Ly cũng không hiểu hết hoàn toàn, nhưng đại khái có thể đoán được anh Minh Khải đang thích "một cô gái nào đó" rồi nhờ Lâm Hạo cho ý kiến.

Nghe trộm chuyện riêng người khác là không tốt, cô vô ý nghe rồi nên cứ vờ như không biết gì.

- Ra ngoài nhanh để tôi thay đồ, hay là muốn tôi coi đồ trước mặt cô? - Lâm Hạo từng chữ rõ ràng như một lời đe dọa
- Anh coi thì cứ coi đi, mặc kệ tôi. - Phuong Ly đang bận suy nghĩ chuyện của Minh Khải nên bất giác không biết mình đang nói gì

Đến khi nhận ra...!!!

Lâm Hạo từng bước tiến về phía cô, anh tiến một bước cô lùi một bước đến khi thân thể nhỏ bé bị bóng dáng cao lớn của anh ép đến cả người dựa hẳn vào chiếc tủ sắt phía sau.

Ánh mắt của cô nâng lên chạm ngay khuôn mặt đẹp trai đầy ma mị cùng ánh mắt đen thẳm của anh thì vừa sợ hãi, vừa hoảng hốt tim vừa đập thình thịch không ngừng.

Lâm Hạo một tay chống mạnh lên tủ ngăn cô chạy trốn, tay còn lại đưa lên, cô tưởng anh sẽ gỡ trò sàm sỡ nên đưa tay đưa tay lên giữ chặt cổ áo nào ngờ...

- Anh... định...định làm gì...?? - Cô hốt hoảng lắp bắp, bàn tay giờ đã đưa lên che mặt, nào ngờ anh lại...cởi nút áo của chính mình.
- Làm việc phải làm ở phòng thay đồ. - Lâm Hạo nhàn nhã nói
- Anh...biến thái.
- Tôi thay đồ ở phòng thay đồ thì gọi là biến thái! Thế người trên thế giới này đều là biến thái rồi.

Cô tự hỏi có phải tên này gọi cô đến đây là vì giây phút này không? Khiến cô có mười cái miệng cũng nói không lại.

- Anh mà không dừng lại tôi la lên đó!
- Thế là đi, để người ta vào đây bắt quả tang cô rình tôi thay đồ.
- Anh...

- Giờ...thế nào??? - Lâm Hạo gằn lên từng chữ
- Tôi sai rồi, tôi ra, tôi ra mà...!! - Phuong Ly mếu máo trả lời tấp lự

Lâm Hạo thả tay. Cô khiếp vía liền ba chân bốn cẳng ôm bộ đồ thể dục chạy vụt đi lập tức. Thật là nguy hiểm quá.

Lâm Hạo nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa mà lắc đầu

"Y như một con ốc".

Phuong Ly không ngờ rằng cảnh tượng khi cô rời khỏi phòng thay đồ nam đã đập vào mắt một người, người đó nghiêng răng, lửa giận bốc lên, ngón tay như những móng vuốt sắc xé toạc chiếc lá trên cây

"Ra là mày. Tao sẽ cho cả An Hoa này biết mày là người thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hiểu lầm

Sau khi học thể dục xong là giờ ra chơi Phương Ly cùng Ngọc Mai kéo nhau xuống căn teen uống nước, nhưng đi được nửa đường thì Ngọc Mai nhận được tin nhắn của ai đó, về mặt rất khó coi rồi bảo cô đi một mình xuống dưới trước.

Phương Ly ngồi vào bàn được vài phút thì chiếc loa nằm trên tường căn teen thường dùng để phát thông báo mỗi ngày của ban phát thanh tự dung hôm nay lại phát ra tiếng la hét của một cô gái.

"Chị ơi em xin lỗi chị, chị đừng đánh em nữa mà!"

Không khó để nhận ra chủ nhân của nó, chất giọng ngọt ngào đặc trưng như vậy chỉ có thể là của hoa khôi Triệu Ngọc Chi em gái Ngọc Mai.

Tất cả mọi người đều đứng dậy hoảng hốt chỉ tay về chiếc loa.

"Chị ơi em biết sai rồi, xin chị tha cho em..AAA"

"Tao đã làm gì mà mày hả con nhỏ kia?"

Là tiếng của Ngọc Mai, lẽ nào khi này là Triệu Ngọc Chi hẹn cậu ấy ra. Bên trong chiếc loa vẫn tiếp tục là màn la hét của Ngọc Chi xin Ngọc Mai đừng tay khiến mọi người xung quanh không khỏi thương tâm.

“Chị đừng tưởng nơi này là hồ bơi sau trường thì không ai biết chuyện chị làm với em!”

Sau câu nói đó tất cả mọi người xung quanh đều đồng loạt ào ào kéo đến khu hồ bơi phía sau trường để xem náo nhiệt.

Phương Ly nhất thời cũng sốt chôn chân một chỗ, một lúc mới đứng dậy đuổi theo mọi người. Cô tuyệt đối không tin Ngọc Mai là người có thể ra tay như vậy đối với em gái mình, nhất định là có chuyện gì hiểu lầm ở đây.

Khi đến nơi thì hồ bơi đã bị đám đông vây lấy, cô khó khăn lắm mới chen lên phía trên được một chút.

Phương Ly nhìn thấy đằng xa kia những người của hội học sinh đang đứng đó ôm chặt lấy Ngọc Chi cả người bị ướt sũng trông cứ như mới vớt từ phía dưới hồ lên, tóc tai thì rối bù ướt nhẹp, bộ dạng thê thảm không gì bằng.

- Chị đại diện cho hội học sinh muốn làm rõ tại sao em lại có thể bắt nạt em gái mình ngay tại trường như vậy? - Lạc Anh khoanh tay trước ngực, lớn giọng nói với Ngọc Mai

- Các người cùng một bọn đúng không? Sao các người biết mà tới đây? - Ngọc Mai không hề e ngại đáp

- Em gái của em nói chúng tôi biết chuyện thường xuyên bị em đánh, vì danh dự của trường chúng tôi không thể không can thiệp vào. - Lạc Anh giả vờ điềm đạm như lo nghĩ cho đại cục nhưng ánh mắt thì thâm hiểm vô cùng

- Chuyện này không liên quan đến hội học sinh, các người tránh ra!

- Đánh đập rồi xô học sinh trong trường xuống nước, phải chịu kỉ luật đấy! - Nữ sinh 1

- Bằng chứng đâu, có giỏi thì các người đem ra đây? - Ngọc Mai trừng mắt nói

- Khi này cả trường đều nghe thấy hết chuyện cô làm hết rồi, đó là bằng chứng! - Một nữ sinh vỗ ngực tự tin nói

Ngọc Mai uất ức quá quát lên

- Các người chỉ nghe chứ đâu có thấy, có biết là nó đang đóng kịch giả vờ khóc lóc rồi tự té hay không? Nó từng đạt huy chương cuộc thi bơi lội hồi cấp 2 đấy!

Triệu Ngọc Chi muốn cầu kết với Lạc Anh giải quyết với Ngọc Mai trước rồi sau đó sẽ tới Phương Ly. Họ cùng nhau đã giăng ra một cái bẫy để cả trường này đồng loạt tẩy chay Ngọc Mai, nhưng trước tình hình này chưa chắc gì có thể thắng.

Triệu Ngọc Chi khẽ mỉm cười. Không sao, cô vẫn còn chiêu cuối cùng.

Cô ta hướng mắt về Ngọc Mai cố gượng ép ra một giọt nước mắt

"Chị hai, em biết chị ghét em vì em từng hẹn hò với anh Thiếu Dương vì chị cũng thích anh ấy, sau này em không dám nữa đâu."

Phương Ly đứng trong đám đông sững sờ, mọi người càng sững sờ hơn.

Ngọc Mai... thích anh Thiếu Dương?

- Chị em đại chiến vì một thằng con trai, tôi tưởng chỉ có trên phim thôi chứ? - HS1

- Nếu là cậu thì cậu chọn ai trong hai người đó? - HS2

- Cái này còn phải hỏi à? - HS3

- Thế là không có được tình yêu nên quay sang đánh em gái. - HS4

- Chị Hoạn Thư em Thúy Kiều, vụ này hay nha! - HS5

Ngọc Mai hai tay nắm chặt không ngừng run lên dù ngoài mặt cực kì bình thản

- Chuyện này nếu các người có bằng chứng rõ ràng thì đưa ra, không thì câm miệng hết cho tôi!

Xung quanh thấy ánh mắt tóe lửa của Ngọc Mai không ai dám chặn lại, họ tẻ ra thành con đường chính giữa cho cô đi.

Triệu Ngọc Chi nhìn theo, trong lòng cực kì hả hê, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

- Ngọc Mai, cậu sao vậy Ngọc Mai! - Phương Ly thoát khỏi đám đông, chạy theo phía sau gọi to

- Chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh đi, mình kể cậu nghe.

.....

Ngọc Mai tiến đến ngồi xuống ghé đá. Phương Ly bước đến ngồi cạnh bên.

- Có điện thoại kia, sao cậu không nghe?

Ngọc Mai nhìn chăm chăm vào màn hình, nhìn thấy tên Lăng Thiếu Dương thì gạt qua một cái rồi như hét lên

- Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi đang trong trạng thái phát điên, nếu không muốn chết thì đừng gọi nữa!!!

Vừa dứt lời Ngọc Mai còn gấp điện thoại lại một cái bộp rổ to. Phương Ly cũng phải giật mình.

- Cậu không gì chứ?

- Phương Ly, hôm nay cậu cứ ngồi nghe mình nói nhé, chuyện này mình giữ trong lòng lâu lắm rồi, còn không nói mình sẽ phát điên mất.

- Ừ, cậu kể đi.

FLASHBACK

Có người con gái mới lớn nào lại không muốn trải qua câu chuyện tình yêu lãng mạn, Ngọc Mai cũng thế. Đáng tiếc từ những năm cấp hai chỉ vì cái danh Mai tí mà con trai trong trường lẫn ngoài trường nghe danh vừa nhìn thấy cô là trong bán kính vài mét đã vội vã bỏ chạy, sợ cô còn hơn cả ma quỷ.

Chẳng ngờ có một ngày khá đẹp trời, cô nhận được thư tỏ tình từ một người con trai trường khác.

Người này cô biết, là con một người bạn của ba mẹ cô, hai bên gia đình thỉnh thoảng cũng qua lại và gặp mặt nhau.

Ấn tượng của cô về anh rất tốt, chỉ là bản thân không nói ra. Anh thường xuyên pha trò cho cô và mọi người vui như một nửa tương phản hoàn hảo với tính cách ngoài lạnh trong nóng của cô.

Chỉ là thật không ngờ hóa ra anh lại yêu thầm cô.

Cuối thư anh bảo muốn hẹn cô ngoài cổng trường giờ ra về để chính thức nói lời tỏ tình.

Không hiểu sau tin tức này lại bị lộ ra ngoài rồi lan truyền đi với tốc độ tên lửa, hôm sau nhiều học sinh thay vì đi về thì đứng lại xem.

Mười một giờ kém mười lăm phút, tại cổng trường trung học cơ sở X, mặc kệ những lời bàn tán xung quanh Ngọc Mai vẫn đứng đợi, trong lòng không ngừng mong mỏi được như bao nhiêu người con gái bình thường, cũng được tỏ tình, được hẹn hò, cùng người mình yêu trải qua những ngày tháng học trò tươi đẹp.

Đáng tiếc người ta có câu "Mộng càng đẹp khi tỉnh mộng càng đáng sợ".

Đúng giờ một chàng trai cao hơn cô nửa cái đầu, mặc đồng phục trung học An Hoa bước đến trước mặt, nhưng thay vì tỏ tình thì lại là...

- Ngọc Mai, về bức thư đó thật ra anh định gửi cho bạn khác trùng tên em học lớp bên cạnh nhưng người anh nhờ lại gửi nhầm vào học bàn của em... cho anh xin lỗi nha.

- Anh mới nói cái gì? - Ngọc Mai bất động hỏi lại

- À, bức thư đó bị anh, à không người anh nhờ gửi nhầm. Nói chung bây giờ trễ rồi, thôi em về ăn cơm đi ngủ trưa đi, cho anh xin lỗi lần nữa. - Thiếu Dương nở nụ cười hết sức hồn nhiên

Xung quanh đột nhiên im lặng đến một tiếng động cũng không có ngoài tiếng xe máy chạy trên đường phố

Ngọc Mai hai tay siết chặt...lá thư bị bóp nát không thương tiếc cũng như trái tim của cô vậy.

Thiếu Dương bị ăn một bạt tai, có lẽ là rất đau nhưng anh không biết được trái tim của Ngọc Mai còn đau hơn. Tình đầu của cô chẳng những tan vỡ, mà còn trở thành trò cười cho cả trường, đến những trường khác cũng biết.

Sau lần đó băng nhóm của Ngọc Mai đột nhiên tan rã và không còn ai nghe đến những vụ đánh nhau của Mai tí nữa. Ngọc Mai cũng âm thầm chuyển qua trường khác, mục đích là để gia nhập đội bóng rổ trung học An Hoa, hằng ngày có thể gặp một người.

Thế nhưng hai năm trôi qua thứ tình cảm thâm lắng của cô cũng không chút chuyển biến.

Trời tình không bằng người tình, vào đầu năm ngoái, lần duy nhất Ngọc Mai lấy hết can đảm để tỏ tình, đem bao nhiêu lời lẽ trong lòng bấy nhiêu năm tuôn ra hết thì lại tỏ tình nhầm với Lâm tiểu nhân.

Đó chính là nguyên nhân từ lúc đó Ngọc Mai luôn xem anh ta là kẻ thù không đội trời chung chỉ bởi vì anh đã nắm giữ bí mật sống còn của cô.

Từ đó về sau, không còn lời tỏ tình nào được thốt ra nữa.

END FLASHBACK

- Thế làm sao mà cậu từ tỏ tình với anh Thiếu Dương lại tỏ tình nhầm sang Lâm Hạo được? - Phương Ly nghe từ đầu đến cuối chỉ có mỗi thắc mắc này

- Chẳng phải tại cái rèm chết tiệt trong phòng y tế sao? Mình chưa đốt nó là may rồi!

- Là sao?

- Nhắc đến tên là thấy bực bội, mình sẽ mã hóa bằng kí hiệu. Hôm đó sau khi chơi bóng xong mình nghe nói A bị đau chân vào phòng y tế nên mò vào sau tỏ tình. Ai ngờ anh ấy đã ra khỏi đó được 5 phút trước, tới tên chết tiệt B đó vào. Sau khi tỏ tình một hồi chẳng thấy người bên kia rèm có động tĩnh gì cả nên mình mở rèm ra, ai ngờ tên khốn B đó đang ung dung đọc truyện cổ tích. A và B là ai cậu tự hiểu nhé.

- Sau đó? - Phương Ly hỏi tiếp

- Mình la to "Tại sao anh lại ở đây?", tên khốn B không nói không rằng đứng dậy bỏ ra ngoài trong khi mình đang chết đứng tại chỗ.

- Vậy nên cậu coi Lâm Hạo à B là kẻ thù. - Phương Ly chợt hiểu ra

- Lúc đó mình bối rối quá, chẳng biết tên B đó có nghĩ mình đang tỏ tình với hắn không? Đem nói chuyện này cho những ai biết. Cả năm nay chạy theo chỉ mong bị miệng hắn ta lại đồng thời giải thích rõ ràng là mình tỏ tình nhầm nhưng hắn ta lại bảo là lúc đó chẳng nghe gì. Có quý mới tin đấy?

- Vì thế cậu mới bỏ thuốc xổ để trả thù Lâm Hạo?

Ngọc Mai gật gật đầu.

- Mỗi lần nhớ tới cái mặt hắn hôm đó mình cảm thấy ma quỷ hiện hình cũng không đáng sợ đến thế! Đó là thái độ khinh thường tình cảm của mình.

Phương Ly có thể tưởng tượng ra được cảm giác của cô bạn lúc đó và lúc này.

Dồn hết can đảm để tỏ tình nhưng cuối cùng lại nhầm người, lại còn là người không nên để nhầm nhất.

Coi như là rút ra kinh nghiệm cho các bạn gái, có tỏ tình thì nhìn thấy rõ mặt người đó rồi hãy tỏ tình...haizz.

- Thế bây giờ cậu định thế nào, có nói sự thật với anh Thiếu Dương không?

Ngọc Mai giọng yếu ớt hơn hẳn, đầu khẽ cúi xuống, ánh mắt đen chứa đựng toàn nỗi buồn

- Anh ấy không thích mình, lại còn hẹn hò hết người này đến người khác, kể cả em gái mình, mà thôi, bây giờ thì dù mình không nói cả trường cũng đều biết rồi.

Phương Ly tự hỏi đơn phương rút cuộc là thứ tình yêu như thế nào lại có thể khiến một người vô cùng mạnh mẽ như Ngọc Mai cũng đau lòng và trở nên yếu đuối như lúc này.

Mặc kệ, cô quyết định là sau này sẽ không đơn phương ai đâu. Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ai thâm hơn?

Vài ngày trôi qua từ sự kiện hồ bơi hôm đó, không chỉ có Ngọc Mai bị khắp cả trường tẩy chay mà Phương Ly chơi chung cũng bị vạ lây. Họ lại có phần e dè danh "Mai tí" của Ngọc Mai nên tất cả sự bất bình, bức bối hết thảy đều trút lên Phương Ly.

Đi giữa đường bị gạt chân, giấu giày trong tiết học thể dục, ném cặp sách vào trong thùng rác chỉ là một phần nhỏ trong số những thứ cô phải chịu đựng.

Tâm trạng của Ngọc Mai lúc nào cũng nặng nề vì chẳng những làm liên lụy mà còn không thể bảo vệ tốt cho người bạn nữ duy nhất của mình.

Giờ ra chơi, cả hai cùng xuống canteen, chọn một chiếc bàn trống ở trong góc như thường lệ. Nhưng chỉ vài phút sau thì có một đám nam sinh tiến đến giờ giọng cợt nhả

"Nghe nói em là Mai tí gì đó đúng không, trông em dễ thương thế này anh không tin đâu." - Nam sinh 1

"Em việc gì phải tranh bạn trai của em gái mình trong khi trước mặt em có một người đẹp trai ngồi ngời ngời thế này." - Nam sinh 2

"Anh tình nguyện làm bạn trai em vô điều kiện, tối nay chúng ta đi chơi nhé!" - Nam sinh 3

RẦM

Máu nóng trong người Ngọc Mai dâng cao, cô đập bàn một cái rồi đứng dậy trừng mắt quát

- CÁC NGƯỜI 5 GIÂY ĐỂ CÚT KHỎI ĐÂY!"

- Em đẹp thế này nổi nóng lên lại càng đẹp hơn. - Một tên vẫn không biết sống chết là gì

Vừa dứt lời tên đó đã bị Ngọc Mai tung cho một cú đá vào bụng rồi ngã nhào ngay trên nền đất. Cả canteen đều thất kinh hồn vía, quay lại trợn mắt nhìn.

"TÊN NÀO KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA THÌ NÓI TIẾP ĐI."

Đám nam sinh khi nãy cũng định xông vào nhưng bị cô lườm một cái liềm sợ quá bỏ lại tán loạn. Giờ thì chắc không ai không dám tin "Mai tí" rồi, đến Phương Ly chơi cùng cô bao lâu nay còn thấy hơi rùng mình mà.

"Bốp! Bốp! Bốp!"

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, theo phản xạ tất cả mọi người đều quay lại nhìn hướng phát ra âm thanh đó

- Chị hai, chị đánh hay lắm, khi nào có thời gian dạy em vài chiêu để phòng thân với nhé! - Triệu Ngọc Chi từ từ đi tới khoanh tay trước ngực cười thích thú

- Đám người này là do mày gọi đến đúng không? - Ngọc Mai vừa nhìn thì thừa hiểu là ai đã giở trò

- Chị không có bằng chứng thì đừng có vu cáo cho người tốt nhé!

Thủy Tiên cô gái đi cùng với Ngọc Chi liếc nhìn sang Phương Ly cười khẩy

- Choa! Một đứa bắt cả hai tay đi cùng với một đứa đánh em gái đúng là một cặp trời sinh. - Sau đó cô ta cười phá lên chỉ tay vào mặt mình - Là trời sinh da mặt dày không biết xấu hổ đấy!

- Thế có người già vờ bị đánh, bị té xuống hồ bơi thì biết xấu hổ chắc! - Phương Ly bức mình đáp lại họ

Thủy Tiên giờ cao bàn tay định tát vào mặt Phương Ly thì Ngọc Mai đã đi trước một bước chặn lại, ánh mắt sắt lạnh

- Đừng có mà động đến bạn tao.

Đồng bọn bên cạnh Triệu Ngọc Chi nháy mắt với nhau thực hiện theo kế hoạch đã bàn trước đó, chỉ cần cái tát này được giáng xuống thì khẳng định sẽ có chuyện rất hay xảy ra.

"Cô hung dữ vậy thảo nào anh Thiếu Dương lại hẹn hò với em gái cô." - Nữ 1

"Tự nhìn lại mình, giận lên trông không khác nào con cọp cái, lấy cái gì đi so với chị Ngọc Chi." - Nữ 2

"Phải đó, tôi mà là con trai thì cách xa cô mấy trăm mét." - Nữ 3 nói xong tiện tay cầm ly coca trên bàn hất thẳng vào người Phương Ly

_ RÀO

Ngọc Mai ánh mắt đỏ ngầu, lửa giận bốc lên, định giơ tay còn lại lên tát xuống thì bị Phương Ly nắm chặt cản lại.

- Cậu bình tĩnh đi, không nhận ra là họ đang nói khích cậu sao, mình ổn mà, thật đó!

Ngọc Mai giằng co trong tâm trí một hồi thì buông tay rồi kéo Phương Ly bước nhanh ra khỏi căn tin mặc kệ những lời xì xào bàn tán sau lưng.

- Cho mình xin lỗi, lại liên lụy cậu rồi. - Ngọc Mai nhìn bộ dạng ướt mềm Phương Ly mà tự trách bản thân

- Nói gì vậy, chúng ta là bạn bè, chính là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, những lúc thế này thì nên nương tựa giúp đỡ lẫn nhau. Sao lại nói là liên lụy. Với lại từ trước gặp cậu thì mình cũng đã thế này, cậu không cần áy náy.

Ngọc Mai khẽ cười, nụ cười duy nhất trong những ngày gần đây. Cuối cùng cũng hiểu sâu sắc được

"Một người bạn tốt là một kho báu mà ta nên trân trọng cả cuộc đời."

- Mình có đem đồ, để mình đưa cho cậu thay ra.

- Ừ, chúng ta đi thôi.

Ngọc Chi đứng tại chỗ siết chặt nắm đấm cắn hờn vì kế hoạch thất bại.

"Phương Ly tất cả đều tại mày, tao sẽ cho hai đứa tại đây cùng chết chung"

Có một điều không ai biết là Lăng Thiếu Dương từ nãy đến giờ đứng ngay góc cây to đối diện căn tin, chứng kiến hết toàn bộ cảnh tượng vừa rồi.

Thấy bóng Ngọc Mai khuất hẳn rồi anh mới thở phào nhẹ nhõm, may là cô không nóng giận quá mà gây chuyện lớn.

- Này, cậu gọi Ngọc Mai ra nói chuyện rõ ràng đi, cứ trốn tránh thế này không phải cách đâu. - Minh Khải vỗ vai từ phía sau lưng

- Mấy cái chuyện tình cảm đâu phải cậu hỏi đối phương một còng một bằng mấy rồi chắc chắn là đối phương sẽ trả lời cho cậu bằng hai.

- "..."

- Giả sử cậu luôn ngỡ rằng cô gái cậu thích thích bạn thân của cậu, tự dưng một ngày phát hiện ra hóa ra từ đầu đến cuối người cô ấy thích là cậu, cậu sẽ làm thế nào? - Thiếu Dương khó xử

- Mình chỉ mong được như thế thôi. - Minh Khải lẩm bẩm như tự nói với bản thân

- Cậu mong cái gì?

Không có tiếng trả lời lại.

- Này bạn hiền, cậu không sao chứ? Chuyện gì mà nhập tâm quá vậy? - Thấy Minh Khải mất tập trung Thiếu Dương lấy tay quơ quơ trước mặt

- Không! Tôi chỉ đang nghĩ... - Minh Khải đầy vẻ suy tư

- Nghĩ cho chuyện của tôi đúng không? Đúng là anh em tốt. - Thiếu Dương vui vẻ cắt ngang

Minh Khải cười trừ, Lăng Thiếu Dương xin lỗi nhé, chuyện của mình mình còn nghĩ chưa xong nữa mà ở đó mà đến chuyện của cậu.

- Khoan đã, cậu mới bảo cô gái cậu thích là Ngọc Mai. Nhưng mà ngày xưa cậu từng hẹn hò với Triệu Ngọc Chi. Thế là thế nào?

Thiếu Dương thờ dãi chán nản

- Mình bị oan, còn oan hơn cả oan. Mọi chuyện phải kể lùi từ lúc cấp hai mình gửi thư tỏ tình cho Ngọc Mai.

- Cậu từng gửi thư tình cho Ngọc Mai? - Minh Khải bất ngờ

- Ừ, chỉ là sau một ngày khi gửi bức thư đó được gửi đi ba mình quyết định đưa mình sang Ý du học, mình hết cách mới vờ nói với em ấy rằng mình gửi

nhằm cho người bạn cùng tên lớp bên cạnh của em ấy. Nào ngờ sau khi từ chối xong ba lại bảo là ông ấy chỉ đùa thôi. Vì chuyện đó mà mình đã cho rằng Ngọc Mai đời này kiếp này sẽ không bao giờ thích mình nữa.

- Vậy còn vụ hẹn hò với mấy cô gái khác?

- Cái đó còn oan hơn. Toàn là mấy lần đi cùng với mấy đứa em gái họ hàng xa, bạn gái của anh mình tức chị dâu tương lai của mình. .nói chung chỉ cần đi với con gái là thể nào cũng bị người trong trường bắt gặp rồi đồn ầm ĩ lên.

- Thế còn Triệu Ngọc Chi? Lần đó mình nhớ có cả hình chụp hai người đi uống nước với nhau được đăng tải, đừng bảo là cậu cũng bị oan luôn nhé? - Minh Khải khó tin

- Không phải vậy! Triệu Ngọc Chi lần đó lấy điện thoại của Ngọc Mai nhắn tin hẹn mình đi tập bóng. Đến nơi thì cô gái ấy đem một chồng sách vở nhờ mình giảng. Ai ngờ bản tính tốt bụng trời sinh đã hại mình mất rồi!

Tốt bụng trời sinh?

Minh Khải lắc lắc đầu chán nản.

Nếu tất cả đều đúng như Lăng Thiệu Dương nói thì cậu ấy đã phải chịu một chuỗi oan ức rồi.

Nhưng tạm gác chuyện đó qua một bên, bây giờ quan trọng hơn là giải oan chuyện Ngọc Mai đánh rồi xô em gái xuống hồ bơi kia.

Phải làm thế nào đây?

.....

Sáng hôm sau ở phòng họp hội học sinh

- Từ hôm nay em sẽ là trợ lý hội trưởng, xin mọi người giúp đỡ. - Triệu Ngọc Chi đứng sát bên ghế của Lâm Hạo, nở nụ cười hạnh phúc

- Còn 30p nữa mới đến giờ họp, chúng ta giải quyết chuyện riêng một chút, là cô duyệt đơn xin gia nhập của cô gái này. - Lâm Hạo giọng vẫn đều đều không cảm xúc hướng về Lạc Anh nói

- Đơn giản là em nghĩ hội trưởng cần một trợ lý hỗ trợ anh trong công việc. - Lạc Anh bình tĩnh đáp nhưng trong lòng thấy bất an

- Cô tốt vậy sao? Có ý gì nói thẳng ra đi! - Lâm Hạo thấy buồn cười, môi không nhịn được khẽ kéo lên

- Có thể anh không tin, nhưng em chỉ nghĩ cho anh thôi. - Lạc Anh cố nở nụ cười

_ XOET...XOET

Âm thanh lạnh buốt vang lên như cửa vào dãy thần kinh mỗi người, tờ đơn xin nhập hội được Lâm Hạo xé nát một cách không do dự.

- Anh, anh...sao anh lại làm như vậy? - Ngọc Chi sững sốt, không chỉ cô mà tất cả những người có mặt ở đây đều vậy

- Làm trợ lý cho tôi thì người duyệt phải là tôi, không ai khác có cái quyền này cả!

- Nhưng em đảm bảo không ai thích hợp hơn em đâu. - Ngọc Chi cố gắng chống chế

Lâm Hạo không trả lời, chỉ đợi đến lúc cánh cửa phòng họp bật tung.

Theo lời Lâm Hạo căn dặn tối qua, vừa sáng vào lớp là Phương Ly đã cố gắng lôi kéo Ngọc Mai vào đây. Anh ta bảo chỉ cần Ngọc Mai không làm gì thì sẽ không sao, lời nói rất chắc chắn.

Sau một hồi thuyết phục, dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra Ngọc Mai vẫn quyết định theo cô đến.

RẦM...

Tiếng đập bàn của Lâm Hạo khiến mọi người có mặt ở đó hết thấy đều thảng thốt, kinh ngạc.

- Tôi cho cô nói lại lần nữa, Triệu Ngọc Chi cô thấy mình xứng đáng chỗ nào?

- Việc gì em cũng có thể làm được! - Ngọc Chi bề ngoài quả quyết nhưng bên trong sợ đến mức giọng nói yếu hẳn

- Kể cả việc tự nhảy xuống hồ bơi, tự la hét. - Lâm Hạo gần từng chữ

- Em không có, là chị ấy đẩy em xuống! - Ngọc Chi chối phắt đi

- Cô đồng kịch giỏi như vậy thì nên vào câu lạc bộ văn nghệ đi, hội học sinh này không đủ để cô phát huy tài năng đâu. Việc tốt nhất cô có thể làm là rút ra khỏi đây. - Lâm Hạo chỉ tay về phía cửa, đôi mắt đầy vẻ chán ghét

- Anh...em...- Ngọc Chi hoảng sợ lắp bắp không nói nên lời

- Trước khi rút thì chờ một chút. Thấy đông đủ quá, cho tôi góp vui.

Giang Tuấn bên ngoài bước vào tiến lại gần níu chặt lấy cổ tay Ngọc Chi không cho cô đi, bắt đầu tiết mục kể chuyện của mình

- Vào một buổi tối đẹp trời, tôi bất gặp hai người đẹp rất quen mặt đang ngồi nói chuyện với nhau trong quán bar, nhìn kĩ hóa ra là học sinh của trường mình, cô đoán xem họ nói gì? - Anh nhìn thẳng vào Lạc Anh

- Em đâu có ở đó, họ nói gì sao em biết được chứ? - Lạc Anh lo lắng, hai tay đặt dưới gầm bàn xoắn vào nhau nhưng cố không thể hiện ra mặt

- Người con gái lạnh lùng hơn nói "Chỉ cần cô giúp tôi giải quyết Triệu Ngọc Mai, tôi sẽ duyệt cho cô làm trợ lý của hội trưởng, đó chẳng phải thứ cô muốn sao", cô có quen cô gái đấy không, Lạc tiểu thư.

Nghe đến đây Lạc Anh mặt mày tái mét.

- Thật không ngờ đến việc mình làm mà cô cũng quên cho được, may tôi có chụp lại hình, mọi người có muốn xem không? - Giang Tuấn nói to

Cả phòng bắt đầu xôn xao cả lên, ai nấy đều quay sang thì thầm to to với nhau, bàn luận mỗi lúc một sôi nổi

"Này có cả hình nữa kia."

"Chị Lạc Anh thật sự làm như thế à?"

"Thế hai người họ thông đồng nhau."

"Coi hội học sinh là nơi nào vậy trời, muốn vô thì vô, muốn ra thì ra."

- Hội trưởng và hội phó còn sống sờ sờ đây, cô lấy đâu ra cái quyền đó vậy. - Giang Tuấn vẫn nhìn thẳng vào mặt Lạc Anh nói

Lâm Hạo im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng cất tiếng, giọng sắc như dao

- Nữ hoàng hội học sinh, nếu muốn leo lên chỗ tôi mà ngồi cứ nói một tiếng, không cần phí công bày nhiều trò vậy đâu.

Cuối cùng đứng trước sự chất vấn, Lạc Anh biết mình không giấu được nữa, cũng đành xuống nước cúi đầu nhận trách nhiệm về mình.

- Hội trưởng, hội phó em không dám, em xin nhận lỗi.

- Từ nay mọi quyết định trong hội đều phải thông qua tôi. - Lâm Hạo gương mặt anh lạnh như băng xen lẫn tức giận nói với Lạc Anh

- Em biết rồi, hội trưởng. - Lạc Anh nói, mặt mày tối sầm lại

- Phải vậy mới được chứ. - Giang Tuấn khề nhếch môi

Nếu ai không để ý kĩ sẽ không thể nhìn thấy khóe mắt Lạc Anh rung rung nước mắt. Nữ hoàng băng giá nổi tiếng của An Hoa có ngày cũng rơi lệ.

Lạc Anh thề, đời này nếu không trả được nhục nhã ngày hôm nay, quyết không làm người.

Một người đã xử xong, vẫn còn lại một người.

Từ nãy đến giờ tay Giang Tuấn vẫn không buông Triệu Ngọc Chi ra.

Anh bình tĩnh nói tiếp

- Đến cô gái kém lạnh lùng hơn trong câu chuyện tôi kể hồi nãy, cũng chính là cái người đang đứng cạnh tôi đây, giờ cô có khai không, hay để tôi đem hình ra mọi người xem.

Triệu Ngọc Chi nhìn về phía Lạc Anh như cầu xin sự giúp đỡ, nhưng vô ích, tiếng nói của cô ta bây giờ cũng chẳng còn giá trị nữa.

- Được em nhận, là chị Lạc Anh tìm đến em nhờ em giúp, bảo em giúp chị ta giải quyết Triệu Ngọc Mai, để chị ta giải quyết Phương Ly. Đồi lại... như anh biết đó. Là do chị ta bày ra, em chỉ làm theo thôi.

Giang Tuấn đột nhiên cười phá lên, lúc này anh mới thả tay Triệu Ngọc Chi ra

- Có gì đáng cười đâu chứ? - Ngọc Chi cực kì thắc mắc

- Thật ra tôi chẳng nghe được hai người nói cái gì cả, hình cũng không có, với cả dạo gần đây buổi tối tôi không có đến quán bar. - Giang Tuấn thông thả nói

- Vậy làm sao anh biết chúng tôi. . . - Cả hai đồng thanh

- Là do các người có tật giật mình thôi, tôi suy đoán vu vơ thế mà cũng trúng.

- Anh giảng bầy em sao? - Lạc Anh và Ngọc Chi đồng thanh

- Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng có làm. Bây giờ rõ rồi, Triệu Ngọc Mai không đánh người, là Triệu Ngọc Chi tự mình làm, chờ bị kỉ luật đi. - Giang Tuấn quay sang cười cợt Ngọc Chi

- Đến giờ họp rồi, những người không liên quan có thể đi. Nữ hoàng hội học sinh, tôi sẽ nói chuyện với cô sau. - Lâm Hạo lạnh lùng cực độ liếc nhìn Lạc Anh

Triệu Ngọc Chi mang theo nỗi căm hận bước đi thật nhanh, nhưng đột nhiên sực nhớ gì đó quay đầu nhìn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý vô cùng

/Phuong Ly để xem hôm nay tao và mày ai sẽ thê thảm hơn?/

Ngọc Chi lạnh lạnh cất tiếng

- Có một chuyện tôi thấy mình cần phải nói, đó là Phuong Ly lén lút vào phòng thay đồ nam dụ dỗ hội trưởng, tôi không có tư cách ở trong hội học sinh thì cô ta càng không có tư cách!

Tất cả ánh mắt mọi người đang có mặt đều đổ dồn lên người Phuong Ly.

Lại chuyện gì thế này???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Giải quyết

Không khí bỗng căng thẳng và đáng sợ đến mức kinh khủng.

Mọi người đến trường cũng không trường trường ra nổi, chuyện này làm sao có khả năng. Hội trưởng là ai, chưa có cô gái nào lọt được vào mắt anh, ngay cả nửa hạt bụi cũng không có.

Triệu Ngọc Chi chỉ thẳng tay vào người Phuong Ly, như muốn hét lên

- Vài ngày trước tôi nhìn thấy Phuong Ly này lén lút bước ra từ phòng thay đồ nam, sau đó năm phút thì hội trưởng bước ra. Thế có phải là cô ta vào đó dụ dỗ anh ấy rồi bị đuổi ra không?

Phuong Ly tá hỏa. Cô vào đó dụ dỗ tên tiểu nhân này á? Còn khuya nhé!

Nhưng giờ làm sao thanh minh cho sự vô tội của mình đây?

- Hội trưởng, cậu nói lẹ một câu để kết thúc chuyện này đi, không thì giao cho tôi, họp nhanh tôi còn đi ăn sáng, đói mà còn phải ở đây nghe chuyện tào lao! - Giang Tuấn chán chường lướt ánh mắt nhìn một vòng quanh phòng rồi dừng lại nơi người ngồi vị trí trung tâm

Lâm Hạo khẽ nhủ mày một cái rồi thôi, ngả lưng ra ghế sau.

Phuong Ly cắn chặt môi tức tối.

Trong khi tim cô đập mạnh hồi hộp như xem chung kết World Cup thì tên tiểu nhân này lại ung dung thản nhiên giống như người họ đang nói đến là một người khác chứ không phải anh ta.

Là lý gì đây hở trời?

- Hội trưởng, rốt cuộc hôm đó anh có gặp Phuong Ly hay không?

Lạc Anh thừa cơ chen vào, thuận gió đẩy thuyền, trong lòng không ngừng đắc ý, nếu chuyện này là thật thì chiếc ghế hội trưởng của kẻ này không chừng không giữ được nữa.

Cơ hội ngàn năm có một đây rồi!

- Không có. - Lâm Hạo ngồi thẳng dậy trả lời dứt khoát

Phương Ly thờ nhệ ra, cô cứ sợ tên tiểu nhân này đem hết tội lỗi trút hết lên đầu cô thì chết.

- Nhưng có người nhìn thấy, anh lại bảo là không, thế lẽ nào là hai người mờ ám với nhau rồi anh lại bao che cho Phương Ly. - Lạc Anh trong bụng cười hết cỡ, nghĩ rằng anh giấu đầu lòi đuôi

- Bao che??? Nữ hoàng hội học sinh, cô đang kết tội tôi đây à? - Lâm Hạo nhìn Lạc Anh, đôi mắt đen thẳm hiện lên ý cười đầy lạnh lẽo

- Em đâu dám, nhưng chuyện này dù sao cũng cần một lời giải thích hợp lý nếu không sẽ khó ăn khó nói với toàn thể mọi người ở đây lắm!

- Triệu Ngọc Chi cô thấy khi nào?

Lâm Hạo ánh mắt lạnh đến thấu xương quét đến làm cô ta giật bắn người, trả lời bằng giọng hơi run

- Thứ năm tuần trước, em nhớ rất rõ là chuẩn bị đến tiết thứ hai.

Lâm Hạo cười lạnh mấy cái

- Để tôi dạy cho hai cô nhé. Thứ nhất có biết phòng thay đồ nam một ngày có bao nhiêu lớp học, bao nhiêu người ra vào không?

- Thứ hai ngày hôm đó tôi vì đau bụng nên ra sân trễ hơn mọi người 10 phút, cô lại bảo là nhìn thấy Phương Ly ra trước tôi 5 phút, cứ cho là cô ta đến vào thời điểm cả lớp tôi vừa mới ra sân, vậy chúng tôi có mấy phút để mà mờ ám 5 phút.

- Giả sử là cô thì cô có ngu ngốc tới mức chui vào một nơi có nhiều người ra vào, đặc biệt là nơi thay đồ chỉ toàn là nam và phải canh đúng giờ họ ra hết để mờ ám với ai đó trong 5 phút không?

- Nhưng...nhưng mà...em...- Triệu Ngọc Chi cố tìm lý lẽ để nói tiếp nhưng không được

- Còn cô nữa, Vương Lạc Anh, nói tôi bao che. Hừ, tôi là hội trưởng, góc ngách An Hoa này tôi nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu muốn mờ ám chỗ nào tốt nhất kín đáo nhất tôi chẳng rõ. Có cần tôi dạy cho cô không?

- Cái đó...nhưng Triệu Ngọc Chi chính mắt nhìn thấy. - Lạc Anh cố cãi

- Cô ta thấy cũng là bằng chứng, thế tôi cũng thấy cô ta vào đó dụ dỗ tôi không được rồi đổ cho "người khác". - Ánh mắt anh lướt trên người Phương Ly, rất nhanh đã dời đi.

Lạc Anh sắc mặt trắng bệch, trái với vẻ đanh thép khi nãy, giờ đây một câu cũng không thốt lên.

- Ngược lại Triệu Ngọc Chi cô giờ đó không học, chạy đến chỗ thay đồ nam làm gì. - Lâm Hạo giọng điệu như hỏi cung

- Em...

- Thông thường chỉ có hai khả năng, một mình mờ người khác thay đồ, hai gửi thư tỏ tình. Cho dù khả năng nào thì cũng là trốn học tôi sẽ báo với chủ nhiệm của cô. Tội vu khống xem như tôi cho qua, giờ thì lập tức ra ngoài ngay.

Lý luận của anh hoàn toàn mạch lạc, từng câu từng chữ gãy gọn không có chỗ nào bắt bẻ được.

Xung quanh toàn những cái gật đầu tán đồng, hết sức tán đồng thiếu điều muốn vỗ tay một tràng thật to như pháo nổ.

Phương Ly đứng hình, Lâm tiểu nhân này có tính làm luật sư không thể, thế nào mà từ bị cáo nói thành nguyên cáo luôn rồi!

Nhưng dù sao cô phải cảm ơn anh giúp cô giải vây.

Nhưng đó là chuyện của vài giây trước.

- Quên mất vẫn còn thứ ba...- Lâm Hạo kéo dài

Phương Ly có cảm giác không ổn

- Có mờ ám tôi cũng không chọn người như vậy!

Cả phòng lại liếc nhìn Phương Ly rồi ôm bụng cười sặc sụa.

Hừ, Lâm tiểu nhân, giải vây vẫn không quên sỉ nhục người khác.

Nhớ đấy nhé!

Triệu Ngọc Chi mất mặt đến cực điểm, một bước đi thẳng ra ngoài. Lạc Anh cũng không nói thêm lời nào, mím môi đứng dậy đi theo sau. Quả nhiên hội trường này không thể động vào được.

Vậy là "vụ án" được khép lại tại đây, Ngọc Mai được tuyên bố vô tội, trong lòng vui mừng nhưng không thể hiện rõ ra ngoài.

- Giang Tuấn cảm ơn anh, cả "người kia" nữa. Dù sao hôm nay cũng nhờ mọi người đã giúp đỡ.

Lâm Hạo thực hiện chiến dịch ba không "không nghe, không nói, không nhìn lên". Giang Tuấn đại diện trả lời

- Em có muốn cảm ơn thì đi tìm Lăng Thiếu Dương đấy. Đạo này anh bị lừa suy nghĩ, cách là do cậu ấy bày ra rồi nhờ tụi anh giúp em.

- Thật không? - Ngọc Mai bất ngờ

- Gạt em thì anh được gì! Đi tìm Lăng Thiếu Dương nói chuyện đi. Cậu ấy còn bảo em hiểu lầm cậu ấy rồi.

Ngọc Mai không nói câu nào, chỉ lẳng lặng kéo tay Phương Ly ra ngoài.

Cả hai trên đường bước về lớp thì trùng hợp gặp được Lăng Thiếu Dương. Mà không, hình như là anh đang cố ý đợi sẵn với nụ cười tỏa nắng.

Mấy hôm nay anh đến nhà thì cô không chịu gặp, ở trường thì luôn tránh né anh hết cách phải chặn đường thế này.

- Thôi, mình về lớp trước nha!

Phương Ly tạo không gian cho hai người nói chuyện nhưng mới đi được hai bước đã bị Ngọc Mai nắm tay kéo lại

- Cậu đi làm gì? Không chừng người anh muốn gặp là cậu đấy! - Ngọc Mai giống như đang giận dỗi

- Không, Ngọc Mai, anh muốn nói chuyện với em.

Nhìn ánh mắt lãnh đạm một màu của cô anh lại thấy buồn bã mặc dù chưa bắt đầu.

- Anh muốn gì? Nó nhanh đi. - Ngọc Mai khó chịu

- Em đừng giận anh chuyện mấy ngày qua, cả chuyện trước kia nữa. Thật ra mọi thứ không phải như em nghĩ đâu. Chúng ta tìm nơi nào đó đi rồi...

Thiếu Dương cố gắng giải thích nhưng lại bị cắt ngang

- Anh biết tôi nghĩ gì sao? Mau tránh ra.

- Em nghe anh giải thích đi.

- Tôi không muốn nghe. - Ngọc Mai gắt lên

- Vài ba câu thôi.

- Không.

- Một câu cũng được.

- Không.

- Thế giá chót, nửa câu nhé!

- Vậy anh nói nửa câu thử tôi nghe xem!

- Lăng Thiếu Dương: "..."

Phương Ly làm bầm: "Nửa câu thì nói thế nào nhỉ?"

Anh chưa kịp mở miệng nói thêm thì Ngọc Mai đã một bước đi thẳng Phương Ly đuổi theo sau. Ngọc Mai làm như thể không có gì chân vẫn bước đi nhưng Phương Ly lại cảm nhận được chân cô bạn đang run lên.

Rõ ràng là không nỡ rời đi tại sao lại không ở lại?

Tình yêu... chẳng lẽ lại là thứ phức tạp khó hiểu đến vậy sao?

Đến bao giờ cô mới có thể hiểu được nó đây nhỉ?

.....

Mọi chuyện cứ tưởng đến đây là kết thúc, một sad ending nào ngờ khi Phương Ly và Ngọc Mai về lớp ngồi xuống bàn chưa bao lâu thì thấy cả đám học sinh trong lớp chỉ chò ra phía ngoài xem náo nhiệt.

- Triệu Ngọc Mai, có người đang gọi cậu ra kia! - Nữ sinh 1 chạy đến nói

- Chuyện gì? - Ngọc Mai vẫn thờ ơ ngược mắt lên

- Ra rồi biết, nhanh lên đi! - Nữ sinh 1 cố rù rê

- Triệu Ngọc Mai, có chuyện gấp, cậu mau ra ngoài đi. - Nữ sinh 2 cũng chạy đến

N người như vậy Ngọc Mai bực bội đứng dậy, dĩ nhiên Phương Ly cũng theo cùng.

Hành lang chật nít người đứng quan sát như xem biểu diễn của ca sĩ nổi tiếng.

Vừa thấy Ngọc Mai từ lầu ba nhìn xuống thì nhìn thấy Thiếu Dương tay cầm ghi ta còn vẫy vẫy cười với cô, vừa hét "Triệu Ngọc Mai em làm bạn gái anh nha".

Thân thể Ngọc Mai bị chấn động, tên này đang làm trò gì vậy?

Thấy tình hình không ổn cô định quay vào thì bị một đám người chặn lại, đừng có bảo đều là do Lãng Thiếu Dương thuê đấy nhé. Biết thế thì khi nãy cô đã đứng yên nghe anh nói rồi.

Một màn gào rú "Hát đi, hát đi" từ khán giả, Thiếu Dương chậm rãi cất tiếng ca.

Đáng lẽ ra đây sẽ là một màn tỏ tình lãng mạn, tiếng nhạc ghita êm dịu, ca từ phù hợp, khán giả giúp sức cộng thêm bối cảnh sân trường ánh nắng vàng nhạt trải dài, những chiếc lá vàng nhẹ rơi như trong phim hàn quốc, còn có chùm bong bóng bay được thả lên cao, chỉ trừ...

Giọng ca của nam ca sĩ quá tệ... hết sức tệ, cộng thêm cả màn gào thét điên loạn, tiếng người và tiếng nhạc chẳng hề ăn khớp với nhau.

Tất cả tạo thành một tổ hợp kinh khủng, si nhục người nghe.

Trái với vẻ hào hứng khi nãy, giờ đây tất cả đều bịt tai nhấn nhó mặt mày.

"Xuống dùm cái đi" - HS1

"Triệu Ngọc Mai, chúng tôi không có thù với cậu, cậu định để cậu ta tra tấn bọn tôi đến chết sao?" - HS2

"Cậu không đồng ý tôi sẽ đồng ý thay cậu nhé!" - HS3

"Cậu ta nên đi học opera thì hơn" - HS4

- LÃNG THIẾU DƯƠNG, RỐT CUỘC ANH MUỐN THẾ NÀO ĐÂY? - Hết chịu đựng nổi Ngọc Mai hét lên

- Ngày mai anh có chuyện muốn nói với em, anh đợi em ở gốc cây to sau trường học. Nếu như em chưa đến thì dù mưa to gió lớn anh cũng sẽ đứng chờ em. - Thiếu Dương đứng dưới lầu hét to, đầy chí khí

Màn trình diễn cũng đến đây là kết thúc, khán giả thờ phào nhẹ nhõm.

.....

Sáng hôm sau, Ngọc Mai suốt cả hai tiết đầu chẳng tập trung được chút nào, cứ chống cằm nhìn ra cảnh vật phía bên ngoài, hôm nay gió rất mạnh, thổi cảnh lá bên ngoài rung lên và rơi rụng đầy mặt đất.

- Phương Ly, hôm nay liệu trời có mưa hay không? - Ngọc Mai ủ rũ cất tiếng hỏi

- Lần thứ ba mươi tư cậu hỏi câu này rồi, cậu muốn đi gặp anh Thiếu Dương đúng không? - Phương Ly chống tay lên bàn, nhoen miệng cười

- Ai bảo, mình chỉ hỏi vậy thôi! - Ngọc Mai cố tỏ ra thờ ơ

Lãng Thiếu Dương có ai nói, lời của anh rất linh nghiệm hay không.

10p trước giờ ra chơi, trời đang nắng ráo đột nhiên đổ cơn mưa, còn là mưa rất to, trắng xóa cả khoảng không gian xung quanh.

Cả lớp nhìn ra cửa sổ thấy một tia sấm chớp lóe lên rồi sét đánh thẳng xuống mặt đất tạo thành tiếng « ẦM » khiến nhiều người, đa số là nữ sinh sợ hãi bật tái, co rúm người lại.

Trong khi đó, Minh Khải ở lớp bên nhấn tin sang, anh Thiếu Dương thật sự cảm ô đi ra gốc cây ngồi thật.

Ngọc Mai tức giận, tay đập mạnh lên bàn. (t/g: ôi tội cái tay)

- Cậu quan tâm làm gì, là anh ấy tự làm tự chịu thôi! Đâu phải chuyện của cậu đâu, đúng không? - Phương Ly vờ nói

- Cậu có ô không cho mình mượn đi. - Mi mắt Ngọc Mai rũ xuống che giấu vẻ lo lắng

- Có, tất nhiên có. - Phương Ly chìa ra chiếc ô màu hồng

- Cậu đừng hiểu lầm, mình đi là vì không muốn làm khổ thêm những cô gái khác, cũng không muốn phải vào bệnh viện thăm anh ta lại càng sợ anh ta bị sét đánh chết, xuống dưới gặp diêm vương sẽ khai ra tên mình!

Phương Ly:"..."

Ngọc Mai lúc nào cũng thế, trong lòng nghĩ khác mà ngoài mặt đều nói khác.

.....

Sau đó, cũng không biết sau đó là thế nào, nhưng qua hôm sau Ngọc Mai và anh Thiếu Dương đã trở thành một cặp.

Theo lời Ngọc Mai kể lại cái lần cậu ấy tỏ tình nhằm với Lâm Hạo Lăng Thiếu Dương cũng đứng ở bên ngoài cửa phòng y tế, bao lâu nay anh vẫn cho rằng Ngọc Mai thích người bạn thân nhất của anh nên dạn lòng chỉ xem cô như bạn tốt và giúp đỡ cô.

Còn mối thù giữa họ...anh nghĩ là do Ngọc Mai bị từ chối tình cảm nên mới thế.

Hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm. Mọi thứ vỡ lẽ nhanh quá Thiếu Dương phản ứng không kịp.

Triệu Ngọc Chi cố tình gây rối vậy mà lại giúp hóa giải mọi khúc mắc giữa hai người, chuyện cuối cùng lại đi theo chiều hướng tốt đẹp không ai tin nổi.

Có lẽ đây chính là ông trời tác hợp cho câu chuyện tình yêu của cả hai.

Tình yêu...!!!

Nhìn ra khung cửa sổ bên ngoài Phương Ly tự hỏi liệu đến khi nào cô mới cảm nhận được điều đó đây???

.....

- --Biệt thự Lâm gia---

Phương Ly sáng chuẩn bị đi học bước xuống lầu thì gặp chị Cẩm

- Chị Cẩm, chị mới đi chợ về à? Chị đi chợ sớm thế!

Chị Cẩm sắc mặt tái mét kéo cô lại

- Em có nghe gì chưa, khu gần nhà chúng ta ở xuất hiện biến thái đấy!

- Thật hả chị? - Phương Ly hốt hoảng

- Ừ, hôm qua có một cô bé cấp ba cỡ em đang đi học về lúc chiều tối thì bị dụ vô đường vắng làm bậy, may là thoát được. Nghe kể lại là tên đó mặc đồ vest trắng hoàng lịch sự, đầu tiên là từ phía sau vỗ vai, sau đó bảo "đề anh dẫn em về nhà nhé". Ôi, nghe kể không chị đã thấy rùng cả người.

- Vậy chị đừng nói nữa...ghê quá đi! - Phương Ly lắc lắc đầu

- Chị sợ quá nên chị cũng mua hai cái bình xịt hơi cay, loại này nhẹ thôi, chị tặng cho em một cái phòng thân này. Mà chiều tối tốt nhất là đừng ra ngoài.

Nói rồi chị Cẩm nhét bình xịt vào ngăn cặp cô rồi đi vào bếp.

Mất Phương Ly giật giật, sao tự dưng cô thấy bất an thế nhỉ? Chết, chiều nay học bù hai tiết thể dục, lại còn là hai tiết cuối của ngày, phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tên biến thái - Chuyển nhà

Hai tiết thể dục trôi qua trong nỗi bất an của Phương Ly. Lúc về trời lại đổ mưa to, trú mưa một hồi cũng đến chập choạng tối. Cứ nhớ đến lời chị Cẩm khiến cô vừa bước đi vừa run sợ dè chừng xung quanh.

Còn một đoạn nữa là đến nhà thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra vỗ nhẹ vào vai làm cô giật bắn cả người.

- Không ngờ lại gặp em ở đây!

Phương Ly từ từ quay lại hướng phát ra giọng nói, thật chậm chạp.

Một gương mặt hoàn toàn xa lạ hiện ra, là một người đàn ông khoảng 25,26 tuổi, mặc áo vest bánh bao, nhưng cô biết chắc mình chẳng quen ai thế này cả mà hắn lại làm ra vẻ thân thiết với cô, lại đúng với miêu tả của chị Cẩm.

Chết rồi !!!

- Để anh dẫn em về nhà nhé! - Người này không chú tâm đến vẻ mặt hốt hoảng của cô, tiếp tục cất lời

Thôi xong!!! Đích thị là “hắn” rồi, phải làm sao bây giờ đây!!!

- Quên chưa giới thiệu, anh là...

Chưa đợi tên đó nói hết câu Phương Ly đã la hoán lên rồi dùng chiếc túi xách đang đeo trên vai đánh túi bụi vào hắn.

"Biến thái mà còn đòi giới thiệu nữa cơ đấy" đó là suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Phương Ly hét lớn lên nhưng tiếc là xung quanh lúc này lại chẳng có một ai, do lúc này trời mưa to và lại gần đây tình hình bất ổn nên mọi người thường hay đóng cửa sớm.

“Bốp, bốp” - Cô dùng cặp đánh vào đầu tên biến thái thêm hai cái rồi vùng chạy nào ngờ tên biến thái cũng chạy theo.

Hắn nhanh thật, một tay ôm đầu một tay kia trong phút chốc đã chụp lấy cánh tay của cô, lực khá chặt khiến cô không vùng vẫy ra.

Trong lúc nguy cấp chợt nhớ đến bình xịt mà chị Cẩm đưa, may thay cô để ngăn bên ngoài chiếc cặp, chỉ cần dùng cánh tay còn lại vừa thò vào đã lấy được.

- Này ...tôi...

XỊT.....

Tên biến thái dường như định nói gì đó nhưng lời chưa kịp thốt ra thì đã bị cô “tấn công”, vì quá cay mắt nên đành buông tay cô ra và ra sức dụi dụi.

Phương Ly chớp lấy thời cơ ba chân bốn tay chạy một mạch về phía trước, gần đến nhà rồi cô không để đời mình kết thúc thế này được.

- Nè đứng lại đó.

Sau tiếng hét đó tên biến thái vẫn tiếp tục, cô cứ chạy cứ chạy, người đằng sau cứ đuổi cứ đuổi, cuối cùng phát hiện phía trước đã có hy vọng

- Lâm Hạo, tên biến thái đuổi theo tôi nãy giờ đó, còn đòi dẫn tôi về nhà, anh báo công an bắt hắn đi. - Giọng cô hốt hoảng, đứng ra phía sau Lâm Hạo, hai tay thì nắm chặt lấy vạt áo anh không buông

Tên biến thái lúc này cũng đuổi đến nơi, đứng trước mặt hai người ở khoảng cách khá gần. Hắn chỉ tay vào mặt cô la lên

- Cô có bị điên không? Bảo ai là biến thái?

Lâm Hạo mặt mày không biến sắc, nhưng trong lòng thì cười to, hóa ra những ai dính vào Phương Ly không gặp chuyện này thì gặp chuyện khác là có thật.

- Tên biến thái này là anh trai tôi, Lâm Huy, chồng chị Gia Mỹ, đến để đón Ân Ân. Chị Cẩm đã cho anh ấy xem hình cô nên anh muốn theo cô đến đây.
- Lâm Hạo bình tĩnh giới thiệu

Phuong Ly phút chốc bất động, các dây thần kinh tê liệt.

Người... người này... bây giờ nhớ lại "đề anh đưa em về nhà nhé" chính là...

Không phải chứ!!!

- Ô, anh hai, xe của anh đâu? - Lâm Hạo giọng điệu châm chọc

Lâm Huy vẫn ôm mắt phải

- Em mới gọi ai là biến thái thế. Khoan nói đến xe, cô... cô bước đến đây.

- Em xin lỗi anh, em thật sự không biết anh lại là đại thiếu gia, em xin lỗi anh. - Phuong Ly cúi đầu hết sức hối lỗi

- Tôi thấy cô thân gái một mình đi trên đường vắng, sợ cô gặp nguy hiểm nên có lòng tốt muốn dẫn cô đi, cuối cùng người gặp nguy hiểm chính là tôi, lo đuổi theo cô với con mắt bị đau suốt nửa mắt đã mà châu diêm vương rồi... đúng là xui xẻo mà.

Phuong Ly đứng né Lâm Hạo một chút rồi giải thích

- Cho em xin lỗi ạ. Tại hình dáng và lời nói của anh quá giống với tên biến thái được miêu tả, nên em mới... nhầm

Lâm Huy con tức nhân gấp đôi, ánh mắt vẫn nhìn Phuong Ly tóe ra lửa

- Cô màn chào hỏi rất độc đáo, tôi sẽ nhớ cô!

Cùng lúc đó chị Cẩm dẫn Ân Ân trong nhà bước ra.

Vừa nhìn thấy Lâm Huy, Ân Ân đã vội vã chạy tới, anh cũng cúi xuống ôm lấy con bé.

- Ba ơi, mắt ba bị sao vậy? - Ân Ân vừa nói vừa chỉ vào bên mắt đỏ ngầu của anh

- Nhờ ai đó ban cho đó con. - Lâm Huy nghiêng răng

- Ai vậy ạ? - Ân Ân tròn xoe mắt hỏi

- Thôi đừng nói nữa, chúng ta ra xe, mẹ con đang đợi ngoài đó. Nếu không phải tại mẹ con bắt ba đi bộ tăng cường sức khỏe thì đã không thế này.

- Anh hai, chị Ly Ly, Ân Ân phải về quê mấy bữa, anh chị nhớ đợi em về nhé! - Ân Ân quay người lại, vừa cười rạng rỡ vừa vẫy tay

Trước khi đi Lâm Huy còn ném cho Phuong Ly một cái lườm mắt. Còn em trai anh ấy thì ngược lại

- Tôi không biết là cô lợi hại như vậy đấy. Anh trai tôi từng đạt huy chương bạc môn marathon cấp thành phố, nếu như năm ấy cô cũng tham gia thì không biết chừng sẽ ẵm huy chương vàng rồi!

Lâm Hạo nói xong khề nờ nự cười không biết mang ẩn ý gì rồi quay bước vào nhà.

Phuong Ly giẫm chân tại chỗ. Cái tên tiểu nhân này rốt cuộc đang khen hay đang chế giễu cô vậy?

Ý mà hình như có cái gì không đúng.

- Chị ơi, tại sao Ân Ân là em gái của Lâm Hạo mà lại gọi anh trai anh ấy bằng ba? - Phuong Ly thắc mắc quay sang hỏi chị Cẩm

- Ủa chị chưa nói với em à, Ân Ân là con gái của vợ chồng đại thiếu gia, lẽ ra phải gọi nhị thiếu gia bằng chú nhưng con bé cứ một mực gọi là anh hai, chắc tại con bé muốn có anh quá nên mới thế.

- Ra là vậy!

- Mà Ân Ân nó bám lấy cậu ấy còn hơn ba mẹ của mình. Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng nhị thiếu gia mới là ba con bé.

Phuong Ly gật gù. Hóa ra Lâm Hạo và Ân Ân không phải anh em, mà là chú cháu. Chị Gia Mỹ lần trước kí hợp đồng với cô là mẹ của bé Ân Ân, ngạc nhiên thật, chị ấy trông trẻ vậy mà có con lớn thế này rồi.

Lúc đó cô có ngờ cũng không ngờ được rằng đằng sau tiếng gọi đó lại chứa đựng sự thật đau lòng đến nhường nào.

- Quên mất, Phuong Ly, ngày mai chúng ta dọn về nhà lớn đấy. - Chị Cẩm sực nhớ ra

- Nhà lớn???

- Ừ, tất cả chúng ta dọn về sống chung với vợ chồng cậu Huy luôn. Lát nữa em đi thu dọn đồ đạc đi.

Gi, dọn về sống cùng gia đình anh Huy khi này.

Kì này tiêu rồi, “tôi sẽ nhớ cô”.

.....

Ngày hôm sau một chiếc Rolls Royce màu đen bóng loáng sang trọng đón cô cùng Lâm Hạo dọn sang nhà lớn, chị Cẩm thì xin nghỉ vài bữa về quê.

Vừa bước xuống xe Phương Ly không khỏi hô to trước sự nguy nga tráng lệ của nó, đây là căn biệt thự to nhất mà cô từng thấy luôn đấy. Trông chẳng khác gì một tòa lâu đài, có cả hồ bơi, đài phun nước, khu sân vườn rộng rãi trồng nhiều loài hoa, cây xanh cắt tỉa đẹp mắt cùng chiếc xích đu màu trắng.

Phòng khách ở đây thuộc dạng hoàng gia vừa lớn lại vừa lộng lẫy. Chùm pha lê chói lóa cả mắt, bộ ghế sofa đắt tiền. Mọi thứ đều thể hiện đẳng cấp của sự giàu có. So với Phương Gia chỉ có hơn và hơn.

Đặc biệt còn có mấy người giúp việc đang tập trung lại.

- Nhị thiếu gia, mừng cậu về nhà! - Khi cô và anh bước vào thì họ liền xếp thành một hàng ngay ngắn, cúi đầu cung kính

Gương mặt Lâm Hạo vẫn như cũ không mang cảm xúc gì, không vui vẻ, không xúc động, không hào hứng.

Người hào hứng ở đây chỉ có những người giúp việc!

- Thiếu gia cậu đi đường có mệt không? - Giúp việc 1

- Cậu mệt thì lên nghỉ đi ạ, tụi em đã dọn dẹp phòng cả rồi. - Giúp việc 2 chạy lại mừng rỡ

Mệt gì, từ nhà cũ qua đây mất có hai mươi phút, còn có phải đi bộ đâu!

- Tôi lên phòng trước, cô ta chung phòng với Ân Ân, không cần sắp xếp. - Lâm Hạo chẳng thèm liếc nhìn cô mà chỉ bỏ lại một câu rồi một mạch đi thẳng lên lầu

- Tôi biết rồi nhị thiếu gia. - Quản gia trả lời

Đến bây giờ mọi người còn lại mới nhìn về phía cô, cũng đúng, này giờ cô bị ánh hào quang của ai đó che lấp hết rồi.

- Cô theo tôi lên phòng bỏ đồ đạc. - Quản gia nói

- Vâng ạ.

Phương Ly khẽ gật đầu rồi bước đi mà không biết mọi người vẫn đang bàn tán sau lưng của mình.

"Sao lần này nhị thiếu gia thuê người trẻ quá vậy hả?"

"Trẻ thì sao, quan trọng là không đẹp bằng mình."

"Còn dám đi ngang hàng với thiếu gia nữa, tưởng mình là nhị thiếu phu nhân sao?"

"Đáng lẽ ra phải đi tí phía sau cậu ấy mới đúng chứ."

"Mình vừa nghĩ ra được cái này hay lắm."

Có ba người bu lại một chỗ xì xầm bàn tính với nhau

"Chúng ta làm vậy có quá đáng lắm không?"

"Đại thiếu phu nhân không có ở đây, cô Ân Ân cũng không, ai sẽ bênh cho nó chứ."

"Còn hai thiếu gia."

"Hai cậu ấy sẽ quan tâm đến một con bé giúp việc sao?"

"Đúng lắm! Phải để nó biết nó về đây làm giúp việc hay làm nhị thiếu phu nhân."

"Phải... phải."

"Tôi có ý này còn hay hơn nữa nè!"

Lúc Phương Ly cắt đồ xong quay lại thấy mọi người đang đứng ở góc bếp, đồng loạt nở nụ cười với cô.

- Chúng ta làm quen nhau chút đi, cô tên gì? - Một chị nói

- Dạ, tên của em là Phương Ly. - Cô mỉm cười tươi nhất có thể

- Công việc ở đây cũng chẳng có gì to tát, nhưng mà ở đây có rất nhiều nguyên tắc. - Ánh mắt chị xoáy sâu vào cô

- Thế nào ạ?

- Đầu tiên, chính là người mới đến phải làm tất cả phần việc của mọi người trong ba ngày.

- "..."

- Cô cho là tôi nói xạo à?

- Phải đó tôi hỏi mới đến cũng vậy thôi. - Giúp việc 1

- Tôi cũng vậy nè. - Giúp việc 2

- Bây giờ em đâu có nói gì đâu ạ!

Cả ba thấy thẹn quay lại nhìn nhau, hắng giọng một cái.

- Cô là nhỏ tuổi nhất ở đây, cho nên chúng tôi nói gì cô chỉ việc nghe và làm theo thôi, không được hỏi nhiều nói nhiều.

- Dạ.

- Đầu tiên là giặt đồ. - Mọi người vừa nói vừa chỉ tay vào núi đồ đang chất đống trên chiếc xô phía bên cạnh máy giặt

"Không được dùng máy giặt, tất cả đều phải giặt tay vì đại thiếu gia rất kĩ tính."

"Áo sơ mi của cậu ấy đều là hàng đắt tiền, đứt một sợi chỉ thì cô cẩn thận đấy."

"Giặt xong thì đem chúng lên tầng thượng mà phơi đi."

"Rồi thì lau phòng khách và cầu thang, nhớ là phải lau bằng tay."

"Tiếp đó dọn dẹp phòng của đại thiếu gia và phu nhân. Nhớ cẩn thận những vật dụng đắt tiền trong đó và không được xê dịch vị trí của chúng."

"Vật dụng dùng dọn dẹp thì vào kho lấy, làm xong phải nhớ phải cất lại đúng như vị trí ban đầu."

"Cuối cùng là nấu cơm chiều."

"Đem hết cá trong tủ lạnh chế biến thành các món khác nhau đi."

"Tất cả phải làm xong trước 5h, tức là trước khi đại thiếu gia về."

"Làm xong thì phải gọi chúng tôi xuống kiểm tra lại một lượt, đã rõ chưa."

Mọi người nói một hồi làm cô không kịp tiêu hóa, gì mà nhiều thế này.

- Em hiểu rồi ạ!

- Có thể giúp việc cho nhị thiếu gia được hơn một tháng, xem ra rất có bản lĩnh, chỉ chút việc thế này sao làm khó được cô nhỉ?

Khi chị giúp việc nói câu đó xong không gian xung quanh cô nồng nặc mùi thuốc súng, hình như cô đã hiểu vấn đề nằm ở đâu rồi.

Mọi người đồng loạt bỏ đi để lại một mình cô đứng đó. Phương Ly nhìn khắp chung quanh ngôi biệt thự rộng lớn như một cung điện vua chúa ở, khẽ nuốt nước bọt cảm thán

- Thà là ở nhà cũ còn tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chơi khăm - Đuổi đi

Cũng may là ăn trưa xong mới đến đây nên Phương Ly xem như có đủ năng lượng để làm việc. Cô đưa mắt liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi bắt tay vào làm.

Giặt đồ, khệ nệ xách lên lầu phơi, lau dọn xong hết thấy cũng đến chiều, cả người đầm mồ hôi, thở không ra hơi, tay chân mỏi rã rời không muốn cử động nữa.

Tiếp theo là đem tất cả những thứ không cần thiết cho vào nhà kho như sự chỉ dẫn của chị Hoa.

Lúc chuẩn bị quay đi thì chân cô đột nhiên khựng lại, lòng hiếu kì trỗi dậy, không tự chủ được mà tiến từng bước về phía một vật thể gì đó rất lớn đang được bao phủ bởi một tấm khăn.

Nó như có sức hút khiến cô không kìm nén được tò mò giờ tấm khăn lên.

Đàn...đó là một cây đàn piano còn mới tinh!!!

Mắt cô sáng lên, những ngón tay mảnh khảnh vươn ra chạm nhẹ từng phím đàn, thanh âm trong trẻo thì nhau vang lên giữa nhà kho tĩnh mịch.

- Cô đang làm cái gì vậy hả?

Một giọng nói thất thanh chói tai vang lên từ phía cửa. Cô quay đầu lại thì thấy chị Hoa mặt đang nhăn hết lại vì giận dữ.

- Em xin lỗi, em...em... - Phương Ly lấp bắp

- Cô có biết là không được động đến cây đàn này, lại càng không để phát ra tiếng. Lần sau đừng thế nữa. Nếu để nhị thiếu gia nghe được cô chết chắc đấy! - Chị Hoa trừng mắt cảnh cáo

- Sao vậy ạ?

- Tôi nói thế nào thì cô nghe thế ấy đi, sao trắng cái gì? - Chị Hoa quát lên

- Dạ, em biết rồi.

- Biết thì nhanh dọn dẹp đi, rồi còn xuống dưới nấu cơm chiều nữa. Con gái con lười lè mà lè mề.

- Dạ! Dọn xong chỗ này em sẽ xuống ngay.

Chị Hoa vừa đi khỏi Phương Ly liền lắc đầu.

Nhà này kì thế, cây đàn mới tinh mua về đem bỏ xó, lại còn không cho xài, thế thì mua làm gì, sao không cho những ai cần nó ấy. Lãng phí hết chỗ nói.

Cô lấy tấm vải phủ lại đàn một cách cẩn thận, dọn dẹp một chút, dự định quay xuống thì phát hiện phía góc dưới chân đàn còn có một vật thể hình chữ nhật trông còn khá mới, chỉ là bị bụi bám một ít.

Ngồi xuống cầm lên xem thử, là một chiếc máy hát. Bên trên còn có một tờ giấy được dán vào, là nét chữ mềm mại của con gái trưởng thành

"Chúc anh hai sinh nhật vui vẻ - Ân Ân".

Lâm tiểu nhân này, sao lại vứt quà sinh nhật Ân Ân tặng lại vứt ở đây? Con bé mà biết được chắc buồn lắm.

Phương Ly đưa tay bật nút thì chỉ nghe được những âm thanh "Rè...rè...rè..". Chắc do để không xài trong này nên bị hư.

Thôi coi như cô làm người tốt vậy.

Trên đường bước xuống dưới nhà cô tiện tay đặt nó lên chiếc bàn trong phòng mình, ngày mai đến trường sẽ nhờ người sửa lại rồi trả cho chủ nhân của nó.

Nếu thời gian quay ngược trở lại...có lẽ cô sẽ không làm thế.

.....

Ở dưới bếp, đến gần 5 giờ thì những người giúp việc khác mới tập trung lại, giả vờ loay hoay động cái này sờ cái kia vì họ không thể để cho hai thiếu gia trong nhà biết chuyện họ đã đẩy việc cho con bé Phương Ly này.

Cuối cùng cũng làm xong. Phương Ly đưa tay quệt mồ hôi trên trán, chưa kịp cời tạp dề thì đã nghe ở đại sảnh vang lên một âm thanh rất to lại rất đều

- Đại thiếu gia, cậu về rồi!

Sóng lưng Phương Ly lạnh lạnh, nhanh chóng tiến đến xếp hàng cùng mọi người.

Đại thiếu gia Lâm Huy mặc bộ đồ vest đen, dáng vẻ cao lớn, bảnh bao, vừa bước vào là xung quanh những người giúp việc đều cúi đầu cung kính.

Anh chẳng thèm nhìn ai lấy một cái, trao cặp cho chị Hoa rồi định đi thẳng lên lầu thay đồ.

Đột nhiên chân anh khựng lại ở đối diện vị trí cô đang đứng. Anh xoay đầu lại, nở nụ cười có cùng như không.

- Cô, ngẩng mặt lên cho tôi xem nào.

- Chào đại thiếu gia, em là Phương Ly. - Biết cặp mắt đối diện đang trừng trừng sát khí nhìn mình nên cô vẫn lựa chọn cúi mặt

Chị giúp việc tưởng anh không quen cô nên đứng bên cạnh liếc thoáng giới thiệu

- Thưa đại thiếu gia, đây là người giúp việc của nhị thiếu gia...cô ấy...

- Tôi biết cô ta. - Lâm Huy ánh mắt đen sẫm, nghiền răng từng chữ - Hôm qua chúng tôi đã "chào hỏi nhau" rồi, nhưng tôi vẫn là thấy "cách chào hôm qua" ấn tượng hơn.

Khó rồi, khó rồi, lần này khó rồi !!!!

- Tôi đói rồi, mau dọn cơm đi.

Mọi người nghe xong liền lập tức chuẩn bị. Phương Ly định chạy lên lầu gọi Lâm Hạo xuống dùng cơm thì đã bị một thân hình khác giữ chặt lại

- Cô phụ dọn cơm, nhị thiếu gia giao lại cho tôi. - Chị Mai mặt mày hớn hở

Ừ, có người gọi anh ta ăn vậy cô mừng hơn. Cô chẳng còn sức để làm gì nữa rồi.

Hai anh em họ Lâm gặp nhau chỉ chào một tiếng "Em về rồi à?", "Ừ" rồi ngồi vô bàn rồi mạnh ai nấy gấp.

Một phút sau khi ngồi vào bàn ăn

Lâm Huy tay trái đập bàn, tay phải buông đũa xuống tạo thành tiếng "cạch" rất lớn, mắt trợn ngược nhìn lên quát tháo

- Là ai nấu cái này?

- Dạ, là em. sao vậy ạ? - Phương Ly tiến lại gần khẽ nói

- Tôi không ăn được cá, cô nấu toàn cá là sao? - Lâm Huy lớn tiếng quở trách - Cô cố tình chơi tôi đúng không? Rốt cuộc tôi có thù gì với cô?

- Dạ???

Phương Ly nhìn xung quanh cảm thấy rất bất ngờ, rõ ràng món này là chị Hoa bảo cô nấu mà. Còn nói cá để lâu trong tủ lạnh không tốt nên em nấu hết đi.

Sau vài giây suy nghĩ, thôi xong, người bị chơi khăm chính là cô đây nè, chứ lẽ nào họ là giúp việc ở đây lâu vậy mà không biết chuyện này.

- Tôi đã dặn cô rồi, đại thiếu gia không ăn cá được mà! - Chị Hoa sợ bị phát hiện nên chạy đến quát thẳng vào mặt cô

- Hôm nay cô mới đến nên tôi chỉ bảo cô làm mỗi việc nấu ăn, vậy mà sao chẳng chú ý gì vậy! - Chị Lan thuận nước đẩy thuyền

- Người mới có khác, lần sau cái gì không biết thì mở miệng ra hỏi chúng tôi, đừng có cảm như hèn rồi tự làm theo ý mình! - Chị Mai châm dầu vào lửa

- Em... - Phương Ly cắn răng, muốn giải thích cũng không biết làm thế nào

Lâm Huy thì nhìn chăm chăm vào cô quát lên

- Hôm qua và cả hôm nay nữa, cô đúng là khác tính của tôi mà, cô...

- Là em bảo cô ta làm như vậy. - Lâm Hạo nói rồi gấp liên tiếp mấy miếng cá ở các đĩa khác nhau cho vào miệng, thản nhiên nhai nuốt

Cô không nghe lắm chứ, Lâm Hạo đang đứng ra giúp cô.

Tại sao anh lại làm vậy???

- Giúp việc nhà này có thể "ưu tiên" giao cho mới đến một mình nấu hết bữa ăn thì em cũng có thể bảo cô ta "ưu tiên" nấu toàn cá cho em, người mới về. Anh biết là em thích ăn cá mà.

Mấy người hầu nghe vậy mặt mũi tái đi, cúi gằm không dám ngẩng lên.

- Không ăn một bữa không chết được, cô đi nấu bát mì đem lên phòng cho tôi. - Lâm Huy quay sang Phương Ly gần giọng - Tôi biết chuyện này không có liên quan gì đến em trai tôi. Nếu còn có lần sau sơ suất như vậy tôi sẽ cho cô đi ngay, dù em trai tôi có ra mặt cũng không ích gì đâu.

Phương Ly nhanh chân vào bếp nấu bát mì dưới tiếng cười khúc khích của những người khác vang lên từ phía sau lưng.

Một nhị thiếu gia đã khiến cô khốn đốn, giờ lại thêm một đại thiếu gia.

Ngày tháng sau này càng phải cẩn thận hơn mới được.

Đó là những gì cô nghĩ, còn thực tế, trên đời luôn chứa đựng những chuyện ngoài dự liệu của con người.

.....

BỐP

Âm thanh vang lên làm chấn động căn biệt thự cùng những con người có mặt ở đây. Mọi người trong nhà bu lại xem Phương Ly cô đã làm nên chuyện tày trời gì chọc giận nhị thiếu gia.

Chuyện là chiếc máy hát cũ phát hiện được trong nhà kho hai ngày trước, cô lau chùi rồi mang đi sửa lại, hôm nay mới lấy về đưa trả cho Lâm Hạo nào ngờ vừa đến tay đã bị anh quăng mạnh xuống sàn vỡ nát ra từng mảnh.

Phương Ly ban đầu là kinh ngạc, bất động vài giây sau đó là rung mình sợ hãi.

Chiếc máy tan tành nhưng con giận giữ của Lâm Hạo lại không hề suy giảm. Đôi mắt sâu thẳm lạnh thấu xương tưởng chừng như sẽ đóng băng tất cả và nuốt chửng cô.

- Dọn đồ đi khỏi đây mau lên. - Anh quát

- Anh...anh mới nói cái gì? - Cô tưởng mình nghe nhầm

- Tôi bảo cô mau dọn đi.

- Dọn đi! Tôi...tôi đã làm gì sai chứ?

- Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Lập tức đi ngay cho tôi. - Anh càng tức giận hơn lớn tiếng quát

- Đâu phải là tôi làm hư đồ của anh. Tôi thấy chiếc máy là quà sinh nhật của Ân Ân tặng anh bị hư nên mới mang đi sửa...anh...

Phương Ly cố gắng giải thích, nhưng tất cả chỉ là vô ích

- Thế giờ có đi không? Tôi sẽ thanh toán tiền cho cô nên yên tâm đi. - Ánh mắt anh hung dữ trừng về phía cô

Phương Ly siết chặt tay lại. Tiền, tiền, anh ta tưởng tiền là tất cả chắc.

- Khoan đã, còn Ân Ân... tôi đi rồi Ân Ân thế nào? Con bé trước khi về quê bảo tôi chờ nó trở về.

Sao cô có thể quên mất Ân Ân được chứ?

Lý do duy nhất khiến cô thấy âm áp khi ở lại nơi này chỉ có một, đó chính là bé Ân Ân vừa hoạt bát vừa đáng yêu, lại luôn miệng gọi cô hai tiếng "chị ơi".

Bao nhiêu ngày chơi chung, ngủ chung với cô bé, vui cười với nó, tình cảm ngày một khăng khít, cô thật sự xem Ân Ân như em gái của mình rồi.

Nào ngờ bao nhiêu phũ phàng, bao nhiêu tàn nhẫn Lâm Hạo này đều có hết.

- Không cần lo, Ân Ân đâu thiếu người chăm sóc, có cô hay không có cô cũng thế thôi. Đi nhanh đi tôi còn muốn người khác. Cô đến đây làm cũng là vì tiền, đừng có mà giả vờ thương nhớ con bé.

- Anh...- Cô thật sự hết nhịn nổi rồi, ầm ức nói rõ từng chữ - Đi thì đi. Anh cho tôi giả vờ thương Ân Ân thì mặc anh, còn đỡ hơn kẻ máu lạnh đến quà sinh nhật của em gái tặng mình cũng ném vỡ đi cho được.

- Cô...lúc tôi trở ra mà còn thấy cô lảng vảng ở đây thì không xong với tôi đâu.

Lâm Hạo giật dử nói rồi nhanh chóng ngoảnh mặt bỏ đi.

_"SẦM" - Cánh cửa phòng đóng lại một cách dứt khoát không chút lưu luyến.

Phuong Ly thu xếp đồ nhét vào vali mà thấy uất ức.

Kẻ có tiền là như vậy, muốn xem người khác là gì thì là cái đó. Bị người ta ném đi nhưng một mẩu rác gây bẩn mắt. Cô không nhà không cửa, biết đi đâu bây giờ.

Chợt nhớ đến Ân Ân, sóng mũi cô cay cay, còn không kịp tạm biệt nó nữa mà.

Tên Lâm tiểu nhân này rốt cuộc có phải bị tâm thần phân liệt không, hôm trước trong hội học sinh và cả hôm kia trên bàn ăn ra mặt giải vây cho cô, bây giờ lại hung dữ đuổi người ta đi như vậy mà chẳng có lý do.

Và còn khiến cô khó hiểu nhất là...rõ ràng anh ta bình thường rất thương bé Ân sao lại ném bẻ quà con bé tặng? Chẳng lẽ những gì cô nhìn thấy, cảm nhận thấy suốt hơn một tháng qua tất cả đều là giả cả sao?

Có lẽ sẽ không cách nào tìm được đáp án cho câu hỏi này. Bởi vì...cô đã bị đuổi đi rồi!

Bước ra khỏi cánh cổng cao lớn Phuong Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời một màu xanh thăm thẳm trên kia, chợt thấy bản thân nhỏ bé vô cùng.

Cô...phải đi đâu bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Món nợ - Món quà

Bước sang tháng mười một, từng cơn gió mang theo cái se lạnh đặc trưng của mùa đông bắt đầu thổi.

Phuong Ly vẫn tiếp tục đến trường như bình thường, chỉ là tối qua ngủ ở chỗ mới không quen, cộng thêm cả đêm đều không thể vứt bỏ được suy nghĩ tại sao mình bị đuổi đi nên cứ lẩn đi lẩn lại trên giường.

Cũng may là chị gái với anh rể của Ngọc Mai đi du lịch, biệt thự để không nên cô tạm thời có thể đến đó ở rồi một buổi đi học thời gian còn lại làm thêm kiếm tiền qua tháng thuê một căn phòng trọ nho nhỏ.

Nói gì thì nói cô chỉ là một đứa con gái mới mười sáu tuổi đầu phải lưu lạc giữa cái thành phố đất rộng người đông này, ở trọ một mình có thể không sợ sao? Nhưng làm gì còn cách nào khác nữa.

Bước vào cổng đi được mấy bước đã thấy một đám đông con gái bu quanh một bóng dáng quen thuộc. Cô giả vờ như chẳng nhìn thấy gì, ngẩng trờ nhìn đất, nắm chặt quai cặp cất bước đi thẳng nhưng trời đâu có chiều theo ý người.

- A...Phuong Ly của anh.

Tiếng gọi của Giang Tuấn làm cô giật bản mình, sau đó là hốt hoảng.

Từ...từ khi nào anh ta đã đổi cách xưng hô đáng sợ như thế.

- Bánh của mấy em nhìn rất ngon nhưng xin lỗi anh có hẹn ăn sáng với bạn gái rồi. - Anh sau đó còn quay lại thông báo cho các cô gái một tiếng

Bọn họ trừng mắt giận dữ về phía cô, lăm bằm gì đó trong miệng rồi quay lại lớp học.

- Đề nghị anh bỏ hai từ "của anh" giúp tôi. - Phuong Ly mặt mày nhăn nhó

- Nghe hay mà, em không thấy vậy à, bạn gái anh?

- Anh có biết anh nói vậy sẽ gây hiểu nhầm không? Tại sao từ cái lần trong hội học sinh đó đến nay đã nửa tháng mà anh vẫn chưa chịu đính chính chuyện "bạn gái" khiến cả trường hiểu lầm tôi vậy?

Giang Tuấn lờ đi câu hỏi, đưa mặt đến khá sát mặt cô, chăm chú

- Em thức khuya đúng không?
- À...phải... - Phương Ly hơi ngượng ngùng giật mình lùi lại
- Ăn sáng chưa, chúng ta cùng nhau đi ăn sáng đi.
- Thôi, tôi không ăn đâu. - Cô lắc lắc đầu, mặt mũi ửng đỏ
- Sao vậy? Đừng bảo em tiếc tiền nhé.
- Làm gì có chứ!

Phương Ly phản ứng gay gắt nhưng thực tế đúng là vậy. Thực đơn tháng này của cô là mì tôm thẳng tiến chắc luôn rồi.

- Con gái nói không là có. Được rồi, anh mời. - Nói rồi Giang Tuấn kéo tay cô về phía canteen

Đứng trước tô phở nghi ngút khói, mặc dù dạ dày đang kêu réo nhưng tại sao cô vẫn cứ không muốn ăn?

Giang Tuấn liếc nhìn cô chăm chăm, cảm thấy cô bé này hôm nay rất kì lạ, không chút hoạt bát như mọi khi, thấy đồ ăn mà vẫn cứ thờ người ra. Là chuyện gì thế nhỉ?

- Bây giờ vậy đi, ai ăn chậm hơn người đó phải trả tiền đấy nhé.

Phương Ly hoảng sợ, cô vừa mới bị đuổi, đang phải tiết kiệm từng đồng tiền cuối cùng đây nè.

- Giỡn em thôi, anh mà để con gái trả tiền thì coi sao được, nhưng mà nếu em ăn hết không còn sót gì anh sẽ trả tiền cho em.

Sự quan tâm này của anh khiến cô có một chút bối rối, trước kia luôn nghĩ anh không bình thường, thích đem người khác làm trò đùa nhưng đôi lúc anh lại ân cần và quan tâm cô như thế.

- Dù thế nào cũng cảm ơn anh, nhưng cứ để tôi tự trả được rồi.

Rồi cả hai cùng im lặng và ăn cho đến khi Giang Tuấn chỉ tay về hướng sau lưng cô

- Ô hội trường của chúng ta kia, nhìn thấy cậu ta mới nhớ lát nữa phải họp.

Phương Ly vừa nghe đến "ai đó" liền ngồi yên bất động, ngay cả chớp mắt cũng không. Chạy trời không khỏi nắng, lát nữa để anh ta nhìn thấy mặt cô không biết sẽ nổi cơn gì nữa đây.

- Hình như em sợ cậu ta lắm thì phải, có phải lúc anh vắng mặt cậu ta bắt nạt em? - Thấy cô thất thần suy nghĩ Giang Tuấn hỏi han
- Không phải! - Phương Ly mím môi lắc đầu một cái
- Kệ đi, con người cậu ta đáng ghét vậy đấy.

- Đúng vậy, hội trường một trường danh tiếng gì đâu mà hồ tì là nổi nóng vô cớ, không thì mặt lạnh như tiền, lại còn không biết cách nhường nhịn hay ít ra là tôn trọng con gái. Nếu muốn mắng người ta vì làm sai thì ít nhất phải cho người ta biết người ta sai chỗ nào chứ. Ai mà biết anh ta ngứa ở đâu mà gãi. Cái tính đó mà còn không chịu sửa đổi cần thận sau này không cưới được vợ đấy.

Ấm ức tích tụ bị bộc phát, Phương Ly phát hỏa tuôn nguyên một tràng.

Ngẩng đầu lên đã thấy Giang Tuấn chăm chăm nhìn cô, thôi chết!!!

Giang Tuấn ngồi tựa lưng vào ghế, chân trái vắt lên chân phải rất nhàn nhã

- Rồi rồi nhé, cậu ta mắng bảo em làm sai nhưng em không biết mình sai chỗ nào nên em mới ầm ức tức giận và sáng nay làm ra bản mặt như thế.
- Ế, không, không, coi như tôi chưa nói gì nha, anh nhất định phải hứa với tôi đấy!
- Em nói cũng đã nói rồi, anh nghe cũng đã nghe rồi. Vậy để anh mắng cậu ấy trút giận cho em nhé! - Giang Tuấn nháy mắt thích thú
- Trút giận? Không cần không cần. - Cô lắc đầu lia lịa
- Có gì đâu, cậu ta nợ anh, anh giúp em xem như đòi lại một ít vậy.

- Nợ? - Phương Ly ngạc nhiên vô cùng tưởng mình nghe nhầm - Anh ấy nợ gì anh? Tiền? Mà không đúng, nhà anh ấy giàu vậy mà, thế lẽ nào là nợ tình? Á...à...tôi đùa đấy. - Cô vội lấy tay che miệng lại

Giang Tuấn bật cười sảng sặc rồi chột nghiêm túc hẳn

- Là một món nợ, cả đời này cũng không trả hết được.

Đứng trước âm điệu của câu nói này, tự dưng cô thấy rợn rợn trong người, sóng lưng lạnh hết lên, lấp bấp

- Nợ... gì... thế?

- Anh đùa đấy, làm gì có chứ. Em đúng là dễ tin người thật.

Giang Tuấn cười xề xòa định đưa tay xoa đầu cô thì cô rút người lại, liếc anh bữu môi

- Xùy, đúng là anh, lúc nào cũng đem người khác ra giong được.

Giang Tuấn thu tay về, môi thoáng cười, ánh mắt thâm trầm bỗng dưng lộ ra tia kì lạ, đằng sau đôi mắt đó ẩn chứa nhiều điều không ai nhìn thấu.

.....

Buổi họp hôm ấy ban cán sự lần lượt phát biểu trước một tầng băng.

Tâm trạng của Lâm Hạo hôm nay có thể tóm tắt ngắn gọn bằng bốn chữ “cực kì tồi tệ”, ai nấy đều bị ánh mắt sắc lạnh của anh dọa cho mấy phen kinh hãi, có người còn run đến mức chưa phát biểu xong thì đã bảo là mình xong rồi.

Mọi người hỏi năm câu thì anh chỉ trả lời có một câu trọng tâm, còn hỏi linh tinh thì xác định số phận. Một cú đập bàn làm cả phòng đều toát mồ hôi mặc dù máy lạnh đang chạy vù vù.

- Xin lỗi mọi người nhưng em đau bụng quá, em xin phép đi vệ sinh đến hết giờ, mọi người cứ họp đi ạ.

Phuong Ly làm cảm tử quân giờ cao tay, không đợi "ai đó" đồng ý cứ thế ra ngoài.

Hy vọng không có sự hiện diện của cô mọi người sẽ bớt bị "hành hạ" hơn.

Kết thúc buổi họp Giang Tuấn vẫn nán lại

- Mấy em về trước đi, anh có chuyện nói riêng với hội trưởng. Nhớ đóng cửa lại "cẩn thận" nhé.

Mọi người ngơ ngác một hồi rồi ai nấy cũng nhanh chóng lảng lạng rời đi.

Giang Tuấn ngồi bắt chéo chân, hai tay đan vào nhau, mặt ngẩng lên nhìn người đối diện, đôi môi tuyệt mĩ khẽ nhếch lên

- Hội trưởng, cậu cứ như khi nãy có ngày cậu sẽ dọa mấy em trong hội chạy hết toàn mấy thằng đực rựa với nhau thì họp với hành cái gì nữa.

- Nói trọng tâm đi. - Lâm Hạo nhướn mày, lạnh băng nói

- Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn cậu chuyện lần trước. - Giang Tuấn im lặng mấy giây mới cất lời

- Chuyện lần trước là chuyện gì? - Lâm Hạo hỏi hột hột

- À thì... tôi có một người mẹ làm ảnh hậu, loại diễn xuất tầm thường như Triệu Ngọc Chi vốn không qua mắt được tôi. Tôi biết cô ta là có trông thấy Phuong Ly bước ra từ phòng thay đồ nam nên mới dám lớn tiếng trước mặt mọi người như vậy. Nhưng tôi không có hứng đào sâu tìm hiểu lý do, lại càng tin tưởng Phuong Ly, nên cảm ơn cậu đã lên tiếng dằn xép.

- Vẫn như cũ nhỉ. Bề ngoài giả vờ như không để ý chuyện gì nhưng thực chất cái gì cũng để ý. - Lâm Hạo nói mà không liếc mắt lên

- Nói tôi, chẳng phải cậu cũng vậy sao. Dù sao cũng cảm ơn vì đã bảo vệ danh dự cho "bạn gái" tôi.

- Lời cảm ơn này tôi không dám nhận.

- Biết ngay là cậu sẽ không nhận. Vậy nên tôi đã chuẩn bị thêm một món quà nho nhỏ.

Giang Tuấn thân nhiên lấy điện thoại trong túi ra đặt lên bàn rồi đưa tay ấn nút replay.

Lần này đến lượt Lâm Hạo cười, ánh mắt dán chặt vào vật thể trên bàn.

Lại là con nhỏ đó, anh không biết anh cùng cô có ân oán gì từ kiếp trước không, ngay cả khi đuổi được cô ta đi cũng không ngừng bị người xung quanh quấy nhiễu. Cả những lời "hay ho" của cô ta nữa.

Đoạn ghi âm kết thúc, Giang Tuấn thu điện thoại về, nhếch mép cười

- Rất ít người có thể nghe được lời thật lòng của người khác nói về mình. Thế nào, món quà của tôi có phải rất độc đáo và thú vị không?

- Rốt cuộc cậu muốn nói gì? - Lâm Hạo vẫn là khuôn mặt ấy nhưng ánh mắt xoáy vào người đối diện

Giang Tuấn lập tức đổi sắc mặt, lạnh như băng tuyết

- Dù không biết là chuyện gì nhưng cậu phải làm gì đó quá đáng lắm thì một người thẳng thắn như "bạn gái" tôi mới tức giận như vậy. Chuyện xưa khoan hãy nói tới, bây giờ cậu nể mặt tôi thì ngược lại tôi sẽ nể mặt cậu. "Bạn gái" tôi nếu cô ấy làm sai hoặc không vừa mắt, cậu muốn chửi thì thoải mái nhắm vào tôi, để cô ấy có thể yên ổn trong hội học sinh, thế nào?

- Ra là cậu không biết giữa tôi và cô ta là chuyện gì thật. Còn có thể thế nào? Chúc cậu gặp may mắn với cô "bạn gái" của cậu, đừng để bị cô ta dắt mũi.

Lâm Hạo nói xong đứng dậy vỗ vai Giang Tuấn rồi cũng nhanh chóng ra ngoài nhưng mới đi vài bước đã nghe điệu cười mang hàm ý mỉa mai truyền đến

- Tất nhiên là tôi may mắn hơn cậu. Ít ra tôi hài lòng với hiện tại, có thì dùng, không có thì thôi, không lấy những thứ không thuộc về mình.

RẦM - Cánh cửa đáng thương bị đóng lại một cách thô bạo (tội cái cửa^^), Lâm Hạo nắm tay siết chặt cất bước đi thẳng một mạch.

.....

Bên ngoài quán Feeling Coffee, một chiếc xe hơi đắt tiền vừa đậu lại trước cửa đã thu hút sự chú ý của những khách ngồi bên trong cũng như toàn thể nhân viên cửa tiệm.

Quán cà phê nhỏ thế này mà có khách sang trọng như vậy ghé thử hỏi ai mà không dòm nhó. Và hơn hết từ trên xe bước xuống là một thanh niên điển trai, đáng người chuẩn, đồ mặc trên người cũng toàn là hàng hiệu, nói chung là hoàn hảo đến từng xăng ti mét.

- Này cậu, soái ca kia! - Nữ nhân viên trong quán hai mắt sáng rực, ngay lập tức khều cô bạn bên cạnh

Phuong Ly đang pha cà phê chẳng hề ngẩng lên nhìn lấy một cái.

Hừ, giờ có là siêu cấp soái ca cũng vậy, chẳng có nghĩa lý gì khi thứ cô cần nhất là tiền và một chỗ ở ổn định. Soái ca ấy có cho cô tiền không?

- Này, mình ra đó tiếp anh đấy đây, lúc mình đến gần bàn nhớ chụp cho "tụi mình" một vài tấm nhé, lấy rõ mặt đấy, mình sẽ hậu tạ cậu sau.

Nữ nhân viên hào hứng chỉnh trang lại tóc rồi dúi vào tay Phuong Ly chiếc điện thoại di động màu hồng.

- Ủ, được rồi.

Phuong Ly âm thầm cầm lấy điện thoại, chỉnh chế độ camera, ngẩng mặt lên định bấm nút thì phút chốc tay chân cứng đờ, hai đồng tử mở to cực độ.

Lâm tiểu nhân... tại... tại sao lại đến đây?

Cái quán nước nhỏ xíu này rõ ràng đâu có xứng tầm anh ta. Có khi nào là thấy tổng cổ cô đi là quá dễ dãi nên cho người điều tra xem cô làm việc ở đâu rồi đến đuổi cùng giết tận.

Cầu mong là không phải. Chắc anh ta chỉ tình cờ đi ngang thấy quán đẹp ghé vào hoặc hẹn ai đó ở đây thôi.

Trùng hợp là trùng hợp, đừng tự mình hù mình nữa.

Một hồi mới sức nhớ ra trên tay đang cầm điện thoại di động.

Chụp hình. Được, chụp thêm mấy tấm toàn thân của "ai đó" về làm bìa phóng phi tiêu!

_TÁCH! TÁCH!

Chụp đến tấm thứ tư thì nữ phục vụ đã quay lại, đập menu xuống bàn hậm hực nhìn Phuong Ly

- Này, trai đẹp đến tìm cậu đấy, mình hỏi gì anh ấy cũng không chịu mở miệng, xin số phone cũng không được, cũng không chịu gọi thức uống, cứ chỉ chỉ vào cậu thôi, ra gặp anh ta đi.

Phuong Ly gạt mình suýt rớt điện thoại.

Không phải chứ? Đuổi cùng giết tận!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Soái ca không bình thường

Khách hàng là thượng đế, Phuong Ly miễn cưỡng bước đến trước mặt anh nhẹ giọng

- Quý khách muốn dùng gì ạ?

Lâm Hạo không nhìn cô lấy một cái, về mặt bình tĩnh lật lật menu, nghiền ngẫm. Một phút trôi qua không có câu trả lời, mi mắt cô giật giật

- Cho hỏi quý khách chọn xong chưa ạ?

Ba phút sau rồi lại năm phút sau nữa vẫn không có câu trả lời, Phuong Ly đến lúc này mới thấy trực giác của mình hoàn toàn không sai. Cô nói to

- Ra là quý khách không thể nghe được ạ? Xin lỗi, tôi vô ý quá. XIN...HỎI...QUÝ...KHÁCH...CẦN...GÌ...Ạ?

Chất giọng lớn đến nỗi khiến cả quán đều giật mình quay lại nhìn xem là chuyện gì.

Hừ, rõ ràng anh ta đến đây để chơi xò cô, thế thì cô phải chơi xò lại mới phải đạo.

Nhưng cô đã quên mất "Đạo cao một thước, ma cao một trượng". Một phút trôi qua anh vẫn giữ nguyên trạng thái cũ.

Một chị đứng phía trong cho lời cô nói là thật cho nên chạy ra gạt cô sang một bên để phát huy tài năng của bản thân, cô muốn can cũng không kịp.

- Em để chị, ngày xưa chị có học thủ ngữ.

- Phuong Ly:"..."

- Khoan đã chị...anh ta không phải...

- Quý...khách...muốn...dùng...gì....ạ...? - Chị vừa nói vừa quơ quơ tay ra dấu hiệu

Lâm Hạo nheo mắt nhìn lên, không khỏi có suy nghĩ anh đuổi cô gái này đi là đang gây hại cho xã hội không? Thật không ngờ bệnh thần kinh của cô ta lây cho những người bên cạnh rồi đấy.

Anh mặt lạnh tanh lấy tay chỉ chỉ vào menu.

- Hồng trà ạ, xin quý khách chờ một lát. - Chị lại dùng thủ ngữ

Chị Vy hí hửng vì vừa lập công rồi chạy vào trong, còn Phuong Ly chết đứng một hồi rồi âm ức quay trở lại khu vực pha chế như cũ.

Lâm Hạo cứ như vậy một lúc sau uống xong thì rời đi. Trước khi bước khỏi quán anh còn không quên dán cho cô một sao thái độ phục vụ cực kém.

Sau đó ba ngày tiếp theo anh đều đến như vậy. Vẫn tác phong như cũ mỗi lần một ly hồng trà, buộc cô phải ra phục vụ bằng cách chỉ tay rồi cho một sao và chẳng mở miệng nói lấy nửa câu.

Giờ trò gì vậy chứ?

.....

- Chị biết rồi nha, trai đẹp đến là vì theo đuổi em đúng không, nếu không sao ngày nào cũng chỉ đích danh mỗi em phục vụ thôi vậy. - Chị Vy trêu cô

- Không chị, thật ra anh ta đang đuổi cùng giết tận em. - Phuong Ly thần thần thừa nhận

- Biết rồi, vì món nợ tình chứ gì! - Chị nháy mắt với cô một cái

- Không phải, anh ta cho em một sao chị không thấy à? Báo hại em bị khiển trách và cắt mất tiền thưởng, sắp tới nhất định sẽ bằng cách nào đó làm em bị nghỉ việc.

- Không có đâu, chị thấy cậu ấy chỉ muốn gây sự chú ý với em thôi.

- Em với anh ta không phải "như thế" đâu chị.

- Lẽ nào em chê cậu ấy khuyết tật?

- Không phải như chị nghĩ đâu! - Phương Ly lắc tay kịch liệt

- Em đó, nhìn người phải nhìn vào tâm hồn người đó, khuyết tật tâm hồn mới đáng sợ. - Chị răn dạy cô

- Phương Ly: "..."

Hừ, tâm hồn của anh ta chính là thứ khiến cô bị vứt ra đường không nhà không cửa đây!

.....

Một buổi chiều như thường lệ Phương Ly mang thức uống ra bàn cho khách, đó là một thanh niên trẻ chừng hai mươi. Khay nước vừa đặt xuống bàn, hắn ta nhanh chóng nắm lấy tay cô vuốt ve

- Em mới làm ở đây à, mấy lần trước anh ghé quán mà không thấy em.

- Đây là nơi công cộng, xin anh tự trọng cho.

Cô cố rút tay về nhưng không được, nói thế nào tên thanh niên ấy vẫn không chịu buông tay cô ra. Hắn ta còn cười một cách nham nhở

- Em bán thể này một ngày có thể kiếm được bao nhiêu tiền, hay là đi chơi với anh, anh trả em gấp đôi, à không... gấp ba. Ban đêm thì sẽ được nhiều hơn.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao khi này mấy chị trong quán không ai chịu tiếp kẻ này, nhất định đây không phải lần đầu hắn giờ trò với nhân viên ở đây.

Hắn còn phụ họa bằng cách đưa bàn tay bẩn thỉu vòng qua eo cô kéo sát lại. Hốt hoảng Phương Ly cầm luôn ly trà trên bàn tạt thẳng vào người hắn ta.

Tiếng la thất thanh vang lên

- Trời ơi, cái áo hàng hiệu của tôi. Quản lý, tôi muốn gặp quản lý.

Chị quản lý hét hải chạy đến

- Thưa quý khách, có chuyện gì vậy ạ?

- Các người dạy nhân viên làm việc kiểu gì vậy, cô ta dám làm rơi chiếc áo đắt tiền của tôi, không nói nhiều, mau đền tiền, nếu không quán các người khỏi kinh doanh nữa đi. - Mắt hắn trợn trừng quát

Phương Ly hai tay xoắn vào nhau. Tiền, cô mới vào làm lấy đâu ra tiền. Kiểu này bị đuổi việc chắc rồi. Nhưng thà là thế còn hơn bị hắn làm nhục.

- Anh đừng làm loạn nữa, tôi sẽ làm kiếm tiền bồi thường cho anh. Nhưng thay vì mặc áo đắt tiền anh nên dùng tiền đó mua sách giáo dục công dân mà học. Tốt gỗ hơn tốt nước sơn đây.

- Cô... - Hắn cố đè nén cơn tức - Được rồi, một giá 50 triệu.

- 50 triệu? Anh định lừa ai thế, cái áo đó mà 50 triệu sao? - Cô tức giận la lên

Hắn cười khoái trá

- Cô bé, áo anh đây là hàng hiệu, "người như em" thì làm sao biết được giá trị của nó chứ, 50 triệu là anh đã tính rẻ cho em rồi đây.

Hắn ta xoa cằm cười cười, ánh mắt vẫn ngang dọc trên người cô

- Còn nếu không thể trả đủ, thì xem ra cô em đây phải lấy thân ra trừ nợ rồi.

Đem cho câu nói của mình, hắn đưa tay định chạm vào mái tóc cô thì bị cô gạt mạnh ra.

Mọi người đứng quanh đây từ đầu đã chứng kiến sự việc, họ đứng về phía cô nhưng lại không dám ra mặt giúp vì tên này là con trai giám đốc chi nhánh một tập đoàn rất lớn trong thành phố, trông còn có vẻ lưu manh, không nên động vào sẽ tốt hơn.

Ai cũng biết sở dĩ hắn vào quán nhỏ này uống cà phê chỉ vì mấy nữ phục vụ trẻ trung, xinh đẹp lại ngây thơ. Xem như cô bé này xấu số vậy.

Trong lúc cả quán luống cuống không biết giải quyết thế nào thì cửa kính trong suốt được đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đã ung dung bước đến cạnh cô, quay mặt lại đối diện tên đó.

Vẫn là áo sơ mi, quần jean nhưng ở anh lại phát ra ánh hào quang chói mắt. Vẻ lạnh lùng cùng khí chất tôn quý của anh đầy sức hấp dẫn. Trái tim của các cô gái có mặt ở đó thì nhau rơi rụng.

Tên thanh niên giật thót mình, miệng lắp bắp

- Thiếu...thiếu gia. Sao cậu lại ở đây?

Thiếu gia?

Vài giây trôi qua, một bóng đèn sáng lên trong đầu Phương Ly, cô chớp lấy cơ hội quay sang hỏi

- Lâm Hạo, người này bảo cái áo anh ta đang mặc có giá 50 triệu, còn đất cái áo anh đang mặc trên người nữa, anh nói xem có đúng là vậy không?

Lâm Hạo quay mặt sang, hơi cúi đầu nhìn cô, đây là lần đầu tiên cảm thấy cô gái này có chút thông minh, biết nắm bắt tình thế.

Nhất thời hai cặp mắt chạm vào nhau nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Tên thanh niên cả kinh, cô gái này biết cái áo thiếu gia đang mặc giá bao nhiêu, thiếu gia cũng không lý gì đến cái quán cà phê nhỏ này, còn cả cách nói chuyện không chút e sợ và...họ đang đứng cạnh nhau, trao nhau ánh nhìn say đắm.

Không lẽ...cả hai là quan hệ đó?

Thôi chết...

- Thiếu gia, tôi thấy cô bé phục vụ này dễ thương nên chỉ đùa chút thôi, không có ý gì cả đâu. Thật đấy. Áo tôi đang mặc cũng không đáng giá bao nhiêu đâu, tôi làm sao dám mặc áo đắt hơn cậu được chứ.

Ai nấy đều không dám tin, cái bản mặt tự cao tự đại vừa rồi sau một giây được thay thế bằng khuôn mặt cún con xối lỗi. À không, giống thái giám đang muốn tâu hoàng thượng hơn.

Lâm Hạo mặt lạnh như băng chia ra cho hắn một mẩu giấy, không phải là chi phiếu hay tiền như trên phim thường chiếu đâu, sẽ có soái ca thay bạn bồi thường, mà chính xác là một tờ giấy có chữ viết của anh nhưng Phương Ly không đọc được là gì.

Tên đó xem xong tờ giấy thì sắc mặt trắng bệch, sau đó lại cười như chưa từng được cười

- Cái áo này đem ra tiệm giặt sạch chút là được. Đồ uống ở đây ngon hết sảy. Mọi người ngon miệng nhé.

Hắn không dám ở lâu một mạch lui thẳng ra khỏi quán.

- Chị à, em xin lỗi vì đã gây phiền phức cho mọi người.

- Không sao, thật ra tất cả nhân viên trong quán đều gai mắt hắn lắm rồi, có mấy bé cũng nghĩ việc vì hắn. Hôm nay may là có cậu người yêu của em. Cậu ấy đúng là cứu tinh của quán. - Chị quản lý cũng thấy nhẹ nhõm

- Người này không phải là người yêu của em - Phương Ly phản bác mạnh mẽ

- Còn bảo không phải, ngày nào cậu ấy cũng ấy cũng đến gọi em ra phục vụ, còn dẫn mặt kẻ ức hiếp em, chuyện này chị thấy nhiều rồi.

Chị nói nhỏ với cô rồi quay sang Lâm Hạo

- Tôi biết là cậu không nghe được nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cậu rất nhiều, hôm nay cũng may là có cậu.

Lâm Hạo vẫn giữ nguyên sắc mặt, chỉ khẽ gật đầu. Coi như anh làm một việc tốt vậy, dù sao cũng không có gì to tát.

- Cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi, nhưng mà tờ giấy đó là gì vậy? - Cô tiến đến gần hỏi

Lâm Hạo vẫn tiếp tục im lặng mặc cho mọi người đoán già đoán non.

Đáp án được nhiều người bình chọn nhất là "Đừng động vào cô gái của tôi". Cô chỉ muốn nói mấy người đọc ngôn tình nhiều quá rồi.

Nhưng Lâm tiểu nhân đã ghi gì trong đó nhỉ?

Chắc là...cô gái này bị thần kinh, bỏ qua cho cô ta đi?!!

Và rốt cuộc vẫn không hiểu mục đích con người này ngày nào cũng đến là gì? Chẳng những cô chưa bị đuổi khỏi quán này mà anh còn ra mặt giải vây giúp cô.

Không lý nào...anh ta thật sự bị tâm thần phân liệt?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Im lặng xem như đồng ý

Ngày hôm sau anh đến quán mọi người lại hò reo lên.

"Cho một Phương Ly đến bàn số 3"

Vì ai đó mà bây giờ họ xem cô là món ăn luôn rồi đấy.

Cứ thế này mãi không được, cô thu hết can đảm đến trước mặt anh nói cho rõ ràng

- Rốt cuộc anh vì cái gì mà ngày nào cũng đến đây thế? Nhất định không phải vì đồ uống rồi, lần nào anh cũng bỏ dở nửa ly còn gì!

- "... " - Lâm Hạo uống trà, xem cô như vô hình

- Mấy bữa nay tan học tôi có đến trường mẫu giáo đứng ở cổng đợi Ân Ân, nhưng không thấy nó. Nó đi về quê chưa lên à, nó có khỏe không? - Giọng cô đột ngột hạ xuống

Không có âm thanh nào đáp lại nhưng cô vẫn không bỏ cuộc.

- Tôi muốn xin anh cho tôi nói chuyện với Ân Ân, tôi chỉ muốn nghe giọng con bé một chút thôi, một chút cũng được, nói một lời tạm biệt với nó rồi thôi... Tôi sợ đi mà không nói tiếng nào con bé sẽ buồn, sẽ khóc.

- "... "

- Tôi là thật lòng không phải giả vờ đâu. Anh mở miệng có được không?

- "... "

- Hay là anh đang khinh thường tôi không có tư cách nói chuyện với anh. - Cô bức xúc

- "... "

Mấy ngón tay cô đan đan vào nhau nét mặt thành khăn khố mắt bắt đầu đỏ lên. Cô không buồn vì anh khinh thường cô mà buồn vì anh không đồng ý với thỉnh cầu của mình.

Bé Ân đối với cô chẳng khác gì em gái ruột, ở bên cạnh nó cô như tìm lại cảm giác ấm áp từ gia đình đã mất đi từ lâu.

Đêm nào hai chị em cũng cười đùa rồi ngủ với nhau, giờ ngủ một mình một giường lại thấy rất trống trải, chẳng hôm nào ngủ được ngon giấc, buổi sáng bên tai luôn văng vẳng tiếng nói non nớt gọi cô dậy.

Nhớ con bé quá!

Lâm Hạo bỏ dở ly trà đang uống. Đồ uống ở đây nói thật chẳng ngon gì cả, phục vụ cũng kém, cô gái trước mặt khiến anh lại càng chẳng anh chẳng nào tâm tình nào để uống.

Đến anh còn chẳng hiểu vì sao mình lại đến đây.

Lâm Hạo đứng dậy thanh toán tiền rồi ra khỏi quán, vẫn như thường lệ không bỏ lại một lời nào.

.....

Kể từ hôm đó đến nay đã ba ngày Lâm Hạo không xuất hiện nữa, ở trường hỏi ra mới biết anh cũng nghỉ học từ trước hôm đến quán cà phê đến giờ, thảo nào không thấy họp hội học sinh.

Chính cô cũng không hiểu vì sao anh không đến cô lại thấy thấy không vui, mỗi buổi chiều cứ vô thức nhìn về phía cửa kính thủy tinh trong suốt hướng ra mặt đường rồi lại thấy... trong lòng dâng lên cảm giác trống trải.

Không đúng. Rõ ràng anh ta khinh thường cô như thế, còn không thèm nói chuyện với cô, tại sao lại nhớ đến anh ta?

- Chị ơi!

Chợt có tiếng gọi quen thuộc từ phía xa Phương Ly quay đầu nhìn lại.

Có phải cô đang hoa mắt không?

- Chị ơi, em nhớ chị lắm! - Ân Ân reo to rồi chạy ngay đến bên cô

Phuong Ly cúi người xuống xoa đầu và má của Ân Ân sau đó ôm cô bé vào lòng, không kìm được cảm xúc vui mừng hạnh phúc.

Người khác mà không biết nhìn vào còn nghĩ đây là màn hội ngộ của hai chị em ruột lâu ngày không gặp nhau, chan chứa tình cảm

- Chị Gia Mỹ sao chị cũng đến vậy? - Phuong Ly thấy bóng dáng xinh đẹp của Gia Mỹ đứng trước mặt nên khá bất ngờ

- Chị đến để gọi em về nhà. Sau khi em đi, Ân Ân nó nhớ em đến bệnh luôn phải nhập viện theo dõi.

- Sao em không nghe Lâm Hạo nói gì vậy, anh ấy ngày nào cũng đến đây mà?

- À, nó bị viêm họng cả tuần đầu có nói chuyện được.

- Dạ???

- Nó không nói gì với em à, à mà nó có nói được đâu nhì! - Gia Mỹ nói xong thì che miệng cười

Vậy ra không phải anh ta khinh thường cô nên không chịu mở miệng.

- Chị sợ em không chịu quay lại vì đã tìm được công việc mới nên mới bảo nó đến đây xem em làm việc thế nào, nếu tệ quá thì cho về nhà đi, chị thì ở lại bệnh viện chăm sóc Ân Ân.

Gia Mỹ giải thích xong thì mắt dán vào dòng tên cuối cùng trong bảng thành tích nhân viên của quán rồi bật cười to

- Đúng là tệ như những gì Lâm Hạo nói, thôi thì em về chăm sóc cho Ân Ân đi.

Chị Gia Mỹ, chị có biết sở dĩ tên cô xếp cuối là vì cái đồng một sao của tên tiểu nhân ấy không? Giờ lại đi nói cô làm tệ, thế khác nào vừa ăn cướp vừa la làng chứ.

Nhưng nghĩ theo hướng khác thì có khi nào anh ta muốn cô quay về nên mới cố tình làm thế.

- Chị ơi, anh hai hứa rồi, chỉ cần Ân Ân khỏi bệnh sẽ cho chị về. Chị về với em nhé! Đừng đi nữa nha chị! - Ân Ân nín chặt cô

- Chị... lúc nào chị cũng nhớ Ân Ân cả. Thật ra chị đâu có muốn đi! - Phuong Ly xúc động không thôi

- Thế thu dọn đồ đạc đi, chị cho người đem về giúp em luôn. - Gia Mỹ ôn hòa lên tiếng - Từ nay về sau em cẩn thận hơn với em chồng chị là được, chị sẽ từ từ nói cho em biết những thứ không nên làm kéo lại khiến nó nổi giận.

- Dạ.

Gia Mỹ nhìn một lớn một bé đang quần quýt lấy nhau, đôi mắt ánh lên ý cười.

//Phuong Ly chị đặt niềm tin ở nơi em một lần vậy, mong rằng em chính là hy vọng mà chị đang tìm kiếm.//

.....

Lúc Phuong Ly xin nghỉ việc mọi người trong quán vây quanh cô, nhưng mà không phải ngậm ngùi tiễn đưa mà là để hỏi về "soái ca khuyết tật kia".

- Phuong Ly soái ca ấy là bị bệnh viêm họng, không phải câm điếc? - NV 1

- Ủ.

- Cho mình xin số điện thoại anh ấy đi. - NV2 cười rạng rỡ

- Mình không dám.

- Thế bữa nào cậu dẫn anh ấy đến nhé! - NV3 nháy mắt

- Khó lắm.

- Doanh thu của quán lại quay về như cũ rồi! - Bà chủ thở dài

Cái này cô cũng chịu thua.

.....

FLASHBACK - Câu chuyện kể lùi cách đây một tuần, vào ngày trước khi Lâm Hạo đặt chân đến quán cà phê.

Lâm Hạo vừa đi học về đã thấy Ân Ân ngồi ù rũ bên bàn ăn, hai tay chống cằm như đang chờ đợi điều gì đó, ánh mắt buồn rười rượi.

- Ân Ân, em về rồi à, khi nào vậy? - Lâm Hạo quan tâm hỏi

- Anh hai em muốn ăn bánh bông lan. Anh gọi chị Ly Ly về làm cho em đi. - Con bé vừa thấy anh liền kêu lên

- Đồ ăn đây ra đó không ăn, bánh bông lan gì? - Lâm Hạo khó chịu

- Không chịu, lần trước chị Ly Ly hứa khi em về sẽ làm bánh bông lan em ăn.

- Cô ta đi rồi, em còn đòi nữa anh sẽ cho em dọn về nhà cũ đấy.

- Dọn về nhà cũ chị Ly Ly sẽ ở đó chứ. - Mắt Ân Ân sáng lên

- Không! - Lâm Hạo cộc lốc phun một chữ

- Vậy em không về, em muốn ở đây chờ chị của em về. - Con bé giãy nảy lên

- Cô ta sẽ không về nữa đâu, em lên phòng cho anh!

Ân Ân nấc lên

- Anh hai lúc nào cũng khó chịu với chị lại còn đuổi chị đi, lúc trước anh không như vậy, em ghét anh hai. Em muốn sống cùng chị, em không muốn sống với anh nữa.

Con bé trước mặt anh vẫn không ngừng khóc rồi chạy thẳng lên phòng.

Lâm Hạo đứng thất thần nơi đại sảnh. Từng câu từng chữ trong câu nói của con bé vừa rồi như vết dao cứa thẳng vào vết thương từ lâu đã thành sẹo của anh.

Rốt cuộc là thế nào?

Trước kia anh đuổi người, chưa đầy nửa ngày Ân Ân sẽ vui vẻ lại ngay. Con bé chưa từng yêu thương và quấn quýt ai giống như vậy. Không lẽ Ân Ân thật sự xem cô ta là...

Đúng là ý trời đang đùa giỡn với anh.

RẦM. - Lâm Hạo đập mạnh tay lên bàn rồi siết chặt lại, đến gân xanh cũng nổi hết lên, ánh mắt sâu hun hút vừa chất chứa sự tức giận lại vừa đau lòng tột độ.

- Thiếu gia, cậu...dừng...bữa trưa nhé. - Chị Hoa run run tiến đến dò hỏi anh

- Dọn hết đi. - Lâm Hạo giọng lạnh buốt rồi quay trở về phòng.

.....

Trong căn phòng tối om không chút ánh sáng, Lâm Hạo đôi đồng tử mở to nhìn lên trần, tay đặt ra sau gáy, đầu óc tràn ngập suy nghĩ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa liên tục từ nãy đến giờ nhưng người trên giường một chút quan tâm hay phản ứng cũng không có, người bên ngoài đành tự ý xông vào.

Cạch một tiếng, cửa phòng đang đóng chặt mở tung ra.

Gia Mỹ bước vào phòng, liếc nhìn xung quanh một lượt. Dù ánh sáng bên ngoài rọi vào từng góc ngách nhưng cả căn phòng vẫn như bao trùm một màn u tối ảm đạm. Máy lạnh không mở nhưng lại khiến chân người bước vào tê cóng cả lên.

- Chúng ta nói chuyện chút đi.

- Chị dâu, nhà này đâu phải trước giờ chưa từng có cô ta, chị tìm người khác đi. - Lâm Hạo không cần nghe cũng biết là chuyện gì nên nhanh chóng đáp trả

- Tìm người khác không khó. Nhưng em...lẽ nào không muốn chữa khỏi bệnh cho bé Ân?

- Bệnh của Ân Ân, cô ta có thể chữa được sao? - Lâm Hạo lúc này mới cười nhạt một cái

- Có chuyện này chị chưa nói với em, lần này chị dẫn Ân Ân về quê con bé buổi tối nó không gặp ác mộng, ban ngày cũng không nói sáng. Lúc về có ghé qua gặp bác sĩ, bác sĩ rất bất ngờ, bảo nếu cứ tiếp tục như thế chẳng bao lâu nữa con bé sẽ hoàn toàn khỏi bệnh. Vậy mà đúng vào lúc này em lại đuổi Phương Ly đi.

Lâm Hạo không nói gì, mi mắt khẽ chớp chớp chớp mấy cái, rồi nhanh chóng đóng chặt lại, nhìn vào như đang ngủ.

- Em im lặng không nói gì coi như em đồng ý nhé! - Gia Mỹ hôn hờ chớp lấy thời cơ

- Một thời gian thôi, đến khi Ân Ân khỏi bệnh, còn nữa, không được kể cô ta nghe chuyện đó.

- Được, đến lúc đó thì chị sẽ không để con bé đó ở đây nữa, đỡ làm chướng mắt em, thế nhé!

Gia Mỹ cam kết, khẽ thở dài rồi ra ngoài đóng cửa, căn phòng lại một lần nữa chìm ngập trong bóng tối và những dòng suy nghĩ.

Mọi thứ lẽ nào là ý trời?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không uống được thì đừng uống

Dọn về nhà được hai ngày mọi chuyện đều quay lại quỹ đạo như ban đầu. Chỉ là mỗi lần đối mặt với Lâm tiểu nhân đó đều cẩn trọng hơn mức công chọc giận anh ta.

Giờ ra chơi Phương Ly một mình ngồi trên chiếc xích đu sau trường.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời âm áp chiếu rọi, cỏ cây xanh tốt trong nắng sớm dạt dào. Cô đưa tay lên cao hơn đỉnh đầu, một mắt nhắm mắt lại nhìn từng tia nắng vàng nhạt lọt vào tán cây rồi xuyên qua kẽ tay, trong lòng chợt thanh thản đến lạ kì, đôi môi anh đào vô thức nở nụ cười rạng rỡ.

- Chúng ta trốn học đi!

Một giọng nói vang lên từ phía sau làm hồng mắt nhũn hững của cô.

- Thủ khoa như anh mà cũng trốn học? - Cô không cần quay đầu lại cũng biết là ai

Giang Tuấn bước đến trước mặt, vươn tay búng trán cô một cái, khóe miệng cong lên

- Làm gì có quy định thủ khoa không được trốn học? Vui mà. Lâu lâu trốn học một chút cũng chẳng ảnh hưởng. Em chưa trốn học bao giờ à?

- Ừ chưa. - Cô thú thật

- Đời học sinh không một lần trốn học thì còn gì là thú vị.

Giang Tuấn không cho cô cơ hội phản kháng mà trực tiếp kéo cô đến chỗ căn teen phụ của trường.

Không tính là trốn học, vì tiết sau của lớp cô được nghỉ.

Phương Ly đã nghe nhiều về nơi này, bình thường ít người lui tới, thường dành riêng cho những thành phần trốn học tụm năm tụm bảy với nhau. Không ngờ có ngày cô - một học sinh không phải giỏi nhưng ngoan hiền cũng đặt chân đến đây.

Nhiều người gặp Giang Tuấn liền mừng rỡ.

- Giang thiếu gia, lại trốn học à? - HS1

- Ừ.

- Còn rú cả bạn gái nữa à. - HS2

- Gần đèn thì sáng mà. - Giang Tuấn nhìn họ nói

Phương Ly: "..."

Sai rồi sai rồi, đây rõ ràng là gần mực thì đen mà!

- Khi này thấy em thành thạo như vậy chắc là hội trưởng đó không làm khó em nữa chứ gì? - Vừa ngồi xuống ghế Giang Tuấn liền hỏi

- À...cái đó...Tôi nghe người trong hội học sinh nói hôm trước họp xong anh xin ở lại cùng hội trưởng trong phòng, đúng không?

- Ủ, thì sao. - Giang Tuấn gật đầu xác nhận

- Vậy...hai người đã nói gì? Anh có mắng anh ấy để trút giận cho tôi như đã nói không? - Phương Ly e dè cất tiếng hỏi

- À...anh chỉ rù cậu ấy chơi cờ vua thôi! - Giang Tuấn đảo mắt nói

- Hà, chơi...chơi cờ vua???

- Phải, bọn anh thỉnh thoảng vẫn chơi cùng với nhau, chỉ là không ai biết. - Giang Tuấn thân nhiên đồng dạng đáp

Phương Ly thờ phào nhẹ nhõm, làm cô lo muốn chết, cô thật không muốn chuốc thêm thù oán với tên tiểu nhân đó chút nào.

Nhưng mà...rủ nhau cùng chơi cờ vua ở trường. Xem ra quan hệ giữa hai người con trai này rất tốt.

- Mấy ngày nay anh suy nghĩ kĩ rồi, lần trước anh tự xưng giới thiệu em là bạn gái anh trước mặt mọi người là anh không đúng...tất cả đều là lỗi của anh.

- Giang Tuấn chuyển đề tài, hạ giọng thấp hết cỡ về mặt ăn năn

Phương Ly không nói gì chỉ cầm ly nước lên uống một hơi, rồi lại ngẩng người ra.

Đây không phải là Giang Tuấn ngày thường. Có khi nào anh lại đang dự tính cái gì?

- Để bày tỏ thành ý anh cho em một cơ hội trả thù nhé!

- Thôi không cần đâu, chỉ cần anh đứng chính lại với mọi người là được. - Cô nhấn mạnh từng chữ

Giang Tuấn không trả lời đứng dậy bước vào quán mua thứ gì đó rồi quay lại đặt ngay trước mặt cô. Cái này là dự tính dành cho cô vào mấy ngày trước nhưng do lúc đó thấy cô tâm trạng không tốt nên để đến tận bây giờ.

Phương Ly ngẩng người nhìn cái thứ đang lăn lóc trên bàn.

Bút lông !!!

- Cái này dùng để làm gì? - Phương Ly cầm lên tay rồi ngơ ngác hỏi anh

- Chúng ta chơi trò chơi nhé. Chơi xì xẹt cốc đầu thì xưa quá, thôi thì ai thua bị quẹt mực. Từ đây ra nhà vệ sinh hơi xa một chút, ai thua để nguyên cái mặt mèo đó xem như hình phạt.

Hình như có gì đó không đúng.

- Lúc này anh nói cho tôi một cơ hội trả thù vậy lẽ ra anh phải ngồi yên cho tôi quẹt mới phải chứ. - Phương Ly ra sức phân tích

Giang Tuấn phì cười, chân mày cong lên, đôi mắt chớp chớp, chưa gì đã sắp lộ tẩy rồi.

- Em thông minh đấy, nhưng như vậy thì còn gì vui nữa. Anh chơi trò này dờ lắm, đảm bảo em sẽ thắng.

Anh nói xong còn cầm bút lên xoay xoay mấy cái, về mặt thách thức cô

- Vậy...chơi thử cũng được.

Thế nhưng chơi rồi mới biết, trải qua bao nhiêu lần trong quá khứ hóa ra cô vẫn không rút được kinh nghiệm.

Quả nhiên, anh ngày nào không bày trò trêu chọc cô ngày đó chịu không nổi.

- Anh có gian lận hay không vậy, lần nào cũng thắng. - Phương Ly xì mặt xuống

- Vậy thì em cũng gian lận đi, chỉ sợ em có gian lận cũng không thắng nổi.

Cô không hiểu dường như anh đi guốc trong bụng cô hay sao ấy, cô ra gì anh cũng biết, đành phải ngồi yên ngoan ngoãn cho anh “vẽ rồng vẽ rắn” gì đó trên mặt.

Được một hồi dù không có gương cô cũng cảm nhận được gương mặt mình lúc này xứng với hai từ “yêu quái”.

- Thôi tôi không chơi nữa đâu! - Phương Ly xì mặt xuống, lắc đầu ngẩng người

- Thua cuộc bỏ chạy, thù con chưa báo nữa mà. - Giang Tuấn cười đắc ý

Thế nào gọi là trả thù, như vậy là tự mình hại mình đúng hơn.

- Cho em đi cũng được, nhưng ngồi yên để anh chụp một tấm làm kỉ niệm nhé. - Giang Tuấn lấy điện thoại trong túi ra giờ cao

Khi cô hét to tên anh anh mới chịu dừng hành động của mình lại, con người này vẫn chưa khi nào thôi ý định mang cô ra đùa cợt, vậy mà cô ngu ngốc đi tin lời anh, trách ai được đây.

- Trông em như vậy vẫn rất là đẹp sao lại không chụp chứ.

Đẹp gì chứ, nhất định là đang mỉa mai cô rồi.

- Anh thấy đẹp thì tự về vào mặt mình rồi chụp đi, tôi phải đi rửa mặt.

Phuong Ly phản bác xong rồi chạy chạy như bay không hề ngoái đầu lại thêm lần nào, không hay cặp mắt của người phía sau dõi theo đáng về đó đến khi mất hút, kèm theo tiếng cười ngặt nghẽo

- Chúc em thượng lộ bình an nhé.

Giang Tuấn lại xoay cây bút lông trên tay. Cũng lâu lắm rồi anh mới cười vui vẻ đến như vậy, người con gái này có gì đó làm anh cứ thích chọc thế không biết.

Thật kì lạ là ở bên cô lúc nào anh cũng có thể cười vui vẻ, với lại khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của cô lại càng thú vị hơn. Mấy ai có thể mang lại cho anh cảm giác này.

Nhưng mà cô bé này suy nghĩ cũng đơn thuần thật. Chơi cò vua chính là...ai thắng thì người đó làm vua.

.....

Lúc Phuong Ly đi ngang qua bãi đất trống sau trường cũng là lúc bắt gặp cả một đoàn người học thể dục, họ cứ tròn mắt, bùm miệng cười rồi chỉ chỉ chỏ chỏ rồi vào một cô gái hai tay ôm lấy mặt mày đen thui lao đảo bước.

Xấu hổ đến mức nếu có đề đào đường ngầm đi cô cũng đào. Nhà vệ sinh sao tự dưng hôm nay lại xa đến vậy không biết.

Cô cứ thế mà tiến về phía trước cho đến khi đụng phải một bóng người cao lớn.

- Phuong Ly.

Nghe giọng nói quen thuộc nên cô gỡ hai bàn tay đang che kín mặt mình ra ngược mắt nhìn lên.

Là Minh Khải, anh vẫn còn nhận ra cô sao, thật là cảm động quá đi mất!!!

- Tại sao em lại bị như vậy?

Thái độ của Minh Khải chuyển biến rất nhanh chóng và rõ rệt, ban đầu là hốt hoảng khó tin, sau đó là không nhịn được bật cười sáng sặc.

Phuong Ly khóc ròng trong bụng, sao ông trời lại để anh thấy cô trông cái tình huống thảm hại này chứ.

- Em chơi xì xì thua Giang Tuấn, cho nên... - Phuong Ly ảm đạm nói

Nghe đến tên Giang Tuấn nụ cười của anh lập tức bị thu lại.

- Cậu ấy trêu chọc em như vậy sao? Thật quá đáng quá mà. Để anh đi tìm cậu ấy.

Minh Khải định đi đã bị cô cản lại

- Không đâu, anh ấy đã hỏi ý kiến em rồi mới chơi đấy chứ! Tất cả là tại em chơi dở thôi. - Tự nhiên nhớ đến cô bất giác lại nở một nụ cười, hàm răng trắng tinh nổi bật trên gương mặt đen đúa (t/g: nghĩ tới thấy sợ quá)

"Xem ra hai người trông rất hạnh phúc."

Đó là những điều Minh Khải muốn nói nhưng không bật ra được đành giữ lại trong lòng. Anh cười lại với cô, nhưng nụ cười của anh lại chứa đựng phiền muộn được giấu kín.

Từ khi nào quan hệ giữa cô và Giang Tuấn lại tốt đẹp như thế.

- Thôi em đi rửa mặt đây.
- Có cần anh giúp em không? Cái này dùng khăn giấy ướt lau cũng hết đấy.
- Không tiện đâu, với em rửa nhanh lắm, tạm biệt anh. - Phương Ly tươi cười vẫy tay

Minh Khải lưu luyến hướng theo bóng lưng cô xa dần, môi anh hơi mấp máy cực nhỏ chỉ để bản thân nghe thấy

"Có phải là anh lại bị em từ chối nữa không?"

Hồi đầu anh còn tưởng là do Giang Tuấn một mình bày trò rồi kéo cô vào, bây giờ thì xem ra thì không giống như vậy, có khi nào từ giả lại hóa thành thật.

Minh Khải lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn rồi ấn nút send

- [Tối nay đi bar không?]

Một phút sau anh nhận được tin nhắn phản hồi lại

- [Ai đang giữ điện thoại của Dương Minh Khải thì mau chóng trả lại cho cậu ấy đi, nếu không tôi sẽ không dễ yên đâu.]
- [Là tôi! Cậu đang nói cái gì thế?]
- [Nếu là cậu tại sao lại đòi đi bar?]
- [Thế cậu có đi không? Không đi tôi rủ người khác.]
- [Được rồi, tối nay gặp. 8h. Tôi muốn xem cậu bày trò gì?]

.....

Bar Heaven

- Tôi hỏi thật cậu có biết uống không, không uống được thì đừng uống. - Lâm Hạo chống tay lên cằm lên tiếng nhắc nhở Minh Khải vì thấy tình hình có vẻ không ổn

Minh Khải cầm ly rượu uống một hơi, khẽ nhăn mặt, lắc đầu qua lại.

Chơi với nhau bao nhiêu năm Lâm Hạo biết người bạn này cơ bản là không biết uống rượu, những chỗ ăn chơi thế này cũng là lần đầu tiên tới. Rốt cuộc điều gì đã khiến một thiếu gia ngoan hiền tự dưng chạy đến đây.

- Cậu có chuyện gì buồn sao? Là chuyện nhà? - Lâm Hạo quan tâm hỏi han
- Cậu có tin trên đời này có những chuyện ban đầu thì ghét nhau, sau đó lại yêu nhau không? - Minh Khải uống không quen nên chưa được bao nhiêu giọng đã thay đổi

Chân mày Lâm Hạo nhíu chặt lại chỉ vì một chữ trong câu nói trên

- Ba cái chuyện tình cảm đừng bao giờ hỏi tôi.
- Không hỏi cũng được. Vậy cậu giúp tôi theo đuổi con gái nhé!
- Cái gì? Ai?

Trong đầu Lâm Hạo nhanh chóng xuất hiện gương mặt một người, rồi lại nhanh chóng xuất hiện dấu X to đùng màu đỏ chói.

Bỏ đi, cô ta không phải con gái!

Minh Khải không trả lời úp ngược ly rượu trống không rồi quay sang nói với bartender

- Cho tôi một ly nữa.
- Của quý khách đây ạ. - Bartender đưa ra một ly khác

Minh Khải mỉm cười, tay lắc ly rượu, giọng dứt khoát đồng dục

- Phương Ly, cậu giúp tôi theo đuổi cô ấy nhé!

Về mặt Lâm Hạo tối còn hơn đêm ba mươi. Lại thêm một người bên cạnh lái nhai cái tên đó trước mặt anh. Chẳng lẽ cả vũ trụ này đều xoay quanh cô ta.

Vì ai mà tối nay anh phải ngồi đây nghe những chuyện không đâu. Giờ còn gì nữa, theo đuổi.

- Quên chuyện hoang đường đó đi! - Lâm Hạo hừ nhạt một cái

- Cậu nói tôi nghe xem, sao cô ấy thích Giang Tuấn hơn tôi. - Minh Khải vẫn tiếp tục than vãn - Có phải là tôi không tốt không? Tôi chưa từng trêu chọc hay làm cô ấy tức giận vì bất kì điều gì mà.

- Cậu thôi ngay cái việc hỏi tôi những câu liên quan đến cô ta đi! - Lâm Hạo mất hết kiên nhẫn gắt lên

- Thế cậu giúp mình theo đuổi cô ấy đi mình sẽ không hỏi nữa, giúp mình đi. Trong số bạn bè mình cậu là thông minh nhất. - Minh Khải có men say la lớn lại

Mặt Lâm Hạo đen như đất nồi. Thông minh thì liên quan quái gì đến chuyện này.

- Được rồi, đứng dậy đi, tôi đưa cậu về nhà. - Cho đến khi nhìn thấy Minh Khải gục tới gục lui thì Lâm Hạo không chịu đựng nổi nữa.

- Tôi không thể về nhà, không thể để...mẹ tôi thấy, đưa tôi về nhà cậu đi.

- Cô ta ở đang ở nhà tôi, cậu muốn gặp cô ta trong bộ dạng này à? - Lâm Hạo kì thực không muốn giấu

- Ai? - Minh Khải ngẩng gương mặt say đỏ lên

- Cái con người mà nãy giờ cậu gọi tên đấy rồi nhờ tôi giúp theo đuổi đấy!

- Thế thì...càng tốt chứ sao. Mình muốn gặp em ấy, muốn lắm. Cậu mà không đưa mình đi mình sẽ không chơi với cậu nữa. - Minh Khải trong cơn say đến không biết trời đất không còn khả năng suy nghĩ

- Không hỏi hận? - Lâm Hạo xác nhận lại với kẻ đang sắp gục ngã trên bàn

- Ừ, có gì...phải hỏi...hận, mình không biết...hỏi hận là gì đâu. - Minh Khải gật đầu lèm bèm

"Là cậu tự nói đấy nhé Dương Minh Khải, không phải tôi ép cậu. Có chuyện gì đừng đổ cho tôi." - Lâm Hạo nở nụ cười có vẻ như không

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lẽ nào là thất tình?

- --Buổi tối ở biệt thự Lâm gia---

Phương Ly đi ngủ từ rất sớm nhưng lại không ngủ được, cộng thêm mắt gục gục, tâm trạng bồn chồn đến lạ nên mới bật tung mền thức dậy xuống nhà ngồi. Nào ngờ được ít phút lại bắt gặp cảnh Lâm Hạo dìu anh Minh Khải say lao đảo bước vào.

Mọi chuyện thật sự quá trùng hợp, cứ như thể ông trời cố tình để cô nhìn thấy vậy.

- Anh Minh Khải sao lại thành ra thế?

Câu hỏi của cô rõ ràng rất bình thường trong cái hoàn cảnh này, nào ngờ Lâm Hạo dùng ánh mắt hằn học nhất nhìn về phía cô cứ như là cô vừa mới gây nên tội tru vi tam tộc vậy.

- Chuẩn bị phòng nhanh lên!

Phương Ly giật nảy người một cái rồi quay lưng đi nhưng chưa được mấy bước thì

- Mình muốn uống... .

Minh Khải vừa la xong câu đó thì có cảm giác buồn nôn, đem mọi thứ trong bụng trút ra ngoài, không cần hỏi, tất cả những thứ đó đều do Lâm Hạo gánh lấy.

Ở khoảng cách gần thế này, dù có là ai cũng không tránh được chứ đừng nói là Lâm đại nhân hay tiểu nhân gì.

Khi Lâm Hạo nhận thức được đồng nhảy trên áo mình thì cũng là lúc gương mặt anh trông không thể thảm hại hơn, nhìn cô bằng ánh mắt chứa đựng con lốc xoáy dữ dội như cuốn cô vào trong đó rồi nghiền nát

- Cô...

- Tôi...thì sao? - Cô bị dọa cho sợ hãi, lắp bắp

- Từ ngày tôi gặp cô, chẳng có chuyện gì tốt lành cả!

Phuong Ly bất động như trời trồng.

Tên tiểu nhân này buổi tối ra đường bị trúng gió nên định giận cá chém thớt à? Chuyện này thì liên quan gì đến cô cơ chứ, người làm anh ta bị như vậy là Minh Khải mà.

- Thôi, anh đi thay áo đi, để tôi dìu anh Minh Khải lên phòng giúp anh. - Phuong Ly ráng rặn ra một nụ cười vì không muốn ầm ĩ phá giấc ngủ mọi người, dù trong lòng đang chửi rủa anh

Lâm Hạo thực sự muốn phát điên lên, anh cởi áo khoác bên ngoài bị dơ rồi quăng thẳng cho cô

- Đem cái này để vào máy giặt xong rồi đi xa một chút, không dám nhờ cô.

Cô thấy mặt anh mây mù giăng kín lối về, không dám chọc giận thêm nên nhanh chóng thi hành ngay.

Lâm Hạo vác Minh Khải lên phòng. Quậy cũng quậy rồi, nôn cũng nôn rồi bây giờ vừa đặt nằm trên giường đã nhanh chóng ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Anh bức bối bước vào phòng tắm, nhất định phải tắm cho thật sạch sẽ. Cái buổi tối gì thế này.

Lúc từ nhà tắm bước ra đã thấy có người đứng lấp ló trước cửa phòng, trông đáng vẻ chẳng khác một tên trộm là bao.

- Có chuyện gì? - Lâm Hạo chau mày bước đến hỏi

- Tôi...đến xem anh Minh Khải thế nào thôi, sao anh ấy lại say như vậy?

- Cô đang hỏi tôi đây à? - Lâm Hạo đột nhiên cao giọng

- Đứng trước mặt tôi chỉ có anh, tôi không hỏi anh chẳng lẽ tôi hỏi bản thân.

Câu tiếp theo của Lâm Hạo chính là “Đúng, cô nên hỏi bản thân mình đi” nhưng chưa kịp thì đã bị tiếng la của ai đó của ai đó cắt ngang

- Anh thích em là thật mà, sao em lại không để tâm. - Minh Khải đang nằm trên giường chọt la lớn, tay chân quờ quạng xong lại ngủ tiếp.

Lâm Hạo khóe môi cong lên rồi bật cười một cái, Phuong Ly thì không hiểu vì sao anh lại cười.

Cô chợt nhớ ra cái lần mình trốn trong phòng thay đồ nam nghe được chuyện Minh Khải đang thích một cô gái nào đó mà không dám tỏ tình, hôm nay lại uống say và nói những lời vừa rồi, chẳng lẽ...

- Anh này, anh Minh Khải...lẽ nào là thất tình?

Ánh nhìn của Lâm Hạo đối với cô lại càng quái dị hơn, cô vội cúi mặt

- Sao anh nhìn tôi ghê thế? Mà chắc là không phải thế đâu nhỉ, làm gì có cô gái nào lại đi từ chối một người tốt như anh ấy.

Lâm Hạo nghe xong liền hoang mang, cô gái này rốt cuộc là ngây thơ thật hay là giả vờ ngây thơ.

Mà thôi, chuyện đó thì có liên hệ gì với anh.

- Không còn chuyện của cô nữa, về phòng đi.

- Anh ấy sẽ không sao chứ? - Phuong Ly vẫn thấy không yên

- Cứ để cậu ta như vậy đi, sáng mai tỉnh lại sẽ không sao.

- Quên mất, thế mai anh ấy tỉnh lại tôi có cần tìm chỗ nấp đi không hay nói thật với anh ấy tôi đang làm ở đây? - Cô thận trọng dò hỏi anh

- Tốt nhất là nói đi để cậu ta khỏi làm phiền tôi nữa.

Câu nói của Lâm Hạo mang đầy ẩn ý, nhưng cái ẩn ý đó cô hoàn toàn không hiểu!!!

- À, phải rồi, tôi mới nấu canh gừng để dưới bếp, anh uống cho ấm rồi đi ngủ nhé! - Phương Ly sực nhớ ra, vỗ tay một cái, cười tươi tắn

- Để làm gì? - Con người của Lâm Hạo thoáng lay động

- Anh mới hết bệnh buổi tối vừa ra ngoài uống rượu về lại tắm nước lạnh, tôi sợ anh bệnh lại. - Phương Ly đầy thành ý nói - Anh nhớ uống nhé, chúc anh ngủ ngon.

Ánh mắt Lâm Hạo sâu thẳm lạnh lùng nhìn theo bóng lưng cô khuất dần, lại nhớ tới chuyện mấy ngày trước ở quán cà phê.

Lúc cô cãi nhau với tên sàm sỡ đó anh đã đứng ở cửa chứng kiến mọi việc, nhưng không vội bước tới vì để xem cô gái này sẽ phản ứng thế nào.

Không ngoài dự đoán, chỉ được cái mạnh miệng còn thực chất vẫn là một đứa con gái mới lớn chưa hiểu chuyện, không thích hợp lẫn lộn bên ngoài kiếm tiền giữa dòng đời đầy cạm bẫy với đủ các hạng người khác nhau. Và cả khi cô xin điện thoại cho Ân Ân, về mặt đó làm anh khó chịu vô cùng.

Lần này anh sẽ chấp nhận cho quay về vậy, nhưng không có lần sau đâu.

Nhưng mà vừa rồi mới mắng cô ta xong cô ta chẳng những không giận mà còn nấu canh gừng, là ý gì đây?

Canh đó...không có bỏ gì vào đấy chứ???

.....

Buổi sáng trời trong xanh, bầu trời điểm tuyết vài áng mây trắng tinh khôi, tiếng chim hót riu rít bên ngoài khung cửa sổ cùng những tia nắng ban mai nhuộm không trung một sắc vàng chào đón một ngày mới bắt đầu.

Minh Khải thức giấc trên giường, khó khăn lắm mới ngồi dậy được.

Ôm lấy đầu đau như búa bổ, trước mắt cũng lờ mờ, đồng thời cảm nhận cổ họng rất buốt. Hóa ra cảm giác tỉnh lại sau khi uống rượu say lại đáng ghét thế này.

Đưa mắt nhìn xung quanh, đây không phải phòng của anh mà là phòng của Lâm Hạo. Vậy là hôm qua uống rượu say quá cậu ta đưa anh về đây.

Cửa phòng mở ra một cách nhẹ nhàng ngay lúc Minh Khải đang cố nhớ lại chuyện tối qua

- Anh Minh Khải, anh dậy rồi hả?

Minh Khải cực kì sửng sốt khi thấy Phương Ly đang bước vào phòng mình, cô còn đang cười với anh.

Anh dùng tay đập đập vào đầu mình vài cái, lẩm nhẩm “Lần sau không uống nữa, tưởng đã tỉnh lại hóa ra vẫn còn đang nằm mơ”.

Thế nhưng vì sao anh nhắm rồi mở mắt mấy lần nhưng “giấc mơ” ấy vẫn không tan biến!

- Anh thấy trong người thế nào rồi? - Phương Ly đặt chén canh giải rượu xuống bàn rồi nhìn anh hỏi

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy gương mặt vẫn còn ngái ngủ buổi sáng của anh, nét đẹp trai vẫn không mất đi mà thêm vào đó là trông rất trẻ con, ấm áp.

Minh Khải quay mặt đi, hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhìn cô cười miễn cưỡng

- Dù là mơ được gặp em anh vẫn rất vui.

Phương Ly không nhịn được nở nụ cười, thật nhẹ nhưng đủ làm tim ai đó loạn nhịp.

- Không phải mơ đâu, là em, em là người thật.

- Nếu em là thật thì sao em lại ở đây, nơi này chẳng phải nhà của Lâm Hạo?

- Em xin lỗi vì không nói anh biết, thật ra em đang giúp việc ở đây. Em chăm sóc cho em gái của hội trưởng.

“BÙM” - Một tiếng nổ như tiếng pháo hoa vang lên trong đầu Minh Khải.

Bỏ qua chuyện Phương Ly ở đây đi, mối bận tâm lớn nhất của anh bây giờ là

- Tối qua Lâm Hạo dìu anh về đây, em có nhìn thấy không?

- Tất nhiên rồi hôm qua anh say dữ lắm, em có làm ít canh giải rượu cho anh nè.

- Thế tối qua anh có...có nói gì không? - Minh Khải hết sức hoang mang

- À...cái đó...

Phuong Ly nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại, nếu như nói với anh về việc cô nghe anh la lớn vì bị thất tình chắc anh sẽ xấu hổ lắm. Cô quyết định xem như mình chưa biết gì.

- Không, anh về đến thì ngủ say, chẳng có nói gì cả. - Phuong Ly vô tư cười

Minh Khải thở mạnh một cái, trong lòng nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng mà cho dù anh không nói thì vẫn còn Lâm Hạo mà, cậu ấy đâu mắt rồi?

CÁCH

Cánh cửa đang đóng kín bật mở ra. Có lẽ người có thể giải quyết được nỗi hoang mang trong lòng anh đã xuất hiện.

- Cô ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng đi, đóng cửa “cẩn thận” vào, đừng có mà nghe lén người khác nói chuyện. - Lâm Hạo người chưa tới nơi tiếng đã đi trước, cũng chẳng hề nhìn cô

- Biết rồi. - Phuong Ly hạ giọng, “xi” một cái, quay lưng bước ra ngoài đóng cửa.

- Đến đúng lúc lắm, đầu tiên sao em ấy ở đây mà cậu lại không cho ai biết kể cả mình? - Minh Khải hỏi

- Bây giờ mình thuê bảo mẫu, không phải cưới vợ về nhà, có cần phải phát thiệp đỏ rồi mời mở tiệc mời những người quen biết tới chung vui không? - Lâm Hạo ngữ điệu đầy khó chịu

Minh Khải lắc đầu, anh quá hiểu tính khí bạn mình, nhìn thái độ này xem ra cậu ấy chẳng mấy thích Phuong Ly.

Anh...đang cảm thấy thế nào nhỉ? Yên tâm. Thật xấu hổ khi anh lại thấy yên tâm

- Câu thứ hai, tối hôm qua cậu đã nghe hết chuyện của tôi rồi à? - Minh Khải nhỏ giọng hỏi

- Thế cậu nghĩ chúng ta chỉ ngồi trong quán để làm gì? Nhìn nhau rồi về?

- Chuyện này em ấy biết được bao nhiêu? - Minh Khải nói rồi vô thức nhìn ra cánh cửa đang đóng kín, trong lòng hồi hộp từng cơn

- Cậu sợ tôi nói lại? - Lâm Hạo hừ nhạt một cái nói tiếp - Tôi không thích xen vào chuyện người khác

- Vậy mình yên tâm rồi. - Minh Khải thoải mái vô cùng

- Những chuyện tối qua cậu gây ra coi như xóa bỏ hết, chỉ cần từ nay trước mặt mình cậu đừng nhắc đến cô ta nữa. - Lâm Hạo sắc mặt tối dần đi

- Hà, tối qua tối qua mình còn gây ra chuyện gì à? - Minh Khải ngờ ngác

Lâm Hạo muốn nói cũng đâu có gì nhiều, than vãn rồi quậy phá anh từ chỗ quán về tới nhà, xong nôn hết ra người anh, à ấn tượng nhất là đòi chết chung với con người tên Phuong Ly đó.

- Tôi cho cậu mượn đồ thay, tắm đi rồi xuống dưới nhà tôi ăn sáng rồi đến trường. - Lâm Hạo lảng tránh vấn đề, mỗi lần nhớ lại anh lại thấy nhức đầu

- Lâm Hạo, mình thật ganh tị với cậu quá! - Minh Khải bật dậy nói

- Cái gì tôi có mà cậu không có, có gì phải ganh tị? - Lâm Hạo nheo mắt khó hiểu, lần đầu tiên trong đời nghe bạn mình nói ra hai từ khó tin này

- Thì là...mỗi ngày cậu đều có thể nhìn thấy cô ấy còn được ăn những món do cô ấy làm

Cuộc nói chuyện đến đó là kết thúc vì Lâm Hạo không còn chịu đựng được thêm nữa, anh dùng dưng bỏ ra ngoài bằng những bước thật dài.

Càng nghĩ càng không hiểu, Phuong Ly đó đã làm gì mà biến Minh Khải thành ra thế này? Đêm qua lỡ uống mất chén canh gừng của cô ta rồi, không biết có bị làm sao không?!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cái ôm

Minh Khải cùng Lâm Hạo ăn sáng xong ra xe đến trường. Anh Minh Khải vừa đề nghị để cô đi cùng thì Lâm tiểu nhân lập tức chuẩn bị thêm cho mình một chiếc xe để đi riêng.

Liếc nhìn hai bóng lưng thẳng tắp cạnh nhau, trong đầu cô lóe lên dấu chấm to đùng.

Cùng tuổi, chiều cao tương đương, gia cảnh tương đương, học vấn tương đương, diện mạo cũng sáng sủa tương đương, lại còn là bạn từ nhỏ đến lớn.

Nhưng... người thì lúc nào cũng vui vẻ cười nói tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái thân thiện, người kia... à không tiểu nhân kia thì đừng nói là cười, đến một cái nhìn cũng không có tới.

Không phải, anh ta có cười, nhưng là kiểu cười nhếch môi hệt như mấy tên PHẢN DIỆN phim truyền hình!

Phuong Ly không hiểu mình đã làm gì đụng đến anh ta đâu chứ, ghét người cũng đừng thể hiện rõ ràng và quá đáng như vậy.

.....

Lúc bước vào trường cô rất cẩn thận, tự mình đi trước không đi cùng với anh Minh Khải sợ lại gây ra hiểu lầm không đáng có, nào ngờ mới đi chưa đến phòng học thì...

“Ào” một xô nước được tạt thẳng từ tầng hai của trường khiến cả người Phuong Ly ướt như chuột lột, nước chảy tèm nhem từ tóc đổ xuống.

Những người xung quanh đang đi thì đứng lại xem trò vui rồi bùm miệng cười khúc khích.

Cô ngược mắt lên nhìn xem kẻ nào bày ra trò này, không ngờ cả hai vẫn không nhúc nhích, một kẻ đứng đó khoanh tay nhìn cô rồi nụ cười đắc thắng, kẻ còn lại thì dùng ánh mắt căm hận nhất để mà nhìn cô.

Còn ai khác ngoài kẻ chủ mưu Phuong Du cùng đồng bọn.

Cũng may cô vừa thay balo mới chống thấm nước nên sách vở không bị ảnh hưởng nhưng quần áo thể này thì còn học hành gì, cô cũng chẳng đem theo bộ nào để thay thế.

- Phuong Ly, em không sao chứ?

Minh Khải đứng sau lưng cô từ lúc nào, nhìn thấy cả người cô ướt sũng anh vội vã cởi áo khoác khoác cho cô, hơi ẩm vрон trên đó bao trọn lấy thân hình nhỏ bé.

Giây phút cô ngẩng mặt nhìn anh trong lòng trào dâng một cảm giác chưa từng có. Thịch. Hình như quả tim đang đập nhanh hơn bình thường.

- Là Phuong Du làm đúng không? Khi nãy lúc bước xuống xe anh có nhìn thấy cô ta... hay là...

- Anh Minh Khải, anh làm nhiều chuyện cho em rồi, lần này để tự em giải quyết, anh cho em mượn áo khoác nhé. Cảm ơn anh.

Phuong Ly nhanh chóng chạy đến trước cửa lớp của Phuong Du.

- Bạn ơi, gọi Phuong Du ra đây giúp mình. Nói với cô ấy nếu không sợ thì ra đây một mình thôi, không dẫn theo ai hết.

Bạn gái nhìn cô có phần e ngại rồi cũng làm theo lời cô nói.

Phuong Du khoanh tay trước ngực, dáng vẻ nữ vương bước ra trước cửa lớp, không khỏi cười nhạo khi thấy dáng vẻ ướt sũng thảm hại của cô, đám đông đều bu lại xem náo nhiệt.

- Nói đi, tôi nợ nần gì cô mà cô lại làm thế này. - Phuong Ly bực tức cao giọng

- Tao chỉ lỡ tay thôi mà, ai biểu mày xui xẻo đứng ở dưới.

Phuong Ly không nói gì, mở cặp lấy chai nước suối vặn nắp ra rồi chạy nhanh đến đổ từ trên đầu Phuong Du xuống.

- Con khốn này mày làm cái gì vậy hả? - Tiếng hét của Phuong Du vang vọng khắp cả dãy hành lang

- Thế thì tôi cũng lỡ tay, ai bảo cô cũng xui xẻo đứng trước mặt tôi.

Đám đông reo hò ầm ĩ, có vài người đứng đó vỗ tay

- Mày...mày tạt nước ở đây là cô ý.

- Thế cô tạt nước gọi là vô ý à. Nếu muốn dội bồn cầu thì đem vào nhà vệ sinh, bên dưới ngoài nền đất ra thì chẳng có gì nên đừng có bảo là tưới cây trồng hoa gì đấy nhé. Vậy rồi cuộc là cô bị mù phương hướng hay thiếu năng đến mức đi làm những việc mà không biết nhằm mục đích gì.

Tràng cười của người xung quanh càng to hơn.

Phương Du định ra hiệu cho đồng bọn lao đến thì phát hiện Minh Khải đang xa đi tới, lập tức chuyển hình đóng vai nạn nhân đáng thương

- Chị chỉ vô ý tạt nước trúng em thôi mà, chị cũng xin lỗi rồi sao em lại hành xử thế này với chị.

Đáng tiếc Minh Khải một chút đề tâm cũng không có

- Phương Du tiểu thư, nghe nói cô rảnh rồi không việc gì làm đem nước tạt xuống mặt đất “lỡ tay” trúng người khác tôi, ra là thật à. Cô dư thời gian vậy thì làm những chuyện có ít hơn đi nhé.

- Anh Minh Khải, em...

Chưa đợi Phương Du nói hết câu Minh Khải đã kéo tay cô lướt qua đám đông, để lại một đám con gái hằm hằm tức giận.

Đến một góc vắng anh mới buông cô ra

- Em thế nào rồi. Có lạnh lắm không?

- Em không sao. Nhờ anh cho mượn áo nên cũng không lạnh lắm.

Nhìn thấy dáng vẻ cứ như con mèo ướt của cô thì trong lòng Minh Khải có một loại xúc cảm muốn ôm cô vào lòng. Chưa lúc nào như bây giờ anh lại muốn che chở cho cô như thế.

Nghĩ là làm, anh vươn tay kéo người cô tựa vào lòng ngực anh rồi vòng tay ôm lấy. Cái ôm rất nhẹ nhàng rất ấm áp.

Mùi hương từ người anh quanh quẩn rồi bao lấy cơ thể khiến cô ngây người, cảm thấy mọi thứ xung quanh như ngưng đọng, kể cả những tia nắng đang nhảy nhót trên tán cây.

- Cứ thế này anh sẽ bị ướt hết đó, buông ra đi.

Cô nói để anh buông nhưng là vô ích

- Không sao! Em chỉ cần đứng yên là được.

Anh đột ngột siết chặt vòng tay hơn như thể muốn giữ lại giây phút này, sợ cô sẽ chạy mất, sợ lạc mất cô trong thứ tình cảm chưa thể nói ra, thứ tình cảm mà chỉ mình anh biết.

Phương Ly dần cảm nhận được cái ôm lúc này có gì đó rất khác lạ so với vừa bắt đầu hay so với những cái ôm tình bạn trước đây cô từng có. Hay là do cô quá cảm tính.

Cả hai đều không biết khung cảnh đó đều được thu vào tầm mắt của một người... không, là hai người.

- Hai người các người đang làm gì vậy? - Ngọc Mai nghiêng đầu nhìn một hồi cất tiếng - Làm gì mà tụi này đi tới cũng không biết.

Minh Khải luyến tiếc buông cô ra

- Hai người... hai người...? - Thiếu Dương chỉ tay trong đầu hiện lên đầy dấu chấm hỏi

- Đúng rồi, tôi và Phương Ly đúng là hai người, cậu học đếm số thật giỏi. - Minh Khải đối đáp lại

- Thiếu Dương: "..."

- Đừng đánh trống lảng. Ý tôi là hai người đang làm gì kia kìa. - Thiếu Dương lờm một cái rõ dài

- Hai người cứ đoán đi.

Phương Ly thấy ngại cúi đầu xuống, thật sự là không có gì nhưng cách nói của anh Minh Khải lại khiến người ta hiểu nhầm.

Thiếu Dương về mặt lộ rõ sự ganh tị

- Các người thật là, tôi và Ngọc Mai quen nhau nhưng vẫn chưa...

- Đây, có ai bảo anh khai không hả? - Ngọc Mai huych cù chỏ về phía ý bảo anh đừng nhiều lời

- Anh...thuận miệng nên nói vậy thôi, em thích thì chúng ta có thể...- Thiếu Dương thành thật nói

- Ai thích chứ, anh ngậm miệng đi, không tôi sẽ cho anh ôm « đất » đấy. - Ngọc Mai quát, bạn trai cô là loại gì không biết, chuyện riêng tư mà cũng đem nói ra ngoài

Vậy là Thiếu Dương không dám nói gì nữa.

Phuong Ly không nhịn được cười. Ngọc Mai lúc nào cũng bắt nạt anh Thiếu Dương, hai người này yêu nhau rất lạ không giống như những cặp thông thường chút nào.

- Mình không rảnh để đoán, vừa nãy có nghe chuyện của Phuong Du nên tìm cậu để đưa đồng phục, mình có mang dư một bộ, tìm mãi mới thấy cậu. - Ngọc Mai chia ra bộ đồng phục

- Cảm ơn cậu Ngọc Mai, cậu đúng là cứu tinh của mình. Thế mọi người cứ đứng nói chuyện đi nhé, em vào phòng vệ sinh thay đồ đây.

Phuong Ly ôm bộ đồng phục chạy vụt đi mặc kệ ba cái lắc đầu từ phía xa

.....

- Phuong Ly.

Đang chạy nghe có tiếng gọi thất thanh cô quay người nhìn lại. Giang Tuấn tiến nhanh về phía cô, về mặt của anh là không dám tin chuyện gì đang xảy ra.

- Này, sáng nay trời không mưa mà sao nhìn em như mới tắm mưa về vậy?

- À...Anh gọi tôi có gì không? - Cô không muốn nhắc lại chuyện của Phuong Du nữa

- Có thứ này định đưa cho em. - Giang Tuấn tỏ vẻ bí hiểm nói - Mà thôi em thay đồ trước đi đã.

- Thôi anh cứ đưa đi. - Cô không khỏi tò mò

Giang Tuấn móc trong túi quần ra một tấm vé vấy vấy trước mặt cô. Phuong Ly tự hỏi mình có hoa mắt không, đây chẳng phải là vé xem đại nhạc hội tại nhà hát lớn nhất thành phố, rất khó mua được bởi vì giá vé đã đắt mà vé còn khan hiếm.

Giang Tuấn nhìn gương mặt ngạc nhiên đến độ ngây ngốc của cô bé trước mặt thì không ngừng cười.

- Thế nào, tối mai có muốn đi với anh không?

- Anh, anh nói gì? Đi, đi...xem với anh. Mà khoan, vé này là thật hay giả vậy? - Cô liếc mắt nhìn lên, về mặt không tin tưởng

- Em đang nghĩ cái gì thế? Anh thế này mà lại dùng vé giả để gạt em à?

- Ai biết được, anh là Giang bịp bợm mà

- Được rồi, anh thế, vé này là thật. Lần trước chơi xì xẹt mực chỉ là đùa với em thôi, cái này mới là quà xin lỗi.

- Thật hả??? - Phuong Ly vui sướng nhảy cẫng lên, cười tươi như hoa, đêm qua cô nằm mơ thấy mình được vé, xem ra giấc mơ ứng nghiệm rồi

- Nhưng anh có điều kiện. - Giang Tuấn chậm rãi nói, cắt đứt sự vui mừng của cô

Vé đắt như vậy nhất định điều kiện đưa ra rất khó khăn rồi, nhưng vì tình yêu hết lòng dành cho âm nhạc Phuong Ly không ngần ngại gật đầu đồng ý.

Giang Tuấn cười mấy tiếng rồi nói

- Điều kiện là sau này chúng ta xưng anh em

- Tôi...với anh...xưng nhau anh em. - Phuong Ly nhất thời chưa thích nghi được

- Mới vừa nói xong, em và anh, không có tôi với anh gì ở đây hết, gọi lại xem nào. - Giang Tuấn nhắc rõ ràng từng chữ

- Ồ...em và anh. - Phuong Ly vẫn thấy ngượng ngập, giọng rất nhỏ nhưng người đối diện vẫn nghe ra và mỉm cười một cách hài lòng

- Còn nữa tối mai em nhớ mặc đẹp một chút. - Giang Tuấn nhét vé vào tay cô rồi đi thẳng, không quên vẫy tay chào trên không trung

Phuong Ly nhìn theo bóng lưng anh thầm nghĩ điều kiện anh đưa ra có phải quá dễ với cô rồi không, thế có khác nào tặng không cô cái vé này.

Cô không nghĩ ngợi nhiều nữa, một tay cầm bộ quần áo của Ngọc Mai, tay còn lại cầm vé nhảy tung tung mặc cho cả người ướt sũng.

Đi được một khoảng không xa Giang Tuấn đột ngột dừng bước ngoái đầu lại, như có một sức mạnh vô hình buộc anh phải làm thế. Khung cảnh trước mặt như được quay chậm đứng vào khoảnh khắc đó.

Anh có chút sững người.

Gió nhẹ lướt trên tán lá xanh mướt, xuyên qua vòm cây tạo thành âm thanh xào xạc vui tai, bầu trời nắng nhạt hắt lên mái tóc ướt sũng hòa cùng nụ cười thuần khiết rạng rỡ đáng yêu của cô.

Buổi tối mai nhất định sẽ rất vui đây!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phải chăng là hẹn hò?

Buổi tối hôm ấy Phương Ly ngồi trong phòng chuẩn bị đi xem ca nhạc.

Mở tủ quần áo ra, thú thật chẳng cần chọn vì cô làm gì còn bộ nào trông được hơn cái lần trước Giang Tuấn mua tặng mà cô vẫn chưa có cơ hội mặc.

Thay đồ xong, cô đứng trước gương ngắm nhìn bản thân, trông cũng khá ổn. Áo sơ mi trắng có đính nơ trước ngực, chiếc váy xòe màu hồng phấn xếp ly, chỉ có điều hơi ngắn, làm lộ ra đôi chân thon dài trắng mịn. Mái tóc đen dài buông thả tự do.

- Em đi đâu mà lại ăn mặc đẹp như vậy chứ.. a, chị biết rồi nha...em đi hẹn hò đúng không? Khai mau! - Vừa bước xuống lầu chị Gia Mỹ đã nhìn cô như sinh vật lạ

- Không phải, em chỉ là cùng một người bạn đi xem ca nhạc thôi. - Phương Ly thật thà trình bày

- Là con trai? - Gia Mỹ có linh cảm

- Dạ phải ạ!

- Chỉ có hai người? - Gia Mỹ cười rất khả nghi

- Ồ, chắc...thế!

Cùng lúc đó chướng ngại vật to đùng có nguy cơ cản trở buổi tối tốt lành của cô cũng vừa vận xuất hiện, cô cố cười

- A...Ông chủ.

- Bắt đầu bằng hai chữ đó thì về sau nhất định là xin xỏ, nếu không thì cũng chẳng có gì tốt lành. - Đối phương như đi guốc trong bụng cô

Phương Ly mất hứng, cơ miệng đơ một hồi mới liếc thoáng nói tiếp

- Từ khi đến đây làm tôi rất tuân thủ hợp đồng, chưa khi nào ra ngoài buổi tối, hôm nay tôi có việc, anh cho phép tôi đi một lát nhé! Nếu cần gì cứ gọi cho tôi. Tôi hứa sẽ về thật sớm rồi...xxoo

Lâm Hạo lại một chữ cũng không đáp, mắt như tia X quang quét người cô một lượt từ trên xuống, sau đó lại cau mày khiến cô sợ muốn đổ mồ hôi hột.

Sao lại có cảm giác anh ta đang khó chịu về cách ăn mặc của cô hơn lời xin xỏ nhỉ.

- Em chồng chị không nói gì là đồng ý rồi đấy, em đi lẹ đi để nó đổi ý bây giờ. - Gia Mỹ huých cù chỏ về phía cô

Phương Ly chớp lấy thời cơ ba chân bốn cẳng phóng vụt ra cửa.

- Em trai, con bé này nó bị cái gì đấy, cùng con trai ra ngoài buổi tối lại chỉ có hai người, chị bảo hẹn hò nó lại không chịu! - Gia Mỹ quay sang nháy mắt với Lâm Hạo

- Liên quan gì đến em

- Hèn gì cứ trốn trên phòng suốt từ tối tới giờ, còn mặc váy ngắn nữa chứ, không biết bạn trai của nó trông như thế nào nhỉ? - Gia Mỹ không quan tâm thái độ thờ ơ của Lâm Hạo, liến thoắng nói tiếp

- Mong không phải là tội phạm

- Hả? Em nói cái gì?

- Sợ cô ta trúng gió không có người ngủ với Ân Ân. - Lâm Hạo nói rồi quay trở lại phòng

- Gia Mỹ: "..."

.....

Khi Phương Ly đến nơi đã thấy Giang Tuấn đứng đằng xa. Anh ăn mặc đơn giản nhưng vẫn toát lên phong thái cuốn hút, mái tóc khẽ bay bay trong làn gió

Phải công nhận dù là ban ngày hay ban đêm, dù là góc độ nào anh cũng cực kì điển trai. Xung quanh cũng có vài cô gái trộm nhìn.

Cô nhanh chân bước đến

- Phương tiểu thư, trước giờ chưa có cô gái nào làm anh phải đợi lâu đâu nhé! - Giang Tuấn làm vẻ mặt hồn dỗi như một đứa trẻ còn chỉ tay vào đồng hồ bạc sáng loáng trên tay để trêu cô

- Em xin lỗi tại em không đón được xe buýt!

Đầu cô hơi cúi xuống, dưới ánh đèn gương mặt ở góc độ này dù không trang điểm vẫn rất hoàn hảo. Ánh mắt của anh dừng lại trên người cô khá lâu.

Phải nói đây là lần đầu tiên bắt gặp cô mặt mày ngấn ngoại trừ đồng phục của trường, cảm thấy có chút thích thú. Trông dịu dàng hơn hẳn ngày thường, còn mở miệng xưng em, thế này mới giống con gái chứ.

- Trông em kì quặc lắm à? - Phương Ly thấy anh cười cô không biết có phải anh đang cười nhạo cô không

- Không, trông đẹp lắm!

Được khen đẹp cô có chút xấu hổ, mặt từ từ đỏ lên, nói sang chuyện khác

- Thật ra đây là bộ lần trước anh tặng em ở trong cửa hàng đó, anh nhận ra không?

- Cửa hàng này bán đồ đẹp đó, lần sau đến nữa đi!

- Phương Ly: "..."

Hừm, vậy rốt cuộc này giờ anh đang khen cô đẹp hay cửa hàng đó bán đồ đẹp đây?

Bước chân Phương Ly khựng lại khi nhớ ra một chuyện quan trọng

- Anh và chị Nhã Đình đang hẹn hò mà tối nay chị ấy cũng có biểu diễn, nếu thấy hai chúng ta ngồi cạnh thì sẽ hiểu nhầm mất, lát nữa chúng ta ngồi riêng đi.

Cô chưa nói xong Giang Tuấn đã tiến thêm một bước định dùng tay xoa đầu cô. Phương Ly bất ngờ nên lùi lại khiến tay anh lơ lửng trên không, đành chuyển sang búng nhẹ vào mũi cô.

- Không cần lo, anh và Nhã Đình đích thực có hẹn hò nhưng không phải là người yêu của nhau.

Cô ngớ người. Hẹn hò nhưng không phải người yêu? Là sao?

- Là mẹ anh rất thích Nhã Đình, thích đến nỗi muốn đào tạo cô ấy trở thành người kế thừa của mẹ. Tụi anh hẹn hò là vì muốn bà vui lòng, cả hai chỉ là bạn tốt. - Anh giải thích

- Chị ấy sẽ trở thành người kế thừa của mẹ anh sao, tuyệt quá!

Giang Tuấn có chút bất mãn khi cô lại quan tâm về đầu hơn là về sau.

- Ừ, nhưng chuyện này vẫn là bí mật, đừng nói ra ngoài nhé.

- Em biết rồi.

Cả hai không bàn thêm nữa mà nhanh chân bước vào hội trường để đón chờ buổi biểu diễn mà không hay biết rằng đằng xa có một người nờ nụ cười nham hiểm đang đưa điện thoại chụp lại khoảnh khắc quý giá đó.

.....

Phút chốc nụ cười trên môi anh không còn nữa. Cô nhận ra ánh mắt anh lúc này lại xót xa biết nhường nào, đồng thời ánh lên những tia bi thương mà cô chưa nhìn thấy bao giờ.

Có phải có điều gì đó cô không biết không?

- Thật là, đối với em Lưu Nhã Đình còn quan trọng hơn anh. - Giang Tuấn thoát cái quay lại trạng thái ban đầu, vờ lắc đầu thờ dài rồi lại bật cười - Đi thôi

Anh thật sự dẫn cô đến phòng chị Nhã Đình. Cả dọc đường ai nấy đều mỉm cười gật đầu chào anh.

Thiếu gia của Giang Thành có khác, chắc là anh quen biết với nhiều người trong giới nghệ sĩ lắm, ngưỡng mộ quá đi! Có khi nào sau này Giang Tuấn sẽ đi theo con đường nghệ thuật không?

Anh đứng bên ngoài cửa để cô vào nói chuyện với chị Nhã Đình cho tự nhiên.

- Chị, chào chị, chị còn nhớ em không? - Được gặp thần tượng của mình niềm hân hoan trong lòng cô không che giấu nổi

- Là em à, cảm ơn em nhiều vì hôm nay đã đến cổ vũ cho chị. - Nhã Đình nụ cười dịu dàng. - Khi này chị thấy em ở dưới vỗ tay cho chị rất nhiều

- Em mới là người vinh hạnh được nghe chị hát. Hôm nay chị biểu diễn tuyệt lắm ạ. - Phương Ly giọng ngón cái tán thưởng

- Nghe em nói vậy chị rất vui. Mà em đến cùng Giang Tuấn đúng không?

- À...em... - Phương Ly tự dưng lại ấp úng

- Phương Ly, chúng ta làm bạn với nhau được không?

- Chị, chị nói gì...chị muốn làm bạn với em á? - Cô đơ vài giây rồi lập tức tỉnh táo, hỏi lại

Nhã Đình nở nụ cười nhưng nét buồn lại thoáng hiện trên gương mặt

- Phải. Không giấu gì em, từ khi chị bước chân vào làng giải trí chị vốn không có bạn, ngoại trừ trợ lý của chị và anh Giang Tuấn. Từ lần đầu gặp chị đã thấy rất thích em, em có đồng ý không?

- Em muốn còn không được nữa là. Được làm bạn với chị chính là may mắn rất lớn của em - Phương Ly cười toe toét, cả người như bay lên tận mây xanh

Nhưng rồi cô lại tự hỏi một người vừa đẹp, vừa tài năng lại vừa tốt bụng như thiên thần giống chị Nhã Đình tại sao lại không có bạn nhỉ?

RENG...RENG...RENG - Chuông điện thoại trong túi xách chợt reo lên cắt đứt niềm vui sướng của cô, sau đó là linh cảm bất an dâng lên.

- Xin lỗi chị em nghe điện thoại.

Nhìn cái tên rực sáng trên màn hình thì nỗi bất an của cô càng khủng khiếp hơn.

"Anh trai tiểu nhân của Ân Ân"

Vái trời cho anh ta ần làm số!

Nhưng đáng tiếc xác suất chuyện đó xảy ra giống như việc cô trúng độc đắc vậy, mà đời cô thì chưa khi nào mua vé số.

- [Ân Ân nó không chịu ngủ cứ đòi cô về kể chuyện, trước 10h.] - Giọng nói vô cảm vang lên trước cả khi cô alo

- Nhưng mà...

- [Trễ một phút thì không cần về nữa, sáng mai trực tiếp đến trước cổng Lâm gia lấy hành lý đi.] - Cô chưa kịp nói đã bị cướp lời lần hai

- Tôi biết rồi, anh còn gì dặn dò không? - Phương Ly ráng nén cục tức trong bụng

Đầu dây bên kia không có bất kì âm thanh phản hồi nào, cô nhìn lại màn hình điện thoại, vẫn chưa ngắt máy mà, sao lại im lặng như vậy?

- Alo anh còn ở đó không? - Được khoảng một phút, cô hỏi lại

- [Còn] - Đối phương trả lời ngay tức khắc

- Thế anh có gì dặn dò không?

- [Không!]

- Vậy sao khi nãy anh tôi hỏi anh lại im lặng?

- [Tôi chỉ muốn thử đoán xem cô đang ở đâu. Hẹn hò mà LẠI ở nơi KHÔNG CÓ TIẾNG ĐỘNG. Thôi không có gì nữa, nhớ về sớm.]

CUP.

Phuong Ly siết chặt điện thoại trong tay, đôi mắt bùng sáng lên hai ngọn lửa.

Làm gì có cái kiểu thăm dò như thế chứ, nơi không có tiếng động thì đã làm sao, làm ơn đừng có suy nghĩ tới tâm dùm người khác một cái.

- Ai mà em phản ứng dữ vậy? - Nhà Đình thấy lạ, lại thấy buồn cười

- Ông chủ của em đó chị, người có vẻ ngoài 18 nhưng bên trong là ông già 81 tuổi, vẻ ngoài đối lập hoàn toàn với tâm hồn. Một kẻ khó hiểu lẫn khó chịu, quái đản, chưa hết xxoo. - Cô bực mình tuôn một tràng

- Có người như vậy sao? - Nhà Đình không tin

- Chị có muốn xem hình anh ta không, em cho chị xem. - Phuong Ly lướt lướt màn hình điện thoại tìm cái ảnh lần trước chụp ở quán cà phê, lúc này cô đã xem Nhà Đình là bạn và muốn chia sẻ - Lần sau chị có đi đâu ra ngoài gặp phải người này thì nhớ cách xa ba con đường nhé.

Nhưng đang dò tìm hình thì con số hiển thị giờ đập thẳng vào mắt cô: 21:30

Thời gian trôi nhanh vậy sao?

- Thôi để bữa khác xem cho chị xem, trễ rồi, em phải về ngay đây. Tạm biệt chị. - Phuong Ly quỳnh quáng cắt điện thoại ngược trở lại rồi lao ra cửa

- Ủ, vậy em đi thông thả.

Nhà Đình nhìn bóng dáng vội vã của Phuong Ly, ánh mắt vẫn dán chặt đến khi cửa đóng lại, đôi môi xinh đẹp khẽ mấp máy

"Phuong Ly, chị thật sự rất ganh tị với em".

.....

Lúc về Giang Tuấn đề nghị để anh chở cô về.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh hòa mình vào sự tấp nập ngược xuôi của dòng người và xe cộ. Ánh điện từ các tòa nhà cao tầng, ánh đèn xe hòa cùng với ánh sáng đủ màu phát ra từ các bảng hiệu bên đường làm cho đường phố rực rỡ và sống động hơn bao giờ hết.

Dường như trong giây phút này cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Kể từ khi cô dọn đến Lâm gia buổi tối cũng ít khi ra ngoài nên không có dịp ngắm mọi thứ kĩ càng như lúc này.

- Trước khi về chúng ta đi ngắm cảnh nhé. - Giang Tuấn bên cạnh đề nghị - Không thì ăn chút gì đó.

- Nhưng mà em phải về nhà ngay bây giờ. - Phuong Ly lắc đầu từ chối

- Nhanh mà, chỉ một lát thôi. Em là lọ lem à, sợ trễ giờ sẽ hiện nguyên hình trước mặt anh?!!

Phuong Ly bủi môi. Giang Tuấn sao anh có thể liên tưởng như thế được chứ.

- Thôi em thật sự phải về trước mười giờ. Nếu không... - Cô thở dài, thật sự không dám nghĩ tới về sau. Con người đó cô biết anh ta nói được là làm được.

- Ủ, vậy thì để lần khác. - Thấy cô khó xử anh cũng không miễn cưỡng nữa

Phuong Ly khẽ liếc nhìn sang anh, đôi mắt ánh lên tia sáng. Hôm nay Giang Tuấn rất tử tế và ân cần, lúc không chọc phá cô thì cứ như một con người hoàn toàn khác vậy, còn giúp cô có một buổi tối vui vẻ thế này.

Thật sự là không biết nên làm gì để cảm ơn anh nữa.

Nhưng có thật anh tốt với cô chỉ vì muốn bù đắp những lần đem cô ra làm trò đùa không?

Trực giác mách bảo cô là không phải thế!

.....

Vì Lâm tiểu nhân không muốn để bất kì ai biết cô đang ở Lâm gia nên cô nhờ Giang Tuấn đậu xe cách đó hai con hẻm rồi tự đi vào. Trong lòng thầm xin lỗi anh chứ cô cũng không muốn nói dối.

Giang Tuấn lắc đầu nhìn theo bóng dáng vụt chạy rồi khuất xa dần trong màn đêm, trong đầu không khỏi suy nghĩ Phương Ly này là lọ lem thật à, làm gì mà phải chạy dữ vậy chứ, nếu để rớt lại chiếc giày thì đúng là giống y hệt luôn.

Hôm nay anh rất vui, rốt cuộc cô bé này cũng đã chịu mở lòng với anh hơn rồi.

Nhưng còn anh...

Vẫn chưa thể!

.....

Phương Ly cứ nhắm mắt lại lao đầu về phía trước, cũng may không có xe cộ nên cũng không nguy hiểm gì.

Đến biệt thự Lâm gia vừa ấn chuông có người ra mở cửa là cô chạy vù vào trong, nhanh đến nỗi chị Cẩm phải đảo mắt ngoác xung quanh xem có phải cô bị tên cướp nào đuổi theo không?

- Tên tiểu nhân...à không không, nhị thiếu gia ngủ chưa chị? - Cô thở hồng hộc, gấp gấp hỏi chị Cẩm

- Chị mới vừa đi ngang phòng cậu ấy, nhìn qua khe cửa thấy đèn tắt hết, chắc là ngủ rồi đó!

- May quá!

- Mà sao em về trễ quá vậy hả?

- Em bị kẹt xe. Mà chị có thấy anh ta qua phòng em hay bảo người trong nhà thu dọn đồ đạc của em không? - Phương Ly hỏi hệt từng con

- Hình như...là không có. - Chị Cẩm lắc lắc đầu

Phương Ly thở phào nhẹ nhõm vì ông trời vẫn còn thương xót cho số phận nhỏ bé này. Cô bước vào phòng mình rồi đóng cửa cẩn thận, mò mẫm công tắc, ánh đèn neon sáng rực dễ chịu bao phủ khắp không gian. Quay người lại định thay đồ sau đó đi ngủ một giấc thật ngon thì...

Thôi...vậy là xong rồi!

Ông trời chẳng thương cô chút nào cả!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hai lần bị phạt

Ánh đèn neon chiếu sáng chói lóa tràn ngập khắp gian phòng cũng không đầu lại gương mặt hắc ám của kẻ đang nhìn cô.

Chợt nghĩ nếu có ai mời anh ta đi quảng cáo bóng đèn điện thì không biết sẽ thành thế nào?!!

Trên chiếc giường ngủ kiểu công chúa màu hồng đẳng gia Lâm Hạo đang ngồi, cạnh đó là Ân Ân đã say ngủ.

- Ô, anh ngủ trễ thế, không tốt cho sức khỏe chút nào đâu! - Phải chết trăn một lúc Phương Ly mới có thể mở miệng, cố cười, đánh lạc hướng mặc dù cả người dần run lên

- Máy giờ rồi?

Lâm Hạo trừng mắt, cô sợ lại càng sợ hơn, lắp bắp

- Mười...mười giờ...mười phút.

- Có biết tôi phải vất vả thế nào để dỗ Ân Ân ngủ không? Sao cô không đợi đến sáng rồi hẵng về?

Giọng điệu chậm rãi, nghe rất đỗi bình thường nhưng cô biết trong đó chứa đựng lời cảnh cáo "Cứ thử đi đến sáng xem số phận của cô ra sao."

- Anh coi tôi là hạng người gì? - Cô lí nhí trong miệng

- Lúc này trong điện thoại tôi đã nói thế nào? - Lâm Hạo liếc cô đắm đắm

- Anh bảo...trở một phút thì dừng về nữa. - Phương Ly u ám nói, vẫn chưa dám ngẩng đầu lên

- Vậy sao còn về đây. Dám không xem lời nói của tôi ra gì? - Lâm Hạo gần từng chữ

Một ý tưởng "thông minh" chợt nảy ra trong đầu, Phương Ly mạnh dạn ngẩng mặt nhìn thẳng vào anh

- Bởi vì...anh bảo trở MỘT PHÚT thì dừng về, nhưng tôi có về trễ MỘT PHÚT đâu, tôi về trễ NHỮNG MUỖI PHÚT cơ mà.

- "..."

1s...2s...1 phút

- Cô đang chống đối tôi đấy à? - Anh thật không tin được là cô gái này lại chống chế một cách ngu ngốc như thế.

- Tôi nào dám. Là do anh nói chuyện không rõ ràng thôi!

- Ý cô là tôi sai, còn cô đang làm đúng?

- Cái đó gọi là sự đa dạng của ngôn ngữ. Không tin hỏi độc giả xem, cách hiểu của tôi có đúng không? - Phương Ly phóng lao theo lao

Một khoảng không im lặng, không dài nhưng đủ làm lòng cô nóng như lửa đốt. Cuối cùng Lâm Hạo cũng đứng bật dậy, nhàn nhả khoanh tay trước ngực

- Được, xem như tôi nói không rõ ràng. Thế thì theo hợp đồng, không hoàn thành nghĩa vụ, tháng này trừ bớt tiền.

- Khoan, nghe tôi giải thích đã!

- Về trễ, lại ăn mặc như vậy đi với con trai, cô làm gì tôi không biết hay sao mà còn giải thích.

- Anh vui tính thiệt đó, tôi mặc sao là việc của tôi, miễn đẹp thì thôi, đi với trai hay gái cũng là việc của tôi, tôi đâu phải vợ anh, cũng đâu phải đi với anh, anh ý kiến cái gì.

Phát hiện mình lỡ miệng nói quá lời nên cô lùi lại một bước.

- Đẹp?!! Rốt cuộc cô có biết cách ăn mặc không đấy, thế cái người đi cùng cô có bảo trông cô giống mẹ người ta không? - Môi anh cong lên thành nụ cười chế giễu

- Anh...

Mà khoan đã...

"Phương Ly, em rất giống mẹ của anh"

Giờ nhớ lại thì Giang Tuấn đích thực có nói như thế !!! Không lẽ ý anh ấy là cô già sao?!!

- Đi đâu? Xem phim à? - Đột nhiên sau vài giây Lâm Hạo cất tiếng cùng với nụ cười làm cô thấy có chút bất ổn

- Không, nghe nhạc. - Phương Ly trả lời không chút do dự, chẳng có gì phải giấu

- Nghe nhạc mà lại nơi không có tiếng động, bờ sông à?

- Bờ sông gì chứ? Tại khi này lúc anh gọi nghe nhạc xong rồi, tôi đang ở nơi khác nên mới yên lặng như vậy. Anh đừng có mà đen tối quá. - Cô mím môi cay cú

- Không trừ lương cũng được, thế thì chép phạt hai trăm lần "Từ nay tôi không về nhà trễ nữa, cũng không ra bờ sông bắt cá nữa" sáng mai nộp lại cho tôi.

Sáng...sáng mai...!!!

Nhưng ra bờ sông bắt cá là ý gì?!!

- Nay anh...

_RẦM

Tiếng đóng cửa dứt khoát vang lên, Phương Ly tức tối lấy chiếc gối trên giường giơ cao rồi định đập mạnh xuống, nhưng chợt nhìn sang Ân Ân đang ngủ

nên đành phải nuốt cục tức ngược vào bụng.

Người gì vậy, mở miệng là xia xói, chàm chọc, bắt bẻ người khác, cầu cho tối ngủ bị té xuống giường, không thì ngủ sai tư thế bị trọ cổ hoặc là bị viêm họng không thể nói chuyện giống lần trước ấy.

Còn nữa, chê con gái người ta già, đòi này anh đừng mong lấy được vợ trẻ nhé!

Vừa chép phạt vừa chửi một hồi con buồn ngủ kéo đến và lúi cò vào miền xa xăm của những giấc mơ.

Sương đêm nhẹ nhẹ rơi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi.

Phuong Ly mơ thấy mình cũng giống như chị Nhã Đình trở thành một ca sĩ, ánh sáng sân khấu rực rỡ tựa như hàng ngàn viên pha lê trong suốt đặt cạnh nhau cùng tỏa ra tia lấp lánh vô cùng.

Đúng là một giấc mơ đẹp, đẹp vô cùng, nhưng tại sao đến khi tỉnh lại khóe mắt cô lại ươn ướt?

Cô bị sao thế này?

.....

Lâm Hạo đói không ngủ được bước xuống bếp xem thử có gì ăn được không thì bất gặp một chị giúp việc đang ngủ trong tư thế úp mặt xuống chiếc bàn ăn.

- Chị Mai, sao chị có phòng không ngủ lại ngủ ở đây? - Anh lay lay chị giúp việc

Chị giúp việc từ từ mở mắt, dụi dụi mấy cái rồi ngồi thẳng dậy

- Nhị thiếu gia cậu quên rồi sao, cậu bảo tôi thức canh Phuong Ly về rồi mở cửa. Chờ một hồi tôi mệt xuống đây kiểm nước uống rồi lại ngủ quên mất. Mà sao con bé đó đi giờ này vẫn chưa chịu về, ham chơi vừa thôi chứ!

- Cô ta về rồi, chắc là chị Cẩm còn thức nên ra mở cửa, chị đi ngủ đi. - Anh lãnh đạm nói rồi hướng mặt lên lầu

- Vậy tôi đi đây, chúc cậu ngủ ngon.

Chị Mai chân như gấu lò cho vụt chạy thẳng lên lầu, vừa chạy vừa tức anh ách trong bụng, thiếu gia cũng thức nhưng tại sao cậu ấy lại bắt chị phải thức chờ con bé đó về chứ, đã vậy cấm không được nói cho bất kì ai biết và nếu ai hỏi phải giả vờ là mình không ngủ được.

Thật khó hiểu!

.....

Trong phòng tắm của một căn biệt thự sang trọng kiểu Pháp, Lạc Anh đang ngâm mình trong làn nước ấm cùng những cánh hoa hồng để thư giãn trước khi đi ngủ.

Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi, cô với tay cầm lấy rồi trượt màn hình để nghe, cất giọng đầy khó chịu

- Có chuyện gì mà lại gọi giờ này?

- Chị Lạc Anh, em mới phát hiện được một chuyện hay lắm, để em gửi cho hình cho chị xem, chị chờ em một lát. - Đầu dây bên kia vang tới một âm thanh hồi hả

Kết thúc cuộc gọi cũng là lúc có tin nhắn gửi đến.

Trên màn hình điện thoại là một tấm hình cực rõ nét, một nam một nữ vui vẻ bước vào nhà hát thành phố, còn nhìn nhau cười rạng rỡ. Mà quan trọng là một trong hai lại là người con trai mà Lạc Anh cô cầu cũng không có được.

BỐP

Một âm thanh vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Chiếc điện thoại không may mắn bị quăng vào một góc vỡ ra từng mảnh.

Nước trong bồn ấm, rất ấm, nhưng hàn khí tỏa ra từ người Lạc Anh bỗng chốc chiếm trọn căn phòng, khiến làn nước như lạnh lẽo đến thấu xương.

Giang Tuấn không phải muốn chọc tức cô mà là muốn làm thật. Với ai? Con nhò bản thủ đó sao?

Á...Á...Á

Tiếp theo đó nước trong bồn cùng với cơn tức giận của cô gái bị hất văng tung tóe.

"Được lắm, tao sẽ không tha cho mày đâu!"

.....

Tối hôm qua bị tên tiểu nhân đó bắt chệp phạt mệt quá ngủ quên từ lúc nào không biết, rồi sáng nay lại dậy trễ.

Phuong Ly chạy hết tốc lực bán sống bán chết, nhưng rốt cuộc vẫn bất lực nhìn cánh cổng trường đóng sập trước mắt.

Hôm nay là thứ hai đầu tuần, và những ai đi trễ sẽ có vinh dự được "tuyên dương" trước cột cờ. Vậy là cái mặt của "người nổi tiếng" là cô đây được trưng ra cho bàn dân thiên hạ thấy và cười nhạo.

Còn tên tiểu nhân nào đó thì trái ngược hoàn toàn, ung dung lướt qua cô bước lên bục cao nhất đọc tổng kết thi đua tuần qua dưới hàng nghìn ánh mắt long lanh ngưỡng mộ của những học sinh khác trong trường.

Khi anh ta vừa đặt bước chân đầu tiên lên bục thì đám con gái bên dưới hò hét ầm ầm như cũng muốn thi nhau tràn lên tận chỗ sát phạt.

Mấy nữ sinh này thích gì ở anh ta nhỉ? Quan trọng hơn là tại sao đến cả ông trời cũng thích anh ta hơn cô vậy?

Kết thúc buổi lễ, Phuong Ly vác gương mặt âm ỉ như mặt tiền dọn rác sân sau cùng những "đồng bọn" đến trễ.

Hai ngày bị phạt hai lần, tất cả đều có liên quan đến cái tên tiểu nhân đó.

Lúc cất chổi rồi mang cặp vào trên đường quay lại lớp thì cô có cảm giác rất kì lạ, hình như có ai đi theo mình nhưng nhìn lại chẳng có ai. Cô cố gắng đi nhanh nào ngờ

BỐP - cô bị một vật thể đập từ phía sau, đầu đau nhói chân khuỵu xuống ngất xỉu.

.....

- Ô, tỉnh rồi à?

Nghe thấy giọng nói cực kì quen thuộc vang lên, Phuong Ly từ từ tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở một nơi nào đó, đây chẳng phải là nhà kho sau trường

Tia nắng xuyên qua lỗ thủng trên tường chiếu thẳng vào mắt cô làm cô thấy mơ hồ, nhưng vẫn nhìn ra được ngay bên cạnh cô, khắp nơi xung quanh là sách vở bị xé tan tành trông chẳng khác gì giấy vụn.

- Nhìn gì, lát nữa mày cũng sẽ được như chúng thôi. - Tô Huyền cất giọng khinh miệt

Vậy là bọn này lại bắt cô đến đây để hành hạ, rốt cuộc có xem cô là con người hay không?

- Nhìn mày đến con người còn không giống, chẳng biết anh Giang Tuấn sao lại có thể chết mệt vì một đứa như mày, còn rủ mày đi xem ca nhạc.

Ra là vậy, là bọn họ biết chuyện hôm qua cho nên mới làm thế này.

- Chị à, người ta có kĩ năng, chúng ta làm sao so sánh được. - Một cô gái phụ họa theo rồi cả đám cười hả hê

- Thế các người có muốn học không, tôi dạy cho nhé. - Phuong Ly không hề sợ hãi

BỐP - Năm ngón tay in hằn trên gương mặt của cô

- Không sợ chết mà còn lớn lối hả cái con này. - Tô Huyền điên tiết gào lên

- Kề không giống người mới là các người, ý đông hiệp yếu.

- Mày nên nhớ thân phận của mày ra sao, mày chỉ là một con ở thấp kém, đứa mồi mà đòi chòi mâm son.

- Thế thì sao? Cô cao quý quá nên anh ấy mới không thèm cô.

Tô Huyền giờ chân giáng thẳng một cú vào bụng cô làm cô mất đà ngã lăn ra.

- Chị Tô Huyền bây giờ phải xử nó thế nào mới "tốt" chị.

- Phải đợi chị ấy đến đã. - Tô Huyền chốc chốc lại liếc mắt nhìn ra cửa

Chị ấy? Lẽ nào...

Cánh cửa nhà kho bật mở ra đón những tia nắng chiếu vào cùng một bóng dáng xinh đẹp, khiến ai nấy đều hướng mắt về đó.

Cuối cùng thì cũng được diện kiến kẻ chủ mưu rồi, mà thôi nói thật cô cũng đoán được trong đầu.

Lạc Anh nhàn nhã bước tới, mỗi bước đi đều mang theo sự đắc ý.

- Trông em vẫn còn khỏe nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Có qua có lại

- Rốt cuộc chị làm vậy với tôi để làm gì?

BỐP... lại một cú tát trời giáng nữa yên vị vào mặt của cô, Lạc Anh dùng lực rất mạnh, cứ như đem hết tất cả tính sổ với cô một lần, cô tiếp tục ngã ra đất.

Gương mặt truyền đến cảm giác đau rất, máu từ khóe miệng từ từ chảy ra.

Nhưng Lạc Anh không vì cô té xuống mà bỏ qua, vẫn tiếp tục ngồi xuống mà nắm tóc cô kéo, đau đến mức không mở nổi mắt ra cô vẫn quyết tâm cắn chặt môi mà không khóc cũng không la lên tiếng nào.

- Tao bảo mày la mày nghe không? La đi.

Lạc Anh dùng tay siết chặt hai bên gò má của cô, móng tay quấu sâu vào da mặt, trợn trừng mắt gào thét vào mặt cô.

- Mày dùng miệng lưỡi ngon ngọt này dụ dỗ anh ấy, thế mà bây giờ bị cầm rồi à.

BỐP - Lạc Anh đập đầu Phuong Ly thẳng xuống mặt đất, cô cảm nhận được dòng máu đỏ tươi đang từ từ chảy xuống gương mặt trắng hồng.

Những người khác đứng bên ngoài nhìn cô bị tra tấn như vậy rất hả hê.

Lúc còn nhỏ Lạc Anh đã lớn lên theo kiểu của một nàng công chúa, ở trong nhà được cưng chiều hết mực, khi đến trường lại có một đám tùy tùng tự nguyện đi theo tùy cho cô sai bảo.

Từ trước đến giờ chỉ có điều cô không muốn chứ không có điều cô không làm được. Chưa cần nói đến gia sản Lạc Gia, chỉ riêng vẻ xinh đẹp trời phú cũng đủ để cô có quyền ngang cao đầu với bất kì ai.

Vậy mà cuộc đời cô lại xuất hiện ngoại lệ. Giang Tuấn là người con trai đầu tiên dám từ chối tình cảm của cô, còn Phuong Ly lại là đứa con gái đầu tiên cô tốn bao tâm sức mà không đối phó được.

Ông trời đã sinh cô quá hoàn mỹ mà lại để cô thua trước loại con gái tầm thường này. Cô tuyệt đối không thể chấp nhận.

- Tao đã cho mày rất nhiều cơ hội, là do mày chứng nào tật nấy không chịu sửa đổi.

Sửa đổi, Phuong Ly thấy thật nực cười, thế tại sao họ lại không nghĩ đến chuyện sửa đổi bản thân nhỉ?

Lạc Anh nhìn thấy nụ cười của cô thì máu nóng trong lòng trào lên, dùng gót giày ra sức giẫm lên bàn tay nhỏ bé đang trườn trên mặt đất.

AAAAAA - Đến lúc này cô không thể nhịn được nữa la lên, đau quá.

- Mày nên thấy tự hào vì là người duy nhất khiến tao phải đích thân ra tay mới phải. Mà hình như mày chẳng biết sợ là gì?

- Phải, tôi nên tự hào...tôi tự hào vì bị một kẻ điên bất nạt. - Phuong Ly như hết sức nói, thay vì sợ thì cô thấy thật khinh bỉ hạng người này.

Lạc Anh không hề nổi giận ngược lại ngồi xuống bên cạnh, nâng cầm cô lên, thò thè

- Nói cho mày biết nhé, tao chuẩn bị cho người lột sạch quần áo mày ra, rồi chụp những tấm hình đẹp nhất. Mày sẽ được nổi tiếng theo cách hèn hạ nhất. Tao muốn mày phải vừa chịu đau vừa chịu nhục, mày hiểu rồi chứ.

Cô mím chặt môi rồi há miệng to ra cắn mạnh vào tay Lạc Anh

Á...

Cô ta la lên một tiếng rồi vùng tay làm cô bị hất ra xa đầu đập xuống sàn nhà, cô không còn sức để kháng cự lại cơn đau nữa, đầu óc mờ hồ, cơ thể không gượng dậy nổi, mắt cũng mờ dần mờ dần.

Ngay lúc bọn họ chưa kịp hành động thì cánh cửa cũ nát của nhà kho bị ai đó đập vỡ tung ra.

_ RẦM

Phuong Ly giây phút đó vẫn kịp nhìn thấy hai bóng hình thân thuộc. Rồi sau đó cô ngất đi.

Đám con gái hét hoảng, sững sờ bất động. Lạc Anh chân đứng không vững, tại sao anh Giang Tuấn lại biết là nơi này, anh ấy phát hiện rồi, phải làm sao đây?

Mình Khải chạy đến cạnh Phuong Ly nâng người cô lên, nhìn bộ dạng cô mà anh không khỏi đau xót. Quần áo bẩn thỉu còn bị rách, gương mặt trắng xướt chảy máu, đầu tóc thì rũ rượi, xung quanh còn sách vở rơi vãi. Anh gọi tên cô mấy tiếng nhưng không có phản ứng.

Trong tình trạng này vừa nhìn đã biết cô đã trải qua những chuyện khủng khiếp, ngoài sức chịu đựng thể nào.

- Mình Khải, cậu đưa Phuong Ly đi trước, ở đây cứ để tôi.

Mình Khải nhanh chóng bế cô vọt chạy ra khỏi cửa, mỗi bước đều làm tim anh đau thắt lại. Phải nhanh lên, cô nhất định là không sao, không sao...

Giang Tuấn đang xách áo một tên thanh niên cầm máy quay phim thì đột ngột đẩy mạnh làm hắn té lăn xuống sàn, tiếp đó bước đến trước mặt Lạc Anh

- Những ai làm Phuong Ly ra nông nỗi này thì bước lên, không thì lùi về sau. Nhưng nếu bước lên... thì tiếp sau đó có chuyện gì xảy ra tôi không thể bảo đảm.

Ánh mắt anh sắc bén, từng câu từng chữ của anh mang theo sự lạnh lẽo đến tận cùng, không gian như đóng băng lại.

Đám con gái cúi đầu liếc mắt dò hỏi ý nhau rồi quyết định đồng loạt lùi lại mấy bước.

Trước cảnh tượng đó, sự cao ngạo bấy lâu của Lạc Anh bỗng chốc tan thành mây khói, giống như một kẻ đang say ngủ bị tạt một chậu nước lạnh cho tỉnh lại.

Hoá ra đối với bọn người này, cô vốn chẳng là gì cả, chỉ vì một câu của Giang Tuấn mà họ đồng loạt quay lưng lại bỏ rơi cô.

- Tôi trước nay không đánh con gái, cô muốn tạo ngoại lệ thì tùy. Đầu tiên, đợi Phuong Ly tỉnh lại trực tiếp xin lỗi, thứ hai, từ nay không được kiếm chuyện nữa, thứ ba...

- Xin lỗi hạng như nó, nó không xứng. - Lạc Anh cầm hờn hét lên, thà Giang Tuấn đánh cô còn đỡ đau hơn thế này, vừa đau lòng lại vừa xấu hổ.

BÓP

Ai mà ngờ được Giang Tuấn nói là làm.

Gò má Lạc Anh sưng lên, hai mắt trũng ra kinh ngạc, những người đứng phía sau ngỡ ngàng, chẳng ai tưởng tượng được có một ngày nữ hoàng của An Hoa lại bị người khác tát.

Lạc Anh sững sờ, đứng bất động tại chỗ rồi ngược lên nhìn Giang Tuấn. Anh tát cô, anh vì thứ con gái tiện đó mà tát cô. Từ lúc cô sinh ra chưa ai dám động vào cô dù chỉ là một sợi tóc, cũng chưa từng chịu nhục nhã trước bao nhiêu người như ngày hôm nay.

- Con nhỏ hèn hạ và rác rưởi đó có gì mà anh lại đi bênh nó như vậy, nó chỉ đang lợi dụng địa vị và sự giàu có của anh thôi, còn đi dụ dỗ bạn của anh... nó...

- Thế thì sao? Con người hơn nhau là ở nhân cách. Nhân cách của em ấy đáng quý hơn cô gấp ngàn lần. Cô mới chính là kẻ chẳng có gì.

- Anh... - Lạc Anh chết trân như bị sét đánh

- Nếu ai còn dám noi gương cô ta thì đã biết kết cục rồi chứ, các người nhìn theo mà học hỏi đi. - Giang Tuấn giọng rít lên từng chữ hăm dọa những người còn lại

- Anh nhất định sẽ phải hối hận! - Lạc Anh siết chặt tay hướng về bóng lưng anh mà hét to

- Với hạng người như cô à, nằm mơ đi. Nếu còn một lần nữa thì cô cứ chuẩn bị hành lý chút khỏi trường. - Giang Tuấn sau đó cất bước nhanh chóng, không hề muốn ở nơi này thêm một giây nào

Lạc Anh này đã đánh giá thấp con nhỏ Phuong Ly này quá rồi, mối hận này nhất định phải nhớ, nhớ cho kỹ, phải khiến nó trả lại gấp trăm lần.

.....

Khi Phương Ly tỉnh lại xung quanh là một màn trắng xóa. Khẽ động dậy thì một cảm giác nhói đau nơi đỉnh đầu truyền xuống, tiếp đó mặt cũng đau, tay chân cũng thế.

- May quá em tỉnh rồi, thấy trong người thế nào? - Minh Khải vui mừng rồi ân cần hỏi han, thời gian đợi cô tỉnh đối với anh dài như hàng thế kỉ.

À... - Phương Ly rên lên một tiếng khi cố gượng người dậy

- Mau nằm xuống, em cứ nằm nghỉ thêm một lát đi.

- Nơi này... là bệnh viện hả anh?

- Không là phòng bệnh đặc biệt của Trung học An Hoa.

- Là anh đã băng cho em à?

- Là cô y tế chứ không phải anh. Mọi chuyện đều qua rồi, em hãy nghỉ thêm một chút đi. - Anh nhẹ nhàng từng chút một chỉnh lại tư thế rồi kéo chăn đắp cho cô

- Nhưng tại sao hai anh lại tìm được em?

- Là Ngọc Mai nhắn tin sang báo là những người quét dọn sân sau vì đi trễ đều đã quay về lớp nhưng mãi chẳng thấy em, điện thoại không liên lạc được, em ấy lại không thể ra khỏi lớp nên mới cầu cứu tụi anh. Hai tụi anh đi vòng vòng một hồi thì phát hiện có người lén lén lút lút cầm theo máy ảnh, thấy mặt tụi anh đã quay lưng bỏ chạy, vừa bắt được chưa kịp hỏi thì hắn đã có tật giật mình tự khai tất cả.

- Cảm ơn anh... em... nếu không có anh... và Giang Tuấn... - Cô nhớ lại những việc vừa xảy ra, thật là một giấc mơ khủng khiếp.

- Không cần cảm ơn, chỉ cần em mau khỏe lại là được. Giang Tuấn đã ở lại giải quyết bọn người vô nhân tính đó rồi.

Phương Ly ngoại trừ cảm động thì còn là vô cùng cảm động. Cố nở nụ cười để che giấu tâm trạng thật sự của mình, điều đó không qua được mắt Minh Khải.

- Ở đây không có ai, nếu em muốn khóc cứ khóc, không cần ngại trước mặt anh.

Sau câu nói của anh khóe mắt cô bắt đầu đỏ lên, nhưng lại chẳng rơi xuống giọt nước mắt nào. Tất cả giống như một thói quen được lặp đi lặp lại từ bé.

Thấy cô như vậy anh còn đau lòng hơn, vậy mà anh chẳng thể làm gì ngoài vài câu an ủi quan tâm và vỗ vai cô.

CÁCH

Cửa phòng y tế mở ra, bóng dáng cao lớn của Giang Tuấn xuất hiện, trên tay còn mang theo một bộ đồng phục, lời nói ấm áp kèm theo nụ cười trên môi

- Anh tìm Ngọc Mai lấy cái này cho em, em ấy muốn đến xem em như thế nào nhưng đang kiểm tra hai tiết không xin ra khỏi lớp được.

- Phải rồi, kiểm... tra vấn. - Cô hốt hoảng muốn bật dậy

- Yên tâm, anh tiện thể nói với thầy giáo của em là hội học sinh có việc cần nhờ đến em giúp, vậy là thầy ấy rất vui vẻ báo là sẽ để em kiểm tra sau. - Giang Tuấn trấn an cô

- Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh. - Phương Ly đưa tay cầm lấy bộ đồng phục, cảm kích vô cùng, anh không chỉ giúp cô một mà là cả hai việc

Minh Khải lạng người Giang Tuấn một hồi, con người cậu ấy trước nay không thay đổi, bề ngoài bất cần, không để ý tiểu tiết nhưng thật chất lại tỉ mỉ hơn ai hết.

- Em... em muốn thay đồ. - Phương Ly ôm bộ đồng phục trong lòng, cúi đầu lí nhí

- Ừ, thế em thay đi. - Cả hai đồng thanh

Cô suất bật ngửa. Thay thế nào được khi hai người con trai này vẫn đứng sừng sững như hai ngọn núi nhìn cô chăm chăm.

Lẽ nào mấy tiết giáo dục giới tính trên lớp họ đều trốn cả à?

- Em sao thế, hay là đau quá không thay được, để anh thay cho em. - Trong lúc nóng vội Minh Khải lại buộc miệng

Phương Ly: "..."

Giang Tuấn: "..."

- Anh...không phải ý đó đâu...ý anh là em như thế thì liệu...anh thật sự không có ý như vậy mà! - Minh Khải giây sau liền nhận ra được sai lầm trong câu nói của mình, sợ cô hiểu lầm nên cứ lúng túng liên tục giải thích

- Hai anh ra ngoài đi đóng cửa giúp em đi, em được mà...- Phương Ly lại thấy buồn cười

Cô nói xong thì hai người trước mặt cũng làm theo, vỗ vai nhau ra ngoài.

- Minh Khải này giờ cậu canh Phương Ly mệt rồi, về lớp đi, giờ đến mình. - Giang Tuấn ở bên ngoài cửa nói với Minh Khải

- Nhưng mà mình không mệt. - Minh Khải nói ngay, anh kì thực không muốn rời đi

- Không mệt cũng đi đi, một người canh một người là đủ rồi.

- Vậy...để Phương Ly thay đồ xong rồi mình về lớp.

Giang Tuấn lại dành cho bạn mình ánh mắt đen thẫm chứa đựng sự kì lạ lẫn nghi hoặc, từng chữ thốt ra thật chậm rãi, chân mày nhướng lên

- Dương Minh Khải, chắc không phải cậu nghĩ tôi đuổi cậu về để vào trong nhìn trộm Phương Ly đấy chứ.

Minh Khải không trả lời, hay nói cách khác anh thường hay không trả lời những câu hỏi mang tính chất xác nhận nếu câu ấy đúng.

- Này, cậu chơi với mình bao nhiêu lâu rồi mà lại có suy nghĩ đó? - Giang Tuấn găm lên không dám tin

- Thì chính là gì chơi với cậu lâu rồi nên không thể không có suy nghĩ đó. Tính cậu thất thường với lại...cuộc sống đâu lường trước điều gì?!!

- Giang Tuấn: "..."

.....

Một hồi Phương Ly thay đồ xong thì Minh Khải cũng về lớp. Giang Tuấn bước vào ngồi xuống cạnh giường, nhìn thấy cô bị đau vẫn tỏ ra bình thản mà trong lòng anh như có tảng đá đè nặng đến ngộp thở.

Trong chuyện này, lỗi lớn nhất chính là ở anh.

- Cho em cái này, ăn vào sẽ làm em cảm thấy đỡ hơn, thử đi.

Phương Ly bất ngờ khi anh lấy trong túi ra một cây kẹo mút, gồm các hình trái tim nhiều màu rồi khẽ đặt vào tay cô.

Cô lặng người, những giọt lệ lấp lánh trong suốt bỗng thì nhau rơi xuống.

- Sao lại khóc, em đau ở đâu à? - Cô làm anh luống cuống

- Không, anh làm em nhớ đến...anh hai của em.

- Anh hai?

Cô không trả lời, cứ như thế mà bật khóc.

Hóa ra thứ quá sức chịu đựng nhất với cô bé này không phải là bị người đời chỉ chiết si nhục, lại càng không phải nỗi đau thể xác mà là những hồi ức trong quá khứ.

- Anh rất muốn nghe chuyện lúc nhỏ của em, em kể anh nghe đi. - Giang Tuấn đưa tay lên lau khuôn mặt tèm lem nước mắt của cô, chân thành nói

- Không đâu, đó là một câu chuyện rất buồn.

- Ai mà lại chẳng có chuyện buồn luôn giấu kín trong lòng, anh cũng thế, và cũng là chuyện xảy ra lúc anh còn rất nhỏ.

- Thật sao?

- Hay là thế này, chúng ta có qua có lại, đem chuyện trong lòng kể cho đối phương nghe, có được không?

Một thoáng im lặng, cô khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nhớ lại chuyện xưa

Mùa đông năm ấy, từng đợt gió rét như cắt vào da thịt, lạnh đến mức không ai muốn bước ra ngoài đường.

Trong khi nhà nhà người người quây quần bên lò sưởi, hay cùng nhau ăn bữa cơm ấm cúng thì có một cô bé khuôn mặt nhỏ nhắn xinh như thiên thần, má lúm đồng tiền đáng yêu bị đưa đến rồi bỏ lại ở cô nhi viện.

Khi ấy cô bé được 4 tuổi.

Cô bé ít nói ít cười, trong khi tụi con nít ở cô nhi viện xúm lại trò chuyện, nô đùa với nhau thì chỉ riêng cô ngồi nép mình trong một góc, không thể một lần hòa mình vui vẻ được.

Ngay cả khi bị đứa trẻ nghịch ngợm khác chọc phá cô cũng chẳng hề phản kháng. Đôi mắt đen láy lúc nào cũng chứa đựng nỗi buồn mà một đứa trẻ ở tuổi này vốn không nên có.

Thấm thoát đã 2 năm trôi qua, bỗng một ngày mọi thứ đến như một phép màu.

- Con à, có người muốn nhận nuôi con, con theo ta ra gặp người ấy đi. - Sơ nhìn cô bé mỉm cười hiền từ

Cô bé mở to đôi mắt tròn xoe kinh ngạc bởi vì những người đến xin nhận nuôi trước đây đa phần chẳng ai để tâm đến cô, một đứa trẻ lúc nào cũng làm lì lợ, không thích nói chuyện với người lạ, lại gầy gò ốm yếu.

- Chị Phương, đứa trẻ này chính là đứa chị muốn tìm, con bé có hơi sợ người lạ nhưng là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn. - Sơ mỉm cười nhìn xuống phía cô

Cô ngược mắt nhìn lên. Người phụ nữ đứng trước mặt cô chính là thiên thần.

Bà là người đẹp nhất cô từng gặp, đôi mắt trong vắt không gợn sóng, nụ cười vừa dịu dàng vừa rực rỡ như đóa hoa lung linh dưới nắng sớm.

- Con...con là Vân Huyền có đúng không? - Bà cúi xuống giữ chặt lấy đôi vai bé nhỏ, gương mặt mừng rỡ như tìm được một kho báu quý giá

Cô không đáp, cứ ngơ ngẩn ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đó mãi không thôi.

- Con đừng sợ, từ nay cô...à không mẹ sẽ là mẹ con, có được không?

- Mẹ...mẹ... - Cô đột nhiên òa khóc - Trước đây con cũng có mẹ, còn có ba nữa, nhưng mọi người đều bảo cả hai vì cứu con nên đã không còn trên đời nữa

Trái tim bà Phương thắt lại đau đớn, ôm chặt cô vào lòng

- Con ngoan đừng khóc nữa. Từ nay về sau con sẽ là Phương Ly, con gái mẹ, mẹ hứa sẽ yêu thương và chăm sóc con như con gái ruột vậy. Ba mẹ con trên thiên đàng thấy con được hạnh phúc họ cũng sẽ rất hạnh phúc. Về với mẹ nhé, con gái.

Cô bé gạt đầu, đưa tay quệt nước mắt.

Sau khi từ biệt sơ và mọi người, bà dắt cô ra khỏi cô nhi viện với ánh mắt ngưỡng mộ của đám trẻ còn lại.

.....

Nhà của cô, hóa ra ở một nơi ngoại ô hẻo lánh, tách biệt với thế giới ồn ào tấp nập kia.

- Đến nhà rồi. Từ nay con sẽ một thành viên của gia đình chúng ta. - Bà Phương nhìn cô cười trìu mến

Dưới ánh nắng, căn nhà lộ vẻ hơi cũ kỹ, nhưng lại không khiến cô thất vọng mà ngược lại cảm thấy rất rất ấm áp.

Nhìn thấy cửa mở toang nên bà Phương trông không hài lòng lắm

- Con đứng đây chờ mẹ một lát.

Bà nói xong thì bước vào nhà, cô ngoan ngoãn đứng yên trước nhà đợi.

Đột nhiên từ trong lu nước phía bên cạnh thò ra một cánh tay nắm chặt lấy tay cô, trong lúc giật mình không phản xạ kịp cô phải hét toáng lên, sau đó giật tay lại, về mặt sợ hãi.

- Em đừng la, anh chỉ muốn chào em thôi mà.

Trước mặt Phương Ly bây giờ là một cậu bé chắc lớn hơn cô chừng vài tuổi, nhìn cực kỳ đẹp trai, mái tóc đen nhánh, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, sống mũi cao thẳng.

Cô chắc chắn đây là cậu bé đẹp trai nhất mà cô từng nhìn thấy, so với đám con trai ở cô nhi viện thì đẹp hơn nhiều lắm.

- Anh...anh là ai? - Cô hơi hốt hoảng hỏi lại

- Anh..

Cậu bé đứng trước mặt chưa kịp giải thích thì bà Phương đã từ trong nhà bước ra và...trên tay còn cầm theo một cây roi

- Con, bước ra đây cho mẹ.

Cậu bé hoảng sợ nhảy ra khỏi lu nước và định toan chạy trốn nhưng không kịp, bị bà dí chạy khắp sân.

- Hôm nay cô giáo lại gọi đến nữa, còn bảo ngày mai sẽ đến tận nhà, một tuần đi học 5 ngày thì đến 4 ngày không làm bài tập, hai ngày quên mang tập, mượn vở bài tập của bạn xé một nửa làm máy bay giấy, một nửa làm giấy vệ sinh, có phải mẹ phạt con chưa đủ không?

Chứng kiến cảnh tượng đó, cô bé không nhịn được bật cười, trong suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần duy nhất cô thấy vui như vậy.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó bà dừng lại

- Thôi, mẹ không phạt con nữa, lại đây chào em đi.

Anh đi một cách chậm chậm tiến về đứng trước mặt cô

- Chào em, anh tên Phương Minh Vũ, chữ Minh anh nghĩ là trong thông minh.

- Nói con “thông minh” thế nào đi, học hành thi điểm kém, đứng thứ hai từ dưới đếm lên, nói vậy không biết ngượng, từ này có em gái rồi, con phải chăm chỉ làm gương cho em, đừng có để em cười cho biết chưa.

- Dù sao con cũng giỏi hơn một bạn mà. - Minh Vũ lí nhí

- Con đó...mẹ phải vào bếp nấu đồ ăn, con chơi với em đi. Còn nữa.. tuyệt đối không được bày trò trêu chọc hay bắt nạt em! - Bà nghiêm khắc nói

- Dạ. - Minh Vũ đáp một tiếng rõ to

- Học hành mà cũng giỏi như la hét thì tốt rồi. - Bà Phương thở dài lắc đầu rồi bước nhanh vào bếp

Lúc này trong sân chỉ còn lại anh và cô

- Em cười lên dễ thương lắm, em tên là gì? - Minh Vũ quay sang hỏi cô

- Mẹ nói từ nay tên em là Phương Ly. - Cô vừa nói vừa khẽ cúi đầu, nắng vàng nhạt chiếu rọi nụ cười đẹp như thiên thần

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ...em 6 tuổi.

- Anh hơn em 2 tuổi, từ nay anh sẽ là anh hai của em. Anh nhất định sẽ yêu thương và bảo vệ em. Hi hi, để anh nghĩ xem nên nói gì nữa nha...

Trong sân bỗng chốc ngập tràn nụ cười tỏa nắng của hai đứa trẻ.

.....

Hai năm kể từ ngày được nhận nuôi chính là kỉ ức đẹp nhất trong tuổi thơ của Phương Ly. Mỗi ngày trôi qua cứ như một giấc mơ vậy.

Anh hai của cô Phương Minh Vũ vốn là một cậu bé hiếu động. Nhờ có anh, Phương Ly so với hai năm trước nay đã trở thành một cô bé cực kì hoạt bát đáng yêu.

Mỗi ngày anh đều nắm chặt tay cô cùng nhau đến trường, cùng nhau về nhà. Khi có ai bắt nạt cô anh luôn là người đứng ra bênh vực cô và hù dọa ngược lại họ. Chỉ cần là thứ cô thích anh luôn sẵn sàng nhường cho cô. Có anh thì cô sẽ được che chở và bảo vệ. Mẹ cũng hết mực yêu thương chăm sóc cô.

Nếu có ai hỏi Phương Ly mong ước điều gì thì cô nhất định sẽ nói, chỉ mong những hạnh phúc hiện tại này sẽ mãi mãi, mãi mãi không bao giờ biến mất.

.....

Có một buổi chiều bà Phương đang ngồi trước nhà, Phương Ly đi học về vừa nhìn thấy bà đã vội sà vào lòng. Nào ngờ ngẩng mặt lên lại thấy bà đang khóc, cô vội dùng tay lau lau nước mắt

- Mẹ ơi, mẹ sao vậy?

- Mẹ đâu có sao. Chỉ tại bài hát này buồn quá thôi. - Bà chỉ vào chiếc radio cũ kĩ đặt trên chiếc bàn nhỏ

Bên trong là một giọng nữ cất lên trong giai điệu du dương của tiếng nhạc.

Phương Ly còn quá bé để hiểu được những ca từ trong đó, nhưng đối với cô, giọng hát ấy thật êm dịu, nghe rất thích tai. Nhưng nó đâu có buồn chút nào như mẹ nói đâu nhỉ?

- Mẹ ơi, hay quá, là ai đang hát vậy mẹ?

Bà Phương khẽ chau mày, đôi mắt ánh lên tia buồn thương được che giấu rất kĩ. Thay vì trả lời bà lại quay sang hỏi cô

- Con gái, con có thích trở thành ca sĩ không?

- Trở thành ca sĩ? Con hả mẹ? - Phương Ly không khỏi ngạc nhiên, cô lúc ở một mình đều rất thích hát nhưng chưa bao giờ nghĩ đến điều này

- Đúng, giống như người đang hát. Con phải ghi nhớ cho thật kĩ, cô ấy tên Hoàng Di Mẫn, là một ca sĩ rất nổi tiếng, cũng là thần tượng của mẹ. Mẹ chỉ có một mong mỏi duy nhất là con sau này con cũng có thể trở nên giống như cô ấy vậy.

Phương Ly cảm nhận được bà càng lúc càng nắm chặt hơn đôi vai nhỏ bé của cô

- Con thích lắm, nhưng con sợ mình hát không hay, không thể thành ca sĩ được.

- Không đâu, con nhất định sẽ được, vì đó là con. Mẹ nhất định sẽ cố gắng hết mình để giúp con.

- Nếu con trở thành ca sĩ con nhất sẽ hát thật nhiều, thật nhiều bài hát hay cho mẹ nghe. - Cô hồ hởi

- Ủ, con ngoan.

Bà Phương ôm cô vào lòng, ánh mắt hướng về phía xa, trong lòng không khỏi lo lắng.

Tuy bà nói vậy, nhưng tương lai...có ai biết trước được.

.....

Vài ngày hôm sau, Phương Ly sốt cao nên phải nhập viện để theo dõi, trong xóm đạo gần đây có rất nhiều trẻ con mắc bệnh lạ cho nên mẹ rất lo lắng, uống thuốc chưa đủ mà một hai bất cô vào bệnh viện có bác sĩ trực tiếp theo dõi mới yên tâm.

Nằm yên một chỗ trên giường bệnh cô thấy buồn chán vô cùng, cô ước gì bây giờ nhắm mắt dậy sẽ khỏe lại, cùng anh chạy đi chơi, còn bao nhiêu việc cô muốn cùng anh và mẹ làm mà.

Và lại...hôm nay còn là sinh nhật của cô.

- Con phải nghe lời bác sĩ đó. Mẹ nhờ dì hàng xóm vào trông con, giờ mẹ về có chút việc, tối quay lại sẽ mua cho con một chiếc bánh kem nhỏ, có chịu không? - Bà dịu dàng xoa đầu cô

- Anh hai cũng phải đi với mẹ rồi tối sẽ lại về chơi với em. Đợi lần sau em khỏe bệnh anh sẽ dẫn em đi đốt pháo bông.

Hai tay Phương Ly lúc ấy không chút sức lực vẫn nắm chặt lấy vạt áo của anh, linh tính mách bảo có điều gì đó sắp xảy ra, nhưng rồi cũng đành buông sau khi anh vẫy tay ra về.

Lúc giật mình tỉnh dậy thì trời đã chập tối, cô vừa mơ một giấc mơ rất đáng sợ nhưng lại không nhớ được là gì.

- Ly Ly, cháu có muốn ăn một chút gì không?

Ngồi bên giường Phương Ly là một người phụ nữ ngoài 30. Di Lan chính là em gái của mẹ nuôi cô, sống ở nơi khác nhưng cũng thường đến nhà để thăm mẹ con cô.

- Dì ơi, mẹ của cháu đâu rồi dì, sao mẹ cháu không vào với cháu? Anh cháu nữa?

- À, mẹ và anh cháu có chút việc, cháu nghe lời dì, ăn cháo, uống thuốc rồi nghỉ ngơi nhé. - Di Lan nói, thần thái trông rất lạ

Rõ ràng anh và mẹ chưa bao giờ thất hứa với cô cơ mà. Hôm nay còn là sinh nhật của cô nữa.

Cô đã trong bệnh viện chờ đợi rất lâu, sinh nhật cũng trôi qua mất rồi, nhưng cả hai đều không xuất hiện.

- Di ơi, mẹ và anh cháu khi nào mới đến, cháu nhớ họ lắm. - Hôm nào cô cũng hỏi đi Lan câu hỏi đó, mỗi lần đều muốn khóc nức lên
- Ly Ly, nghe đi nói, họ có việc sẽ đến đón cháu sau, hay là... xuất viện cháu đến nhà đi ở tạm đi.
- Không đâu, cháu muốn gặp mẹ, cháu muốn gặp anh cháu. Cháu sẽ không đi đâu cả cho đến khi họ quay lại đón cháu.
- Ngoan nào, đi không muốn lừa cháu. Nhưng mà...

Sau đó hết cách đi đành nói ra sự thật trong dòng nước mắt.

Vào cái hôm sinh nhật cô mẹ có mời đi đến nhà chơi. Khi chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến nơi thì đi thấy phía trước cổng có một chiếc xe hơi đậu. Cứ ngỡ là có khách đến chơi nào ngờ bắt gặp hai tên mặt mày hung tợn túm chặt lấy anh của cô quăng lên xe rồi vọt chạy.

Vì sự việc quá bất ngờ cùng với chiếc xe hơi lao đi với tốc lực quá lớn, đi lại đi bộ chẳng cách nào đuổi theo, có hô hoán nhưng xung quanh lại chẳng có ai, đành lấy điện thoại báo ngay với cảnh sát.

Sau khi bước vào nhà, cảnh tượng càng khiến đi bàng hoàng hơn, mẹ cô nằm trên sàn, trên đầu máu chảy rất nhiều, xem chừng là ầu đã với bọn người đó.

Bác sĩ chẩn đoán mẹ tuy giữ được tính mạng nhưng não của bà bị tổn thương quá nghiêm trọng, trở thành người thực vật, cũng chẳng biết đến bao giờ mới tỉnh lại.

Cảnh sát đến điều tra cũng chẳng thu được gì, cuối cùng kết luận đây là một vụ bắt cóc con nít, nơi miền quê cô ở năm đó cũng thường xảy ra những vụ tương tự thế này.

Vậy là cô đã mất đi hai người mà mình yêu thương chỉ trong cùng một ngày, cô đã khóc, khóc rất lâu, đến khi hai mắt sưng húp.

Điều đau khổ nhất trên thế gian này chính là ông trời mang đến hạnh phúc, hy vọng cho con người ta rồi tước đoạt nó bằng cách tàn nhẫn nhất.

.....

Phuong Ly không nơi nương tựa đành theo đi Lan về nhà, nhưng người trong nhà đi chẳng ai chào đón cô cả, ánh nhìn của họ dành cho cô chính là

"Đồ con lợn, đồ xui xẻo, mày đi đi, cút đi cho thật xa."

Một đêm thức dậy đi vệ sinh, cô nghe thấy tiếng cãi nhau phát ra từ trong phòng đi.

Đứng sát mép cánh cửa, nơi có khe hở phát ra ánh sáng, cô nhìn thấy ông Hưng, chồng đi đang hầm hầm tức giận.

- Sao em mang cái thứ xui xẻo này về nhà chi vậy? Những ai dính đến nó đều không có kết cục tốt.
- Anh nói nhỏ thôi, ngày trước nhờ có chị hai của em giúp chúng ta trả hết nợ nần. Giờ chị ấy ra nông nỗi này, làm sao chúng ta có thể bỏ con gái nuôi của chị ấy được. Chị ấy thương con bé như con ruột anh cũng biết mà.
- Thì viện phí của chị ấy anh sẽ lo, nhưng con bé đó thì không được, em đưa nó đi đâu thì đi, lỡ ám nhà này, ám con cái chúng ta thì sao?

Nghĩ ngợi một chút ông nói tiếp

- Phải rồi, ông chủ Phuong mà ngày trước em giúp việc chẳng phải kiếm người làm bạn với con gái ông ta sao?
- Ý anh là... - Bà Lan mơ hồ đoán ra
- Em đưa nó đến đó đi, nhớ vẽ ra hoàn cảnh nó bất hạnh thế nào, thê thảm ra sao, ông ta nhất định sẽ nhận nó rồi còn cho chúng ta một số tiền nữa. - Ông Hưng hơi cười, lộ rõ vẻ tính toán
- Thế có khác gì bán con bé đi đâu? - Bà Lan phản ứng lên
- Thế thì sao? Em lo cho đứa trẻ không máu mủ ruột thịt này hơn cả con ruột chúng ta à?
- Em...em...
- Hơn nữa nó còn là cái thứ gieo rắc tai họa, để nó ở đây chẳng khác gì giấu trái bom nổ chậm trong nhà. - Ông Hưng tức giận quát ầm lên
- Anh...cho em thời gian suy nghĩ đi. - Bà Lan giọng run run
- Được, nhưng em nhanh lên. Chúng ta nuôi nó cả tháng nay, giờ đem nó đổi lấy chút tiền cũng thỏa đáng thôi mà. - Ông Hưng cay nghiệt nói

Phuong Ly đứng bên ngoài nghe hết mọi chuyện, đưa tay lên miệng cố gắng để không bật ra tiếng nước nở nhưng nước mắt tuôn rơi mỗi lúc một nhiều hơn.

Cô đã quyết định từ giây phút ấy phải trở nên thật mạnh mẽ, thật kiên cường, nhất định không để số phận đánh bại mình, bởi vì đã không còn mẹ và anh ở bên cạnh bảo vệ cho cô nữa rồi.

+++++

Kết thúc dòng hồi tưởng giọng nói của Phuong Ly vẫn rần rori nhưng đôi mắt nhuốm màu buồn thương vô hạn. Cô từ lúc bắt đầu kể đã không còn khóc nữa, cố nén những giọt nước mắt để tất cả chúng đóng băng trong lòng.

Những năm tháng ở Phuong gia chịu đủ mọi cay đắng đòn roi mà trưởng thành cũng không đau đớn bằng đoạn hồi ức đó.

Giang Tuấn nhanh chóng ôm cô vào lồng ngực, cảm nhận từng nhịp run rẩy của bờ vai nhỏ nhắn. Cuối cùng thì cũng biết vì sao ngày hôm ấy ngồi xích đu cô lại sụt bật khóc.

Nỗi đau của cô, anh hiểu, thật sự hiểu. Bởi vì anh đã trải qua chuyện tương tự như thế.

- Anh nghe câu chuyện của em rồi, như đã giao hẹn anh sẽ kể cho em nghe câu chuyện của anh.
- Khi nào anh muốn kể em nhất định sẽ lắng nghe.
- Cuối tuần anh muốn đưa em tới một nơi. . . một nơi rất quan trọng, khi đó anh sẽ nói cho em biết.

Phuong Ly cụp mắt lại, gạt đầu đồng ý.

Cả hai đều không hề hay biết hình ảnh lúc này đã đập vào mắt một người đứng phía bên ngoài.

Khi chứng kiến hai người ôm nhau anh chết lặng, hai cánh tay buông thõng, nơi ngực trái đau từ từ rồi thất lại.

Khi này anh trở về lớp nhưng do không an tâm nên được nửa chừng đã quay lại xem cô thế nào, nhưng chắc không cần nữa rồi, vì bên cạnh cô đã có người con trai khác, thậm chí. . . người đó còn làm tốt hơn anh rất nhiều.

Mình Khải vụt quay mặt sang hướng khác rồi lững thững bước đi.

Nắng trên cao không còn rực rỡ, ngay cả gió cũng không thổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nửa đêm đi lang thang

Buổi tối Phuong Ly vịn tay vào lan can ở ban công hóng gió. Con gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh trăng sáng dịu dàng chiếu xuống mặt đất kết hợp cùng muôn ngàn vì sao lung linh tạo thành một khung cảnh vừa thơ mộng vừa lãng mạn.

Nhưng tại sao nhìn chúng lòng cô lại thêm nặng trĩu. Có lẽ vì dạo gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại khiến cô nhớ đến mẹ, nhớ đến anh hai, nhớ đến đoạn kí ức buồn đau đó.

Đáng lý ra cô sẽ đi ngủ nếu như không có tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến

- Phuong Ly, em rảnh không, chị nhờ em một chuyện nhé!
- Dạ rảnh, nhưng chuyện gì ạ?
- Nhờ em khuyên giúp một đứa trẻ lang thang về nhà. - Gia Mỹ trưng ra vẻ mặt nghiêm trọng nhất
- Chị bình tĩnh nói em nghe, là chuyện gì?
- Làm sao bình tĩnh được. Mỗi lần nó lên con là đến tận sáng mới về, hôm sau cả người uể oải, tay cũng không nhấc lên nổi, anh Huy và chị đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng nó cứ đi ngoài tai! - Gia Mỹ cuống quýt cả lên
- Chị đừng bảo "nó" ở đây là Lâm Hạo nhé?

- Ủ, em đi giúp chị nhé, bằng mọi cách phải lôi được nó về, đừng để nó sa đà vào chơi "thứ đó" nhé!

Lên con !!! Chơi thứ đó !!! Lẽ nào...!

Không lý nào!

Gia Mỹ nắm chặt tay cô thành khăn

- Ân Ân để chị coi cho. Chị không để em đi tay không đâu, chị sẽ tài trợ em một cái áo khoác.

- "..."

.....

Chị Gia Mỹ có định làm diễn viên không thế?

Diễn xuất khoa trương cùng lời nói mập mờ của chị ấy làm ít phút trước cô đã hoang mang đến lo lắng cực độ vì tưởng Lâm tiểu nhân đến quán bar chơi thuốc.

Còn hiện tại nơi cô đứng là một sân bóng rổ cỡ nhỏ, xung quanh có ánh đèn đường mờ ảo chiếu vào.

_BỘP BỘP

Trên sân một vang lên một tràng âm thanh bóng va chạm với nền đất liên tục.

Phương Ly ngẩng người. Dưới ánh đèn, khuôn mặt và vóc dáng của người con trai bật cao ném bóng vào rổ hiện ra rõ nét.

Cô phải công nhận anh mang vẻ đẹp thật hoàn mỹ, cả người như được vàng hào quang bao lấy, dáng dấp cao ráo nhanh nhẹn, từng động tác di chuyển, đập bóng, ném bóng hết thấy đều thu hút khiến người khác không thể nào rời mắt.

Lâm Hạo đang chơi bóng, còn là chơi một mình vào giờ tất cả mọi người đều đang say giấc, thảo nào chị Gia Mỹ chẳng bảo anh lên con.

Chợt nhớ Ngọc Mai từng nói trước kia cả nhóm chơi bóng rổ với nhau rất vui, nhưng hai năm trở lại đây lại anh không chơi cùng mọi người nữa.

Rốt cuộc lý do là gì nhỉ?

_BỘP BỘP - Cô vô thức vỗ tay cho anh sau cú ném bóng liên tục vào rổ, không gian như bị khuấy động cả lên.

Nghe có tiếng động Lâm Hạo xoay người lại thì bất gặp gương mặt tươi cười của cô, trông cứ như một đứa trẻ đáng yêu đang thích thú vì được xem chương trình mà mình yêu thích vậy.

Một cơn gió mát rượi thổi qua làm mái tóc dài của cô tung bay phất ra phía sau, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trước mặt anh lại hiện ra gương mặt khác.

Nhưng chỉ một vài giây thoáng qua là tâm tư anh bình ổn trở lại, gương mặt ấy cũng biến mất.

Tại sao lại như vậy? Trước giờ anh chưa bao giờ nhìn nhầm, một lần cũng chưa từng.

Nhưng lý gì cô gái này lại xuất hiện ở đây vào giờ này?

Lâm Hạo cảm theo của bóng tiến đến gần, thật chậm rãi, không hiểu vì sao bất giác tim cô đập nhanh theo từng bước chân anh.

- Theo dõi tôi? - Anh quét qua người cô bằng một ánh mắt sắc lạnh, hồi lâu mới mở miệng

- Không, không phải. - Tay của cô xua không ngừng

- Không theo dõi, vậy là rình mò? - Môi anh khẽ nâng lên

- Ai rình mò anh? Tôi không có biến thái như thế! - Phương Ly cực kì bức xúc

- Thế đừng bảo là cô đến chơi bóng nhé! - Trông anh có vẻ khinh thường

- Ờ anh đoán đúng rồi đấy, tôi không biết chơi. - Cô quay mặt sang một bên bực bội

- Thế đến đây làm gì?

- Thì tại chị Gia Mỹ bảo anh đang LÊN CON ĐI LANG THANG... à... - Phương Ly đưa tay che miệng lại, lổ tại miệng nhanh hơn não, chắc lại chọc giận đến anh nữa rồi.

Lâm Hạo không nói gì, chỉ khẽ hừ một tiếng rồi quay lại ném một quả bóng ở cự ly khá xa vào ngay trong rổ.

- WOA, anh chơi giỏi thiệt đó. - Cô không tìm được reo lên nhưng vẫn không quên mục đích - Anh không định về ngủ sao?

- Không. - Lâm Hạo trả lời cộc lốc

- Nhưng tối rồi mà, tối thì phải. . .

- Yên lặng, một là về hai là ngồi yên đó, chọn cái nào? - Lâm Hạo lạnh lẽo chỉ tay vào góc sân

Về, khi này lúc đến đường còn có vài người nhưng giờ mà về khẳng định đường sẽ vắng đến mức có cướp hay biến thái xuất hiện cũng chẳng ai cứu cô.

- À, thế tôi ở lại. - Cô đưa ra sự lựa chọn thông minh nhất

Nhưng vừa ngẩng mặt lên thì người đối diện đã ở tít phía kia tiếp tục chơi bóng. Ra là dù cô có chọn gì thì người ta cũng đâu có để tâm. Thế thì còn hỏi để làm gì?

Đành ngoan ngoãn đi đến ngồi xồm ở một góc sân.

Có gì đó không đúng lắm, có gì con gái con lứa nhà lành nửa đêm nửa hôm có giương nệm êm ả không ngủ ra đây ngồi vậy trời.

Ai đi ngang nhìn thấy cảnh tượng sẽ nghĩ thế nào, cô si tình anh đến mức giữa khuya ra đây ngồi ngắm anh chơi mà không chịu về nhà, bỏ nhà theo trai?!!

Axxx.

Buồn bực Phương Ly lại chơi trò đếm số. Mỗi lần anh đưa bóng vào rổ thay vì đếm "một quả" cô lại đếm là "một tên tiểu nhân".

Dĩ nhiên với âm lượng chỉ mình cô nghe thấy, không thì xác định bản thân không qua khỏi đêm nay!

_OÁP - Đếm đến "hai mươi ba tên tiểu nhân" thì cô ngáp một cái rõ to khi con buồn ngủ xâm chiếm.

Lâm Hạo dừng lại động tác liếc khẽ về phía cô khiến cô giật nảy mình

- Á...tôi ngáp không phải vì anh chơi dở đâu, anh chơi hay lắm, rất hay luôn, tại tôi buồn ngủ quá thôi, khuya rồi mà.

Lâm Hạo lắc đầu quay lại chơi tiếp.

Phương Ly đưa tay chống cằm ánh mắt mơ màng. Tên này thật sự không biết mệt hay sao trời, mồ hôi nhễ nhại, tóc tai rũ xuống thế kia mà vẫn không có ý định dừng lại, có phải người không thể.

Nhưng mà cho dù là trong tình trạng thế này vẻ đẹp trai của anh vẫn không hề suy giảm mà chỉ tăng thêm. Con trai chơi bóng rổ thu hút thật.

Được khoảng vài phút cô lại bắt đầu lim dim, có một cơn gió thổi qua và thế là...

_ HẮC XÌ, HẮC XÌ

Lâm Hạo quay lại lườm cô lần nữa, cô giật bắn người

- Tôi...tôi hứa sẽ không gây tiếng động nữa đâu!

Nào ngờ chỉ thêm 5 phút nữa

_ Ơt...ọt...ọt

Lâm Hạo thật sự muốn ném quả bóng này về phía cô gái ngồi đằng kia. Anh hét nhin nổi rồi, phiền phức cũng phải có giới hạn của nó thôi chứ.

- Xin lỗi, mỗi lần thức khuya tôi hay bị đói.

- Còn có tiếng động nào mà cô chưa phát ra không? - Anh gất lên

- Tôi cam đoan là hết rồi.

Ring...ring...ring

Câu cam kết vừa nói dứt túi áo khoác rung lên ba hồi chuông.

- À, tổng đài gửi tin nhắn cho tôi, âm thanh này không phải là tôi phát ra đâu nhé. - Cô yếu ớt chống chế

Lâm Hạo sắc mặt âm u, ánh mắt lạnh hơn cả mấy con gió từ nãy đến giờ tạt qua, không thèm đôi co mà ôm trái bóng lướt qua người cô bằng cách nhanh nhất.

- Ủa, anh không chơi nữa à? - Phương Ly đứng dậy vuốt lại quần áo rồi nghiêng đầu hỏi

Không có tiếng trả lời lại, chỉ có tiếng chân mạnh mẽ bước đi.

Hỏi hay thật, bị người ta làm cho phiền chết thì còn có thể chơi tiếp không?

Nhưng chị Gia Mỹ dùng mọi cách để cô ta ra đây có thật chỉ là muốn ngăn cản anh chơi bóng? Mọi chuyện chắc là không đơn giản như thế.

- Về về nhà thôi, tôi cũng buồn ngủ lắm rồi. - Phương Ly hào hứng quơ quơ tay

Cô đeo chạy theo phía sau anh, bỗng chốc tiến đến càng gần anh hơn, đang định trò chuyện chút cho đỡ buồn ngủ thì...

- Xa ra một chút. - Lâm Hạo lạnh lẽo phun một câu

- Gì chứ, đường thì vắng, trời thì tối, đi cách xa, lỡ có cướp nhảy ra thì làm thế nào?

- Cô thì có cái gì để cướp.

- Đúng là cái đồ vô duyên nhất quả đất. - Phương Ly lăm bắm trong miệng chửi rủa

Người ta là con gái, có cần buộc cô phải nói trắng ra là gì không?

Hay ý anh ta là cô không có sắc nên chẳng cướp nào thèm?

Đêm đã rất khuya, đèn đường hai bên âm u không đủ chiếu sáng, ánh trăng mờ ảo bị che khuất sau áng mây sẫm màu càng làm nó thêm kinh dị, gió lạnh từng cơn thổi vào sơn gai ốc, xung quanh không một bóng người trừ cô và người trước mặt.

Không gian lại tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy mỗi tiếng bước chân cả hai.

Hơn nữa tên tiểu nhân này sao đường ngoài không đi mà chọn đường hẻm thế không biết.

Bây giờ hết sợ cướp rồi, chuyển sang sợ...

Reng... reng... reng - Chuông điện thoại reo lên làm tim cô suýt nhảy ra khỏi lồng ngực vội vã móc ra vừa đi vừa nghe

- Alo chị Cẩm, có chuyện gì vậy chị?

- [Chị nghe phụ nhân nói em ra ngoài sân bóng tìm nhị thiếu gia đúng không?]

- Dạ phải chị.

Giọng chị Cẩm đột nhiên biến đổi, thều thào từng chữ một

- [Thế em nhớ về sớm nhé, tuần trước khu ấy có một cô gái chết, mấy ngày nay người ta bảo nhau là đêm nào cũng có người nhìn thấy hồn ma cô ấy xuất hiện ở căn hẻm gần đó. Em đừng đi đường hẻm nhé. Chị...chị gọi để báo em biết vậy thôi. CUP]

Chị Cẩm thà chị đừng báo còn hơn!! Em đang đi đường hẻm này.

- Tôi nghe nói, tuần trước ở...ở đây có người chết...- Cô chạy đến sát sau lưng anh, run rẩy xác nhận lại lời chị Cẩm

- Thay vì "ra bờ sông bắt cá" thì dành thời gian cập nhật tin tức đi.

- Đẹp chuyện bắt cá qua một bên đi. Vậy mà anh còn đi đường này, có phải anh có ý đồ đen tối gì với tôi không?

- Cô bệnh quá thì buổi tối ở nhà uống thuốc rồi trùm chăn ngủ đi nhé, đừng có mà ra đường, gió vào bệnh càng nặng hết thuốc chữa đấy.

- Anh...- Cô giẫm mạnh chân xuống nền đất

- Là tôi ép cô đi theo tôi vào đây à? - Lâm Hạo cười khinh

- O, cái đó thì không! - Cô nghĩ đến liền xấu hổ cúi mặt rồi nép mình sau lưng anh - Thôi, lỗi rồi. Cho tôi đi chung với nhé, tôi sợ ma lắm

Phương Ly nào biết thật ra cô đã đoán đúng được một nửa. Lâm Hạo chọn đi đường hẻm cũng là có chủ đích, chính là dọa cho cô gái này sợ để sau này không dám chạy ra sân bóng rổ nữa.

Nhưng tại sao khi thấy bộ dạng cô ta thế này lại có chút không đành lòng.

Dáng người cao lớn của anh tựa như che chắn cho thân thể bé nhỏ của cô.

Đã mấy lần cô vươn tay ra định nắm lấy vạt áo anh cho đỡ sợ hãi nhưng cứ đến nửa chừng lại thu về vì trong lòng dấy nên loại cảm giác dù anh đang đứng trước mặt cô nhưng lại là người cô tuyệt đối không nên chạm đến nếu như không muốn bản thân về sau phải hối hận.

Đi được vài phút, đôi chân của Lâm Hạo khựng lại làm cô đi phía sau cũng đâm sầm vào anh.

- Sao...tự dưng anh dừng lại vậy?

- Cô có nghe thấy gì không?

- Gì?

- Có tiếng gì đó.

- Có tiếng gì đâu!

- Có, rõ ràng là có.

- Tiếng...tiếng gì? - Cô bắt đầu thấy sợ hãi

- Hình như có cái gì đang theo chúng ta.- Lâm Hạo quay người hẳn lại đối diện cô, giọng nói nghiêm túc không giống đang đùa

- Anh đừng có mà hù tôi, làm gì...

Phương Ly rùng mình toát cả mồ hôi khi đằng sau lưng vang lên âm thanh càng lúc càng gần...

_AAAA

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47-2: Gặp ma

_AAAAA

Phía sau lưng truyền đến âm thanh lạ làm cô dựng cả tóc gáy hét toáng lên rồi ôm chặt lấy người trước mặt.

- Anh ơi !!! C...có.....m...ma...a.....!!!!!!

- Buông ra, không phải ma...

- Đằng...đằng sau...kia.....!!!!

_GÂU GÂU

- Nghe rõ chưa, là chó chứ không phải ma, nhát gan vừa thôi, mau buông ra. - Đối phương bị cô ôm quá chặt bực bội quát

- A...chó, tôi...sợ chó dữ lắm...!!! - Cô phát hoảng càng ôm chặt hơn, úp mặt trước ngực anh

- "..."

- Sợ cướp, sợ ma, sợ chó, còn gì cô không sợ không? - Vài giây đứng hình anh nhướn mày bật ra một câu hỏi mang tính chất châm biếm

- Đây không phải là lúc để móc họng nhau đâu nhé. Hồi nhỏ tôi từng bị chó cắn nên...

_GÂU GÂU

- Đứng yên đó. - Lâm Hạo nói, một chút sợ hãi cũng không có

- Anh không cần bảo tôi đứng yên đâu, chân tôi... hết cử động được rồi.

- Tôi bảo con chó chứ không phải cô!

- "..."

- Thế tay cô cử động được không? Đừng có lợi dụng con chó mà giờ trò với tôi.

Cô giật mình nhìn lại, cảnh tượng lúc này thật không trong sáng chút nào. Ôm, là ôm đó, còn là cô chủ động, lại ở nơi tối tăm hoang vắng hai người một chó.

Phuong Ly ngượng ngùng đỏ mặt vội vàng thu vòng tay về. Vừa tức vừa xấu hổ, người ta là con gái không sợ thiệt thòi thì thôi chứ.

- GRUUU....GẤU, GẤU...

Con chó gầm gừ sủa lớn hơn, nghe hàm răng trắng sáng như muốn xông về phía này.

Lâm Hạo lập tức kéo mạnh người cô về phía sau rồi tiến lên vài bước như che chắn cho cô, giây phút đó không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy an toàn cùng yên tâm như vậy, lại thêm một chút cảm động.

Anh bình tĩnh, cực kì bình tĩnh nhìn vào mắt con chó.

Có ai ngờ ánh mắt lạnh lẽo mà cô rất ghét ở anh lại có tác dụng vào đúng lúc này, con chó không sủa thêm tiếng nào.

- Bây giờ tôi ném quả bóng cho nó, sau đó đếm 1,2,3 CÙNG chạy.

- Ừ. - Phuong Ly run rẩy gật đầu

- Nếu không chạy thì có xảy ra mệnh hệ nào cũng đừng tìm đến tôi.

- Biết...biết rồi.

_1,2,...

Phuong Ly chẳng biết gì cả, quay người lại cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, Con hẻm này sao tự dưng lại dài như vậy, mất một lúc mới thấy được ánh sáng bên ngoài.

Chân cô run rẩy, trông mắt ngưng đọng lại. Bởi vì phía bên kia con đường có một chiếc ô tô đang đậu, ánh đèn pha chói lóa rọi sáng người con gái xoắn tóc dài, mặc đầm đỏ đang đứng vuốt tóc phía trước.

Quan trọng hơn là...cô...cô gái đó có gương mặt giống...giống cô!

- M...ma...

Phuong Ly tiếp tục la toáng lên rồi bỏ chạy thục mạng. May thay là cuối cùng cũng bình yên vô sự về đến cổng nhà.

Cô dừng lại, cúi người chống tay lên đầu gối thở hổn hển, mồ hôi trên trán tuôn ra thành từng giọt, lưng áo cũng ướt đẫm.

Ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lâm Hạo ngay trước mắt, anh ta chạy sau mà, làm sao mà lại đến trước cô? Đây không phải cũng là ma đấy chứ?

Lâm Hạo lúc này đang đứng khoanh tay trước ngực dựa lưng dựa vào cánh cổng cao lớn của biệt thự. Ánh đèn đường soi bóng càng tăng thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của anh, dáng vẻ cao ngạo nhưng lại phảng phất nét trầm buồn, tựa như một thiên sứ cô độc bị lãng quên giữa màn đêm lạnh giá.

Trước cảnh tượng này tim cô tự dưng đập nhanh một cách bất thường. Cô không biết mình bị cái gì nữa, nhưng phút chốc lại quên mất nỗi sợ hãi khi gặp ma áo đỏ vừa rồi.

Lâm Hạo nhận ra có người nhìn mình chằm chằm nên nghiêng đầu sang, mắt chạm vào mắt cô.

Tiếp theo đó...Lãng mạn sao? Hay là tiếng sét ái tình xẹt qua.

Không hề!

Ánh mắt anh như muốn đem cô cầu đầu trăm khiến cô ban đầu giật nảy mình, sau đó sồn hết cả gai óc.

- Tôi...lại làm gì sai nữa sao?

Anh muốn nói có người bảo chân không cử động mà anh mới đếm đến hai đã chạy vù đi, báo hại anh suýt bị chó cắn, may là nhanh chân chạy vào con hẻm tắt.

Ấy vậy mà lúc này còn định dắt cô ta chạy, bây giờ bụng đứng chờ xem cô ta có về được đến nhà không?

- Cô bảo lúc nhỏ cô từng bị chó cắn? - Chân mày anh hơi nhướng lên

- Ủ, phải. - Phương Ly gật đầu xác nhận

- Chó mực à? - Lâm Hạo khước môi cong lên một đường

- Không, là chó vàng, mà sao anh hỏi vậy?

Lâm Hạo không trả lời, dứt khoát quay người lại ấn chuông.

Mất ba giây để hiểu ra ẩn ý cũng là lúc máu nóng trong người cô xông lên tận não.

Chẳng phải ý anh ta muốn nói cô xui xẻo, đi cùng cô gặp đen đủi như chó mực sao?

Hừ, tiểu nhân, mở miệng ra chẳng có câu nào là đẹp để cả!

Chị Cẩm ra mở cửa nhìn hai người cô ngạc nhiên

- Thiếu gia cậu về rồi! - Rồi chị nhìn sang cô - Phương Ly em cũng chơi bóng rổ à, đồ mồ hôi nhiều vậy?

- "..."

- Hay là em thấy...thứ đó...

Cô không trả lời cứ cúi đầu lúi đi một mạch, cho đến khi đụng thêm một người

- Chị không nằm mơ chứ, bình thường em chơi đến sáng mà? - Gia Mỹ thật không dám tin cô có thể « tha » được Lâm Hạo về

- Cô ta phiền quá, không chơi được.

Anh phun ra một câu, cũng chẳng tỏ thêm thái độ gì, nhanh chân bước lên phòng

Rồi Gia Mỹ quay sang cô cười tươi như hoa

- Phương Ly, chị biết ngay mà, sự phiền phức của em rất hữu ích!

Chị Gia Mỹ có tính là đang khen cô không? Cô không hề vui một chút nào đâu nhé! Vừa rồi còn gặp ma nữa đấy!

- Chị cứ cười đi, em tắm rửa rồi đi ngủ đây, lần sau em không nghe chị ra sân bóng rổ nữa đâu.

- Hôm nay em làm tốt lắm. Em ngủ ngon nhé!

Có cảm giác chị Gia Mỹ dù cười nhưng trong lòng lại đang buồn phiền chuyện gì đó liên quan đến Lâm Hạo mà cô cũng chẳng rõ.

Mà sao anh ta phải tự hành hạ bản thân như vậy, trời tối rồi thì ngủ đi chứ, chơi bóng rổ có thể chơi ban ngày mà.

.....

Lâm Hạo nằm trên giường một lúc vẫn không chợp mắt được. Anh ngược nhìn lên trần nhà, kí ức năm đó chợt hiện về.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, mây trắng bành bồng. Trên sân bóng rổ, một cô gái đang ngồi một góc hướng ánh mắt chan chứa yêu thương và ngưỡng mộ về phía anh. Mỗi lần anh đưa bóng vào rổ liên tiếp là cô lại vỗ tay và hét to.

« BÓP BÓP BÓP, Lâm Hạo anh là nhất »

Khi anh quay lại nhìn cô, bắt gặp ánh mắt cùng nụ cười thuần khiết đáng yêu đó, đôi môi lại vô thức vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp.

Nhờ có sự cổ vũ của cô nên anh dường như quên hết mệt mỏi, càng chơi càng hăng say.

Mỗi khi anh tập xong chưa kịp tiến đến gần thì cô đã lòi “dụng cụ” trong ba lô ra.

Cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, đồng thời đưa chai nước cho anh uống đỡ mệt, có khi còn lấy điện thoại ra không ngừng bấm nút chụp ảnh.

- Lần sau anh dạy em chơi nhé. - Cô gái nín nín tay anh, gương mặt rạng ngời, nụ cười hết sức đáng yêu

- Chơi bóng khó lắm, lại rất mệt nữa, không hợp với em đâu.

“Nhưng em muốn chơi, em muốn được chơi cùng anh.”

“Năn nỉ đó.”

“Một lần thôi.”

“Lâm Hạo dạy em đi mà.”

“Rồi rồi, anh dạy nhưng có học không được cũng không được dỗi”

- Xin hứa. - Cô gái giơ cao cánh tay nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, hòa vào làn gió nhẹ

Vậy mà 15 phút sau

- Thôi em không chơi nữa, bóng rổ chỉ dành cho con trai thôi.

- Anh nói rồi mà, thôi thì em cứ ngoan ngoan ngồi mà nhìn anh chơi đi.

Chơi xong, cả hai lại ngồi cạnh nhau trên bãi cỏ gần đó rồi cùng ngước nhìn lên bầu trời trong xanh. Khoảnh khắc ấy thật yên bình và hạnh phúc, chỉ có nụ cười và nhịp đập trái tim hai con người yêu nhau.

Chỉ đáng tiếc đây đều là những chuyện mà cả đời này anh không thể bắt gặp lại cũng không hề muốn nhớ lại.

Vậy mà lúc này nhìn thấy cô gái đó, trong phút giây bất chợt lại rơi vào khoảng kí ức mơ hồ.

Có phải từ đầu cho cô ta vào nhà này thì đã định có những thứ trước sau gì cũng buộc phải đối mặt?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Xem bói

Hôm nay là cuối tuần, Giang Tuấn bảo đi với anh rồi anh sẽ kể cho cô nghe câu chuyện về mình.

Phương Ly dậy sớm là để chuẩn bị buổi sáng cho mọi người thật thơm mát rồi ra khỏi nhà đến địa điểm hẹn gặp anh cách đó không xa.

- Có tiến bộ, hôm nay không bắt anh phải chờ lâu. - Anh trêu cô

- Em xin lỗi chuyện lần trước....

- Đùa em thôi, lên xe đi.

Chiếc xe dần xa rồi nơi thành phố ồn ào tấp nập rồi chậm chậm dừng lại ở khu vực nghĩa trang thuộc ngoại ô hẻo lánh thưa thớt người qua lại. Trên đường đi Giang Tuấn có dừng lại ở cửa hàng hoa mua một bó bách hợp trắng nên Phương Ly cũng đoán được phần nào.

Anh dẫn cô đến một ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương. Trên tấm bia là hình ảnh của một người phụ nữ đang cười rất tươi.

- Mẹ, con đến rồi. - Giang Tuấn khẽ cúi đầu gọi

Phương Ly bất ngờ, mẹ của anh chẳng phải là minh tinh Hoàng Di Mẫn sao?

Tại sao lại...

- Phương Ly, đây là mẹ ruột của anh.

Thấy cô hơi ngơ ngác anh chậm rãi nói tiếp, nét vui vẻ hoạt bát mọi khi bây giờ lại được thay thế bằng sự buồn đau, cô đơn, lạnh lẽo biết nhường nào.

- Mẹ hiện tại là mẹ kế của anh, là người phụ nữ ba anh yêu duy nhất, còn mẹ ruột anh là người phụ nữ cả đời không có được tình cảm của người đàn ông mà mình yêu, vậy mà còn phải ra đi quá sớm.

Rồi anh kể cho cô nghe câu chuyện về gia đình mình

Ba mẹ anh cưới nhau vì sự sắp đặt của hai bên gia đình, môn đăng hộ đối. Mẹ anh rất yêu ông ấy, nhưng ông ấy luôn vô tâm với bà, lúc bà mất vì bệnh ông cũng không có mặt để ở bên cạnh. Chưa đến một năm kể từ ngày bà mất ba đã cưới người khác vào nhà.

Mẹ kế mới là người ba anh yêu cho nên anh rất ghét bà, còn nghe lời xúi giục của một số người mà mắng chửi bà, chống đối lại bà, luôn bảo rằng mẹ anh vĩnh viễn chỉ có một.

Có nhiều người nói với anh chỉ cần mẹ kế anh sanh con thì ba anh không cần anh nữa nên anh luôn sống với bóng ma trong suy nghĩ rằng mình trước sau gì cũng là kẻ thừa bị vứt bỏ, nghe lời hay không nghe lời cũng thế, kết cục trở thành đứa trẻ quậy phá nhất, ngộ nghịch nhất, đầu làng cuối phố không ai không biết, bị đòn roi bao nhiêu lần cũng không nhớ hết.

- Là...thật sao? - Nhìn anh thế này cô làm sao tin được chứ

Giang Tuấn cười, nụ cười chứa đựng bao cay đắng bi thương

- Thời gian trôi đi, sau rất nhiều chuyện anh mới nhận ra được một sự thật. So với một người ba luôn vô tâm với con đứa con này vì công việc của ông ấy thì mẹ kế lại càng giống người thân của anh hơn. Tình yêu thương của bà, sự quan tâm lo lắng của bà, tất cả đều không chút giả dối. Anh dần dần chấp nhận bà, xem bà là người mẹ thứ hai của mình. Nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào? - Cô hỏi

- Người ngoài không biết chuyện và một số người bên ngoài anh đã mắng anh không nhớ đến người mẹ đã khuất, họ xa lánh anh, bỏ mặc anh, anh đã từng có lúc thật sự rất hoảng loạn, lại cảm thấy mình có lỗi với mẹ ruột mình. Hôm nay chính là lần đầu tiên anh có thể đứng trước mặt mẹ mà kể ra chuyện này.

Đến giờ cô mới biết, hóa ra ẩn chứa đằng sau sự thích thú trêu chọc mọi người của anh là một nụ cười để che giấu nỗi đau một tuổi thơ luôn khát khao sự đùm bọc yêu thương từ gia đình và cả sự giằng xé trong tâm trí.

- Giang Tuấn, anh chẳng làm gì sai cả, họ là người ngoài làm sao có thể hiểu được những gì mà anh từng trải qua.

- Em thật sự nghĩ như vậy à?

- Phải, con nít vốn dĩ rất đơn thuần, ai đối xử tốt với mình thì người đó chẳng khác gì cha mẹ ruột, đến khi lớn lên thứ tình cảm đó sẽ vẫn không thay đổi. Em cũng có một người mẹ nuôi mà em luôn xem như mẹ ruột.

Cô nói rồi đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nắm lấy tay anh, như là một cách để thể hiện rằng cô hiểu được cảm nhận của anh, đồng tình với anh, muốn được chia sẻ cùng anh.

Giang Tuấn hơi bất ngờ quay sang nhìn gương mặt đang cười, trong lòng chợt thấy thanh thản và ấm áp lạ kì, năm ngón tay nhanh chóng đan chặt nắm ngón tay cô, chìm đắm trong hơi ấm bàn tay này.

- Nếu ai cũng nghĩ được như em thì tốt rồi. Em nói xem, mẹ của anh liệu có trách anh khi anh yêu thương và gọi người khác là mẹ không?

- Sẽ không đâu. Miễn là anh vui vẻ hạnh phúc, mẹ của anh sẽ ủng hộ và chúc phúc cho anh, và lại bà vẫn luôn ở vị trí cao nhất trong lòng anh, chẳng phải sao?

Giang Tuấn nhìn cô, anh khẽ cười.

Ở bên cạnh cô gái này anh có cảm giác mình chẳng cần phải che giấu gì cả, ngay cả mặt yếu đuối cũng có thể phơi bày cho cô ấy thấy. Thế giới ngoài kia có bao nhiêu người con gái nhưng chỉ có cô mới cho anh cảm giác này.

"Mẹ, mẹ thấy cô bé này thế nào, dễ thương lắm đúng không?"

"Có phải là mẹ đã sắp xếp để chúng con gặp nhau không?"

.....

Viếng mộ xong cứ ngỡ Giang Tuấn sẽ đưa cô về nhà, nào ngờ anh tiếp tục lái xe đi thẳng đến rạp chiếu phim thành phố.

Anh chẳng đợi cô có đồng ý đã nắm lấy tay cô ra khỏi xe rồi bước vào như những cặp tình nhân khác ở đây, tim cô không khỏi xao xuyến, trong lòng hồi hộp, rất kì lạ.

Mua vé xong, lại là bộ phim hot của tháng này nên cô rất thích thú, có điều phải chờ tận hơn bốn mươi phút nữa phim mới chiếu nên cả hai đi ra ngoài dạo một lát cho thoải mái.

Đi được vài bước đã bắt gặp phía bên kia đường có một quầy bói, bà thầy bói tuổi chừng trung niên với đôi mắt rất sắc. Không biết vì lý do gì cô lại bị ánh mắt đó thu hút, chân đứng chừng lại.

- Em muốn xem bói à? - Giang Tuấn nhận ra liền hỏi

- Không phải, chỉ là...

Cô chưa nói xong anh đã dứt khoát lên tiếng

- Anh trước giờ không tin vào ma quỷ, lại càng không tin bói toán, thầy bói đều như nhau cả, nói dối ăn tiền.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Giang Tuấn khẽ cười rồi nắm tay kéo cô băng qua đường.

- Không phải anh vừa bảo là không tin, sao giờ lại...

- Lát nữa cứ làm theo lời anh nói. - Giang Tuấn nháy mắt, điệu bộ khả nghi vô cùng

- Hai người muốn xem gì? - Bà thầy bói lên tiếng hỏi

- Chúng tôi yêu nhau được mấy năm rồi, dự định sắp tới sẽ tổ chức lễ cưới, bà có thể bói giúp xem tương lai chúng tôi có mấy đứa con không?

Phuong Ly như bị sét đánh đến cứng đờ cả người, anh đang nói cái quái gì thế???

Bà thầy bói đưa mắt nhìn cả hai một lượt rồi dừng lại trên người cô khá lâu, lại là ánh mắt sắc sảo làm Phuong Ly có chút rùng mình.

- Hai cô cậu chưa phải là người yêu của nhau, cậu nói dối là để cố tình thử tôi à? - Bà quay sang Giang Tuấn, từng chữ chắc chắn

- Bà bói sai rồi, chúng tôi rõ ràng là người yêu của nhau. - Giang Tuấn sắc mặt không hề biến chuyển

- Không thể sai được. Tuy không phải là người yêu của nhau nhưng giữa hai người có một mối liên hệ đặc biệt, một sự ràng buộc mà không phải ai cũng có được.

- Ràng buộc, ý là sao ạ? - Phuong Ly không nhịn được cất tiếng hỏi.

Giang Tuấn tỏ ý muốn nghe tiếp, thật muốn xem người phụ nữ giờ trò gì.

Nào ngờ bà thầy bói trầm ngâm, sau đó lắc đầu

- Đó là thiên cơ, tôi không thể nói.

- Biết ngay là bà chỉ đang vẽ chuyện. - Giang Tuấn khẽ nhếch môi cười nhạo, đặt tiền vào khay rồi kéo cô đứng dậy rồi khỏi

Tiếng bà thầy bói vẫn vang lên phía sau làm Phuong Ly bất ngờ

- Cô bé, chuỗi ngày sau này trong chuyện tình cảm cháu sẽ phải đối mặt với rất nhiều thử thách. Sự lựa chọn năm mười sáu tuổi sẽ ảnh hưởng đến cả tương lai sau này của cháu. Nếu không muốn bản thân nuối tiếc hay hối hận nhất định phải lựa chọn tin tưởng vào những gì trái tim cháu mách bảo. Và... hãy trân trọng từng phút từng giây của năm mười sáu tuổi này, nhớ đấy.

.....

- Em đừng nghĩ đến nữa, thiên cơ gì chứ, chỉ là gạt người, cố tình làm chúng ta tò mò để lấy thêm tiền thôi. - Trên đường trở về thấy cô cứ chìm ngập trong suy nghĩ Giang Tuấn lên tiếng khuyên

- Em biết rồi.

Phuong Ly gạt đầu nhưng tâm tư lại phức tạp. Nếu chỉ là gạt người thì làm sao mà bà ấy biết được...năm nay cô mười sáu tuổi?

Cả hai quay lại rạp chiếu phim, nào ngờ còn 5 phút nữa phim chiếu thì Giang Tuấn nhận được điện thoại

- Alo, Nhà Đình, có chuyện gì vậy?

Đó là tất cả những gì cô nghe được, sau đó đầu dây bên kia dường như nói chuyện gì rất quan trọng, Giang Tuấn vội vã quay sang cô

- Xin lỗi em, anh có việc phải đi, là việc rất gấp.

- Vậy à. - Cảm giác anh không muốn nói đó là gì nên cô cũng không hỏi thêm

- Em cứ thưởng thức phim thật vui nhé. Còn xe...à...- Anh khó xử

Cô hiểu ý, anh chóng trả lời cho anh yên tâm

- Không sao mà, nếu anh bận thì cứ đi đi, lát nữa xem phim xong đi bộ ra ngoài một chút là có xe bus rồi.

Phuong Ly nhìn theo bóng lưng Giang Tuấn chạy vụt đi, nỗi hụt hẫng lần thất vọng hiện lên trong mắt.

Đó là điện thoại từ chị Nhã Đình sao?

.....

Xem phim xong Phuong Ly đón xe bus trở về nhà, làm xong công việc rồi ăn cơm chiều, dọn rửa xong xuôi thì về phòng đóng cửa lại.

Nhảy lên chiếc giường êm ái, thần thờ nhìn lên trần nhà một lúc rồi với tay lấy gấu bông của Ân Ân ôm chặt lấy qua lại vài vòng sau đó trùm kín chăn.

Không hiểu sao lại thấy lo lắng bất an về điều gì đó mà chính cô cũng không biết là gì, một hồi liền thiếp đi lúc nào không hay.

Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời, bên ngoài cửa sổ bóng tối thăm thẳm dần nuốt chửng không gian, nhấn chìm vạn vật vào trong biển đen vô tận. Một đêm thật dài trôi qua, dự báo những điều không bình yên sắp xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Scandal

Phuong Ly thức dậy sớm như mọi ngày, làm vsen thay đồng phục rồi bước xuống bếp đã thấy mọi người chụm đầu lại xem cái gì đó.

- Mấy chị ơi!

Cô cất tiếng gọi nhưng không ai trả lời đành tiến lên xem thử.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô phóng viên trẻ hiện lên trong màn hình điện thoại di động của chị Hoa, đồng dạng

"Theo tin tức mới nhận thì ca khúc nổi tiếng nhất của nữ ca sĩ Lưu Nhã Đình là "Cảm ơn tình yêu của anh" không phải do chính tay cô sáng tác khi tham gia cuộc thi New Stars như đã tuyên bố trước đó."

- Chuyện này làm sao là thật được chứ? - Giúp việc 1 hoang mang

- Trời ơi tôi thích cô bé này lắm, vừa đẹp vừa giỏi. - Giúp việc 2

"Người cung cấp thông tin còn bảo trong tay đang nắm giữ chứng cứ xác thực chứng minh, đồng thời thông qua buổi họp báo vào 10h hôm nay tại tòa nhà X sẽ tiết lộ thêm những sự thật chấn động khác, bóc trần bộ mặt giả dối của nữ ca sĩ tuổi teen nổi tiếng nhất hiện nay này."

Phuong Ly không tin vào tai mình nữa, đó là ca khúc đã đưa tên tuổi chị ấy đến với công chúng và góp phần rất lớn tạo nên danh tiếng như bây giờ.

Chuyện này sẽ gây xôn xao dư luận lắm đây!

"Chúng ta cùng đến với bản tin tiếp theo buổi sáng hôm nay. Tiếp nối thành công của những mùa giải trước, cuộc thi đã tạo bộ phóng cho rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hiện nay - New Stars mùa thứ 10 chính thức bắt đầu."

.....

Mới sáng đã đổ mưa, mây đen nặng nề bao phủ bầu trời, cơn mưa rào rích làm tâm trạng con người thêm âm ảm. Từng cơn gió thổi qua mang theo những hạt mưa rơi trên ướt trên lớp áo rồi thấm vào da thịt lạnh buốt.

Phuong Ly vừa đi vừa đưa tay chà xát vào nhau rồi áp vào má, lâu lâu lại cho tay túi áo khoác để tìm chút hơi ấm. Mặt đường trơn trượt, bùn đất lấm lấm lem hết đôi giày vải của cô.

Bạn suy nghĩ chuyện của chị Nhã Đình khiến cô ra khỏi nhà mà quên mất cả việc mang theo dù.

Vừa bước vào hội học sinh đã thấy Giang Tuấn ngồi sẵn ở đó.

- Trời mưa mà sao anh đến sớm vậy?

- Cho anh xin lỗi chuyện hôm qua ở rạp chiếu phim nhé. - Thật ra là từ sớm anh đã chờ để nói câu này với cô

- Không sao mà, sáng nay em có đọc tin tức nên biết là chị Nhã Đình đã xảy ra chuyện, anh chạy đi cũng phải thôi.

Giang Tuấn có hơi bất ngờ vì không nghĩ cô biết trước khi anh nói ra, anh khẽ gật đầu xác nhận.

- Chị ấy thế nào rồi anh?

- Cô ấy rất buồn, không chịu mở miệng nói chuyện, nhưng anh tin Nhã Đình là cô gái chân thật lại lương thiện hiếm có, nhất định là do được cất nhắc làm giám khảo cuộc thi New Stars nên bị người khác chơi xấu sau lưng, làng giải trí vốn dĩ không thiếu những chuyện thế này mà.

- Nhờ anh nói lại với chị ấy, fan hâm mộ này luôn đứng về phía chị ấy, em cũng tin chị ấy tuyệt đối trong sạch.

- Nhã Đình mà nghe được nhất định sẽ rất vui.

- Em chỉ nói những gì mình nghĩ thôi.

- Phải rồi cuộc thi New Stars sắp khởi động rồi, em có muốn tham dự không?

- Sáng nay em có nghe tin tức, cũng đang định đi đăng kí, nhưng mà...

- Sao vậy? Có gì không ổn à?

- Chủ nhà của em cực kì ghét âm nhạc, ngay cả máy nghe nhạc cũng không cho phép dùng, em không thể luyện ở nhà được. - Cô cúi đầu có khăn nói

- Tưởng gì, thế thì...

Cùng lúc đó những người khác bước vào, dẫn đầu là Lạc Anh.

- Thôi để lát nữa chúng ta nói sau. - Giang Tuấn không vui quay sang nói với cô

Đến giờ họp rồi mà tất cả mọi người đều có thể ngồi đây bàn tán chuyện trên trời dưới đất, cười đùa vui vẻ bởi vì người cần có mặt nhất, người chưa bao giờ đi trễ dù chỉ là một giây thì đến tận giờ này vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Hội phó anh chủ trì cuộc họp đi, hội trưởng bảo nhà anh ấy có việc hôm nay xin nghỉ. - Anh Tân ra ngoài gọi điện thoại rồi chạy vào thông báo

Phương Ly thực cảm thấy rất kì lạ, sáng nay Lâm Hạo mặc đồng phục rồi khỏi nhà từ rất sớm luôn mà. Xin nghỉ? Vậy thì anh ta đi đâu?

.....

Một chiếc xe Ferrari sang trọng tiến vào rồi đỗ lại bên cạnh một căn nhà khá tồi tàn nằm trong một khu phố nhỏ, thật không khỏi làm người ta chú ý.

Lâm Hạo bước xuống, đôi giày da đắt tiền giẫm mạnh lên làn nước, đứng nhìn căn nhà nhỏ trước mặt hồi lâu, cảm nhận hương vị của những hạt mưa thấm vào người mình một lúc rồi mới chậm rãi bước vào.

Cánh cửa gỗ màu nâu sẫm giống như chiếc hộp thời gian chậm chậm được mở ra.

Bên trong thật tĩnh lặng, con người trong suốt cửa anh quét qua từng vật dụng cũ kĩ trong nhà. Đây là nơi đã chứng kiến một mối tình đầu đầy thơ mộng nhưng cũng đầy đau đớn.

Anh có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ có ngày mình lại quay về đây.

+++++

Phía tường trống trước mặt đã từng có một cây đàn được đặt ở đó. Một người con gái xinh đẹp đang dùng những ngón tay lướt nhẹ qua từng phím đàn, tâm hồn hòa nhập vào giai điệu đến nỗi quên hết mọi thứ xung quanh.

Khi bản nhạc kết thúc người con gái quay lưng lại, dùng nụ cười dịu dàng và ấm áp nhất nhìn anh, nụ cười ngây thơ thuần khiết tựa như cánh hoa nhẹ rơi vào tim anh.

- Anh thấy em đàn có hay không?

- Em đàn sai nốt rồi để anh dạy cho em.

Anh đang ngồi trên sofa nhỏ đột nhiên đứng dậy, tiến lại gần đứng ở phía đằng sau tay gõ nhẹ lên từng phím đàn để dạy cô đánh từng nốt, từng nốt nhạc.

- Anh biết không, em rất mong đến ngày được đứng trên sân khấu cao bài hát này, "Cảm ơn tình yêu của anh", rồi nói cho mọi người biết nếu như cuộc đời này không gặp được anh, có lẽ em sẽ mãi mãi cũng không có can đảm thực hiện ước mơ của mình, cũng không thể hạnh phúc giống như bây giờ!

- Giấc mơ của em nhất định sẽ trở thành hiện thực. - Anh vịn vai như tiếp thêm hy vọng cho cô

Vài phút sau từ trong nhà một cô bé khoảng ba bốn tuổi, thất tóc hai chùm, mặc váy xòe, gương mặt hồng hào đáng yêu chạy đến bên hai người.

- Chị hai, Ân Ân đói quá.

- Hôm nay chị bận học đàn rồi, chúng ta mua com hộp ăn nhé.

- Em lười nấu com như vậy thì sau này ai mà dám lấy em - Anh thấy thế liền lắc đầu

- Thì lấy anh là được rồi. - Cô gái xịu mặt xuống làm nũng

Anh chưa kịp phản ứng thì cô gái đã thè lưỡi ra trêu

- Em đùa đấy, anh đừng tưởng bờ, sau này em trở thành ca sĩ nổi tiếng rồi đâu thiếu người theo đuổi em.

- Em chẳng tìm được ai tốt hơn anh, đẹp trai hơn anh đâu.

- Xi, anh tự cao quá. - Cô gái bĩu môi

- Anh, chị hai, Ân Ân đói. - Đến lượt cô bé xịu mặt bất mãn vì bị cả hai anh chị bỏ quên

- Để anh đi mua com nhưng anh có điều kiện, Ân Ân, em gọi anh là anh hai đi. - Anh đưa tay véo má cô bé rồi nói

- Sao lại gọi là anh hai ạ? - Ân Ân ánh mắt tròn xoe long lanh

- Sau này chúng ta sẽ về chung một nhà, trở thành một gia đình, khi đó em sẽ phải gọi anh là anh hai, thế thì gọi từ giờ đi cho nó quen. - Anh lại nói, một câu nói đơn giản nhưng chất chứa bao hy vọng từ tận đáy lòng

- Dạ, anh hai! - Cô bé không suy nghĩ gì liền gọi ngay

- Này, sao anh lại dạy hư em gái em như vậy? Về chung một nhà là ý gì chứ? - Cô gái đánh nhẹ vào anh trách móc đồng thời cảm thấy xấu hổ

- Ân Ân mau gọi anh hai chị hai đi. - Anh vờ như không nghe thấy mà nói tiếp

- Dạ anh hai, chị hai. Ân Ân vui quá, sau này sẽ được sống cùng với cả anh lẫn chị. Hoan hô! - Cô bé nhìn về phía từng người rồi nói, nụ cười hồn nhiên tràn ngập

- Rồi, hai chị em chờ một lát anh đi mua com, phục hai người luôn.

Cô gái nhìn anh bước đi, nở nụ cười rạng rỡ hạnh phúc rồi quay lại tập nhạc.

+++++

Đáng lý ra họ sẽ là cặp tình nhân hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất, cùng thực hiện lời hứa sẽ kết hôn rồi sống với nhau tới già. Nào ngờ tất cả đều là giả dối, chỉ sau một đêm mọi hy vọng đều bị nghiền nát thành tro bụi.

- Thật không ngờ cậu lại đại giá quang lâm vào một ngày mưa gió thế này. Lâu lắm rồi anh em mới gặp nhau, làm một ly nhé!

Chủ nhân của câu nói vừa rồi là một thanh niên diện lên người bộ comple lịch lãm bắt mắt, tay cầm chai rượu champagne cùng hai ly thủy tinh cổ cao tiến đến đặt lên bàn.

Lâm Hạo không trả lời. Anh xoay người, nắm tay siết chặt lại, ánh mắt đỏ ngầu giận giữ hướng thẳng vào kẻ kia.

Tên thanh niên rót một ly rượu, ngẩng lên định uống nhưng bất gặp gương mặt người đối diện thì kinh hãi bỏ xuống, khi này hắn mới cảm nhận được luồng sát khí bua vây khắp mọi nơi.

- Đạt, người bạn truyền ra tin tức đạo nhạc đó, là cậu, đúng không? - Lâm Hạo ánh mắt như bắn ra tia lửa khiến người kia sợ không dám nhúc nhích

- Sao...cậu lại nghĩ thế chứ? - Thế Đạt hơi sợ rụt người lại

- Người biết chuyện về bài hát đó chỉ có ba người. Với thân phận của Lâm Huy sẽ không bao giờ ra mặt nên chỉ có thể là anh ta bảo cậu làm. Nếu không thì bộ vest này, chai rượu thượng hạng này cậu lấy ở đâu ra?

Thế Đạt giật mình, đến mức này rồi chẳng còn cách nào khác phải nhận vậy.

- Là...anh cậu tìm đến mình. Nhưng mình thấy anh ấy chẳng làm gì sai cả. Cô gái xấu xa giả dối đó dựa vào đâu mà trở nên nổi tiếng, được hàng nghìn

người hâm mộ trong khi cậu lại phải sống thế này.

Lâm Hạo tiến lại nắm chặt ly rượu trong tay rồi dùng lực cực mạnh ném thẳng vào vách tường.

_CHOANG - Chiếc ly vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ vương vãi trên sàn, thứ chất lỏng chảy tràn ra ngoài, màu đỏ chói mắt như màu máu.

- Nếu lát nữa cậu dám xuất hiện ở buổi họp báo hay còn làm chuyện rảnh rỗi thì sẽ sổ phận cậu giống chiếc ly này, nhớ cho kĩ.

Giọng nói tràn ngập lãnh khốc, nguy hiểm, từng chữ đều khiến đối phương rung mình sợ hãi.

- Ồ...tôi mặc đẹp như vậy là để...lát...lát nữa hẹn...hẹn với bạn gái đi chơi, dạo này tôi cũng...bạn...bạn lắm, tôi sẽ không làm gì nữa đâu.

Đến khi bóng dáng Lâm Hạo khuất sau cánh cửa người thanh niên tên Đạt mới dám thở mạnh.

Cô gái đó đã không còn là người của trước đây nữa rồi, nhưng tại sao cậu ấy lại mãi không thể quên được chứ.

Nhìn những hạt mưa buốt giá tạt vào rồi đọng lại trên khung cửa sổ, anh chợt nghĩ không biết là cuộc sống của Lâm Hạo bao giờ mới có ánh nắng trở lại.

.....

- --Biệt thự Lâm Gia---

Buổi tối, bầu trời bên ngoài vẫn không ngớt những cơn mưa, gió từng cơn rít gào rồi mạnh đập vào khung cửa kính.

Lâm Hạo không biết đã đi đâu dưới thời tiết xấu thế này, người trong nhà lại không ai liên lạc được với anh nên cô cũng thay họ mà lo lắng, cứ đi đi lại lại rồi chốc chốc nhìn ra phía cửa.

Quá tám giờ mọi người quyết định ăn cơm tối mà không đợi nữa, nào ngờ chỉ năm phút sau khi ngồi vào bàn thì Lâm Hạo lại trở về, nhưng là trong bộ dạng của một kẻ say.

- Cầm, em lên phòng đóng chặt cửa lại, đừng cho bé Ân xuống đây!

Sau khi chị Gia Mỹ hét to, chị Cầm tức tốc phóng lên lầu, những người làm khác trong nhà thì sợ hãi lui xuống bếp hết.

- Còn em nữa, sao không trốn đi, mau lên!

- Nhưng tại sao phải trốn ạ? - Phương Ly vẫn ngờ ngác chưa hiểu là chuyện gì.

Chị Gia Mỹ chưa kịp cất tiếng trả lời thì Lâm Hạo liền xông tới đâm vào mặt Lâm Huy một phát ngã ra nền đất.

- Anh làm vậy là sao? NÓI. - Lâm Hạo siết chặt cổ áo anh trai mình, hét lên

- Mày buông ra tao mới nói được chứ, thằng này. - Lâm Huy cố giật ra nhưng không được

Cả người Phương Ly run lên từng đợt, đây là ai thế? Trông anh ta cứ như một con sói điên vô lý, không phải là Lâm Hạo ung dung điềm tĩnh dù là trong bất kì hoàn cảnh nào mà cô quen biết.

Nhưng thứ gì lại khiến anh kích động như vậy. Là rượu hay gì khác?

- Anh buông anh ấy ra đi, có gì từ từ nói, hai người là anh em mà. - Dù hoảng sợ cô vẫn cố gắng đến phụ chị Gia Mỹ kéo Lâm Hạo ra

Sau tiếng la của cô anh thả Lâm Huy ra, nhưng rồi lại hầm hầm lao đến một tay siết chặt cổ áo cô, một tay siết chặt cánh tay cô. Động tác rất nhanh, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng gì cả.

- Tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao? - Anh trừng trừng nhìn cô mà hét lên, giọng của kẻ say

Giây phút đó Lâm Hạo thực sự rất đáng sợ, ánh mắt sâu thẳm không thấy điểm dừng và chất chứa nỗi thống hận cùng sự đau đớn tột cùng.

- NÓI ĐI!

Cô không trả lời là do không thể trả lời.

Anh càng siết mạnh tay hơn.

Đau quá, khó thở quá!

Nhưng...cô đã làm gì chứ?

Chương 50: Sau này anh sẽ dạy con em

- Thằng này mày buông con bé ra đi, mày nhìn kĩ xem nó là ai? - Lâm Huy la to rồi cô kéo tay Lâm Hạo đang giữ chặt lấy cổ cô

Thân thể Phuong Ly bị anh xô mạnh một cái té xuống sàn, cả người bị va đập truyền đến một cơn đau nhức.

_BUP

Lúc ngẩng mặt nhìn lên thì thấy Lâm Hạo khuyu xuống bất tỉnh do một đòn đánh sau gáy của anh trai mình.

Chị Gia Mỹ vội vã đỡ cô dậy, Lâm Hạo cũng được dìu vào phòng.

Phuong Ly đặt tay vào lòng ngực, cố gắng hít lấy hít để không khí đồng thời đưa tay lau vội những giọt nước mắt chực rơi ra.

Mới vừa rồi cô đã sợ đến mức tưởng rằng anh sẽ giết mình.

- Em ngồi xuống ghế đi, đừng sợ, không sao rồi. - Chị Gia Mỹ nhẹ vỗ vỗ lưng cô, rồi rót cho cô một cốc nước ấm đưa đến trước mặt, đôi mắt rung rung lệ

- Chị, tại sao...anh ấy...lại... như vậy? - Hai tay Phuong Ly nắm chặt lấy chiếc cốc, có phần run rẩy làm nước bên trong cốc sóng sánh lay động.

Gia Mỹ không trả lời bất kì câu hỏi nào, chỉ nhanh chóng lên lầu lấy thuốc xức vào vết thương trên cổ và trên tay cho cô rồi dặn dò

- Chị thay mặt em chồng chị xin lỗi em nhé. Nhưng thật ra...nó không phải như những gì em đã nghĩ đâu.

- Em không...sao. - Phuong Ly thều thào, nhận ra chị đang né tránh câu hỏi

- Ngày mai Lâm Hạo tỉnh lại nó sẽ chẳng nhớ gì đâu, hãy xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra được không? Coi như chị năn ni em đấy.

Phuong Ly gật đầu đồng ý, dù trong lòng còn nhiều thắc mắc nhưng nhìn vào thái độ chị Gia Mỹ, cô hiểu có những chuyện cô không nên biết sẽ tốt hơn.

Gia Mỹ dìu cô về phòng, thấy có lỗi vô cùng

"Xin lỗi em, người đáng ra phải chịu đựng cơn giận giữ đó vốn không phải em "

.....

Sau cơn mưa dai dẳng mang theo hơi lạnh kéo dài suốt cả ngày hôm qua thì buổi sáng nay ánh nắng cuối cùng cũng chịu lộ dạng, từng tia sắc vàng óng hòa cùng áng mây xanh biếc trên bầu trời.

Đúng như lời của chị Gia Mỹ, Lâm Hạo sau khi tỉnh dậy đã quên hết những chuyện xảy ra đêm trước, người trong nhà do được dặn dò kĩ nên tất cả đều vô như không biết gì.

Phuong Ly cũng cố cư xử như bình thường, xem tất cả như một giấc mơ, dù vậy khi nhìn thấy anh cô vẫn còn chút sợ hãi.

.....

Vài ngày sau đó để chuẩn bị cho cuộc thi New Stars cô đến tập nhạc cùng Giang Tuấn theo lời đề nghị của anh.

Ban đầu cô thấy ngại nên không đồng ý nhưng anh đã dùng mọi lời lẽ để thuyết phục cô. Có qua có lại, mỗi lần như vậy cô sẽ nấu ăn cho anh xem như không ai nợ ai.

- Anh hỏi em một chuyện nhé, thế rốt cuộc em muốn trở thành một ca sĩ là để thực hiện nguyện vọng của mẹ nuôi em hay là em thật sự muốn như thế. - Giang Tuấn thắc mắc

Phuong Ly cúi đầu thấp giọng

- Là cả hai. Anh còn nhớ câu chuyện lần trước em kể anh nghe không? Chính là lúc mẹ cho em nghe những ca khúc của mẹ anh, dường như có cái gì đó thôi thúc trong em. Mẹ của anh là người đã mang thế giới bao la của âm nhạc đến bên cạnh em, khiến em mong có một ngày mình cũng có thể trở thành người giống cô ấy, xa hơn là có thể đứng nơi quảng trường Hy Vọng dù chỉ một lần.

Quảng trường Hy Vọng sở dĩ có tên đó vì nó là hy vọng, là mộng ước của rất nhiều thiếu nam thiếu nữ. Tại nơi này mỗi năm sẽ có một đêm đại nhạc hội, dựng nên một sân khấu cực kì tráng lệ, chỉ có Thiên Vương Thiên Hậu của làng giải trí hoặc những ngôi sao xuất sắc mới có thể đứng ở đó.

Đối với một người như cô điều này chẳng khác nào hái sao trên trời, đãi cát tìm vàng nhưng không hiểu sao cô cứ mãi mơ về nó.

- Anh ganh tị với ước mơ của em thật đó. - Giang Tuấn tự dưng lại ngẩng mặt lên cao, hít thở một hơi thật sâu rồi thấp giọng

- Hả, tại sao, ước mơ của anh là gì?

- Ước mơ là gì không quan trọng, khi anh sinh ra đã định là người kế thừa sự nghiệp gia đình, ba anh chỉ có mỗi anh là con, anh không làm thì ai làm.

Cuộc đời quả nhiên có nhiều chuyện kì lạ, Giang Tuấn có biết cuộc sống của anh là mong ước của hàng vạn người hay không. Nhưng đồng thời cô cũng thông cảm vì có những chuyện anh phải theo ý người khác sắp đặt sẵn.

- Thế nếu không phải kế thừa sự nghiệp của gia đình thì anh muốn làm gì?

Giang Tuấn ngẩng người ngẫm nghĩ một lát rồi nhả ra bốn chữ

- Thầy dạy mẫu giáo.

KHỤC...Cô không nhịn được phải che miệng cười, không phải là vì ước mơ mà là cái cách mà anh trả lời cơ.

Cứ tưởng tượng Giang Tuấn mà đi dạy trẻ con để bọn chúng tinh nghịch quỷ quái đặc biệt là khả năng bịp bợm người khác như anh thì hổng hết cả thể hệ mai sau.

- Đây, tại sao em lại cười ước mơ của người khác như vậy.

- Bởi vì nó buồn cười thật mà!

- Thế sau này em sẽ trở thành một ca sĩ nhé, còn anh...anh sẽ dạy con em. - Giang Tuấn tự nhiên nói xong thì bật cười

- Gì, ai chứ anh thì em không dám giao con cho anh dạy đâu. - Phuong Ly bĩu môi nói

- Nhưng mà biết đâu đến lúc đó em có không muốn cũng phải muốn.

- Ý anh là sao?

- Là em ngốc chứ sao. - Giang Tuấn lắc đầu phán một câu

- Ngốc chỗ nào?

- Ngốc ở chỗ không biết là mình ngốc. - Anh cười phá lên

- Anh...không nói với anh nữa. - Cô xịu mặt

- Thế không nói nữa, chúng ta tập thôi.

- Dạ.

Phuong Ly bắt đầu, chất giọng nhẹ nhàng trong sáng cất lên trong không trung, thanh âm tươi đẹp trong trẻo. Nắng ngoài khung cửa vàng rực, giọng hát cũng sáng rực tựa như ánh mặt trời.

Không được đào tạo bài bản, lại càng không hiểu về âm luật, cô chỉ đơn giản hát bằng trái tim mình, bằng sự hồn nhiên yêu đời, bằng khát vọng được cất tiếng ca.

Chứa đựng đằng sau nụ cười lạc quan rạng rỡ là một nỗi đau thương được chôn sâu kín trong lòng khiến người nghe say sưa chìm sâu vào một câu chuyện với những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Tay khựng lại nơi phím đàn rồi thu về, Giang Tuấn nhắm mắt lại, một hồi lại mở to ra, cứ thế chăm chú nhìn cô, một cái chớp mắt cũng không có.

Lần đầu tiên nghe thấy giọng hát của cô, thật không ngờ...anh bị hấp dẫn mất rồi. Cũng may cô nhập tâm hát không phát giác ra những biến chuyển cảm xúc trong mắt anh.

Linh cảm mãnh liệt dâng lên trong lòng, rằng rồi sẽ có một ngày...cô sẽ được đứng ở vị trí cô mong muốn.

Một viên ngọc quý giá chỉ chờ cơ hội để tỏa sáng rực rỡ.

Luyện tập một hồi một quá cộng mấy hôm nay cứ ám ảnh chuyện của Lâm Hạo không ngủ được bao nhiêu, Phuong Ly không biết từ lúc nào mình ngủ quên mất, mắt đóng sập lại, cả người lắc lư, đầu nghiêng qua dựa hẳn vào vai anh.

.....

Những tia nắng cuối cùng của ngày chiếu qua những ô cửa kính thủy tinh mang theo từng hạt bụi li ti nhẹ nhàng bay bay rơi rớt khắp mọi ngóc ngách không gian căn biệt thự.

Thứ ánh sáng vừa ấm áp lại vừa rạng rỡ phủ lên đôi trai gái đẹp như một bức tranh tĩnh mịch.

Phuong Ly giật mình tỉnh giấc nhìn xuống thì thấy tay cô và Giang Tuấn đang nắm chặt nhau, bàn tay nhỏ bé của cô đang nằm gọn trong bàn tay ấm áp của anh.

Cô ngồi thẳng người dậy thì Giang Tuấn cũng mở mắt quay lại, thế là bốn mắt nhìn nhau, một tia ngượng ngùng rất nhanh xẹt qua.

Cô lắc nhẹ tay ngụ ý bảo anh buông ra. Giang Tuấn không miễn cưỡng, nhưng hề thấy biểu cảm ngại ngùng đỏ mặt của cô anh lại buồn cười.

- A, anh dậy rồi à? Anh ngủ có ngon không? - Cô ngượng ngập không biết nói gì đành nói bừa

- Ủ, em cũng dậy rồi à. - Giang Tuấn đáp, lại thấy có chút buồn cười

- Phải, em dậy rồi.

- "..."

Đã trễ lắm rồi nên Phuong Ly xin phép anh ra về, còn nợ anh bữa ăn thì lần tới sẽ trả. Trên đường về mất trái của cô đột nhiên giật giật, có dự cảm không lành.

Hy vọng là không có chuyện gì xảy ra!

.....

- --Biệt thự Lâm gia---

Phuong Ly rón rén tiến vào đại sảnh, vắng vẻ quá, hình như mọi người ở trong phòng hết rồi.

Cô nắm bắt lấy cơ hội ban đầu là rảo từng bước thật nhỏ thật nhẹ, sau đó sải chân thật dài định chạy lên lầu nhưng chưa kịp gì thì...

- Chà, thân thủ cũng nhanh quá nhỉ! Mới đi học làm ninja về đây à?

Một gương mặt u ám ngồi bật dậy trên ghế sofa nhìn cô trừng trừng, nhưng vẫn may không phải là gương mặt cô sợ đối diện nhất.

- Cắn đây bỏ con gái tôi đi hẹn hò hơi nhiều rồi, lương phải tính thế nào? - Lâm Huy tỏ rõ thái độ không hài lòng với cô

- Xin lỗi anh, nhưng em không phải hẹn hò đâu.

- Thôi được rồi. Niệm tình mấy hôm trước cô đã can đảm xông lên can Lâm Hạo đánh tôi, chuyện này xem như cho qua. - Lâm Huy phất tay

- Vậy...em lên phòng nhé. - Phuong Ly hí hửng, có cảm giác đại thiếu gia đã bớt thành kiến với mình

- Khoan đi đã! Tôi có chút thắc mắc nhỏ. Cô có người yêu chưa?

- Dạ chưa! Nhưng sao anh hỏi vậy ạ? - Phuong Ly ngửi được mùi nguy hiểm phảng phất đâu đó

- Chưa thì càng tốt. Cô làm mẹ của bé Ân có được không?

- Anh...bảo...sao? - Lỗi tai Phuong Ly bị sét đánh mạnh, cổ gồng hỏi lại

- Tôi hỏi là...cô có thể làm mẹ của con gái tôi không? Ngày mai...

- Đại thiếu gia, anh thấy có chỗ nào không khỏe trong người để em gọi bác sĩ đến nhé, nhanh lắm. - Lời nói của cô tuôn ra không kiểm soát được

- Cô muốn chết đúng không? Cô bảo ai bệnh thế! - Lâm Huy hằn học

- Em không muốn chết nhưng lại càng không thể làm mẹ bé Ân.

- Tại sao?

- Còn tại sao nữa. Em chưa thành niên còn anh đã có vợ rồi, tuy chỉ là bảo mẫu nhỏ bé nhưng em có đạo đức nghề nghiệp của mình, chuyên trái lương tâm và chuẩn mực xã hội như vậy em không làm. Với lại...

- STOP, STOP. Tôi đánh giá cao đạo đức nghề nghiệp của cô nhưng vừa rồi là tôi nói không rõ ràng, cô hiểu sai ý tôi rồi.

Lâm Huy bật cười ngặt nghẽo, dọn về nhà bao lâu nay đây là lần đầu tiên cô thấy đại thiếu gia cười với cô đấy!

- Vậy chứ...ý anh là gì?

- Ngày mai cô làm vợ của em trai tôi một ngày rồi cùng nó tham dự lễ hội trường bé Ân với vai trò là ba mẹ con bé nhé.

- Anh...anh...nói...nói cái gì? Làm vợ ai cơ?

- Tôi vừa nói xong, cô đừng có mỗi câu đều bắt tôi lặp lại.

Đại thiếu gia anh đang đùa đúng không? Hãy nói là anh đang đùa đi !!! Em lạy anh đấy !!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-1: Một ngày làm ba mẹ (1)

--Trường Mẫu Giáo--

Có một gia đình ba người mà khi cùng bước vào trường mẫu giáo ai nấy xung quanh đều đổ dồn mắt về phía họ, chắc là vì hai bậc "cha mẹ" kia có vẻ ngoài chưa thành niên dù đã trải qua giai đoạn hóa trang.

Sau giây phút ngỡ ngàng thì mọi người lại thăm ngưỡng mộ một gia đình hạnh phúc với chỉ số nhan sắc cực cao, nhưng nào có ai biết người trong cuộc đang nở nụ cười đau thương thế nào.

Nguyên do cũng tại trường Ân Ân tổ chức lễ hội, bắt buộc phải có ba mẹ tham dự nhưng vợ chồng đại thiếu gia đều bận đột xuất nên tìm thế thân.

Bị chỉ chỉ trỏ trỏ khiến mặt Phương Ly đỏ bừng bừng muốn đào cái hố chui xuống ngay.

- Ngẩng đầu lên, vấp đá bây giờ. - Giọng Lâm Hạo lạnh lùng không cảm xúc nhắc nhở

- Cục to nhất đang ở bên cạnh rồi, mấy cục dưới chân nhằm nhò gì! - Cô làm bầm

- Bảo ai là đá thế? - Lâm Hạo liếc về phía cô, giọng lạnh buốt

- Tôi...có nói gì đâu, anh nghe nhầm rồi! - Phương Ly nuốt nước bọt

- Lát nữa vào đến đó đừng có xưng "tôi", cẩn thận để người khác nhận ra!

- Hừ, người nên cẩn thận là anh mới đúng, cái mặt anh giống đang đi BUÔN BÁN VŨ KHÍ chứ đâu phải đi chơi với vợ con! - Cô lí nhí cực nhỏ trong miệng

Tầng đá to đứng bên cạnh này ban đầu cứ tưởng sẽ không đồng ý đóng giả ba bé Ân, thế thì cô có thể đi cùng một ai khác chỉ ít là lịch sự vui vẻ hơn.

Mọi chuyện đang thuận lợi khi anh ta tuyên bố với đại thiếu gia "Không thể để người khác nghĩ em cưới người như thế này làm vợ!". Nào ngờ chỉ bằng vài câu năn nỉ của bé Ân cục diện đã lật ngược hoàn toàn.

Từ đó nhận ra rằng Lâm Hạo có thể vô tâm với tất cả mọi người trên thế gian này...chỉ trừ con bé.

Sao tự dưng thấy ganh tị là thế nào nhỉ?

Sau này mới biết sở dĩ anh thương bé Ân như vậy không phải vì cả hai là người một nhà, mà là..

.....

Phương Ly cùng Lâm Hạo đưa bé Ân đến trước cửa lớp giao cho cô giáo chủ nhiệm để tập tiết mục văn nghệ một lát nữa sẽ biểu diễn trên sân khấu.

- Chào cô! Cảm ơn cô thời gian qua đã chăm sóc con bé.

Phuong Ly rất lịch sự cuối đầu nào ngờ cô giáo vừa nhìn thấy người được gọi là "ba bé Ân" thì trong mắt đã lấp lánh ngàn vì sao sáng rực và không còn chứa thêm bất kì ai nữa.

Cô giáo tự hỏi vóc dáng cao lớn, gương mặt lạnh lùng tựa như hoàn mỹ, đây chẳng phải mẫu bạn trai lý tưởng mà cô luôn tìm kiếm sao?

Bắt gặp trong tình cảnh này! Ông trời thật trớ trêu quá!

- Cô ơi, cô có thể đừng nhìn ba con như vậy không? - Ân Ân lên tiếng như đang cố ý cắt đứt mạch cảm xúc dạt dào của cô giáo

- Cô đâu...có...đâu...! - Cô giáo giật mình, mặt đỏ bừng xấu hổ

- Mỗi khi cùng nhau ra ngoài mà có cô nào đó nhìn chăm chăm ba thì mẹ con sẽ không vui đâu, sau đó còn bắt ba khen mẹ đẹp một trăm lần nếu không phải xuống xe đi bộ về nhà đấy! - Ân Ân ngây thơ nói tiếp

- "..."

Cô giáo dành cho Phuong Ly cái nhìn sững sờ cực độ.

Oan ức quá, mẹ mà Ân Ân đang nói là chị Gia Mỹ mà!

Còn cô, tương lai cô nhất định sẽ là một người vợ hiền thực gương mẫu chứ không giống như thế đâu! Nhất định đấy!

.....

Nhị vị phụ huynh đi chuyển ra phía sân khấu ngoài trời.

Thời tiết hơi nắng nóng, còn được thông báo là hơn nửa tiếng nữa buổi lễ mới bắt đầu, chẳng trách "ai kia" trông chẳng có vẻ gì là dễ chịu, thậm chí mặt mày còn bắt đầu xám xịt đi.

- Anh mệt không, để t...à e...e...e...em đi mua nước cho anh nha. - Cô đánh vắn mãi mới thoát ra khỏi miệng được chữ em

- Nhanh đi. - Lâm Hạo lạnh lùng ra lệnh chẳng thèm nhìn cô

Phuong Ly ba chân bốn cẳng chạy đi. Lúc về đưa nước cho anh xong cô bị một chị kế bên khoảng ngoài ngoài ba mươi kéo lại bắt chuyện.

- Chồng của em trông có vẻ khó chịu nhì, từ đầu đến giờ mặt mày cứ đăm đăm, còn bắt em phải chạy đi mua nước.

- Không phải đâu chị, anh ấy...do...bị bị...à bị đau răng!

Mà nói thế có khác nào quanh năm suốt tháng anh ta đều bị đau răng?!!

Sau đó là một loạt các kinh nghiệm nuôi dạy con từ chị gái, kinh nghiệm chăm sóc sức khỏe, cân bằng dinh dưỡng cho con.

Cũng may là lúc trước cô có lên mạng tìm hiểu kĩ càng để chăm sóc tốt nhất cho Ân Ân, không là bại lộ rồi.

- Á. - Phuong Ly khẽ ôm bụng nhăn nhó kêu một tiếng

- Em bị sao vậy? Đau bụng à, có phải là ăn trúng cái gì rồi? Chị có mang thuốc em cần không? - Chị gái quan tâm hỏi han, đúng là một người rất tốt

- Dạ, em đến đây, không sao đâu chị. - Cô nói nhỏ vào tai chị gái

Lâm Hạo bên cạnh bây giờ mới cảm lấy ly nước đưa ống hút lên miệng uống, nào ngờ do ly quá đầy cộng thêm tay anh bóp hơi mạnh nên nước bắn một ít ra áo.

May là khi này cô mua nước ngọt trắng, không là áo anh tiêu tùng rồi.

Phuong Ly hốt hoảng đứng dậy xoay người, vội lấy chiếc khăn nhỏ màu hồng trong túi xách lau áo cho anh.

- Không....

Định nói là "không cần" nhưng dòng chữ "Hai đứa cẩn thận, làm thế nào để người ta nói Ân Ân, ba mẹ của bạn trông chẳng hạnh phúc gì cả thì biết với anh" mà Lâm Huy dặn trước khi đi cứ chạy ngang chạy dọc trong đầu nên anh ráng đứng yên để cô lau.

Lâm Hạo cúi đầu xuống, vừa vịn chạm phải ánh mắt của cô khi ngẩng lên trong lòng có một cảm xúc rất kì lạ, có chút gì đó không được tự nhiên, nhưng anh lại mau chóng chuyển sang trạng thái lờ mờ, ý muốn cô làm nhanh đi.

Nhưng cũng chính vì bị lờ mờ Phuong Ly đâm ra hoảng tay di chuyển xuống dưới gần nơi...à nơi người khác giới không nên...đụng vào.

Nhưng chỉ là gần thôi...thật đấy! Cô có thể thể!

Lâm Hạo lập tức chụp tay cô lại ánh mắt như muốn bắn ra lửa thù sống cô

- Xong rồi phải không, vào nhà vệ sinh giặt khăn nhanh đi. - Anh nghiêng răng nói từng chữ

Mặt Phuong Ly đỏ như trái gấc, ba chân bốn cẳng chạy vụt đi, huhu, cứ cái đà chắc không sống qua hết hôm nay quá!

- Cậu này, tôi thấy cậu nhỏ hơn tôi nhiều nên tôi mới có vài câu muốn nói với cậu. - Chị gái đứng ngoài không hiểu gì, nhìn vào tường cô cô bị bắt nạt nên đến bên cạnh anh khuyên can

- Chuyện gì ạ? - Lâm Hạo nhìn chị gái

- Tôi biết đau răng làm cậu rất khó chịu nhưng đừng có bắt vợ mình phải chạy qua chạy lại giữa trời nắng được không, nhất là trong những ngày cô ấy không được khỏe thể này.

- Không được khỏe? Cô ấy sao?

Mà khoan, chị này vừa bảo ai đau răng?

- Đừng có bảo cậu làm chồng mà không nhớ ngày của vợ mình đấy? - Chị gái nhìn anh đầy nghi ngờ

Lâm Hạo ngẩng người bật ra câu hỏi ngược lại

- Ngày gì?

- Cậu không biết thật hay giả vậy? Nếu thế thì cậu vô tâm quá rồi đấy. Tôi chỉ này, tối về cậu bỏ ít thời gian lấy túi chườm nóng đặt lên bụng vợ cậu, sau đó matxa giúp cô ấy giảm đau. Phải để cô ấy thoải mái để còn sinh con cho cậu chứ, cậu không muốn có thêm một đứa con trai à?

- "..."

Phải mất vài giây để loại dữ liệu đặc biệt này đi vào não anh mới thốt lên được một câu

- Cảm ơn chị đã nhắc nhở. Em "nhất định" sẽ ghi nhớ.

Chị gái quay lại chỗ ngồi của mình lẩm bẩm

"Sao hai vợ chồng nhà này chẳng giống nhau tí nào thế nhỉ?".

.....

Phuong Ly đang giặt khăn trong nhà vệ sinh thì có hai chị gái bước vào, họ trò chuyện rất vui vẻ

"Hồi nãy tôi nghe cô giáo chủ nhiệm lớp con trai tôi nói chuyện điện thoại, ca sĩ Lưu Nhã Đình đưa ra đề nghị hôm nay sẽ đến trường này hát đấy!"

"Thật sao, cô bé đó nổi quá nhỉ, đi đâu cũng nghe tên."

"Ừ, hình như cô ấy rất thích trẻ con, thấy báo đăng hay đến hát ở các trường mẫu giáo và cô nhi viện lắm."

"Hèn gì đến tụi con nít cũng thích mê. Con gái nhà tôi mới tí tuổi đầu đã luôn miệng bảo "Sau này con muốn làm ca sĩ như chị Nhã Đình""

Phuong Ly vừa vắt khăn vừa thở dài, lát nữa lỡ chị Nhã Đình thấy cô có "chồng con" liệu có nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ không? Xấu hổ chết mất thôi!

.....

Chưa gì lúc quay trở lại thấy Lâm Hạo nhìn cô bằng ánh mắt rất rất kì lạ, cái lạ đó không cách nào giải thích được, cô lại làm sai gì nữa sao?

Chị gái kéo tay cô qua nói nhỏ

- Lúc nãy chị nói chồng em rồi, em đang đến ngày không nên bắt em chạy qua chạy lại, cậu ấy có vẻ nghe hiểu rồi đó.

Phuong Ly hóa đá... chị đã nói gì với anh ta???

Sau cả thế kỉ hít thở sâu cô mới có thể lên tiếng

- Anh...à...tôi không biết hồi nãy anh và chị gái nói gì với nhau. Nhưng theo nghiên cứu khoa học hần hoi cho thấy thì người hay quên thực chất là có bộ não rất lợi hại và họ là những người thông minh. Tôi đoán anh thuộc nhóm đó, vậy nên...

Phuong Ly chưa nói hết câu thì đã khựng lại, trong phút chốc cô đã một thứ cảm xúc khác hiện hữu trên gương mặt băng giá quanh năm.

Lâm Hạo đang nở nụ cười, trước giờ cô chưa từng thấy anh cười như thế. Hóa ra anh khi vui sẽ có vẻ mặt như vậy.

Nhưng chỉ trong vài giây sau khi bắt gặp ánh mắt cô nhìn mình thì nụ cười của anh cũng tắt, giống như pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, rất đẹp nhưng chỉ tồn tại ngắn ngủi.

- Người thông minh là người bị mắng thì biết vì sao mình bị mắng. Gặp cô bị người ta mắng thì vì quên "ngày đặc biệt" của ai đó thì cô có quên được không? - Anh lên tiếng, giọng rõ ràng là đang giễu cợt

Nãy giờ cô chỉ lo nhìn anh cười mà quên mất lý do vì sao anh lại cười.

Thôi xong rồi !!!

Bây giờ cô chỉ ước gì có cái hố nào để cô nhảy xuống cho đỡ mất mặt, không thì giết cô cho rồi đi, huhu.

Chỉ là sống thôi mà sao khổ quá vậy !!!

Ân Ân, những hi sinh của chị hôm nay để trở thành mẹ em, em nhất định không được quên đấy!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51-2: Một ngày làm ba mẹ (2)

Ân Ân đứng trên sân khấu trình diễn tiết mục múa với lớp, Phuong Ly cầm máy quay phim một hồi mỏi tay, tính quay qua nhờ Lâm Hạo cầm thế nhưng sợ anh bức mình đành thôi.

Nào ngờ nửa chừng bị anh giật mất chiếc máy trên tay rồi buông lời cản nản

- Có gì thì nói, bình thường thì nói cho lắm vào, lúc quan trọng cứ im thin thít.

Kể ra thì... con người này cũng đâu phải máu lạnh vô tâm với người khác lắm!

.....

Vào buổi trưa, tất cả mọi người tụ tập lại nhà ăn của trường mẫu giáo. Mỗi gia đình là một bàn riêng biệt.

Do được thông báo trước nên từ sáng sớm Phuong Ly đã thức dậy từ rất sớm, kì công chuẩn bị phần cơm ba người, có cả rau cải và cà rốt, vừa thơm ngon bổ dưỡng.

Nào ngờ Ân Ân cứ mãi khua khua chiếc muỗng nhựa, chẳng buồn động đến cơm canh trong khay, ánh mắt buồn rười rượi rồi lại thần thờ.

- Ân Ân à, sao em... à con không ăn?

Con bé không nói gì cứ ngó sang xung quanh rồi lại hai tay chống cằm xụ mặt xuống. Phuong Ly chợt hiểu ra, những gia đình khác cười nói vui vẻ, còn đút cơm cho nhau, còn "gia đình này" thì...

- Anh ơi, chúng ta bàn bạc chút đi. - Cô lên tiếng trước

- "... - Đối phương im lặng.

- Này anh đừng làm lơ tôi như vậy mà.

- "... - Đối phương bắt hợp tác.

Lâm tiểu nhân, dây thần kinh của anh lúc này có thể hoạt động được không? Bảo anh hợp diễn chứ có phải là hợp tấu (chôn chung) với cô đâu, khó chịu gì chứ.

- Ân Ân, con há miệng ra đi, mẹ đút cho con. - Phuong Ly dùng đũa gắp một miếng thịt trong khay cười tươi nói, là anh ép cô phải ra tay đấy nhé.

Đúng như dự đoán, Ân Ân nghe vậy đột nhiên cười tít mắt miệng há thật to, ăn rất ngon lành.

- Ông xã à, anh cũng dứt cho con gái chúng ta đi. Nhanh lên đi anh, con nó đang đợi đấy. - Được nước làm tới luôn

Lâm Hạo dùng đũa gấp thêm một miếng rau, Ân Ân cũng vui vẻ đón nhận, nhưng lại quay sang cô tròng mắt hình viên đạn

- Không được gọi như vậy nữa.

Ai muốn gọi chứ, lòng cô đang gào thét trăm ngàn câu xin lỗi ông xã tương lai của mình đây nè!

Căn phòng nóng nực lại không có điều hòa, Phuong Ly lấy trong túi xách nhỏ của mình ra một bịch khăn giấy lau mồ hôi trên trán và má cho Ân Ân để con bé thấy thoải mái hơn.

Nào ngờ...

- Mẹ à, mẹ cũng lau cho ba đi.

Gi, Ân Ân, em cố tình chơi khó chị đấy à!

Chả là thấy mấy bàn bên cạnh người ta làm như vậy, con bé cũng muốn như vậy để chứng tỏ gia đình nó hạnh phúc như bao người khác.

Phuong Ly hét cách đánh rút trong bịch khăn giấy ra một tờ, tay cô vừa giơ lên không trung thì đã muốn hạ xuống ngay tức khắc khi bắt gặp cái ánh mắt đáng ghét ám ảnh mình bấy nhiêu lâu nay.

- Anh vì em gái anh được không, tưởng tôi thích thể này à, là bắt đắc dĩ.

- Lần cuối, đừng có bày trò gì nữa đấy.

- Biết rồi!

- Làm nhanh đi. - Lâm Hạo xem nó như thể cực hình

Phuong Ly miễn cưỡng đưa tay dùng khăn giấy lau đi những giọt mồ hôi đọng lại trên mặt anh. Nhưng được nửa chừng, ánh mắt anh đột nhiên dừng lại nơi gương mặt trắng hồng của cô, một cách chăm chú.

Phát hiện ánh nhìn của anh rất kì lạ, vừa vui vẻ lại xen lẫn đau thương và cằn như thể nó không dành cho cô vậy.

Nó khiến cô bối rối đến mức đôi tay cũng bị khựng lại và trong lòng dâng lên một cảm giác buồn bã khó nói nên lời.

Lâm Hạo đột nhiên buông mạnh đũa muổng rồi đứng bật dậy, tiếng động chói tai thu hút sự ý chú, không nói không rằng đi nhanh vào nhà vệ sinh với gương mặt tối sầm.

Con người này không giận thì thôi, mỗi lần giận lên trông thật đáng sợ!

Anh vừa đi khỏi thì một cô giáo chạy vào thông báo

- Vì gặp trục trặc trong lịch trình nên ca sĩ Lưu Nhã Đình hôm nay không thể đến được. Sau bữa ăn chúng ta sẽ tự sinh hoạt văn nghệ tại đây, có phụ huynh nào muốn đăng ký tham gia không?

.....

Lâm Hạo trong nhà vệ sinh vịn vòi nước ra hết mức rồi không ngừng xối vào mặt để trấn tĩnh bản thân nhưng hóa ra dòng nước mát lạnh cũng không xoa dịu được trái tim anh, trong người ngược lại càng thấy nóng bức và khó chịu hơn, kí ức trong đầu lại càng chân thật.

Khi này, chính trong phút ấy trong đầu anh lại hiện lên gương mặt xinh đẹp và nụ cười thuần khiết của một cô gái, cô ấy cũng từng quan tâm chăm sóc anh như vậy.

Tim của anh cứ như bị thứ gì đó vây hãm, khó thở vô cùng.

Anh đã từng nghĩ mình mãi mãi sẽ không nhớ tới những kí ức đó nữa cũng không để nó ảnh hưởng đến Ân Ân.

Nhưng hóa ra...nói thì dễ, làm mới khó.

.....

Lâm Hạo rời nhà vệ sinh quay lại nơi đông người lúc này.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh mắt anh đột ngột ngưng lại, bản thân không thể bước tiếp được.

Chiếc váy màu xanh biển lấp lánh lay động, người con gái đó đang ở tít xa đầu căn phòng, vừa vỗ tay vừa hát, nhún nhảy theo điệu nhạc, gương mặt tươi vui rạng rỡ, nụ cười hồn nhiên xinh xắn, tựa như nàng tiên cá đang hát khúc ca ngọt ngào hạnh phúc giữa biển khơi mênh mông ngập tràn con sóng vỗ.

Cái nóng đồng thời cũng được xua tan khi cô đã đem cơn gió mát lành từ biển cả thổi vào tâm hồn của mỗi người.

Bộ dạng này của cô anh chưa từng thấy bao giờ nhưng ít nhất nó không đáng ghét như thường ngày, ngược lại...

Cho dù...có đôi phần giống...

Anh dời mắt sang Ân Ân, con bé ngồi đó chăm chú nhìn lên phía trên kia, vừa vỗ tay vừa cười khoái chí để lộ má đồng tiền đáng yêu. Xung quanh còn có tiếng vỗ tay của những đứa trẻ khác, đến cả người lớn trong phòng cũng hăng say hòa nhịp theo.

Phuong Ly đó, một người xa lạ đang cố gắng làm Ân Ân vui, vậy mà kẻ đã từng hứa cả đời sẽ sống làm tròn trách nhiệm một người anh với con bé này lại...

"Cô bé này từ đâu đến thế, hát hay chẳng kém gì ca sĩ." - Phụ huynh 1

"Tôi cũng thấy vậy đó." - Phụ huynh 2

"Ân Ân, mẹ bạn là ca sĩ à? Hát hay quá!"

Bài hát kết thúc dưới tràng pháo tay vang dội, Phuong Ly đem hộp quà màu trắng đính nơ hồng mừng rỡ đến bên cạnh Ân Ân, nhưng Lâm Hạo vừa tiến vào thì nụ cười của cô liền đông cứng lại.

- Ân Ân, lúc này BA hơi mệt, xin lỗi con, chúng ta chụp hình nhé, cùng với món quà này.

Lâm Hạo xoa đầu con bé, mỉm cười dịu dàng, nụ cười tựa như tỏa ra những tia sáng rực rỡ, đẹp đến nỗi có thể xóa sổ kí ức của những người xung quanh về bộ dạng nóng giận của anh lúc rời khỏi.

Anh lấy máy chụp hình ra, ngồi xuống, xong xuôi nhìn sang cô, chăm chăm vài giây sau liền vươn tay kéo cô lại sát người mình rồi cứ thế ôm giữ lấy vai cô.

- Chị, phiền chị chụp giúp GIA ĐÌNH TỤI EM một tấm nhé! - Lâm Hạo đưa điện thoại cho chị ngồi gần đó

- Chụp thì chụp, nhưng anh...có thể bỏ tay ra không? - Phuong Ly lí nhí, thật sự cảm thấy không thoải mái, vừa xấu hổ phút chốc tim còn đập rất nhanh nữa.

- Nói thử xem! - Lâm Hạo nhưong mảy nhìn về cô, khoe miệng hơi nhếch lên

Phuong Ly liếc một lượt xung quanh, ôi trời, mấy đôi vợ chồng khác chụp hình còn hôn má, ôm ấp thân mật các kiểu.

- Chắc là...không...- Câu nói phát ra trong vô vọng

- Không phải chắc là. - Lâm Hạo kéo dài, lên giọng

- Là không thể. - Cô mím môi uất ức

- Biết thế thì tốt.

- Nhưng tôi...

- Vì Ân Ân một chút đi, tưởng tôi thích thế này à, là bắt đắc đi.

- Khoan, đây là lời thoại khi nãy của tôi mà, sao anh lại cướp đi thế! - Phuong Ly bất bình

- Cô lúc nào cũng nhiều lời như vậy, làm sao tôi nhớ được cô đã nói gì?

- Anh...

- Nào nào, vợ chồng hai em có gì thì tối về nhà tâm sự sau được không? Giờ thì cười lên nào! - Chị gái cầm máy ảnh nãy giờ đến môi tay nên buộc phải lên tiếng

- "...- Cô còn có thể cười được sao?

_TÁCH

- Hìhì, về đến nhà Ân Ân sẽ đem hình khoe với tất cả mọi người.

Nhìn Ân Ân vui Lâm Hạo cũng thấy trong lòng ấm áp, rồi lại thấy người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy kinh hãi.

- Gì? - Lâm Hạo nhún mày hỏi ngược lại cô
- Tôi không gì, hình như anh mới có gì?
- Có gì?
- Tôi hỏi thật nhé, anh gặp gì trong nhà vệ sinh vậy?
- Vừa mới ăn trưa xong, nói chuyện lịch sự một chút được không? Trong nhà vệ sinh thì có thể gặp gì?
- Ý tôi không phải vậy. Anh không phải đập đầu vào đâu đó chứ?
- Người bị gì là cô thì có! Liệu mà diễn cho tốt vào, nếu không đừng trách tôi.
- Nói mà không biết ngại, tôi diễn tốt hơn anh gấp mấy lần đấy! - Cô bực bội nói thảm
- Thế thì đem mấy lần đó đi mà diễn một mình đi! - Lâm Hạo lạnh lùng liếc cô
- Ế, ế tôi giỡn chơi thôi, một cây sao làm nên non được chứ!

Hừ, tên này thính tai thật, sau này càng phải đề phòng hơn.

.....

Buổi chiều Ân Ân tham dự cuộc thi vẽ tranh đạt được giải nhì.

Bức tranh gia đình gồm có cô bé, đại thiếu gia, chị Gia Mỹ, tên tiểu nhân và cả cô nữa.

Thoạt nhìn chúng chỉ là những nét màu vẽ nguệch ngoạc của một đứa trẻ sáu tuổi, nhưng mấy ai biết đằng sau đó là cả một ước mơ con bé ấp ủ - mọi người sẽ bên cạnh nhau, cùng nắm tay nhau hạnh phúc vui vẻ thế này, mãi mãi.

- Ân Ân cảm ơn em đã vẽ chị, còn vẽ rất đẹp.
- Chị là chị hai của Ân Ân, chúng ta là một gia đình, sao chị lại cảm ơn.

Câu nói của Ân Ân khiến sống mũi cô cay xè, đột nhiên lại muốn khóc. Cô nào phải chị hai của con bé, sao con bé lại yêu cô như vậy, rồi xem cô là gia đình của nó?

Bức tranh này cùng nụ cười của con bé chính là món quà tuyệt nhất không gì sánh bằng, ngay cả tiền bạc cũng không thể nào mua được.

Cô sẽ quý trọng nó và ghi nhớ ngày hôm nay. Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51-3: Một ngày làm ba mẹ (3)

Cuối buổi lễ hội, cô giáo chủ nhiệm của Ân Ân gọi ba mẹ con bé ở lại bảo có chuyện riêng cần nói, nào ngờ tên tiểu nhân phũ phàng đã "đá" cô ra rồi đóng sập cửa lại.

Hình như có gì đó bất ổn ở đây! Không phải anh ta để ý cô giáo rồi chứ!

Ngầm kín lại, cô giáo vừa trẻ trung vừa xinh đẹp lại nhìn anh ta không rời mắt, cũng không đeo nhãn chứng tỏ cô ấy vẫn chưa lập gia đình. Hai người họ...

Ý mà, sao cô phải quan tâm làm chi nhỉ?

- Dù sao hôm nay cũng đến với danh nghĩa là vợ người ta, vậy mà tự xưng người ta xem mình như kỳ đà cản mũi, bỏ mặc ở ngoài để vào nơi kín đáo nói chuyện riêng với cô giáo! - Thấy anh đi ra cô liếc nhìn anh khó chịu nói

Đôi mắt Lâm Hạo thấu đáo quét qua cô, khóe môi nâng lên một đường rõ rệt

- Bóng gió như vậy. Đừng bảo là cô ghen đấy nhé? Hay là có ý với tôi rồi?

Phuong Ly ho sặc sụa một tràng

- Ghen...? Tôi thích anh chắc. Thôi thì anh bảo TẬN THỂ đến còn có lý hơn đây!

- Tận thể có đến thì cũng đừng có mà thích tôi.

Vốn dĩ là một câu nhắc nhở nhưng với giọng điệu cứng rắn lại khiến cô hiểu thành một câu cảnh cáo, rằng đối với người có thân phận địa vị như anh thì một con bé như cô đừng mơ tưởng đến.

- Anh, chị, hôm nay Ân Ân rất vui, năm sau chúng ta lại cùng nhau tham gia lễ hội trường nha. - Ân Ân hướng mắt về phía hai người tươi cười rạng rỡ Năm sau?

Có thể sống qua tháng sau với tên tiểu nhân này không còn là điều đáng nói.

Nhưng dù vậy, hôm nay thật sự vui lắm, rất vui, liệu cô có quên hy vọng một ngày giống như thế này vào năm sau không?

- Em để quên nón trong phòng rồi, để em quay lại lấy, hai anh chị chờ em nha. - Con bé sực nhớ ra rồi tự mình nhanh chân chạy đi

Ráng chiều dịu dàng chiếu xuống bao phủ quanh khoảng đất trống trải nơi chỉ còn lại hai người. Từng cơn gió miên man thổi tới làm tâm hồn con người thanh thản, cô nhắm mắt lại để tận hưởng cho đến khi Lâm Hạo cất tiếng

- Có một chuyện...tôi muốn cô trả lời thành thật.

- Hà? Ừ, anh nói đi! - Cô mở to mắt nhìn anh

- Tại sao...cô lại đồng ý đóng giả mẹ của Ân Ân?

Phuong Ly hơi ngạc nhiên, khẽ chớp mắt, cô trả lời một cách nhẹ nhàng

- Tôi đoán chắc là anh nghĩ rằng tôi vì tiền nên mới làm. Nhưng thật ra...từ trước lúc đến đây tôi đã từ chối số tiền đại thiếu gia hứa thưởng cho tôi rồi.

- Nguyên nhân? - Thật ra anh trai đã cho anh biết chuyện cô vừa nói, cái anh muốn hỏi là nguyên do đằng sau

- Tôi chỉ là không muốn tuổi thơ của con bé mang một vết sẹo giống như tôi. Kể từ năm 8 tuổi đến Phuong gia, hợp phụ huynh hay lễ hội trường đều là những kí ức rất buồn bã. Chẳng một ai dắt tôi đến tham dự, chẳng một ai quan tâm đến tôi. Bản thân chỉ có thể lủi thủi đứng nép trong một góc, tủi thân rồi lại muốn khóc khi thấy người khác có ba có mẹ theo cùng, thấy gia đình họ cười đùa, cùng chơi trò chơi, được người khác khen là con thật giống ba, giống mẹ. Còn tôi, đến gương mặt ba mẹ mình thế nào tôi cũng chẳng nhớ.

Cô vốn không muốn khóc, nhưng khi đưa tay chạm vào da mặt mới biết nước mắt đã rơi xuống từ bao giờ.

- Ân Ân vui về chính là phần thưởng lớn nhất tôi nhận được rồi. Con nít phải được sống trong thế giới đầy màu sắc vốn có của nó. Sau này dù có ở bất cứ nơi nào mỗi khi nhớ về chúng sẽ cười, sẽ thấy ấm áp, sẽ cảm thấy mình được yêu thương mà lớn lên, rất là tuyệt đúng không?

Lâm Hạo lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn cô, ánh mắt không lạnh như mọi khi.

Cô gái này không có một tuổi thơ hạnh phúc nên muốn đem tất cả điều đó đến cho Ân Ân.

Nếu đúng là thế thật thì anh và cô chẳng khác gì nhau cả, đều muốn đem hết những mong ước, hy vọng lúc còn nhỏ không thực hiện được gửi gắm vào con bé.

Chỉ là khác nhau ở chỗ, nếu anh nói ra chuyện của mình sẽ có bao nhiêu người sẽ tin là thật. Lâm gia danh môn quyền thế, một loại gia đình khiến người ta luôn khát khao ngưỡng mộ, thế nhưng sự hào nhoáng bên ngoài chỉ để che giấu dự mục rửa bên trong.

Người ta luôn bảo gia đình là tổ ấm, anh chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào ngoại trừ sự giá băng lạnh lẽo, sau khi mẹ qua đời, sự lạnh lẽo đó lại dâng lên đến tột cùng.

- Mặt tôi có dính gì à? - Phuong Ly khó hiểu, có khi nào anh ta nhìn cô đang hoảng tử tế đâu

Gương mặt lạnh lùng cao ngạo vẫn nhìn cô nhưng ánh mắt đột nhiên thay đổi. Trong đầu Lâm Hạo lúc này là những lời lúc này cô giáo Ân Ân khi nãy đã nói cùng một vết sáng lóe lên

/Bức tranh vẽ chị của Ân Ân rất cuộc cũng có khuôn mặt./

Phuong Ly cảm nhận được có chút gì không ổn nên khẽ lùi lại một bước. Nhưng nào ngờ lại vấp phải vật gì phía sau làm cho mất thăng bằng cả người

chao đảo.

Trong tức khắc Lâm Hạo cũng chỉ là theo phản xạ nhanh chóng luồn tay qua eo cô mà kéo cô về phía mình, nhưng dường như do dùng lực quá mạnh nên chính anh cũng bị ngã về phía sau... cùng với cô.

Mới khi này còn tưởng mình sẽ bị té đập đầu xuống đất, nhưng so với điều đó thì cảnh tượng này càng khiến cô kinh hãi hơn.

Cả người của cô đang đè lên người anh, khoảng cách mặt cô và anh gần đến nỗi chỉ cần cúi mặt xuống thêm một chút là môi chạm vào nhau rồi.

Cô chống tay lên người anh đưa mặt ra xa mặt anh một chút. Mặt cô lúc này đang đỏ bừng, đến tai cũng đỏ, trái tim thì đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng không biết vì có gì mà cô không đứng dậy ngay mà cứ giữ nguyên tư thế đó.

- Lưu manh xong chưa? Còn nhìn nữa tôi sẽ trừ hết tiền lương tháng này của cô đấy.

- Không, tôi... có... nhìn gì... đâu! - Dù chắc chắn ai kia biết nói dối cô vẫn hiên ngang - Ai lưu manh, chân tôi bị chuột rút nên không đứng dậy được đây chứ.

- Đứng dậy nhanh đi, tận thế đến bây giờ đấy! - Lâm Hạo nhìn cô, cười khẩy.

- "..."

Cả hai thật chậm đứng dậy phúi phúi đất cát dính trên quần áo

- Còn tưởng là ai đó muốn tiếp tục.

- Tiếp tục cái gì, anh... anh đừng có mà đi đầu độc một người có tâm hồn trong sáng như trẻ con giống tôi. - Cô ngưng chín mặt nói

- Tôi chỉ nói là tiếp tục nằm như vậy chứ cô nghĩ là gì? - Lâm Hạo khẽ nhếch môi

- À...tôi tôi cũng vậy. - Phương Ly ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác

- Ra là cô trong sáng như thế mà tôi không biết cơ đấy.

- Anh...

Hi hi hi

Có tiếng cười phát ra từ phía bên cạnh, cả hai chỉ lo cãi nhau. Ân Ân xuất hiện từ bao giờ thế!

Người ta là trong cái rủi có cái may, còn cô là trong cái may có cái rủi.

Chưa từng có khao khát nào cháy bỏng như bây giờ là cầu trời cho cô cái lỗ để chui xuống.

- Ba ơi, hôm nay ở trường vui lắm, vui đến nỗi anh hai ôm chị Ly Ly nằm trên nền đất đấy.

_PHỤT

Lâm Huy phụt hết nước đang uống, há miệng kinh ngạc, ra hiệu cho những người làm đang bất động ở đó lui hết vào bếp.

Ngày trước mẹ Ân Ân tức chị Gia Mỹ đã dạy con bé mỗi khi vui vẻ người ta thường ôm nhau để chia sẻ niềm vui chứ nó có biết gì đâu.

Lâm Hạo đến giải thích cũng không thềm, lạnh lùng bỏ lại một câu bước lên lầu không chút lưu luyến.

- Em bị té, nhị thiếu gia đỡ em, chỉ có vậy thôi ạ. - Phương Ly giải thích ngắn gọn dễ hiểu nhất

- Tôi cũng đoán là vậy.

- Phải rồi đại thiếu gia, trả lại nhẫn cho anh này.

Chiếc nhẫn trên tay cô đang đeo là nhẫn cưới của vợ chồng đại thiếu gia. Diễn kịch diễn cho trót, trước khi đi họ tháo ra đưa cho hai người bọn cô luôn.

- Không cần đâu, cái này tặng cho em. - Lâm Huy dứt khoát nói

- Nhưng đây là nhẫn cưới của anh mà, vật giá trị như vậy...

- Tính vợ anh là chưa lạc mất đồ, nên từ đó dịp quan trọng mới đeo nhẫn thật. Cái này là hàng nhái không đáng bao nhiêu. Hôm nay em vất vả rồi.

Phuong Ly bất ngờ, điều khiến cô vui hơn hết thấy còn là thái độ của đại thiếu gia, càng lúc trông anh càng bớt thành kiến với cô hơn, còn xưng anh em.

- Vậy chào anh em lên phòng trước.

Lâm Huy nhìn theo bóng dáng cô đến khi khuất dần sau cầu thang. Anh khẽ mỉm cười, một nụ cười hài lòng, rồi ánh mắt đột ngột khựng lại.

"Liệu có nên kể cho cô bé này nghe chuyện đó không?"

.....

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, ánh trăng đêm đẹp đẽ sáng ngời chiếu xuyên qua lớp kính khung cửa sổ đầy áp gian phòng. Phuong Ly thả mình trên chiếc giường êm ái lăn mấy vòng.

Ôi, lại đau bụng nữa rồi!

Tiếng mở cửa truyền đến, bóng dáng bé nhỏ quen thuộc bước vào.

- Chị ơi, anh hai bảo em đưa cái này cho chị.

Phuong Ly nhìn lại trên tay Ân Ân là một chai nước suối nhỏ.

Sao hôm nay tên này lại đột xuất với cô thế? Biết rằng tối cô hay khát nhưng lại lười xuống lầu lấy, nhất là vào những kì đau bụng thế này. Hay là vì hôm nay thấy cô "được việc" nên mới thế.

Trong lòng thực sự có chút cảm động.

- Có đúng anh hai bảo em đem nước cho chị uống không?

Nào ngờ Ân Ân lắc lắc đầu nguầy nguậy.

- Không, anh hai nói nước nóng dùng để đắp vào bụng không phải để uống.

- "..."

- AAAAAA. - Cho đến khi lấy lại hồn phách cô mới hét lên.

- Chị ơi, chị có sao không?

- Lúc anh hai đưa em chai nước này không có ai nhìn thấy chứ? - Mắt cô bắn ra tia lửa.

- Dạ không, anh hai chỉ bảo từ nay chị bớt lời đi thì mỗi tháng sẽ không đau bụng nữa.

- "..."

Cô giật lấy lấy điện thoại trên bàn gọi cho người chỉ cách mình mấy căn phòng, bây giờ mà qua đó chắc cô sẽ lao vào đập anh ta mất.

- Này anh, cái này là sao? - Bên kia vừa nghe máy cô đã bực bội lên tiếng.

- [Làm theo những gì được người khác hướng dẫn.] - Ai đó vẫn thản nhiên như không.

- Anh đang cố tình trêu chọc tôi có đúng không?

- [Chỗ nào?]

- Chỗ nào nữa, cái chai nước này chẳng phải dùng dần mặt tôi sao? Rốt cuộc tôi lại đắc tội gì với anh chứ?

- [Dùng để dần bụng không phải dần mặt, nhớ sử dụng cho đúng cách.]

- Anh...anh...

Chưa kịp để cô kêu gào lời nào nữa Lâm Hạo đã trực tiếp cúp điện thoại.

Phuong Ly oán hận là tại sao não anh ta có thể nghĩ ra được nhiều thứ như vậy, chưa bao giờ cãi nhau mà phần thắng nghiêng về cô cả.

Thôi không thèm quan tâm nữa, còn một tuần nữa là cuộc thi New Stars bắt đầu rồi. Cô phải tập trung tinh thần cho cuộc chiến này, cho ước mơ của cô.

Trùm chăn lại học hát thôi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-1: Sự cố trong cuộc thi

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt - vòng sơ loại của cuộc thi New Stars được diễn ra.

Lần đầu tiên tham dự một cuộc thi, lại là lần đầu tiên đứng hát trước những người có chuyên môn về âm nhạc nên Phương Ly không tránh khỏi hồi hộp.

Trời vừa tỉnh mơ cô đã thức dậy, chuẩn bị bữa sáng tomat tất cho cả nhà sau đó ăn mặc đẹp một chút rồi đón xe bus đi thẳng đến đài truyền hình.

Bây giờ đã là giữa tháng mười hai, còn một tuần nữa là đến Giáng sinh, khắp các ngõ ngách của thành phố đâu đâu cũng được ôm ấp bởi làn sương dày đặc. Trên đường tập nập người qua kẻ lại, ai cũng trang bị thêm lớp áo len dày và khăn quàng cổ để đối phó với thời tiết.

Cánh cửa ước mơ của cô ra là một tòa nhà cao chọc trời nổi bật giữa trung tâm thành phố, làm bằng kính trong suốt trong trắng lộng lẫy vô cùng.

Phương Ly hít một hơi thật sâu, nở nụ cười tươi tự động viên mình rồi tiến vào.

Cô đi nhận số báo danh, vừa bước vào phòng chờ đã thấy choáng ngợp trước không gian của nó. Hầu hết thí sinh dự thi đều đã có mặt từ sớm, mỗi người một bàn được người khác trang điểm và làm tóc cho, ai nấy đều trông đẹp rực rỡ như những nàng công chúa.

- Không thi thì ra ngoài, đừng có mà cản đường người khác chứ! - Trong lúc Phương Ly đang suy nghĩ thì bị một cô gái khác đi vào từ phía sau xô sang một bên rồi cất tiếng quát

Phương Ly không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến một bàn trang điểm trống ở góc cuối, từ từ ngồi xuống, nhưng chưa kịp gì thì

- Này cô, chỗ đó có người ngồi rồi. - Cô gái vừa lên tiếng mặc chiếc váy ngắn, phần trên lại kéo tôn lên bộ ngực đầy đặn, tóc nhuộm nâu đỏ, gương mặt sắc xảo

- Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi. - Phương Ly nói xong vội vã đứng dậy

- Nhà quê mà cũng bày đặt thi, đòi làm ca sĩ, dành thời gian ở nhà đóng cửa lại tự soi gương đi, đến đây vương tay vương chân làm gì không biết. - Cô gái cười cợt

Giờ chứ, họ cũng là người cô cũng là người, sao họ thi được mà cô lại không, quê mùa, ừ cứ cho là vậy đi bộ cuộc thi có ghi quê mùa không được thi à?

- Bên góc tường kia còn chỗ trống đó, qua đó ngồi chồm hổm xuống mà tự trang điểm đi. - Thấy cô im lặng, cô gái chỉ tay về một phía, khinh khỉnh nói tiếp

Những người khác nghe đến đó thì cười phá lên khinh bỉ cô.

Phương Ly hít thở sâu. Thôi được rồi, cô nhận, quan trọng là giữ giọng để lát nữa hát cho tốt.

Cô đứng nơi góc tường lúi trong túi xách nhỏ ra một cây son, bình thường cô nào có trang điểm nên có biết phải làm sao đâu, làm đơn giản thôi.

- Bọn họ đều là tiểu thư tập đoàn lớn, không thi là con cháu của những minh tinh ca sĩ đó, có "hậu phương vững chắc" cả, nên chẳng coi người bình thường ra gì đâu. - Một cô gái khác cũng đứng ở góc tường nói nhỏ với cô

Phương Ly à lên một tiếng.

- Phải rồi, chị tên Nguyệt. Cho chị hỏi em một câu nhé.

- Chị cứ hỏi đi ạ. - Phương Ly khẽ cười

- Chị thấy em đeo số báo danh, vậy chắc em là thí sinh đến đây dự thi.

- Dạ phải ạ.

- Phòng này là phòng VIP mà, sao em lại ở đây, xin lỗi vì hỏi vậy, nhưng trông em... không giống bọn họ. - Nguyệt nhìn cô từ trên một lượt, ngập ngừng

- Trên giấy dự thi của em là phòng này mà. - Phương Ly giờ giẩ lên

- Thế thì kì lạ thật đấy.

Được một lát sau cô thấy Nguyệt cứ thấy ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ kia, rồi chốc hốc cứ chồm người trông ra phía cửa chính.

- Chị đang chờ ai à? - Phương Ly đoán

- Ủ, chị còn phải trang điểm cho một vị tiểu thư họ Phuong nữa, mà sao chưa thấy Giang thiếu gia dẫn cô ấy đến, gần đến giờ rồi.

"Họ Phuong, Giang Thiếu gia...??? Không đâu, chắc chỉ là trùng hợp." - Phương Ly tự nhủ

Đột nhiên căn phòng náo loạn lên, sau đó là một loạt những tiếng bàn tán xôn xao.

"Sao anh ấy lại ở đây?"

"Trời ơi đẹp trai quá!"

"Trăm nghe không bằng một thấy."

"Mẹ anh ấy là giám khảo chính đó."

"Anh ấy mà là bạn trai mình thì tốt rồi."

Phương Ly ngẩng đầu, theo tiếng kêu truyền đến nhìn ra cửa, tiếp theo đó kinh ngạc đến lặng người không nói nên lời.

Giang Tuấn ung dung bước vào, hôm nay anh mặc vest bảnh bao, phong thái cứ như một vị thần ở trên cao, cả người tỏa ánh hào quang chói lọi.

Sự xuất hiện của anh còn mang theo cơn gió lốc càng quét hết không khí, khiến các cô gái khó thở, tim đập mạnh hơn là khi lo lắng cho cuộc thi.

Nụ cười tựa như ánh sáng phát ra từ một viên ngọc quý, không ai là không bị hấp dẫn, nó khiến cho cả gian phòng như bừng sáng.

Giang Tuấn ngó hết một lượt xung quanh, cuối cùng ánh mắt sáng rực dán chặt vào người con gái trang điểm nhạt nhất phòng đang lui thui đứng trong góc tường bé xiu và tiến về phía cô.

- Đã bảo em đi cùng với anh mà, sao lại tự nhiên tới trước vậy?

Thật ra là cô không muốn làm phiền anh, nhất là lúc sáng sớm thế này. Trong lúc cô chưa kịp trả lời thì anh đã quay sang nói với cô bạn bên cạnh

- Cô là Nguyệt mà, sao còn chưa trang điểm?

- Dạ, ý thiếu gia là... - Mắt Nguyệt mở to kinh ngạc

- Đây là bạn của tôi, cô mau lên đi. - Giang Tuấn chỉ tay về phía Phương Ly

- À, vâng ạ, xin lỗi thiếu gia, tôi làm ngay đây ạ. - Nguyệt lúng lúng cúi đầu

Phương Ly ngó người còn Nguyệt thì cứ tưởng bạn mà Giang thiếu gia nói tới là một cô tiểu thư thiên kim nào đó, có nằm mơ cũng chẳng ngờ lại là cô gái cùng mình trò chuyện này giờ.

- Sao em không ngồi mà đứng ở đây? - Giang Tuấn khó hiểu lẫn khó chịu

- Hết chỗ rồi. - Phương Ly thành thật trả lời - Nhưng em ỏn mà.

- Phòng này là anh chuẩn bị cho em, nếu để em đứng thì anh đưa em đến đây làm gì? - Giang Tuấn sắc mặt không vui

- Anh, là anh hả?

Hóa ra chính Giang Tuấn là người đã chuẩn bị cho cô phòng VIP. Anh nào bằng cách nào nhỉ? Không những thế anh còn cử người đến trang điểm cho cô.

Từ lúc tham gia cuộc thi đến giờ anh luôn ở cạnh giúp đỡ cô hết cái này đến cái khác. Sao anh tốt với cô quá vậy? Sau khi cuộc thi kết thúc cô nhất định phải hỏi anh mới được.

- Cho hỏi cô trang điểm xong chưa? - Giang Tuấn rất không hài lòng, quay lại nói với cô gái tóc nâu đỏ khi nãy

- Dạ, xong rồi anh. - Cô gái vừa trả lời vừa nhìn anh không muốn rời mắt, có chút đỏ mặt

- Thế cô nhường chỗ cho bạn tôi nhé, có phiền cô không? - Giang Tuấn nói rất lịch sự, khuyến mãi thêm nụ cười chết người

- Không có phiền gì đâu ạ. - Cô gái ngoan ngoãn đứng dậy tức khắc, không những không giận mà còn trông rất vui, cười không khép được miệng
- Phương Ly em ngồi đi, trang điểm xong lát nữa biểu diễn cho tốt nhé. - Giang Tuấn xoay người lại nói với cô
- Cảm ơn anh.
- Lời cảm ơn anh nghe nhiều rồi, không cần nói nữa.

Giang Tuấn nói rồi đưa tay luồn vào mái tóc mềm mại của cô rồi lại dịu dàng xoa đầu như khiến cô yên tâm hơn trước sự kinh ngạc của hết thảy những người khác trong phòng.

Phương Ly đỏ mặt mắt tự nhiên. Anh lại thế rồi, nơi này có nhiều người lắm đấy.

- Em ổn mà, anh có việc thì đi trước đi.
- Vậy anh chờ tin tốt của em.

Cô gật đầu, nụ cười trong sáng kiên định, ánh mắt sáng như sao.

Cánh cửa vừa khép lại, những người khác trong phòng đồng loạt quay sang nhìn lườm liếc cô rồi xì xào to nhỏ

"Cái gì vậy, cái gì vậy?"

"Bạn của Giang thiếu gia thiệt đó hả?"

"Anh ấy mà cũng có loại bạn như vậy sao?"

"May là không phải bạn gái, nếu không mình ngất xỉu tại đây mất!"

Nguyệt sau khi trang điểm rồi làm tóc cho Phương Ly xong, nhìn thẳng vào cô bé để đánh giá lần cuối, có chút giật mình.

Lúc này đứng là nhìn không được kĩ càng.

Nguyệt vốn là chuyên viên trang điểm nên thường ngày gặp không ít mỹ nữ trong làng giải trí, nhưng đứng trước vẻ đẹp trong trẻo thuần khiết làn sương buổi sớm, đôi mắt sáng rực, sống mũi thanh tú này cũng không khỏi xao động, cô bé này có sức hấp dẫn rất riêng, chỉ là các nét vẫn chưa hoàn thiện.

Nếu có thêm tài năng, nói không chừng vài năm nữa khi cô bé trưởng thành sẽ là một ngôi sao sáng chói của làng giải trí.

Reng... reng... reng...

Phương Ly nhận được điện thoại, là số lạ, ai thế nhỉ?

- Alo.
- [Phương Ly, anh Thiếu Dương nè, Ngọc Mai kể anh nghe chuyện của em, bảo hôm nay em đi thi nhưng em ấy phải ra sân bay tiễn chị gái đi du học nên không đến được. Sợ em buồn nên anh lên Lâm Hạo dẫn Ân Ân đến cổ vũ em nè, tụi anh đang ở bên ngoài, em mau ra đi.]
- [Anh nói thật hả?]
- [Ừ, anh và con bé đang ở sảnh ngoài đợi em nè, ra nhanh đi.]

Phương Ly vội vã như bay chạy ra. Vừa nhìn thấy Ân Ân cô đã lao đến ôm chầm lấy con bé

- Thương em quá, lần nào cũng là em cổ vũ cho chị
- Chị, chị nhất định phải thi thật tốt nha. - gương mặt Ân Ân rạng rỡ
- Được, chị hứa với em sẽ cố gắng hết sức.

Rồi hai ngón tay út một lớn một bé cùng đan vào nhau.

- Nếu chị được làm ca sĩ anh hai nhất định sẽ rất vui. - Ân Ân cười nói

Con bé lại nói linh tinh rồi, anh ta làm sao mà lại vui, anh ta còn chẳng biết cô đi thi cơ mà.

- Ân Ân, em đừng có nói với anh hai chuyện hôm nay chị đi thi nha, đây là bí mật.

- Dạ.

- Thôi, chị vào đây, anh Thiếu Dương đưa Ân Ân về cẩn thận nhé.

Thiếu Dương nãy giờ vẫn bận ngắm nhìn cô. Cô bé này hôm nay trang điểm lên cứ như người khác vậy, lúc này thấy cô từ xa chạy đến anh phải tập trung nhìn mấy lần xem mình có vấy tay bẩn người không?

- Em đi đi, sáng nay anh không có việc gì làm nên sẽ cùng Ân Ân đợi ngoài này, lát nữa thi xong anh chở em về nhà luôn. Phương Ly em cố lên nhé.

- Cảm ơn anh, cả Ân Ân nữa, em đi nhé.

Cô vấy tay từ biệt hai người rồi bước vào phòng chờ mà không biết là đầu đó trong góc khuất, có một đôi mắt đang dõi theo mình từ đầu đến gò, ánh mắt lóe lên tia nham hiểm, sau đó là nụ cười thỏa mãn

"Để tao xem mày sẽ thi như thế nào."

.....

Chờ được khoảng mười phút sau, theo số thứ tự thì còn ba người nữa là đến mình thì đột nhiên Phương Ly nhận được điện thoại. Lại là của anh Thiếu Dương, chắc là hỏi cô thi xong chưa quá. Sao anh ấy sốt sắng vậy không biết.

- [Alo anh Thiếu Dương]

- [Phương Ly, anh xin lỗi, anh xin lỗi, nhưng mà...]

_CÁCH

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Bắt cóc?

- [Phương Ly anh xin lỗi nhưng mà Ân Ân có chỗ em không? Anh đi vệ sinh ra đã không thấy con bé đâu, tìm nãy giờ vẫn không thấy.]

Phương Ly run rẩy, điện thoại giữ không chặt bị rơi xuống đất. Cô vội vã nhặt lên rồi hướng ra phía cửa mà chạy dưới cái nhìn ngạc nhiên của những người còn lại.

- Cô à, cuộc thi đã bắt đầu rồi, các thí sinh dự thi đều không thể ra ngoài cho đến khi kết thúc. - Một trong hai người bảo vệ đang đứng canh gác đang tay cản cô lại

- Anh ơi, em gái tôi mất tích rồi, xin anh cho tôi đi đi! - Phương Ly gấp gáp khó khăn nói, đôi mắt long lanh ươn ướt

- Tôi rất thông cảm với cô nhưng đây là quy định, nếu như cô rời khỏi lúc này thì xem như là bỏ cuộc.

Phương Ly một giây phút cũng không chần chừ, tháo ngay băng tên xuống, nhìn thẳng vào người đối diện mà nói

- Vậy thì tôi không thi nữa.

Không phải ước mơ của cô không mãnh liệt, mà là trên đời vẫn còn thứ khác quan trọng cả điều đó, làm sao cô có thể thi khi trong đầu toàn là hình bóng và nụ cười của Ân Ân.

Nơi này thật sự rất rộng, cô cứ chạy cứ chạy, cho đến khi va phải một cô gái đi theo hướng ngược lại.

- Phương Ly, giờ này chẳng phải em đang thi, sao lại có mặt ở đây?

Cô ngẩng đầu, đôi mắt cô vụt qua tia sáng.

Chị Nhã Đình! Phải rồi, chị ấy có thể giúp.

- Chị ơi, chị có quen người ở đây không, chị phát loa giúp em đi.

- Phát loa hả, để làm gì? - Nhã Đình bất ngờ

- Có một đứa trẻ vừa mới đi lạc ở đây...con bé...

- Em bình tĩnh nói chị biết, là bé trai hay bé gái, bao nhiêu tuổi? - Cô làm Nhã Đình cũng hốt hoảng theo

- Là bé gái, con bé được 6 tuổi rồi.

Bây giờ đến lượt Nhã Đình là người mất bình tĩnh, nét mặt như vừa trải qua chuyện gì rất đả kích, chỉ là giây phút đó Phương Ly quá hoảng loạn nên không nhận ra được sự khác thường của người con gái đang đứng trước mình.

- Thế còn tên, tên con bé là gì? - Nhã Đình tiếp tục hỏi

Đúng lúc này điện thoại của Phương Ly lại reo, nhìn dây số hiện lên, đôi mắt đen láy rực sáng tia hy vọng

- [Alo anh Thiếu Dương...]

- [Phương Ly, anh tìm được Ân Ân rồi, bây giờ anh sẽ đi đón con bé.]

- [Có thật là tìm được con bé không hả anh?] - Phương Ly mừng rỡ vô cùng

- [Phải, cho nên em cứ yên tâm thi đi nhé!]

- [Em...bỏ thi rồi, bây giờ anh đang ở đâu, cho em đi gặp con bé với anh đi.]

- [...]

- [Được rồi em ra ngay.]

- Chị ơi, em tìm được con bé rồi, xin phép chị em đi.

Phương Ly nói gấp gáp nói với người trước mặt rồi vụt chạy bằng tốc độ ánh sáng.

Nhã Đình đứng lặng người một chỗ, cô cắn chặt môi, cuống quýt lắc đầu, nước mắt bỗng từng giọt, từng giọt lăn rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp

"Luu Nhã Đình, mày lại suy nghĩ cái gì vậy, đâu phải đứa bé gái sáu tuổi nào cũng là Ân Ân."

.....

Lăng Thiếu Dương lái xe đưa cô đến một shop quần áo gần đó.

Cô tự hỏi sao một mình Ân Ân có thể tự đi được chứ, con bé chỉ mới sáu tuổi thôi mà, cũng chẳng thể nào dám sang đường còn là nơi có nhiều xe cộ qua lại thế này.

Cánh cửa thủy tinh trong suốt vừa được đẩy ra đã thấy Lâm Hạo đứng sừng sững, phía sau lưng là Ân Ân đang tươi cười, trông con bé rất bình thường chẳng bị gì cả.

Phương Ly định chạy đến ôm lấy con bé nhưng lại bị Lâm Hạo đứng ra phía trước ngăn cản.

- Hai người các người làm gì mà không giữ được một đứa con nít, để con bé bị người ta dẫn đi cũng không biết, Ân Ân nói hết rồi. - Lâm Hạo là cực kì tức giận, đôi mắt âm u vô cùng

Bị người ta dẫn đi?

- Anh cho tôi nói chuyện với Ân Ân đi, rồi tôi giải thích cho anh. - Phương Ly tiến thêm vài bước nhưng vẫn tiếp tục bị Lâm Hạo chặn lại

Trong cơn giận dữ anh không để ý nhận ra nét mặt khổ sở đáng thương hiện giờ của cô

- Cô còn muốn nói gì, tất cả mọi chuyện đều là do cô mà ra, thi thi thi, bảo Lăng Thiếu Dương dẫn nó đến đây làm gì?

- Ân Ân, sao anh đi vệ sinh ra thì em lại biến mất. Anh bảo em ngồi ghế đợi anh rồi mà. - Thiếu Dương nhin không được lớn tiếng gằn hỏi con bé

Ân Ân hơi cúi đầu lí nhí

- Lúc em đang chờ thì có một chị đến ngồi bên cạnh làm nước sơn móng tay lên áo em, chị bảo muốn mua tặng em áo mới. Em nói không cần, chị ấy khóc, nói là em không chịu thì chị ấy khi ngủ sẽ gặp ác mộng, em từng gặp ác mộng rồi nên em biết nó rất đáng sợ, nên mới theo chị ấy đến cửa tiệm gần đây.

- Cho dù em muốn theo người ta thì cũng phải đợi anh ra đã chứ. - Thiếu Dương không tin nổi con bé lại ngây thơ như vậy

- Chị ấy bảo là bạn của anh, đã nói lại với anh rồi, còn cho em xem hình chụp chung với anh nữa nên em mới tin chị ấy, nào ngờ lúc em thử quần áo quay ra thì chị ấy biến mất tiêu.

- Anh làm gì có quen kẻ bắt cóc nào chứ? - Thiếu Dương vò đầu - Rồi làm sao mà em gọi được anh hai em đến đây?

- Là do Ân Ân có đeo theo bảng số điện thoại anh hai nên em nhờ chị bán quần áo gọi anh đến. - Con bé vừa nói vừa giơ lên cho mọi người xem tấm bảng treo trên cổ.

Bây giờ cảm giác của Phương Ly không còn là vui mừng mà là tức giận, cô lao đến phía trước nắm tay Ân Ân đang nấp sau lưng Lâm Hạo mà giật mạnh về phía mình.

Đến cả Lâm Hạo cũng bất ngờ đến sững người vì chẳng ngờ cô dám làm vậy trước mặt anh.

- Sao em lại tùy tiện đi với người lạ vậy hả? Bình thường chị đã dặn em thế nào? Em có biết bọn bắt cóc bây giờ đầy ra đó không, em có biết chị sợ không gặp lại em nữa không? Em không thương chị sao? Em muốn chị em mình không bao giờ gặp lại nhau nữa sao? Em mau nói đi!

Phương Ly gào lên không mấy may để ý đến xung quanh, sao đó nước mắt cứ tuôn rơi không ngừng.

Năm đó anh của cô chẳng phải cũng là vì vậy mà xa cách nhau hàng ấy năm trời, đến những 8 năm sau cô cũng chẳng thể gặp lại. Cho đến khi rời khỏi thế giới này, cô không muốn nhìn thấy người thân nào biến mất trước mặt mình nữa.

Ân Ân mếu máo

- Chị ơi chị đừng khóc, sau này Ân Ân sẽ không thể nữa, em sẽ ngoan ngoãn và nghe lời chị, không đi với người lạ nữa.

Phương Ly ôm Ân Ân vào lòng, siết chặt lại, chỉ mới lúc này thôi cô còn tưởng chừng mình không có cơ hội được ôm con bé thế này nữa.

- Ân Ân ngoan, chị xin lỗi vì đã la em, nhưng chị sợ lắm, chị sợ mất em, em không sao thì tốt rồi, tốt rồi. - Phương Ly gạt nước mắt, hạ giọng xuống

Lâm Hạo ngậy người đứng nhìn, gương mặt giận giữ khi nãy đã biến mất.

Ban đầu anh vốn dĩ muốn mắng Phương Ly này một trận, nếu không phải cô ta đã không dẫn tới bao nhiêu chuyện như vậy nhưng sau khi nhìn thấy cô một mực khóc thương tâm đến hai má đỏ bừng, lớp trang điểm cùng mascara cũng nhòe ra hết, hơi thở vẫn còn hỗn hển, cả người run run ôm chặt lấy con bé thì một lời anh cũng không thể thốt lên.

Cô gái này, càng yêu Ân Ân thì sau này phải làm thế nào, cô ta không thể sống cả đời cùng con bé, lại càng không phải chị của nó.

Với lại...ai rồi cũng sẽ thay đổi.

Nếu cô ta cũng giống người trước kia, Ân Ân sẽ rồi sẽ thế nào đây, rồi có một ngày con bé sẽ nhớ lại mọi chuyện...

- Lâm Hạo, mình thấy chuyện này kì lạ thế nào ấy, đâu có ai bắt cóc con nít mà lại bỏ ở đây, cứ như trò đùa vậy. Cậu hỏi người ta cho xem camera chưa? - Thiếu Dương cất tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh

- Camera ở đây bị hư được hai ngày rồi.

- Hà? Thế hỏi những người trong cửa hàng chưa?

- Cô gái đó che giấu kín mặt, nên không ai biết cô ta trông thế nào.

Cả hai đều thấy chuyện này kì lạ, hết sức kì lạ.

Lẽ nào...

- Còn lạ hơn là kẻ bắt cóc có hình chụp chung với cậu, mà tôi cá là cậu cũng chẳng nhớ mình đã từng chụp chung với bao nhiêu cô gái đâu, manh mối đều bị đứt cả rồi! - Lâm Hạo gằn giọng nói tiếp

- Ồ, thôi...chuyện hình chụp đừng nói lại với Ngọc Mai nhé, Ân Ân không sao là tốt rồi.

- Người đăng kia đến để thi à, thi thế nào rồi? - Lâm Hạo nói qua chuyện khác, vẫn là giọng điệu nhàn nhạt không đoán ra được cảm xúc

Lăng Thiếu Dương thở dài tiếc nuối thay cho cô

- Phương Ly bỏ thi rồi, em ấy đã hy vọng và chờ đợi ngày này từ rất lâu vậy mà từ bỏ chỉ vì để chạy đi tìm con bé. Mọi chuyện là do mình, Phương Ly không biết Ân Ân sẽ đến cổ vũ em ấy, với lại giá mà mình không gọi báo Ân Ân mất tích thì...

- Ừ.

Được một hồi cô thả Ân Ân ra, chuyển sang nắm chặt lấy tay con bé dẫn đến trước mặt Lâm Hạo rồi ngẩng đôi mắt đỏ hoe lên

- Anh muốn mắng tôi thì về nhà mắng đi, đứng nơi công cộng mắng con gái sẽ làm hỏng hình tượng của anh đấy.

- Cô định về với cái mặt này sao? - Lâm Hạo nhướn mày

- Mặt tôi thì có cái gì đâu chứ?

Lâm Hạo chẳng nói chẳng rằng đi đến quầy hỏi xin cô gái bán hàng mẫu khăn giấy ướt. Chuyện kì lạ nhất trong số những chuyện kì lạ cũng đã xảy ra.

Cô hóa đá.

Ban đầu cô cứ ngỡ là anh lau nước mắt cho mình, nhưng khi thấy mẫu khăn giấy thấm những mảng đen đen đỏ đỏ thì mới hiểu.

Vốn dĩ cô sẽ cực kì cảm động và có cái nhìn khác về người trước mặt rồi thì ngại ngùng đến tìm đập thành thịch khi được con trai chăm sóc nếu như anh ta không xem mặt cô như cái sàn nhà bị bẩn, còn khăn giấy là cái giẻ lau, ra sức mà chà.

Hiểu rồi nhé, anh ta đang dùng cách này để dẫn mặt và phạt cô !!!

Hai nhân viên trong shop chụm đầu lại như nói hộ lòng cô

"Anh chàng đó đẹp trai mà sao lại thô lỗ với con gái thế."

"Đa con gái làm bằng giấy anh ấy không biết à?"

"Tôi cho cô gái ấy quá, trông có vẻ sợ anh ta nên chẳng dám bảo dừng lại luôn"

- Được rồi, bạn hiền, đưa tôi làm cho. Bình thường cậu thông minh mà sao thường thức của cậu lại kém thế. - Thiếu Dương cũng thấy chướng mắt nên lên tiếng

- Chuyện gì? - Lâm Hạo lườm mắt

- Không biết trên thế gian này tồn tại một thứ, một thứ bất ly thân với mọi cô gái ưa thích trang điểm - nước tẩy trang à? Cậu dùng nước thường làm sao mà tẩy?

- "..."

Cứu tinh của cô đến rồi. Tên tiểu nhân này lo mà học hỏi anh Thiếu Dương đi nhé, vừa tế nhị vừa thấu hiểu con gái. Con gái trên đời trừ bé Ân ra chắc chẳng ai thích nổi anh ta.

Mà nói thật cô cũng quên mất là phải dùng nước tẩy trang để tẩy !!!

- Thế các người cứ lau đi, xong rồi chúng ta về.

Lâm Hạo nói một câu rồi nắm lấy bàn tay bé xiu của Ân Ân rồi dắt nó ra xe trước.

Không hiểu vì sao nghe hai từ chúng ta thốt ra từ miệng anh, trái tim đang thất lại bỗng dần ra, tâm tình cô cũng dễ chịu hơn hẳn.

Nhưng mà hai chữ đó có bao gồm cả cô không?

Phương Ly lắc lắc đầu, anh đang giận cô thế kia mà... mà bình thường cho dù không giận thì cũng không thể nào là dành cho cô.

.....

Lúc chiếc xe trở về đi ngang tòa nhà nơi diễn ra cuộc thi, Phương Ly ngẩng cao đầu nhìn lên cao, ánh mắt dán chặt vào những ô cửa kính được ánh mặt trời buổi sớm mai hắt vào chói lóa.

Mấy ngón tay cô ngược lại dằn lạnh buốt đan chặt vào nhau, sâu thẳm trong đáy lòng dâng lên một nỗi tiếc nuối, có cái gì đó đang tan vỡ, trái tim chơi vơi cùng hụt hẫng vô cùng.

Cô khép mi lại, cố ngăn không để hai hàng nước mắt rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Làm bạn cũng không xứng

Hôm qua sau khi trở về nhà Phương Ly mệt mỏi tắm rửa sạch sẽ rồi thu mình ngồi thẫn thờ trên giường rất lâu, rất buồn về việc không được tham gia cuộc thi, không thể thực hiện ước mơ của bản thân cũng như lời hứa với mẹ. Nhưng cứ hễ thấy nụ cười của Ân Ân, được ôm con bé vào lòng thì mọi thứ cũng vui bớt.

- Phương Ly hôm nay cậu muốn ăn gì uống gì mình sẽ khao hết! - Ngọc Mai giơ tờ menu trong căn teen quay mấy vòng trước mặt cô
- Thôi, mình uống nước được rồi, mình không đói.
- Lăng Thiệu Dương gọi cho mình tự thú trước bình minh rồi. Xem mình là cái thùng rác, nói hết ba mươi phút. Lỗi không phải ở cậu mà, rồi cậu sẽ tìm được cơ hội khác tốt hơn thôi.
- Cảm ơn cậu, Ngọc Mai.
- Có gì thì cứ nói với mình, đừng có im lặng rồi chịu đựng mọi thứ.

Ngọc Mai thở dài một cái rồi nghiêng răng nói tiếp

- Nhưng bức mình ở chỗ hôm qua có người lóp kếp bên thi cùng cậu, bảo thấy cậu sắp đến giờ vào thi thì lại bỏ trốn, tin đồn đã lan đi khắp nơi rồi đấy, phải mà mình có thể nhét vào miệng mỗi đứa một cái bánh bao để họ câm hết lại.

Bỏ trốn sao? Những người này suy diễn hay thật.

Thế mà lại đúng như Ngọc Mai nói, chỉ vài phút sau, xung quanh cô bốn bề là tiếng cười mỉa mai châm chọc

"Biết ngay là không có tài năng gì mà, đăng kí chỉ để làm màu thôi."

"Nghe nói mẹ anh Giang Tuấn là giám khảo nên cố tình làm thế để gây ấn tượng với anh ấy và mẹ anh ấy."

"Rồi biết bản thân vô dụng, hát không được sợ quá nên bỏ chạy."

"Đúng là khiến người ta cười chết, còn hơn xem kịch hài nữa."

"Mặt mũi chả ra cái gì, còn là hồ ly tinh mà cũng mơ mộng làm ca sĩ, giờ thì bị biến thành chuột nhắt đáng đời."

Phương Ly vẫn cố điềm tĩnh thản nhiên dù cho uất ức tủi thân dâng trào, mỗi một lời đều như đang xát muối vào vết thương của cô vậy.

Cô trước giờ chưa từng làm gì bọn họ sao bọn họ cứ thích làm tổn thương cô như thế?

.....

Đến giờ ra về Phương Ly đi bộ được chừng vài bước thì có một người đàn trung niên đến trước mặt cô, mỉm cười hòa nhã, hơi cúi chào

- Xin hỏi cô có phải là Phương Ly, Phương tiểu thư không?
- Đúng là cháu, cho hỏi có chuyện gì không ạ?
- Giang phu nhân, mẹ của Giang Tuấn thiếu gia muốn gặp cô, nếu không phiền mời cô lên xe theo chúng tôi. - Ông nói rồi chỉ vào chiếc xe hơi hết sức sang trọng đang đậu cách đó không xa.

Cô hơi bất ngờ nhưng vẫn lên xe. Cả dọc đường đều không ngừng hỏi hớp vì sắp gặp thần tượng lớn nhất của đời mình.

Chiếc xe lướt nhanh trên đường lớn dừng lại ở một căn biệt thự sang trọng.

Phương Ly bước xuống, ngơ ngẩn ngắm nhìn, đôi mắt long lanh không nở chớp.

Biệt thự Hoa Hồng là đây sao?

Đúng như tên gọi của nó, bốn bề xung quanh trồng rất nhiều loài hoa hồng, hàng hàng thẳng tắp, tầng tầng lớp lớp cánh mỏng đua nhau khoe sắc, còn có thảm cỏ non xanh mướt trải dài như đường chân trời.

Ánh nắng phủ lên từng cánh hoa mang theo mùi hương thanh khiết cùng hương cỏ non dịu dịu hòa quyện vào nhau thơm ngát khiến con người ta tưởng như bản thân đang lạc vào một thiên đường cổ tích.

Đằng xa là đài phun nước lộng lẫy mộng ảo phun lên thành nhiều tia trong suốt mát lạnh.

Đẹp quá!!! Thích quá...!!!

Nếu ai được làm chủ nhân của nơi này thì đúng là người hạnh phúc nhất trần đời.

Có lẽ ông trời thấy cô đang buồn nên ban cho cô may mắn được đến đây chăng?

- Cô Phương, mời cô theo tôi, phu nhân đang đợi.

Người đàn ông nói xong rồi dẫn cô vào phòng khách nơi Giang phu nhân đang ngồi trên chiếc sofa hoàng gia uống trà. Bà lộng lẫy cao quý giống như nữ hoàng ngự trị trong cung điện.

Đứng trước khí chất của bà, cô có chút e dè

- Cháu chào cô, cháu nghe nói cô có chuyện muốn tìm cháu.

- Cháu ngồi xuống trước đi đã. - Giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng vang lên

Bà âm thầm quan sát cô gái trước mặt.

Nhớ lại hai lần trước gặp con bé này bà không ấn tượng lắm, nhưng đến lần này thì lại thấy rất thu hút, là kiểu mộc mạc, càng nhìn càng thấy đẹp.

Chỉ đáng tiếc nội tâm lại trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài của nó, từng ăn cắp ở nhà chủ cũ bị bắt quả tang nên bị đuổi đi, người ta có công nuôi nấng bao năm mà có thể vô ơn như vậy.

Thậm chí ở trường còn có tin đồn nó giành giật vị hôn phu của người khác rồi quay sang quen đại gia nào đó, được người ta đưa đón.

Loại con gái như vậy mà cũng nghĩ đến chuyện tiếp cận Giang Tuấn, bước chân vào Giang gia? Ngày nào còn bà thì đừng hòng.

Nhìn một hồi Giang phu nhân chợt nảy sinh cảm giác quen thuộc như trước đó nữa đã từng gặp cô ở đâu rồi, bà buộc miệng hỏi

- Ở nhà...cháu có chị em gái gì không?

Hoàng Di Mẫn, mày điên rồi, mày nghĩ cái gì mà lại hỏi con bé này như thế?

Trông nó chẳng có điểm nào giống cả.

- Dạ, cháu là con một trong nhà thừa cô.

- Cô nghe nói lần trước cháu cùng con trai cô diễn kịch vào ngày thành lập trường, kết quả là đạt được giải nhất. - Bà lập tức nói sang chuyện khác

- Dạ phải ạ.

- Thế thì chắc là khả năng diễn kịch của cháu phải xuất sắc lắm nhỉ!

Phương Ly ngẩng người. Câu nói này...cô nên hiểu thế nào đây?

- Trông cháu và Nhã Đình có nhiều nét rất giống nhau.

- Á, cô nói quá rồi, cháu làm sao so sánh được với chị ấy ạ.

- Nhưng cũng đủ giống để Giang Tuấn nhờ cháu đóng giả Nhã Đình đi hẹn hò với nó phải không? - Bà khẽ nhấp ngụm trà, lúc đặt ly xuống vang lên một âm thanh rất khó chịu

- Chuyện đó...thật ra...- Phương Ly sau khoảnh khắc ngỡ ngàng thì hít một hơi thật sâu rồi thú nhận - Đúng là từng cháu đóng giả chị ấy, nhưng đó là chuyện ngoài ý muốn thừa cô.

Bà quét ánh mắt sắc lạnh về phía cô dù giọng nói vẫn rất điềm đạm

- Cháu có biết cô luôn xem Nhã Đình là con gái và cũng mong mỗi con bé sẽ trở thành con dâu sau này. Luận về tính cách, sự nỗ lực, tài năng, đặc biệt là nhân cách đối với ta chẳng ai tốt hơn con bé. Ta đã phải tốn tâm tư rất nhiều sắp xếp hai đứa hẹn hò, vậy mà...- Bà cố ý bỏ lửng về sau để cô tự hiểu lấy

- Cháu nghĩ cô hiểu lắm mối quan hệ giữa tụi cháu rồi, cháu và Giang Tuấn...

Bà gạt phắt ý định giải thích của cô

- Cô rất mong mọi thứ là hiểu lầm, chỉ hy vọng cháu biết trên đời này có những thứ sinh ra đã không dành cho người không xứng đáng, thay vì cứ chạy theo con trai cô hay làm mọi cách để nó chú ý, cháu nên dành thời gian để trao dồi bản thân mình thêm đi.

Phuong Ly siết chặt hai nắm tay đang co lại và dần run lên.

Cách nói của bà quả nhiên khéo léo vô cùng, không trực tiếp nói thẳng nhưng lại khiến người đối diện tự suy ngẫm mà xấu hổ, mà đau lòng. Những lời nói nghe có vẻ như quan tâm này thực chất là lời nhắc nhở cô nên biết thân biết phận.

Với cả khi nãy nói về chị Nhã Đình bà còn nhấn mạnh hai từ nhân cách. Thế có nghĩa là...

Nó khiến cô cảm thấy, cho dù là làm bạn với Giang Tuấn, thì cô cũng không xứng.

- Thưa cô...

- Thưa phu nhân, cô Nhã Đình vừa mới đến và đang chờ bên ngoài. - Quân gia từ đâu xuất hiện sau lưng Phuong Ly và kính cẩn

Thái độ của Giang phu nhân lập tức chuyển đổi, bà nở nụ cười mừng rỡ tuyệt đẹp nói với quân gia

- Đúng rồi, ta có hẹn dùng cơm trưa với Nhã Đình, lần sau nếu là con bé thì không cần báo lại, cứ để nó trực tiếp vào đây.

- Dạ, thưa phu nhân.

Quân gia cúi chào rồi rời đi, Giang phu nhân liền thu lại nụ cười, lạnh nhạt nhìn về phía Phuong Ly

- Mong là cháu ghi nhớ những lời hôm nay. Bây giờ cô có việc quan trọng với lại cũng không còn sớm nữa, cô sẽ cho người đưa cháu về.

Nói xong bà lập tức lấy ngay điện thoại gọi cho người đàn ông khi nãy chuẩn bị xe, tầm mắt cũng không đặt trên người cô nữa giống như nhìn lâu sẽ không chịu được.

- Vậy...cháu xin phép cô ạ.

Phuong Ly dù ngẩng cao đầu rồi khỏi nhưng thực tâm lại cảm thấy rất buồn, rất bất lực khi nghe người mà mình nhất mực tôn kính và ngưỡng mộ lại có cái nhìn không tốt về mình, nếu không muốn nói là rất xấu.

Cô muốn giải thích nhưng bà chẳng hề trao cho cô một chút cơ hội nào.

Phuong Ly xoay người một vòng như chào tạm biệt Biệt Thự Hoa Hồng, lúc đó cô không hề nghĩ rằng có ngày mình sẽ quay lại đây, nhưng đó là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đừng tránh mặt anh nữa, được không?

Giờ ra chơi, Phuong Ly vội bước nhanh chóng trên hàng lang rồi dừng chân trước thư viện trường. Theo lời Ngọc Mai thì ở An Hoa này chỉ có hai nơi Giang Tuấn không thể xuất hiện, một là nhà vệ sinh nữ, hai chính là nơi này.

Phuong Ly thừa nhận bản thân hèn nhát, nhưng cô có thể làm gì khác hơn là tránh mặt Giang Tuấn để có thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện sau khi mẹ anh đã gọi cô đến và nói rõ ràng như vậy?

Cô cố nhón chân với đến quyển sách hóa học ở giá sách trên cùng.

- Quyển sách này đẹp trai hơn anh à, em thả tìm nó chứ không phải anh.

Một bàn tay đã chạm vào quyển sách trước kèm theo giọng nói khiến cô giật nảy người, hai mắt cô mở to, miệng há hốc, cứ như ăn trộm bị chủ nhà bắt quả tang vậy.

- Anh...sao anh lại ở đây?

Giang Tuấn cười lạnh, đôi mắt đen lầy dấn chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

- Em làm gì mà ngạc nhiên quá vậy, bộ có ai đó nói với em anh không thể nào xuất hiện ở đây à?

Có khi nào anh theo dõi cô không? Sao chuyện gì anh cũng biết hết vậy.

Giang Tuấn nhìn cô một lúc lâu rồi bất thành linh nắm lấy tay cô kéo vào tận sâu trong còng mấy kệ sách rồi một tay chống lên tường, ép cô vào giữa.

Gương mặt cô đỏ ửng định lùi lại nhưng đằng sau là bức tường lớn chẳng còn đường lui nữa.

- Anh...muốn làm gì?

- Tạm thời chưa muốn làm gì, nhưng nếu em không nói thật thì anh sẽ làm gì đấy? - Đôi mắt Giang Tuấn sâu thẳm nhìn cô

- Nói thật cái gì chứ? - Trong lòng cô cũng có linh cảm

- Tại sao dạo này lại tránh mặt anh? - Giang Tuấn nhíu mắt

- Em...làm gì có! - Phương Ly cố chối, làm ra vẻ thản nhiên nhất

- Nói thật đi, nếu không anh sẽ hôn em ngay tại đây đấy! - Mặt anh kề sát mặt cô hơn, gương mặt lạnh lùng anh tuấn

Khoảng cách này quá gần, nhưng giống như ẩn ý trong những lời mẹ anh đã nói, cho dù có kề sát cạnh cô thì anh vẫn là ở một thế giới khác cô.

- Không có thật mà, dạo này em bận học bài cho kì thi cuối kì, thế thôi. - Phương Ly đáp nhanh, rồi lại vội cúi đầu xuống né tránh ánh nhìn của anh

- Thật vậy à? - Đôi mắt tinh tường của anh quét qua cô

- Phải.

Anh tại sao lại không nhận ra, cô bé này nói dối quá kém

Sau cái hôm Phương Ly gặp sự cố không thể thi được, anh đã gọi điện muốn động viên an ủi cô, nào ngờ cô bảo mình không sao rồi tức thì cúp máy.

Cô bé này trước nay vẫn như thế, mặc dù trong lòng dễ bị tổn thương nhưng bên ngoài lại luôn làm ra vẻ kiên cường mạnh mẽ, gặp bất kì chuyện gì cũng muốn một mình chịu đựng mà không phiền đến ai.

Rồi những ngày sau đó cô rõ ràng lại dùng hết cách này đến cách khác né tránh anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Có ai bảo em anh bị bệnh truyền nhiễm à?

- Không, không phải.

- Hay là em giận anh chuyện lần trước sắp xếp phòng thi mà không hỏi ý em trước.

- Tại sao em lại có thể giận chuyện đó chứ?

- Thế chẳng lẽ em đang quen với tên nào đó trong trường, sợ người ta ghen nên cố ý tránh anh?

- Làm gì có. - Phương Ly phản ứng mạnh mẽ

- Nếu như đều không phải, vậy thì đừng tránh mặt anh nữa, được không? - Lời nói ảm áp, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lọn tóc của cô

Tim cô đập nhanh, nhanh quá, còn có cảm giác bản thân đang bị thôi miên suýt nữa gật mạnh đầu.

Thực ra cô tránh mặt Giang Tuấn còn nguyên nhân khác. Cô lo lắng, tiếp xúc với anh càng nhiều, càng nhận được sự quan tâm hay dịu dàng của anh thì sẽ có ngày...

Không được, không thể suy nghĩ sâu xa thêm.

Chuông reo báo hiệu giờ vào lớp đột ngột vang lên cũng là lúc những học sinh khác đi trả sách về lớp. Có người phát hiện cả hai trong tư thế mờ ám, quay đầu đi chỗ khác, Phương Ly xấu hổ đẩy người anh một cái rồi vội chạy.

Giang Tuấn nhìn theo bóng lưng vội vã của cô, chân mày nhíu chặt lại, nắm tay vô thức nắm mạnh vào tường

Rõ ràng là có chuyện gì đó. Anh nhất định sẽ tìm hiểu cho ra lẽ.

.....

Hôm nay kiểm tra một tiết môn toán, vừa một hồi lại vừa căng thẳng. Chuông báo hiệu hết tiết vừa reo lên là tất cả đồng loạt nộp bài rồi ra khỏi lớp thư giãn.

Phương Ly cùng Ngọc Mai đến canteen chọn lấy một bàn trống để ngồi. Cô đang chuẩn bị thưởng thức ly nước ép dâu tươi ngon tuyệt thì chiếc loa phát thanh ở canteen lại vang lên.

"Các bạn học sinh thân mến, chắc các bạn đã đọc tin tức mẹ của anh Giang Tuấn nhập viện rồi đúng không?"

Không khó nhận ra đó là giọng Phuong Du.

Giang phu nhân bị ngắt xiu ngay trên sóng trực tiếp truyền hình nên chuyện này không ai không biết. Hồi sáng Phuong Ly cũng có gọi hỏi thăm. Giang Tuấn bảo sẽ nghỉ học vài ngày chăm sóc cho bà.

"Thế các bạn có biết nguyên nhân sâu xa đằng sau việc mẹ anh ấy bệnh là gì không?"

"Chẳng phải là do kiệt sức sao" - HS1

"Phải, phải, mình có nghe nói." - HS2

"Là do phải làm giám khảo cuộc thi New Stars và bận đóng bộ phim mới." - HS3

Đợi cho đến khi tất cả mọi người bàn tán rộn rã cả lên, Phuong Du mới nhếch môi thích thú nói tiếp vào micro

"Không đâu, theo mình nghĩ nguyên nhân chính là do bạn Phuong Ly đấy."

Phuong Ly há hốc miệng, cái quái gì thế này, mẹ Giang Tuấn bệnh thì có liên quan gì đến cô cơ chứ.

"Hôm nay mình xin tóm tắt tiểu sử của Phuong Ly như sau. Năm 4 tuổi cả gia đình ra ngoài dã ngoại gặp tai nạn giao thông, bạn ấy là người sống sót duy nhất. Năm 6 tuổi được người ta nhận nuôi, hai năm sau người mẹ bị tai nạn phải sống đời sống thực vật, người anh trai thì bị người ta bắt cóc. Phuong gia mình cu rưng bạn ấy coi như phúc lớn mạng lớn nhất, chỉ là công ty ba mình gặp khó khăn, mình bị người ta hủy hôn. Nghĩ đến thấy tội cho anh Giang Tuấn, vừa quen bạn ấy gia đình đã gặp chuyện, các bạn nghĩ có trùng hợp vậy không?"

Cả căn tin đều quay đầu lại nhìn cô, từng từng vài giây sau đó dùng đủ mọi lời lẽ khinh bỉ khó nghe để nói về cô, số khác thì sợ hãi giật lùi lại.

"Trời ơi ghê quá, giờ mình mới biết đấy."

"Mai một thấy nó nhớ chạy xa xa nha."

"Trong lớp mình ngồi cách nó 2 bàn, ngày mai phải xin chuyển chỗ mới được."

"Tội anh Giang Tuấn, sao anh ấy lại xui xẻo thế này."

"Phải bắt nó đi xin lỗi anh ấy và không cho nó quen anh ấy nữa."

"Đúng, đúng."

Cả người Phuong Ly run lên. Nước mắt tuôn không ngừng làm mờ dần những hình ảnh trước mặt.

Từ lúc bước chân vào An Hoa này đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, cô biết mình không được khóc, cho dù có bị người ta khinh bỉ cũng phải tiếp tục kiên trì!

Nhưng lúc này thì không được, tại sao họ lại đem những chuyện xưa ra nói.

Năm đó gia đình đi Lan, chú Minh cũng vì lý do này mà sợ hãi nên đưa cô đến Phuong gia rồi bỏ cô lại, mỗi khi nhớ lại cái đêm cô đứng trước cửa phòng nghe họ bàn về việc vứt bỏ mình, trái tim đều nhói đau nằng liệt.

- Các người cảm hết cho tôi! - Ngọc Mai quát lên một tiếng đồng dặc

- Chị hai, chị lo cho mình trước đi, chị đi với nó có ngày chị em mình âm dương cách biệt đấy. - Triệu Ngọc Chi từ đâu bước tới mặt cong môi đắc thắng

- Mày nói lại lần nữa xem, dám trù ẻo tao à?

Ngọc Mai nhìn Ngọc Chi bằng ánh mắt sắc như dao, giờ tay lên định giáng xuống thì bị Phuong Ly nắm chặt cản lại

- Ngọc Mai được rồi mình không sao, cậu đừng gây chuyện.

- Sao lại không được, bọn họ nói cậu như vậy mà, cậu đã làm gì sai chứ!

- Đừng, vụ lần trước khó khăn lắm mới dàn xếp được, cậu cũng đâu muốn ba mình buồn đúng không? Còn cả anh Thiếu Dương nữa.

Phuong Ly nói xong quay đầu lại chạy vụt vào nhà vệ sinh. Ngọc Mai định đuổi theo nhưng bị cả đám người vây quanh cản lại, giống như họ đã bàn tính với nhau từ trước.

Trong nhà vệ sinh cô ôm mặt khóc, mọi uất ức, sự đau khổ của cô lúc này đều hoá thành nước mắt chảy dọc theo hai má.

Ước gì bên cạnh lúc này có người nói với cô, tất cả đều không phải là lỗi của cô, cô không cần sợ hãi. Đôi lúc cô tự huỷ hoại mình, có đúng cô là ngôi sao xui xẻo nhất thế gian không.

Từng người, từng người bên cạnh cô đều có chuyện, bé Ân hôm trước cũng suýt nữa bị bắt cóc.

Đúng được một lúc, Phương Ly vịn vò rồi tạt vào mặt để dòng nước cuốn trôi những giọt nước mắt, cứ liên tục như thế.

Thế nhưng vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, đi được không xa thì đã nghe giọng nói châm biếm cất lên. Phương Du bước đến, giữa tiếng cười cợt nhả của đám tùy tùng xung quanh cô ta

- Nhìn xem có đứa dám làm mà không dám nhận phải vào đây trốn kìa, đúng là chẳng ra làm sao.

- Tôi đã làm gì mà không dám nhận, cô nói đi.

- Sinh ra xui xẻo đã là cái tội lớn rồi, đồ cặn bã như mày thì có đi đến đâu cũng chỉ là cặn bã thôi, thật nhục nhã cho những người đã sinh ra và nuôi nấng mày.

BỐP

Phương Ly thẳng tay tát Phương Du, một trong những nhân vật quyền lực nhất của trường này.

Giây phút đó tất cả mọi người xung quanh đều bất động vì không nghĩ đến cô dám hành động như vậy, Phương Ly bây giờ đã chẳng còn gì để mất nữa rồi.

- Sao mày dám - Phương Du sững người, ngược mắt nhìn cô trừng trừng, nghiến răng ken két

- Tại sao tôi không dám. Bất kể là ai, một khi bị dồn đến bước đường cùng cũng sẽ phản kháng lại, đừng cho là cả thế giới đều quỳ dưới chân cô.

- Mày dám tát tao.

Sau tiếng thét đó Phương Du lao thẳng vào cô mà đánh, đám đồng bọn thấy thế cũng tiếp tay.

Bọn họ vừa xô ngã cô xuống đất thì những người khác liền tiếp tay cho nhau một người gì chặt cô, một người nắm tóc, một người ngời lên người ra sức tát liên tục vào mặt, có người đứng đó khoanh tay lâu lâu đá vào người cô vài cái góp vui.

Thân thể cô bị họ giữ chặt, có muốn cự quạ hay làm gì khác cũng vô ích.

Họ cũng là người tại sao không đặt vào tình cảnh của cô xem. Có ai lại muốn những người thân bên cạnh mình đều xảy ra chuyện chứ.

Mẹ đã từng nói mỗi người sinh ra trên đời này đều giống nhau, đều là một sinh mệnh có cha có mẹ, phải trân trọng nhau mà sống chứ không phải chà đạp nhau mà sống. Nhưng hóa ra mình trân trọng người khác cũng không chắc gì nhận được sự trân trọng lại. Nếu không thì cô đã chẳng nằm đây.

Chỉ đến khi Phương Ly nằm sóng soài trên mặt đất, người đầy vết thương, khóa miệng toàn là máu họ mới chịu dừng lại.

"Chị Phương Du, nó mà chết thì sẽ to chuyện đó."

"Ngày tháng còn dài mà chị."

Phương Ly cố gắng gượng người dậy lê từng bước chậm chạp vào phòng y tế, bọn người trước mặt thì cố nắm chặt cánh tay ngăn Phương Du ra tay tiếp nhưng không được.

À ta hung hăng chạy theo dùng hết sức mà xô cô, không để ý rằng lúc đó cô đang đứng gần nơi cầu thang.

“Á”

Bị xô bắt ngờ từ sau lưng Phương Ly hụt chân ngã lăn xuống, đầu đập vào bức tường phía dưới.

Phương Du lúc này mới bình tĩnh, mặt mày tái mét, hoảng sợ kéo theo đồng bọn chạy mất.

Chất lỏng ấm nóng nhẹ lăn dài từ đỉnh đầu xuống gò má, xuống cổ rồi nhuộm đỏ cả chiếc áo đồng phục trắng Phương Ly đang mặc.

Là máu...

Nền đất loang ra một vùng máu tươi, mỗi lúc một nhiều, cô choáng váng quay cuồng, trước mắt mờ mờ ảo ảo sau đó tối đen như mực, trong đầu lại văng vẳng tiếng nói

"Phương Ly, con phải nhớ cho kỹ, nhóm máu của con rất hiếm nên con tuyệt đối không được để bản thân chảy quá nhiều máu có biết không?"

Mẹ ơi!

Cả người đau đến mức xương cốt như muốn gãy vụn trong đó, đầu cũng đau.

Có phải cô sẽ chết không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Anh cũng biết nổi giận

Ánh nắng ấm áp dịu dàng xuyên qua từng chiếc lá xanh lên lối vào khung cửa hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt đầy vết thương của cô gái. Cô vừa trải qua một giấc ngủ dài, dài đến mức không còn nhớ mình đã mơ thấy gì, chỉ biết cảm giác nó mang lại cho cô thật khủng khiếp.

Phương Ly mở mắt tỉnh dậy trên giường bệnh. Trước mắt cô là một người thanh niên đang nở nụ cười mừng rỡ.

Là anh. Lúc nào cô xảy ra chuyện mở mắt ra cũng là anh ở cạnh bên. Ân tình của anh đời này làm sao trả hết đây?

- Em tỉnh rồi. Em đã ngủ lâu lắm rồi có biết không?

Cô cố cử động chân tay, cả người đều đau nhức, cổ tay thì đang được truyền dịch. Con đau làm cô muốn ứa nước mắt. Nhất là phần đầu truyền xuống cảm giác đau buốt.

- Em nằm yên đó. Không được cử động. - Minh Khải nhẹ nhàng ép cô nằm lên giường bệnh, anh làm rất nhẹ tay vì sợ đụng trúng vết thương của cô

- Anh...em... - Phương Ly hơi thở yếu ớt, đôi môi run rẩy, mỗi lần cô cố nói điều gì đó thì cơ mặt và đầu đều rất đau nên không thể tròn chữ được.

- Em đau thì nghỉ đi, đừng nói gì cả. - Trái tim anh thất lại

- Cảm...on...anh...đã...cứu em...

- Chuyện đó...chuyện đó để nói sau đi. Ổn rồi. Anh hứa từ giờ sẽ không để Phương Du đó bắt nạt em nữa đâu. - Minh Khải dịu dàng nắm lấy bàn tay cô

Yên lặng một hồi lâu Phương Ly lại khó khăn lên tiếng

- Giang Tuấn...đừng cho...anh...ấy...biết.

Thật ra ý cô là Giang Tuấn đang phải chăm sóc mẹ anh bị bệnh, đã đủ mệt mỏi buồn phiền, cô không muốn khiến anh lo lắng thêm. Hai người là bạn thân của nhau nên cô lo anh Minh Khải sẽ báo lại.

- Em thôi đi, bây giờ em nhìn lại mình xem có bộ dạng thế nào mà còn nghĩ cho Giang Tuấn. Lúc đến bệnh viện mạng sống của em suýt là không giữ được biết không? Lẽ nào cảm nhận của cậu ấy còn quan trọng hơn cả bản thân em à?

Minh Khải thế mà lại nổi giận đùng đùng trước một câu nói của cô. Đây là lần đầu tiên trong đời Phương Ly thấy anh lớn tiếng như vậy.

- Em...em...xin...

Minh Khải mắt chớp liên tục, lúng túng hạ giọng

- Anh mới là người phải xin lỗi, vừa rồi không nên lớn tiếng với em, xin lỗi em. Chỉ là...

/Chỉ là anh không thể chịu được khi em lần nào cũng nhắc tên cậu ấy trước mặt anh. Trong lòng em, anh là gì?/

Anh cố giữ lại những lời trên trong lòng, ngoài mặt điềm nhiên

- Thôi, bây giờ anh có chuyện quan trọng phải làm, để anh gọi y tá vào, lát nữa anh sẽ quay lại thăm em sau. Chuyện ở nhà Lâm Hạo em cũng không cần phải lo gì cả.

Minh Khải nói rồi quay đầu bước đi, nhanh chóng mất hút sau cánh cửa.

.....

- Anh Minh Khai, sao bỗng dưng anh lại muốn gặp em?

Minh Khai hẹn Phương Du vào phòng học trống để nói chuyện, vừa thấy anh cô ta đã vô cùng mừng rỡ.

Kể từ lúc hủy hôn đến nay cô ta vẫn không ngừng bám theo anh mọi lúc mọi nơi, bày đủ mọi cách thu hút sự chú ý, vẫn hy vọng có ngày anh hồi tâm chuyển ý mà quay về.

Minh Khai dùng ánh mắt hung tợn nhất để mà nhìn Phương Du, anh tiến một bước, cô ta lùi một bước

- Chuyện, chuyện gì vậy anh? - Phương Du chột kinh hãi trong lòng

- Hôm nay tôi không có tâm trạng đâu, cô nên tự thú những gì mình đã làm đi.

- Ra là anh vì con nhỏ đó mới đến gặp em

- Bớt làm trò ngu ngốc đi. Cho dù không có em ấy tôi cũng không bao giờ thích cô đâu.

- Nếu không thích em tại sao ban đầu anh lại đồng ý hôn sự với em - Phương Du gào lên

- Tôi hỏi lần cuối, ngày trước có phải là cô ganh ghét nên mới vu oan cho Phương Ly ăn cắp không?

- Phải, là em làm, vậy thì sao? Là do nó dụ dỗ anh trước, nó đáng chịu như vậy. - Phương Du đang kích động, lời lẽ liên tục trào ra không suy nghĩ

- Thế cô làm bằng cách nào? - Minh Khai chột hạ giọng nghiêm túc hỏi

Phương Du khoanh tay trước ngực cười một tràng hả hê

- Thứ nó quý nhất là tình bạn, cho nên em để nó bị chính đứa bạn thân nhất vu tội ăn cắp. Nó còn phải cảm ơn em đã dạy cho nó một bài học bổ ích nữa đấy chứ.

- Vậy người bạn đó tên gì?

Phương Du che miệng cười to

- Lục Hiểu Lam. Bạn thân gì chứ, chỉ cần đứng trước đồng tiền thì ai cũng...

Cô ta đang nói thì ngừng hẳn. Hình như...có gì đó không ổn. Chết.

- Vật chứng có rồi, tìm thêm nhân chứng nữa là ổn, tôi nên "thưởng" cô thế nào thì tốt đây. - Minh Khai lấy trong túi ra chiếc bút ghi âm nhỏ giờ lên cao

- Hồi này chỉ là em xúc động quá nên mới nói vậy, thật ra em chẳng vu oan ai cả. - Phương Du cố hết sức lấy lại tinh thần, nở nụ cười méo mó che đậy

- Cô đang kể chuyện cười trước mặt tôi đấy à?

- Lời em nói đều là thật. - Phương Du vẫn cứng miệng

- Thế tôi nên đem những lời vừa rồi đưa cho ai nghe đây, ba cô, toàn thể học sinh trong trường, hay là...tôi đem thẳng tới công an để họ điều tra lại, cộng thêm lời khai của người mà cô thuê chắc cũng đủ rồi chứ. Để xem lúc đó còn ai có thể gọi cô một tiếng Phương tiểu thư không?

- Anh sẽ không làm thế đâu. - Phương Du tin chắc với suy nghĩ của mình

- Tôi rất nể mặt ba của cô nên chỉ phạt cô thứ nhất là dọn rác sân trường một tháng, thứ hai đi tự thú về những hành vi mình đã làm với toàn trường, thứ ba từ nay về sau không được có bất kì hành vi nào gây tổn thương cho Phương Ly nữa.

- Em không muốn.

- Nếu như không làm, tôi sẽ tổng khứ cô ra khỏi An Hoa này và còn "khuyến mãi thêm quà" cho cô. Giờ nói đi, làm hay không làm?

Minh Khai hét to lạnh lùng, đôi mắt chứa đựng sát khí khiến Phương Du như đứng không vững, toàn thân cô ta run lấy bầy.

Anh Minh Khai tại sao lại biến thành một người xa lạ thế này.

Phương Du dùng hai tay hết sức bấu chặt lấy váy đồng phục, cô có cảm giác nếu câu trả lời là không anh sẽ xuống tay với cô ngay tại đây.

Có ai đó đã từng nói anh ấy không biết nổi giận. Sai cả rồi. Là tại con nhỏ đó sao?

- Được, em làm.

- Nếu thiếu một việc thì tôi sẽ lại tìm cô đấy.

Minh Khải buông lời đe dọa rồi quay lưng rời khỏi mặc kệ cho người con gái trong phòng nổi điên la hét đến khản cổ

"Dương Minh Khải anh đừng phí công nữa, dù anh có vì con nhỏ đó làm bao nhiêu chuyện thì nó cũng không yêu anh đâu."

.....

Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, mới đó mà đã đến ngày Phương Ly xuất viện.

- Chị, cảm ơn chị thời gian qua đã chăm sóc em, cho em gửi lời cảm ơn đến các bác sĩ nữa. - Phương Ly tươi cười nói với chị y tá

- Tụi chị chỉ làm đúng nghĩa vụ thôi. Nếu em muốn cảm ơn hãy cảm ơn bạn trai em đấy. - Chị y tá hòa nhã dịu dàng

- Bạn trai? - Phương Ly ngơ ngẩn

- Phải, nhóm máu của em quá hiếm, nếu như không nhờ cậu ấy cho máu thì mọi người cũng chẳng làm được gì.

Cô hiểu rồi, chắc chị đang nói đến anh Minh Khải, vì anh đưa cô đến đây mà không nói rõ ràng nên mọi người hiểu nhầm.

Mà nói như vậy trong người cô đang chảy dòng máu của anh sao?

Mặt cô có chút đỏ.

- Em biết không, rất nhiều chị em trong bệnh viện ganh tị vì em có bạn trai vừa đẹp trai lại vừa hết lòng yêu em như vậy đấy.

- Sao chị? - Phương Ly bận suy nghĩ nên nghe không rõ

Chị y tá kể lại bằng ánh mắt long lanh ngưỡng mộ vô cùng

- Còn sao nữa. Cậu ấy ôm chặt em đến đây mặc cho cả người dính đầy máu, hét lớn gọi bác sĩ. Khi bệnh viện không có nhóm máu của em cậu ấy một giây cũng không do dự bảo hãy lấy của cậu ấy đi. Mà cậu ấy cũng khỏe thật, đã truyền rất nhiều máu còn có thể ngồi dựa lưng cạnh em một lúc cho đến khi bạn và anh trai cậu ấy đến thì mới chịu nghỉ ngơi đấy. Nếu cả hai đều không mặc đồng phục chắc có khi người khác còn nghĩ là hai vợ chồng nữa.

Khỏe thật Phương Ly rung rung, vậy mà cô lại chẳng hay chẳng biết gì cả, sau khi xuất viện về nhà nhất định cô cảm ơn anh ấy một cách tử tế nhất. Nhất định.

Mà...anh Minh Khải có anh trai sao? Lần đầu cô mới được nghe đấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Không phải dành cho anh

Tờ mờ sáng, khi khắp nơi vạn vật vẫn còn bị bao phủ bởi màn sương mờ ảo trắng xóa cùng từng đợt không khí lạnh chưa được ánh mặt trời xua tan Phương Ly đã trở mình thức giấc.

Sau mấy ngày nằm trên giường bệnh cô đã suy nghĩ rất kỹ, trên đời này còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, không có thời gian cho những điều không đáng nữa.

Thí dụ như chuyện quan trọng mà cô đang làm lúc này đây.

Tiếng lửa tí tách, tiếng dao va chạm với thớt, tiếng chảo chảo lần lượt vang lên đều đều trong căn phòng bếp rộng lớn.

Sau một hồi miệt mài cuối cùng Phương Ly cũng hoàn thành xong món cơm đặc biệt thơm phức với nụ cười mãn nguyện trên môi.

Tạm thời để chúng trên bàn, cô phóng lên lầu thay đồng phục.

Nào ngờ lúc quay trở lại liền chết lặng đã thấy kẻ nào đó đang ung dung thưởng thức "tấm lòng" của cô. Đoán chừng là anh đối bụng nên dậy sớm, nhưng mà...

- Này, dừng lại đi, cái này là của tôi, anh không được ăn nó đâu!

- Sao lại không ăn được, cô bỏ độc trong đó à? - Lâm Hạo dừng đũa, giọng lạnh băng hỏi

- Độc cái gì chứ. Nó là dành cho ân nhân cứu mạng của tôi đây.

- Ân nhân cứu mạng? Ai vậy? - Lâm Hạo thản nhiên hỏi

Đôi mắt Phuong Ly như có làn sương mỏng manh tuyệt đẹp, mỗi lần nhớ đến cô đều không khỏi xúc động vô cùng

- Anh biết rồi còn hỏi, là anh Minh Khải. Mấy hôm trước anh ấy đã vượt cả quãng đường mang tôi đến bệnh viện rồi truyền rất nhiều máu cho tôi. Nếu không có anh ấy chắc giờ này tôi đã là cô hồn vất vưởng xó nào rồi, vậy mà...những gì tôi có thể làm được cho anh ấy chỉ có thể này.

Lâm Hạo mất ba giây để xử lý thông tin, động thái sau đó là tiếp tục ung dung gấp một miếng sườn bỏ vào miệng.

Phuong Ly không nhìn được nữa, cô đưa tay gạt đồng hồ ăn lại rồi trừng mắt hét lên

- Con người anh bất lịch sự cũng vừa thôi chứ. Tôi đã nói rõ vậy rồi mà. Tuy đây không phải là sơn hào hải vị gì quý giá nhưng trong đó chứa biết bao tình cảm và tấm lòng của tôi, nó không phải dành cho anh đâu. Anh cũng có tay có chân thích thì có thể tự nấu không thì bảo mấy chị Mai, Lan, Hoa, Huệ xuống nấu cho anh đi. Tóm lại cả tháng nay mỗi ngày tôi sẽ đều dậy sớm làm cơm cho anh Minh Khải, anh cứ nghĩ là chúng có độc đi, đừng có mà ăn nữa đây nhé.

Lần đầu tiên trong đời cô dám lên giọng lớn tiếng khi nói chuyện với anh như thế.

Thật ra là bức tức tích tụ trong lòng.

Còn nhớ lúc cô bị thương nặng nằm bệnh viện Lâm Hạo này không hề xuất hiện hay gửi một lời đến cô.

Lúc cô xuất viện trở về, ngoại trừ bé Ân nghĩ cô đi du lịch thì trong nhà dù là bình thường không thích cô cũng quan tâm hỏi han cô đôi câu, chỉ trừ người trước mặt.

Anh ta đã bắt nhân thì tại sao cô không thể bắt nghĩa.

Lâm Hạo ngẩng đầu, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô, không hề chớp mắt. Không phải là ánh nhìn lạnh lùng hằng ngày mà nó có cái gì đó rất lạ cô không giải thích được.

Nhưng nó lại khiến cô giật mình, sự bối rối trên gương mặt càng lúc càng rõ ràng hơn.

Phuong Ly hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần hứng chịu cơn thịnh nộ của anh và những lời lẽ kiêu như

"Cô càng ngày càng to gan, dám ăn nói với tôi kiêu như vậy. Cô cho là đồ ăn mình làm quý giá lắm à?"

Nào ngờ hai phút rồi ba phút, không gian vẫn bao trùm sự im lặng. Lâm Hạo lãnh đạm bỏ đũa xuống đứng dậy đi thẳng lên phòng.

Sáng hôm đó anh cũng không ăn sáng mà đi thẳng đến trường luôn.

Gi thế này, rõ ràng cô không sai, vậy mà tự dung lại thấy có lỗi là thế nào. Với lại, thà là khi này anh ta nể cô, chứ cô cô còn thấy thoải mái hơn đây.

Điên rồi!

.....

Phuong Ly đi bộ trên con đường quen thuộc tới trường. Buổi sớm không khí trong lành, những hàng cây xanh, nhưng cánh hoa được bao phủ bởi những giọt sương tinh khiết đẹp lung linh trong nắng sớm, nhìn ngắm chúng khiến tâm trạng cô thoải mái dễ chịu hơn.

Lúc bước vào hội học sinh vẫn chưa có ai nên cô tranh thủ lấy sách vở ra ngồi ôn bài luôn.

Có lẽ vì quá chăm chú nên có bóng người bước vào, khẽ đưa bàn tay vươn ra từ sau lưng bịt mắt cô không hề biết.

- Đoán xem ta là ai???

Phuong Ly mừng rỡ vô cùng. Giang Tuấn đi học lại rồi.

Khi anh vừa thả tay cô khẽ mở mắt ra. Giang Tuấn kéo ghế ngồi cạnh bên cô, trên môi nở một nụ cười tuyệt đẹp

- Mẹ anh thế nào rồi? - Cô lên tiếng trước

- Mẹ anh khỏe rồi, cảm ơn em. - Giang Tuấn không nghĩ câu đầu tiên của cô lại là như thế bởi vì cô vừa trải qua chuyện khủng khiếp thế nào

- Vậy em yên tâm rồi. - Cô nở nụ cười nhẹ nhõm

- Phương Ly, tại sao em lại không kể anh nghe về chuyện đã xảy ra với em, còn bảo mọi người không được cho anh biết. - Giang Tuấn không còn cười nữa, giọng nói đanh thép hẳn đi như đang chất vấn, nhìn thấy gương mặt cô vẫn còn lưu lại vết thương mà trong lòng đau xót.

- Vì... mẹ anh đang bệnh, cho nên...

- Sau này em đừng có như thế nữa! - Anh la to cản lại câu nói của cô

Đây là lần đầu tiên Phương Ly thấy Giang Tuấn nổi giận với mình, anh nổi giận vì quan tâm cô, vì lo lắng cho cô. Cô biết chứ... nhưng mà...

- Lễ hội khiêu vũ năm nay, chúng ta làm bạn nhảy với nhau nhé. - Giang Tuấn lên tiếng đề nghị, khuôn mặt tuyệt mỹ vẽ nên ý cười cùng sự mong đợi

Phương Ly ngạc nhiên đến mức tưởng mình nghe nhầm.

Nữ sinh trường này muốn làm bạn nhảy của anh hầu như là gần hết, tại sao anh lại chọn cô chứ, cô nhảy cũng chẳng phải là giỏi lắm, lại không quá xinh đẹp. Hơn nữa mẹ anh đã từng bảo phải biết chừng mực, làm sao bây giờ?

- Chỉ là nhảy một điệu thôi mà, anh mời mà em không đồng ý là em không nể mặt anh.

- À... thôi... em... em nhảy tẹt lăm. - Cô cố viện lý do để từ chối

- Tẹt gì, hôm diễn kịch em nhảy tốt thế còn gì?

Lý do này cũng không được.

- Là nhờ anh cả thôi. - Phương Ly suy nghĩ phương án khác - Nói chung em không tham gia đâu... vì hôm đó em có việc...

- Không! Em NHẤT ĐỊNH phải tham gia. - Giang Tuấn nói như đang ra lệnh, rồi anh dứt khoát - Anh sẽ cho mọi người thấy em hoàn toàn không giống như họ nói, anh không tin vào ba cái chuyện mê tín nhảm nhí đó, để coi anh đánh vào em có bị gì không?

- Ấy, anh đừng có nói gở. - Phương Ly lo lắng, theo quán tính đưa tay bàn lên che miệng anh lại

Sau vài giây nhận thức ra hành động mạo muội của mình, cô đỏ mặt giật mình rút tay về nhưng anh đã kịp nắm chặt tay cô, tay còn lại xoa đầu cô.

Phương Ly ngượng ngùng không dám nhìn thẳng, lại nhìn ra trước cửa, vô tình thấy Lạc Anh đang cùng một vài người đứng đó trông mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Anh Giang Tuấn, anh đi học lại rồi à. Bác gái thế nào rồi anh. - Lạc Anh bước vào, cố bình tĩnh đến gần anh, ép mình nở nụ cười

Giang Tuấn vẫn thái độ cũ, yên lặng không nói gì. Tú Lan đứng bên cạnh tức thay nên góp lời

- Có thể anh không biết, lúc anh nghỉ học trường ta có chuyện "rất hay" xảy ra đấy.

RẦM

Cú đập bàn đầy uy lực của anh làm bọn họ tái mét mặt mày.

- Nghe nói Phương Du bị phạt rồi, nhưng nếu để tôi biết chuyện "rất hay" đó có liên quan đến các người, dù chỉ là nhỏ nhất thì tôi sẽ không để yên đâu. - Giang Tuấn đứng phắt dậy chỉ tay vào từng người, ánh mắt sắc bén lộ ra tia lạnh lẽo vô cùng

- Anh... anh đang nói chuyện gì thế... tui em... đâu có liên quan gì đâu! - Tú Lan lùi lại sợ hãi

- Tốt nhất là vậy đi nhé.

Lúc đó Lâm Hạo cùng một số người nữa bước vào nên mạnh ai nấy im lặng quay về chỗ ngồi.

- Hội trường, trước khi họp em có ý kiến. - Một nữ sinh giơ tay cao nói

- Nói đi. - Lâm Hạo cho phép

- Em thấy việc chấp thuận yêu đương trong hội sẽ ảnh hưởng không tốt lắm, giả dụ như sáng nay lúc bước vào cửa thấy một số cảnh tượng khiến em đỏ mặt muốn đi ra. Em sợ lát nữa lúc họp bản thân nhớ lại sẽ không tập trung được.

Cô gái nói xong liền sau đó quay qua nháy mắt với Lạc Anh.

- Em cũng thấy vậy đó. - Một nữ sinh tiếp lời

Phuong Ly không tin được, họ nói gì thế này, cứ như thể đã thấy cảnh tượng gì quá đáng lắm vậy.

- Sau này không được làm thế trong hội học sinh, tôi cho phép yêu đương đã là quá đáng lắm rồi. - Lâm Hạo băng lãnh thâm trầm nhìn cô, nhưng rất nhanh liền đem tầm mắt của mình dời đi, không ai thấy.

- Hội trường, cậu muốn cũng có thể làm vậy mà, tôi dám cá những người thấy chương mắt toàn là thành phần ganh tị hạnh phúc người khác. - Giang Tuấn nâng môi cười

- Trường này muốn mờ ám không thiếu chỗ, hay để tôi giới thiệu chỗ tốt cho hai người. - Lâm Hạo nhàn nhạt nói mà không nhìn ai

- Vẫn là chỗ này tốt hơn, không gian thoáng đãng còn có rất nhiều khán thính giả. - Giang Tuấn nhàn nhã dựa lưng vào ghế

- Thôi thì phòng này cũng rộng, ngày mai tôi gọi người đến ngăn đôi ra.

- Ban đầu cậu chấp nhận chúng tôi quen nhau, bây giờ nuốt lời, còn muốn cản trở?

- Tôi không nuốt lời nhưng các người nên biết chừng mực.

- Tôi không biết chừng mực khi nào, cậu còn chưa hỏi là họ thấy cái gì mà?

- Thấy cái gì thì cũng là có thấy, ít hay nhiều đều là có thấy, tóm lại một câu trong phạm vi hội học sinh thì nên tuân thủ.

- Được, lần này tôi nhịn cậu. Phuong Ly lát anh dẫn em đi nơi khác chúng ta tiếp tục. - Giang Tuấn nhún vai cười

Hội phó một câu thì hội trưởng liền đáp lại một câu, biến hội học sinh thành nơi thí phân định thắng thua.

Phuong Ly ngo ngàng. Hai người này sao vậy? Chẳng phải họ là bạn tốt thường cùng nhau chơi cờ vua trong trường sao?

Mà Giang Tuấn, anh vừa nói gì vậy...tiếp tục là thế nào, đừng cố ý gây hiểu lầm nữa mà!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Dù thế nào cũng không xuất hiện

Sau cuộc đấu khẩu giữa hội trưởng và hội phó, buổi họp bắt đầu trong bầu không khí căng như dây đàn. Lâm Hạo lật sổ họp ra thông báo, cả phòng nín thở dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt anh.

- Tháng sau trường chúng ta có lễ hội khiêu vũ...

- Tôi sẽ khiêu vũ cùng với Phuong Ly.

Mọi ánh mắt đều lập tức đổ dồn về phía ngược lại, âm thanh bàn tán sục sôi.

Nguyên nhân thứ nhất, trong suốt những năm qua Giang Tuấn là người đầu tiên dám cả gan lên tiếng cắt ngang lời hội trưởng khi anh đang nói chuyện, nguyên nhân thứ hai là nội dung lời tuyên bố vừa rồi.

- Yên lặng. Tôi là đang thông báo không phải hỏi ý kiến nên các người không cần lên tiếng đâu. - Giang Tuấn lạnh lùng ánh mắt anh quét một lượt

- Anh không được làm vậy! - Lạc Anh không nhịn thêm được phần uất lên tiếng

- Cô là ai và có cái quyền gì bảo tôi không được. - Giang Tuấn thẳng thừng nói

Lạc Anh đưa tay vò nát trang giấy trắng trước mặt. Lễ hội khiêu vũ An Hoa 5 năm mới tổ chức một lần, nó có ý nghĩa thế nào ai ai cũng biết.

Cô đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, chờ đến tưởng chừng không thể chờ được nữa, nhưng tại sao anh lại nhảy với nó, người xứng đáng nhảy cùng anh chỉ có mình cô mà thôi.

Bất chợt một ý tưởng lóe lên trong đầu, Lạc Anh không còn giận dữ mà thay vào đó cố giấu nụ cười vui sướng trên môi

/Được lắm Phuong Ly, mày nghĩ tao sẽ để yên cho mày hôm đó tỏa sáng như một nàng công chúa bên cạnh anh Giang Tuấn à. Không đâu. Ngược lại, tao sẽ khiến mày từ ngày đó trở về sau không thể ngóc đầu lên nhìn ai được nữa./

- Tôi sẽ không tham gia, mọi người cứ tùy ý chuẩn bị đi.

Một chuỗi âm thanh thất vọng tràn ngập khắp phòng họp.

Câu nói lạnh lùng của Lâm Hạo lại tiếp tục giáng thêm một đòn vào trái tim của các nữ sinh, bao nhiêu hy vọng trước đó của họ đều thành tro bụi bay theo gió.

Hội phó đã có chủ, giờ đến cả hội trường cũng không không chịu có mặt, thôi thì thà lễ hội không tổ chức còn hơn.

Phuong Ly từ đầu đến cuối ngồi đờ như bị sét đánh trúng nhưng trong lòng khóc không thành tiếng.

Khi này cô đã cố từ chối khiêu vũ cùng Giang Tuấn được mà bây giờ anh lại đứng trước mọi người nói như thế thì bảo cô phải làm thế nào.

Chẳng lẽ giống như câu "Ý trời khó cãi sao?"

.....

Giờ ra chơi canteen chính của trung học An Hoa lúc nào cũng ồn ào và đông đúc, trái ngược lại canteen phụ có phần im ắng và vắng người hơn.

Đúng giờ đã hẹn Phuong Ly mang theo một chiếc hộp hình vuông lớn đến để xuống bàn rồi ngồi đối diện với Minh Khải.

- Đây là món com em tự tay làm, anh dùng thử rồi cho em ý kiến nhé.

Cô nở nụ cười rực rỡ, ánh mắt sáng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ, mở nắp hộp ra từ từ đưa đến trước mặt anh.

- Em biết bình thường anh không thiếu những món ăn ngon nhưng em vẫn muốn làm chút gì đó cho anh. - Vừa nói cô vừa đưa thìa cho anh

- Em không cần phải vậy đâu. - Minh Khải lắc lắc đầu.

- Anh đã cứu em một mạng, làm sao em chỉ nói câu cảm ơn suôn được. Chưa hết...

- Đừng bao giờ nói cảm ơn với anh nữa! - Câu nói còn chưa hết đã bị Minh Khải cắt ngang

- Há? Tại sao? Anh đã cứu mạng của em cơ mà? - Cô không hiểu

- Tại vì... Tóm lại là sau này đừng bao giờ nói cảm ơn anh nữa. Anh không xứng.

Phuong Ly chắc chắn mình không nghe nhầm ba chữ cuối, nhưng tại sao anh Minh Khải lại nói thế chứ, anh không xứng thì còn người nào xứng đây?

- Thôi, vậy anh ăn com đi, xem thử em làm thế nào. - Phuong Ly trong lòng không ngừng hồi hộp, bởi cô đã đặt hết tâm tình vào đây

- Ừm, thế anh không khách sáo. Em cũng ăn cùng anh đi.

- Hồi sáng em ăn no lắm rồi, anh cứ ăn đi.

Phuong Ly rót cho anh một ly nước sau đó chống hai tay lên cằm, nhìn anh ăn ngon miệng mà liên tục mỉm cười.

Minh Khải cho từng miếng com vào miệng nhai nuốt ngon lành, cảm giác như có một dòng nước ấm áp đang chảy qua tim, com cũng ngọt dịu vô cùng.

Anh vừa ăn chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn cô nhưng lại không dám nhìn quá lâu vì ngại bị cô phát hiện.

Anh thực sự rất thích đồ ăn cô làm, càng thích sự dịu dàng ân cần, đáng vẻ lúc này của cô.

Nhưng rồi một tia chua xót hiện lên trong mắt.

Chỉ tiếc... tất cả mọi thứ đều là cô dành cho ân nhân đã truyền máu cứu mạng mình, dù đó có là anh hay ai khác thì cách đối xử của cô chắc cũng không có khác biệt.

- Anh thích ăn món gì cứ bảo em nhé, món lạ thì em có thể học. Còn nữa, nếu như có chuyện gì em có thể làm được cho anh thì anh cứ nói, em nhất định sẽ không chối từ.

- Có thật là chỉ cần anh nói ra em sẽ không từ chối không? - Đôi mắt anh vụt qua tia sáng

Phuong Ly gật mạnh đầu.

Đôi mắt nâu của Minh Khải nhìn bề ngoài êm ả như mặt hồ nhưng đằng sau đó chứa đựng những cơn sóng đang đấu tranh dữ dội, rồi cuộc hồi lâu lý trí cũng không thắng được con tim, anh mở miệng

- Vậy, lễ hội khiêu vũ năm nay... em làm bạn nhảy của anh nhé.

- Sao... anh không nói sớm hơn. Nếu như anh nói sớm hơn thì... - Về lúng túng liền hiện lên trên gương mặt Phương Ly, cô cúi đầu khó xử

- Sớm hơn? Ý em là sao?

- Hồi sáng này Giang Tuấn ở trong hội học sinh tuyên bố trước mặt tất cả mọi người là sẽ nhảy cùng em, sau đó tin đồn lập tức lan truyền đi, anh ấy cũng quay sang khuyên em đừng làm anh ấy mất mặt nên em... đã đồng ý rồi.

Tay cầm muống của Minh Khải không còn sức lực nên đành bỏ xuống.

Lại là Giang Tuấn. Anh rõ ràng là gặp cô trước cậu ấy, thích cô trước cậu ấy nhưng lúc nào anh cũng đến sau.

Là ý trời sao? Từ nhỏ đến lớn chuyện gì anh cũng thua kém cậu ấy.

- Thế thì đành thôi vậy. Nhưng mà, nếu như hôm đó Giang Tuấn không xuất hiện, thì em hãy gọi cho anh, anh nhất định sẽ đến. - Mãi một lát sau, giọng nói trầm ấm của anh mới vang lên

Phương Ly kinh ngạc ngược nhìn lên, tại sao anh Minh Khải lại bảo Giang Tuấn sẽ không xuất hiện chứ.

Chuyện khiêu vũ là do anh ấy đánh tiếng với cô trước, nếu không xuất hiện thì khác nào...

- Á, thôi chết, em mượn sách thư viện hôm nay là hạn chót, em phải đi trả đây. Anh ăn ngon miệng nhé. Ngày mai anh muốn ăn món gì thì tối nay cứ gọi cho em. Tạm biệt anh.

Minh Khải đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô đến khi khuất hẳn. Món cơm trước mặt thực sự rất ngon nhưng anh chẳng còn lòng dạ nào để ăn nữa.

.....

Lúc tan trường Phương Ly bị một đám nữ sinh chặn đường, không cần nhìn mặt cô cũng biết là ai.

- Lễ hội khiêu vũ mày cũng mặt dày mày dạn tham gia. Thật ra không biết xấu hổ. - Mỹ Huệ lên tiếng khiêu khích

- Này, cô ăn nói cẩn thận đấy!

- Tốt nhất mày đừng nên tới. - Mỹ Huệ nhếch mép cười

- Tại sao? - Phương Ly hừ một tiếng

- Vì thứ xui xẻo như mày sẽ làm bẩn anh Giang Tuấn. - Mỹ Huệ nói bằng giọng khinh miệt

- Tôi mặc kệ các người. - Những câu nhảm chán này cô đã nghe quá nhiều nên chẳng còn cảm giác nữa

- Mày đừng có mơ mộng viễn vông nữa, chẳng phải mày đang quen ông già sáu bảy mươi tuổi đi siêu xe mà, nhớ dẫn tới cho tụi tao xem nhé, tụi tao rất trông đợi đấy!

Cả đám cười vang chế nhạo cô, họ cứ nhai đi nhai lại vụ lần trước ở lễ hội diễn kịch, đến bây giờ lời đồn cô được đại gia bao nuôi vẫn râm ran trong trường, còn là ông già sáu bảy mươi tuổi nào đó đi siêu xe.

- Các người xong chưa, mau tránh đường cho người khác đi!

- Dù thế nào thì anh Giang Tuấn cũng không xuất hiện đâu, lần nào chẳng như vậy. Mày cứ chờ mà coi bản thân sẽ trở thành trò hề cho cả An Hoa thế nào nhé. Tụi bây đi.

Tại sao hết anh Minh Khải rồi bây giờ đến cả Mỹ Huệ cũng bảo là Giang Tuấn sẽ không xuất hiện chứ?

Lần nào chẳng như vậy.

Lẽ nào... trước đây anh ấy từng như vậy với những cô gái khác sao? Thế còn với cô...??? Liệu anh sẽ bỏ rơi cô?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Lọ lem bị bỏ rơi

Tối hôm nay là lễ hội khiêu vũ năm năm một lần của An Hoa.

Rất nhiều người tùm tùm lại bàn tán, đoán già đoán non, còn cá cược với nhau rằng Giang Tuấn sẽ vì nguyên nhân Phương Ly cô là ngôi sao chổi xui xẻo, vừa nghèo vừa xui xẻo mà sẽ không xuất hiện hoặc xuất hiện cùng cô gái khác.

Giang Tuấn dặn dò cô dù thế nào cũng đừng nghe bọn họ nói bậy.

Điện thoại trên giường phát ra lời bài hát quen thuộc. Thấy trên màn hình hiển thị cái tên mà mình đang nghĩ đến, cô nhanh chóng cầm lên nghe

- [Phương Ly, hôm nay anh không thể đến được, anh xin lỗi.]

Đầu dây bên kia vừa cất lên câu nói, nụ cười trên môi cô liền biến mất như chưa từng tồn tại.

Thế có nghĩa là tất cả những lời Mỹ Huệ nói tất cả đều đúng sao?

- [Anh bận gì à?] - Hít thở vài cái trấn an mình, cô cất tiếng

- [Tối nay em ở nhà nghỉ ngơi đi, lần sau anh sẽ dẫn em đến nơi khác vui hơn. Cho anh xin lỗi nhé, ngày mai anh sẽ giải thích với em sau.]

- [Vậy...anh cứ lo việc của mình đi.]

Tít...tít...tít...

Cuộc gọi kết thúc, Phương Ly cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay, dường như có cái gì nhói lên ở tim, là cảm giác hụt hẫng, thật giống với hôm anh bỏ cô lại ở rạp chiếu phim.

Giờ thế nào đây? Thay đồ làm tóc xong cả rồi, thật là uổng công này giờ chị Gia Mỹ giúp cô chuẩn bị quá.

- Phương Ly giờ này sao em còn ở đây? Chị dặn anh Trí đợi chờ em đến đó rồi. - Gia Mỹ mở cửa bước vào phòng cô

- Thôi chị, em không đi nữa, em thấy hơi mệt với nhức đầu nữa nên chắc em ở nhà.

Chị Gia Mỹ vốn là một người rất tinh ý, lời nói dối và biểu hiện kém cỏi này vốn không qua mắt được chị

- Làm người không thể thiếu chí khí như vậy. Chỉ vì kẻ nhảy chung với em không đến thì em cũng ở nhà luôn sao?

- Nhưng mà...đâu có ai nhảy với em, chẳng lẽ ngồi một góc nhìn mọi người khác nhảy, vậy kì lắm. Vội lại...

- Em xinh đẹp như vậy, rồi sẽ có mời em nhảy thôi mà. Tin chị đi, phải cho cái tên cho em leo cây biết thế nào là hối hận.

Rốt cuộc nói qua nói lại vẫn không thể thắng nổi chị Gia Mỹ. Vội lại trong lòng dường như có cái gì đó thôi thúc buộc cô phải đến buổi tiệc.

.....

Lễ hội khiêu vũ của trung học An Hoa rất náo nhiệt.

Những thiếu gia tiểu thư quý tộc bước xuống những chiếc xe sang trọng, trang phục lộng lẫy đắt tiền. Ai ai cũng muốn mình sẽ là người đẹp nhất, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong buổi tối hôm nay.

Trong mắt họ bình thường Phương Ly chỉ là rác rưởi không hơn không kém, nhưng hôm nay thì khác.

Cô mặc bộ váy dạ hội màu trắng trắng thuần khiết, rất hợp với làn da trắng mịn và khuôn mặt thanh tú rạng rỡ, mái tóc dài xõa ra càng làm tăng thêm khí chất thoát tục.

Vẻ đẹp của cô không quá rực rỡ, không quá phô trương, không quá chói lọi nhưng không hề bị lu mờ bởi trước bao nhiêu cô gái chung diện sang trọng trong buổi tiệc.

Chỉ đáng tiếc là một cô gái muốn nhận được lời tán dương trong buổi tối hôm nay điều quan trọng nhất không phải cô ấy đẹp đến thế nào mà là...cô ấy đi cùng với ai.

"Ê, nó đi một mình kia."

"Thấy chưa, mình đã bảo mà."

"Mình thắng cuộc rồi nhé."

Phuong Ly ngoài tai những lời đó để tìm cho mình một góc, dù sao cũng đoán trước được kết quả rồi, họ có miệng cứ để họ nói.

Hội trường khiêu vũ rộng đến choáng ngợp. Khung cảnh xa hoa, đèn chùm thủy tinh chiếu sáng rực rỡ, ngoại trừ những người chơi nhạc còn có bàn tiệc sang trọng, bày đầy những món ăn ngon cùng những chai rượu đắt tiền và những chiếc ly thủy tinh xếp chồng lên nhau hình tháp.

Có thể ngồi đây cũng xem như là một loại trải nghiệm.

Không khí xung quanh đột nhiên im ắng khác lạ, tiếng nhạc du dương cũng dừng lại, đèn tắt đi chỉ chừa những đốm sáng.

Giữa rừng người đó xuất hiện một cặp trai gái khoác tay nhau từ từ bước vào, dường như tất cả mọi hào quang trên thế gian này đều tụ lại và đổ dồn theo từng bước chân của họ.

Người con gái có làn da trắng như tuyết, khoác lên mình chiếc váy dạ hội màu tím đơn giản nhưng lại có thể làm nổi bật lên vẻ đẹp yêu kiều của cô ấy, trang sức lấp lánh dưới ánh đèn, chiếc mặt nạ che kín nửa khuôn mặt khiến cho vẻ đẹp ấy càng thêm ma mị.

Nhưng điều khiến mọi người chú ý hơn hết thảy chính là người còn lại đi cùng cô ấy. Đó một chàng trai với vẻ ngoài tuấn tú, không phải nói là tuyệt mỹ trong bộ vest trắng lịch lãm...

Phuong Ly ngồi trong một góc khuất vẫn có thể nhìn thấy vẻ đẹp trai nổi bật của anh.

Là Giang Tuấn...

Cô cứ nghĩ anh sẽ không đến, hóa ra không phải...

Lại còn... đi cùng với chị Nhã Đình.

"Này, anh Giang Tuấn đi với ai vậy?"

"Khoan, thế có nghĩa là Phuong Ly bị đá?"

"Tôi đã nói mà vừa nghèo vừa xui xẻo như nó, bị đá là phải rồi."

"Không biết là mỹ nhân phượng nào nhỉ?"

"Chỉ nhìn dáng người thì đã biết là xinh đẹp gấp mấy lần con nhỏ xui xẻo đó rồi, bạn nhảy của anh Giang Tuấn mà lại..."

Phuong Ly muốn rời khỏi chỗ này nhưng chân của cô lại không nghe lời, cứ đứng yên nhìn cặp trai tài gái sắc như tiên đồng ngọc nữ đó sánh bước trong tiếng chế nhạo của những người xung quanh dành cho mình.

Không thể phủ nhận họ quả thật rất xứng đôi, đúng như những gì mẹ của Giang Tuấn nói.

Chị Nhã Đình nhất định là cô gái đẹp nhất trong vũ hội này, cho dù đeo mặt nạ vẫn xinh đẹp rạng ngời hường chi là cởi ra. Còn cô chỉ là một cô bé lọ lem, làm sao có phần phước khiêu vũ cùng hoàng tử.

Vậy cũng tốt, cô xem như đã giữ đúng lời hứa với Giang phu nhân.

Nhưng mà... tại sao...

Nếu Giang Tuấn đã muốn khiêu vũ với chị ấy, sao từ đầu lại lôi cô vào?

Tại sao anh cũng giống như bọn họ, mang cô ra làm trò cười?!

Âm nhạc lại được cất lên, Phuong Ly lại không còn chút tâm tình nào, cô quay đầu lại, đi ngược với hướng nhìn của mọi người, ngược với thứ ánh sáng rực rỡ trên kia, dường như bóng tối đang bao trùm lên thân thể cô.

- Này bạn Phuong Ly của chúng ta cứ vậy mà đi sao? Ở lại thưởng thức cho xong đi chứ. - Chỉ còn vài ba bước là ra khỏi cửa hội trường thì có một đám người dẫn đầu là Tú Lan từ đâu đi tới cong môi cười thích thú

- Cô là cái gì mà không cho tôi đi. Tránh ra đi. - Phuong Ly bực mình

- Tao nói rồi, anh Giang Tuấn chỉ chơi đùa với mày thôi, thử như mày mà đòi tèo cao, bị bỏ rơi mà vẫn cố chấp đến đây, nằm mơ cũng không tới lượt mày nhảy với anh ấy. - Tú Lan lạnh lạnh chất giọng si và

- Chừng nào anh ấy nhảy với cô thì cô hãy nói, có khác gì tôi đâu mà lên mặt ở đây. - Phuong Ly đồng dạng từng chữ

- Mày... - Tú Lan nghiêng răng

- Thế nào? - Phương Ly khẽ cười ánh mắt chế giễu hỏi.

- Chẳng thế nào cả, ngày mai tên tuổi của mày, con hầu bị bỏ rơi sẽ nổi tiếng cả trường, tao đến chúc mừng mày trước. - Ồ cười ha hả khoái chí, những người khác cũng góp vui

- Nhiều ca sĩ còn phải tự bỏ tiền tạo scandal để nổi tiếng, tôi không phải bỏ đồng nào, có lời rồi. - Phương Ly chớp mắt một cái, làm vẻ mặt bất cần

Tú Lan cười phá lên

- Mày đừng tự an ủi bản thân nữa, tao biết mày đang hận không thể bốc hơi khỏi đây. Đã nói rồi mà, chỉ có ông già sáu bảy mươi tuổi mới hợp với mày thôi. Ấy da, sao không gọi ông ấy đến đây chung vui đi nhì, tụi tao rất háo hức muốn gặp đấy.

Lo bận trở lại khiêu vũ nên họ tông mạnh một cái làm cô suýt ngã rồi không thèm để ý đến nữa.

Phương Ly ráng kìm nén cảm xúc bước ra khỏi hội trường. Kì lạ, đầu phải lần đầu tiên bị họ sỉ nhục, giễu cợt, có gì đáng buồn, đáng thất vọng, đáng xấu hổ và muốn khóc chứ.

Vậy mà mấy giọt nước mắt cứ buống bình trào ra, thật đáng ghét.

- Chị Tú Lan, chúng ta cứ để nó đi dễ dàng như vậy sao? - Một cô gái quay sang hỏi nhỏ

- Yên tâm, chị Lạc Anh đã chuẩn bị cho nó một món quà đặc biệt rồi, không vui không lấy tiền.

.....

Dự định là về càng nhanh càng tốt, nhưng nào ngờ cô lại vô tình đi theo lối ngang qua vườn hoa của trường và bị thu hút.

Chúng được trồng hai bên chừa một lối đi thẳng tắp, đủ màu đủ sắc, tỏa ra hương thơm ngát đồng thời bùng lên sức sống mãnh liệt, làm tỏa sáng một khoảng sân dưới ánh đèn về đêm.

Đưa tay chạm nhẹ vào mấy lớp cánh hoa, lòng chợt nghĩ giá mà buổi tối hôm nay của cô cũng rực rỡ và tràn ngập sắc màu như thế này thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc...tất cả đều ngược lại.

Đột nhiên một bàn tay vươn ra vỗ vào vai làm Phương Ly giật bắn người. Quay đầu lại là một gương mặt lạ hoắc cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Người này mặc âu phục chỉnh chu, có lẽ là khách mời trong bữa tiệc nhưng ánh mắt nhìn cô đầy thô tục nếu không nói là muốn đem cô nuốt vào trong bụng.

- Chào em, em đang ngắm hoa à?

- Anh là ai thế? Tôi không quen anh. - Phương Ly nhú mày đầy khó chịu, đầy cảnh giác, giật người lùi lại

Hắn nhìn xuống gương mặt của cô, cảm thấy bản thân thật may mắn. Lạc Anh đó cho tiền bảo hắn đối phó với một con bé cùng trường cô ta, nếu biết trước là xinh đẹp thế này không chừng đến tiền hắn cũng không cần nhận nữa.

Khi này chỉ nhìn thấy bóng lưng mảnh mai thôi cũng đủ khiến hắn ngây ngất rồi.

- Em có biết mình rất xinh đẹp không, những bông hoa ở đây cũng không thể đẹp bằng em đâu, đêm nay anh cũng rất cô đơn, chúng ta đi cùng nhau nhé.

Sau câu nói hắn ngày càng tiến sát đến gần

- Tôi không biết anh muốn nói gì cả, nhưng tôi muốn đi, anh tránh ra dùm đi.

- Vậy cùng đi đi, chúng ta cùng tìm nơi nào tối một chút để trò chuyện nhé.

Thấy khóe môi hắn nhếch lên nụ cười càn rỡ, cô quay người định bỏ chạy nào ngờ đã quá muộn, hắn nắm lấy tay cô giật rồi mạnh mẽ nhanh chóng ép người cô vào bức tường gần đó.

Hắn giơ tay vuốt ve khuôn mặt trắng hồng thì bị cô quay mặt đi né tránh bàn tay dơ bẩn. Đôi mắt không chín chắn lướt qua gương mặt xinh đẹp của cô rồi dừng lại ở đôi môi đỏ hồng khiến người ta say đắm, gương mặt tiến sát lại muốn nhanh chóng chiếm lấy nó.

Cô càng vùng vẫy hắn lại càng siết tay cô mạnh hơn, đến mức khiến cô nhăn mặt vì đau. Sức của một cô gái làm thế nào cũng không thể đọ lại với sức người con trai cao to hơn mình, lối đi này thường vắng vẻ không ai qua lại nên có la vài tiếng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cả người cô rúm người sợ hãi điều kinh khủng sẽ đến với mình, hoảng loạn hét lên

- Buông ra...Nụ hôn đầu của tôi không thể thuộc về kẻ biến thái như anh được.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cứu giúp

Vẫn may lúc hấn chưa thực hiện ý định thì đã có một vật thể bay đến đáp ngay vào đầu hấn. Là đá.

Hấn buông cô ra rồi đưa tay ôm lấy đầu, hét to

- LÀ ĐÚA NÀO?

Hấn im bất chết lạng khi phát hiện cách đó không xa có một đám người đang đứng nhìn sòng sọc hấn, ai nấy đều đặng đặng sát khí.

Phuong Ly ngậy người nhìn vào vị trí trung tâm.

Lâm Hạo đứng đó cứ như một vệt sáng nổi lên khi khắp nơi xung quanh đều là bóng đêm bao trùm vậy.

Hôm nay anh khoác lên mình bộ vest đen thẳng tắp, tôn lên khí chất tôn quý cộng thêm dáng người cao lớn, gương mặt hút hồn, thần thái nổi bật. Cô chưa từng thấy anh mặc vest cũng chưa hề nghĩ đến lúc anh mặc vest lại đẹp thế này, phong độ và chừng chạc so với ngày thường.

Mà khoan...đây không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó!

Đây chẳng phải là đám đàn em của anh ở quán bar lần trước sao?

- Các...các...người là ai? - Lát sau tên đó hoảng hốt

"Đại tẩu tụi tao mày cũng dám động"

"Chúng ta cùng kiểm chỗ tới một chút nào tâm sự nhé."

"Đại ca, em vừa tóm được thêm một tên cầm máy quay phim cố tình quay lại cảnh vừa rồi."

- Nhẹ tay thôi. Nơi này là trường học. - Lâm Hạo cất tiếng, rất nhẹ con người như tỏa ra luồng khí lạnh đến thấu xương - Còn nữa, làm sao cho tới nay hai tên này chẳng thấy gì cả.

- Dạ, tụi em biết.

- Nay, các người, tôi chỉ giỡn một chút thôi mà. - Tên đó gào lên

- Thế tụi tao cũng giỡn với mày nhé.

Rồi cả bọn kéo hai tên biến thái đó đi, chỉ còn lại cô và Lâm Hạo đứng đối mặt nhau, anh cứ nhìn cô khiến cô lúng túng không biết nói gì, chỉ cố hít thở sâu để qua cơn hoảng sợ, đưa tay chỉnh lại tóc và quần áo.

Sao tên tiểu nhân này lại có hứng đến đây, chẳng phải hôm trước đã tuyên bố sẽ không xuất hiện sao, có khi nào là vì cô?

Khùng quá, làm sao cô có thể khiến anh đến đây được chứ, nếu thế thì trời đã mưa to lễ hội bị hủy rồi chứ chẳng được thế này.

- Anh đến lâu chưa? - Định thần lại Phuong Ly mới cất tiếng hỏi

- Mới. - Lâm Hạo trả lời cụt ngắn

/Mới đến, thế có nghĩa anh ta không biết chuyện về Giang Tuấn/

- Chẳng phải trước đó anh bảo không đến, cũng không thích khiêu vũ, sao giờ lại đến? - Cô lại hỏi

- Bọn nó muốn của gái trường này, nhờ tôi dẫn vào, đang định về thì gặp cô. - Lâm Hạo rất nhanh đã bật ra câu trả lời cứ như biết trước cô sẽ hỏi vậy

Phuong Ly biết ngay mà, việc giúp cô cũng là tình cờ đi ngang qua, nhưng thật sự cô rất cảm kích, nếu không có anh không biết điều tồi tệ gì sẽ xảy đến với cô nữa.

Cô có nghĩ thế nào cũng không bao giờ nghĩ đến thật ra cuộc đối thoại của cô và chị Gia Mỹ trước lúc đến đây bị anh vô tình nghe được.

- Cảm ơn anh. - Môi cô về lên ý cười, dù là hơi gượng

- Không cần. Mà cái người hồ hào sẽ khiêu vũ cùng cô đâu mà lại để cô một mình ở đây?

- Giang Tuấn. À, vì trong đó ngột ngạt quá làm tôi nhức đầu nên xin về trước. Anh ấy nói muốn đưa tôi về nhưng tôi bảo không cần.

Phuong Ly cố nói bằng giọng thản nhiên nhất có thể. Chỉ là... cô không muốn đem chuyện mình ra để đối lấy đồng cảm hay thương xót gì từ người trước mặt, càng không muốn anh thương hại cô.

Lâm Hạo chân mày chau lại. Phuong Ly này đúng thật bị ngốc rồi, chuyện Giang Tuấn dẫn cô gái khác đến khiêu vũ, cô ta bị đá sang một bên mới đi đến cổng anh đã nghe xôn xao, giờ đứng đây nói tốt cho kẻ đã bỏ rơi mình, cố tỏ vẻ mạnh mẽ như không có gì cho ai xem.

- Thế cô định đứng đó đến bao giờ?

Câu nói của anh làm cô sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ

- Ủ, phải, vậy tôi về đây.

Đi chưa đi được mấy bước thì Lâm Hạo chau mày một cái rồi bất ngờ vươn cánh tay sẵn chắt kéo tay cô lại, vài giây sau Phuong Ly hốt hoảng khi nhận ra người cô lúc này gần như tựa sát vào người anh

Tay chân cô cứng đờ, tim như muốn ngừng đập.

- Tôi có bảo cô về à?

- Không về...thế...thì đi đâu? - Mặt cô đỏ lựng, ấp úng nói

Lâm Hạo dùng tay còn lại khẽ nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo, dưới ánh sáng mờ nhạt vẫn nhìn thấy vài giọt nước trong suốt còn đọng lại trên khóe mắt lấp lánh dưới ánh đèn

- Cô làm người yếu đuối như vậy à? Bị bỏ rơi chỉ biết khóc lóc bỏ về. Dù sao cũng đang rảnh, hay để tôi ra tay cứu giúp cô.

Hóa ra...anh đã biết chuyện đó rồi.

Cô đi đi mũi giày, giọng nói nhỏ hẩn đi

- Tôi không về thì chỉ ở lại đó làm trò cười, cũng đâu có ai muốn khiêu vũ với tôi. Anh thì giúp được gì?

Phuong Ly đang nói thì ngưng hẳn. Vài giây sau mắt cô mở to như chịu đả kích mạnh mẽ

- Khoan đã...đừng bảo là...

Cô cố giật tay ra khỏi tay anh nhưng không được

- Yên lặng và đi theo tôi. - Lâm Hạo giọng như ra lệnh, nắm chặt tay cô lôi đi

Nhưng thế này đâu gọi là đi theo, gọi là kéo theo mà!

- Tôi không biết anh muốn cứu giúp hay hại tôi nữa! Nhưng nếu tối nay tôi nhảy với anh thì ngày mai nữ sinh trường này đều sẽ xem tôi như kẻ thù và muốn ăn thịt tôi mất.

- Đại ca, anh đi đâu vậy? - Tên đàn em đã xử xong hai tên khi này, chạy ra gặp anh hỏi

- Mặt nạ. - Lâm Hạo đưa tay ra

- Cái này là dụng cụ hành nghề em dùng của gái, anh đẹp trai thì cần...

Lâm Hạo giật phẳng chiếc mặt nạ trên tay tên đàn em, không nói không rằng dẫn cô quay trở lại hội trường diễn ra tiệc khiêu vũ.

Anh đeo mặt nạ rồi ngẩng mặt lên nhìn cánh cửa lớn trước mắt, đôi môi cong lên một nụ cười thích thú

- Tôi muốn xem loại tin tức tôi tạo ra và loại tin tức cậu ta tạo ra cái nào sẽ gây náo loạn hơn.

- Anh và Giang Tuấn rốt cuộc có quan hệ gì vậy?

Phuong Ly không kìm được thắc mắc trong lòng. Lúc đầu cứ nghĩ cả hai là bạn tốt, nhưng càng ngày càng thấy không giống, lần trước trong hội học sinh và cả bây giờ, chẳng phải đang hơn thua nhau sao?

Lâm Hạo không trả lời câu hỏi của cô, không phải vì anh cố tình lờ đi mà bất chợt những hình ảnh trong quá khứ cứ ngỡ chúng đã biến mất như làn khói khói khỏi tâm trí mình lại đột ngột hiện về.

*****

Hôm ấy cũng là một đêm đầy sao tuyệt đẹp như thế này, dưới gốc cây hoa anh đào, người con gái xinh đẹp như thiên thần hí ha hí hửng lay lay cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt lấp lánh tựa vì sao trên kia

"Anh nghe truyền thuyết Lễ hội khiêu vũ của Trung Học An Hoa chưa? Người ta nói là linh nghiệm lắm. Nhưng tận năm năm mới tổ chức một lần. Hai năm sau chúng ta cùng đi nhé!"

"Chúng ta vốn dĩ là duyên phận rồi, còn xem cái gì nữa." - Anh đưa tay búng nhẹ vào trán cô gái

"Em muốn đi xem thử thôi mà, nha, dù kết quả thế nào chúng ta vẫn sẽ mãi mãi không bao giờ xa nhau."

"Thế thì hai năm sau anh dẫn em đi." - Anh gật đầu chắc chắn

"Vậy chúng ta hẹn ước với nhau nhé, tuyệt đối không ai được nuốt lời, chúng ta không gặp không về. Nếu anh không đến em sẽ chờ đến khi nào anh xuất hiện mới thôi." - Cô gái vui cười đưa ngón út lên trước mặt anh

Cả hai ghé tay cùng nhau, trên môi không ngớt nụ cười hạnh phúc.

*****

Sau này anh mới biết, trên đời này không có gì là mãi mãi, duyên phận cũng là thứ vốn dĩ không tồn tại trong cuộc đời anh. Là anh đã quá ngu ngốc tin vào điều đó, cuối cùng đổi lại chỉ là sự tàn nhẫn, là vết sẹo khắc sâu vào trong trái tim, năm tháng trôi đi không thể nào phai nhạt.

Quay trở lại hiện thực, Lâm Hạo nâng môi cười nhạt.

Anh đang nghĩ cái gì thế này. Đến tình yêu, tình thân cô ta còn vứt bỏ được thì một lời hứa có đáng là gì, không thể nào đêm nay lại xuất hiện ở đây.

- Vào thôi... - Lâm Hạo quay lại dáng vẻ lãnh đạm nhìn cô

- Nhưng... mà...

Không có nhưng mà nữa, Lâm Hạo đã trực tiếp kéo tay cô đi thẳng vào trong.

Phuong Ly thực sự không thể tưởng tượng và không dám tưởng tượng, khi cánh cửa như chiếc hộp pandora này được mở ra thì chuyện gì tiếp theo sẽ xảy đến với cô đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Thời khắc mong đợi

Cánh cửa hội trường đột ngột được đẩy ra, cô bị anh kéo vào. Một người quay đầu lại nhìn, hai người quay đầu lại nhìn... cuối cùng là tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía hai người.

Cô... thật sự không còn đường lui rồi.

"Nè, nhìn kia nhìn kia, nó quay lại cùng với ai vậy?" - HS1

"Trông hình như có chút giống hội trường chúng ta?" - HS2

"Bị điên à, hội trường đã tuyên bố không tới rồi còn gì, hướng chỉ là đi cùng đũa như nó, trời có sập xuống cũng không thể nào." - HS3

"Rốt cuộc cái tên không sợ chết đó là ai vậy kia?" - HS4

- Bắt đầu thôi. - Lâm Hạo bình thản, đôi mắt đen kịt ngạo dẫn cô lướt qua dòng người đông đúc, cứ như thể thế giới này chỉ còn lại anh với cô

Anh với vóc dáng cao lớn, phong thái ung dung, đỉnh đặc, khí chất như vàng dương trên cao, từ từ xuất hiện trong ánh sáng huyền ảo. Mỗi bước đi đều như có sức hút và uy lực khiến người ta không thể không nhường đường cũng không khỏi tán dương, bộ vest sang trọng cộng thêm chiếc mặt nạ huyền bí càng làm cho đám nữ sinh đó ganh tị với cô đến nhường nào.

Phuong Ly biết kể từ buổi tối hôm nay trở đi ít nhất bọn họ sẽ không còn nói cô quen với già sáu bảy mươi tuổi đi siêu xe nào đó nữa.

Nhưng nếu họ biết anh thực sự là ai cô càng thâm hơn !!!

Trong lòng chỉ biết cầu nguyện thần phạt cho không ai nhận ra.

Mất cô quét xung quanh tìm kiếm. .Giang Tuấn và chị Nhã Đình đã không ở đây nữa.

Đúng lúc này nhạc lại nổi lên, mọi người bắt đầu tản ra xung quanh chừa ra một khoảng không gian trống chính giữa, ánh đèn chiếu xuống thành một vòng tròn, Lâm Hạo chính là đưa cô đến ngay vị trí trung tâm đó.

Làm thế là cô tỉnh đây mà!

Cả hai khiêu vũ theo nhạc, ánh sáng bao bọc lấy từng bước di chuyển.

Có điều lần này không hề giống như cái lần được Lâm Hạo dạy khiêu vũ lúc chuẩn bị diễn kịch. Dù có vài lần cô đạp chân anh nhưng anh không mắng cô cũng không tỏ ra chán ghét, quát tháo hay gọi cô là vịt, tự dưng cô lại thấy vui.

Khóc môi cô cong lên, nụ cười điểm lệ tỏa sáng cả không gian, không giả tạo, không gượng ép, đây chính là nụ cười chân thật nhất, hạnh phúc nhất buổi tối hôm nay cô có được.

Phuong Ly không hề biết có một chàng trai trong góc khuất đang ngơ ngẩn vì nụ cười đó.

Anh đã dõi theo cả hai người từ lúc bước chân vào hội trường đến giờ. Lúc nãy có người vừa báo tin cô gặp chuyện anh đã vội vã chạy đến đây, đáng tiếc lại không cách nào tìm thấy cô.

Tại sao vậy, cô bị Giang Tuấn bỏ rơi như thế vẫn không gọi cho anh như đã hứa trước đó.

Nhưng điều khiến anh không khỏi thắc mắc nhất chính là...cậu ấy cũng có mặt ở đây, là tình cờ hay cố ý?

Tú Lan đứng bên bàn tiệc cầm ly cocktail màu xanh vừa lắc lư vừa nghiêng răng

- Tìm cách lột mặt nạ tên đó ra để xem là ai?
- Chắc là hán ta xấu quá được con nhỏ đó thuê về diễn kịch nên không dám lộ mặt thật đấy mà. - Một nữ sinh hướng ánh mắt, cười khinh bỉ
- Nếu đẹp trai thì nhất định là trai bao sợ chúng ta điều tra ra được nên mới thế! - Nữ sinh khác nói xong liền cười khúc khích
- Phải dạy cho cả hai bọn nó một bài học. Nhất là con nhỏ Phuong Ly đó.

Tú Lan đặt mạnh ly cocktail xuống bàn rồi rồi nháy mắt với một nam một nữ sẵn sàng hành động.

Phuong Ly đang khiêu vũ thì thấy một cặp đôi cố tình tiếp cận hai người.

Cô gái là một mỹ nhân, trang điểm, thần thái đều rất đẹp, một vẻ đẹp rực rỡ, đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người, trên người là chiếc đầm dạ hội màu đỏ ôm sát cơ thể càng làm nổi bật thân hình và đường cong quyến rũ.

Còn người con trai kia thì nhìn cô bằng ánh mắt không bình thường chút nào, tự dưng cô thấy bất an.

- Thế nào, còn cho là tôi sẽ hại cô không? - Từ khi bắt đầu nhảy đến giờ đây là câu đầu tiên Lâm Hạo nói với cô
- Xin...xin lỗi.
- Đừng vội mừng như vậy. Nhắm mắt lại đi. - Lâm Hạo lạnh giọng nói
- Hả? Để làm gì chứ?
- Nhắm lại nhanh lên.
- Nhưng nhắm lại làm sao thấy đường mà nhảy.
- Nhắm...nhanh.
- Không! Lỡ đạp chân anh thì tội con vịt lại bị mang ra chửi.

- Thế có nhầm không? Còn lời thôi nữa tôi hôn cô ở đây đây! - Lâm Hạo đã mất hết toàn bộ kiên nhẫn, khẩu khí của anh không hề nhỏ, càng không giống đang nói chơi

Phuong Ly hoảng sợ quá liền nhắm tịt mắt. Tên thanh niên khi nãy cùng lúc đó lên tiếng

- Anh bạn này, chúng ta đôi cặp nhé. - Hắn nói xong chưa đợi phản ứng đã đẩy cô gái về phía hai người

Đột nhiên Lâm Hạo buông tay đang nắm lấy bàn tay của cô ra, sau đó luồn qua eo cô kéo sát về phía anh, cô cảm thấy chân mình hơi bồng rồi cả người xoay vòng vòng trên không.

Anh làm rất nhanh, cô bị xoay đến chóng cả mặt mày đành phải dùng hai tay ôm chặt người anh.

- AAAA - Tiếng kêu vang lên thu hút rất nhiều người chú ý về phía này

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Lúc cô mở mắt ra thì hoảng hồn phát hiện gương mặt cả hai đang ở sát nhau, dường như chỉ cách nhau lớp mặt nạ lại còn đang trong trạng thái ôm lấy nhau.

Cả người như có dòng điện chạy vào người, mặt Phuong Ly nóng bừng bừng thiếu điều muốn bốc hơi. Hơi thở cũng dồn dập không đều.

Tư thế này có phải ám muội quá không? Còn ở nơi bốn bề xung quanh đều là người với người thế này nữa.

Muốn cô phải sống thế nào đây???

Lâm Hạo thả tay, chân cô chạm đất trở lại, nhưng linh hồn dường như vẫn chưa nhập xác.

Xung quanh ai nấy cũng sờ.

Tiếng la vừa rồi vốn không phải của cô mà là của cô gái áo hồng, giờ đây đã mất đà rồi oanh oanh liệt liệt tiếp đất bằng bốn chân ngay vị trí cũ của bọn cô dưới cái nhìn thần thốt kinh ngạc của những hàng nghìn cặp mắt.

Nhưng họ lại không phê phán kẻ đã làm cô ta ra như vậy vì hành động của anh cỡ nào cũng giống đang ra sức bảo vệ bạn nhảy của mình không bị thương cũng như không để cô lọt vào tay người con trai khác.

Hừ, Phuong Ly xui xẻo này rốt cuộc tìm đâu được người như thế.

Cô gái đầm hồng xấu hổ đến tím mặt, uất ức không cam tâm vì không hiểu mình thua con bé chưa phát triển kia ở điểm nào. Cô ta được chàng trai nhảy cùng đu đứng dậy rồi mất hút trong đám đông, đám của Tú Lan thì đứng trong góc nghiêng răng tức giận vì kế hoạch thất bại.

Buổi khiêu vũ được tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

Vài giây trước Phuong Ly thật đã có suy nghĩ Lâm tiểu nhân này sẽ dâng cô cho tên khi nãy để đổi lấy mỹ nữ đó vì nhìn cỡ nào cô cũng không so được với người ta.

Thật may là không phải vậy, anh ta vẫn còn có tình người. Hay là...

- Này có phải anh thích con trai hay không? Cô gái vừa rồi hấp dẫn thế còn gì?

- Thế nào gọi là hấp dẫn? - Lâm Hạo cười như không cười

- Hà? À, ờ, thì là... là...

Phuong Ly bậm môi, đỏ mặt. Trời ạ, cô đang cố diễn tả cái quái gì thế này, tên này rõ ràng đang cố tình giả vờ khiến cô khó xử đây mà.

- Sao cô không nói một cách đơn giản...trái ngược với cô thì gọi là hấp dẫn! Khóe môi anh nâng lên rõ rệt

- Anh... - Phuong Ly phồng mang trợn má

- Vậy chứ cô cho là mình hấp dẫn chỗ nào?

- Tôi...

- Nếu không mở miệng thì tạm xem là có một chút.

- "..."

Thú thật nhé, chưa lúc nào như lúc này, cô ước gì kẻ trước mặt này là mấy con chuột trong cái trò đập chuột trong siêu thị, cô sẽ đập cho đến khi nó không trôi nổi thì thôi.

- Nếu tôi đã không vừa mắt anh như vậy, tại sao tự dưng lại ra tay giúp tôi?

- Vì đang rảnh. - Hai từ đơn giản được thoát ra từ miệng Lâm Hạo

- Thế nếu không rảnh thì sao?

- Không có nếu, bởi vì thực tế là tôi rảnh. - Lâm Hạo nói, đôi mắt trong suốt pha chút dừng đọng lạnh lùng.

- Vậy thực tế tôi nay anh rảnh, nhưng nếu anh gặp người khác trong tình huống tương tự thì anh có giúp không?

- Đã bảo là không có nếu, lại càng không có vừa thực tế vừa nếu.

- Vậy không nếu nữa, ví dụ là người khác thì anh có giúp không? - Im lặng ba giây cô tiếp tục

- "..."

- Nếu người đó ngốc thì tôi giúp. - Lâm Hạo dứt khoát phun một câu để kết thúc chuỗi những câu hỏi ngớ ngẩn của cô

- "..."

Bất chợt lòng cô dâng lên một cảm giác hụt hẫng. Tại sao chứ, nãy giờ vòng vo một hồi rồi cuộc cô đang muốn hỏi gì đây.

Rõ ràng cô biết câu trả lời sẽ không bao giờ là "tôi giúp vì tôi quan tâm cô", "vì tôi không muốn cô bị người khác chê cười" vậy cô còn mong chờ điều gì nữa.

Cả hai sau đó cùng bước đến cạnh chiếc bàn buffet. Vì buổi vũ hội sắp sửa kết thúc nên không còn ai đứng chỗ này nữa.

Phương Ly lấy một ít thức ăn cho vào đĩa đưa đến trước mặt Lâm Hạo.

- Trước khi đến đây anh bỏ bữa tối mà, ăn một chút đi.

- "... - Đối phương không nói một câu nào, đưa tay chỉ vào chiếc mặt nạ trên mặt

- Phải há. Quên mất, anh vậy làm sao mà ăn được. - Cô nhẹ nhàng cười - Anh hé mặt nạ ra rồi tôi đút cho anh.

Lúc đó cô không để ý gì đến hoàn cảnh xung quanh, chỉ đơn thuần muốn cảm ơn anh đã giúp cô tối nay, dùng bữa ghim lấy miếng thịt đưa lên cao

- Rồi, há miệng ra đi.

Lâm Hạo chớp mắt một cái. Trong tích tắc thời gian như bị đóng băng lại, âm thanh huyền ảo xung quanh cũng đột ngột biến mất, một giọng nói êm dịu có ma lực làm tan chảy mọi trái tim dù là sắt đá nhất chợt vang lên trong đầu anh

"Anh hứa đi sau này anh không được dùng cơm với cô gái khác nếu không em sẽ ghen đó."

"Anh lúc nào cũng nhường người khác ăn, con gái nào mà không thích chứ."

"Chỉ duy nhất một mình em được đút anh ăn thôi."

"Cô gái nào mà dám lén phéng đến gần anh rồi làm thế em sẽ không bỏ qua đâu."

"Em xem anh là loại người gì, anh dễ dãi lắm à?"

"Vậy coi như anh đã hứa rồi đấy nhé!"

Tại sao vậy? Người đó đã thất hứa với anh trước, tại sao đến giờ anh vẫn còn giữ lời hứa này trong lòng.

Đôi lúc anh rất hận ông trời đã ban cho anh một trí nhớ quá tốt.

Lâm Hạo liếc nhìn kẻ vẫn tiếp tục muốn đút anh ăn, khuôn mặt cô cười tươi như đóa hoa đang nở rộ, anh cố trấn tĩnh mình bằng suy nghĩ

/Bỏ đi, cô ta không phải con gái./

- Tôi có bảo là tôi muốn ăn không? - Lâm Hạo nhìn cô, tuy lời nói là phản đối nhưng ánh mắt không hề chứa đựng sự khó chịu

- Một chút thôi. Tôi biết anh đang đói mà. - Cô chớp chớp đôi mắt long lanh

- Không! - Thái độ của anh trước sau vững chãi như một
- Há miệng ra nào. - Phương Ly kiên quyết không bỏ cuộc
- Cô...

Lâm Hạo chợt nhận ra cảnh tượng này rất quen, đoán chắc điều gì sẽ xảy đến tiếp theo, định lên giọng bảo cô dừng lại nhưng có trời mới cản được cô

- Ngoan nào. Há miệng to ra, nói A đi...AAAA...

Những người khác trên nghe thấy câu nói cùng âm thanh bất thường giật mình rồi đồng loạt ngoái đầu lại nhìn, sau đó bùm miệng cười sặc sụa. Còn có những người ôm cả bụng mà cười.

Họ còn tưởng đâu có ai phá luật dẫn theo trẻ con vào đây chứ.

Phương Ly chết lặng, bàn tay cầm nĩa cứng ngắc như đá.

Xong rồi!

Không phải cô cố ý đâu. Đây là thói quen vô tình hình thành do việc dứt cho bé Ân ăn mỗi ngày.

Thật đấy! Nói một cách chuyên môn là bệnh nghề nghiệp !!!

Nhưng chắc chẳng ai tin cô đâu huhu!

Lâm Hạo mặt đen như cục than liền phóng cho cô một ánh mắt bắn ra những tia dao nhọn.

Một luồng khí lạnh toát xông thẳng lên làm Phương Ly sợ hãi cho miến thịt ngược lại vào miệng mình, không kịp nhai mà nuốt ực một cái, nào ngờ lại bị mắc nghẹn nơi cổ họng vỗ ngực mấy cái cũng không xuống được.

Trong lúc quýnh quáng cô quơ tay lấy "lì nước màu đỏ" ở gần nhất mà tu một hơi.

Uống rồi mới biết, cái này nào phải nước!

Đáng quá! Chát quá! Cô thè lưỡi nhăn mặt rồi bùm miệng ho sặc sụa mấy tiếng.

"Khụ Khụ...nước...nước...trắng..." - Cô cầu cứu sự giúp đỡ của anh

Lâm Hạo đưa ly nước đúng chuẩn màu trắng, rồi nhìn cô như thể vừa chứng kiến một cảnh tượng trăm năm hiếm có. Không ngờ có kẻ uống rượu mà như uống nước, ngốc cũng vừa thôi chứ.

- Ăn với uống thế đấy, nói cô không phải con gái có sai đâu!

Phương Ly uất ức vỗ ngực phản bác

- Bình thường tôi có như vậy đâu, tất cả đều tại...khụ..khụ...khẩn...

Rồi anh lại phải lấy giúp khăn giấy quẹt quẹt mấy cái cho cô kèm theo một câu

- Anh hai chị dâu tôi muốn bé Ân trở thành thực nữ. Đừng có mà dạy con bé ăn uống giống cô nhé, kéo sau này nó lại không lấy được chồng.

Trời ạ, sau này sẽ không mời tên này ăn gì nữa hết. Lòng tốt tự dung lại biến thành trò hề còn bị sỉ nhục.

Loa thông báo trong hội trường lúc này bất chợt lại vang lên một giọng nam sôi nổi

"Chào các bạn, thời khắc các bạn mong đợi nhất đêm nay đã đến rồi, chúng ta cùng nhau đếm ngược nhé."

Mọi người xung quanh liền nhón nháo, gương mặt ai cũng đều rạng rỡ ngẩng đầu lên trần, có người còn nhắm cả mắt lại làm động thái cầu nguyện.

Lẽ nào là thực hiện nghi thức gì à? Cô nào có biết gì đâu chứ?

Đôi mắt Lâm Hạo vụt qua tia sáng khác thường.

- Này anh, thời khắc gì vậy? Chúng ta có cần làm gì không?

Cô cất giọng hỏi nhưng không có âm thanh nào trả lời lại, vừa định ngẩng đầu giống họ thì Lâm Hạo đã lạnh lùng đưa tay kéo tay phải của cô, không nói một lời, lôi cô hướng về phía cánh cửa lớn đang đóng kín, di chuyển càng lúc càng nhanh.

Cứ như trong mấy bộ phim kinh dị sát nhân đang đuổi theo phía sau !!!

- Đây, kiếp trước anh là vận động viên kéo co à, sao anh thích kéo tay tôi quá vậy?

_ 10,9,8...3,2,1.

_ BỤP

Cô nghe một âm thanh như tiếng nổ ngay trên đầu, rồi sau đó...

_ Á

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Em chẳng đợi gì cả

_ BỤP

Phuong Ly nghe một âm thanh như tiếng pháo hoa nổ ngay trên đầu. Lúc đó cả hai đang đứng ở vị trí cách cửa hội trường một khoảng rất gần, gần như trước mắt.

_ ÀO

Có thứ gì đó đang đổ xuống.

Lâm Hạo lập tức thả tay, đẩy cô sang một bên để một mình hứng trọn chúng.

Cảnh tượng này thật giống như nam chính hy sinh tính mạng để bảo vệ nữ chính thoát khỏi nguy hiểm trong mấy bộ phim thường chiếu.

Chỉ khác là ở đây nguy hiểm đâu chẳng thấy, chỉ thấy cả đám kim tuyến lấp lánh rơi là tả rồi trút cả vào người anh.

Phuong Ly ngẩng đầu lên, trên trần hội trường gần nhiều quả bóng nhỏ trông rất kì lạ, một số trong chúng sẽ thả kim tuyến xuống những người đang đứng ở dưới.

Những cặp nhảy cùng nhau xung quanh nhận được nó thì rất hào hứng ôm chầm lấy nhau hò reo, cứ như phải chịu đựng cảnh hạn hán ba năm thì bất chợt trời đổ mưa, vui không gì kể xiết. Còn những cặp không nhận được thì lộ rõ vẻ thất vọng, chán nản.

Lâm Hạo không hề giống họ, anh vẫn như vậy, không một chút biểu cảm, cúi xuống phủi quần áo với nét mặt lạnh tanh.

- Anh ơi, tôi biết rồi, mấy miếng nhỏ nhỏ này không phải kim tuyến mà là vàng dát mỏng đúng không? Bọn họ đúng với câu mừng như bắt được vàng!!!

Lâm Hạo mở to mắt, kinh ngạc lập tức ngẩng đầu chăm chú nhìn cô. Phuong Ly này... dùng hai từ thần kinh với cô ta là còn quá nhẹ nhàng không?

- Có đem tiền không? - Lâm Hạo nhướn mày âm u hỏi

- Không, anh hỏi chi vậy?

- Lát nữa trên đường về phải ghé tiệm mua ít thuốc.

- Sao? Anh thấy có chỗ nào không khỏe trong người à? Đau đầu hay chóng mặt? - Cô thật lòng quan tâm

- Không, là mưa cho cô!

- Anh... Tôi chỉ nói đùa thôi mà, anh nghĩ tôi ngốc đến mức đó sao?

- "... - Không trả lời thay cho câu đồng tình, tiếp tục phủi quần áo

Phuong Ly bĩu môi

- Người ở đây không bình thường thì có. Bộ mấy người nhà giàu bọn anh chưa thấy kim tuyến bao giờ à. Tôi chỉ này, bỏ chừng mười mấy nghìn ra tiệm mua được cả đống về tha hồ rải đấy.

- Không được nhắc đến hai từ kim tuyến với tôi nữa!

Lâm Hạo bị cô chọc tức đến mặt mày cũng đen lại, đầy sát khí nói ra câu này. Anh đã đủ bực bội với cái đồng lấp lánh bám dính đầy trên tóc, trên người vậy mà còn gặp phải cô.

- Vậy thôi, cho tôi cảm ơn anh đã cứu tôi khỏi cái đồng "ba chấm" này nhé.

- Hết chuyện rồi, về thôi!

Lâm Hạo mặt lạnh nói xong ngoảnh đầu đi, cô nhanh chóng theo phía sau. Hai người một trước một sau, thoạt nhìn vào như chẳng liên quan, vậy mà bước đi ăn ý hòa hợp đến không ngờ.

.....

Làn gió đêm lạnh lẽo thổi tung chiếc rèm cửa, trong căn phòng bệnh trắng toát người con gái xinh đẹp trên giường từ từ cử động mí mắt.

Dường như cô vừa trải qua một giấc ngủ thật dài, tỉnh dậy phát hiện có một chàng trai tuấn tú đang ngồi cạnh bên giường mình, nhưng anh không nhìn cô mà nhìn chăm chăm mãi vào chiếc điện thoại di động trên tay, nét mặt vừa suy tư, vừa lo âu ngóng đợi một tin nhắn hay màn hình sẽ rực sáng cái tên mà anh đang nghĩ đến.

- Giang Tuấn.

Nhã Đình thốt lên hai tiếng, Giang Tuấn cất điện thoại vào túi, ngồi sát lại gần cô hơn, lo lắng hỏi

- Em tỉnh rồi à, em thấy thế nào rồi?

- Đây là...bệnh viện? Sao em lại ở đây?

- Em quên rồi sao? Lúc nãy em đột nhiên ngất xỉu ở lễ hội khiêu vũ, bác sĩ bảo em bị kiệt sức. Sau này em nhớ...

- Lễ hội khiêu vũ...phải rồi, em phải trở lại đó...- Nhã Đình cố giật tung chăn ngồi dậy, hơi thở gấp gấp không đều đặn, lại còn suýt nữa là giật mất kim truyền nước ra nếu Giang Tuấn không kịp thời giữ chặt cô cản lại

- Em thế này còn định đi đâu? Và lại giờ này lễ hội khiêu vũ đã kết thúc rồi.

Nhã Đình ngờ ngẩn như người mất hồn sau câu nói của anh

- Kết thúc rồi sao? Nhưng em...vẫn chưa đợi được mà?

Lẽ nào đây chính là ý trời.

- Em đợi cái gì? - Giang Tuấn nhún mày thắc mắc

- Em...em...

Nhã Đình dùng móng tay bấm mạnh vào da thịt để thức tỉnh bản thân rằng người đang đứng trước mặt cô là ai. Không, cô không được phép phạm sai lầm. Trong mắt anh cô phải hoàn mỹ không vết xước.

Thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ cánh môi run run

- Không, do em mệt quá nên nói nhầm, em chẳng đợi gì cả. Chỉ vì em rất thích những bữa tiệc như thế nên muốn tham dự cho hết.

- Bữa tiệc đó cũng chẳng có gì đặc biệt so với những bữa tiệc mà em đã tham dự đâu. Vậy thôi em nghỉ đi nhé. Anh về đây.

Giang Tuấn vừa quay lưng lại đã có bàn tay mềm mại đưa ra nắm lấy vạt áo anh, ánh mắt người con gái long lanh tha thiết

- Đêm nay anh có thể ở lại với em có được không? Em sợ phải ở lại nơi lạnh lẽo này một mình lắm.

Đáy mắt Giang Tuấn thoáng chút do dự, nhưng rất nhanh đã biến mất. Anh nhẹ nhàng gỡ bàn tay Nhã Đình ra, rồi cẩn thận kéo chăn đắp lên người cô

- Em nằm nhắm mắt một chút đi, anh đã gọi cho trợ lý của em rồi, cô ấy sẽ đến ngay. Anh ra ngoài một lát rồi sẽ quay trở lại. Anh hứa.

- Có phải...anh đi gặp Phương Ly không? Có phải anh giận em chuyện tối hôm nay không? - Cô thấy nghèn nghẹn ở cổ họng

Giang Tuấn thờ dãi rất khế, dù trong lòng đầy phiền muộn nhưng lời nói rất đỗi bình thường

- Không có đâu, sao anh lại giận em chứ. Thôi anh đi nhé.

- Vậy...cho em nói lời xin lỗi em ấy luôn nhé.

- Ừ.

Cánh cửa phòng bệnh nhanh chóng khép lại.

Một sự hụt hẫng chưa hề có dâng lên trong lòng Nhã Đình.

Trước kia, khi Phương Ly vẫn chưa xuất hiện Giang Tuấn chưa bao giờ chối bất kì yêu cầu nào của cô. Chưa từng. Nhưng giờ đây...

Nhã Đình một mõi nhắm mắt lại, một cảnh tượng đã từ rất lâu hiện ra trong đầu, hàng mi đen nhánh dần ướt đầm

.....

Màn đêm bên ngoài phủ kín thế gian, mặt trăng tròn treo lơ lửng trên cao, thành phố lúc này trông rực rỡ hơn bao giờ hết. Dòng xe cộ, dòng người tấp nập ngược xuôi.

Suốt từ khi bước lên xe đến giờ Phương Ly cùng người bên cạnh chẳng hề nói với nhau một câu nào. Thỉnh thoảng cô liếc nhìn về mặt anh, khó chịu, đâm chiều, cứ như ông già vậy.

- Dừng xe! - Lâm Hạo ngớt hô to một tiếng, tài xế lập tức tìm chỗ tấp vào lề

Anh mở cửa rồi nhanh chóng bước xuống, hóa ra là để chạy đến đỡ một bé gái khoảng bảy, tám tuổi đang bị té ngã đứng dậy. Bên cạnh còn có một thanh niên cao lớn hình như là vừa bắt nạt cô bé đó.

Sau đó cả hai giằng co với nhau, tên đó không đánh lại sợ quá bỏ chạy.

Phương Ly lúc này mới bước ra khỏi xe đến gần giúp cô bé nhặt mấy cành hoa bị rơi xuống đất.

Còn bé cảm ơn rồi hướng mắt về cả hai nở nụ cười đáng yêu, cất giọng hết sức hồn nhiên

- Anh ơi anh mua hoa tặng cho bạn gái đi, chúc anh luôn luôn vui vẻ.

Phương Ly mỉm cười ngọt ngào nhìn cô bé

- Em gái, chị không phải bạn gái anh này đâu, nhưng mà để chị..

- Thế chị là vợ anh à? - Rồi con bé lại quay sang Lâm Hạo - Anh ơi anh mua hoa tặng bà xã đi, bà xã của anh đẹp như những bông hoa này vậy, không, còn đẹp hơn thế cơ, tấm lòng cũng đẹp nữa. Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc.

- Hai người lớn:"..."

Sốc thật! Trẻ con thời nay sao lại như thế, ra đường buồn bán bằng cách học thuộc bài à? Trôi chảy dễ sợ luôn.

Phương Ly bất giác quay đầu sang, Lâm tiểu nhân đang cười kia, khoe môi anh chỉ cong lên một chút, nụ cười không rực rỡ, không chói mắt, nhưng có thể nhìn ra anh đang cười, anh đang vui.

Anh cười vì điều gì nhỉ, nhất định không phải vì cô đẹp rồi, chắc là cười con bé quá phóng đại nhan sắc của cô một cách thần thánh, vậy là cười mỉa mai rồi.

Nhưng mà không hiểu vì sao cô chẳng những không thấy giận mà ngược lại trong lòng bất chợt thấy ấm áp, vô thức lại cùng mỉm cười.

- Được rồi, vậy để chị mua hoa cho em nhé! - Phương Ly nói với cô bé

- Mua cái gì? Cô có tiền à? Nếu có khi nãy đã dùng để mua thuốc rồi! - Lâm Hạo quay sang cười khinh chế nhạo

- Anh... - Phương Ly cố kìm nén, xìu giọng xuống nước xin xỏ - Vậy anh cho tôi mượn đi, về đến nhà tôi sẽ trả cho.

Ai đó không thèm đếm xỉa đến cô, quay sang âm áp nói với cô bé

- Còn bao nhiêu bông anh lấy hết, em mau về nhà đi trời tối rồi, đừng để ba mẹ phải đợi.

Lâm Hạo lấy ví ra thanh toán. Anh đưa con bé tờ 500k đổi lấy mấy bông hồng còn lại. Cô bé cầm tờ tiền, ngơ ngác một hồi, nở nụ cười hết sức rạng rỡ khoanh tay cảm ơn rồi rít rồi nhanh chóng chạy đi.

Kể ra tên này cũng tốt bụng thật đấy chứ. Anh ta đối với cô mà được một phần mười cô bé này thì cô đỡ khổ bao nhiêu.

Đang vui vẻ tự dung cô lại nảy sinh ý nghĩ, coi như trả thù lại mấy lần chọc khoáy anh dành cho cô tối nay đi.

- Trông anh có vẻ thích trẻ con nhỉ?

- "..."

- Nếu có con anh thích con trai hay con gái?

- "..."

- Anh thích sinh một đứa hay là sinh đôi hơn.

- "...".

- Thế sinh ba nhé.

- "...".

- Kiểu này nhất định là thích ba năm hai đứa rồi nè.

- "..."

- Anh thích bóng rổ như vậy, thôi thì sau này lập đội bóng rổ luôn đi!

- "..."

Thấy anh không trả lời, cô cho là anh xấu hổ, càng được nước làm tới, thích thú cười trong bụng.

Lâm Hạo từ nãy giờ không phải không thể nói lại nên đứng im chịu trận, lại càng không phải ngượng không nói được mà là...chờ đợi thời cơ.

Là cô tự tìm đường chết đấy nhé Phương Ly.

Anh nghiêng mặt, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, môi cong lên nụ cười hoàn mỹ, chậm rãi nói

- Chúng ta còn đang đi học mà cô đã tính đến chuyện con cái chúng ta sau này rồi à?

- Hả? Anh bị hâm à? Con cái chúng ta gì ở đây? - Phương Ly kinh hãi, anh nói rất nhỏ nhưng người la to lại là cô khiến xung quanh ngoái nhìn xem cô gái nào can đảm đến thế

Đừng có bảo là anh gài cô la lên đấy nhé!!!

- Anh này, thôi tối rồi chúng ta về thôi há! - Cô nhẹ nhàng đánh bài chuẩn nhưng nào được

- Còn dự định sau này sinh đôi, sinh ba, ba năm hai đứa rồi lập cả đội bóng rổ, tôi biết cô có lòng nhưng phải cân nhắc xem mình đủ sức không? - Lâm Hạo xem lời cô nói là rác, vẫn tiếp tục

- Phương Ly: "..."

Một vài người đi đường thấy cực kì thú vị: "..."

- Tôi...không...có! - Cô phản bác kịch liệt, trong lòng đầy phần nộ uất ức

- "Không có", vậy lẽ nào không có thích bóng rổ, thích bóng chuyền hay bóng đá hơn? - Lâm Hạo mặt mũi tỉnh bơ, không một ai nhận ra anh đang cố tình đùa cợt cô

- Anh...anh rõ ràng biết tôi không phải ý đó mà!

- Thế có dám thề là khi nãy đến giờ cô không nhắc đến chuyện con cái sau này của tôi không?

Lân này sét đánh thẳng vào người khiến cô hóa đá.

Giờ mà có cái phi thuyền vũ trụ nào ghé ngang thì cô cũng xin quá giang nó luôn, miễn là có thể biến mất khỏi cái nơi này.

Người đi đường A: "Con gái thời nay bạo dạn thật"

Người đi đường B: "Mấy chuyện này mà cũng có thể nói ở nơi công cộng sao?"

Thiếu nữ C: "Nhưng anh chàng kia đẹp trai quá, tôi cũng muốn sinh con cho anh ấy"

Đó là giây phút cô nhận ra rằng từ bây giờ đến hết kiếp này đừng có dại mà đi chọc vào con người này hay đem anh ta ra đùa nếu không muốn chết thê chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bầy bông hồng

- Rồi, anh định làm gì với mấy bông hồng này? - Trần tình một lúc Phương Ly đánh trống lảng chuyện khác

- Ủ. - Lâm Hạo ừ một tiếng

- Ủ nghĩa là sao? - Cô nheo mắt

- Không biết!

- Không biết là sao?

- Không biết!

- Anh đổi câu trả lời khác được không?

- Không!

Phương Ly:"..."

Sao nói chuyện tới tên này một hồi cô thấy IQ của mình và vốn từ vựng của mình bị thâm hụt thế nhỉ?

Lâm Hạo nhìn chăm chăm mấy bông hồng trên tay, lúc đó trong lòng cô chợt nảy sinh một ý nghĩ, chính là muốn anh đem nó tặng cho mình.

Điện rồi điện rồi tình lại đi, tên tiểu nhân này sẽ không bao giờ làm vậy đâu, anh ta đâu có xem cô là con gái.

Mà tại sao cô lại muốn điều đó? Vì hoa đẹp chẳng? Chính xác là thế rồi chứ đâu còn lý do nào nữa.

- Muốn tôi tặng nó cho cô à? - Lâm Hạo liếc mắt lên nhìn cô, khẽ nâng môi mỉm

- Hả, đâu...đâu có, đâu có đâu. - Phương Ly xua tay phủ nhận mặc dù đã bị anh nói trúng tim đen

- Thôi thì cầm lấy đi. - Lâm Hạo bất ngờ đưa hoa đến trước mặt cô, cô ngốc này nói dối quá kém, bảo không có mà mắt cứ dán chặt không rời

- Anh...cho tôi 'bầy bông hồng' này á? - Phương Ly kinh ngạc hỏi lại, cổ nhún mạnh ba từ

- Trước mặt tôi còn người khác sao?

Tim cô bất giác đập nhanh hơn, hai má cũng dần dần nóng lên, thân thể bất động không dám tin đây là thật.

Lần đầu tiên trong đời được con trai tặng hoa hồng cho mình, lại đứng nơi đường phố đông người thế này thì có đứa con gái nào không ngại được chứ. Huống chi dưới ánh đèn đường vàng nhạt mờ ảo, gương mặt anh hiện lên càng lung linh hoàn mỹ, vóc dáng cao lớn, hoàn mỹ đến độ đây giống như là bắt gặp trong mơ.

Nhưng điểm mấu chốt nhất khiến Phương Ly bối rối chính là...cô đang nghĩ liệu tên này có biết...tặng bầy bông hồng có ý nghĩa...

Không đâu, đáng sợ quá, trời có sập xuống tận thế có đến cũng không thể nào!!!

Nhưng dù vậy ý nghĩ đó vẫn khiến trái tim cô vẫn đập loạn nhịp cả lên, mặt đỏ còn hơn mấy bông hoa.

- Động đây một chút được không? Tôi không bảo cô đứng đó để tôi vẽ tranh tĩnh vật đâu! - Lâm Hạo mất kiên nhẫn khi chờ đợi phản ứng của cô nên gắt lên

Phương Ly hoàn hồn, chỉ tay vào bản thân, quát lớn

- Tĩnh vật??? Tôi là người cơ mà!

- Là người thì cầm lấy đi. Động tới cô là cô xù gai lên, bông hồng cũng có gai, hợp nhau thế còn gì!

- "..."

Cô chết đứng.

Có ai tặng hoa lại thô lỗ như anh ta không? Bảo con gái người ta giống gai thay gì đẹp như những cánh hồng!!!

Từ đó cô có thể cam đoan tên này tuyệt đối không biết ý nghĩa cái gì hết, tiện tay thì vút cho cô, kẻ đang đứng trước mặt, thế thôi.

Phuong Ly đưa tay nhận lấy, siết thật chặt mấy bông hồng rồi quay lại xe một cách nhanh nhất, giày cao gót giẫm mạnh xuống đường.

Chiếc xe tiếp tục lao nhanh, không khí nặng nề u ám, gió thổi vào lạnh buốt.

.....

Về đến biệt thự cả hai cùng bước lên lầu.

Phòng của anh và cô vốn hết cầu thang thì rẽ hai hướng khác nhau nhưng không hiểu sao Lâm tiểu nhân này lại theo cô về đến trước cửa phòng, lại còn đứng gần sau lưng cứ như nhìn thấy cô bước vào phòng thì mới yên tâm.

Tặng hoa hồng rồi còn có hành động thế này...

Không phải... anh có ý gì với cô đấy chứ !!!

- Thôi anh về phòng đi, cảm ơn anh lần nữa vì chuyện tối nay! - Cô bối rối quay lưng lại nói nhanh rồi một tay vịn núm cửa

Nào ngờ cửa bị gì đó giật giật mấy lần vẫn không ăn thua.

- Chết rồi! Tại sao lại mở không được. Có khi nào nó bị hỏng rồi không?

Cô định hô to tên Ân Ân thì người đứng sau lưng thả nhẹ một câu

- Đây là phòng tôi, tất nhiên cô mở không được.

- "..."

- Phòng cô bên kia. - Lâm Hạo cong môi một đường rõ rệt, chỉ tay về cánh cửa phòng đóng kín hướng ngược lại, đồng thời lắc đầu - Tôi thấy nào cô mới bị hỏng đấy, tối hôm nay một chút cũng không giống người bình thường. Gì thế nào? Thật sự muốn ngủ phòng tôi?

Phuong Ly đưa hai tay lên úp mặt nhanh chóng chạy vù đi, mắt mặt chết cô rồi !!!

Liệu tên tiểu nhân này có cho rằng cô có suy nghĩ gì không trong sáng không? Kể cả vụ hỏi anh ta thích có con thế nào khi nãy nữa.

Oan uổng quá mà!

Cánh cửa vừa đóng sập lại Phuong Ly tự lấy tay đánh mấy cái vào trán mình cho tỉnh táo.

Ân Ân vẫn còn thức đợi cô về, cô đổ nước cắm hoa vào chiếc lọ thủy tinh nhỏ trên bàn sau đó thay đồ rồi kể chuyện cở tích con bé nghe.

Ân Ân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, Phuong Ly thì ngược lại cứ trần trọc trên giường. Định lấy điện thoại lên mạng một lát thì phát hiện nó đã hết pin tắt nguồn từ bao giờ. Lúc này đến bữa tiệc cô thấy không tiện nên đã vút nó ở nhà.

Cắm sạc rồi mở nguồn lên, Phuong Ly giật thót người khi nhìn thấy... 41 cuộc gọi nhớ và 27 tin nhắn. Đa số là đến từ...

Hai tin gần nhất là...

"Em ngủ chưa, anh đang đợi ở nơi em thường bảo anh cho xuống xe."

"Nếu em chưa ngủ thì nhắn cho anh địa chỉ nhà anh sẽ đến."

Ting...ting...ting...

Lại thêm tin nhắn nữa từ người đó gửi cho cô.

"Anh chỉ muốn nói chuyện với em một lát thôi. Cho anh cơ hội để trực tiếp giải thích chuyện xảy ra tối nay được không?"

Giang Tuấn đang chờ cô sao?

Phuong Ly không thể để anh biết mình ở đây nên đành nhẫn

"Anh chờ em một lát."

Đúng là khi này cô rất buồn, rất giận, trách anh vì đã hứa rồi lại bỏ cô một mình nhưng khi biết anh đã gọi nhờ và nhắn cho cô biết bao nhiêu tin mà không có một hồi âm nào, rồi còn chạy đến tận đây khi trời đã khuya thế này, cô thừa nhận bản thân không nỡ từ chối anh.

Mặc áo khoác xong, rời khỏi biệt thự Lâm gia chạy một lúc là tới.

Cô đưa mắt ngơ ngẩn ngắm nhìn.

Với bộ lễ phục trắng vẫn vẹn nguyên trên người, bóng dáng Giang Tuấn sáng bừng giữa màn đêm nhưng lại cô độc dựa lưng vào chiếc Ferrari, hai tay khoanh trước ngực.

Con gió nhẹ thổi qua làm tung bay vài sợi tóc trên trán anh. Gương mặt xuất hiện trong thứ ánh sáng nửa sáng nửa tối càng tăng thêm vẻ quyến rũ, đẹp chẳng khác nào một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

- Khuya rồi lẽ ra anh nên về nhà mới phải, trời lại lạnh như vậy có chuyện gì ngày mai nói cũng được mà. - Phuong Ly đến gần lên tiếng trước.

Được nhìn thấy cô Giang Tuấn rất vui mừng, anh cứ lo là cô sẽ giận, sẽ trách anh nói lời không giữ lời rồi không muốn gặp anh nữa. Nào ngờ lại chạy ra tận đây.

Ngó lên phía trên là mái tóc xõa dài khá rối, ngó xuống phía dưới là bộ váy ngủ mỏng manh anh lại càng thấy cô...không hề giống những cô gái mà anh đã từng gặp.

Những cô gái trước kia cả ngày chỉ biết chú trọng ngoại hình, dễ giận dỗi và thích làm nũng, nếu anh thất hứa sẽ bắt anh bằng hết cách này đến cách khác bù đắp chứ đừng nói đến chuyện lo lắng cho anh.

Phuong Ly...luôn giản dị và chân thật như thế. Vậy mà hôm nay anh lại làm cô thất vọng bề mặt trước mặt những người khác trong trường.

- Anh còn tưởng "chờ" là chờ em suy nghĩ có nên ra hay không? Nào ngờ em lại xuất hiện nhanh như vậy.

- Suy nghĩ gì chứ, tại em vẫn còn thức cho nên...

- Em lạnh không? Chúng ta vào xe ngồi một lát đi. - Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, đưa tay mở cửa xe

- Không sao. Anh có gì cứ nói ở đây đi. - Phuong Ly đóng cửa xe lại

Giang Tuấn nhìn sâu vào mắt cô

- Thật ra tối nay anh có xuất hiện ở lễ hội khiêu vũ...cùng với Nhã Đình, nhưng em khoan giận đã, tất cả đều có nguyên nhân cả.

Thấy cô im lặng anh nói tiếp

- Lúc anh mới quen với Nhã Đình, biết anh học An Hoa cô ấy đã rất phấn khởi mong anh có thể dẫn cô ấy đến lễ hội khiêu vũ 5 năm một lần này, anh đã đồng ý. Bỗng đi một thời gian anh lại quên mất lời hứa đó. Cho đến tối nay khi Nhã Đình mặc lễ phục đến tận nhà thì anh mới nhớ ra. Mẹ anh cũng có mặt ở đó, một phần là anh đã hứa với cô ấy trước, một phần do mẹ anh...

- Được rồi, anh không cần nói thêm gì nữa, em hiểu rồi. - Cô nhanh chóng cắt ngang lời anh

- Thật không?

- Thật. - Cô nhìn vào đôi mắt chân thành của anh.

- Thế em tin anh không?

Phuong Ly gật đầu đầy chắc chắn.

- Em thật sự tin anh không chút nghi ngờ nào sao? Không cho là đang anh dựng chuyện để gạt em?

Giang Tuấn không nghĩ đến cô lại dễ tin anh như vậy. Đến anh...có khi còn không tin tưởng bản thân mình nữa mà.

Ánh mắt cô lấp lánh như sao lại kiên định nhìn anh, lời nói chân thật từ tận đáy lòng, gương mặt xinh đẹp điểm lệ nở nụ cười

- Em thì có cái gì để anh lừa, đâu cần phải giữa đêm trời lạnh chạy đến tận đây, còn nóng lòng sợ em nghĩ không thông gọi hàng chục cuộc điện thoại, nhắn hàng chục tin. Với lại...em tin cảm nhận của mình, từng câu từng chữ của anh đều đang rất cố gắng để em không hiểu nhầm, có cả sự lo lắng trong

đó.

Giang Tuấn cảm thấy lòng nhẹ tênh như một sợi lông vũ rơi vào, khuôn mặt anh sáng bừng trong đêm tối, nhanh như cắt anh kéo cô xoay người lại để lưng cô tựa hẳn vào chiếc xe phía sau.

Hai bàn tay anh đặt trên thành xe tạo thành một không gian kín khóa chặt cô lại.

Phuong Ly hoảng hốt tròn tròn mắt, đôi đồng tử mở to.

Trong lúc cô vẫn còn đang bận tưởng tượng rồi gạt bỏ, tưởng tượng rồi gạt bỏ cái suy nghĩ khó tin đang hỗn loạn trong đầu thì có một bàn tay khẽ vuốt mái tóc đen mượt của cô rồi chạm nhẹ vào nơi gò má phảng phất hơi lạnh của làn sương buổi đêm đang chòn vờn trong không khí.

Mùi hương nam tính bao vây lấy cô.

Khoan đã! Chuyện gì vậy?

Đây là mơ đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 63: Bỏ nhà theo trai

Trời đã rất khuya, không gian im ắng, con đường tĩnh mịch không còn bóng người nào khác.

Gió đêm lạnh lẽo buốt giá, sương đêm mờ ảo giăng đầy, bàn tay anh đặt lên má cô lại quá đổi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến mức khiến người ta không khỏi hoài nghi đây chỉ là ảo giác hoặc một cảnh tượng xuất hiện trong giấc mơ.

Ánh đèn đường soi sáng cùng ánh trăng trên cao dịu dàng hắt lên khuôn mặt cô, rực sáng xao động lòng người, trên mái tóc còn tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ.

Không phải Phuong Ly không dự cảm được điều gì đó, nhưng cô không cách nào tin được cái dự cảm hoang đường này sẽ xảy ra.

Anh là ai, còn cô lại là ai.

Chỉ cho đến khi Giang Tuấn từ từ cúi đầu xuống, sát gần khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi thở ấm áp của anh như hòa lẫn cùng hơi thở của cô.

Cô nhắm mắt để không bị vẻ đẹp của anh, con người lấp lánh hút hồn của anh thôi miên, cắn chặt môi... quay mặt sang bên trái.

Cũng chính ngay lúc đó...

Một chuông điện thoại reo vang inh ỏi trong túi áo khoác bên trái!

Không khí lập tức bị phá vỡ!

Phuong Ly giật mình kinh ngạc. Đây quả là một sự trùng hợp đến bất ngờ, trùng hợp đến nỗi có thể nghĩ rằng cô quay đi vì tiếng chuông.

- À, em... có... có điện thoại. - Phuong Ly căng thẳng nói

Giang Tuấn phải thả tay, cô hít thở sâu, định thần lại rồi bước xa anh một chút..

Màn hình nhấp nháy cái tên mà cô không muốn nhìn thấy nhất. Không ngoài dự đoán, chưa kịp nói "Alo" đầu dây bên kia liền lạnh lùng sán sỏ

- [Ân Ân nửa đêm thức giấc không thấy cô lại khóc bảo là cô bị phù thủy bắt đi gì gì đó, có bị bắt đi thật thì cũng phải báo một tiếng]

- Hả? Tôi...

- [Con gái con lừa, đêm hôm khuya khoắc ra đường làm gì?]

- À... tôi...

- [Nếu như là ngày xưa thì cô có thể bị khép vào tội bỏ nhà theo trai rồi biết không?]

- Hà? Sao chứ? - Phương Ly giật mình

- [5 phút hoặc là tôi sẽ cho người mang hành lý ra trước cổng cho cô. Chọn đi.]

_CUP

Tút...tút...tút...

Lâm tiểu nhân này bị gì thế, bảo người ta chọn mà người ta chưa trả lời đã vội vã cúp máy, thế thì chọn kiểu gì?

- Thôi thôi rồi em phải về đây, chủ nhà em gọi, tạm biệt anh. - Phương Ly cắt điện thoại vào túi, nói nhanh với Giang Tuấn rồi cúi đầu xuống giấu đi về mặt đỏ lựng như bị sốt của mình

- Minh em về có an toàn không? Hay để anh đưa em về tới trước nhà.

- Không cần, không cần, gần đây mà. Em. . .tự đi được rồi.

Giang Tuấn chợt kéo cô lại gần mình, rồi chiếc áo vest ngoài màu trắng được phủ lên bờ vai đang run lên của cô. Mặt cô chưa khi nào thôi đỏ.

- Sau này anh sẽ không khiến em khó xử như buổi lễ hội hôm nay nữa đâu. Anh hứa đấy.

- Cảm ơn anh, mai em sẽ trả áo cho anh, thôi em về đây. - Phương Ly vẫy tay rồi dùng hết tốc lực quay đầu lại và chạy, muốn nói thêm một câu với anh nữa cũng không được vì cô chỉ còn có 4 phút

Giọng điệu tên tiểu nhân đó trong điện thoại cứ như muốn đem cô xử tử tại chỗ vậy, đáng sợ quá!

Giang Tuấn dõi theo bóng dáng cô xa dần đến khi mất dạng trong màn đêm.

Bây giờ mới nhận ra cô bé này có khuyết điểm quá lớn là dễ tin người. Tin phải người tốt thì không sao nhưng nếu lỡ gặp người xấu thì. . .

Phương Ly đang chạy thì dừng lại, sống lưng cô chợt lạnh toát, không khỏi rùng mình.

Cảm giác có một cặp mắt đang theo dõi mình, nhưng rõ ràng đường vắng tanh không bóng người. . .

Lẽ nào là "THỨ ĐÓ" !!!

Thế là cô cầm đầu cầm cổ đâm thẳng về phía trước mà chạy tiếp.

Quả thật có một ánh mắt lạnh như làn sương ngoài kia dán chặt vào cô về đến tận nhà mà cô không hay không biết. Con người u tối sâu thẳm thẳm không rời.

Khi này anh thấy có người vội vội vàng vàng chạy khỏi biệt thự, còn là đêm hôm khuya khoắc thế này nếu không phải đói bụng mua đồ ăn khuya thì chỉ có....

Linh cảm là về thứ hai, và lại dù sao cũng đang rảnh nên anh đi theo xem chuyện vui. Vốn không nghe được họ nói gì, nhưng khi chứng kiến một màn rất không thuận mắt thì liền ngay điện thoại trong túi ấn nút gọi.

Đúng là một con cá ngu ngốc, khi này vừa bị vớt bỏ xong, bây giờ con cá đó chỉ cần chưa đến năm phút lời ngon tiếng ngọt dỗ dành lại tiếp tục mắc câu.

Mà chính anh cũng không hiểu tại sao bản thân lại không thể phớt lờ được sự ngu ngốc đến hết thuốc chữa của con cá đó rồi còn ra tay giúp nó gỡ lưới nữa?

Là do rảnh rồi, phải rồi!

.....

Sáng hôm sau Phương Ly bước trên hành lang vào lớp. Còn vài bước nữa tới cửa thì bị một cánh tay vươn ra nắm lấy tay cô kéo thẳng vào một góc vắng.

- Nói, tối hôm qua cậu đã làm gì? - Ngọc Mai lạnh giọng chất vấn

- Mình đi dự tiệc. - Phương Ly lập tức trả lời

- Ai chẳng biết cậu dự tiệc, cả cái trường này đồn ầm lên rồi, mình muốn hỏi là cái tên đeo mặt nạ nhảy với cậu là ai? - Ngọc Mai hét từng chữ

- Với. . .thôi được rồi mình nói thật, với kẻ thù của cậu.

- Biết ngay mà. Tối hôm qua mình cùng anh Thiếu Dương hẹn hò, nào ngờ bắt gặp cậu cùng tên đó. Trời ạ, nếu anh Thiếu Dương không ngăn mình thì mình đã lao đến chỗ cậu rồi.

- Cậu bắt gặp lúc nào?

- Lúc tặng hoa hồng. Tình cảm nhĩ?! - Ngọc Mai sắc mặt u ám, đôi mắt bắn ra tia lửa

Phuong Ly xua tay lung tung

- Cậu hiểu lầm rồi, không phải như cậu nghĩ đâu. Mọi chuyện là vậy xxxx

Ngọc Mai thở nhẹ an tâm, giọng đột nhiên trầm xuống, ánh mắt nghiêm túc, vịn chặt hai vai nhìn thẳng vào mắt Phuong Ly, từng chữ đều mang ý cảnh báo

- Cậu nhớ cho kĩ, sau này đừng đi với Lâm Hạo nữa, hắn không phải người tốt đâu. Dám làm mà không dám nhận, tham lam những thứ không thuộc về mình. Tốt nhất tránh xa hắn ra một chút.

- Cậu nói gì nặng lời thế. Nhưng hôm qua anh ta đã giúp mình đấy.

- Giúp cái gì chứ, hắn ta chỉ lợi dụng cậu thôi!

Ngọc Mai vừa dứt câu thì một hồi chuông dài vang lên báo hiệu giờ vào học vang lên. Cả hai nhanh chân xoay người vào lớp, sau đó Phuong Ly có hỏi gì cô bạn cũng không chịu trả lời thêm nữa.

Lâm Hạo thật sự xấu như vậy sao? Nhưng lợi dụng...cô thì có cái gì mà lợi dụng?

.....

Buổi sáng hôm nay tiết đầu tiên lại là kiểm tra môn Sinh học, đây là môn tủ của cô nên chẳng có gì đáng lo ngại.

Kiểm tra một tiết rất quan trọng nên cô Hà phải xếp chỗ ngồi lại, Phuong Ly ngồi cạnh lớp trưởng.

Lớp trưởng bình thường tuy không nói chuyện với cô nhưng cũng chưa làm điều gì quá đáng hay động tới cô như bọn con gái khác trong lớp, cảm tình của cô dành cho bạn ấy là rất tốt.

Làm bài được khoảng năm phút trong khi Phuong Ly vẫn đang tập trung thì lớp trưởng kẻ bên tranh thủ lúc cô giáo không để ý dùng viết chọt chọt vào tay cô nói nhỏ

"Cho mình xem với, hôm qua mình không có thời gian học bài."

Phuong Ly ái ngại cầm cúi làm tiếp thì lớp trưởng lại tiếp tục

"Nếu mình không đủ điểm, ba mẹ mình sẽ nổi giận la mắng mình đến chết."

"Xin cậu đấy."

"Nếu học kì này không được học sinh giỏi, có thể họ sẽ đuổi mình ra khỏi nhà nữa."

Gương mặt lớp trưởng chau chặt lại, khăn khăn xin, nước mắt cũng sắp rơi ra làm Phuong Ly thấy rất tội, loại áp lực gia đình này cô cũng hiểu phần nào. Vậy là tô trác nghiệm xong cũng cố ý né né tay qua một chút để lớp trưởng xem đánh theo.

Chỉ còn hai ba câu nữa là xong bài kiểm tra thì

- Lớp trưởng, em đang làm gì đó?! Sao đang làm bài lại quay sang nhìn bạn?

Không biết từ lúc nào, cô Hà đã đứng ở bên cạnh bàn, nghiêm giọng.

Lớp trưởng Tú Vy không cần suy nghĩ, thẳng lưng đứng dậy, dứt khoát gãy gọn nói một câu mà Phuong Ly có chết cũng không tưởng tượng được

- Thưa cô, bạn Phuong Ly tranh thủ lúc cô không để ý đã quay sang xem bài của em, nên em mới quay sang báo "Nếu cậu còn thế mình sẽ báo cô giáo đấy".

Phuong Ly tá hỏa, định mở miệng giải thích thì...

- Phuong Ly, bình thường thành tích học tập của em khá tốt, cô không nghĩ em lại làm ra chuyện như thế! - Cô Hà chẳng cần hỏi đến cô, giọng điệu là tin tưởng hoàn toàn lời nói của lớp trưởng

- Thưa cô em không có! Là lớp trưởng... - Cô phản bác

- Thừa cô rõ ràng là bạn ấy xem bài em. - Tú Vy chen ngang.

Tú Vy chợt nghĩ bây giờ hai bài kiểm tra đã y hệt nhau, làm sao tra ra được, mà chắc chắn cô giáo cũng sẽ tin cô ta hoàn toàn mà không tra lại, còn có thể tranh thủ cơ hội này ghi thêm điểm trong mắt mọi người. Cô ta hạ giọng lo lắng

- Nhưng bạn Phương Ly chỉ mới lỡ vi phạm lần đầu, có lẽ là do tối qua bạn ấy háo hức tham dự lễ hội khiêu vũ cùng hội phó quá nên quên học bài, mong cô hãy bỏ qua cho bạn ấy.

Xung quanh rộ lên những tiếng cười khúc khích khi được lớp trưởng gợi nhớ việc Phương Ly bị bỏ rơi ở lễ hội khiêu vũ, một số thì nhìn chằm chằm như muốn nuốt sống cô.

"Vừa ăn cướp vừa la làng."

"Ý nó là sao? Lớp trưởng mà thêm xem bài của nó à?"

"Lớp trưởng còn phải lên tiếng bênh vực, đúng là nó bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi."

- Được rồi, Phương Ly, em đi cùng cô lên phòng giám hiệu. - Cô Hà gằn giọng nói

Tú Vy cười thầm vì mọi thứ như dự liệu, nào ngờ Ngọc Mai đứng phắt dậy, bàn tay tức tối nắm chặt

- Thừa cô, chuyện gì không thể nghiêng về một phía như vậy. Ai nói lớp trưởng thì không thể xem bài người khác. Nếu cô đã đưa Phương Ly đi thì phải đưa cả lớp trưởng lên phòng giám hiệu để phân xử, như thế mới công bằng.

- Thôi được rồi, vậy cả hai em cùng cô lên phòng giám hiệu. - Sau khi suy nghĩ cô Hà ra quyết định

Phương Ly không nói gì nữa. Chỉ là thật không ngờ mình đã giúp nhầm người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cảm giác xa lạ

Lúc đi ngang qua văn phòng hội học sinh nhìn vào bóng dáng phía sau lớp cửa kính thì chân Cô Hà khựng lại.

Trong đầu đột nhiên nghĩ học sinh của cô chép bài của nhau rồi còn đổ thừa qua lại nếu đem lên Ban giám hiệu thì rất rắc rối, còn ảnh hưởng đến danh tiếng của cô, nói cô quản lý học sinh không tốt.

Cô đã phải vất vả bao nhiêu để xin vào dạy ở ngôi trường lớn này, chỉ bằng nhờ đến em ấy giải quyết một cách êm thấm thì tốt hơn.

Cô Hà đưa tay vịn nắm cửa.

Phương Ly giật thót người, bối rối. Sao lại vào đây?

Đề cô chạm mặt anh trong tình huống này, đúng là ý trời tránh không khỏi mà.

- Giang Tuấn cô có chuyện muốn nói với em. - Cô Lan tiến đến cạnh anh

- Có gì cô cứ nói đi ạ!

- Hôm nay lớp cô kiểm tra một tiết môn Sinh, hai em này ngồi cạnh bài trắc nghiệm làm giống hệt nhau, còn đổ lỗi cho nhau... em có thể...

- Em hiểu rồi, cô cứ để đó cho em. - Giang Tuấn dứt khoát nói, còn nở một nụ cười khiến người đối diện an tâm

- Vậy nhờ em vậy, à bạn Tú Vy là lớp trưởng 10A11 đấy. - Cô Hà nói thêm một câu rồi ra ngoài.

Phương Ly tự nghĩ tại sao cô giáo từ đầu đã vốn không tin cô, bây giờ còn cố tình nhấn mạnh cả hai từ « lớp trưởng », thế chẳng phải là...

- Ngồi đi. - Giang Tuấn lạnh nhạt mở miệng

Trong lòng Tú Vy dấy ý cười thầm. Nếu là cách đây một ngày cô ta hẳn sẽ lo lắng lắm, nhưng tối qua anh Giang Tuấn đã bỏ rơi con nhỏ này ở lễ hội khiêu vũ mà đến cùng cô gái khác, thế chẳng phải chứng tỏ nó không còn là bạn gái anh nữa.

Chưa biết chừng giữa họ còn có xích mích, anh ấy sẽ đứng về phía cô thôi vì dù sao gia đình cô và gia đình anh cũng có mối quan hệ quen biết.

- Hội phó, bạn Phương Ly tới qua không học bài còn chép bài của em, anh phân xử giúp em với. - Chưa ngồi xuống tới ghế Tú Vy đã lên tiếng trước, giọng ngọt như kẹo

Phương Ly bất mãn

- Không phải! Tôi hôm qua...

Vừa nói được mấy chữ ngẩng mặt lên vô tình chạm phải ánh mắt của Giang Tuấn thì tự dưng cô lại im bật, sau đó lại cúi thấp đầu xấu hổ, mặt đỏ dần đều khi nhớ về chuyện suýt xảy ra tối qua.

Đúng là ông trời đang đùa giỡn với cô mà!!!

Giang Tuấn nhận ra biểu hiện đáng yêu trên gương mặt cô, anh nở nụ cười nhưng rất nhạt, lại được che đậy rất kỹ, sau đó cố hữu bằng khuôn mặt và ánh nhìn lạnh lùng.

- Mình nói đúng không? Tôi hôm qua cậu không học bài. - Giọng Tú Vy oang oang như loa phát thanh

- Không, mình có học, nhưng là học từ nhiều ngày trước, tối qua chỉ ôn lại thôi. - Phương Ly phản bác

- Thế thì có ai làm chứng cho cậu là cậu đã học?

- Cãi nhau xong chưa? Thời gian cãi nhau cũng đủ để học bài. - Giọng anh nghiêm khắc, phát cho mỗi người một tờ giấy và một cây viết - Cãi nhau cũng chẳng đến đâu cả, đã học được những gì cho kì kiểm tra này thì ghi vào đây.

Phương Ly cứ cầm cúi ghi không ngẩng đầu lên, ngược lại với Tú Vy bên cạnh mặt mặt cắt không còn giọt máu trước tờ giấy trắng, cổ chống ché

- Hội phó...em đã học nhiều thứ quá nên bắt chợt anh hỏi tới em không biết nên ghi thế nào.

- Thế đổi câu hỏi, lúc này để kiểm tra cho ra những câu gì, em ghi ra đi, ghi ý chính thôi cũng được.

Lại một lần nữa, giấy trắng vẫn hoàn giấy trắng.

- Không phải em chứ lớp trưởng, bạn chép bài của người khác đến nỗi không có thời gian đọc đề à? Hay là bị mắc bệnh trí nhớ ngắn hạn? - Khóe môi Giang Tuấn bật thành nụ cười chế giễu

- Em...em... - Tú Vy lắp ba lắp bắp vì hết đường chối cãi

- Anh nể tình hai nhà chúng ta có quen biết, bây giờ em hãy đi nhận lỗi với cô giáo đi, chuyện này xem như cho qua, còn bằng không anh sẽ đem chuyện này lên ban giám hiệu. - Giang Tuấn ánh mắt u ám, lời nói lạnh lùng

Tú Vy hằm hực đứng dậy bỏ ra ngoài, bước chân mạnh như muốn lún xuống sàn, trước khi đi ngang còn lườm Phương Ly như thể cô mới là người gây ra mọi tội lỗi này vậy.

Cánh cửa vừa đóng lại Giang Tuấn lập tức quay về về ngày thường, khóe miệng cong lên, vờn tay sang cổ đầu cô một cái

- Lần sau đừng có tốt bụng cho người khác chép bài như vậy.

- Sao anh biết em cho bạn ấy chép bài?

1s 2s ...10s im lặng

Chết thật, vụ này mới vừa xử xong mà, câu hỏi thật ngu ngốc !!!

Phương Ly dùng tay vỗ vỗ vào đầu mình trong khi Giang Tuấn thì bật cười lớn.

- Em có còn muốn làm ca sĩ không? - Lúc ngừng cười anh hỏi

- Tất nhiên là có chứ, đó là ước mơ từ bé của em mà. - Ánh mắt cô lấp lánh như muôn vàn vì tinh tú hội tụ giữa dãy ngân hà, khuôn mặt nhỏ bừng sáng

- Nếu thế thì em phải sửa đổi đi thôi. Em quá trong sáng, dễ mềm lòng lại dễ tin người, giới showbiz lại phức tạp như vậy, chưa chắc em đã hợp, cho dù là hợp cũng sẽ rất dễ chịu thiệt thòi uất ức, khó mà vươn xa được.

Phương Ly ngưng một hồi mới tiêu hóa được mấy lời cao siêu này

- Sao anh nói cứ như thể tối nay em nhắm mắt ngủ một giấc thì ngày mai sẽ bước chân vào làng giải trí vậy? Em chỉ là một đứa thích hát, chẳng nghĩ xa

như vậy.

- Anh nói phòng hờ thôi, biết đâu có một ngày em thật sự sẽ cần tới nó đấy. - Giọng anh rất nhẹ, trong lời nói còn mang theo ả ý cười.

- Nhưng em thấy cái gì cũng ngoại lệ mà. Làng giải trí vẫn có người trong sáng chân thật mà vẫn vươn xa đó thôi, thí dụ như chị Nhã Đình. - Nhắc tới thần tượng của mình, đôi mắt long lanh chớp chớp liên tục

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, Giang Tuấn không kiềm chế nổi định đưa tay véo mũi cô nhưng cô né được

- Nhã Đình là ngoại lệ rồi. Còn em, sau này hãy nhớ không được dễ tin người quá, nên biết lúc nào giúp được lúc nào không.

- Em biết rồi, cảm ơn anh. Thôi em về lớp đây.

- Khoan đi đã, anh có một chuyện quan trọng muốn hỏi em.

- Hà, là chuyện gì?

- Em đến gần đây, chuyện này không thể để người khác nghe được. - Giang Tuấn chớp mắt hai cái vờ ngó nghiêng rồi bình tĩnh ngoắc ngoắc ngón trỏ

Phương Ly lúc đó không nghĩ gì, đứng dậy bước qua chỗ anh, nào ngờ anh nắm chặt cánh tay của cô kéo lại gần sát người anh.

Nụ cười trên môi vụt tắt, chỉ có hai cặp mắt chạm nhau ở khoảng cách gần.

Không gian im ắng đến mức chỉ vang đến mỗi âm thanh xào xạc của cành lá bên ngoài va chạm vào nhau.

Sân trường tràn ngập ánh nắng rực rỡ, từng tia óng ánh như sợi tơ vàng chiếu xuyên qua tấm kính trong suốt, lấp lánh hắt lên khuôn mặt tuấn tú, sóng mũi cao, đôi mắt vừa sáng vừa thu hút của Giang Tuấn

Nhịp đập trái tim nhỏ bé lại không tự chủ được lại bắt đầu rối loạn, giống hệt như đêm qua, là một bản nhạc bị các nhạc công thi nhau đánh loạn xạ.

Giang Tuấn di chuyển khuôn mặt đến gần cô hơn, chăm chăm nhìn, đôi mắt đen chứa đựng sự nghiêm túc chưa bao giờ nhiều như thế

- Nói anh biết, người đeo mặt nạ hôm qua khiêu vũ với em. . .rất cuộc là ai?

Anh biết là mình không đứng trước, thất hứa với cô, dù cô có tìm ai đến anh cũng không có tư cách hỏi cô câu này.

Nhưng. . .anh thực cảm thấy khó chịu khi nghe người trong trường kể lại chuyện tối qua cô cùng người bí ẩn đeo mặt nạ nào đó khiêu vũ, cô cười rất nhiều, còn đút người đó ăn, cả hai trông rất vui vẻ, cũng rất xứng đôi. Lại còn. . .ở thời khắc cuối cùng. . .

Cảm giác này trước giờ anh chưa từng trải qua, chỉ biết là rất khó chịu khi nghĩ đến, càng khó chịu hơn nếu không hỏi được ra lẽ.

Phương Ly lúng túng, lòng cô chột rối bời.

Nói hay không nói.

Rất cuộc quan hệ giữa Lâm Hạo và Giang Tuấn là gì cô vẫn không biết được, nói ra liệu có chuyện gì không? Cô linh cảm là có. Với lại Lâm Hạo đeo mặt nạ, chẳng phải là vì không muốn ai biết đó là anh ta.

- Tại sao em không trả lời? Hay là. . .vì anh cũng biết người đó?

Sau câu nói, hình như. . . Giang Tuấn đang dần siết chặt cánh tay cô hơn, từng ngón tay thon dài lạnh giá, không hề có một chút ấm áp nào như mọi khi.

Phương Ly hơi chau mày vì đau nhưng vẫn không lên tiếng, người cô khẽ run.

Rõ ràng người ngay trước mắt cô vẫn là Giang Tuấn nhưng tại sao lại có cảm giác xa lạ như thế!

- Giang Tuấn cậu định trốn đến bao giờ. - Một giọng nói vang lên như giải cứu cô khỏi tình huống này

Cửa phòng mở ra cùng lúc Minh Khải bước vào, nhìn thấy cảnh tượng này anh đỡ hẳn một hồi lâu.

Chẳng qua anh định tìm Giang Tuấn là để hỏi cho ra lẽ tại sao hôm qua lại bỏ rơi Phương Ly ở lễ hội khiêu vũ. Anh muốn đòi lại công bằng cho cô, thậm chí là cho cậu ta một bài học, nhưng nào ngờ. . .

Hai người họ xem ra vẫn rất tốt đẹp.

Vậy sự xuất hiện của anh, những việc anh định làm chẳng phải thật dư thừa.

- Anh Minh Khải. . .anh đến tìm Giang Tuấn à? - Giang Tuấn lúc này mới thả tay, Phương Ly giật mình đứng thẳng dậy, hết sức ngại ngùng nên lên tiếng

trước

- Ủ, anh tìm cậu ấy, em cũng ở đây à, thật trùng hợp. - Minh Khải cố dùng nụ cười để che giấu cảm xúc thật của mình

- Vậy anh ở lại đi, em phải về lớp đây. - Phương Ly chào tạm biệt rồi nhanh phóng thẳng ra ngoài

Đến tận khi cửa đóng lại cô mới dám thở mạnh một cái, tim suýt nữa là ngừng đập rồi.

Vô thức đưa cánh tay vừa bị Giang Tuấn nắm chặt lên ngang tầm mắt, Phương Ly mới nhận ra có những dấu ngón tay màu hồng đã xuất hiện trên làn da trắng nõn từ bao giờ.

Thôi bỏ đi, nhất định anh ấy cũng không có ý.

Nhưng tại sao anh ấy lại muốn biết chuyện ai đã khiêu vũ với cô như thế nhỉ?

.....

Trong phòng chỉ còn lại hai người con trai

- Tối nay cậu có rảnh không? - Minh Khải trầm giọng hỏi

- Đừng bảo là cậu muốn HẸN HÒ với mình nhé? Đi đâu? - Giang Tuấn lấy lại dáng vẻ ban đầu, hơi cười nói

- Bar Heaven. - Minh Khải chắc nịch

Giang Tuấn tưởng mình nghe lầm, nhìn ra cửa sổ trời vẫn nắng đẹp rồi nhìn lại gương mặt nghiêm túc của người đối diện. Thật không ngờ có ngày người bạn này lại đi bar, mà còn chủ động mời anh.

Mấy lần trước cố dụ dỗ chả phải toàn nhận được những câu trả lời kiểu như "Mình không biết uống rượu", "Ngày mai kiểm tra thôi mình không đi đâu", "Mình không thích ồn ào".

Bởi thế anh đã gọi cậu ấy là thanh niên chưa phát triển.

Hôm nay sao thế? Lê nào....

Trong lòng Giang Tuấn bắt đầu hiện lên một vài nghi vấn.

- Được, tối nay gặp, đúng lúc mình có chuyện muốn hỏi cậu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Anh không tin cô?

Bar Heaven là một trong những quán bar nổi tiếng nhất thành phố này, thiên đường dành cho "người sống về đêm". Không ít thiếu gia tiểu thư nhà giàu tình nguyện đốt tiền, chìm đắm trong men say trụy lạc thâu đêm suốt sáng ở nơi đây.

Bên trong quán bar lúc nào cũng có nhiều nhóm nam nữ tụ tập ồn ào, đèn cuồng lắc lư trên sàn trong thứ ánh sáng đủ màu lóa mắt và âm nhạc xập xình.

Khu VIP quán bar trái lại giống như một thế giới tách biệt, khung cảnh sang trọng với những chiếc bàn cao và quầy pha chế lộng lẫy. Nhân viên sẽ biểu diễn những màn pha chế đầy nghệ thuật để tạo ra các loại đồ uống độc đáo, dĩ nhiên với giá trên trời.

Có hai chàng thanh niên từ lúc bước vào đã thu hút mọi ánh nhìn của các cô gái có mặt ở đó. Nhiều cô gái mê mẩn tiến đến mong muốn cùng uống rượu nhưng đáng tiếc là cả hai đến việc ban cho họ một cái liếc mắt cũng không làm.

- Lần trước cũng tại nơi này mình uống say bí tỉ, kết quả...thực sự rất rắc rối, rất mất mặt. Sau này sẽ không uống nữa.

Minh Khải mở đầu bằng một câu Giang Tuấn kinh ngạc vô cùng

- Lại còn có lần trước! Sao cậu đi mà không rủ mình? Nói nghe xem, cậu vì chuyện gì mà lại uống say như vậy?

- Có phải...từ đầu cậu đã biết người mà mình gặp lúc đi xem mắt Phương Du chính là Phương Ly. - Minh Khải đan bàn tay vào nhau, lên tiếng một cách dứt khoát

- Phải. - Giang Tuấn khẽ cười, ngón tay di chuyển dọc theo miệng cốc thủy tinh, cảm thấy không cần giấu diếm nữa
- Từ khi nào? - Minh Khải vô cảm hỏi, đôi mắt dán vào cốc thủy tinh trống trống trên bàn
- Từ cái lần thứ hai đến Phương gia, lúc mình kéo cô ấy ra khỏi xe, khi quay đầu lại nhìn thấy biểu hiện của cậu thì mình đã biết rồi.
- Hóa ra là từ lúc đó. - Khóe miệng Minh Khải nhấc lên, hờ hững nói - Thế mà cậu vẫn cố tình khiến cho mình phải uống say.

Giang Tuấn hiểu ra, đưa ly brandy trên bàn nhấp môi.

Đúng, ngay từ đầu anh biết chuyện Minh Khải có tình cảm với Phương Ly, nhưng anh lại bày ra trò bạn gái rồi tiếp cận cô ấy. Đôi lúc anh thấy mình thật xấu xa, con gái xung quanh không thiếu người để anh lựa chọn nhưng lại thế này với người mà bạn mình thích.

Mọi thứ ban đầu vốn là một trò chơi do anh bày ra, vậy mà khi bắt đầu rồi thì không thể tự mình kết thúc.

Một lần không nổi, hai lần không nổi rồi thì ý định đó hoàn toàn tiêu tan.

Không biết từ lúc nào anh chẳng những không thu hút được cô theo dự định, ngược lại lại bị cô thu hút.

- Mình hỏi cậu, tại sao tuyên bố với mọi người rồi hôm đó cậu lại bỏ rơi Phương Ly ở lễ hội khiêu vũ? - Minh Khải nhìn sâu vào mắt Giang Tuấn, giọng điệu chất vấn

- Là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mình đã giải thích, cô ấy cũng hiểu và bỏ qua cho mình rồi. - Giang Tuấn nhấn mạnh kết quả

Khuôn mặt Minh Khải thoáng hiện tia u buồn dưới ánh đèn chiếu rọi

- Được, thế thì mình chẳng còn gì để nói. Sáng nay cậu bảo có chuyện muốn hỏi mình mà, hỏi đi.

- Người đêm hôm qua khiêu vũ với Phương Ly...có phải cậu không?

- Là mình thì sao, không phải thì sao? Cậu ghen? - Minh Khải rất nhanh đã đáp lại

- Ghen? Từ đó không bao giờ có trong từ điển của mình. - Giang Tuấn nâng môi cười, nhưng những ngón tay lạnh giá vô thức nắm chặt chiếc cốc thủy tinh như muốn bóp vụn nó

Minh Khải cười nhạt

- Giang Tuấn, con người cậu quá tự tin lại quá hiếu thắng, cái gì bản thân muốn có thì nhất định phải có được, không chịu thua ai bao giờ. Nhưng mình có dự cảm trong nay mai sẽ rồi có người lật đổ được sự tự tin đó của cậu.

- Hình như...cậu đang ẩn ý chuyện gì đó? - Giang Tuấn nhướn mày

- Giống sao?

- Thật không?

- Quay lại chuyện Phương Ly, cho dù tình cảm của cô ấy có hướng về mình hay không, mình cũng sẽ dõi mắt theo cô ấy và nếu cậu còn làm tổn thương cô ấy, cho dù có là bạn bè, mình sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. - Minh Khải quả quyết

.....

Buổi tối, trời đang yên lành bất chợt đổ mưa to, gió thổi mạnh làm cây cối nghiêng ngã, những tia sáng cứ chớp nhoáng lóe lên trên nền trời tối tăm rồi vụt tắt. Căn biệt thự Lâm gia chìm trong bầu không khí vừa lạnh lẽo vừa u ám đáng sợ.

Phương Ly nằm trên giường không ngủ được, trong đầu ngồn ngàng bao thứ cảm xúc.

Cô đã đem chuyện lúc sáng kể cho Ngọc Mai nghe, cậu ấy cũng bảo cô làm rất đúng, không nên cho Giang Tuấn biết người đã khiêu vũ cùng cô là Lâm Hạo.

Từ mơ hồ đến càng lúc càng nhận thấy giữa hai người con trai này hình như có một sự mâu thuẫn không muốn cho người ngoài biết. Hay chỉ là do cô đã suy nghĩ quá nhiều.

Lại một hồi sấm, Ân Ân trở mình, mở mắt, bật tung mền ngồi thẳng dậy.

- Ân Ân, sấm to quá làm em không ngủ được à? - Phương Ly nở nụ cười dịu dàng, kéo mền lên cho con bé - Em đắp mền vào đi kéo lạnh.

Đột nhiên mắt Ân Ân mở to hơn, đôi mắt đen láy ngơ ngác nhìn cô như một người xa lạ.

- Em sao thế? Hay là em gặp ác mộng? Chị hát cho em nghe nhé!

Trong lòng Phuong Ly dâng lên nỗi bất an về một thứ gì đó mà chính cô cũng không biết là gì, chỉ là linh cảm nó còn đáng sợ hơn nhiều so với việc Ân Ân gặp ác mộng.

Sự thật... đang dần dần hiện ra trước mắt.

- OAAAA. Chị hai ơi, chị đừng đi, đừng bỏ Ân Ân. - Đôi môi nhỏ mím chặt, từng giọt nước mắt trong veo bắt đầu chảy ra, sau đó con bé bật khóc nức nở

- Ừ, chị đây, chị đây mà, chị đâu có bỏ em đâu, đừng khóc mà.

Phuong Ly tay chân lúnh quýnh ôm con bé vào lòng, nào ngờ Ân Ân dùng hết sức mà đẩy cô ra, giọng đầm nước mắt

- Không, chị không phải chị hai của Ân Ân, chị là người xấu!

Ân Ân hét toáng lên rồi co rúm người lại như thể một loài động vật nhỏ sợ bị thú dữ ăn thịt. Có lẽ cả đời này cô cũng không quên được ánh mắt con bé đang nhìn mình.

- Em đang nói cái gì vậy? Sao chị lại là người xấu chứ? Chị là chị hai của em mà. - Phuong Ly như chấn động mạnh

Kể từ lần gặp nhau đầu tiên con bé đã níu chặt tay cô rồi gọi bằng chị hai, tuy sau này bị Lâm Hạo bắt phải gọi bằng chị Ly Ly nhưng thỉnh thoảng con bé vẫn gọi cô như thế. Tự nhiên trong lòng cô mặc định mình chính là chị hai của nó.

- Không! Chị không phải chị hai, chị hai là người tốt, còn chị là người xấu, là kẻ lừa gạt.

Lừa gạt???

Phát hiện cơ thể Ân Ân đang không ngừng run rẩy, tìm cô đâu đó trông chừng như không thể đập nổi, lần nữa tiến đến ôm lấy con bé, nhưng lần này con bé giữ lấy tay cô rồi há miệng cắn vào nó.

_Á.

Con bé cắn rất mạnh, như thể cô là thứ gì đó khủng khiếp hoặc một kẻ xấu xa độc ác đang có ý định hại nó vậy.

Cô không có, thật sự không có mà!

_RẦM

Cánh cửa đang đóng kín được bật mở một cách thô bạo. Bóng hình cao lớn của người con trai tiến nhanh vào phòng.

Vừa nhìn thấy Lâm Hạo, Ân Ân đã nhả tay cô ra rồi như muốn nhào đến chỗ anh.

- Anh hai, hức hức, Ân Ân sợ...

Trong đôi mắt đen của Lâm Hạo lúc này chỉ nhìn thấy mỗi Ân Ân, anh lao ngay đến ôm chặt con bé vào lòng.

- Nói anh nghe, em bị làm sao?

- Chị ấy là người xấu, em sợ... - Con bé rúc đầu vào ngực Lâm Hạo đồng thời chỉ tay vào cô

Phuong Ly nhen nhóm niềm hy vọng biết bao nhiêu rằng Lâm Hạo sẽ bảo với con bé rằng cô không phải thế, cô là người tốt, rất yêu thương nó, lại càng không hại nó.

Nào ngờ...

Đôi mắt Lâm Hạo như mang theo con gió lốc dữ dội xoáy sâu vào tận tâm can cô. Căn phòng rõ ràng rất rộng lớn nhưng không gian bỗng chốc thu hẹp lại, từng đợt không khí lạnh toát tỏa ra từ người anh tràn vào khắp góc ngách, áp bức nặng nề.

Đó là lúc cô biết, kết quả cô nhận được... chính là sự tàn nhẫn.

- Rất cuộc cô đã làm gì con bé? - Lâm Hạo quát lên

- Tôi không có, Ân Ân đang ngủ tự nhiên ngồi dậy rồi lại như thế.

- Không, không phải chị hai, em không muốn nhìn thấy chị, không muốn ngủ với chị, không muốn! - Ân Ân lắc đầu vừa quạ quạ, vừa không ngừng gào khóc.

Một khoảng yên lặng bất chợt ập đến, nơi đáy mắt Lâm Hạo lại phát ra thứ ánh sáng khác thường, đôi mắt đen lay bồng từ từ nhắm lại.

Hóa ra...mọi chuyện là như thế...

- Cô ra ngoài, tối nay tìm nơi khác mà ngủ, đừng có đến gần Ân Ân. - Giọng anh có phần hạ xuống nhưng thanh âm vẫn sắc lạnh
- Anh không tin tôi? Tôi thề tôi chẳng làm gì cả, sao lại cấm tôi đến gần con bé chứ? - Phương Ly không tin vào tai mình, sững sờ nhìn anh
- Bây giờ cô không xem lời nói của tôi ra gì đúng không?
- Không phải, nhưng...nhưng...- Phương Ly run rẩy không nói nên lời.
- Chưa nghe sao? Con bé bảo là không muốn nhìn thấy cô. RA NGOÀI. - Lời nói tận cùng của sự lạnh giá

Đôi mắt Phương Ly lúc này đã ngập nước, lòng cô trống rỗng, cả người tê dại, cảm thấy bản thân giống như một vật hết giá trị bị vứt bỏ.

Cô vừa đau nỗi đau da thịt, vừa đau trong tim, đau lắm. Tại sao tình cảm chân thành của cô lại bị mang ra giẫm đạp như vậy.

Phương Ly gượng người đứng dậy, lưng thừng như một cái xác không hồn ra khỏi phòng, bàn tay trái giữ chặt lấy vết thương do bị cán bên bàn tay phải, cả thân người mềm nhũn như muốn sụp đổ, từng bước chân cũng đồng thời giẫm mạnh vào trái tim đang rỉ máu.

Mãi đến sau này cô mới hiểu được câu mà Giang phu nhân đã từng nói

"Trên đời này có những thứ sinh ra đã không dành cho người không xứng đáng."

Nhưng với cô, cho dù cô có xứng đáng hay không, thì nó vẫn không dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mâu thuẫn

Căn phòng rộng lớn vang lên tiếng ngủ say của trẻ con. Lâm Hạo day day huyết thái dương, mệt mỏi đứng dậy bước ra khỏi phòng với mơ cảm xúc hỗn độn.

Đã lâu lắm rồi con bé không trở bệnh, vậy mà hôm nay...

Mỗi lần như thế anh đều như vừa trải qua một cơn ác mộng thật dài.

Có lẽ kiếp trước anh đã làm nhiều chuyện xấu nên kiếp này ông trời chưa khi nào thôi ý định dày vò anh, muốn anh phải mãi nhớ về những đoạn kí ức đau buồn và tăm tối nhất, cũng như rơi vào cái vòng lẩn quẩn không cách nào thoát ra được.

Cánh cửa phòng mở ra, luồng ánh sáng mạnh rọi vào, một khuôn mặt xuất hiện khiến anh không khỏi bất ngờ.

- Sao cô còn chưa ngủ đi, đứng đây lâu chưa? - Giọng anh đã bớt lạnh đi rất nhiều so với khi nãy
- Ân Ân, không sao...rồi chứ? - Phương Ly ho một tiếng rồi nói

Lâm Hạo không trả lời, chau mày quan sát cô.

Dưới ánh đèn, mọi thứ đều hiện lên rõ ràng, không gì che giấu được.

Mái tóc cô xõa dài ra che khuất một bên mặt, hai bàn tay đan chéo ôm chặt hay bên cánh tay vì lạnh, cả người run lên bần bật, đôi môi trắng bệch, sắc mặt nhợt nhạt cắt không còn giọt máu, trái ngược lại là vết thương bên bàn tay phải đang rỉ máu.

Vết thương kiểu này...là do Ân Ân gây ra sao?

Vẫn đang chảy máu, lẽ nào...

- Đừng bảo với tôi là từ nãy đến giờ cô đều đứng ở đây?

Phương Ly không trả lời, đồng nghĩa với điều anh vừa nói là đúng.

- Không phải tôi bảo cô tìm nơi khác ngủ rồi sao? - Sắc mặt anh giận dữ khó coi

- Anh cứ mặc tôi. Con bé...thế nào rồi, có còn khóc không? Có còn...sợ không? - Dù không còn bao nhiêu hơi sức nhưng cô vẫn nghiêng răng mím chặt môi, giữ cho cơ thể trụ vững

Nhìn bộ dạng cô bây giờ trong lòng anh dấy lên một loại cảm giác kì lạ mà chính anh cũng không định nghĩa nổi.

Trời bên ngoài đang mưa to gió lớn, ngay cả anh nằm trên giường trùm mền cũng thấy lạnh, huống chi một cô gái mặc váy ngủ phong phanh đứng ở đây.

Phương Ly này...bình thường ngây ngây ngốc ngốc, không có chuyện gì cũng cười được, lời nói và hành động chẳng giống ai. Thật không ngờ, có lúc lại cố chấp đến vậy, mang dáng vẻ quật cường đến vậy.

- Ân Ân...- Phương Ly kiên trì gọi tên con bé lần nữa

- Tôi đã dỗ con bé ngủ rồi, ngày mai nó thức dậy sẽ bình thường trở lại.

- Thật không? - Lòng cô nhẹ nhõm vô cùng

- Cô lo cho mình trước đi, bản thân mang nhóm máu hiếm mà còn không biết tự chăm sóc lấy.

Phương Ly không còn đủ tỉnh táo để nghe được câu sau mà anh nói

- Tốt rồi. Tôi chờ anh...chỉ để xem Ân Ân thế nào thôi. Mà...cho đến khi nào anh mới học cách tin tưởng người khác...tin là tôi xem con bé như em gái chứ không phải...đang đóng kịch.

Phương Ly nói xong định xoay người bước đi nhưng cảm thấy đầu mình rất đau, rất đau, bàn tay không đủ sức nắm chặt lại nữa, trước mắt như bao phủ một làn sương dày đặc.

Đôi mắt xinh đẹp mịt mịt khép lại, thân người yếu ớt không điểm tựa ngã hẳn xuống, phó mặc tất cả cho nền đất lạnh lẽo.

- Đây, cô bị sao vậy, có nghe tôi nói gì không?

- Mở mắt ra đi.

- Đây...

Lâm Hạo lay lay người cô nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng gió đưa cành cây quật mạnh vào khung cửa kính.

Lúc này cô đã rơi vào trong vô thức, mềm nhũn trong vòng tay anh kịp thời dang ra đỡ lấy. Bàn tay khẽ chạm vào gương mặt dần ửng đỏ của cô, cái nóng truyền qua da thịt khiến anh giật mình.

Lâm Hạo lục lấy điện thoại trong túi gọi cho Lăng Thiếu Dương

- Gì vậy bạn hiền? Nửa đêm trời mưa gió cậu nhớ mình ngủ không được à? -

Đầu dây bên kia vang tới một câu đùa

- Đây không phải là lúc để giỡn đâu, anh trai chị dâu rù bác sĩ riêng của gia đình mình đi du lịch rồi, anh cậu có nhà không? - Lâm Hạo hỏi

- Gì? Thế có nghĩa cậu ganh tị nên muốn rù anh mình đi du lịch? - Thiếu Dương phán một câu

- "..."

- Sao không rù mình? Bạn bè thế đấy! - Thiếu Dương hờn dỗi

- "..."

- Thôi bỏ đi, mình là người rộng lượng nên không tính với cậu. Cậu định đi du lịch ở đâu, mấy người, đặt vé chưa? - Thiếu Dương tiếp tục huyền thuyên

- "..."

- Du lịch cái gì !!! Nhà mình có người bị sốt cao! - Lâm Hạo không kiên nhẫn được nữa

- Đùa chút thôi mà, để mình qua phòng gọi anh ba của mình, anh tư mình là thứ y, còn anh hai mình khoa não thần kinh.

- Cậu bớt lời thôi được không? Nhanh đi!

- Chờ tí đang thay đồ, mình đi ngủ không có mặc đồ, muốn nhanh cũng không được. (khúc này chém tí)

- "..."

Lâm Hạo cúp điện thoại rồi bế thân hình mỏng manh như tờ giấy vào phòng. Trong lúc chờ bác sĩ đến anh căn dặn chị Cẩm lấy dụng cụ y tế sát trùng và băng lại vết thương trên tay cho cô.

.....

Trời đêm đã rất khuya, mưa ngớt dần rồi cũng tạnh nhưng ngoài trời gió lạnh vẫn không ngừng thổi, cố gắng len lỏi vào khe cửa sổ đã được đóng chặt.

Anh trai của Thiếu Dương và cũng là bác sĩ đến khám bệnh, truyền dịch cho cô vừa mới về. Kết luận cô chỉ bị cảm lạnh, không đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi uống thuốc sẽ khỏe lại. Đồng thời hệ thống miễn dịch của cô không được tốt lắm, cần bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng.

Tàng đá trong lòng Lâm Hạo được gỡ xuống nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, biểu cảm không chút thay đổi.

Anh đi đến ngồi dựa người vào chiếc ghế đặt cạnh giường cô, chính anh cũng không tin được người mới vừa gọi bác sĩ có phải mình không?

Kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, bao năm qua anh chưa từng mưu cầu bất kì điều gì cho bản thân, chưa từng. Người khiến anh lo lắng duy nhất là Ân Ân, ước mong duy nhất cũng chính là có thể chữa khỏi bệnh cho con bé.

Vậy mà hôm nay, lại xuất hiện một người thứ hai khiến anh lo lắng và mong người đó đừng xảy ra chuyện như thế.

Chẳng phải bình thường anh rất ghét sự ngu ngốc và bản tính cứng đầu hay cãi bướng của cô ta? Lại mong Ân Ân sớm ngày hoàn toàn hồi phục để đuổi cô ta đi khỏi đây?

Hóa ra con người, đôi lúc lại tự mình mâu thuẫn như thế.

Trên giường, Phương Ly trở người, trong con mê sảng ướt đầm mồ hôi đôi môi không ngừng mấp máy

"Tôi không phải người xấu..."

"Đừng bắt tôi rời xa Ân Ân."

"Tại sao anh không tin tôi?"

Tia đau đón xẹt qua đôi mắt, Lâm Hạo bước dậy đi đến tủ kính lấy chai rượu rót vào ly thủy tinh.

Anh đưa lên mũi hít một hơi để cảm nhận được hương thơm của rượu, sau đó ngửa đầu nhắm mắt lại đưa thứ chất lỏng sóng sánh tràn qua cổ họng.

Hương vị giống quá, thật giống thứ tình cảm mà anh đã trải qua.

Lúc ngọt ngào ấm áp khiến con người ta say mê đắm chìm, lúc lại cay đắng tuyệt vọng nhưng không thể quay đầu được nữa.

Lâm Hạo mờ mắt, hạ ly thủy tinh trống rỗng xuống, u uất nhìn vào người con gái đang nằm trên giường.

Không phải anh không muốn tin cô. Mà là...

Năm đó chính vì anh quá tin một người nên đã khiến ba mình qua đời, Ân Ân mất đi một người chị và trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Còn anh, cái cảm giác đau đớn tột cùng khi bị chính người mình yêu thương nhất, tin tưởng nhất phản bội, có lẽ anh mãi mãi chẳng bao giờ quên được.

Bởi thế anh đã thề rằng, cuộc sống sau này sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kì ai, cũng tuyệt đối không cho phép bản thân lặp lại sai lầm ngày đó lần nào nữa.

Một lần cũng không được.

.....

Phương Ly khẽ động đậy mi mắt rồi tỉnh dậy, đưa tay lấy đồng hồ để bàn đặt ngang tầm mắt. Mới có năm giờ sáng. Vậy mà cô có cảm giác mình đã ngủ rất lâu rất lâu rồi chứ không phải chỉ vài tiếng.

Đầu có chút choáng váng, cô đặt đồng hồ lại chỗ cũ, ngồi dậy nhìn một lượt xung quanh, đây đâu phải phòng cô và Ân Ân.

Phương Ly còn nhớ bản thân tối qua đứng trước cửa phòng Ân Ân chờ Lâm Hạo ra, mệt mỏi gắng gượng với cái lạnh thấu xương, sau đó anh bước ra ngoài và bảo Ân Ân không sao, rồi thì...

Thì thế nào cũng kệ, Ân Ân không sao là tốt rồi.

Phuong Ly định bước xuống giường thì nghe bên ngoài có người đi tới, sau đó là tiếng mở cửa.

Cả người giật thót, chỉ vài giây ngắn ngủi cô đã nảy ra ý nghĩ rất thông minh.

Giả vờ ngủ !!!

Vì sao ư? Vì nghe tiếng bước chân cô biết rõ ràng đó là ai. Tên tiểu nhân đó mà thấy cô đã thức vào giờ này thì sẽ có hai khả năng xảy ra, mà khả năng thứ hai nhất định sẽ xảy ra.

Một là anh tiếp tục đem cô ra mắng về việc tối qua Ân Ân khóc, rồi ngắt xiu bắt anh bê vào đây, cô chưa chuẩn bị tinh thần trả lời thế nào.

Hai là sẽ bảo xuống bếp làm cơm vì cô rất rõ anh chỉ thức dậy sớm mỗi khi đói bụng. Nấu cơm cô không sợ, chỉ sợ anh đang giận mang cô ra hành hạ, bắt nấu đi nấu lại thì xong.

Cạch một tiếng, cửa phòng bật mở, Phuong Ly lúc này đã trong trạng thái bất động, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở nhẹ nhẹ, đạo diễn chuyên nghiệp cũng chưa chắc nhìn ra là cô giả ngủ !!!

Quái lạ, tự dưng bị sốt xong thấy mình thông minh và tài giỏi hơn hẳn là thế nào nhỉ??? (bệnh hơn thì có ^---^)

Tiếng bước chân tiến lại phía này mỗi lúc một gần, mang theo làn khí âm u lạnh lẽo làm Phuong Ly không khỏi lạnh sống lưng nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, không nhúc nhích.

Phản nệm bên cạnh dao động mạnh chứng tỏ anh đang ngồi xuống giường.

Ngồi xuống làm gì nhỉ? Lẽ nào thăm cô hết sốt chưa? Anh ta tốt vậy sao!

Tiếp theo đó...

Khoan đã, khoan đã, cái quái gì đang diễn ra thế này !!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Công chúa ngủ trong rừng

Tuy không mở mắt nhưng Phuong Ly cảm nhận được Lâm Hạo ngồi sát chỗ cô nằm rồi cúi mặt xuống, lập tức không gian xung quanh cô bị chiếm trọn bởi một mùi hương nam tính pha lẫn mùi sữa tắm thơm nồng.

Mặt áp sát mặt trong gang tấc, không những thế hơi thở của anh còn tỏa ra rất rõ.

Phuong Ly hoảng hồn, lồng ngực đập phồng. Tình huống này...cực không ổn!!!

Không phải anh ta định hôn trộm cô đấy chứ!

Trời ạ, chẳng lẽ bao lâu nay sống chung nhà với một tên biến thái mà bản thân không hay không biết. Nếu như là thật từ tối qua đến giờ cô ngắt không biết anh ta đã hôn trộm cô mấy lần rồi.

Phải nghĩ cách, phải tích cực nghĩ cách !!!

Nhưng trong cái tình huống ngàn cân treo sợi tóc này thì làm gì còn cách nào nữa!

Phuong Ly mở to cặp mắt hết cỡ, đẩy người anh ra rồi ngồi dậy, quỳnh quáng

- Này đủ rồi đó, anh có tin tôi là lên cho người trong nhà đến anh xem anh chuẩn bị giờ trò với tôi không?

Lâm Hạo nhìn cô chằm chằm, con ngươi đen láy không lay động, khóe môi cong lên, chậm rãi nói

- Cô nghĩ tôi muốn giờ trò gì? Hôn cô? Cô cho bản thân là công chúa ngủ trong rừng chắc.

- Anh...

Cô tức ghen. Sống tới giờ chưa thấy ai vừa ăn cướp vừa la làng như vậy!

- Nếu tôi là công chúa ngủ trong rừng còn anh là hoàng tử đến đánh thức tôi dậy thì tôi thà cả đời không dậy còn hơn! - Phương Ly quá bức xúc, mạnh mẽ tuyên bố

Cứ ngỡ Lâm Hạo sẽ giận vì bị cô hạ thấp, nào ngờ anh cong môi cười nhạt

- Thì phải rồi, cô đang chờ ếch đến đánh thức cô mà. Chẳng phải tôi đã từng nói rồi sao, chỉ có ếch mới muốn hôn cô thôi!

Máu cô xông lên tận não, nhưng sau vài giây liền trấn tĩnh, uỳnh ngực đẩy tự hào

- Đừng có mà đem ếch ra che đậy cho hành vi phạm tội của mình nhé. Tôi biết lúc tôi ngủ trong rất xinh đẹp nên anh mới...

Ánh mắt sắc bén của anh lập tức liếc cô, lớn tiếng đập tắt suy nghĩ điên rồ trên

- Ý cô là tôi đam mê sắc đẹp của cô!? Có cần tôi mang cho cô cái gương không?

- Nếu không phải thế thì anh kê mặt sát mặt tôi làm gì? - Nhớ đến tự dung cô lại đỏ mặt mất tự nhiên

Lâm Hạo dùng ngón trỏ dí mạnh vào trán cô

- Đen tối vừa thôi, tôi chả qua chỉ muốn xem thử cô có thể kiên trì giả ngủ qua mặt tôi đến bao giờ.

Đùng một cái như tiếng sấm nổ bên tai!

Làm sao anh biết cô giả ngủ?! Không đâu, tên tiểu nhân này chỉ đang đặt điều thôi, tài diễn xuất của cô hoàn hảo thế còn gì!

- Anh đừng có xảo, tôi... giả ngủ khi nào chứ! Chỉ là... là... ông trời có mắt cho tôi thức dậy đúng lúc để bắt quả tang anh đang có ý định mờ ám với tôi.

- Cô hít thở sâu cố đồng dạng nói

- Không nhận đúng không, thế thì tôi sẽ đưa bằng chứng làm cho cô tâm phục khẩu phục. - Lâm Hạo khéo môi nhếch lên một đường

Phương Ly nuốt nước bọt, tự dung trong lòng căng thẳng vô cùng.

Không lý nào, phòng này vốn không có camera mà. Bằng chứng gì chứ? Chẳng lẽ anh có con mắt thứ ba. Dù là thật thì đây cũng không thể xem là bằng chứng!

- Mặt đồng hồ trên bàn quay vào trong. Hơn mười phút trước tôi vào nó vẫn bình thường.

- "..."

Da mặt Phương Ly vừa đỏ nóng bừng bừng như người say xín, vén mền lên che lại

Có phải ông trời sinh ra cô với mục đích làm trò cười cho tên tiểu nhân này không?

Quên mất anh là con người bị ám ảnh bởi sạch sẽ ngăn nắp, đồ đạc bị xê dịch sẽ nhận ra ngay.

- Lúc này la to như vậy thì chắc là khỏe rồi, cho cô 10 phút, 10 phút sau phải có mặt ở nhà bếp cho tôi. - Lâm Hạo nghiêm khắc bỏ lại một câu, sau đó rời đi.

Cửa phòng vừa đóng lại Phương Ly úp mặt xuống gối rồi hét lên, lăn lộn trên giường. Thôi xong rồi, đồ oan người ta có ý mờ ám với mình, kế hoạch giả ngủ cũng thất bại thảm hại luôn. Làm sao cô dám nhìn mặt anh nữa đây?

Lê từng bước thật chậm thật rãi bước vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương, cô lại chịu thêm một cú sốc.

Bộ dạng cô còn có thể xấu xí khó coi hơn không?

Mới có một đêm mà đã đầu tóc bù xù, mặt mày tái mét, môi trắng bệch, mắt vừa dính ghèn vừa có quầng thâm

Vậy mà khi còn dám đứng trước mặt "người nào đó" dũng cảm tuyên bố mình ngủ đẹp !!!

Hừ, trái lại nàng công chúa ngủ trong rừng ngủ hẳn một trăm năm thì được miêu tả là

"Môi vẫn đỏ và da nàng vẫn hồng hào sau bao nhiêu năm tháng, nàng quả thực vô cùng xinh đẹp. Hoàng tử ngắm nhìn nàng không rời mắt, rồi..."

- Truyện cổ tích đúng là lừa người mà !!! - Phương Ly đập tay vào bồn nước cảm thán một câu, nào ngờ lại đập đúng bàn tay đã bị Ân Ân cắn, có chút đau nhưng không sao, chắc là nhờ nó đã được xử lý và băng bó cẩn thận.

Chợt nghĩ đến tối hôm qua Lâm Hạo không tin cô, đùng đùng nổi giận đuổi cô ra khỏi phòng rồi còn bảo đừng đến gần Ân Ân nữa, nhưng cô chỉ đau lòng chứ không hề thấy giận.

Có lẽ là vì bộ dạng lo lắng hoảng sợ của anh lúc Ân Ân xảy ra chuyện giống hệt anh hai của cô vậy. Lúc nhỏ mỗi khi cô có chuyện anh đều là người đầu tiên chạy đến, nếu ai bắt nạt cô anh cũng sẽ không bỏ qua cho người đó.

Phuong Ly đưa tay gạt vội đi những giọt nước mắt nóng hổi đang chực rơi xuống má.

Không được khóc, phải mạnh mẽ lên.

Nhất định một ngày nào đó, ở một nơi nào đó trên thế gian này, cô và anh hai sẽ đoàn tụ với nhau. Nhất định.

.....

Làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo bằng tốc độ tên lửa, đúng mười phút cô đã có mặt ở bếp. Lúc này Lâm Hạo đã ngồi đợi sẵn trên bàn ăn...trông tron.

- Anh...à cho hỏi thiếu gia muốn ăn gì để tôi đi nấu? - Phuong Ly tiến đến, âm điệu như trời ba mươi

- Không cần cô nấu, đồ ăn có sẵn rồi, cô hâm nóng lại đi rồi ngồi xuống đây. - Lâm Hạo chỉ thẳng tay vào bếp

- Hà? Anh mới bảo gì cơ? - Phuong Ly tưởng thính lực của mình có vấn đề

Anh bảo cô xuống bếp không phải muốn sai cô nấu bữa sáng mà muốn cùng ăn sáng với cô á. Sao anh tốt dữ vậy? Không phải tôi qua giận cô ghê lắm sao?

- Nếu cô không muốn ăn thì khỏi cần ngồi. - Anh liếc mắt lên, lạnh giá nhìn cô

- Hà...tôi...

_Ơt...ơt...ơt

Không gian yên tĩnh buổi sáng tờ mờ bị phá tan, cái bụng đã thay cô trả lời.

Thế diện này còn đâu! Nhưng mà thôi từ lâu trong mắt tên này cô có còn thế diện gì nữa.

- À... như anh thấy đó...

- Tôi chỉ nghe chứ không có thấy.

- "..."

Phuong Ly cúi đầu gần như sát đất, đi thẳng vào bếp hâm đồ ăn với khuôn mặt đỏ bừng.

Xong xuôi tất cả thì dọn lên bàn, cô kéo ghế ngồi đối diện anh.

Không đúng, càng nghĩ càng thấy không đúng. Rõ ràng tối qua trước khi đi ngủ cô xuống bếp tìm đồ ăn thì chẳng còn gì, sau sáng này tự dưng lại có mấy món này? Bình thường Lâm gia cũng chẳng mấy khi để thừa đồ ăn qua đêm mà.

Nghĩ một hồi không thông, bụng lại réo ùng ục, thế là không nghĩ nữa, chuyện gì tới cũng tới ^^

Lâm Hạo nhú mắt nhìn người con gái trước mặt. Trong phút chốc Phuong Ly này đã đi vào một thế giới chỉ có cô ta và đồ ăn. Cái bộ dạng gì thế kia, anh phải gõ tay lên bàn hai cái để kéo cô về với thực tại.

- Cô có đúng là vừa bị bệnh không vậy?

- Hà...enh...ói gì? - Cô vừa cố nuốt thức ăn xuống bụng vừa nói

- Nếu không phải tôi tận mắt chứng kiến nhất định sẽ cho rằng cô giả bệnh như đã giả ngủ khi nãy.

- Không biết nữa, nhưng kì lạ là tôi đói cứ như thể một ngày một đêm chưa ăn gì vậy. - Phuong Ly một tay xoa bụng mình, tay kia vẫn hi hục gấp

Lâm Hạo nhếch môi cười ẩn ý, Phuong Ly thì chỉ thấy nụ cười ấy thật kỳ quặc vì có gì đáng cười đâu chứ.

- Khoan đã...có khi nào...tôi...thật sự đã ngủ một ngày một đêm? - Cô thần thốt

Đúng là lúc thức dậy cô đã có cảm giác đó nhưng thực sự không dám tin, giờ đây cái biểu cảm của anh làm cô càng nghi ngờ điều này là chính xác

- Chứ không lẽ cô nghĩ mình là nữ siêu nhân, ngủ có vài tiếng dậy là không sao, có thể ăn uống nhanh sắp đi đầu thai à?

Phuong Ly biết thừa anh đang nói móc mình nhưng cô không thêm chấp. Thật đau lòng hôm qua là cuối tuần cô lại ngủ, hôm nay tưởng cuối tuần được nghỉ giờ lại phải xách cặp đi học.

- Chuyện Ân Ân khóc tối hôm trước... không phải lỗi của cô. Là do con bé mơ thấy ác mộng, thấy cô đánh nó nên mới thế. - Lâm Hạo như lơ đãng nói một câu, ánh mắt cũng không nhìn vào cô

Phuong Ly lập tức mỉm cười sung sướng tựa như nắng ấm rọi ngời. Cuối cùng người tốt cũng được trả lại sự trong sạch rồi.

Nhưng rồi cô lại cảm giác đây không phải là lý do thật sự Ân Ân lúc ấy trở nên sợ hãi và ghét bỏ cô như thế. Ân đằng sau là chuyện gì rất đau lòng mà cô vốn không biết và không nên biết sẽ tốt hơn.

- Vậy Ân Ân, con bé có...

- Con bé bình thường lại rồi, hôm qua cứ liên tục ra vào phòng xem cô có tỉnh lại chưa để chơi với nó. - Lâm Hạo biết cô định hỏi gì, nhanh chóng cắt ngang

- Thật hả?! - Lòng cô vui vẻ vô cùng

- Tôi trước nay không thích mắc nợ người khác. Tối hôm đó là tôi trách oan cô, Ân Ân lại cần cô bị thương, nên giờ tôi cho cô một điều kiện xem như là bồi thường. - Giọng anh vẫn lạnh như vậy

- Điều kiện?

- Tôi sẽ làm cho cô một việc ngoại trừ những chuyện liên quan đến tiền bạc và không trái lương tâm đ*o đức là được. - Lâm Hạo lãnh đạm nói, lúc này mới nhìn vào cô

Phuong Ly ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, hiện tại cô chẳng có chuyện gì muốn anh làm giúp mình cả. Nhưng rồi bất chợt một tia sáng lóe lên, đôi mắt trong veo ngây thơ như trẻ con chớp chớp

- Có thật là yêu cầu của tôi, chỉ cần không liên quan đến tiền và không trái lương tâm đ*o đức thì anh sẽ làm không?

- Tôi là người nói lời giữ lời.

- Được... vậy yêu cầu của tôi là...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Yêu cầu khó tin

- Được... vậy yêu cầu của tôi là... anh cho tôi thêm một yêu cầu nữa được không?

- "..."

- Yêu cầu của tôi đâu có sai. Thứ nhất không liên quan đến tiền, thứ hai đâu có trái lương tâm đ*o đức. - Phuong Ly vừa bụm miệng cười vừa liếc thoáng lộ miệng - Tôi còn chưa bắt anh giả gái, giả biến thái hay còi trần chạy khắp nơi mà!

Lâm Hạo lập tức trừng mắt nhìn cô, ánh mắt chứa đầy sát khí, còn đáng sợ hơn là ma quỷ

- Cô...

- Ấy, anh đừng giận tôi chỉ đùa chút cho có không khí thôi mà.

Phuong Ly đưa tay xua lấy xua để trước mặt anh, sóng lưng cô toát hết mồ hôi lạnh, nói thật thì có cho cô thêm mười cái mạng cũng không dám đưa ra loại yêu cầu đó.

- Không được đùa kiểu đó nữa. - Ánh mắt anh quét qua cô, hiện tia lạnh lẽo thấu xương

- Ồ. Tôi biết rồi... - Cô cúi mặt xuống lí nhí trong miệng - Ai mà biết lại chọc phải ông già trong vỏ bọc thanh niên nghiêm túc

Đột nhiên một lúc sau khóe miệng Lâm Hạo tự dưng nhếch lên một nụ cười, hờ hững nói

- Nhưng mà mới vừa rồi tôi còn tưởng... cô bảo tôi giúp cô trở thành con gái!

- "..."

Phuong Ly siết chặt đôi đũa trong tay đến mức gân cũng nổi lên. Tên này hết cách để xiên xỏ người ta rồi à.

Già chứ, cô vốn dĩ là con gái, còn là một đứa con gái đẹp người đẹp nét (^--^) (lỡ nổ rồi thì dùng tài sắc vẹn toàn luôn đi chị!) đâu cần anh giúp cái điều hiển nhiên như không ăn thì đói ăn thì no như vậy chứ!

Hừ, ngược lại người trước mặt cô đây mới cần được giúp để trở thành con trai đấy. Mà trước tiên anh là người đi đã, làm tiểu nhân mãi không tốt đâu.

- Đừng tưởng tôi không biết cô đang chửi tôi cái gì trong đầu. - Anh lại vờn ngón tay chĩa vào trán cô

"Anh mà biết câu cuối tôi chết liền đấy!" - Cô nghĩ thầm

- Có con gái nào lại ăn uống như cô không? Từ lúc bắt đầu tới giờ có bao nhiêu món đã chui tọt vào cái dạ dày không đáy của cô rồi.

- "... - Phuong Ly uất ức nhưng không phản bác. Nhịn đi, phải nhịn.

- Được rồi, bỏ qua chuyện ăn uống! Tóm lại là cô không có yêu cầu gì đúng không? - Lâm Hạo định rời đi

- Ế khoan, tôi có! Vừa rồi chỉ muốn đùa anh chút thôi.

- Nói ra nghe xem

- Ế hèm - Phuong Ly háng giọng một cái - Tôi muốn... anh chơi bóng rổ lại cùng với mọi người nhé!

Lâm Hạo kinh ngạc lập tức nheo mắt chăm chăm nhìn cô. Không tin điều mình vừa nghe thấy.

- Cô nói lại lần nữa xem?

Đột nhiên anh lên giọng, sắc mặt đen lại, ánh nhìn dành cho cô cũng thay đổi, hai con ngươi đen láy lạnh lùng như muốn bảo cô hãy dừng lại yêu cầu này.

- Tôi... muốn anh chơi bóng rổ lại cùng với mọi người. - Cô hít một hơi thu hết dũng khí, nhìn thẳng vào anh, mạnh dạn lặp lại

Phuong Ly biết Lâm Hạo trong lòng đang mắng cô nhiều chuyện phiền phức, chỉ là hình ảnh trên sân bóng rổ buổi tối hôm ấy không hiểu sao cứ quẩn quanh trong tâm trí cô.

Bóng dáng anh khi đó cô tịch cùng hiu quạnh biết nhường nào. Giống như một ngôi sao lẻ loi cô độc đang gắng gượng tỏa sáng một mình giữa đêm đen giá lạnh.

Thậm chí mỗi lần đưa được bóng vào rổ gương mặt anh không hề hiện lên dù chỉ là một chút niềm vui sướng, cũng không có lấy một nụ cười dù chỉ là thoáng qua, tất cả những gì cô thấy là sự cô đơn và lạnh lẽo như làn sương đêm bao trùm.

Lâm Hạo cứ thế nhìn cô, khuôn mặt u tối đến đáng sợ. Trên đời này có bao nhiêu loại yêu cầu có lợi cho bản thân mình, tại sao cô gái này lại đưa ra một yêu cầu khó tin như vậy.

- Có ai sai cô bảo tôi làm như vậy đúng không?

- Há? Ai chứ, không có! Chỉ là tôi...

- Ăn thế đủ rồi, cô lên phòng cho tôi! - Anh quát lên một tiếng

- Sao tự dưng anh lại nổi nóng vô cớ. Nghe tôi nói hết đã. Là chính mắt tôi nhìn thấy, anh thích chơi bóng rổ thế còn gì, lại còn chơi rất hay nữa. Sao cứ phải chơi ban đêm một mình mà không...

- Cô thử nói thêm một câu nữa xem? - Lâm Hạo lạnh lẽo nhìn cô, cái lạnh đến tận tột cùng

Phuong Ly biết rõ ràng anh đang tức giận lắm, người cô cũng run run, nhưng không hiểu can đảm từ đâu mà có, cô cứ thế tiếp tục

- Tôi chỉ là muốn tốt cho anh, hy sinh một điều kiện để anh có thể hòa nhập với mọi người và sống khỏe mạnh hơn thôi. Chơi bóng có thể chơi ban ngày và có nhiều người mới vui. Sao anh cứ khẳng khái ý mình rồi để những người bên cạnh phải lo lắng thế. Bạn bè của anh ai cũng mong anh quay trở lại chơi cùng họ. Chưa kể cái hèm chỗ anh chơi có chó dữ, ờ nó...

- Bây giờ cô còn dám trù tôi bị chó cắn?

- "..."

- Sao tôi cố gắng nói này giờ mà anh không quan tâm lời tôi chỉ quan tâm đến con chó vậy? - Cô bức xúc

- "..."

- Thế bây giờ cô có đi không? Chuyện của tôi không cần cô xen vào. Biến nhanh trước mặt tôi. - Lâm Hạo sầm mặt, có vẻ không còn kiên nhẫn

Phuong Ly ảm ức. Rõ ràng cô đang có ý tốt mà, sao lại mắng cô như vậy chứ.

- Đi thì đi. Điều kiện tôi đưa ra cũng chẳng phạm vào cái nào trong ba cái anh nói cả. Hùng hờn hứa chắc như vậy, hóa ra cuối cùng anh cũng chỉ là kẻ nói lời không giữ lời.

Nói xong cô quay người đi thẳng để lại một mình Lâm Hạo nơi gian bếp trống vắng.

Bàn tay anh siết chặt rồi đập mạnh lên bàn.

Không nhớ có ai đó từng nói rằng

"Con người sẽ không biết đến hạnh phúc nếu chưa từng trải qua hạnh phúc. Con người sẽ không biết đến nỗi đau nếu chưa từng trải qua hạnh phúc."

Anh... là người đã từng rất hạnh phúc và cũng đi đến tận cùng của đau mỗi khi nhớ về hạnh phúc đó.

Một ngày đầy nắng cô gái ấy cùng anh chơi bóng rổ...

.....

Điều kiện Phuong Ly đặt ra tưởng chừng đã tan thành khói bay theo mây gió.

Nào ngờ đến một ngày...

Chính xác là đúng một tuần sau.

Buổi sáng hôm nay tiết trời thật đẹp, ánh nắng mặt trời chiếu rọi và phủ đầy sự ấm áp đến vạn vật, từng đám mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời, đầu đây còn có tiếng chim hót riu rít trong vòm lá xanh, thật thích hợp cho mọi hoạt động cũng như thư giãn.

Phuong Ly ngồi trong lớp ườn người một cái lấy tinh thần.

Đột nhiên có tiếng chạy rầm rập ngoài hành lang khiến cô giật mình, tiếng bước chân mỗi lúc một to, ngay cả những nữ sinh trong lớp cũng phấn khởi đứng dậy rồi chạy đi.

"Nghe gì chưa? Hội trưởng chúng ta chơi bóng rổ lại đây." - Nữ sinh 1

"Cậu nhéo mình một cái xem mình có phải đang nằm mơ không?" - Nữ sinh 2

"Thế hai cậu còn đứng đây làm gì? Không xuống sân bóng ngắm thần tượng của chúng ta à?" - Nữ sinh 3

"Xuống chứ xuống chứ, chờ mình với."

Sáng hôm đó học sinh các lớp nhanh chóng truyền tai nhau tin tức Lâm Hạo chơi bóng rổ lại. Một đồn mười, mười đồn trăm, đám nữ sinh thích thú vô cùng, người này chạy theo người kia, nườm nượp kéo xuống sân. Gần như chỉ trong thời gian ngắn ai nấy đều biết chuyện này.

Kết quả lớp học thi trống huơ trống hoắc, ngược lại sân bóng rổ lại đạt được kỉ lục số người có mặt, nữ sinh chen chúc nhau reo hò cổ vũ như đi xem World cup hay thế vận hội.

Phuong Ly đến giờ vẫn chưa thể tin nổi chuyện này, lẽ nào những của cô thật sự có thể tác động đến anh hay ý gì khác.

Cổ họng có hơi khát, cô đưa tay lấy chai nước suối trong học bàn ra uống.

- Nè, mấy cậu nói xem lý do gì mà hội trưởng đột nhiên chơi bóng rổ lại vậy? Đã hai năm rồi đấy chứ đâu ít. - Một nữ sinh lúc đi ngang bàn cô lên tiếng

Học sinh nữ đi bên cạnh lập tức đưa ra suy đoán

- Theo kinh nghiệm đọc ngôn tình của mình, thứ có thể khiến một con người quay lại làm những việc mà mình đã từ bỏ rất lâu... chỉ có thể là tình yêu.

_PHỤT. - Phuong Ly không kiềm được để nước trong miệng văng hết ra ngoài, may là trên bàn không có quyển sách nào

Đội hai nữ sinh kia đi khuất Ngọc Mai đập vai cô, lúc này lớp học cũng chỉ còn hai người

- Nói thật đi, chuyện Lâm Hạo chơi bóng rổ lại có liên quan đến cậu không? - Hành động phun nước vừa rồi của cô làm Ngọc Mai sinh nghi

- Có thể có liên quan đến mình nhưng không giống như những gì bạn nữ vừa rồi nói đâu, chắc chắn đấy.

Ngọc Mai nheo mắt nhìn cô chăm chăm, nhỏ giọng

- Đừng nói mình không nhắc nhở cậu, tuyệt đối không được để học sinh trường này biết chuyện ra cậu và tên đó có liên quan gì với nhau, nếu không...

- Biết mà, chuyện này cậu cứ yên tâm. - Phương Ly gật gật

- Được rồi, bây giờ chúng ta xuống sân bóng xem thế nào đi.

- À, thôi, mình ở lại lớp học bài được rồi. - Phương Ly lấy sách trong cặp ra đọc, không phải cô không muốn đi, nhưng tự dưng thấy bất an thế nào ấy

- Phương Ly. - Ngọc Mai gọi tên cô

- Hà, gì? - Cô ngược mắt lên

- Cậu cầm sách ngược kia.

- Phương Ly: "..."

- Rõ ràng cậu đâu có muốn học, dối lòng làm gì. Lớp cũng chẳng còn ai cả, cậu đi với mình xem nào.

- Ồ, thôi được.

Phương Ly nào biết vì quyết định này mà ít phút sau cô đã phải hối hận rồi trong khoảnh khắc lại ước mình là nàng công chúa ngủ trong rừng, ngủ để khỏi tỉnh dậy nữa.

Trên sân hôm nay sẽ xảy ra HAI sự kiện chấn động !!!

.....

Sân vận động bây giờ chỉ là một rừng đám đông chen chúc.

Những người con trai mà họ đang bu quanh cứ như ánh mặt trời chói lóa.

Nổi bật nhất là bốn người mà cô biết.

Đầu tiên là Giang Tuấn, từng động tác của anh thật sự rất hút hồn, dù là chuyển bóng cho đối phương, đập bóng, chuyền bóng vào rổ đều được thực hiện rất hoàn hảo, ít sai sót. Đặc biệt là trên môi anh lúc nào cũng duy trì một nụ cười nên dù thắng hay thua Giang Tuấn cũng khiến đối phương cảm thấy dễ chịu.

Còn Lâm Hạo đó, dường như anh là đá rồi, xung quanh phấn khích hò hét tên mình khản cổ như vậy mà anh vẫn cứ tập trung chơi với vẻ mặt chảnh lì cảm xúc. Cứ như anh đang cố lờ đi việc mình là tiêu điểm của ngày hôm nay.

Nhưng phải công nhận anh dù là chơi một mình hay chơi với người khác cũng đều hay như vậy, từng động tác linh hoạt, thoát cái mà đã đưa bóng vào rổ với tốc độ không ai theo kịp.

Anh Minh Khai thì nắm rất rõ tâm lý đối phương, những đường bóng của đội bạn qua anh đều bị chặn lại không thể ghi điểm, anh di chuyển đến đâu thì ánh mắt của nữ sinh lại dõi theo đến đó.

Còn anh Thiếu Dương... Thôi bạn trai của Ngọc Mai nên cô không dám nhìn lâu và cũng mạn phép không đưa ra nhận xét.

Xung quanh nữ sinh thì cứ gào lên tên nam thần mình thích khiến không khí thật sôi động.

Đây là lần đầu tiên Phương Ly đi cổ vũ bóng rổ cho nên trong lòng thấy hào hứng lắm, nhưng thôi tốt nhất là không nên la lên, bởi vì cô vốn dĩ là một nhân vật không làm gì cũng có thể gây chú ý mà !!!

- Á. - Rốt cuộc cô bị chen lấn suýt nữa té nhào nên vô thức la lên một tiếng. Có lẽ đây chính là ý trời

Lúc ngẩng đầu lên thì đã có rất nhiều, rất nhiều người chĩa ánh mắt về phía mình.

"Nó bị đá rồi mà vẫn còn cố nín kẻo kia."

"Trường đến đây cổ vũ thì anh Giang Tuấn sẽ quan tâm sao? Bỏ đi."

"Bữa trước bị bỏ rơi ở lễ hội rồi còn chưa biết xấu hổ là gì."

"Mặt dày sắp bằng bức tường rồi."

Huyết

Tiếng còi kết thúc trận đấu vừa cất lên, Giang Tuấn nhận ra Phương Ly đang bị bao vây bởi một đám con gái, tuy không rõ họ nói gì nhưng anh thừa biết nhất định toàn là những lời lẽ khó nghe.

Giang Tuấn không quan tâm đến điều gì nữa, nhanh chóng nở nụ cười tươi tiến về phía cô.

Anh đi đến đâu mọi người đều tề ra nhường lối cho anh, cứ như có một ma lực khiến họ làm vậy.

Từ giữa đám người đông đúc ấy, trong ánh mắt anh chỉ có mình cô, duy nhất một mình cô.

Phương Ly cũng nhận thấy điều đó.

Dưới ánh nắng mặt trời phủ một màu vàng rực nhuộm đầy khắp không trung, nụ cười của anh lại tỏa sáng đến nhường nào, mồ hôi tuôn ra ướt đầm càng tăng thêm sức hút cho gương mặt hoàn mỹ.

Nhưng tại sao đứng trước vẻ đẹp của anh lúc này cô lại không có cảm giác tim đập thình thịch như mọi khi mà thay vào đó là một linh cảm bất an dâng cao.

Mà linh cảm của cô lại thường rất chính xác.

Rốt cuộc là chuyện gì sắp xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Nụ hôn trên sân bóng

Bước chân Giang Tuấn dừng lại trước mặt Phương Ly. Anh nhìn ngắm cô, nhìn ngắm gương mặt thuần khiết tỏa sáng dưới ánh nắng rực rỡ và dần trở nên ửng hồng vì lúng túng.

- Nơi này quả thật rất đông người, nhưng anh nhìn một cái là thấy em ngay.

Thấy cô gương mặt ngây ngốc như không quen với những lời lẽ kiểu này, anh phì cười nhưng vẫn tiếp tục

- Em đến đây cổ vũ cho anh vậy mà hôm nay anh lại không thể thắng. Anh hứa, lần sau nhất định sẽ dành tặng chiến thắng cho em.

Đám đông bị chấn động mạnh nhưng vẫn cố gắng đứng vững, bởi vì ai cũng cho rằng cô đã bị Giang Tuấn đá sau cái đêm vũ hội, anh sẽ không quan tâm cô nữa chứ đừng nói đến việc tuôn ra những lời ngọt ngào thế kia. Có nhiều người còn hy vọng họ đang nghe nhầm.

Thế lẽ nào cuối cùng vẫn là Phương Ly này, một đứa con gái tầm thường lại có thể đánh bật tất cả các nữ sinh ưu tú khác để sánh vai cùng nam thần nổi tiếng nhất nhì An Hoa này.

Phương Ly không biết trả lời thế nào, chỉ đành cười gượng. Sau đó cô đưa tay lên định vẫy chào tạm biệt anh về lớp, nhưng chưa kịp gì thì linh cảm bất an của cô rốt cuộc cũng thành sự thật.

Giữa hàng trăm ánh mắt đầy kinh ngạc sững sờ, Giang Tuấn tiến thêm một bước nắm lấy cánh tay đang đưa lên đó kéo người cô lại sát mình, xoay người một cái rồi một nụ hôn dài được in lên trán cô.

Đôi môi mỏng của anh chỉ chạm nhẹ vào vầng trán thuần khiết nhưng Phương Ly cảm thấy như có dòng điện cực mạnh chạy qua người.

Có thể là cô quá bất ngờ vì đây là lần đầu tiên bị người ta hôn, cũng có thể là vì ánh nắng trên kia quá gắt làm đầu óc cô mơ hồ trống rỗng nên không phản ứng được gì.

Đến lúc lấy lại nhận thức định đẩy anh ra thì trong lòng lại giằng co. Anh tốt với cô như thế, lúc nào cũng quan tâm cô như thế, làm sao cô có thể khiến anh mất mặt với hết thảy những người ở đây?!

Rốt cuộc cô chọn cách đứng yên.

Dù sao cũng chỉ là một nụ hôn trán.

Nhưng nụ hôn này lại mang lại cho người khác cảm giác giống như trong buổi lễ kết hôn, chú rể trao cho cô dâu, đắm chìm trong hạnh phúc, được ánh

nắng chiếu rọi càng trở nên thiêng liêng tuyệt đẹp.

Lúc Giang Tuấn hôn cô trong đầu anh lại hiện lên những gì đêm hôm đó Minh Khai đã nói ở quán bar. Anh thừa nhận, anh để tâm, lại càng thừa nhận bản thân có một nỗi lo về một người nào đó giống như cậu ấy nói...

Một người sẽ đáp đũa được sự tự tin của anh và chiếm lấy trái tim cô.

Thật sự sẽ có người đó sao?

Cặp mắt của tất cả những người có mặt ở sân bóng rổ chưa từng rời khỏi cặp nam nữ đứng ở vị trí trung tâm đám đông dù chỉ một giây, cả chàng trai đứng phía kia cũng thế.

Minh Khai buồn bã đến đờ đẫn. Phương Ly thế nào mà lại đứng yên để cậu ta làm thế?

Không lý nào...

Cô ấy thật sự đã yêu...

Minh Khai quay sang Lâm Hạo, nhỏ giọng

- Tôi biết trước giờ cậu đều không xen vào những chuyện thế này, nhưng xem như tôi nhờ vả cậu, hãy dừng cậu ấy lại và đừng để chuyện thế này xảy ra nữa có được không? Cậu ấy là hội phó, xét về địa vị, chỉ có mỗi cậu can ngăn được. Huống chi cũng chỉ có cậu mới nói lý với cậu ta được.

Không có tiếng đáp lại.

Người được nhờ vả gương mặt vẫn lạnh như tảng băng ngàn năm không vết nứt nhưng đôi mắt đen lại âm u phức tạp nhìn về phía kia.

- Lâm Hạo không nghe được gì đâu. Cậu nói nhỏ như vậy, với cậu ấy đang nhét lỗ tai mà. - Thiếu Dương đứng bên cạnh vỗ vai Minh Khai

- Phải rồi...vậy mà mình quên mất. Vậy để mình nói lại.

Minh Khai gật gật đầu rồi lấy bịt tai của Lâm Hạo ra, nhưng chưa kịp nói gì thì Lâm Hạo đã tiến nhanh về phía trước, bước chân vững chãi đầy uy lực.

Minh Khai thấy có chút kì lạ nên đưa bịt tai nhét vào lỗ tai mình thử.

Rồi anh chợt nhận ra...

Cậu ấy rời đi không phải vì nghe thấy lời nhờ vả vừa rồi của anh!

Vậy thì...là vì cái gì?!

Lúc Giang Tuấn buông cô ra, Phương Ly linh cảm điều gì đó, cô quay lưng lại.

Lâm Hạo đã đứng ngay trước mặt !!!

Bị anh nhìn chằm chằm cô phát hoảng vô thức nhìn chỗ khác.

Lòng ngực...vì sao lại khó chịu thế này? Nếu là người khác có lẽ cô sẽ không thấy như thế. Cảm giác cứ như mình vừa gây ra lỗi lầm với anh.

- Các người không cần nói gì cả, theo tôi lên văn phòng viết bản kiểm điểm, từ nay không được làm những chuyện chướng mắt thế này trong khuôn viên trường học nữa. - Giọng nói lạnh tanh của Lâm Hạo xuyên qua sức nóng của cái nắng gay gắt trên kia đâm thẳng vào đầu mỗi người

Đám đông xung quanh hừng ứng vô cùng, trong lòng reo vang không ngừng.

"Hội trưởng là số 1"

- Hội trưởng này, hôm nay cậu chơi bóng rổ lại là tôi đã thấy lạ rồi. Có phải cậu bệnh rồi không? - Giang Tuấn cười giễu - Cho hỏi chúng tôi vi phạm vào điều nào mà để cậu phải can thiệp?

Lâm Hạo thản nhiên cười nhạt, nơi đáy mắt đầy u ám, nhưng trên nét mặt lại không biểu lộ bất cứ điều gì.

- Góp phần xây dựng một học đường trong sáng lành mạnh là vốn là nhiệm vụ của hội học sinh. Đến nội quy trách nhiệm cũng không thuộc, cậu...vốn không đủ tư cách để vào hội.

Giang Tuấn cười mà như không

- Nội quy quá dài dòng nên không thể trách người ta không thuộc.

Ngừng một chút anh dứt hai tay vào túi quần, thản nhiên nói tiếp

- Lúc trước cậu cảm chúng tôi không được thể hiện tình cảm trong văn phòng hội học sinh, chẳng phải tôi đã theo ý cậu rồi sao? Hình như cậu chứng mất tôi nên dù tôi có làm gì cậu cũng chứng mất.

- Thế bây giờ tôi rút lại, nếu các người thích thể hiện tình cảm thì về nhà các người mà làm - Đôi mắt Lâm Hạo lạnh lùng xẹt qua tia giận dữ

- Nếu bây giờ tôi bảo là tôi không nghe cậu, có phải cậu sẽ như trước kia lao đến đánh tôi không? Dù cậu là người sai?

Lời của Giang Tuấn dường như đang mĩa mai chuyện mĩa chuyện gì đó và chứa đựng ẩn ý mà chỉ có những người trong cuộc mới hiểu.

Phuong Ly kinh ngạc. Trước kia hai người có đánh nhau sao? Vì chuyện gì thế?

Lâm Hạo sắc mặt âm u, nhìn vào còn lạnh hơn cả khối băng, chân mày nhíu lên

- Hôm nay tôi không có hứng đánh nhau. Cậu không nghĩ cho sự chứng mất người xung quanh cũng nên nghĩ cho người đang đứng bên cạnh cậu. Cậu cho rằng cô ta thích được cậu làm như thế à, chỉ sợ thêm vài lần nữa sau này thấy cậu cô ta sẽ né không kịp.

Lâm Hạo nhìn chăm chăm Giang Tuấn rồi Giang Tuấn cũng thế. Hai ánh mắt chạm nhau, tích tắc mọi thứ như bị đóng băng. Một thứ không khí lạnh buốt như ở Bắc Cực sản sinh như càn quét cả sân vận động mặc cho phía trên kia những tia nắng chói chang vẫn thi nhau chiếu xuống.

Xung quanh mọi người im thin thít, nín thở chờ đợi điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Rốt cuộc vẫn là Giang Tuấn phá tan bầu không khí, im lặng vốn không phải sở trường của anh.

Anh đưa bàn tay sang ngang nắm lấy cánh tay Phuong Ly, siết chặt, như muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình.

- Phuong Ly, nói cậu ta biết đi, chúng ta có quan hệ gì? Có phải em giống như những gì cậu ấy nói không?

Những ngày qua anh và cô tuy chưa chính thức xác nhận mối quan hệ, nhưng trong lòng Giang Tuấn, anh luôn cho rằng cô đã ngầm thừa nhận làm bạn gái anh. Bởi vì chẳng phải gần đây cô không còn bắt anh dính chính với mọi người và bên cạnh anh lúc nào trông cô cũng rất vui vẻ hạnh phúc.

Đợi một lúc không có tiếng đáp lại. Anh chậm chậm quay đầu sang.

Có phải anh nhìn lầm không?

Cô... đang nhìn cậu ta.

Cô ngẩn ngơ như người mất hồn.

Cô... dường như chẳng nghe thấy anh nói gì cả.

Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì?

Chẳng phải hai người này không có chút liên quan nào, sao giờ phút này anh lại cảm thấy không giống như thế.

Câu nói vừa rồi của Lâm Hạo làm Phuong Ly chấn động, cô ngẩng khuôn mặt nhìn anh. Từ trước đến giờ luôn cho rằng Lâm tiểu nhân này vốn dĩ rất vô tâm với sự tồn tại của cô mặc dù cả hai ngày nào cũng gặp nhau.

Nhưng hóa ra... anh lại hiểu cô như thế!

- CHI ỒI...!

Trong lúc đầu sôi lửa bỏng lại nghe thấy một tiếng gọi vốn-không-thể-xuất-hiện-ở-nơi-này vang đến sau lưng mình, Phuong Ly kinh ngạc quay đầu nhìn.

Những người ở sân bóng rổ cũng nhất thời đồng loạt hướng mắt về phía phát ra tiếng trẻ con đầy lạ lẫm.

Ấn Ấn !!!

Ông trời thấy thiên hạ chưa đủ loạn và cô chưa đủ nổi tiếng hay sao mà còn mang con bé đến đây !!!

Thôi xong rồi!!! Lâm Hạo cũng đang đứng ngay đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-1: Bại lộ

Đi cùng Ân Ân còn có chị Cẩm. Con bé nhanh chóng rời khỏi tay chị Cẩm mà chạy đến chỗ cô, đôi mắt lóe sáng niềm vui khi nhìn thấy Giang Tuấn

- A...Anh đẹp trai, Ân Ân nhớ anh lắm

- Anh cũng vậy? Không ngờ lại gặp lại cô bé đáng yêu ở đây.

Hai người chào nhau trong nỗi lo sợ tội cùng của Phương Ly. Sáng hôm nay ra khỏi nhà cô bước lộn chân à?

Lâm Hạo nhìn thấy Ân Ân thoát đầu anh cũng cực kì bất ngờ, xem ra đây là ý trời rồi. Mà con bé thân với Giang Tuấn lúc nào mà anh không biết vậy? Anh đứng ngay đây mà nó lại chào cậu ta trước?

- Em đến đây tìm chị của em à? - Giang Tuấn hỏi con bé

- Dạ, em đến tìm chị hai.

- Hừm, vậy chị hai em ở đâu, anh dẫn em đi.

Lần trước Giang Tuấn chỉ nghe Ân Ân gọi Phương Ly là chị Ly Ly nên trong lòng nghĩ chị hai con bé là người khác chứ đâu ngờ...

- Chị hai của Ân Ân đây này, a, anh hai cũng ở đây luôn. - Con bé hớn hờ đưa hai tay chỉ vào cô và Lâm Hạo rồi giới thiệu. Khi nãy anh hai nó bị che khuất nên giờ nó mới thấy, còn châm ngòi bằng một câu. - Ân Ân biết mà, anh chị lúc nào cũng ở cạnh nhau.

Sau khi Ân Ân la lên, Phương Ly lập tức muốn bốc hơi khỏi đây. Sao lại thành như vậy chứ?

Toàn bộ người đứng trên sân, chỉ trừ mỗi Lâm Hạo và Ân Ân ra thì đều trong trạng thái đờ ra đến bất động, một số người còn đưa tay bịt miệng mắt tròn tròn.

Chị Cẩm bước đến gạt chào Lâm Hạo, thấy đám cháy chưa đủ to nên chị tiếp tục đồ thêm dầu

- Thiếu gia, em gọi cho cậu và Phương Ly không được. Đại thiếu gia và phu nhân đi du lịch chưa về, bé Ân cứ đòi gặp "anh hai chị hai" của nó đến nỗi không chịu ăn sáng luôn, hết cách em đành dẫn nó đến đây, thiếu gia đừng giận nhé.

- Không sao, chị về trước đi, Ân Ân cứ giao cho tụi em. - Lâm Hạo lãnh đạm cùng bình tĩnh

"Tụi em"

"Anh hai, chị hai"

"Anh chị lúc nào cũng ở cạnh nhau."

Đám nữ sinh trên sân bắt đầu gào lên ba câu ấy!

- Vậy tôi xin phép. - Nói xong chị Cẩm quay đi, nhận thức được học sinh trường này có vẻ gì đó là lạ, sao cứ nhìn chị như thú trong găng xiếc thế !!! Hay là hôm nay chị không có mặc đồ (p/s: lại chém cho vui ^^)

- Phương Ly, lần trước em bảo Ân Ân là em gái của ông chủ em mà? - Giang Tuấn hỏi nhỏ cô.

Anh là nghĩ cho cô, cô tình không muốn bọn người ngoài kia nghe thấy những lời này rồi biết là cô đã giấu anh.

Phương Ly cúi mặt xuống không trả lời nhưng thái độ đã tố cáo tất cả, trong lòng thầm nghĩ kì này niềm tin mà Giang Tuấn trước đó dành cho cô chắc bị vỡ vụn mất rồi.

Giang Tuấn liếc nhìn Lâm Hạo rồi quay sang nhìn cô, sắc mặt anh không mấy tốt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở nụ cười của Ân Ân.

6 tuổi, gọi cậu ta là anh hai. Vậy cô bé này lẽ nào chính là em gái của người năm đó...

Mà thôi, ai là chị hai con bé và con bé gọi ai là chị hai anh hoàn toàn không có hứng thú muốn biết, thứ duy nhất anh quan tâm là tại sao Phương Ly lại giấu anh chuyện có liên quan đến cậu ta, cô không biết làm thế sẽ khiến anh không vui nhiều đến mức độ nào sao?

Khoan đã, chắc không phải người khiêu vũ với cô đêm đó...

- Anh hai, chị hai Ân Ân đói lắm rồi, mình xuống căn tin đi.

Phuong Ly trong bụng không ngừng khóc. Ân Ân này, bình thường chẳng phải gọi là anh hai chị Ly Ly sao, tự dưng lại giờ chứng đứng ngay lúc này vậy.

- Ân Ân đừng có gọi anh hai chị hai nữa, chị xin em đấy, hôm nay thôi cũng được. - Cô cúi xuống nói như thò thẻ với con bé

Mắt Ân Ân đột nhiên sáng lên, cái miệng nhỏ tươi cười, ngược mắt về cô và Lâm Hạo, hô vang như sợ không ai nghe thấy hay chú ý đến nó

- BA, ME!

Sân vận động lập tức bị nổ tung.

Bỏ mạng, Ân Ân nhớ lắm cái lần cô và anh giả làm ba mẹ nó tham gia hội trường rồi !!!

Phải nói là thiên hạ đại loạn, cực kì loạn, bão tố kéo đến, mây mù giăng kín bầu trời, cô không làm cách nào dừng nó lại được nữa.

Lâm Hạo làm động tác ngoáy tay như muốn phớt lờ hết đám ruồi nhặng này, đúng là ăn no rảnh chuyện, mức suy diễn thật sự khiến người khác nể phục.

- Ân Ân, anh chỉ bỏ qua cho em lần này thôi, không có lần sau đâu. Bây giờ anh dẫn em xuống căn teen ăn sáng. - Lâm Hạo nghiêm khắc nói nhưng ánh mắt lại có phần dịu dàng nhìn con bé nói rồi nắm lấy bàn tay bé xiu của nó

- Chị hai, chị cùng đi với em và anh hai nha! - Ân Ân nhảy cẫng lên vui sướng, rồi mắt sáng như sao quay sang cô

- Không đi...có được không? - Phuong Ly yếu ớt hỏi

Sao cô lại bị kẹt vào tình huống dở khóc dở cười thế này chứ !!!

- Chị ơi, đi đi, em bảo anh hai gọi nhiều món ngon cho chị nhé! - Ân Ân đang đưa cánh tay cô

- Không thấy con bé gọi cô à? - Lâm Hạo ánh mắt băng lãnh cùng u ám, ý rất rõ ràng, đồ cô dám nói không lần nữa.

Thật ra...anh có thể nói với con bé để một mình anh dẫn nó đi, con bé sẽ đồng ý thôi vì nó đang đói lắm, nhưng không hiểu sao...

- Giờ này còn ăn, anh có biết chúng ta đang trong tình cảnh nào không? - Cô méo mào

- Chẳng phải cô mới chính người trong tình cảnh nào cũng có thể ăn?! - Lâm Hạo cười khẩy

- "..."

- Thôi được rồi, đi thì đi, nhưng anh phải giải thích với mọi người để lấy lại sự trong sạch cho tôi đấy. - Phuong Ly đưa điều kiện

Lâm Hạo không đáp, Ân Ân thì mừng rỡ hoan hô.

Giang Tuấn cố kiềm nén ngọn lửa hừng hực trong lồng ngực. Ba người họ, từ nãy đến giờ, cứ như ở một thế giới, hoàn toàn không có anh trong đó.

- Hội trường, trước khi đi cậu có thể cho tôi một lời giải thích rồi hãy đi không?

Lâm Hạo khước miệng nhếch một nụ cười mang đầy ẩn ý mỉa mai

- Giải thích? Chỉ có những người giấu diếm mới phải giải thích. Tôi có sao? Là cậu chưa từng hỏi tôi mà!

- Ồ, nếu vậy thì cậu là không cố tình không cho ai biết chuyện này nhĩ?! - Giang Tuấn cười, rõ ràng là đang giễu cợt

- Cậu muốn nghĩ thế nào tùy cậu, dù sao thì suy nghĩ của cậu cũng không khiến tôi quan tâm...từ sau chuyện đó.

Hai người con trai lại nhìn nhau bằng cặp mắt sắc lạnh, cứ như thủ lĩnh hai phe đối địch sắp giao chiến trên sa trường, nhưng Lâm Hạo sức nhớ chuyện quan trọng hơn, quay lại lạnh lùng ra lệnh cho cô

- Đi thôi. Ân Ân đói lắm rồi.

Phuong Ly thở dài, hôm nay về phải tắm nước lá bưởi mới được.

Đi được vài bước Phuong Ly vô thức ngoái đầu lại phía sau, bóng dáng cao lớn của Giang Tuấn được ánh dương rực rỡ chiếu rọi trông đẹp đến nhường nào, nhưng sao lại mang đến cảm giác cô đơn buồn bã như thế!

Tất cả là lỗi của cô! Phải làm gì để xin lỗi anh đây?

.....

Ánh nắng mặt trời vàng óng phủ lên bức tranh hai người lớn một trẻ nhỏ nắm chặt tay nhau tiến bước. Bức tranh ấy thật ấm áp hạnh phúc, ngày thơ thuần

kiệt, trong sáng đẹp đẽ. Giữa ba con người xa lạ thế mà lại hình thành một mối liên kết dường như không ai có thể xâm phạm cũng không thể chia cắt.

Nhưng đó là hiện tại...

Còn sau này...?!

Đám đông phía sau không buông tha ùn ùn kéo theo về phía căn teen. Phương Ly lắc đầu mệt mỏi, tiếp theo sẽ là chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2: Cô ta là người của tôi

Theo tình hình hiện tại cho thấy, bàn ghế trong căn teen đều kín tất cả chỗ, những ai chậm chân không giành giật cho mình được một chỗ ngồi thì đành ngậm ngùi đứng xung quanh.

Chưa bao giờ căn teen lớn nhất của Trung học An Hoa lại đông đến thế này. Tất cả đều hướng mắt về bàn của Phương Ly như ngóng chờ tập tiếp theo của bộ phim truyền hình đặc sắc sắp được lên sóng.

Không thiếu những lời bình luận làm không khí nóng lên

"Ôi trời ơi, mình đã từng nằm mơ tương lai cùng anh ấy một nhà ba người ăn chung bàn như thế!" - Một nữ sinh đôi mắt long lanh đầy mơ mộng, nói

"Con nhỏ đó có gì đặc biệt chứ! Vị trí đó nó xứng ngồi sao?" - Nữ sinh khác ghen tị vô cùng

"Có ai bắt cả hai tay mà sướng như nó không? Vừa được hội phó hôn giờ lại được hội trưởng mời đi ăn." - Nữ sinh nọ ganh tức

"Không được, hội trưởng là của tất cả chúng ta, không cho phép nó chiếm hữu anh ấy làm của riêng!" - Nữ sinh khác hô như khẩu hiệu yêu ước

- Anh này, "bầu không khí" nơi đây hình như không ổn lắm - Phương Ly hết nhìn Lâm Hạo rồi lại nhìn xung quanh

Lâm Hạo không chút biểu cảm đáp lại

- Có cô mới không ổn đấy. Căn teen này là sạch sẽ nhất An Hoa rồi, còn có cả máy lạnh và hệ thống lọc khí hiện đại nhất.

- "..."

- Anh đánh trống lảng đấy à! Tôi xin anh làm ơn giải thích với mọi người chúng ta không phải quan hệ đó đi!

- Gọi món đi. - Lâm Hạo vẫn bình thản như không có gì xảy ra

Phương Ly vô cùng tức tối, rất muốn la lên "Kẻ luôn coi lời người khác như gió thoảng bên tai có ngày sẽ bị điếc đấy!". Nhưng biết làm sao được, bây giờ anh ta đồng minh duy nhất của cô khi khắp nơi xung quanh là kẻ thù bủa vây. Nhịn vậy.

- Không ăn gì à? - Lâm Hạo như tùy tiện hỏi

- Không. - Cô khẳng định chắc như đinh đóng cột

- Thảo nào hôm nay lại có chuyện lớn như vậy xảy ra. - Lâm Hạo vẫn liếc mắt qua từng trang menu, không nhìn cô nhưng môi mông lại khẽ nâng lên một đường cong tuyệt đẹp

Gì chứ, đừng có đùn đẩy trách nhiệm qua cho cô bằng một lý do hoang đường như vậy.

- Gọi món đi. - Lâm Hạo lần đầu tiên kiên nhẫn lặp lại mà không thấy phiền

- Tôi không muốn ăn. - Cô bực tức quay mặt sang một bên

- Hôm nay tôi trả tiền. - Anh nhấn mạnh điểm quan trọng

Cô mím môi thắc mắc tại sao Lâm tiểu nhân không hiểu vấn đề không phải là tiền chứ.

- Lần cuối cùng, cô không ăn đúng không? Thế thì...

- Ăn, ăn, tôi muốn ăn thịt của anh thì có! - Phương Ly tức nước vỡ bờ

Vừa nói xong câu đó, nhìn qua Ân Ân đang cười hì hì, cô biết mình đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, nhanh chóng đưa tay lên che mặt.

Xung quanh trở mắt nhìn cô xì xầm

"Ghê quá."

"Đòi ăn thịt cả hội trường cơ đấy."

"Hội trường, anh phải bảo trọng nha!"

Tại sao lại thế này?

Lâm Hạo liếc cô, khỏe môi hơi nhếch lên, gấp menu lại đưa cho người bán căn teen

- Cho 4 cái Hamburger, 3 ly nước ngọt, 2 đĩa mì xào, 3 cái bánh bao, 2 ly kem

- Hờ? Tôi không ăn mà anh gọi nhiều thế làm gì? - Cô kinh ngạc mở to mắt

- Quan tâm đến sắc mặt người khác quá sẽ bị đói chết. - Lâm Hạo chỉ nhàn nhạt cất lên một câu

- Sao cũng được tóm lại tôi không ăn. - Phương Ly khẳng định lần cuối - Đừng nói tôi không nhắc trước, lát nữa để thừa đồ ăn phí tiền là lỗi của anh đấy nhé.

Lâm Hạo gõ tay lên bàn, cảm thấy trên đời còn có người đầu óc đơn giản hơn Phương Ly ngốc này hay không?! Cự tuyệt gọi món, nhất quyết không ăn, thế chết là không ăn chính là chuyện của 5 phút trước, còn 5 phút sau....

- Cô đang ở trong cuộc thi ăn đấy à? Bọn người kia chỉ hóng chuyện thôi, không có giành với cô đâu.

- Anh này, đến hôm nay tôi mới biết...hóa ra...xem bóng rổ lại đói bụng như vậy! - Phương Ly nuốt xuống một mẩu bánh rồi mới trả lời được

- "..."

- Tôi là người chơi bóng rổ, tôi không đói thì thôi chứ làm gì đến lượt cô! - Lâm Hạo nhú mày lên giọng không dám tin, giọng điệu cô gái trước mặt như thể mới phát hiện ra Trái Đất thứ hai

Phương Ly hóp một ngụm nước, rất tinh táo đáp lại

- Ai biết được, cuộc sống mà! (p/s: bắt kịp xu hướng nhé^^)

- "..."

Lâm Hạo không nhìn cô nữa, gấp một đĩa mì chuẩn bị đưa lên miệng ăn thì

- Chị ơi chúng ta đổi nhé, Ân Ân ăn kem dâu, chị ăn kem socola đi. - Ân Ân cầm hai ly kem hoán đổi với nhau

- Chị thích dâu hơn nhưng thôi nhường em đây, người khác thì còn lâu chị mới nhường. - Phương Ly cười ngọt ngào

Lâm Hạo lại phải ngẩng nhìn phía trước mặt, vừa rồi rõ ràng là hai đứa con nít đang tranh nhau kẹo...à không kem. Hay thật, thế là anh rước nhầm một đứa con nít về để chăm sóc một đứa con nít.

- Anh hai, sao anh hai không ăn, đồ ăn ở đây ngon lắm mà? - Ân Ân quay sang hỏi khi thấy tay anh mình này giờ vẫn cầm đĩa mì để lơ lửng

- Hết đói rồi. - Ba chữ vang lên lạnh lẽo vô cùng

Có người dường như chỉ chờ điều này

- Thế đổi nhé, đổi ly kem của tôi lấy đĩa mì của anh.

Thật ra cô chỉ nói thử vậy thôi chứ thừa biết tên này dễ gì chịu đổi, đổi thế này lỗ chết đâu ai ngu như vậy.

Nào ngờ Lâm Hạo hạ đĩa xuống nhanh chóng buông một chữ

- Được.

Phương Ly đông cứng, anh ta mà biết những gì cô vừa nghĩ thì cô chết là cái chắc.

Mười phút sau căn teen mới thật sự náo loạn.

Nắng bên ngoài như thi nhau nhảy múa báo hiệu, cửa kính trong suốt tự động mở ra, một chàng trai tuấn tú bước vào.

Giống như phép thuật của Tôn Ngộ Không khiến dòng nước phân đôi, anh ung dung đi giữa đám đông tề ra hai bên.

Dáng dấp hiên ngang, nét cười ngạo mạn, bộ đồ thể thao khi nãy của anh đã được thay thành bộ đồng phục, sạch sẽ, gọn gàng, không có lấy một giọt mồ hôi. Thoắt cái đã quay về dáng vẻ một chàng hoàng tử với khí chất cao quý hút hồn.

Trái tim các nữ sinh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thế nhưng... đôi mắt sáng rực của anh lại không dành cho họ mà chỉ hướng thẳng về một người mà ai cũng biết là ai khiến họ không khỏi thất vọng.

Máy lạnh vẫn chạy vù vù nhưng không khí lại trở nên ngột ngạt.

Chàng trai thẳng tiến tới bàn duy nhất có trẻ nhỏ, định ngồi xuống nhưng phát hiện không còn thừa chiếc ghế nào.

Anh quay đầu lại nhìn, chẳng cần lên tiếng bạn nam phía sau lập tức hiểu ý nhường hẳn ghế rồi mang tới tận chỗ cho anh.

- Hội trường, cậu ăn kem đây à! Tôi là lần đầu mới thấy, đổi khẩu vị từ khi nào vậy? - Giang Tuấn vờ thốt lên ngạc nhiên

Lâm Hạo không trả lời. Im lặng và im lặng.

- Anh đẹp trai cũng thích kem à, vậy ăn của Ân Ân này. - Con bé cầm li kem dâu chia ra trước mặt Giang Tuấn

Phương Ly gạt mình, Ân Ân mới gặp Giang Tuấn vài lần mà đã thân thiết đến mức nhường kem, đến cô nó cũng chẳng nhường, tí tuổi đầu mà đã trọng sắc khinh chi gái!

- Thôi anh không ăn, anh có chuyện muốn hỏi Ân Ân. - Giang Tuấn đẩy ly kem sang một bên

- Anh hỏi đi ạ! - Ân Ân chớp chớp đôi mắt ngây thơ chờ đợi

- Em thấy... anh với anh hai em ai đẹp trai hơn nào?

Ân Ân lắc lư cái đầu nhìn qua nhìn lại giữa hai người mấy lần.

Lâm Hạo khó chịu, tên này đang muốn thể hiện cái gì khi hỏi một con bé 6 tuổi câu đó.

- Anh đổi câu khác được không, khó quá, em không trả lời được! - Con bé chu mỏ

Ấy thế mà đám người xung quanh lại thay nhau trả lời, liên tục gọi tên hai người. Quả nhiên đây là một cách tốt để khuấy động không khí!

- Thế anh hỏi câu khác, em thấy...

- Con bé đang ăn đừng phiền nó, có gì cứ hỏi tôi này! - Lâm Hạo đặt mạnh li kem xuống bàn

- Hội trường nếu cậu có ý gì thì nói tôi biết nhé. - Giang Tuấn cười ần ỉ

- Thế nếu người khác có ý thì tôi cũng sẽ nói cậu nhé. - Lâm Hạo lãnh đạm đáp

- Ý cậu là gì?

- Cậu hiểu là ý gì thì là ý đó. - Lâm Hạo gõ mấy ngón tay lên bàn

- Tôi không hiểu ý cậu. - Giang Tuấn chống cằm

- Đừng giả bộ cậu thừa hiểu ý tôi còn gì.

- Sao cậu biết là tôi giả bộ không hiểu ý cậu. - Giang Tuấn cười nhạt

- Bởi vì ý tôi rõ ràng như vậy, lẽ nào cậu lại không hiểu?

- Không thì sao?

- Thế thì đi kiểm tra IQ của mình đi.

- Tôi kiểm tra rồi. Thế cậu có biết IQ tôi bằng bao nhiêu không? Đoán xem! - Giang Tuấn nhếch môi cười

Lâm Hạo hờ hững

- Không biết, cũng không rành đoán, nhưng chắc chắn là thấp hơn tôi.

- Phương Ly:"..."

- Mọi người:"..."

Có ai nói cô biết, hai người họ đang nói ngôn ngữ của hành tinh gì không, cô nghe mà chẳng hiểu gì cả. Cả hai đừng đo IQ nữa, IQ cô mới là thấp nhất đây nè.

Đừng nói là cô, nét mặt của người xung quanh cũng ngờ nghệch ra luôn rồi.

- Được rồi, không vòng vo nữa. Phương Ly, cậu và cô bé Ân Ân đây...quan hệ tốt nhì! - Giang Tuấn hỏi một câu không chứa từ để hỏi, rất khéo léo để đám người đằng kia không nhận ra ý định đả kích sau đó của anh

Lâm Hạo vẻ mặt lạnh lùng cố hữu như không nghe thấy những lời đó nhưng Giang Tuấn, cho đến khi Ân Ân lên tiếng

- Anh hai, chị, em muốn đi vệ sinh.

Phương Ly vừa định đứng dậy dẫn con bé đi thì Lâm Hạo giọng điệu mui phen ra lệnh cất lên

- Nhờ người khác dẫn Ân Ân đi đi, cô ngồi lại đây.

Thấy sắc mặt anh không tốt lắm nên cô không hỏi thêm mà nghe theo.

Haizz, nơi này nữ sinh đông thì có đông thật nhưng ai cũng tỏ rõ thái độ không muốn bị gián đoạn việc "thường thức bộ phim đang phát sóng trực tiếp" nên cô đành nhờ chị bán cần teen.

Ân Ân đi khỏi, Phương Ly ngồi lại chỗ cũ. Lâm Hạo cất tiếng, đôi mắt sâu thăm từa đáy hồ hướng về Giang Tuấn, không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì

- Tôi và Ân Ân tất nhiên tốt vì con bé là em gái tôi. Còn Phương Ly...cô ta là người của tôi!

Hình như...một quả bom nguyên tử vừa phát nổ trong căn teen này !!!

- Anh...sao anh lại nói...nói...như vậy? - Đứng hình vài giây cô lắp bắp nhìn anh, mặt đỏ lên cũng không hay biết

- Vấn đề gì, cô không phải người? - Lâm Hạo nhìn cô, giọng điệu thản nhiên như thể muốn hỏi điều này thật

- "..."

Lâm tiểu nhân, thôi thì anh dùng dao đâm cô một nhát luôn đi, anh mới không phải người đây.

Thật chậm rãi anh nói tiếp

- Người được tôi thuê về để làm bảo mẫu chăm sóc em gái tôi, nói nguyên văn quá dài dòng phiền phức, cho nên "lược" bớt đi, gọi tắt là người của tôi. Nghĩa cũng đâu có gì thay đổi.

- Phương Ly:"..."

- Giang Tuấn:"..."

- Đám đông:"..."

Thế nào gọi là nghĩa cũng đâu có gì thay đổi !!!

- Còn việc Ân Ân gọi là chị hai là tại vì nó thích như thế, nó luôn muốn có chị mà không có, tôi cũng không can thiệp. - Lâm Hạo cố viện lý do hợp tình hợp lý nhất

- Vậy có nghĩa là hai người...- Giang Tuấn cố ý kéo dài

- Chúng tôi nửa điểm quan hệ cũng không có. - Lâm Hạo lạnh lùng đáp

Đám đông ồ lên một tiếng, vỡ òa mừng rỡ.

Phương Ly sững sờ ngẩng gương mặt đang cúi gằm lên.

Cách giải thích này chẳng phải đúng như những gì cô muốn và nấn nỉ anh vừa nãy. Vậy thì tại sao khi nó được thốt ra từ miệng anh cô lại thấy khó chịu

đến thế!

- Hahahaha. Hội trường, cậu cũng hài hước thật đấy, tôi thì tất nhiên không hiểu lắm, chỉ sợ người ở đây không biết chuyện còn tưởng hai người có gì. Giờ thì tốt rồi.

Giang Tuấn cười nhưng trong lòng thì không cười được như thế. Nói xong thì vươn bàn tay ra xoa đầu Phương Ly đang ngẩng cả người bắt cháp xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Cái xoa đầu của anh thật nhẹ nhàng, nụ cười trên môi vẫn dịu dàng ấm áp, giống như là chẳng hề giận cô một chút nào về chuyện đã giấu anh, một chút cũng không.

Nhưng tại sao... cô lại không nhận thấy cảm giác quen thuộc giống như trước đây?!

Lâm Hạo ánh mắt hiện ra tia u ám nhưng được che đậy rất kỹ, khó lòng nhận ra anh không thích tình huống này.

Những lời bàn tán đã dịu bớt

"Biết ngay mà, tôi cũng đoán là giúp việc hay sao đó, chứ làm gì anh ấy để mắt đến đứa như thế." - HS1

"Ra cô bé này là em gái anh ấy." - HS2

"Nhưng chẳng phải hội trường không có em gái?" - HS3

"Thế chắc là em họ, nói chung không liên quan đến Phương Ly đó là mừng rồi." - HS4

"Lát nữa lại làm quen với cô bé, dễ thương ghê." - HS5

Ân Ân đi vệ sinh ra quay về bàn, Lâm Hạo liền nắm tay con bé rồi hỏi

- Em ăn no chưa?

- Dạ rồi ạ.

- Vậy bây giờ anh hai dẫn em đi chỗ khác chơi rồi gọi người đưa em về. - Rồi Lâm Hạo nói nhỏ vào tai Ân Ân - Chị của em còn chưa ăn no, đừng gọi theo.

- Dạ.

Ân Ân vẫy tay chào cô rồi hai anh em cứ thế rời đi.

Ngay giây phút Phương Ly dự định đứng dậy đuổi theo thì bị Giang Tuấn nắm chặt lấy cổ tay cô kéo lại. Năm ngón tay như một chiếc kim kẹp chặt không cho cô thoát, lực kéo mạnh đến mức khiến cô giật mình mặc dù anh cất giọng rất dịu dàng

- Đi đâu vậy? Em chưa ăn xong mà.

- Nhưng...

- Chẳng phải em là bảo mẫu của Ân Ân, con bé đâu có bảo em đi cùng, vậy em còn chạy theo làm gì? Ngồi lại với anh một lát đi.

Sau đó... Phương Ly gạt đầu, rất nhẹ, khó ai có thể nhận ra ngoại trừ chính bản thân cô.

- Để anh gọi thêm món chúng ta cùng ăn nhé! - Giang Tuấn lên tiếng, cố duy trì nụ cười nơi khóe miệng mình nhưng một cái gì đó đố kỵ không rõ ràng lên khiến đôi mắt anh âm u hẳn

- Thôi, em cũng sắp no rồi, ăn hết đĩa mì này rồi thôi. - Phương Ly cười lấy lệ

Lúc này khi Lâm Hạo nói nhỏ vào tai Ân Ân tuy không nghe ra nhưng cô có thể đoán được, chứ không dễ gì con bé lại không gọi cô theo.

Anh là muốn để cô một mình ở lại cùng Giang Tuấn để dập tắt hoàn toàn tin đồn cô bắt cá hai tay.

Anh... đâu phải không nghĩ cho cô.

Giang Tuấn đăm đăm nhìn cô. Từ khi nào lại trở thành như vậy? Có phải đã quá coi thường hội trường hay là tự đánh giá bản thân mình quá cao. Người như cậu ta có gì hay, có gì tốt để cô định bỏ dở cả bữa ăn chạy theo như vậy chứ?

Không đâu. Chắc là cô vì cô bé Ân Ân đó mới như thế.

Phương Ly ngồi xuống, ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn vào đồng hồ ăn. Nếu ai đó là có nghĩ cho cô thì tại sao lại nói lại tuyệt tình như vậy

"Chúng tôi nửa điểm quan hệ cũng không có."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Bắt gặp

Dù Lâm Hạo lúc ở căn teen đã lớn tiếng bảo anh và cô không chút quan hệ nhưng qua ngày hôm sau ở trường vẫn rộ lên hàng tá tin đồn.

Có người thì nói Phương Ly cô trước mặt thì chủ động theo đuổi hội phó sau lưng lại âm thầm dụ dỗ hội trưởng nhưng bị anh ấy cự tuyệt. Kẻ thì sử dụng thuyết âm mưu rằng cô lợi dụng con nít phục vụ cho mục đích riêng, người sáng tạo hơn còn nghi ngờ hội trưởng cùng hội phó có gian tình, cô chỉ là bình phong che mắt !!!

Nhưng dù là thể loại tin đồn nào thì người bị nhắm chửi và ghét bỏ chỉ có một mình cô.

Giờ ra chơi đang trên đường xuống căn teen mua chút đồ thì đột nhiên ở lối rẽ cầu thang bất ngờ có hai nữ sinh từ đâu xuất hiện. Chẳng mấy chốc cô bị lôi đến lan can, họ dí đầu cô xuống dưới, một cảm giác sợ hãi dâng lên.

Một cô gái khác ung dung đi tới, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ đầy uy quyền cao giọng

- Tao rất muốn biết nếu mày bị quăng từ đây xuống thì sẽ có bộ dạng thế nào nhỉ?
- Cô muốn làm gì? Định giết người sao?
- Yên tâm, nơi này là lầu hai, cùng lắm té xuống chỉ làm mày gãy tay gãy chân còn không thì mặt mày biến dạng, không chết được đâu mà lo.

Phương Ly quả thực phải công nhận Triệu Ngọc Chi rất xinh đẹp, nét đẹp ngây thơ trong sáng tựa như thiên thần giáng thế, vậy mà bụng dạ thì lại không được như cái bề ngoài ấy, vừa nham hiểm lại vừa đáng sợ.

Sao cô ta có thể nói chuyện hại người bằng vẻ mặt không biến sắc như vậy chứ.

- Cô...tôi lại làm gì động đến cô chứ?
- Hừ, hôm qua đúng ngày tao nghỉ học ở trường lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Anh Lâm Hạo thậm chí còn chẳng chịu nhìn tao lấy một cái, vậy mà mày sống chung nhà, mỗi ngày được anh ấy nhìn tới, có trách thì phải trách mày quá may mắn.

May mắn? Thế các người có biết Lâm tiểu nhân thường xuyên rất thường xuyên nói chuyện mà không nhìn cô, không thì nhìn vào khoảng không trước mặt hoặc là nhìn theo kiểu nheo mắt nhử mày, có khi nào cô được ai đó nhìn một cách đàng hoàng từ tế đâu.

- Thế thì cô nên đi hỏi tại sao mình không được nhìn thì đúng hơn?
- Tao không cần biết, tóm lại là tao không muốn có bất kì đứa con gái nào lãng vãng bên cạnh anh ấy.

Triệu Ngọc Chi này bị con ghen che mờ mắt rồi, Lâm Hạo không phải là vật sở hữu của cô ta, cô ta không có cái quyền như thế.

Phương Ly cố gắng giằng co nhưng vô ích, bọn họ ý đồ đông hiệp yếu, sức của mình cô chẳng thể nào vùng vẫy thoát thân được.

- Quăng nó xuống dưới đi trước khi có người tới. - Ngọc Chi chỉ tay ra lệnh
- ĐỪNG MÀ...CÓ AI KHÔNG? CỨU TÔI! - Phương Ly hét toáng lên cầu cứu
- Chị à, hay là thôi đi. Dừng ở đây đi chị.

Cô gái đang giữ chặt tay của Phương Ly run sợ. Chẳng phải bảo là chỉ dọa cho con nhỏ này một bài học, tại sao bây giờ biến thành xô xuống thật, lờ đầu...đây là mạng người đấy!

- Có gì tao sẽ gánh hết, làm mau đi. - Triệu Ngọc Chi quát to, hận thù chiếm ngập tâm trí đã làm cô ta chẳng còn sợ gì nữa cả

Ngay giây phút Phương Ly nghĩ mình sắp không được nữa đột nhiên từ đằng xa vang đến giọng nói

- Đang chơi trò chơi à? Cho tôi chơi chung nhé!

Đám nữ sinh run sợ như kẻ trộm bị chủ nhà phát hiện hốt hải cả người cô ra. Phương Ly ngồi bệch xuống đất, đưa tay vuốt ngực, tim của cô lúc này gần như bị tê liệt giờ mới đập trở lại.

Người con trai cứu tinh của cô tiến gần về phía này, ánh mắt trời động lại trên khóe môi anh.

- Anh Thiếu Dương, tại em chỉ đùa nhau một chút thôi mà, anh xem như chưa thấy gì nhé. - Triệu Ngọc Chi lấy lại bình tĩnh cất giọng ngọt ngào cùng nụ cười khiến người ta mê đắm

- Trừ khi mù thì mới không thấy gì thôi, tôi có mắt mà, thị lực còn là 10/10 nữa. - Lăng Thiếu Dương cười nhạt không để tâm

- Tóm lại là em chẳng làm gì cả, cũng chưa đụng vào người nó. - Triệu Ngọc Chi chối bay chối biến

- Không làm gì sao! Cô đang giả ngu đấy à? Sai người khác làm thì cô là chủ mưu tội càng nặng hơn. - Ánh mắt anh sâu hoắm nhìn cô gái giả tạo phía đối diện

- Dù sao nó không biết thân biết phận bị vậy cũng là đáng đời. - Cô ta ngay lập tức trở mặt

Lăng Thiếu Dương nghiêng đầu lặng yên chăm chú quan sát Ngọc Chi thật kỹ, môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ

- Tại sao có người dám đồn tôi từng hẹn hò với cô nhỉ. Ngoại trừ xinh đẹp ra thì chẳng có gì, não rỗng tuếch, Ngọc Mai tốt hơn cô gấp trăm lần...à không tí lần đâu.

- Anh...- Ngọc Chi trừng mắt hận thù, á ghét nhất là ai khen Ngọc Mai trước mặt á

Lăng Thiếu Dương buồn cười không nhin được

- Hội trưởng bạn thân tôi bảo tôi gọi cô vào văn phòng cậu ấy, lát nữa nhớ trung cái mặt này cho cậu ấy thấy nhé.

- Anh nói gì, anh ấy tìm em sao, anh đừng lừa em!

- Tôi lừa cô làm gì, lát nữa nhớ trừng mắt với cậu ta nhé, em gái Triệu Ngọc Mai.

Ngọc Chi giẫm mạnh chân xuống nền nhà một cái rồi lệnh cho những người khác đi theo.

Cô ta vừa rời khỏi, Thiếu Dương vội chạy đến đỡ Phương Ly, khi này mặt cô bị cắt không còn hột máu, giờ mới có lại chút sắc hồng

Ngọc Mai nói quả thật không sai, Phương Ly đúng là số khổ, luôn bắt gặp những chuyện không thể ngờ đến được. Anh cũng cảm thương cho cô bé này và cho chính bản thân mình nữa.

Triệu Ngọc Chi rất có thể là em vợ tương lai của anh..Haizz, gia môn bất hạnh mà (t/g: anh chưa gả vào mà nói như đúng rồi vậy anh)

- Được rồi, anh dìu em tới phòng y tế nghỉ một lát nhé. - Thiếu Dương ân cần nói

- Không cần đâu, em ổn rồi. Mà không biết Lâm Hạo gọi Triệu Ngọc Chi là vì chuyện gì nhỉ? - Không hiểu sao cô lại thắc mắc điều này, bình thường cô đâu phải người nhiều chuyện

- Là một chuyện "rất vui", vui không tả nổi luôn! - Thiếu Dương cười ha hả như mới xem xong phim hài

- Chuyện vui? Anh biết đó là gì sao? - Phương Ly hơi nghiêng đầu nhìn anh

- Tất nhiên biết, mà nếu em tò mò thế thì em cũng vào đó xem thử đi. - Thiếu Dương nháy mắt

- Thôi đi, lẽ đâu họ có chuyện phải nói riêng với nhau.

- Anh thấy là em nên vào xem thì tốt hơn. Thật đấy. Chuyện này thú vị lắm

Thật ra trùng hợp là cô cũng có chuyện muốn gặp để xin phép Lâm Hạo, lại thêm mấy lời góp phần kích thích trí tò mò của anh Thiếu Dương nữa.

Trước khi gặp bọn người Triệu Ngọc Chi cô là đang định xuống căn teen mua một hộp sushi cho Lâm Hạo vì lúc sáng anh rời khỏi nhà từ sớm mà không ăn gì cả. Xem như cảm ơn hôm qua anh mời cô ăn một bữa no và cả những lời nói tuy tuyệt tình nhưng đã phần nào giải vây cho cô.

Văn phòng hội trưởng ở ngay trước mặt, Phương Ly khẽ vươn tay vặn lấy nắm cửa. Cạch một tiếng cánh cửa được mở ra.

Cô chết trân tại chỗ, nụ cười trên môi trước đó lập tức đông cứng lại, hộp sushi cũng suýt rơi xuống.

Cảnh tượng gì thế này???

Lâm Hạo đẩy Triệu Ngọc Chi vào tường, hai gương mặt sát nhau, một tay anh thì nâng cằm cô ấy lên, chẳng phải là...

Hai người họ sắp sửa hôn nhau...???

Phuong Ly lúng túng như gà mắc thóc, hết cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, trong lòng chợt nhói lên một cảm xúc không rõ ràng, chỉ biết là cô không muốn lưu lại nơi này, một phút, à không một giây cũng không được.

- Cản trở hai người rồi. Tôi... đi nhầm phòng. - Nói xong thì chạy biến ra ngoài không quên đóng mạnh cửa lại.

Chính Phuong Ly cũng không biết vì sao mình lại phát ngôn ra câu ngớ ngẩn như thế trong khi cả cái dãy này vốn chỉ có mỗi một phòng, lại còn dán tấm bảng đề chữ to đùng đùng !!!

Hành lang dài hun hút vang lên từng tiếng bước chân vội vã của cô.

Cô tự đánh tay vào trán mình rồi lẩm bẩm như đọc thần chú

"Anh ta hôn ai ở đâu là chuyện của anh ta, cho dù người đó có là Triệu Ngọc Chi đi nữa, nơi đó có là văn phòng hội trưởng đi nữa. Liên quan gì mày, liên quan gì mày chứ."

Nhưng thật khó hiểu là cô không cách nào dứt được hình ảnh ấy ra, lại càng không thể thôi nghĩ về nó. Thật là khó chịu mà.

Giữa đường về lớp lại chạm mặt anh Thiếu Dương.

- Phuong Ly, sao rồi, nhìn Triệu Ngọc Chi như vậy em có thấy hài lòng không? - Thiếu Dương chớp mắt mong đợi cô phát biểu cảm nghĩ của mình

- Nãy giờ anh đứng đây chờ em là để hỏi câu này sao? - Cô không trả lời mà hỏi ngược lại anh, đôi môi mím chặt lại

- Ủ, phải đó. - Thiếu Dương bình thản đáp

- Anh...anh...tại sao anh lại đối với em như vậy? Cố tình dẫn dụ em vào đó nhìn thấy...rồi...còn...còn hỏi em có hài lòng không?! - Cô bức xúc vô cùng, đỏ mặt cúi xuống, không biết là do tức giận hay là do cảnh tượng vừa rồi

- Hừm? Trông thần sắc em lạ lắm. Rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Thiếu Dương mở to mắt hỏi, biểu cảm của cô đúng là cách dự đoán của anh một trời một vực

- Hai người con trai các anh, đều không phải người tốt!

Phuong Ly đẩy mạnh hộp sushi vào người Lăng Thiếu Dương rồi cất bước đi thẳng, bỏ lại chàng trai đứng ngơ ngác như con nai vàng nơi hàng lang vắng người cùng hàng loạt dấu chấm hỏi nhiều như sao trên trời bay nhảy trong đầu.

Cô bé này rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Vừa rồi bảo anh không phải người tốt thì tại sao lại cho anh hộp đồ ăn này? Có người đòi lại công bằng cho mình đáng lẽ ra em ấy phải vui mới đúng chứ?

.....

- --Mười phút trước--

Triệu Ngọc Chi chỉnh trang lại đầu tóc cho gọn gàng rồi mở cửa bước vào văn phòng hội trưởng.

- Anh, nghe nói anh tìm em! - Ngọc Chi cất giọng ngọt ngào tiến đến cạnh ghế của anh, sung sướng như muốn nhảy múa

- Phải, là có quà cho cô. - Lâm Hạo nhìn cô ta như thể không nhìn

- Là thứ gì vậy ạ? Anh thật khiến em bất ngờ quá!

Lâm Hạo mở tấm hình đang lật úp dưới bàn đứng dậy giơ lên ngang tầm mắt Triệu Ngọc Chi. Trái với điệu bộ sung sướng vừa rồi, hai mắt cô ta trợn ngược lên, đây chẳng phải là...

- Nhớ đứa bé này không? Nó là em gái của tôi. - Lời nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng lại mang hàn khí lạnh lẽo vô cùng.

Triệu Ngọc Chi bị chấn động mạnh

- Em...em gái của anh sao? Sao lại thế được??? Nó chẳng phải là em gái của Phuong Ly, hôm trước còn đến cổ vũ con nhỏ đó thi hát mà. - Triệu Ngọc Chi thất kinh dùng hai tay che miệng mình lại vì biết bản thân đã lỡ lời

- Ồ, thế hóa ra là cô biết nó thật à. - Giọng Lâm Hạo như đang giễu cợt

- À...không, em nhìn lầm thôi, em làm sao quen cô bé đáng yêu này chứ, tội em...tội em... còn chưa gặp nhau bao giờ mà. - Ngọc Chi cố nén sợ hãi lắp bắp nói

- Cô không quen mà thậm chí dám bắt cóc con bé.

Lâm Hạo sắc mặt đầy sát khí tiến đến gần khiến Ngọc Chi sợ hãi lùi dần đến khi đụng bức tường rắn chắc phía sau.

Chết rồi... Triệu Ngọc Chi cô đã sai mất rồi. Tại sao lại không nghĩ đến khả năng này chứ.

Cả trường đang đồn ầm lên hôm qua có một bé gái cỡ tuổi mẫu giáo đến tìm hội trưởng và được anh xác nhận là em gái mình, con bé đó lại gọi Phương Ly bằng chị.

Lần trước trong cuộc thi âm nhạc cứ ngỡ đây là em gái con nhỏ đó nên cô đã tìm mọi cách dẫn dụ con bé đi để nó phải bỏ thi. Cuối cùng cũng được như ý nguyện. Nhưng nếu lúc đó cô biết là em gái Lâm Hạo thì có thêm một trăm cái mạng cũng không dám động đến.

- Không cần tìm lý do để thoát tội nữa, hôm qua lúc tôi dẫn Ân Ân về tình cờ đi ngang tầm áp phích trường có dán hình cô trên đó, con bé đã xác nhận rồi. Thảo nào cô lại có hình chụp chung với Lăng Thiếu Dương. - Con người của anh đen thẳm lại, hiện tia lạnh lẽo thấu xương

Ngọc Chi vẫn giữ bộ mặt giả tạo

- À em nhớ ra rồi, hôm ấy em thấy bé gái dễ thương đứng một mình nên em mới dẫn nó đi mua quần áo, rồi em bận việc phải...

RẦM...

Tay anh siết chặt chống mạnh vào tường. Triệu Ngọc Chi hoảng hồn chưa bao giờ thấy Lâm Hạo lại giận dữ đến vậy.

- Cô dám bắt cóc em gái tôi, hủy hoại ước mơ của người khác, giờ còn đứng đây ngụy biện. Tôi nên xử trí cô thế nào thì tốt đây? - Lời nói của anh tận cùng của sự băng giá, ánh mắt chứa đựng con lốc xoáy dữ dội như muốn nuốt chửng người đối diện

- Anh... em sai rồi... anh tha cho em lần này đi. - Ngọc Chi khẩn khoản van xin, gương mặt xinh đẹp cố ép ra mấy giọt nước mắt làm bộ dạng đáng thương, nhưng đáng tiếc đã dùng sai cách với sai người

Lâm Hạo không chút mềm lòng dùng tay còn lại nâng cằm Ngọc Chi lên, lực nâng rất mạnh, ép buộc cô ta phải nhìn thẳng vào mắt anh.

- Đây chẳng phải là điều cô muốn nhất sao, tôi nhìn đến cô, cô có thấy thỏa mãn không?

- Em... em... - Ngọc Chi mặt mày tái mét, tay chân bủn rủn, hơi thở của anh tỏa ra khiến ả rùng mình kinh sợ

- Xem như tôi tạ tội nguyện cho cô lần cuối. Bây giờ một là cô rút khỏi trường này, hai là tôi tự tay làm cho cô biến mất, chọn đi. - Lâm Hạo nghiêng răng nói rõ ràng từng chữ

- Anh ơi em sai rồi...

- Cô không chọn, thế tôi chọn cho cô, kể từ ngày mai tôi không muốn thấy cô ở nơi này nữa để tránh làm bẩn mắt. Nhớ đấy.

CÁCH

Trong lúc đang cao trào thì cánh cửa phòng bật mở. Lâm Hạo nghiêng đầu nhìn.

Bộ dạng của cô gái đứng phía đằng xa khiến anh không khỏi có suy nghĩ

"Phương Ly gốc này không phải lại tưởng tượng ra mấy thứ bậy bạ gì chứ?"

- Cản trở hai người rồi. Tôi... đi nhầm phòng.

_RẦM.

Lâm Hạo đẩy mạnh Triệu Ngọc Chi ra, lưng cô ta chạm vào tường rồi đặt tay lên ngực cố gắng hô hấp. Đôi mắt sâu thẳm của anh không nhìn đến cô ta nữa mà cứ dán chặt vào cánh cửa mới đóng sập lại, môi mỏng nâng lên hai chữ "nhầm phòng"

.....

Hoàng hôn dần buông xuống, cảnh vật thật tĩnh lặng, phía chân trời nhuộm một màu đỏ rực của ráng chiều. Phương Ly đứng trên ban công hướng tầm mắt về phía xa, tâm tình thả trôi theo làn gió, mái tóc đen dài khẽ bay bay.

Rất nhiều người nói màu sắc hoàng hôn gợi lên một cảm giác âm trầm buồn bã, lại có người bảo đa phần người thích ngắm hoàng hôn đều có tâm hồn lãng mạn, riêng cô cứ mỗi lần nhìn ngắm chúng lại cảm thấy trong lòng bình yên đến lạ.

Nếu không có hoàng hôn khép lại một ngày thì làm gì có một bình minh rực rỡ chiếu rọi muôn nơi.

- Chị ơi, ba Huy bảo chị qua phòng ba đấy, ba có chuyện muốn nói. - Ân Ân mở cửa chạy vào thông báo với cô

Phuong Ly nhanh chóng qua phòng anh. Đại thiếu gia mới đi du lịch về đã tìm cô là vì chuyện gì nhỉ? Mà đúng lúc cô cũng có chuyện muốn xin phép.

Đáng lẽ ra lúc sáng đã đem chuyện này nói với "người đó" nếu không có "cảnh tượng đó".

- Đại thiếu gia, em muốn xin anh cho em nghỉ phép hai ngày để về thăm quê ạ.

- Phải rồi, từ lúc em vào làm đến giờ trừ cái lần nằm viện thì chưa xin nghỉ ngày nào nhỉ. Cứ thế đi, ba bốn ngày rồi quay lại cũng được. - Lâm Huy gật đầu ưng thuận, giọng nói dễ chịu

- Em cảm ơn anh nhiều lắm ạ! Nghe bé Ân bảo anh có chuyện muốn tìm em.

Không có tiếng đáp lại. Phuong Ly phát hiện mình đang bị anh nhìn chằm chằm soi mói, cô thấy hơi lạ và mất tự nhiên nên quay mặt đi

- Nếu anh không có gì để nói hoặc là đã quên chuyện cần nói thì em xin phép ra ngoài trước.

- Em khoan đi đã. Anh nghĩ xong rồi! - Lâm Huy lớn tiếng gọi cô lại

- Vâng, anh cứ nói đi ạ!

Im lặng mấy giây Lâm Huy cất tiếng, thanh âm dứt khoát

- Anh đã giúp em tìm một công việc mới rồi, sau khi từ quê lên em có thể bắt đầu.

Phuong Ly đứng im lặng chờ đợi, tai cô ù hểnh đi, thanh âm từ cổ họng phát ra nhưng bị thứ gì đó níu giữ lại

- Anh...nói sao cơ? Ý anh...là anh muốn em nghỉ việc ở đây?

- Phải.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Quyết định

- Phải. Công việc mới anh đã chuẩn bị cho em rồi. - Lâm Huy chậm rãi xác nhận lại

Ráng chiều rực rỡ xuyên qua khung cửa sổ chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp. Nhưng khuôn mặt đó...dần trở nên tái nhợt. Hít một hơi thật sâu, cánh môi run rẩy cố phát ra từng chữ

- Đại thiếu gia, có phải em đã làm gì sai hay là khiến anh không hài lòng chỗ nào đó, hoặc là em chăm sóc bé Ân không tốt, anh cứ nói đi em có thể sửa mà.

/Không đâu, chỉ vì em quá tốt, vừa trong sáng vừa chân thật nên anh không muốn sau này em sẽ chịu tổn thương/

Lâm Huy dần lòng không phát ra câu nói trên, sắc mặt anh vẫn nghiêm nghị

- Tóm lại chỗ mới anh tìm cho em rất tốt, công việc nhẹ nhàng, lương cũng thỏa đáng, anh cũng sẽ cho em thêm một khoản tiền trước khi nghỉ việc ở đây.

Con người lóng lánh lay động, Phuong Ly đột nhiên trong chớp mắt như trở thành một con người khác, nét mặt lạnh lùng

- Anh lắng tránh câu hỏi của em có nghĩa những lý do em đưa ra đều không phải đúng không? Ban đầu em đến là vì chăm sóc Ân Ân, nếu có đi thì một là em chăm sóc con bé không tốt, hai là con bé không cần em nữa. Cho nên...dù anh có tìm công việc mới tốt thế nào hay trả em bao nhiêu tiền em cũng không nghỉ việc đâu.

Lâm Huy chăm chăm nhìn cô gái trước mặt.

Anh biết sẽ không dễ gì cô bé này chấp nhận mà.

Vậy thì chỉ còn cách...nói ra sự thật.

- Lúc anh đi du lịch có phải Ân Ân nó từng cắn em. - Đôi mắt anh nhìn xuống phía bàn tay đang nắm lại của cô

- Đúng vậy...nhưng con bé đâu có ý, nó chỉ gặp ác mộng thôi mà, với lại em đã không sao nữa rồi.

- Nếu anh nói con bé có ý thì thế nào? - Lâm Huy nhìn thẳng vào mắt cô.

Phuong Ly ngậy người chờ đợi câu tiếp theo của anh.

- Ân Ân nó giống em, đều là những đứa trẻ có tuổi thơ bất hạnh.

- Anh đang nói gì thế? Ân Ân hạnh phúc thế còn gì, có ba mẹ yêu thương này còn...

- Ân Ân không phải là con ruột của anh và chị Gia Mỹ đâu. - Lâm Huy lại nói, ánh mắt phảng phất đau buồn

- DẠ??? - Phuong Ly như như bị sét đánh trúng, toàn thân chết lặng.

Lâm Huy khẽ hóp một ngụm cà phê trên bàn, chậm rãi kể lại

- Gia cảnh Ân Ân vốn rất khó khăn. Mẹ ruột con bé mất lúc mới sinh nó, ba nó sau đó vài tháng cũng qua đời, cuối cùng con bé sống cùng chị hai và dì của mình.

- Chị hai...Ân Ân thực sự có chị hai, không phải do con bé tưởng tượng ra!

Một số đoạn kí ức bắt đầu xâu chuỗi trong đầu Phuong Ly kèm theo đó là một giả thuyết mà đến chính cô cũng không dám tin.

- Năm con bé được bốn tuổi, hai tháng sau khi bị chị nó bỏ rơi thì dì nó cũng qua đời vì tai nạn giao thông. Ân Ân phải vào cô nhi viện và được anh chị nhận nuôi.

- Bỏ rơi? Anh nói chị hai Ân Ân bỏ rơi con bé? Tại sao chứ?

- Là vì...có một gia đình khá giả muốn nhận nuôi chị nó, với điều kiện cô ta phải rũ bỏ quá khứ, cắt đứt quan hệ với người thân của mình. Bây giờ cô ta đang rất hạnh phúc, đứng ở một nơi mọi người đều phải khát khao ngưỡng mộ.

Dần đau xót hồi lâu Lâm Huy mới có thể tiếp tục

- Ngược lại Ân Ân...con bé yêu chị mình nhiều đến nỗi mắc phải một căn bệnh, tâm trí trở nên lộn xộn và luôn cố phủ nhận mình bị bỏ rơi để mãi sống trong khoảng kí ức hạnh phúc về người chị mà nó yêu thương nhất. Hai năm qua sống ở đây chẳng thiếu thứ gì nhưng nó không bao giờ quên được chị mình, thỉnh thoảng sẽ kêu khóc gọi cô gái đó quay trở về.

Lâm Huy nói xong thì ngừng đầu lên.

Đôi mắt Phuong Ly lúc này trong veo không một chút gợn sóng, lạnh lùng như biển cả nhưng ẩn đằng sau đó là biết bao đau thương chôn cất bản thân đã từng trải qua. Có ai thấu hiểu hơn cô...trên đời còn gì đau đớn hơn khi phải lìa xa người mà mình yêu thương nhất.

- Cho nên lần đầu tiên gặp em, con bé đã níu chặt tay em rồi bảo "Chị hai chúng ta về nhà thôi" là vì con bé vì quá thương nhớ nên nhận nhầm em là người chị đó. - Phuong Ly thất thần hồi lâu mới cất tiếng, đôi môi run run

- Phải, chính anh cũng không biết vì sao lại thế trong khi em và chị hai nó dung mạo chẳng hề giống nhau. Có lẽ đây là ý trời, trải qua thời gian lâu như vậy con bé chẳng còn nhớ chị nó trông ra sao nữa.

Cô nhớ rồi. Chị Cẩm từng kể bức tranh Ân Ân vẽ chị hai nó trước kia không có gương mặt. Nhưng hôm lễ hội trường, bức tranh đó rút cuộc cũng hoàn thiện.

Đó là vì...sự xuất hiện của cô.

Phuong Ly nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cứ thế chảy ra.

Lâm Huy thấy thương xót cho Phuong Ly, một cô bé ngoan hiền tuổi thơ lại phải gánh quá nhiều tổn thương. Cô không may mắn như Ân Ân có thể được nơi tốt nhận nuôi, cảm nhận sự ấm áp của gia đình.

Cho nên giờ đây anh không muốn lợi dụng thứ tình cảm đẹp để mà cô dành cho Ân Ân, đem cô ra làm thế thân cho kẻ khác.

- Bác sĩ bảo bệnh của Ân Ân rất phức tạp, khó nói trước điều gì, nhưng khả năng rất lớn là sau khi hồi phục con bé sẽ không nhận ra em nữa, và đối với em như đêm hôm đó vậy.

Hiểu rồi, cô hiểu tất cả rồi. Hàng mi đen lấy rung rung dần dẫm nước mắt.

Nhưng Lâm Huy lại sợ cô vẫn chưa hiểu

- Anh tìm cho em công việc khác là không muốn sau này em thiệt thòi hay tổn thương. Cho dù em có cố gắng thế nào thì trong mắt Ân Ân em không phải là em mà là người chị trước kia của nó, rồi lỡ mai này nó không nhận ra em lại quay sang trách em đã lừa gạt nó...

- Đại thiếu gia, em biết anh đang cố nói điều gì, nhưng câu trả lời của em, trước kia, bây giờ, sau này vẫn sẽ chỉ có một. - Phương Ly cắt ngang lời anh, trong đáy mắt rực sáng hai ngọn lửa

- Em...

- Xin anh hãy cho em tiếp tục làm chị của Ân Ân, lúc này đây con bé đã trở thành một phần không thể thiếu đối với cuộc sống của em rồi. Dù một thời gian nữa con bé khỏi bệnh không nhận ra em là ai, sợ hãi em, nghĩ em là người xấu, đối xử với em giống như cái đêm phát bệnh thì cũng chẳng sao. Là em cam tâm tình nguyện. - Giọng cô run run nhưng vẫn rõ ràng từng từ.

Con người đôi lúc rất kì lạ, có những chuyện biết là sẽ mang lại đau khổ cho bản thân nhưng vẫn cố chấp kiên trì thực hiện nó.

- Anh không trả lời em xem như là anh đồng ý rồi nhé.

Cô chớp lấy cơ hội ba chân bốn cẳng rời khỏi phòng.

Lâm Huy lặng lẽ nhìn theo cánh cửa đóng sập lại

- Em có biết, câu chuyện của anh chỉ mới kể được một nửa thôi, vậy mà em đã đau lòng đến như vậy rồi.

Phương Ly gượng từng bước chân run rẩy về phòng, cả thân người mềm nhũn như muốn sụp đổ, lúc mở cửa mới phát hiện Ân Ân đang ở đó, cô vội lau lấy lau để những giọt nước mắt nhưng đáng tiếc con bé đã kịp phát hiện ra.

- Chị ơi sao chị lại khóc?

Ân Ân tắt ngay bộ phim hoạt hình mình yêu thích chạy ngay đến bên cô, đủ để cho thấy con bé quan tâm cô...à không...chị hai nó nhường nào.

- Chị...chị đau bụng, đau quá cho nên chị mới khóc...- Phương Ly cố bịa lý do

- Vậy để Ân Ân lấy dầu cho chị nhé.

Phương Ly ngồi xuống kéo ôm con bé vào lòng nói trong tiếng nức

- Không cần đâu, để chị...ôm em thì chị sẽ hết đau thôi.

- Thật hả chị? - Con bé ngây thơ tưởng thật hai tay bám dính lấy người cô

- Ừm, thật. - Nước mắt lại lần nữa trào ra, từng giọt trong suốt lấp lánh.

- Vậy khi nào chị đau bụng cứ gọi Ân Ân đến, Ân Ân sẽ ôm chị. Nhưng chị ơi...- Giọng con bé đang hoạt bát đột nhiên nhỏ dần

- Sao em? - Cô thả Ân Ân ra nhìn sâu vào mắt con bé

- Chị đừng đi du lịch xa như lần trước nữa. Ân Ân nhớ chị lắm, em muốn nói chuyện với chị, muốn nhìn thấy chị không được. Sau này chúng ta cùng sống với nhau ở đây mãi mãi nhé. - Đôi mắt đen láy của con bé trở nên đỏ ửng, tha thiết xin cô

Phương Ly cố kìm nén, không nên khóc trước mặt con nít.

Đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này tại sao lại có người không cần nó nữa, trong khi cô luôn cầu thượng để cho mình một người thân thật sự bên cạnh mà không có được.

- Ừ, ngày nào em còn cần chị thì chị sẽ chẳng đi đâu cả, cùng chơi đùa và nấu nhiều món ngon cho em.

Con bé nghe thế gật đầu lia lịa.

Khoảng không bên ngoài dường như cũng thương cảm cho quyết định của cô. Bóng tối dần buông xuống chỉ còn lại vài tia sáng yếu ớt.

.....

Buổi sáng, Phương Ly thức dậy thật sớm, thu xếp tất cả đồ đạc đã chuẩn bị sẵn cho vào balo một lượt, trong lòng không khỏi háo hức.

Cô dự định ra bến xe, nào ngờ mới đi được mấy bước đã bắt gặp chiếc Lamborghini quen thuộc. Một chàng trai mặc áo sơ mi trắng đang tựa lưng vào thân xe, hình như anh đã đứng đây từ rất lâu rồi, những tia nắng sớm óng ánh không ngừng bay nhảy rồi đọng lại trên tóc và làn da hoàn hảo đến con gái cũng phải ganh tị của anh.

Vừa nhìn thấy cô, đôi môi anh thoáng qua nụ cười nhẹ nhàng pha lẫn sự vui mừng

- Lên xe đi, chúng ta cùng nhau về quê của em.

- Làm sao anh biết là em về quê? - Chỉ sau vài giây Phương Ly đã có đáp án - Là Ngọc Mai đã nói cho anh biết.

Giang Tuấn không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cứ đứng yên như thể ngắm nhìn cô.

- Anh về nhà à không đến trường đi, hôm nay anh phải đi học đấy, đừng đùa nữa.

Cô nói xong rồi băng ngang người anh đi thẳng về phía trước nào ngờ anh lại theo ngay phía sau cô, tài xế thì theo ý anh điều khiển xe, hai người chuyển động nó chuyển động, hai người dừng lại nó dừng lại, rõ ràng là cô ý đây mà!

- Anh đừng vậy mà... quê em xa lắm, với lại không thích hợp với anh đâu. - Phương Ly quay đầu lại, cắn môi nói

- Nếu em không chịu đi chung, lát nữa anh cho xe chạy theo xe của em, rồi cũng sẽ đến được quê em thôi.

- Anh...- Cô thật không dám tin là anh lại có suy nghĩ như vậy

Giang Tuấn buồn cười bước lại gần cô hơn

- Đi xe khách thứ nhất là chật chội đông đúc không khí ngột ngạt, thứ hai là rất dễ mất trộm đồ, thứ ba là lỡ như gặp mấy tên biến thái thì thích sờ mó lung tung, thế tư là chi phí đi lại...

- Khoan đã! Anh đang làm gì thế? - Phương Ly ngậy người một hồi rồi gạt phắt lời anh

Giang Tuấn rất thân nhiên

- Quảng cáo xe của anh.

- "..."

Bỏ qua vẻ mặt ngây ngốc của cô Giang Tuấn vẫn thao thao bất tuyệt như mấy người tiếp thị xe.

- Xe của anh ngoài loại bỏ cả bốn trường hợp xấu trên còn có hệ thống lọc khói bụi, máy lạnh vừa đủ, phục vụ âm nhạc theo yêu cầu, không mất thời gian dừng đưa đón khách dọc đường lại còn có khách đẹp trai ngồi cạnh, còn nữa...

Đây là lúc Phương Ly nhận ra...Không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn !!!

- Anh đừng nói nữa, dù sao thì em không...

Cô chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị anh nhấc bổng lên rồi đưa vào trong xe, cô cố giãy giụa la hét anh cũng không buông, vậy là nhanh chóng yên vị trên ghế sau cùng anh. Cửa xe nhanh chóng đóng chặt, chiếc xe lao đi trên đường với tốc độ cao.

- Anh làm thế này gọi là bắt cóc đấy! - Cô hoảng hồn nhìn sang anh

- Thế thì cứ cho là vậy! - Giang Tuấn chống tay lên cửa kính nhìn ra cảnh vật bên đường rồi nhếch môi cười - Ai bảo em cứng đầu quá làm gì.

- "Cứ cho là vậy", anh nhận là bắt cóc em à?

- Ủ, Bắt cóc tổng tình...chứ tiền thì anh đâu có thiếu!

- "..."

- Cứ xem như chúng ta cùng đi du lịch đi, trước tiên đi đâu ăn sáng nhé. Để anh nghĩ xem chỗ nào ngon.

Cô vẫn âm ức chuyện bị anh "bắt cóc" lên xe nên ngồi im không lên tiếng, một hồi thấy mệt nên dựa hẳn vào ghế sau, mắt lim dim

Giang Tuấn nhận ra, ra hiệu cho tài xế bật nhạc nhỏ xuống một chút để cô dễ ngủ hơn.

Xe đột ngột bị xóc, đầu cô lắc lư rồi tựa hẳn vào người anh.

Khẽ quay đầu nhìn sang, gương mặt cô lúc ngủ bình yên và đáng yêu như một đứa trẻ, anh choàng tay ôm lấy bờ vai của cô, những ngón tay thon dài khe khẽ đưa lên vuốt mái tóc cô, mũi tham lam hít lấy hương thơm từ mái tóc đen nhánh, một hồi lâu vẫn lưu luyến không rời.

Rốt cuộc thì cũng có thể cùng cô đến một nơi thật yên tĩnh trong vài ngày, thật tốt. Nhưng anh không biết rằng những yên bình này chỉ là bắt đầu cho một cơn sóng gió sắp ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Trăng mật

Hôm nay là Valentine, ở lớp 12A1 Trung học An Hoa bắt đầu từ sáng sớm các nữ sinh đã ùn ùn kéo nhau xếp hàng từ bên trong đến tận ra ngoài cửa, trên tay mỗi người đều cầm một hộp quà đủ màu, thất nơ xinh xắn.

Chẳng có gì lạ khi đây là dịp để nữ sinh sẽ tỏ tình với nam thần mà họ yêu thích, nhưng lạ ở chỗ địa điểm nhận quà chỉ có hai bàn cuối lớp.

Hôm nay Giang Tuấn nghỉ, Lăng Thiếu Dương có bạn gái nhận được ít quà hơn, Lâm Hạo thì không nhận quà của bất kì ai cho nên tiêu điểm của năm nay là Dương Minh Khải.

Những nam sinh khác không khỏi ganh tị

"Cuộc đời thật lắm bất công, kẻ hai hộp sữa thăng không hộp nào." - Nam sinh 1

"Nữ sinh trường này có mắt không vậy, anh đây đẹp trai ngồi ngồi mà không ai tặng là sao?" - Nam sinh 2

"Ông đi thăm mỹ lại thì may ra có cơ hội." - Nữ sinh 1

Nam sinh 3 chạy qua năn nỉ "Lâm Hạo, cậu nhận tấm lòng của mấy em đi, nhận rồi chuyển qua cho tôi cũng được." - Lâm Hạo *Lườm*

- Nhiều socola vậy, tôi phải làm thế nào? - Minh Khải vò đầu

- Cậu tàn nhẫn được như Lâm Hạo không? Từ chối hết. - Lăng Thiếu Dương gợi ý

- Tôi làm không được. Thế còn cậu? - Minh Khải bàn trên quay xuống hỏi ngược lại

- Tôi cũng vậy. - Thiếu Dương thờ dãi

- Thế hai người kêu ca cái gì? Ăn không hết thì đem chia người khác đi. - Lâm Hạo mặc cho tiếng ồn ào, từ sáng đến giờ vẫn chăm chú đọc sách, vì anh ngồi trong góc, bên ngoài đã có Lăng Thiếu Dương chống đỡ

- Giang Tuấn coi vậy là thoát kiếp nhĩ, chỉ cần nghỉ học thôi. - Thiếu Dương chống tay lên bàn nói

- Thế cậu cũng nghỉ đi. - Minh Khải cười nói

- Ngọc Mai mà không thấy mình sẽ chém mình ra thành trăm mảnh rồi vứt cho con pet nhà em ấy ăn đấy. - Thiếu Dương lắc đầu đau khổ

- Cậu chưa gì đã sợ vợ như vậy là không được. - Minh Khải lắc ngón tay

- Còn đỡ hơn kẻ không có vợ để sợ đấy nhé.

- Cậu...Mà khoan đã, cậu mới bảo Giang Tuấn nghỉ? Sao mình chẳng nghe nói gì vậy? Cậu ấy bị sao? - Minh Khải hỏi dồn, tự dưng anh có linh cảm không tốt lắm

Thiếu Dương thông thả trả lời

- Chẳng sao cả, Phương Ly về quê, Giang Tuấn cũng nghỉ học đi cùng nên gọi bảo mình xin phép giúp. Cá chắc là ra mắt "nhà gái" rồi. Nói đi nói lại, hai người họ hôn cũng đã hôn, ra mắt là chuyện sớm muộn thôi. Mình cũng phải chọn một ngày nào đó không gió không mưa dẫn Ngọc Mai về...

- Cậu có chắc như vậy không? - Minh Khải không có tâm tình nghe về sau, đỡ dẫn người hỏi

- Ngọc Mai nói với mình vậy mà. Không tin nữa thì cậu cứ hỏi Lâm Hạo, Phương Ly trước khi đi nhất định phải đã xin phép qua cậu ấy, hơn nghỉ làm gì có chuyện trùng hợp cả hai cùng nghỉ, đúng không bạn hiền?

Thiếu Dương chờ đợi một câu trả lời không bao giờ được phát ra từ người bên cạnh.

Lâm Hạo gấp mạnh quyển sách trên tay, đôi mắt đen tĩnh lặng lại giá băng như mặt hồ mùa đông duy trì suốt từ đầu đến giờ khẽ động. Anh đứng phắt bật dậy hai tay rút túi quần đi một mạch ra khỏi lớp mặc cho cái nhìn ngơ ngác từ hai người bạn phía sau lưng và cả đám con gái hận không thể nắm áo kéo giữ anh lại.

.....

Tấm rèm cửa màu kem ngoài cửa sổ bay bay, không gian xung quanh im ắng vô cùng, như thể một tiếng thờ cũng không nghe thấy. Có một chàng trai đang ngồi trên bàn, chân mày chau lại, vô thức lại cầm lấy điện thoại lên và ấn gọi vào một số trong danh bạ.

Từng tiếng tí tách vang lên đã đánh thức anh, thật không ngờ mình lại làm ra chuyện này.

Định ấn nút tắt ngang nhưng lại nghĩ... anh là chủ của cô ta, đột nhiên biến mất không báo tiếng nào nên muốn biết cô ta ở đâu làm gì chẳng phải là chuyện rất đời thường?!

Đầu bên kia vừa có tín hiệu nghe máy Lâm Hạo đã đưa điện thoại lên áp vào tai mình

- Rốt cuộc cô đã đi đâu, cùng với ai, tại sao không xin phép tôi? Có muốn tên mình xuất hiện trong mục "tìm trẻ lạc" chiều nay không?

Giọng nói như cổ tò ra lạnh lùng hờ hững không mang chút biểu cảm nào, nhưng người nói lại không nhận ra bản thân đã mắc sai lầm khi thốt lên ba chữ...

"Cùng với ai"

- [Đi cùng tôi được không hội trưởng?] - Một giọng nam tính vang tới, thanh âm dửng dưng pha lẫn chút khó chịu

- [Câu...]

Lâm Hạo vô thức nắm chặt bên bàn tay còn lại.

Quả nhiên là đi cùng với cậu ta.

Hay lắm, còn dám không nghe điện thoại của anh mà để cậu ta trả lời thay, là muốn chọc tức anh hay là sợ anh sẽ phá hoại chuyến đi chơi vui vẻ? Có khi cả hai đều đúng không chừng.

- Phương Ly đã xin phép anh cậu rồi, cứ về mà hỏi anh mình đi. Mà này, có phải vợ hay bạn gái cậu đâu, người ta đi cùng ai vào lễ tình nhân thì có liên hệ gì đến cậu? - Giang Tuấn lại nói, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sự mỉa mai giễu cợt.

- Điện thoại của ai thì bảo người đó nghe, chỉ có kẻ bất cóc đòi tiền chuộc mới luôn thích nghe điện thoại dùm người khác. - Tiếng Lâm Hạo vang lên, lạnh lùng xa lạ, lạnh lẽo buốt giá

- Phương Ly đang không tiện, cậu có gì cứ nói với "kẻ bất cóc đẹp trai" này tôi sẽ truyền đạt lại cho miễn không phải mấy câu yêu đương là được.

Đôi mắt Lâm Hạo đen thẫm như màn đêm, định cúp máy thì đầu dây bên kia vẫn vang tiếp một câu

- Quên mất còn chưa trả lời cậu là đi đâu nhì. Chúng tôi đi trăng mật, khi trở về nhớ thì sẽ mang quà cho cậu. Valentine vui vẻ nhé hội trưởng.

_CUP

_BỘP

Lâm Hạo đập mạnh điện thoại xuống bàn, con nhỏ này càng lúc càng chẳng ra sao. Mặc kệ, bị gạt hay bị dụ dỗ là do tự làm tự chịu, cũng lớn rồi đâu phải còn cỡ tuổi Ân Ân. Không liên quan gì đến anh.

Mấy hôm nữa có "chuyện lớn" xảy ra thì cũng đừng ngồi đó mà khóc, sẽ không ai dỗ đâu.

.....

Gió đưa mùi hương của các loài hoa quện vào nhau lan tỏa trong không khí rồi lùa qua khung cửa xe phả vào mũi đánh thức cô.

Thơm quá, dễ chịu quá!

Hít một hơi thật nhẹ, Phương Ly từ từ thức dậy, chậm chậm ngước mắt lên vô tình chạm phải ánh mắt sâu hun hút đang nhìn mình, ban đầu cô như bị hút vào đó vài giây sau đột nhiên có thứ gì tựa tia sét xẹt qua khiến bản thân bối rối khó tả.

Đầu óc dần tỉnh táo mới nhận ra là mình đang dựa trên vai của Giang Tuấn, xe cũng không chạy nữa mà dừng hẳn lại.

- Tôi quê nhà em rồi đấy! Nhưng nếu em muốn ngủ thêm một lát cũng không sao! - Giang Tuấn mỉm cười khề nói

- Hà? Tôi nơi rồi? Sao anh không gọi em dậy? - Cô ngồi thẳng lên, vuốt lại áo, thấy ngại vì mượn vai anh lâu như vậy

- Thấy em ngủ say quá anh khôngỡ gọi.

- Xin lỗi, chắc anh mệt vai lắm! - Cô nhìn anh, khe khẽ nói

- Không sao. Nhưng đưa em đến đây thì anh không biết phải đi thế nào nữa rồi!

Phuong Ly quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính. Nắng, gió, cảnh sắc và hương vị này... đúng thật là quê của cô rồi.

- Bây giờ em phải đến thăm mẹ trước đã, lần nào cũng như vậy cả! - Mắt cô long lanh sự mong chờ, háo hức

- Vậy mẹ em ở đâu?

- Bệnh viện Huy Quang.

- Được, chúng ta đi thôi.

- Thừa thiếu gia, hình như xe bị trục trặc gì đó. - Tài xế ngồi nãy giờ đã thử mấy lần nhưng xe vẫn không có dấu hiệu khởi động, mồ hôi lạnh của anh bắt đầu rịn ra, phải liên tục dùng khăn lau.

- Từ đây đến bệnh viện thăm mẹ em có thể đi bằng phương tiện gì khác không? - Giang Tuấn quay sang hỏi cô, anh vẫn bình tĩnh như không có gì

- Tất nhiên là có chứ, bình thường em vẫn đi bằng xe buýt mà. - Phuong Ly nhanh chóng đáp

- Thôi được rồi, tôi sẽ gọi người đến đưa cậu và xe về. Chúng tôi có thể tự đi được. Mà cậu biết phải nói với mẹ tôi thế nào rồi chứ? - Giang Tuấn để cô xuống trước, trên xe anh nói với tài xế

- Thừa thiếu gia, tôi biết ạ. - Tài xế nét mặt căng thẳng không dám nhìn lên khi nhận ra phía trước như có luồng khí lạnh lẽo tràn tới

Cả hai bước vội đi ra bến xe bus gần đó rồi cùng chờ xe.

Phuong Ly cứ len lén nhìn sang người con trai cao lớn cạnh mình. Sao tự dưng cô hồi hộp quá. Suốt những năm qua đây là lần đầu tiên cô dẫn một người con trai về cùng đây. Lúc trước cứ nghĩ nếu như có ngày như vậy thì người đó sẽ là anh hai cô.

Nhưng bỏ qua chuyện đó đi, điều quan trọng bây giờ là Giang Tuấn vốn không phải là người bình thường, cô sợ sẽ có điều gì thất thố hay khiến anh không thoải mái.

Nói đi nói lại, sao anh nhà lớn không ở lại thích về một nơi heo hắt thế này để chịu khổ chứ.

Đầu tiên chính là bắt anh chờ đợi cùng cô giữa con đường đầy gió bụi và nắng nóng phả thẳng vào mặt đến rát cả da. Cũng may chỉ chừng mười phút sau thì xe bus đã tới.

Vừa đặt chân lên bước đầu tiên Phuong Ly thấy bất ổn. Thường khi có đông như vậy đâu nhỉ?

Xe chật ních người, một chỗ ngồi cũng không còn, đứng thì chỉ còn vài chỗ. Cô xoay người về phía sau nuốt nước bọt ái ngại nhìn Giang Tuấn.

- Hay là anh... Em thấy không hay lắm! - Ý là muốn anh hãy quay về cùng tài xế của mình đi để không phải theo cô chịu vất vả

- Anh nói rồi, chúng ta cùng nhau đi du lịch, có gì em chịu được mà anh không chịu được. Lên thôi bác tài la bây giờ. - Giang Tuấn rất nghiêm túc, đẩy người cô về phía trước

Phuong Ly thở dài rồi gạt đầu, tuy anh nói vậy nhưng cảm giác tội lỗi vẫn dâng trào.

"Anh chàng kia hình như là người thành phố đấy?"

"Đẹp trai quá đi mất."

"Lại làm quen anh ấy có được không?"

"Thôi đi, người ta đang đi cùng bạn gái kia kia."

"Sao biết là bạn gái, lỡ đâu chỉ là bạn bình thường thôi?"

"Hôm nay là Valentine đấy, có ai lại cùng bạn bình thường ra ngoài chứ?"

Cuối cùng điều Phuong Ly từ sớm đã nghĩ cũng tới. Đi với anh ai ai cũng dòm ngó, đáng về lịch lãm của anh làm cho mọi người xung quanh không thể không ngoái nhìn, kể cả những cô gái đang có bạn trai bên cạnh.

Cô cũng thông cảm cho họ, ở cái miền quê nhỏ bé đầy nắng gió này xuất hiện một chàng trai có làn da trắng như men sứ, phong thái ngời ngời, hào quang tỏa sáng như ca sĩ minh tinh thế kia thì chẳng khác nào "động vật quý hiếm".

Nhưng mà nghe họ nói thì cô mới nhận thức được hôm nay là Valentine, thảo nào xe lại đông và toàn cặp đôi tình cảm! Và vấn đề là họ đang nghĩ cô

cùng anh cũng như thế!

Chiếc xe đang chạy đột nhiên bị rung lắc dữ dội, những người trên xe đều la lên, Phương Ly cũng sợ hãi kêu lên một tiếng rồi cô mất thăng bằng người nghiêng ngã, may thay Giang Tuấn đứng ngay phía sau nên đưa tay ra ôm lấy cô kéo lại.

Sau khi nguy hiểm qua đi, hai gò má cao của cô đỏ ửng, tim đập nhanh còn hơn là nỗi sợ vừa rồi khi phát hiện cả hai đang trong tư thế cực kỳ thân mật. Trời ạ, sao anh vẫn chưa chịu buông cô ra.

Cũng may lúc này xe vừa đến trạm, hành khách xuống cũng khá nhiều, cô vẫn còn ngại nên cố tình ngồi cạnh một chị để anh ngồi với một bác bên dãy kia cách mình hai hàng.

Lâu lâu quay đầu nhìn xuống thấy anh cùng bác gái trò chuyện rất vui vẻ. Dù không biết họ nói chuyện gì nhưng xem ra tính cách anh hòa đồng thật nhỉ? Mà sao mắt cô lại giật vậy kia?

.....

Chiếc xe đến một trạm dừng, Phương Ly ra hiệu cho Giang Tuấn cùng cô bước xuống để chuyển qua đi xe khác. Bác gái ngồi cạnh anh trùng hợp cũng xuống trạm này. Vậy là ba người đứng chờ xe bus.

Bác gái có gương mặt thật phúc hậu, tay cầm giỏ đồ bước đến gần mỉm cười nhìn cô nói

- Gặp nhau thế này cũng xem như là có duyên. Cháu nhận ít hoa quả nhé, tươi lắm, mấy thứ này toàn nhà bác trồng không đấy! - Nói rồi bác lấy một cái bọc trong giỏ ra đẩy vào tay cô

- Bác... bác làm thế này thì cháu ngại lắm ạ. - Hai tay Phương Ly xua liên tục, mắt ngược lên khó xử

- Có gì đâu mà ngại, chồng của cháu vừa giúp bác sửa cái điện thoại bị hư còn trò chuyện khiến bác rất vui vẻ, mấy thứ này cũng đâu có nhiều gì, cháu nhận cho bác vui đi!

- Ch... chồng...!!!! - Đầu óc Phương Ly quay mòng mòng, vừa rồi nhất định là cô nghe nhầm rồi

Bác gái phẩy tay cười lớn

- Đã cưới rồi thì cháu phải nên quen với cách xưng hô này đi chứ, đây cũng xem như quà của bác, chúc hai cháu đi trăng mật vui vẻ nhé!

Miệng Phương Ly há ra mà không thể khép lại được, mắt tròn ngược lên, gương mặt đỏ bừng bừng. Quay lại lườm nguyệt kê nói dối như cuội kia thì thấy anh đang thông dong ngắm trời nhìn đất, điệu bộ nhàn nhã vô cùng.

Trời ơi, rốt cuộc anh còn bịa ra chuyện gì nữa không thể! Muốn cô phải sống sao đây!

- Bác ơi, bác đừng nghe anh ấy nói, thật ra tụi cháu... - Cô hốt hải định giải thích thì...

- Vợ ơi, xe bus đến rồi kìa, nhanh lên mẹ vợ đang chờ chúng ta đấy! - Giang Tuấn một tay cầm túi trái cây một tay khoác vai cô, gật đầu cảm ơn bác gái rồi kéo cô đi thẳng lên xe.

- "..."

.....

Mặt trời lúc này đã lên rất cao, ánh nắng chói chang bao phủ cả con đường.

Chiếc xe bus thứ hai tiến đến nơi khác không được thanh bình như khi nãy mà ồn ào tiếng người buôn bán cùng xe cộ qua lại, nhưng Phương Ly lại chẳng chút nào để tâm, trong đầu chỉ toàn hiện ra gương mặt của mẹ.

Niềm vui sướng không sao tả nổi xen lẫn sự ăn năn và tự trách bản thân mình.

Cô đúng là một đứa con gái bất hiếu, đi học và làm việc tận nơi thành phố xa không thể ở bên cạnh bà, trò chuyện cùng bà thường hơn, biết đâu như thế bà sẽ sớm tỉnh lại.

Giang Tuấn ngồi bên cạnh vẫn không thôi nhìn cô, nhìn ánh mắt suy tư tha thiết của cô khi nhìn ra cửa sổ anh cũng có thể cảm nhận được cô đau lòng thế nào vì quá khứ trước kia. Từ giờ có anh rồi, anh sẽ luôn bên cạnh cô.

- -----Bệnh viện Huy Quang-----

Phương Ly đứng trước cửa phòng bệnh đóng kín, vươn bàn tay thon dài đặt trên nắm vịn cửa, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ xoay tròn.

Cánh cửa bật mở, tất cả thật là im ắng, một sự yên ắng khiến con người ta đau lòng.

Cô lặng người tê tái, ánh mắt bị thương hướng về phía người phụ nữ nằm bất động trên chiếc giường bệnh trải ra trắng muốt.

Tiến từng bước thật chậm, mỗi bước đi đều khiến cô muốn rơi nước mắt.

Mẹ và anh chính là những mảng tươi sáng nhất trong tuổi thơ đầy tăm tối của cô. Tuy thời gian sống cùng bà chỉ có hai năm nhưng bà đã cho cô những thứ tốt nhất, đẹp nhất, tình thương bao la nhất.

Cô rất nhớ bà, nhớ giọng nói và nụ cười của bà, những món ăn mà bà nấu, từng cái vuốt tóc hay ôm cô vào lòng. Nhưng 8 năm rồi, thế giới này có biết bao nhiêu thứ đã đổi thay sao mẹ vẫn vậy, lặng lẽ chìm trong giấc ngủ.

Thấy sắc mặt Phương Ly khác lạ, Giang Tuấn liền cười để phá tan bầu không khí ngột ngạt ảm đạm.

- WOA! Mẹ vợ anh đẹp thật đấy. Sao mẹ ngày xưa không làm mình xinh nhì, nhất định sẽ trở thành ảnh hậu.

- Anh lại đùa nữa rồi, nhưng mà mẹ em thật sự rất đẹp. - Rồi cô mỉm cười chỉ tay về phía anh - Mẹ, đây là Giang Tuấn, anh ấy rất tốt với con, giúp đỡ con rất nhiều lại còn từ nơi thành phố rất xa về đây cùng con.

- Chào mẹ vợ, mẹ yên tâm con sẽ chăm sóc cho Phương Ly thật tốt.

- Anh đừng đùa mà, mẹ em lại tưởng thật đấy, ngày nào mẹ chưa tỉnh lại em sẽ không lấy chồng đâu!

Giang Tuấn thở dài, rất khê, lúc này đây anh biết Phương Ly rất đau lòng nhưng bản thân lại chẳng làm được gì ngoài việc cố gắng chọc cho cô vui mặc dù biết là cô chẳng thể vui nổi. Nhìn cô thế này cũng khiến anh nhớ đến người mẹ đã mất của mình, cái cảm giác đau xé lòng mà cô phải gánh chịu anh cũng từng trải qua.

- Thế em tâm sự với mẹ đi nhé, anh ra ngoài trước.

Cửa phòng vừa đóng lại cách một tiếng những giọt lấp lánh trong suốt liền thi nhau rơi xuống, nỗi đau khổ chất chứa bao lâu bỗng vỡ òa.

Được một lúc cô đưa ngón tay run run gạt đi nước mắt còn vương trên khóe mi, cố mỉm cười rần rời nói

- Mẹ ơi, con xin lỗi, con đã lỡ kì thi năm nay rồi. Nhưng con hứa năm sau sẽ tiếp tục cố gắng đến khi nào thực hiện được lời hứa trở thành ca sĩ mới thôi.

- Ở nhà mới mọi người đều đối xử với con đều rất tốt, mẹ yên tâm nhé.

- Công việc của con rất kì lạ, là làm chị hai của một cô bé tưởng nhầm con là chị ruột.

- Nhưng con nghĩ mình sẽ làm tốt thôi, giống như mẹ ngày xưa đã dùng tình thương chẳng khác nào ruột thịt để che chở cho một cô bé mồ côi ở cô nhi viện và giúp cô bé ấy có lại nụ cười.

Rồi cô cúi xuống, bàn tay nhỏ bé thon dài nắm chặt lấy bàn tay cứng đờ của bà, tiếp tục kể cho bà nghe những câu chuyện vui buồn trong suốt thời gian qua. Cô còn rất nhiều rất nhiều điều muốn kể.

- Mẹ ơi, mẹ mau tỉnh lại nhé, con sẽ tìm cả anh về nữa...chúng ta sẽ cùng nhau quây quần ăn bữa cơm do mẹ nấu như lúc nhỏ...có được không...mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nhất định sẽ làm được

Ngọc Mai hẹn Thiếu Dương ở bãi cỏ sân bóng phía sau, cả hai cùng ngồi thưởng thức món socola chính tay Ngọc Mai làm.

Buổi sáng hôm nay ánh nắng trời không quá gay gắt, gió không quá lớn, thời tiết ôn hòa dễ chịu khiến lòng người thoải mái lạ thường.

Thiếu Dương háo hức mở hộp ra, nhìn thấy bên trong là những miếng socola đen in chữ màu trắng bên trên. Về hình thức thì trông cũng ổn lắm, không biết mùi vị sẽ thế nào?

- Anh ăn thử xem, em phải mất rất nhiều công sức mới làm ra nó đó.

- Là...em... làm? - Thiếu Dương mở mắt to hết cỡ, xong rồi ngẩng đầu lên nhìn bạn gái mình

- Phải, một mình em làm, chẳng cần đến ai giúp cả. - Ngọc Mai đẩy tự hào khoe chiến công của mình

- Em việc gì phải tốn công sức như vậy. Mua cũng được mà.
- Nếu mua thì còn gì là thành ý nữa.
- Vậy thì anh sẽ ráng ăn hết. - Thiếu Dương cảm động tươi cười.

Nhớ có lần năm cấp hai đội bóng rổ đi picnic đến cả nướng thịt mà em ấy còn không biết thế mà giờ lại làm cho anh ăn. Bao nhiêu năm qua sao anh lại không nhận ra tình cảm này sớm hơn nhỉ.

Thiếu Dương dùng tay bốc lấy một miếng chậm chậm cho vào miệng. Một tia linh cảm xẹt ngang trong đầu, chắc là không xui đến vậy chứ.

Không, không xui, mà là xui đến chết đi được !!!

Socola mà lại thấy cay cay mặn mặn? Thêm cả cái vị đắng ngệt không phải đặc trưng của socola mà là do bị cháy !!!

Anh nghiêng đầu qua bắt gặp ánh mắt Ngọc Mai đang thăm dò, có tật giật mình nên cứ thấy nó chứa đựng sát khí liên sợ hãi nuốt ực xuống bụng một cái. Thôi xong rồi!

- Anh ăn thấy thế nào? - Ngọc Mai di chuyển mặt đến gần hỏi, giọng điệu rất nghiêm túc nhưng không giấu được vẻ ngượng ngùng
- À, ngon...ngon...ngon lắm.
- Có thật là ngon không? - Ngọc Mai hơi hoài nghi

Thiếu Dương chột dạ nhưng nhanh chóng trung ra vẻ mặt cả thế giới có mình ta là hạnh phúc nhất

- Phải, công nhận lâu rồi anh không được ăn socola ngon như vậy!

Thế nhưng trong lòng thì không ngừng gào thét

"Triệu Ngọc Mai, em không ăn thử trước đi đưa nó cho anh sao? Dù nhà anh mở bệnh viện đi nữa thì em cũng không thể chủ quan như thế!"

Nghe bạn trai mình khen ngon Ngọc Mai vui mừng mỉm cười, cảm thấy ấm áp và hạnh phúc, đây là lần đầu tiên cô làm món gì đó cho người khác ăn, chẳng ngờ thành công như vậy!

- Thế anh ăn thêm mấy miếng nữa đi nhé!
- Ai da, anh đau bụng quá.
- Anh bị sao vậy?
- Chắc...chắc sáng nay ăn trúng cái gì rồi đấy, là cái gì vậy ta? - Thiếu Dương vờ ôm bụng nhăn nhó, thật sự là anh không lường trước tình huống này, lần sau anh sẽ tập cảnh đau bụng một cách tự nhiên và thuần thực hơn!
- Gì cũng được, để em dẫn anh đến phòng y tế nhé.
- Thôi, anh về lớp, trong cặp anh có thuốc.
- Ồ, nhưng đừng quên tối nay chúng ta có hẹn với nhau rồi đấy.
- Anh biết rồi mà. Đứng giờ anh sẽ có mặt ở trước nhà em.

Thiếu Dương tức tốc đập nắp hộp socola lại rồi ôm về lớp. Ngọc Mai anh xin lỗi, có câu sức mạnh tình yêu sẽ chiến thắng tất cả, nhưng chết rồi thì còn yêu đương nổi gì.

Ngọc Mai mà có chút nghi ngờ, hay là socola này không ngon. Không đúng, sáng nay cô có cho giúp việc nhà mình dùng thử, họ cũng bảo là ngon hết sảy mà, chắc anh ấy đau bụng thật. (Vâng giúp việc nhà chị rất high).

.....

Lăng Thiếu Dương cầm hộp socola rảo bước nhanh như tia chớp dọc theo hành lang. Tình thế vừa rồi thật là quá nguy hiểm, may là thoát được, còn cái hộp này cứ đem giấu đi là xong chuyện.

Nào ngờ người tính không bằng trời tính, anh lại chạm mặt Minh Khải cách cửa lớp không xa.

- Mới đi gặp Ngọc Mai về à? Sao nhìn thấy tôi cậu lại định quay lưng bỏ chạy vậy? - Minh Khải thấy lạ, hỏi
- Làm gì có chứ, mình quay lưng lại để xem...à xem có em nào đuổi theo mình để tặng socola nữa hay không thôi mà.

Minh Khải không nói không rằng đưa tay giật lấy cái hộp rồi nhanh chóng mở ra, ánh nhìn của anh hơi ngạc nhiên

- Hình như cái này không phải mua, mà là tự làm.

- Tự làm hay không thì có gì quan trọng, trả lại cho mình.

- Nhiều như vậy cậu ăn sao hết, thôi thì cho mình thử một miếng nhé! - Minh Khải nháy mắt đề nghị

Thiếu Dương trong lòng kịch liệt phản đối, không ngừng tượng ra viễn cảnh Minh Khải vừa bỏ socola vào miệng thì liền phun chúng ra kèm theo nước bọt văng hết lên mặt anh, sau đó ôm bụng cười lê lét vì "tài năng" của bạn gái anh.

Đây chính là lúc để bộc lộ sự ứng biến trời phú.

- Cậu muốn ăn thì bảo bạn gái làm cho đi nhé. Đi ăn chùa không tốt đâu! - Thiếu Dương vô tư hếch mặt lên rồi nhanh tay giật lại chiếc hộp

- Chia một cái cho anh em thì có gì đâu, bộ ngon lắm sao, hay là cậu ghen?

- Phải, bởi vì nó rất ngon, còn do chính tay bạn gái mình làm, chứa đựng cả tấm lòng và tình cảm của em ấy nên mình không muốn san sẻ với ai cả. - Thiếu Dương ưỡn ngực, ôm khư khư cái hộp, nhận thấy đối phương đã tin sái cổ anh đắc chí vô cùng

- Anh em thế đấy. Cái đồ có sắc quên bạn.

Minh Khải lườm nguyệt bạn mình một hồi rồi cũng bước về lớp. Tự dưng lại thấy ganh tị với người có bạn gái.

Sau khi biết chuyện Phương Ly cùng Giang Tuấn về quê anh đã quyết định rồi, không thể cứ mãi im lặng giữ trong lòng, vài hôm nữa vào đúng ngày sinh nhật sẽ thổ lộ tình cảm với cô ấy. Mong là may mắn sẽ mỉm cười, cho dù kết quả có thế nào anh cũng không hối hận.

Cả hai chàng trai không hề biết rằng Ngọc Mai này giờ đứng từ đằng xa, là cô lo lắng nên ngồi được một lúc thì chạy đi xem thử, nào ngờ lại vô tình chứng kiến cảnh tượng này.

Khoé môi cô cong lên, tạo thành một nụ cười rất đẹp, rạng rỡ ấm áp với ánh nắng mặt trời trước khi rời đi.

Socola đó ngon thật mà, là cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Còn nữa, cô có một người bạn trai rất tốt, rất yêu cô.

.....

Sau khi rời khỏi bệnh viện Phương Ly dẫn Giang Tuấn về nhà đi Lan - em gái của mẹ nuôi cô.

- Chị Ly Ly chị về rồi à!

Một cô bé mừng rỡ ra mở cửa, đây là tiểu Huyền, đang học lớp 8, con gái út của chú Hưng và dì Lan, vì các chị đều đi lấy chồng nên chỉ còn mỗi cô bé sống cùng ba mẹ

- Tiểu Huyền chị nhớ em quá!

Phương Ly vội chạy đến nhưng con bé đã né cái ôm của cô rồi từng bước dờ dẫm tiến về phía trước.

Chuyện gì tới cũng tới.

Con bé nhìn Giang Tuấn, mắt không nỡ chớp hay rời đối tượng đến nửa giây, quên cả người vượt ngàn dặm xa nhớ nhưng nó đang đứng ngay đây. Không trách được, con bé đang tuổi mới lớn mà, haizz.

Ngơ ngàng hồi lâu Tiểu Huyền mới bật được một câu

- Mẹ ơi, chị Phương Ly về rồi, còn dẫn cả anh rể tương lai siêu cấp đẹp trai về nữa!

- "..."

Mặt Phương Ly đỏ hét lên

- Này, không phải vậy đâu mà!

.....

Trong bữa cơm tối hôm đó mọi người trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Cũng nhờ Giang Tuấn không thể hiện chút nào phong thái của một đại thiếu gia, không kén cá chọn canh lại liên tục pha trò khiến cho cả nhà từ có chút dè chừng chuyển sang thoải mái.

Sau khi dọn rửa xong Tiểu Huyền dẫn Giang Tuấn đi nhận phòng, còn Phương Ly cũng theo đi Lan vào phòng, cả hai đi cháu ngồi trên giường tâm sự cùng nhau.

- Cháu nói thật cho đi biết đi, cậu này có phải là bạn trai của cháu không? Nhìn sáng sủa đẹp trai quá, tính tình lại tốt, chỉ có điều gia cảnh nhà cậu ấy so với chúng ta đúng là một trời một vực. Chỉ sợ...

- Không phải như vậy đâu dì... - Phương Ly nhất thời không biết giải thích thế nào

Nhưng bà sức nhớ ra còn một chuyện quan trọng khác

- Nghe cháu bảo chuyện qua làm cho gia đình khác đi không yên tâm lắm, dù sao cũng là con gái mới lớn, cháu...

- Cháu biết mà dì, với lại hai ông chủ đều là người rất đàng hoàng, dì yên tâm

Bà vuốt tóc cô, dùng ánh mắt trìu mến nhất để mà nhìn cô, rồi một lúc nước mắt lại rung rung trong khóe mắt

- Năm đó nếu không phải dì nhu nhược, nghe lời dụ dỗ đẩy cháu đi thì đã có thể cho cháu một gia đình rồi. Tha lỗi cho dì.

- Dì, mỗi người đều có một hoàn cảnh và nỗi khổ khác nhau, dì đừng tự trách nữa, chuyện trước kia đã qua rồi, bây giờ cháu sống rất tốt. - Phương Ly khẽ cười nắm chặt lấy tay bà

Nhìn thấy nụ cười của cô bà không biết nên vui hay nên buồn. Con bé này lúc nào cũng vậy, luôn nở nụ cười để người xung quanh yên lòng nhưng hề quay lưng đi là nước mắt lại chảy ra. Không thì những lúc ngủ nước mắt sẽ tự động rơi xuống gối.

Tất cả mọi người đều biết Khi nào mẹ nuôi chưa tỉnh lại, anh hai chưa trở về thì con bé sẽ không thể vui vẻ thật sự được.

- Phải rồi, dì chờ cháu một lát.

Phương Ly lấy trong người ra một phong thư đưa đến trước mặt bà, nở nụ cười nhẹ

- Chút ít tiền này dì nhận giúp cháu nhé!

- Không được, đó là tiền mà cháu làm cực khổ mà, dì không thể nhận. - Bà Lan đưa tay ra chặn lại, kiên quyết chối từ

- Cháu ở nhà mới được bao ăn uống, còn đi học nên cũng không sắm sửa gì nhiều, dì để dành lo cho tiểu Huyền nhé, ở đây chỉ có một ít thôi, dì không nhận cháu sẽ buồn thật đó. - Cô đẩy phong bì vào tay bà, cố tỏ vẻ hồn dỗi

- Được rồi, cứ coi như dì giữ giúp cháu, nhưng đến khi cháu cần lại thì nói với dì. - Bà cảm động vô cùng

- Dì thật là...

- Đúng rồi, dì cũng có thứ này muốn đưa cho cháu.

Đi Lan nói xong đi lấy chìa khóa mở ngăn tủ nhỏ, lấy trong đó ra một chiếc hộp gỗ màu nâu sẫm trao cho cô.

- Cháu mở ra thử xem.

Nắp hộp bật mở, đập vào mắt Phương Ly là hai sợi dây chuyền với mặt đá màu xanh lấp lánh và...chúng nhau như đúc.

- Dì...đây là? - Phương Ly ngẩng người thắc mắc

- Dây chuyền này là của mẹ nuôi cháu gửi đi cất hộ. Nó có hai cái. Chị ấy bảo là đến năm cháu 18 tuổi mới trao cho cháu được, nhưng dì thấy sớm một chút cũng chẳng sao...cháu giữ lấy đi.

- Là của mẹ?

- Phải. Chị hai còn dặn dò rất kỹ cho dù nhà có khó khăn thế nào cũng nhất quyết không được đem bán nó, dì nghĩ nó có ý nghĩa rất quan trọng đấy!

Phương Ly thật sự rất vui, rất cảm động. Sau này có nó bên cạnh cũng như có mẹ bên cạnh vậy.

- Để dì đeo lên thử cho cháu nhé, nhất định sẽ đẹp lắm đây!

- Dạ.

.....

Nói chuyện với đi Lan xong Phương Ly cất chiếc hộp chứa sợi dây chuyền còn lại rồi ra trước hiên nhà ngồi.

Ánh trăng hôm nay thật đẹp, vừa tròn vừa sáng, chiếu rọi cả một vùng cũng những vì tinh tú lấp lánh xung quanh. Thật kì lạ, cũng là cùng một bầu trời nhưng lại thấy ở quê cô trông nó đẹp hơn rất nhiều.

Chợt một thứ gì đó ảm áp nhẹ phủ lên bờ vai nhỏ bé, rồi một bóng người cũng theo đó mà ngồi xuống bên cạnh cô.

- Sao em ra đây mà không rủ anh?

- Anh đi cả ngày đường vất vả nên em cho là anh muốn nghỉ ngơi sớm. - Cô khẽ đáp

- Đừng coi thường anh quá, em không mệt lẽ nào anh lại mệt.

- Tại em sợ anh không quen.

Giang Tuấn nhìn sang cô rồi chợt ánh mắt khựng lại nơi sợi dây chuyền cô đang đeo trên cổ.

- Cái này...- Chân mày anh hơi nhíu lại

- À, là của mẹ nuôi tặng cho em, bao năm qua đều nhờ di cất hộ, di mới giao nó cho em xong. Có chuyện gì hả anh?

- À không, không có gì đâu, trông nó hợp với em lắm.

Sợi dây chuyền này thoát nhìn rất đơn giản nhưng nếu không phải người không am hiểu về đá quý sẽ không biết được giá trị của nó không hề nhỏ chút nào, với gia cảnh của mẹ nuôi của Phương Ly thì lấy đâu ra nhỉ?

Đừng suy nghĩ lung tung, cũng có thể ai đó tặng bác ấy.

Nhưng điều khiến anh băn khoăn hơn là... hình như đã từng thấy một cái giống y hệt ở đâu đó, rốt cuộc là ở đâu được nhỉ?

- Đây, anh sao không sao chứ? - Thấy anh cứ ngẩn người cô quơ quơ tay

- Không sao. Có điều, hôm nay cảm ơn em. - Giang Tuấn nói, rồi anh lại nở nụ cười giống như một đứa trẻ

- Hả, anh cảm ơn chuyện gì?

Lẽ ra cô mới phải cảm ơn anh đã chở cô về quê mới đúng. Đã vậy còn bắt anh chen chúc xe buýt, ngủ ở nhà nhỏ thế này, ăn uống đạm bạc mà giờ anh còn quay sang cảm ơn cô.

- Cảm ơn em đã đồng ý cho anh ở lại đây cùng với em. Không khí gia đình giống thế này, rất lâu rồi anh không cảm nhận được. Hôm nay anh thực sự cảm thấy rất vui về... chỉ tiếc là ngày mốt phải về lại thành phố rồi.

Giang Tuấn hướng mắt lên cao nhìn vào khoảng không xa xăm. Đột nhiên cảm thấy bầu trời đang rực sáng bỗng trở nên u ám hiu quạnh, nỗi buồn và sự trống trải vây lấy trái tim anh.

- Em cũng cảm ơn anh vì em mà làm nhiều như vậy, còn mua quà tặng cho nhà di em. Di khi này cứ khen anh mãi làm em gan tị muốn chết luôn, tiểu Huyền nữa, cứ bảo muốn có bạn trai giống anh đấy, còn không thì nó không lấy chồng đâu! Thế thì con bé hoặc là ở giá, hoặc là lấy anh thôi, bởi vì anh làm gì có anh em sinh đôi, đúng không? - Cô vui cười để xoa dịu anh

Về mặt cô rạng rỡ, nụ cười vừa ngây thơ vừa đáng yêu, đôi mắt còn sáng hơn cả vì tinh tú trên kia.

Thời khắc đó tưởng chừng tất cả mọi thứ xung quanh đều dừng lại chỉ để chiêm ngưỡng nụ cười của cô. Có lẽ là anh ích kỉ nhưng anh chắc rằng không muốn cô cười như thế với bất kì người con trai nào khác.

Phương Ly ngẩng mặt lên bắt gặp ánh mắt nồng ấm dịu dàng của anh nhìn mình, tự dưng cô lại thấy hai má nóng ran, trái tim đập nhanh không kiểm soát được.

Chắc không phải anh lại định...Không thể nào! Không phải đâu!

- Em đang tưởng tượng cái gì vậy? Mắt cũng không chớp. - Giang Tuấn nghiêng đầu nhìn cô, cố che giấu buồn cười, anh thừa biết cái đầu nhỏ của cô đang chứa đựng thứ gì mà

- Hả, đâu...đâu có đâu. - Phương Ly cố quay đi để che giấu gương mặt ngại ngùng của mình, trái tim tiếp tục phản chủ mà đập mạnh

Sau đó cả hai trò chuyện cùng nhau. Hết cô kể chuyện cho anh nghe đến anh kể cho cô nghe. Số câu chuyện nhiều đến nỗi cô chẳng thể nhớ hết, chỉ biết là bản thân cực kì vui vẻ, trong lòng không chút muộn phiền hay vướng bận gì.

Thời gian chậm rãi trôi đi, rất lâu hai người vẫn cứ như thế, ánh trăng in lên nụ cười tuyệt mỹ, tỏa sáng cả bóng đêm bao trùm.

Đến khi Giang Tuấn kể dứt câu chuyện, mãi mà không nghe phản hồi thì quay sang mới thấy hai mắt của người bên cạnh đã không thể mở ra nổi nữa rồi.

- Em buồn ngủ rồi phải không?

Phuong Ly trả lời bằng cách gật đầu, cố gắng đứng dậy nhưng cả người cứ như không có trọng lực đổ ập về phía trước may là Giang Tuấn đang tay ra đỡ kịp.

Cô bé này thật là, buồn ngủ thì cứ bảo buồn ngủ, cần gì phải lịch sự ngồi nghe như thế. Nhưng cũng chính vì tính cách hồn nhiên trong sáng cô mới là người duy nhất anh không ngần ngại mà chia sẻ tâm sự trong lòng.

Anh mang cô vào phòng nhẹ nhàng đặt xuống giường rồi kéo chăn đắp ngang người. Nào ngờ khi vừa rồi đi thì có một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra nắm vật áo nỉ giữ anh ở lại

- Kéo áo là sao, em muốn ngủ chung với anh à? - Giang Tuấn cất giọng đùa với cô - Em cẩn thận đấy, anh là người rất dễ mềm lòng biết không?

- Anh hai...anh đừng bỏ em...đừng đi...- Cô nói trong con mê, nước mắt chực rơi ra

Giang Tuấn nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ vương trên má cô rồi ngồi đó ngắm nhìn cô rất lâu với biết bao cảm xúc hỗn độn.

Phuong Ly là một cô bé ban ngày thì vui vẻ hoạt bát, ban đêm lại giấu mình vào những kí ức những nỗi buồn không muốn cho ai biết, giống như một con ốc sên cố thu mình vào chiếc vỏ của chúng, cố tạo cho bản thân một lớp áo giáp mạnh mẽ để chống chọi lại dòng đời khắc nghiệt.

Nhìn thấy cô càng cố gắng tỏ ra kiên cường, anh càng muốn xé toạc cái vỏ bọc đó để ở cạnh cô, bảo vệ cô.

Hiện tại vẫn chưa thể, nhưng có một ngày anh nhất định sẽ làm được!

Trước khi rời đi anh cũng không quên in dấu một nụ hôn dịu dàng trên trán nàng công chúa đang say ngủ, mong rằng nó có thể mang đến cho cô một giấc mơ thật đẹp.

Đêm đen tĩnh lặng dần trôi, ngày mai rồi sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Uất ức

Kết thúc hai ngày ở quê Giang Tuấn cũng đưa cô về nhà để ngày mai còn đến trường. Phuong Ly nằm trên chiếc giường lớn đánh một giấc rất ngon đến tận khi trời sáng.

Cô vẫn như thường lệ chuẩn bị đồ ăn cho cả nhà rồi đến trường.

Đầu giờ lúc chuẩn bị họp hội học sinh chỉ còn chờ hai vị hội trưởng hội phó thì một người phụ nữ bước vào gây kinh ngạc cho toàn thể mọi người. Là Giang phu nhân - Hoàng Di Mẫn mẹ của Giang Tuấn. Phuong Ly từ sáng cũng nghe nói hôm nay bà quay phim ở đây.

- Nếu các cháu chưa họp thì cho cô mượn phòng một vài phút nhé, các cháu không thấy ngại chứ. - Bà nhìn một lượt mọi người, cốt cách và giọng nói đều tỏa ra khí chất lạnh lùng cao quý và như có sức thôi miên

- Tất nhiên là không ạ.

Lạc Anh thay mặt mọi người nhanh chóng đồng ý, bà là mẹ Giang Tuấn cô không thể nào từ chối. Hơn hết...việc bà xuất hiện ở đây thật là không ngoài dự kiến của cô.

Rồi bà quay sang nhìn Phuong Ly, ánh mắt chẳng mang bất kì cảm xúc gì

- Cháu có thời gian chứ, cô có chuyện quan trọng muốn nói riêng với cháu. Ở lại một lát nhé!

- Dạ. - Phuong Ly gật nhẹ đầu nhưng trong lòng vừa khó chịu vừa bất an

Tất cả mọi người hiểu ý nhanh chóng ra ngoài, cánh cửa lớn sau đó khép chặt. Không một ai thấy khi Lạc Anh vừa quay lưng đi khoe miệng liền nâng lên một tia cười đầy thoả mãn.

- Do không có nhiều thời gian nên cô đi thẳng vào vấn đề luôn. Cháu có biết từ nhỏ tới lớn Giang Tuấn là một đứa con ngoan hiền chưa từng nói dối cô, thế mà vì cháu nó lại làm vậy...lại còn không chỉ một lần, mà là rất nhiều lần.

- Ý cô là sao ạ? - Phương Ly vô cùng kinh ngạc, không hiểu điều bà đang đề cập

- Lần thứ nhất là nó nhờ cháu đóng giả Nhã Đình qua mặt cô, lần thứ hai là khi chúng ta tình cờ gặp ở biệt thự nó bảo đã hẹn trước với cháu nhưng thực chất không có đúng chứ, lần thứ ba chính vài ngày trước, nó đi với cháu về quê vậy mà lại nói dối là đi cùng Nhã Đình rồi lại nhờ con bé giúp qua mặt cô.

Phương Ly sững sốt, mắt mở to. Chuyện này cô hoàn toàn không biết, một chút cũng không, Giang Tuấn bảo là rảnh rồi muốn cùng cô đến một nơi yên tĩnh, tại sao anh lại nói với mẹ mình như vậy?

- Cô à...thật ra cháu...- Phương Ly trong lòng rối như tơ vò

- Lần trước gọi cháu đến biệt thự ta đã nói rất rõ ràng, Nhã Đình là người mà ta mong mỏi trở thành con dâu tương lai nhất, cháu còn nhớ không?

- Chuyện này...cháu...nhớ ạ, nhưng...

- Nếu cháu nhớ thì sao còn quán lấy Giang Tuấn. Lúc trước chưa quen cháu, quan hệ của nó và Nhã Đình vốn rất tốt, hai đứa cứ như một cặp trời sinh vậy. - Nét giận dữ không giấu nổi trên gương mặt bà - Cháu còn từng bảo con bé là thần tượng của mình, vậy mà lại làm ra chuyện như thế à?

Giống như không thể dừng lại được nữa, bà tỏ rõ thái độ gay gắt

- Ta từng thấy tên cháu trong danh sách dự thi New Stars nhưng đến lúc gọi tên vào thi thì lại vắng mặt. Nếu cháu đăng kí chỉ muốn gây ấn tượng với ta thì đáng tiếc đã dùng sai cách rồi.

- Không phải như thế, cháu thật sự là muốn hát, chỉ là hôm đó trong nhà có việc cháu không thể dự thi được. - Cô lắc đầu nguầy nguậy

- Vậy sao? - Giang phu nhân cười không tin vào điều đó - Không thể hay là không dám. Đừng nghĩ đến chuyện trở thành ca sĩ nữa, thực lực chưa biết đến đâu nhưng đến tự tin hát trước mọi người cũng không có thì hãy từ bỏ đi, làng giải trí vốn không có chỗ cho một kẻ hèn nhát.

Tự dưng cô không hiểu sao mình còn có thể đứng ở đây, cứ như một con ngốc liên tục nghe những lời khiến bản thân đau lòng, chua xót và cho dù cố gắng giải thích thế nào cũng vô dụng.

Những lời trước đó cô đều có thể chịu đựng được...chỉ riêng...

Bà là tín ngưỡng của cô, ước mơ của cô là vì bà mà có nhưng giờ lại nghe chính miệng bà bảo cô hãy từ bỏ đi.

Cả người Phương Ly lạnh ngắt, trái tim như có hàng ngàn mũi kim đâm vào.

- Vì cháu quá cứng đầu nên ta phải đến tận đây. Những lời cần nói đã nói xong rồi, hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. - Giọng nói bà vừa lạnh nhạt vừa sắc bén

Nước mắt bắt đầu tràn ra bờ mi. Không được, không thể khóc trước mặt bà.

- Xin cô đừng bận lòng nữa, những lời cô nói cháu đều hiểu rồi, nếu không còn gì cháu xin phép cô.

Lúc Phương Ly bước ra khỏi phòng đã thấy một đám người đứng sẵn trước cửa chực chờ, ánh mắt cười cợt soi mói có thể bóp nát trái tim một con người.

Trông thấy vẻ mặt thất thần trắng bệch của cô thì họ rất hả hê mặc dù chẳng nghe được gì do phòng này cách âm.

Phương Ly nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Mở mắt ra, thần sắc bình tĩnh, thản nhiên đến lạ thường. Chính cô cũng không ngờ mình làm được điều này.

- Mọi người có thể vào họp rồi. Sáng nay em chưa ăn gì nên thấy đói quá, xin phép xuống căn teen một lát.

Cả đám ngẩng người, những tiếng cười khoái chí hả dạ cứ thế ngớt dần, Lạc Anh cũng sa sầm mặt giận dữ.

Còn cô...hướng về phía trước, lưng thẳng từng bước, tầm lưng run rẩy, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi nhưng không một ai nhìn thấy.

.....

- Phương Ly, em nghe anh nói đã.

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau. Sao lại để cô gặp anh ở đây?

Giang Tuấn khi này nhìn bóng dáng cô bước ra khỏi phòng mà không khỏi xót xa, tuy anh không nghe được mẹ anh đã nói gì nhưng anh có thể đoán ra.

- Anh xin lỗi. - Bây giờ ngoại trừ câu xin lỗi anh thực sự chẳng biết phải nói gì, cả người như có tảng đá đè lên.

- Anh xin lỗi chuyện gì? Bây giờ em phải xuống căn teen ăn sáng, anh quay về họp đi.

- Em còn định đóng kịch đến bao giờ nữa, người khác không nhận ra nhưng anh giống họ sao? - Nỗi đau xót tràn ngập trong đôi mắt anh

- Thật sự là không có chuyện gì cả mà.

- Mẹ anh trách em về chuyện anh nói dối việc về quê em không? Nó không phải lỗi của em

- Sao anh lại nói dối chuyện đó. - Bị dồn ép đến mức quá mệt mỏi phải nói ra, nắm tay cô hơi siết lại, nhìn thẳng vào anh - Là vì...anh cũng biết mẹ anh không thích anh đi cùng em đúng không?

- Cái đó...

- Nhưng anh có biết làm thế sẽ khiến mẹ anh khi biết chuyện lại càng không vui không? Mẹ anh...là người em rất quý trọng. - Giọng cô run rẩy, cắn chặt lấy môi, nén cho mình không khóc trước mặt anh

- Anh xin lỗi sau này anh sẽ không như thế nữa, cũng không làm em khó xử nữa, hay là bây giờ anh dẫn em đi gặp và giải thích với mẹ anh.

Bàn tay anh vươn ra định nắm lấy cánh tay cô nhưng cả người cô liền lùi lại như muốn vạch rõ khoảng cách với anh.

Rốt cuộc cô đã làm gì sai, ban đầu là Giang Tuấn tự ý tuyên bố cô là bạn gái, cô chỉ nghĩ làm bạn với anh, bên cạnh anh, cùng nhau vui vẻ đã là rất tốt.

Rồi anh lắng nghe tâm sự của cô, giúp cô đi thi, cũng như thoát khỏi việc bị người khác bắt nạt. Đứng trước sự quan tâm ân cần chăm sóc đó, Phương Ly thực cũng giống như những cô gái mới lớn khác, rung động về những hành động cử chỉ của anh nhưng chẳng ngờ kéo theo đó là hàng loạt những chuyện khác liên tiếp xảy đến.

Bị mọi người kiểm soát siết chặt, mẹ anh bị bệnh cũng đổ lỗi cho cô, còn bị bà nói những câu khó nghe. Quan trọng hơn, những lời đó nếu phát ra từ miệng ai khác chứ không phải bà chắc cô sẽ không đau lòng đến nhường này.

Nhưng có một sự thật không thay đổi được...cô đến làm bạn của anh cũng không xứng, những thứ khác cho dù có nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

- Em thật sự quá mệt mỏi rồi. Anh cho em yên tĩnh có được không? Còn nữa, anh nghe lời mẹ mình đi, chị Nhã Đình là cô gái rất tốt, nếu so với em, chị ấy tốt hơn cả vạn lần. Cũng chỉ có chị ấy mới xứng với anh thôi. Hãy giành nhiều thời gian cho chị ấy đi.

Khi cô nói ra câu đó, tim anh như bị mũi kim nhọn đâm vào.

- Em thật sự nghĩ như vậy sao?

Cô né tránh cái nhìn trực diện của anh, cũng không muốn làm anh tổn thương hơn nữa, liền quay người bỏ chạy.

Giang Tuấn thủy chung gọi tên cô, nhưng cô chẳng muốn nghe thấy gì nữa.

Anh đứng đó, lặng lẽ nhìn theo, đôi mắt hiện lên tia đau xót vô ngần, bàn tay đưa lên không trung chỉ có thể giữ lấy không khí.

Tại sao anh luôn muốn cô được vui nhưng rốt cuộc thứ anh mang đến cho cô lại là tổn thương?

.....

Phương Ly chạy mãi chạy mãi qua các dãy phòng học, hành lang cuối cùng ngồi sụp xuống một góc. Nơi này bình thường chẳng có ai đến, tốt rồi.

Gió quạt mạnh làm những ngọn cây trên cao đu đưa, xào xạc cành lá xung quanh rơi rụng vậy mà lại không cách nào thổi bay những giọt nước mắt trong trái tim cô.

Đôi mắt từ từ nhắm nghiền, do kim nén quá lâu hai hàng nước mắt liên tục chảy ra kèm theo tiếng nức nở bi thương.

Thời khắc có tiếng bước chân đằng xa vọng đến, cô vội ngẩng đầu tìm kiếm âm thanh đó, đột nhiên có linh cảm mà chính mình cũng cảm thấy rất hoang đường.

Vậy mà...chuyện này lại có thể xảy ra!

Tiếng bước chân đến gần cô thì dừng lại, vóc dáng cao lớn của người con trai che đi ánh sáng xuyên qua hàng cây chiếu lên gương mặt cô. Khí chất lạnh lùng kiêu ngạo như buộc thời gian ngừng lại.

- Lau đi.

Đã cố tình trốn ra đây để không ai nhìn thấy...Đúng là ý trời!

Cô nhận lấy mẫu khăn giấy từ tay Lâm Hạo nhưng một lúc vẫn không sử dụng, mu bàn tay ướt đẫm những giọt nước mắt từ khóe mi rớt xuống.

- Có gì muốn nói thì cứ nói đi.

Sao giọng điệu anh cứ như trong phim quan tòa hỏi "Bị cáo có gì cần biện hộ không?" thế!

Vậy mà không hiểu sao cô lại răm rắp nghe theo cứ như bị thôi miên, lời lẽ gì, uất ức gì cũng tuôn ra hết.

- Anh nói xem tôi tội tệt lắm không, chắc tôi khiến mẹ tôi thất vọng lắm đúng không? Tôi từng hứa với mẹ sau này cố gắng trở thành một ca sĩ, ngay cả thi cũng không được, bị hiểu nhầm là hèn nhát và cố tình gây ấn tượng. Lại còn bị nói là kẻ phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp của Giang Tuấn và người con gái khác. Nhưng tôi không có.

Cô nấc lên một cái rồi tiếp tục

- Tôi thực không hiểu chẳng lẽ một người nghèo làm bạn với một người giàu thì lúc nào cũng là đang lợi dụng, là có mục đích, là trèo cao, là phải tự kiểm điểm lại bản thân mình! Người với người ở bên cạnh nhau chẳng phải quan trọng nhất là tình cảm chân thành sao?

Nói ra rồi, quả nhiên trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều!

Lâm Hạo khựng người, ánh mắt đen và sâu hơn bao giờ hết.

Quan trọng nhất là tình cảm chân thành! Có một người cũng từng nói cậu y hệt như vậy. Nhưng đến cuối cùng thì sao? Cô ta chọn tiền bạc địa vị, xem tình cảm là thứ vứt đi.

Nhưng chẳng hiểu sao khi đến lượt cô gái này lặp lại điều đó anh lại không hề thấy khó chịu, lại càng không có cảm giác một ngày cô cũng sẽ giống như thế.

Đây...lẽ nào là tin tưởng?

Chẳng phải đã từng bảo sẽ không tin tưởng bất kì ai nữa...???

Và những giọt nước mắt của cô...trước kia là không để tâm, còn bây giờ...anh ghét nhìn thấy nó.

Lâm Hạo tiến thêm một bước đến gần, ở khoảng cách tưởng chừng vươn tay một cái là có thể lau được nước mắt của cô, nhưng trong tức khắc chân anh khựng lại, rốt cuộc vẫn là đứng yên ở đó.

Hóa ra khoảng cách một bước lại xa đến vậy.

- Còn gì muốn nói thì nói nhanh đi, trời sắp mưa rồi. - Đôi mắt đen láy của anh vẫn nhìn về phía cô, lạnh lùng thốt lên

- Tôi biết chắc anh không phải người như vậy nhưng tôi chỉ nói hờ thôi, đừng đem chuyện này cho ai biết nhé. Và...cảm ơn đã nghe tôi nói. Nhưng tại sao anh lại ở đây? - Cô đưa tay lau khuôn mặt lấm lem, cất tiếng hỏi

- Hôm nay có một đoàn thanh tra về trường. - Đối phương bình thản đáp

- Thì sao? Chuyện này có liên quan gì đến việc anh xuất hiện ở đây? - Dấu chấm hỏi bay loạn xạ trong đầu cô

- Tôi sợ người ta đi ngang bụi rậm này rồi lại nghĩ...An Hoa có ma!

- "..."

- Ý anh là gì? Tôi khóc khó nghe như vậy sao?

Lâm Hạo không đáp lại lời cô mà ngược mặt lên trời, nói

- Sắp mưa thật rồi. Khóc xấu thế nào mà đến ông trời cũng không chịu được phải đổ mưa để dừng cô lại.

Gì thế này, anh là đang chọc cô cười sao? Người như Lâm tiểu nhân mà cũng biết nói đùa?

Nhưng thật sự rất kì lạ, mặc dù anh không hề dùng hành động an ủi cô, lại càng chẳng có được một lời động viên thậm chí còn xỏ xiên nhưng chỉ cần anh đứng yên nghe cô nói đã khiến lòng cô thoải mái hơn rất nhiều, rốt cuộc là do đâu?

Bỗng dưng ngay sau đó một cơn mưa trút xuống, giống như tạo bất ngờ để con người ta không trở tay kịp.

Cô ngơ ngàng khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Lâm Hạo.

Nếu là người khác thì đã vội tìm nơi trú nhưng gương mặt anh cứ bình thản hướng thẳng lên trên cao đón nhận, cứ như thế giới của anh từ lâu đã quá quen với việc không có ánh nắng mặt trời và lạnh giá như những cơn mưa.

Thậm chí còn cảm thấy có khi anh không khóc nhưng nỗi đau phải chịu còn lớn hơn cô gấp bội. Rốt cuộc anh đã từng trải qua những chuyện gì?

Lâm Hạo một hồi bất giác quay người lại thấy cô vẫn ngồi đó, bất di bất dịch cứ như một pho tượng đá nhìn chằm chằm anh.

Con nhỏ này thật là lì lợm, vừa ngốc vừa lì lợm.

Anh nắm tay cô kéo đứng dậy. Phương Ly giật nảy mình, giây phút đó quả tim nhỏ chột đập rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc cô sực tỉnh thì phát hiện bản thân đã đứng sát bên cạnh anh.

Bóng dáng cao lớn của anh, hành động của anh tựa như đang che chở cho cô, mặt dù ánh mắt anh dành cho cô, bàn tay của anh vẫn lạnh như băng.

Mưa mỗi lúc một to hơn, cảnh sắc xung quanh nhạt nhòa, chỉ còn bóng dáng hai người cùng chạy trong màn mưa trắng xóa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Dừng hành động báo đáp

Anh và cô dừng chân trước một căn phòng đề ba chữ "Phòng hội trường". Nơi này nằm ở một góc khá khuất của trường mà cô cũng chưa có dịp đi ngang qua nên giờ mới biết đến sự tồn tại của nó.

Bất giác quay sang thấy góc nghiêng đẹp như tạc tượng ướt đầm nước mưa của Lâm Hạo đang ở rất gần mình Phương Ly cảm thấy ngượng ngùng, mặt mày nóng ran mặc dù bên ngoài trời vẫn đang mưa lạnh buốt.

Mà thôi lo cho bản thân mình trước đã. Gương mặt và đầu tóc cô lúc này cũng đầy nước mưa, quần áo trên người lại ướt sũng dính sát vào cơ thể.

- Vào không, hay là muốn đứng đây luôn? - Lâm Hạo lúc này mới buông bàn tay nãy giờ nắm chặt cánh tay cô ra, cất tiếng hỏi

- À, nếu anh cho phép thì... - Cô dè dặt thăm dò anh

- Dầm mưa đến ngốc luôn rồi à, nếu không cho phép thì tôi hỏi cô làm gì?

- "..."

- Không, phải nói là dầm mưa đến hết thuốc chữa vì bình thường cô cũng ngốc sẵn rồi!

- "..."

Bây giờ mày đang "ăn nhờ ở đậu" người ta, nhịn đi!

Phương Ly thầm nghĩ cả người cô bị ướt không thể về lớp, và lại cũng không muốn ai nhìn thấy đôi mắt sưng vù của mình, nhưng lại chẳng biết đi đâu, tiết này lại là tiết tự học nên vào đây chẳng phải là sự lựa chọn tốt nhất.

Cánh cửa bật mở, cơn mưa bên ngoài khiến căn phòng trở nên âm u thấy rõ.

Lâm Hạo đưa tay bật công tắc đèn.

Không gian bừng sáng khiến Phương Ly thất kinh.

Trời ơi, đây là phòng hội trường hay phòng khách sạn vậy?

Gọn gàng, thoáng đãng nhưng lại không thiếu thứ gì. Sofa vừa lớn vừa đẹp, bàn làm việc bằng kính trong suốt, tủ lạnh, máy lạnh... thậm chí cả... giường ngủ. Làm hội trường trường danh giá sướng thật đấy, cả một cơ ngơi thế này.

Phương Ly cứ thế ngơ ngẩn mà quên mất mình đang trong tình trạng thế nào. Con lạnh cóng, hai hàm răng đánh cặp vào nhau đã mang cô về với hiện thực.

Còn có thứ khác đáng lo đáng nghĩ hơn.

Nếu biết không khí trong này vừa té nhị vừa có phần mờ ám như vậy thì từ đầu đã không vào rồi! Hơn nữa bị mắc mưa ướt như chuột lột thì việc đầu tiên con người ta làm khi tìm được một nơi khô ráo kín đáo chẳng phải...

- Mau đi tắm đi rồi thay đồ đi. - Người đứng bên cạnh đã tiếp nối về sau cho cô

- Hà? Anh mới bảo g...

- Nhà vệ sinh ở đằng kia.

- Thôi, anh làm gì cứ làm đi, nếu có chán thì cho tôi mượn kèm theo cái khăn lau là được. Tôi ngồi ghế sofa xù là khô à. - Cô cố tỏ ra tự nhiên nhất nhưng không cách nào làm được, mặt từ từ đỏ bừng, giọng nói ngượng ngượng nghịu nghịu

Đôi phương thừa hiểu cái đầu nhỏ của cô chứa thứ không trong sáng gì, mặt anh không biến sắc

- Phòng tắm cách âm, có cửa có khóa. Mà cho dù không khóa cũng chẳng ai rảnh rỗi mà đi nhìn cô, tôi còn phải ăn mì.

- Ý...ý tôi là tôi không đem đồng phục để thay chứ không phải là ý đó đâu. - Bị nói trúng tim đen Phương Ly xấu hổ vô cùng, lời nói đồng dạng nhưng mặt cô lại cảm xuống đất

Lâm tiểu nhân này, người ta là con gái, có thể chờ cho người ta chút mặt mũi không? Nói thế chẳng phải nghĩa là tô mi trông còn hấp dẫn hơn cô.

Mây điên quá mức rồi Phương Ly, khi không lại đi so sánh bản thân với một tô mi !!!

Lâm Hạo lấy quần áo trong tủ để đi tắm, giờ cô mới phát hiện cái tủ lớn của anh chứa đủ thứ đồ, còn cô không có đồ thay, lúc đặt mình lên ghế sofa thì được anh quăng cho cái mền để trùm người lại cho ấm

Chính xác là quăng vì nó bay cái vèo đáp ngay vào người cô. Có điều nó thật sự rất dày và rất ấm

- Cảm ơn anh... vì lúc này và cả bây giờ. - Cô thành tâm nói

- Thế thì báo đáp bằng hành động đi.

- Hà?

Sau câu nói đó thì Lâm Hạo cầm theo bộ quần áo tiến nhanh về phía này. Mắt cô chớp liên tục rồi đứng tròn, tim đập "thình thịch" dữ dội, sắc mặt trắng càng thêm trắng

- Anh muốn gì? Dừng lại ngay!

Người trước mặt lâm như chẳng nghe thấy lời cô, vẫn tiếp tục bước, càng lúc càng gần, đôi mắt rõ ràng hướng thẳng tới gương mặt cô

- Không đời nào tôi đồng ý làm theo ba cái yêu cầu biến thái đó của anh đâu!

Tay anh vươn ra. Cô nín thở. Rồi...anh giật lấy thứ gì đó đang vắt trên salon mà này giờ bị lưng cô che đi.

- Không phải cô bảo muốn khăn sao? Cầm lấy!

Hóa ra...anh chỉ muốn lấy cái khăn !!!

- C...c...cảm ơn. - Mặt cô ngượng chín đỏ đưa tay ra nhưng miệng vẫn cố cười

- Bảo cô nấu mì mà cũng gọi là biến thái! Lát qua bên đó lấy nước sôi trong bình nóng lạnh, tôi đi tắm thay đồ xong thì phải có. - Giọng vẫn đều đều duy trì sự lạnh lùng

- Hở?

Hóa ra...hành động mà anh bảo cô làm là nấu mì !!!

Hồ rồi, không phải một mà những hai lần!

- Đi với tên biến thái có hai ngày, lúc về cũng biến thái hết cậu ta. - Lâm Hạo phun thẳng vào mặt cô thêm một câu

Phương Ly tròn mắt lờm anh đến tóe lửa, nắm tay siết chặt cứng. Tên tiểu nhân này nói ai biến thái, có ai đời bảo con gái người ta nấu mì mà nói chuyện mập mờ kiểu đó không?

- Mì thôi chứ gì, con nít 5 tuổi cũng biết nấu. Anh muốn ăn mì khô hay mì nước? - Cô mím môi hỏi

- Cái nào ăn được ấy! - Đôi phương trước khi quay người đi vào nhà vệ sinh, điều chỉnh nhiệt độ phòng rồi thả nhẹ một câu khiến cô cảm nín

- "..."

Trong hai cái lại có cái không thể ăn được sao?

Ngồi lau tóc và mặt được một lúc thì cô đứng dậy, loay hoay nấu mì. Con mưa bên ngoài cửa sổ giờ đã tạnh, đúng là đến thật nhanh và đi cũng thật vội.

Một lúc mì được nấu xong Lâm Hạo vừa vặn trở ra, anh đã thay đồng phục mới, đang dùng chiếc khăn bông màu trắng lau đi bộ tóc ướt sũng. Những giọt nước lăn lướt từ mái tóc đen rơi xuống rồi đọng lại trên làn da làm tăng sức hấp dẫn cho khuôn mặt điển trai, ai nhìn vào cũng phải chìm đắm.

Phương Ly vờ như không để ý cảnh tượng trước mặt, một chút cũng không để ý, nhưng chính hành động và lời nói đã tố cáo chủ nhân của nó.

Cô mở nắp giấy ly mì rồi liên tục dùng đũa trộn trộn, còn hít hà hương thơm của nó khoa trương như mấy quảng cáo mì trên tivi.

- A...Anh xong rồi à, mì ăn được rồi này! Rất ngon mà không sợ nóng luôn!

- "..."

Lâm Hạo hơi lắc đầu nhưng không nói câu nào, nhanh như cắt đến ghế sofa cầm ly mì lên, nhìn động tác cô biết được anh đang cực kì đói bụng.

- Khoan đã! - Một cảnh tượng không mấy thuận mắt khiến cô phải hô lên một tiếng

- Thế nào? - Lâm Hạo dùng đũa liếc mắt sát về phía cô. Có câu trời đánh tránh bữa ăn, anh tưởng cô muốn giờ trò.

- Tóc tai anh nhiều nước vậy sao mà ăn. Hay anh cầm khăn lau tóc đi còn tôi dứt mì cho anh ăn.

- "..."

Phương Ly lúng túng xua tay

- Tôi...tôi nói ngược, ý tôi là để tôi lau cho anh, vậy dễ ăn hơn.

Cô nhanh miệng thốt ra suy nghĩ trong lòng, rồi lại giật mình nhận thấy bản thân vô cùng không biết xấu hổ. Nhưng thôi kệ, tên tiểu nhân này không bao giờ đồng ý để cô làm vậy đâu. Vì sao ư? Vì người anh ta làm bằng vàng nguyên chất, chạm vào sẽ bị mất giá không bán được nữa.

Càng nghĩ lại càng thấy giống mấy danh môn khuê nữ chưa xuất giá ngày xưa...!!!

Nào ngờ...

- Vậy làm đi. - Anh rất thân thiện chuyển cho cô cái khăn, sau đó tiếp tục ăn

- Hả? Anh mới bảo gì? - Cô tưởng thánh lực của mình có vấn đề

- Lau đi, đừng để nước văng lung tung.

- À...ờ...

Tự dưng cô thấy mình hôm nay như bị bệnh gì á, rảnh rỗi không muốn lại chủ động đòi lau tóc cho người ta, còn là con trai. Thôi coi như đây là dùng hành động để đền đáp vậy.

Lâm Hạo ăn mì nhưng chẳng tập trung được, đây là lần đầu tiên có một cô gái làm vậy cho anh, hơn nữa động tác của cô nhẹ nhàng mềm mại, khiến anh không chút nào bức mình ngược lại thấy thoải mái.

Khoan đã, rốt cuộc bản thân đang nghĩ gì thế này. Chẳng phải lúc bình thường rất ghét để người khác chạm vào người ngoại trừ người thân.

- Hắc xì...Hắc...xì...

Phương Ly hắc xì mấy cái vừa ngẩng mặt lên thì thấy người trước mặt biến đâu mất tiêu, vài giây sau anh quay lại với mấy viên thuốc màu xanh xanh vàng vàng và một ly nước.

- Uống đi. Đừng có để bị cảm.

Cô ngó người, mắt mở to hết cỡ, cứ cho là không quen với sự nhẹ nhàng chu đáo xuất phát từ con người này đi, không nhận được đành hỏi

- Sao anh tốt với tôi quá vậy?

- Ai tốt với cô, sợ cô tối ngủ lây bệnh cho Ân Ân, sức đề kháng của con bé rất yếu. - Lâm Hạo tức thì lên tiếng, có chút khó chịu

- Ồ.

Mặt cô xụ xuống. Thế có nghĩa nếu không vì Ân Ân anh sẽ bỏ mặc cô bệnh sao? Có thật là vô tình vô nghĩa vậy không?

Tiếng nhạc chuông chợt phát ra từ chiếc điện thoại di động, Lâm Hạo cầm lên nghe

- [Cậu đang ở đâu vậy?] - Minh Khải ở đầu dây bên kia cất tiếng hỏi
- Văn phòng riêng. - Trả lời ngắn gọn, rõ ràng, đúng phong cách của anh
- [Minh cũng đoán là như vậy, đang trên đường tới chỗ cậu đây, có chuyện quan trọng muốn nói, cậu đừng đi đâu nhé.]
- [Được.]

Tít...tít...tít

- Ai gọi cho anh vậy? - Phương Ly có linh cảm không tốt, tự dừng lại hỏi
- Dương Minh Khải, cậu ta đang đến đây.
- Sao? Anh ấy đến đây á? Thế tôi về đây, đừng nói là anh đã gặp tôi cũng đừng kể chuyện của tôi nhé. - Phương Ly luyến luyến
- Cô nợ tiền cậu ta nên lần trốn à? - Dáng vẻ của cô khiến người ta không thể không nghĩ như thế
- Ai bảo! - Rồi Phương Ly hạ thấp giọng, cúi đầu - Chỉ là...lúc nào tôi cũng làm anh Minh Khải lo lắng, cũng toàn để anh ấy bắt gặp mình trong tình huống thảm hại. Đúng là tôi nợ, nhưng mà nợ lòng tốt của anh ấy.
- Cậu ta đi gần tới rồi, bây giờ cô chạy ra thì cũng sẽ bị thấy thôi.
- Hà? Vậy...anh cho tôi trốn vào phòng tắm nhé! Nhớ là đừng nói anh ấy biết tôi ở đây và khi này tôi đã khóc...

_Cộc, cộc, cộc...

Kế hoạch chưa bàn xong thì tiếng gõ cửa bên ngoài đã truyền tới. Phương Ly ba chân bốn cẳng phi vào nhà vệ sinh khép chặt cửa, bỏ lại chiếc mền và cái khăn lau trên ghế sofa.

- Vào đi, cửa không khóa.

_Cách.

Sau tiếng mở cửa là một chàng trai bước vào, sắc mặt anh không vui như mọi khi mà thay vào đó là sự khẩn trương lo lắng

- Lâm Hạo, cậu có nhìn thấy Phương Ly không? Hầu như chỗ nào trong trường mình cũng tìm rồi. Không biết cậu biết chưa, khi này mẹ Giang Tuấn đến tìm cô ấy...
- Cậu đến tận đây là để hỏi về cô ta à?
- Cũng không phải, nhưng cậu cứ nói trước đi, cậu có thấy cô ấy hay không?

Chân mày Lâm Hạo hơi nhíu lại nghĩ ngợi một chút sau đó thốt ra

- Đang tìm tìm trẻ lạc đi, may ra có cơ hội tìm được!

Minh Khải biết đã hết hy vọng nên nói chuyện khác

- Minh đến để mời sinh nhật. Cuối tuần này cả gia đình cậu đến chung vui với mình nhé, thiệp thì mai in xong mình sẽ đưa. - Giọng nói đều đều như máy hát, không cảm xúc
- Có gì cứ nói thẳng đi, mời sinh nhật cũng có thể nói tại lớp mà.
- Đúng là không có gì qua mắt được cậu. Thật ra...mình có chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ. Chuyện này liên quan đến Phương Ly.
- Chờ chút. - Lâm Hạo dùng cặp mắt sâu thẳm nhìn về phía khác.

Không sao, nhà vệ sinh có cách âm, còn là loại cách âm hoàn toàn!

- Được rồi, cậu cứ nói đi.
- Hôm đó cậu giá nào cũng hãy để cho Phương Ly xuất hiện ở bữa tiệc nhé, đừng giao việc gì đột xuất cho em ấy cả. Xem như nỗ lực mình.
- Sự xuất hiện của cô ta quan trọng vậy à? Hay là cậu có kế hoạch gì?
- Chuyện đó...để khi nào xong mình sẽ nói cho cậu biết.

- Giấu giấu diêm diêm, chắc không phải định tò tình đây chứ? - Lời nói của Lâm Hạo nghe thì có vẻ lãnh đạm tùy ý, nhưng ánh mắt thì hiện lên tia khó chịu, cũng không rõ nguyên nhân là gì?

Bị nói trúng tim đen Minh Khải lảng sang chuyện khác

- Cậu mắc mưa à, làm gì mà mồ hôi rồi còn khăn hai ba cái ở đây vậy?

Trong con lúng túng Minh Khải không chú ý mà tiến đến sofa định cầm chiếc khăn trắng lên, vô tình lại bắt gặp một vật thể nhỏ nhắn nằm trên đó... một vật rất quen mắt và vốn không thể xuất hiện ở đây!

Chẳng phải... đây là kẹp tóc màu tím hoa oải hương mà Phương Ly hay dùng!

Minh Khải khựng người. Là trùng hợp, vật giống vật hay là...

Nhưng chẳng phải từ trước đến nay ngoại trừ anh và Lăng Thiệu Dương ra Lâm Hạo chẳng cho ai bước chân vào phòng này kể cả lao công sao. Thế chiếc kẹp tóc này từ đâu mà ra?

- Không sao, cứ để đó đi, tí mình ăn xong sẽ dọn. Chuyện cậu vừa nhờ không thành vấn đề. - Lâm Hạo nói rồi tiếp tục ăn ly mì còn dở trên bàn

- Ủ, vậy... mình về lớp trước đây. - Minh Khải lên cất chiếc kẹp tóc nhỏ vào trong người rồi quay lưng rời khỏi, nét mặt còn phiền não hơn lúc mới bước vào

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77-1: Nụ hôn của hoàng tử (1)

- Thừa mẹ con mới về.

Giang Tuấn đi học về thấy mẹ mình đang ngồi trong phòng khách thì cúi chào một tiếng, giọng nói một màu nhàn nhạt của anh khiến bà vừa nghe đã nhận ra ý tứ trong đó.

Bước chân của anh dừng lại, nhìn bà khá lâu. Lúc định mở miệng thì bà đã lên tiếng trước

- Con đừng qua lại với con bé Phương Ly đó nữa, nó vốn không phải thứ tốt lành gì! - Giang phu nhân nói chắc chắn như đinh đóng cột

- Mẹ...con thật sự không hiểu vì sao mẹ lại có thành kiến với cô ấy như vậy? Vì cô ấy làm giúp việc sao?

- Con làm rồi, mẹ chưa từng coi thường xuất thân của ai bao giờ cả! - Giang phu nhân đặt mạnh ly trà xuống bàn, sắc mặt lập tức biến đổi

- Vậy thì tại sao chứ?

- Con thật sự không biết hay là đang giả vờ không biết. - Bà nhìn chăm chăm vào anh, thái độ tức giận

- Con là thật sự không biết, Phương Ly, cô ấy có điểm nào không tốt?

- Con bé đó ở nhà người ta gần mười năm vẫn có thể vô on lấy trộm đồ đạc, chưa kể còn hàng tá tin đồn như nó khiến Minh Khải bạn con hủy hôn ước rồi lại cặp kè người giàu có nào đó, được người ta dùng siêu xe đưa đón, sau còn chưa thỏa mãn cố ý tiếp cận con. Mới quen nó mấy tháng con lại ra sức bênh vực nó như vậy, còn nói dối mẹ, có phải nó cho con uống thuốc gì hay không? - Bà nói xong phải đưa tay vuốt ngực cho hạ hỏa

- Phương Ly cô ấy không như mẹ đã nghĩ đâu. Còn những tin đồn đó tất cả đều là giả. - Anh lớn tiếng bênh vực cô

- Không có lừa làm sao có khói. - Giang phu nhân kiên quyết buông một câu

Giang Tuấn bất mãn trước cái nhìn mẹ mình

- Phương Ly vốn không như thế. Hoàn cảnh của cô ấy rất đáng thương, bao năm nay một mình vươn lên ở cái thành phố không người thân thích này, vừa đi học vừa làm giúp việc kiếm tiền chăm sóc cho người mẹ nuôi sống đời sống thực vật và thậm chí cả những người từng bán cô ấy đi nữa.

Giang phu nhân đứng bật dậy gằng giọng tức giận

- Con tinh táo lại đi, còn đây ra đó những người đáng thương hơn nó nhưng họ chọn cách sống trong sạch chứ không sa ngã hư đốn như vậy.

- Mẹ, con rất tôn trọng mẹ, yêu quý mẹ, từ nhỏ đến lớn là mẹ chăm sóc con, con cũng chưa từng cãi lời mẹ, nhưng hôm nay xin mẹ cho con làm chủ chuyện này. Rồi con sẽ chứng minh cho mẹ thấy Phương Ly tuyệt đối không như mẹ nghĩ.

- Từ năm mười sáu tuổi mẹ đã gia nhập làng giải trí, có dạng người nào mà mẹ chưa gặp qua. Con bé đó ngoài mặt ngoan hiền nhưng thực chất là một kẻ giả dối, nó chỉ muốn lợi dụng con để bay lên cành cây làm phượng hoàng chứ chẳng yêu thương gì con hết. - Bà quả quyết từng chữ một

Bầu không khí quá bức bách, rõ là cả hai không cùng tiếng nói chung.

Giang Tuấn chợt nhớ ra chuyện quan trọng nên lấy ngay điện thoại trong túi ra đưa đến trước mặt bà.

- Chẳng phải từng mẹ bảo thông qua âm nhạc có thể giúp ta hiểu được một người.

- Con có ý gì? - Bà nhàn nhạt hỏi, không quan tâm lắm

- Đây là con lên thu âm lúc Phương Ly tập hát để đi thi, cô ấy rất có năng khiếu âm nhạc, chỉ là hôm ấy có việc đột xuất xảy đến nên không thi được.

Anh ấn nút "Play" nhưng tiếng nhạc còn chưa phát ra Giang phu nhân đã tức tối thẳng tay gạt mạnh chiếc điện thoại rơi xuống đất tạo thành tiếng động lớn.

Màn hình tắt ngấm.

- Con đừng tốn công phí sức nữa, con bé đó tài giỏi đến mấy cũng không thể giỏi hơn Nhã Đình được, và ngày nào còn mẹ nó đừng hòng dòm ngó đến Giang gia này. - Lừa giận trong bà bùng lên mạnh mẽ

Giang Tuấn cố hít thở sâu giữ cho mình bình tĩnh

- Coi như con xin mẹ, đừng tìm đến cô ấy nữa. Nói dối mẹ chính là con, dựng chuyện qua mắt mẹ cũng là con, cô ấy hoàn toàn vô tội trong tất cả mọi chuyện.

Giang phu nhân uất ức nhìn theo bóng lưng Giang Tuấn, thật không ngờ đứa con trai bà nuôi nấng dạy dỗ dành hết tình thương suốt gần ấy năm dù không phải con ruột lại có ngày vì con bé không ra gì đó mà ban đầu là nói dối, giờ lại tỏ thái độ với bà.

Thật là khiến bà tức chết. Còn con bé đó... cứ chờ mà xem.

.....

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của anh Minh Khải. Ban đầu Phương Ly còn nghĩ buổi tiệc này lớn như vậy, cô đến liệu có tốt không? Nhưng sau đó Lâm tiểu nhân đã dọa sẽ cắt bớt lương cô nếu cô không có mặt. Nghĩ mãi vẫn không hiểu sao anh ta lại như thế.

Phản khởi nhất là chị Gia Mỹ, từ đầu giờ chiều đã kéo vào phòng để trở trang điểm và chọn váy áo.

Đúng giờ, cả bốn người lên chiếc siêu xe Lamborghini để di chuyển đến bữa tiệc.

Người đến dự tiệc lúc này đã khá đông, bên trong công là quang cảnh nhộn nhịp khách khứa qua lại.

Cửa xe từ từ mở ra, chị Gia Mỹ và anh Huy khoác tay nhau sải từng bước về phía trước, cô đi theo phía sau, Lâm Hạo thì bảo thấy hơi mệt nên muốn ngồi lại trong xe lát nữa ra.

Do váy hơi rườm rà nên cô cứ vừa nâng vừa đi, vừa một lúc ngẩng đầu lên thì hai anh chị ấy biến đâu mất tiêu, thế là phải tự vào một mình.

- Chà, công chúa ở đâu ra thế này? - Lăng Thiếu Dương nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới đánh giá

- Nãy giờ mình cứ ngó đông ngó tây, còn tưởng là cậu không đến! - Ngọc Mai vừa thấy bóng dáng cô đã chạy ngay đến - Hôm nay cậu đẹp giống như nàng tiên cá vậy!

Phương Ly lúc này diện lên người chiếc váy dạ hội màu xanh nước biển tôn lên dáng người mảnh mai của cô. Mái tóc uốn xoắn, một nửa búi lên, nửa còn lại thì thả ra, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương hình bông hoa đính đá xanh sapphire. Dưới chân là đôi giày pha lê xanh. Guồng mặt được trang điểm tinh tế, toát lên vẻ đẹp thuần khiết như loài hoa bách hợp.

- Em nói anh mới thấy giống thật đấy! - Thiếu Dương gật gù

- Hai người đừng có nói quá lên nữa, ngại muốn chết. - Phương Ly nhẹ lắc đầu

- Có thì mới nói chứ, biết đâu lát nữa cậu nhận được nụ hôn của hoàng tử không chừng. Rồi cậu sẽ từ bỏ biển xanh về bên anh ấy.

Ngọc Mai phấn vui một câu làm hai gò má cô ửng hồng.

Chợt Phương Du thấy đồng vui nên từ xa đi tới, vẫn cất giọng khinh miệt như xưa

- Chà em vịt bầu tưởng mình là thiên nga đây rồi. Lâu quá không gặp, không biết các mùi quê mùa trên người đã giảm đi chút nào chưa.

- Không khiến cô phải lo, Phương tiểu thư, ngược lại cô nên lo cho bản thân mình thì tốt hơn. - Phương Ly thản nhiên đáp

- Nhà mới của em quả nhiên đối đãi với người ăn kẻ ở rất tốt, cho quần áo mặc lại còn được đến những nơi sang trọng thế này nữa. Ráng mà tận hưởng đi nhé! - Phương Du liếc mắt một lượt trên người cô rồi cố ý nhấn mạnh chữ kẻ ăn người ở

- Tất nhiên rồi, ở hiền gặp lành mà!

Cô không quan tâm đến cô ta nữa mà nhanh chân tiến vào dự tiệc, đôi co với hạng người này thật phí thời gian.

- Anh chứng mắt con nhò Phương Du này lâu rồi, xưa chê anh không gia thế bằng nhà Minh Khai, lại lấy lý do rằng trông anh ngốc ngốc nên không chịu lập hôn ước. - Thiếu Dương quay sang nói với Ngọc Mai

- Em thấy người ta nói đâu sai. - Ngọc Mai bình thản cười

- Thế sao em lại quen anh? - Thiếu Dương giật mình

- Vì anh ngốc.

- "..."

- Được. Anh ngốc là do anh chưa thể hiện, thế hôm nay anh sẽ thể hiện cho em thấy sự thông minh của anh. - Thiếu Dương đưa tay hất tóc về phía sau rất cool

- Ý anh là sao?

- Trong vòng một phút Phương Du đó sẽ phải "bốc hơi" khỏi đây.

- Anh nhắm mình có làm được không đó?! - Ngọc Mai tỏ thái độ nghi ngờ

- Em mở mắt to ra xem bạn trai em biểu diễn nè!

Thiếu Dương đắc ý nói xong liền tùm tùm cười, đi lại bàn lấy một ly rượu vang đỏ, bước đến cạnh Phương Du càng lúc càng gần và... biểu diễn cú trượt tay đầy nghệ thuật.

- Trời ơi! Bộ váy đắt tiền của tôi.

Phương Du hét toáng lên khi bị nước đỏ ướt người. Lại là nước màu đỏ trong khi bộ váy yêu quý của cô ta lại là màu trắng, giờ trông loang lổ chẳng ra hình thù gì cả.

- Anh, làm cái gì thế? - Á giận dữ trừng mắt sang Lăng Thiếu Dương

- Làm gì đâu, tôi bị đổ mồ hôi tay nên chiếc ly bị trượt ấy mà!

- Không cần biết, anh mau đền cho tôi!

Xoa xoa cảm ra về ngắm nghĩ một lát, Lăng Thiếu Dương hết sức nhã nhặn nói

- Đền, tất nhiên là phải đền. Nhà tôi mở bệnh viện, cô muốn loại áo nào?

- Anh nói gì? - Phương Du không để ý tới thể diện, tức giận quát lên

- Mà tôi thấy cô hợp nhất với áo trắng kẻ sọc đen thẳng đứng đấy Phương tiểu thư. Để xem nào, đơn giản mà cá tính, diện lên người cô là hết sảy luôn, người ta gọi là gì ấy nhỉ. Phải rồi high - fashion.

Xung quanh rộ lên tràng cười khúc khích, người nghiêm túc như Ngọc Mai cũng không thể nhịn cười được.

Phương Du cảm hờn, cái tên này dám bảo à mặc áo TÙ NHÂN sao?

- Lăng Thiếu Dương đúng không? Tôi sẽ nhớ anh. - Phương Du nghiêng răng

- Nhớ thì đến bệnh viện Khánh Dương gặp anh tôi để xin thông tin liên lạc của của tôi nhé!

- Anh...

- À, khoa thần kinh. - Thiếu Dương vẫy vẫy tay - Để tôi bảo anh tôi khám miễn phí cho cô luôn. Anh tôi rất thích giúp những người bệnh mà không biết bản thân mình có bệnh đấy.

Phuong Du giẫm mạnh giày cao gót giận dữ bỏ đi trong khi Lăng Thiếu Dương và Ngọc Mai đứng đó cười nắc nẻ.

- Thấy bạn trai em thông minh chưa. - Thiếu Dương vỗ ngực đầy tự hào

- Cũng có chút. - Ngọc Mai chột lo lắng - Nhưng chúng ta làm như vậy có phải gọi là gây chuyện làm mất vui trong sinh nhật Minh Khải không?

- Mặc kệ đi, tiệc chưa bắt đầu mà, với lần trước đi tắm biển anh mượn cái quần cậu ta không cho, xem như anh trả lại.

- Ngọc Mai:"..."

Trước thời khắc bắt đầu bữa tiệc, khách mời cũng đến gần đông đủ, ông Dương Minh Thành chủ tịch tập đoàn Dương Thị lên phát biểu đôi lời. Sau đó là một tràng pháo tay vang lên giòn giã.

- Chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng và chào đón nhân vật chính của bữa tiệc nào.

Sau tiếng giới thiệu ấy, Minh Khải từ phía trong bước ra, rồi đứng trên bục cùng chiếc bánh kem năm tầng.

Hôm nay trông anh phong độ hơn thường ngày rất nhiều. Vẻ đẹp trai của anh làm biết bao cô gái đến dự tiệc phải ngây ngất, ước gì mình được làm dâu nhà họ Dương.

"Nào mọi người cạn ly"

"Cạn ly"

Sau màn nâng ly là màn cắt bánh kem, rất nhiều máy ảnh hướng về phía sân khấu, đèn flash nháy liên tục.

Tiếp đó anh Minh Khải phải cùng ba mình đi đến tiếp rượu những vị khách quý trong bữa tiệc, bởi vì anh tương lai là người tiếp quản của Dương thị, trách nhiệm rất nặng nề. Chào hỏi để biết và hiểu nhau thêm sẽ rất có lợi cho làm ăn sau này. Thương trường như chiến trường, anh phải bắt đầu học hỏi từ bây giờ.

Thôi thì kết thân là việc của họ còn ăn là việc của cô, tiệc lớn thế này đến đây không ăn thì còn làm gì. Bàn buffet hôm nay lại được trang trí đầy món ngon và hấp dẫn.

Chính bản thân Phuong Ly cũng không biết gương mặt ngây thơ đáng yêu khi nhìn thấy cũng như thưởng thức những món ăn xa hoa ở đây thu hút sự chú ý của người khác phải đến vậy.

Có nhiều người ngắm nhìn cô từ đằng xa nhưng đồng thời cũng không ít chàng trai đến mời cô cùng khiêu vũ một bản, hay thậm chí là đi dạo, uống rượu vang nhưng tất cả đều bị cô từ chối... chỉ vì đồ ăn.

Có vài người tối sầm mặt vì nghĩ rằng bản thân chẳng bằng những món ăn ngon trên tay cô, hoặc là thấy cô kì lạ vì họ đều là những công tử giới thượng lưu quý tộc thế mà cô lại không để ý đến. Hay là cô là hoa đã có chủ rồi?

Giang Tuấn từ xa cầm ly rượu vang trên tay mà ngẩng người nhìn bóng dáng bé nhỏ tay cầm đĩa đồ ăn đang ngược mắt lên những vì sao trên trời.

Khi bạn đã để ý một ai đó thì mỗi hành động cử chỉ của người ấy, dù là bình thường đơn giản nhất, trong mắt bạn chúng cũng thật đặc biệt.

Phuong Ly chăm chú ngắm nhìn những ngôi sao lấp lánh, đôi môi anh đào cong lên thành nụ cười nhẹ. Nụ cười thật trong sáng ngây thơ, lại lay động lòng người, khiến anh cũng bất giác mà theo cô nhìn lên bầu trời trên cao đó.

Nào ngờ một lúc khi đưa mắt nhìn xuống thì phát hiện một tên thanh niên không biết từ đâu chui ra phá hỏng cảnh đẹp. Mặc cho Phuong Ly né tránh, hấn cứ cố tình sấn tới đụng chạm và lôi kéo cô.

Giang Tuấn tiến nhanh đến, đôi mắt âm u sắc lạnh, đen sẫm như hồ nước, sâu không thấy đáy.

- Vị thiếu gia này, tôi đã nói là tôi không muốn nhảy với anh rồi mà! - Phuong Ly bực mình gạt tay hấn ra rồi thu về

Trong bữa tiệc toàn người lịch sự ở đâu ra một tên cường ép con gái thế này không biết. Nhưng cô vì không muốn làm phá hỏng bầu không khí đang vui vẻ trong sinh nhật của anh Minh Khải nên vẫn cố nín nhịn, không la to hay phản ứng thái quá.

- Một điệu thôi, anh chỉ muốn làm quen với em. Đứng một mình chán lắm. - Tên đó vẫn mặt dày giờ giọng miệng lưỡi

- Xin lỗi, nhưng bạn gái của tôi không có đi một mình và cô ấy chỉ nhảy với một mình tôi.

Giọng nói cứng rắn vang đến phía sau khiến tên thanh niên ban đầu giật mình sau đó tức điên. Nhưng hấn chưa kịp phản ứng gì thì Giang Tuấn đã kéo tay cô đi bỏ lại gương mặt hấn ngơ ngác đến thê thảm.

Phuong Ly bị lùi đi một đoạn mới sức tỉnh, hoảng hốt thất thần phát hiện bàn tay đang nắm gọn trong bàn tay Giang Tuấn. Cảm giác anh mang đến ấm áp vô cùng khiến cho cô có muốn buông cũng không đành.

Nhưng rồi khi cô đủ quyết tâm rút tay mình ra khỏi tay anh thì anh lại nhanh tay siết chặt hơn, nhất quyết không buông.

- Nhảy với anh một điệu nhé!

Cô định mở miệng từ chối thì Giang Tuấn đã đoán trước nên chặn lại

- Tên đó vẫn đang nhìn đấy, em cũng đâu muốn anh và hắn xảy ra xung đột làm hỏng buổi tiệc sinh nhật của Minh Khải đúng không?

Thật không ngờ...anh lại rõ suy nghĩ của cô như vậy, biết đem cả đem anh Minh Khải ra buộc cô chấp nhận.

Tư thế nhảy của anh cứ như đang muốn ôm cô vậy khiến người cô gần như tựa sát vào người anh. Mùi cơ thể quấn quanh bên hơi thở cô, không biết là mùi hương gì nhưng rất dễ chịu.

Phuong Ly cắn môi để cố giữ cho mình về mặt thân nhiên, lãnh đạm, giống như những thứ thuộc về anh đều không khiến cô quan tâm.

- Điệu nhảy kết thúc rồi, anh có thể...buông em ra được rồi đấy. - Đầu cô vẫn cúi thấp như từ nãy đến giờ, nói mà không nhìn anh

Làm sao bây giờ, anh thật không nỡ bỏ tay, nếu như bây giờ để cô đi không biết lần sau phải dùng lý do gì để cô chịu đứng cùng anh thế này.

Lẽ nào anh không nhận ra cô đang cố giữ khoảng cách với anh. Tại sao chỉ bằng vài câu nói của mẹ anh cả hai dù đang đứng cạnh nhau lại trở nên xa lạ đến vậy?

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến vài sợi tóc mái phát phơ, cô phải ngẩng lên để vén chúng, vô tình lại để lộ ra đôi gò má ửng hồng dưới ánh đèn. Mối anh khẽ cười vì chợt nhận ra rằng dù cô có cố gắng diễn màn lạnh lùng đến đâu cũng không thể ngăn được phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Giang Tuấn không kiềm lòng được cúi xuống, gương mặt thanh tú từ từ ghé sát rồi nghiêng đầu đưa môi mình chạm nhẹ vào gò má của cô.

Phuong Ly lúng túng vùng mạnh khỏi vòng tay anh để lấy tay đặt lên má.

Sao giống như những gì Ngọc Mai phán lúc nãy thế!

- Anh...anh...tại sao anh lại làm vậy?

- Chẳng tại sao cả, cũng giống như em tự nhiên lại đỏ mặt thôi! - Giang Tuấn nhún vai thân nhiên nói lại khiến mặt cô đã đỏ càng thêm đỏ

- Anh...lỡ có người để ý rồi nói lại với mẹ anh thì thế nào? - Trong cơn bối rối kinh ngạc cô không nhận thức được mình tiếp theo đã nói gì - Còn nữa, Lâm Hạo từng bảo chỉ có ếch mới hôn em thôi. Cho nên...tóm lại...anh đừng như vậy nữa.

Nói xong Phuong Ly vụt chạy. Giang Tuấn gọi cô lại nhưng thoáng cái cô đã khuất trong đám đông. Sau đó... gương mặt anh tối sầm lại, hai bàn tay anh nắm chặt, nghe được cả tiếng răng rắc của khớp tay.

Tại sao...đang vui vẻ lại nhắc đến tên cậu ta?

Tại sao...cô lại ghi nhớ trong đầu từng lời cậu ta nói như vậy?

Một cảm giác kỳ lạ chợt loé lên.

Không thể nào có chuyện đó được!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77-2: Nụ hôn của hoàng tử (2)

Phuong Ly rời khỏi vòng tay của Giang Tuấn thì cứ hướng về phía trước mà chạy. Biệt thự Dương gia quá sức quá rộng lớn. Đến lúc dừng lại để xem xét xung quanh thì phát hiện mình đang ở sân sau.

Nơi này vẫn có ánh sáng nhân nhật bao phủ, và đặc biệt tĩnh lặng cách biệt với cái thế giới ồn ào náo nhiệt xa hoa ngoài kia.

Phía trước có một khoảng sân trống, trên nó là một bãi cỏ xanh biếc, phía góc cuối đằng xa kia hình như là một chiếc xích đu màu trắng.

Phuong Ly thích xích đu đến nỗi vừa nhìn thấy thì không suy nghĩ được thêm gì nhiều, nhanh cời đôi giày cao gót vướng víu, chân trần đạp lên thảm cỏ mát lạnh mà chạy.

Nhưng rồi cả người cô khựng lại.

Có một chàng trai đang ngồi ở đó, do bộ vest trùng màu khiến bóng dáng như hoà trong sắc đen tĩnh lặng của màn đêm. Thảo nào từ xa không nhận ra.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng chẳng thể hiện cảm xúc gì, cả người không nhúc nhích như có thể ngồi mãi như vậy, đôi mắt hướng nhìn xa xăm vào khoảng vô định, gió đêm thổi tung mái tóc đen như ngọc trai, ánh sao nhạt nhòa trên bầu trời chiếu xuống lại càng tăng thêm vẻ cô độc.

Không hiểu sao.

Cô muốn chạm vào anh quá.

Rốt cuộc lý trí đã ngăn cô lại.

Anh cũng giống như Giang Tuấn, đều là những ngôi sao xa nhất trên bầu trời đêm, hoàn hảo và không dành cho cô.

Còn anh, giây phút có bóng người tiến tới gần, tự dưng cảm thấy trước mắt như có thứ ánh sáng lấp lánh nhảy múa. Cô gái đó, thật giống như nàng tiên cá mang theo ánh sáng đến cứu anh, một kẻ đang vùng vẫy giữa biển khơi tăm tối.

Nhưng chỉ sau vài giây anh đã đập tan cái ý nghĩ điên rồ này trong đầu. Lúc này mới uống có chút rượu mà đã...

- Sao cô/anh lại ở đây? - Không hẹn mà gặp cả hai cùng đồng thanh

- Cô nói trước đi.

- Anh nói trước đi.

- Vậy thôi cô khỏi nói cũng được, tôi không có hứng muốn biết. - Lâm Hạo nhạt giọng

- Vậy thôi anh khỏi nói cũng được, tôi cũng không có hứng muốn biết. - Phuong Ly mím môi không chịu thua

- Lạc đường à? - Lâm Hạo cong môi cười nhạt (t/g: ai vừa bảo không có hứng thú muốn biết thế?)

- Tôi á, còn lâu nhé, anh làm như tôi là trẻ lên ba vậy. - Mặc dù sự thật đúng như vậy cô vẫn mạnh miệng

- Phải rồi, cô đâu phải lên ba, cô mới lên năm thôi!

- Anh...

Rồi đôi mắt trong veo của cô dán chặt vào chiếc xích đu, khoe miệng lại thở dài khe khẽ luyến tiếc giống như một đứa trẻ thích một món đồ chơi trong cửa hàng mà mẹ không chịu mua cho.

- Muốn ngồi à? Thế thì đến đây. - Lâm Hạo nhận ra, chậm rãi mở miệng, lời nói ngắn gọn, không thiếu không thừa

- Há?

Tia ngạc nhiên lộ rõ trong mắt, Phuong Ly thận trọng quan sát xem anh nói thật hay giỡn, khi thấy anh nhích người qua nhường chỗ cho mình thì mới tin là thật.

Cô bất ngờ là vì ngày trước chỉ đi cạnh thôi mà đã "Tránh xa tôi ra một chút", sao hôm nay lại...

- Nhanh lên, sắp bắt đầu rồi, đừng có đứng áng tầm nhìn của tôi! - Anh thúc giục

Phuong Ly không hiểu lắm nhưng vẫn đến ngồi, xích đu hơi chật nên cô cố gắng ép mình lại, ngồi thẳng để người không đụng vào anh.

Lâm Hạo hơi nhíu mày nhìn cái dáng vẻ khép nép của cô trong bộ lễ phục xanh biếc dịu dàng, không khỏi có suy nghĩ cô gái này xem anh là sói à? Cái thái độ gì thế kia?

_Bụp Bụp Bụp

Ngay sau đó là một màn pháo hoa bất ngờ được bắn lên không trung làm bầu trời tối đen tràn ngập ánh sáng rực rỡ đủ màu nhảy múa vô cùng sinh động.

- WOAAA. Đẹp quá!

Cô ngầy ngất reo lên, trên những gương mặt tràn ngập hân hoan vui mừng, còn đưa tay vói lên trời cao như muốn nắm bắt khoảnh khắc tuyệt diệu ấy, làn gió đêm thổi vào khẽ tay mắt rười rượi.

Nhưng chỉ chốc lát Phương Ly bắt đầu thấy lạnh, phải dùng hai bàn tay liên tục xoa xoa cánh tay, người không ngừng run lên.

- Bình thường anh giải trí bằng cách nào? - Cô hít thở sâu một hơi rồi dùng ngón tay chạm nhẹ vào người bên cạnh

- Cô muốn biết chuyện đó làm gì? - Anh hỏi ngược lại và không thèm nhìn cô

- Anh có khi nào xem phim không?

- Không!

- Thế có đọc truyện không?

- Không!

- Anh hai anh có khi nào kể chuyện anh ấy hẹn hò cho anh nghe không?

- Không!

- Thảo nào anh không biết, khi ngồi cạnh một gái mà gió đêm làm cô ấy cảm thấy lạnh thì anh phải galang cời áo khoác cho người ta mượn chứ! - Giọng điệu cô như đang hờn dỗi

Lâm Hạo đưa mắt nhìn sang, đôi mắt sáng sâu thẳm, lạnh tanh nói

- Cô mới thiếu kiến thức đấy, đó chỉ là cách thông thường.

- Hà, thế còn cách không thông thường?

Không có âm thanh nào đáp trả, không khí bị ngưng đọng. Con người sáng rực như ánh sáng của pháo hoa trên kia dán chặt khuôn mặt bị gió làm trắng bệch của cô.

Không gian thế này, cảnh sắc đẹp thế này, cô sợ linh cảm của mình thành sự thật nên bối rối quay mặt đi. Rồi lại chợt nghĩ, trước giờ mình đã bị hờ bao nhiêu lần rồi, anh chẳng có ý gì với cô đâu, đừng tự làm trò cười nữa.

Cô vội vàng quay mặt lại, đôi môi như dâu tây chín mọng từ từ hé ra, đánh trống lảng

- Cách không thông thường chắc là đắp mền hả?

- "... - Im lặng lần 1

- Nếu không thì chắc là dùng lò sưởi rồi.

- "... - Im lặng lần 2

- Thôi tôi biết rồi, tìm nơi khác ấm hơn là xong chứ gì?

- "... - Đối phương vẫn im lặng

- Ồ, cái đồng pháo hoa này chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ, với tiền lương mỗi tháng anh trả cho tôi thì bao nhiêu tháng bao nhiêu ngày mới đủ đốt như từ này đến giờ. - Đỉnh cao của đánh trống lảng

Chính vào khoảnh khắc đó.

Một hồi pháo hoa nữa được bắn lên.

Gương mặt anh tiến sát lại, đôi môi nóng hừng hực chạm nhẹ vào môi cô.

Mắt cô mở to, cả người cô run rẩy, bờ môi cũng run không kém

Bây giờ đã rất khuya, đầu óc có phần mụ mị nhưng cô vẫn biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng chuyện này có phải quá hoang đường rồi không???

Chẳng phải câu cửa miệng của ai đó là "Chỉ có ếch mới muốn hôn cô", thế giờ anh ta đang từ bỏ quyền làm người đấy à?

Hai bàn tay cô luống cuống đẩy anh ra thì bị anh giữ chặt, sau đó cả người còn bị ép ngã ra sau, lưng chạm phải thành xích đu rồi không còn đường lui nữa.

Anh cứ thế hôn cô, nhưng nụ hôn không cuồng nhiệt, không cướp đoạt mà chỉ từng chút, từng chút một chiếm lấy vị ngọt đôi môi anh đào như nhấm nháp một ly rượu vang. Mà môi cô vừa mềm mại vừa giống như một ly rượu thơm ngọt, mẩn mê một hồi vẫn không muốn rời ra.

Đầu óc Phuong Ly giờ chỉ còn một khoảng không trống rỗng, sức lực chống trả cũng không còn, cuối cùng chỉ đành buông xuôi. Đôi mi xinh đẹp tựa như tấm rèm nhẹ kéo xuống.

Hoa tử đinh hương trong vườn vẫn tỏa hương thơm ngát, tiếng pháo hoa trên kia vẫn ngân vang từng hồi, giống như nụ hôn, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Nhiệt độ trên môi anh dường như truyền cả sang cô làm cái lạnh sớm đã biến đâu mất.

Cho đến khi tiếng pháo hoa không còn nữa, màn đêm tĩnh mịch vây quanh, khu vườn lại vang lên "phịch" rất to, cảm giác hơi thở được giải phóng khiến cô giật mình mở mắt ra.

Kẻ vừa cưỡng hôn cô... đã ngã xuống ngất xỉu ngay trên nền cỏ !!!

Chuyện gì đang diễn ra thế này???

Phuong Ly nhào đến bên cạnh anh, luyến luyến tuôn một tràng

- Này, anh tỉnh lại đi, sao anh ta có thể bất nạt tôi xong rồi xỉu như vậy chứ?
- Muốn biến tôi từ nạn nhân thành hung thủ luôn hả?
- Dù tôi chưa hôn ai bao giờ nhưng tôi đã xem phim và đọc truyện rồi, làm gì có chuyện hôn có thể làm con người ta xỉu chứ?
- Hay anh vốn không phải người, là máy móc phát nhiệt bị hết pin nên mới thế! (t/g: em lạy chị)
- Này...lỡ người khác hỏi tôi thì tôi biết phải giải thích thế nào?
- Tôi còn chưa ăn vạ mà anh đã...

Minh Khải từ đâu chạy tới, rất nhanh, giống như...anh đứng cách nơi này không hề xa. Nhưng lúc này đây cô không còn tâm trí nghĩ thêm về chuyện đó.

Minh Khải ngồi xuống, đưa tay đặt lên trán Lâm Hạo rồi phán đoán

- Cậu ấy bị sốt rồi, chắc là do vài ngày trước dầm mưa nên mới thế.
- Anh ấy bị sốt sao? Vậy mà em cứ tưởng...- Phuong Ly ngó người
- Em tưởng cái gì?
- Dạ, không, không. Vậy chúng ta có cần đưa anh ấy đi bệnh viện không anh?

Cô lúc này mới nhớ ra từ hôm dầm mưa đến giờ trông anh không khỏe lắm, bị sốt, thảo nào lúc anh hôn cô người anh nóng như cái lò sưởi vậy. Nụ hôn khi nãy đúng là làm cô mất đi lý trí phán đoán rồi.

- Chúng ta đưa cậu ấy vào nhà anh nghỉ ngơi đi. Để anh gọi bác sĩ tới đây cũng được.
- Dạ.

Ngôi biệt thự này lúc trước bị bắt cóc cô đã đến rồi, Lâm Hạo được cho nằm ở căn phòng kế bên cạnh phòng cô nằm lần trước.

- lát nữa bác sĩ sẽ tới, giờ anh phải ra tiếp khách. Có gì em cứ nhờ chị Linh. - Minh Khải chỉ tay về phía chị giúp việc đang đứng cúi mình
- Em biết rồi mà, anh cứ đi đi. - Phuong Ly gạt đầu nhanh rồi lại chăm chú vào người đang sốt mê man trên giường

Trước khi bước ra khỏi phòng, Minh Khải ngoái đầu lại nhìn cô một lần.

Vừa rồi anh đã định bảo cô đi cùng với anh nhưng anh biết, nhất định cô sẽ không đồng ý, cô đang lo cho cậu ấy như vậy mà.

Thôi thì đợi đến sáng mai hẳn đem chuyện đó nói với cô.

Hai mắt anh nhắm chặt, nơi ngực trái nhói đau.

.....

Nằm xuống giường chưa bao lâu khuôn mặt của Lâm Hạo chuyển sang đỏ ửng, những giọt mồ hôi bắt đầu ứa ra, chảy từ mặt xuống cổ.

Phuong Ly nhanh tay áo vest trên người anh, cẩn thận nâng chiếc gối lên một tí để anh gối cao đầu cho thoải mái rồi quay sang nói với chị Linh

- Chị ơi, phiền chị lấy giúp em khăn với nước.

- Vâng, xin cô chờ một chút.

Thật ra chị Linh ban đầu nghĩ việc chăm sóc cho vị thiếu gia nằm trên giường đó là của chị, nhưng khi thấy cô bé hốt hoảng và tự làm thì chị thôi không giành nữa.

Chị đoán chắc hai người là bạn trai bạn gái của nhau nên cô bé muốn chăm sóc bạn trai được chu đáo hơn. Tuổi trẻ thật là đáng yêu.

- Cô Phuong, khăn với nước đến rồi đây!

Phuong Ly nhanh chóng đón lấy rồi đặt lên bàn. Cô nhúng chiếc khăn vào nước rồi vắt và đắp lên trán cho anh, sau đó dùng chiếc khăn còn lại nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán xuống mặt và cổ.

Còn phần ngực...

- Chị ơi, chị lau giúp em nhé! - Phuong Ly quay sang nói với chị Linh bằng giọng rất nhỏ nhẹ, gương mặt thoáng đỏ lên

Thấy cô ngại ngần e thẹn chị giúp việc chỉ biết cười, trong lòng không hiểu là người yêu của nhau thì có gì mà phải ngại chứ.

- Đừng đi...đừng đi...

Những âm thanh đứt đoạn trong mơ của Lâm Hạo lại mang đến cảm giác kì lạ khó tả trong cô. Là ai đừng đi vậy?

- Mẹ...mẹ...mẹ ơi.

Hóa ra anh đang gọi mẹ mình. Nghe nói mẹ anh đã mất trong một tai nạn giao thông lúc anh học cấp hai, vì mất máu quá nhiều nên không thể qua khỏi. Thật là tội nghiệp quá. Chắc là anh nhớ mẹ mình nhiều lắm.

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay cô, mồ hôi tuôn ra ướt đầm nhưng vẫn cố nắm thật chặt không để vuột mất...môi mấp máy như muốn nói thêm điều gì đó.

- Thôi coi như tôi thay thế mẹ anh, muốn nắm thì nắm đi.

Tiếng gọi càng lúc càng tha thiết, không hiểu sao một hồi cô đột nhiên muốn khóc. Bình thường rõ ghét anh như vậy, nhưng thấy anh nằm thế này cô còn ghét hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hôm ấy nếu không phải vì cô anh sẽ không dầm mưa, bản thân cũng không ra nông nổi này.

"Lâm tiểu nhân này, anh không được để xảy ra chuyện đấy. Mau khỏe bệnh để mà móc họng tôi đây này."

Chờ một lúc bác sĩ đến khám bệnh cho Lâm Hạo. Phuong Ly tranh thủ lúc đó mượn điện thoại gọi cho anh Huy và chị Gia Mỹ, xem ra đêm nay phải ở lại biệt thự Dương gia rồi.

Bên ngoài cửa sổ, trời bắt chợt đổ cơn mưa.

Sao lòng cô bất an quá!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ganh tị

Trời đã rất khuya, tiệc sinh nhật cũng kết thúc được một lúc, khách khứa đã về hết, căn biệt thự Dương gia chìm trong cơn mưa và làn gió đêm lạnh lẽo thối.

Cạch một tiếng rất nhẹ, Minh Khai vịn nắm đấm mở cửa phòng.

Bên cạnh chiếc giường lớn Phuong Ly giờ đã ngủ rất say, để đầu gối lên niệm, mái tóc dài che khuất nửa bên mặt. Anh đoán có lẽ là do mệt mỏi với việc chăm sóc Lâm Hạo bị sốt nên cô ngủ quên lúc nào không biết.

Rồi... đôi mắt anh dừng lại... rất lâu... sững sốt không dám tin.

Ngay cả khi ngủ bàn tay cô và cậu ấy vẫn nắm lấy nhau, rất chặt, như thể không ai hay thứ gì chia cắt được.

Chậm chậm tiến thêm vài bước, Minh Khải cúi người xuống, bàn tay vén nhẹ mái tóc cô một cách đầy yêu thương sau đó khẽ thì thầm

"Em có biết, nhìn em khi này và như lúc này anh chỉ ước gì người đang bị bệnh nằm trên giường là mình. Đáng tiếc... anh gặp em trước nhưng ông trời luôn sắp đặt anh đến sau."

Anh cởi áo khoác của mình ra, cẩn thận đắp lên người cô, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô rồi rời khỏi.

Căn phòng lại tiếp tục rơi vào tĩnh lặng, chỉ nghe thấy mỗi tiếng mưa rơi.

.....

- --Bar Heaven---

Giang Tuấn đã bỏ dở bữa tiệc để tới đây ngồi trong cái quán bar ồn ào náo nhiệt này, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác.

Kí ức vào cái hôm mẹ anh đến trường bắt chọt hiện lên.

Lúc Phương Ly vụt chạy ngay trước mặt anh sững người một lúc mới đuổi theo cô được. Vốn biết tính cô không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng đầy nước mắt của mình nên anh đã đến những nơi vắng vẻ nhất trong trường để tìm.

Lúc phát hiện bóng dáng cô từ xa trùng hợp trên trời trút xuống một cơn mưa dù vài phút trước vẫn nắng ráo, cô khi đó... cả người ướt sũng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt hướng về kẻ đó.

Tại sao cô lại ngốc như thế, không biết dầm mưa sẽ đổ bệnh sao? Tại sao lại không tránh đi? Tại sao lại nhìn hẩn? Tại sao cứ phải khiến anh đau lòng như thế!

Giang Tuấn lấy điện thoại ra ấn số cô, đã là lần thứ bao nhiêu vẫn không có tín hiệu trả lời. Một tay anh bóp mạnh ly rượu, tay kia ấn gọi cho người khác

- Alo, Minh Khải, cậu xem giúp mình Phương Ly đã về nhà chưa, mình gọi cô ấy không được, mình lo...

- Phương Ly không sao, đang ở trong phòng chăm sóc cho Lâm Hạo. - Giọng Minh Khải trong điện thoại vẫn đều đều

- Tại sao? - Chân mày Giang Tuấn nhanh chóng chau chặt lại

- Lâm Hạo bị sốt rồi ngắt xiu, đêm nay cậu ấy sẽ ở lại nhà mình, Phương Ly cũng vậy.

Giang Tuấn cười, tự dưng lại thấy rất buồn cười. Tên đó nếu thấy bản thân không được thì lẽ ra không nên đến dự tiệc mới phải, chỉ biết gây phiền phức cho người khác.

- [Cảm ơn cậu Minh Khải, phải rồi, xin lỗi vì khi này mình đã bỏ về quá sớm.]

- [Không có gì, mình còn bận tiếp khách, nói chuyện sau nhé.]

_CUP

Giang Tuấn tiếp tục gọi thêm một ly rượu. Đang uống thì điện thoại của anh bắt chọt rung lên, anh không nhìn tên hiển thị trên màn hình mà đã nhanh chóng gạt qua nghe

- [Alo, tôi nghe.]

- [Anh đang ở đâu, sao giọng anh lại khác vậy?] - Nhã Đình đầu dây bên kia lo lắng

- [Là em à, anh đang ở quán bar, không có gì, chỉ là lâu lâu uống một chút.]

- [Em nghe nói mấy hôm trước mẹ anh đến trường tìm Phương Ly đúng không? Em muốn giải thích, hôm ấy là do trợ lý của em Sandy lỡ miệng tiết lộ với cô rằng chúng ta không ở cùng nhau, cho nên... tóm lại cũng tại em dặn Sandy không kể.] - Nhã Đình chọt hạ giọng như đang trách móc bản thân

- [Anh biết không phải lỗi của em, không sao.] - Giang Tuấn nói đơn giản rồi vội cúp máy.

Nhã Đình cảm thấy không yên tâm nên dù mới đi diễn về đến nhà cô lại vội vã thay quần áo, đeo kính vào để nguy trang và cầm túi xách ra ngoài.

Cả dọc đường đi cô đều lo lắng không yên vì Giang Tuấn vốn là người rất biết kiềm chế, chẳng khi nào uống rượu đến say kể cả những dịp đặc biệt.

Quen anh được một thời gian khá lâu nên đối với thói quen của anh cô cũng nắm không hề ít, anh trước giờ chỉ lui tới mỗi một quán bar. Sau khi được

nhân viên phục vụ hướng dẫn đưa đến phòng VIP trên lầu thì cô nhanh chóng gõ cửa bước vào.

Cánh cửa vừa mở, đập vào mắt cô là cảnh tượng anh đang ngồi đó uống rượu một mình chẳng màn đến điều gì xung quanh nữa.

- Không ngờ em lại đến tận đây, nhưng lỡ rồi thì ngồi đi. - Giang Tuấn ngược mặt lên nhìn thấy cô, nhanh chóng cất giọng

- Hôm nay anh sao vậy? Chẳng giống anh ngày thường chút nào!

- Lưu Nhã Đình, em từng yêu ai bao giờ chưa? - Giang Tuấn nhìn sâu vào mắt cô rồi hoit

Nhã Đình giật nảy người, đôi đồng tử mở to hết cỡ, tay chân run rẩy, yêu, anh bảo là tình yêu.

- Sao em không nói, vậy thì anh sẽ cho người điều tra về em đây.

- Đừng! - Nhã Đình sắc mặt trắng bệch, vô thức tuôn ra - Em...có...nhưng...nhưng mà...

/Một kẻ như em không xứng có được tình yêu của anh ấy./

- Anh chỉ đùa thôi mà, sao em căng thẳng quá vậy, anh không có biến thái đến mức cho người điều tra về chuyện đó đâu.

Nhã Đình nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm

- Thôi anh đừng uống nữa, uống nhiều rượu hại sức khỏe lắm

Mặc cho cô khuyên ngăn thế nào Giang Tuấn vẫn tiếp tục uống, chẳng mấy chốc đã gục trên bàn, cô chỉ còn cách cắn răng đỡ cả người anh dậy, dìu anh đứng dậy ra về.

Vì biết mẹ anh dễ kích động, cô không thể để anh về nhà trong tình trạng thế này, bà sẽ lo lắng lắm. Đi khách sạn cũng không phù hợp vì phải đăng kí tên. Vậy chỉ còn...

Nhã Đình lấy điện thoại ra gọi, nhanh chóng bên ngoài quán Bar đậu lại một chiếc xe hơi, Sandy - trợ lý của Nhã Đình hết sức bất ngờ

- Anh Giang Tuấn bị sao vậy?

- Anh ấy say rồi, mình phải đưa anh ấy về nhà mình. - Nhã Đình đỡ anh ngồi cho ngay ngắn ở ghế sau

Sandy hí ha hí hửng kéo Nhã Đình ra khỏi xe rồi đứng một góc nói

- Vậy có phải bây giờ mình nên gọi nhà báo sáng mai tức trực sẵn trước cửa nhà cậu không?

- Cậu nói linh tinh cái gì vậy?

- Cậu đúng là ngốc hết chỗ nói, Giang phu nhân đã tỏ ý muốn cậu làm con dâu, giờ thêm chuyện anh Giang Tuấn qua đêm nhà cậu lên báo, chẳng phải mọi thứ sẽ sớm đâu vào đó. - Sandy mừng như bắt được vàng

- Cậu coi mình là hạng người nào, đừng có để mình nghe thấy chuyện này lần nữa! - Nhã Đình mắt bình tĩnh quát lên

- Cậu tỏ thái độ vậy là sao? Đừng có nói với mình cậu còn lưu luyến cái tên lưu manh đầu đường xó chợ bạn trai cũ của cậu đấy nhé! - Sandy chất vấn đồng thời bữu môi chê bai

- Anh ấy không phải lưu manh, anh ấy có trái tim rất ấm áp, nếu không có anh ấy sẽ không có mình của ngày hôm nay, không cho phép cậu nói anh ấy như thế! - Nhã Đình siết chặt nắm tay, phản ứng quyết liệt, khóe mắt bắt đầu đỏ lên

- Nếu hấn ta tốt như vậy thì tại sao cậu lại chia tay? - Sandy ung dung hỏi vặn lại

- Mình...mình...- Nhã Đình run rẩy nói không nên lời

- Cậu tỉnh táo lại đi, cậu chia tay chẳng phải vì hấn không thể cho cậu tương lai. Anh Giang Tuấn thì ngược lại, xét về tiền tài địa vị của Giang gia có biết hàng ngàn cô gái muốn chen chân vào mà không được.

- Cậu thôi đi mình không muốn nghe.

- Mình là muốn tốt cho cậu. Bây giờ cậu nổi tiếng, nhưng làng giải trí là nơi nào, ngày hôm trước người ta tôn vinh cậu, ca tụng cậu, ngưỡng mộ cậu, hôm sau có thể trong một đêm đạp cậu xuống vũng bùn. Chưa kể công ty ba mẹ nuôi cậu cũng chẳng trụ được bao lâu nữa. Đây là cơ hội ngàn năm có một để phân dôi còn lại sung sướng hưởng phước, không phải lăn lộn kiếm tiền hay bị người ta chà đạp, cậu không nắm bắt thì còn đợi đến bao giờ. - Sandy cố gắng khuyên nhủ Nhã Đình nghe theo mọi thứ do cô ta bày ra

Hai tay Nhã Đình siết chặt, móng tay vấu hết vào da thịt. Hai năm trước cô đã vì con đường phía trước mà từ bỏ tất cả, tình yêu, tình thân ruột thịt, còn

có chuyện tồi tệ nào bản thân chưa làm, vậy thì tại sao bây giờ khi đang đứng trước cánh cửa có thể xoay chuyển hoàn toàn số phận của mình, cầm trên tay chiếc chìa khóa vàng, cô lại do dự khi mở nó ra?

- Mình phải đưa anh Giang Tuấn về, cậu tự bắt taxi về đi. Nếu như chuyện tối nay đến tai người khác thì từ nay về sau cậu sẽ không nhận được bất kì thứ gì từ mình nữa đâu. Mình nói là mình làm đấy! - Nhã Đình giọng điệu như hầm dọa

- Lulu Nhã Đình, cậu thật ngu ngốc. Rồi cậu sẽ hối hận cho xem - Sandy tức đến phát điên

.....

Nhã Đình dìu Giang Tuấn về nhà mình, bật đèn lên rồi đặt anh nằm xuống giường, nhanh tay cởi giày cũng như áo khoác trên người anh ra, điều chỉnh tư thế nằm cho thoải mái một chút rồi lấy một cái khăn ẩm lau mặt và người cho anh.

Làm xong hết cô lại đưa tay áp má anh.

Nhìn kĩ lại gương mặt Giang Tuấn dù là lúc say cũng hết sức điển trai.

Khoảng thời gian hẹn hò vì mẹ anh thật sự cô cũng đã có tình cảm với Giang Tuấn, bởi vì tuy ngoài mặt anh ấy hay trêu chọc người khác nhưng thực chất là người sống rất tình cảm, lại còn quan tâm bảo vệ cô, mỗi lúc cô xảy ra chuyện chỉ cần một cú điện thoại anh liền chạy đến bên cô.

Nếu như không có câu chuyện đau lòng kia trong quá khứ, cũng như không có người con trai ấy... cô nhất định sẽ yêu anh. Anh là một người con trai rất tốt, rất đáng để yêu.

Nhưng mà... nhiều lúc đối mặt với anh cô rất sợ, sợ nếu có một ngày anh biết được cô không phải đứa con gái hoàn mỹ như những gì anh đã thấy. Cô không muốn mất đi sự quan tâm chăm sóc ân cần của anh dành cho mình, mãi mãi không muốn.

Giang Tuấn khẽ cựa mình rồi mở mắt nhìn người trước mặt... một khuôn mặt rất quen thuộc hiện ra

- Phương Ly.

Nhã Đình chỉ kịp nghe được hai từ đó trước khi cả người bị vòng tay anh kéo mạnh xuống giường, cô ngã đầu vào lòng ngực anh rắn chắc của anh, người như nằm đè lên anh.

Nhã Đình giật mình hoảng hốt, trước giờ tuy cô cùng Giang Tuấn quen nhau đã lâu nhưng cả hai không hề có cử chỉ nào thân mật, cùng lắm chỉ là nắm tay, chưa từng tiếp xúc ở khoảng cách gần đến thế này.

Cô cố thoát ra nhưng bị anh ôm quá chặt không cựa quậy được, cho đến khi tiếng gọi yếu ớt xé lòng vang lên

- Phương Ly, anh xin lỗi.

- Em đừng tránh né anh nữa... có được không?

Ganh tị quá, Phương Ly thật có phúc. Anh Giang Tuấn vì em ấy đã làm điều bản thân chưa từng làm, thậm chí chống đối lại mẹ của mình, trong cơn say vẫn gọi tên em ấy.

Bất chợt

Trái tim cô nhói đau mạnh mẽ.

Tại sao phải ganh tị? Trước kia chẳng phải có người yêu cô còn nhiều hơn như thế, vì cô mà làm nhiều hơn như thế, hi sinh cũng nhiều hơn như thế.

Một dòng nước mắt mặt chất từ khóe mắt chảy dài xuống má.

Cô... đang hối hận...

Cô... nhận thức được những việc mình đã làm...

Nhưng... không thể quay lại được nữa rồi...

Bên ngoài cửa sổ gió đột nhiên thổi mạnh từng cơn, cây cối run mình đung đưa qua lại, lá cây va chạm vào nhau, từng hạt mưa trút xuống phủ kín không gian.

Đêm nay... có thể sẽ có mưa rất to đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nhờ vả

Tờ mờ sáng hôm sau, Lâm Hạo trở mình thức dậy, thấy hơi choáng váng.

Anh nhìn lên trần nhà trắng tinh, vài giây sau lại chậm chậm quay đầu sang phải, ánh mắt đen men theo cánh tay của mình rồi dán chặt không rời vào bóng dáng đang nằm gục bên giường.

Cô ngủ say như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích.

Đêm qua, dù là trong cơn mê vẫn nghe được, có người bảo anh đừng xảy ra chuyện, nhất định phải mau tỉnh lại. Anh rất muốn mở mắt nhưng không còn sức nữa.

Và rồi...giọng nói ảm áp đó đi cả vào giấc mơ của anh...

Anh không nhớ mình đã mơ thấy gì, nhưng cảm giác nó mang lại không hề đáng sợ đến ngạt thở như những lần trước lúc bị ốm.

_Khụ Khụ.

Lâm Hạo bất chợt ho hai tiếng làm Phương Ly tỉnh giấc. Anh không phải cố tình đánh thức cô, chỉ là bị ho thế thôi.

- A...Anh tỉnh rồi à? - Phương Ly chăm chú quan sát anh, ánh mắt trong veo sáng ngời như mặt hồ mùa xuân, cảm thấy nhẹ nhõm, lời nói dịu dàng ân cần - Anh có thấy trong người không khỏe chỗ nào không? Có khát nước không, tôi lấy cho anh.

Không gian tĩnh lặng, hơi lạnh của tiết trời sau cơn mưa như phảng phất trong căn phòng.

Lâm Hạo trầm lắng một vài giây, sau đó...bất chợt mỉm cười.

Nụ cười ấy chỉ là một đường cong môi nhẹ nhưng cũng đủ khiến cô giật mình đồ dẫn, sau đó tìm đập thỉnh thịch.

Hình như...đây là lần đầu tiên anh cười với cô như thế.

Hình như...anh đối với cô cũng không còn xa cách như trước đây nữa, mà trái lại...

Vẫn tưởng kéo theo sau nụ cười đó là một câu cảm ơn hay chỉ ít là "Cô vất vả rồi" hoặc tệ nhất cũng là "Sao tôi lại ở đây, đã có chuyện gì xảy ra, đây là đâu?"

Nào ngờ...

- Thật không ngờ cô lại lợi dụng lúc tôi đang sốt mà sàm sỡ tôi.

Cảm xúc tích lũy nãy đến giờ tiêu tan hết như làn khói, Phương Ly phải định thần một lát, tiêu hóa hết lời anh rồi mới phản ứng được

- Anh bị bệnh làm cho hổng não rồi có hả...tôi mà thêm chắc.

- Tay. - Lâm Hạo thốt lên duy nhất một chữ

- Tay gì? Anh bị đau tay à?

- "..."

Phương Ly nhướng mày hồi lâu, lúc sau mới ý thức được chuyện anh đang nói nên vội vã rút tay về, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

- Đây, là do anh nắm tay tôi trước, không phải một mà những hai lần, còn nắm chặt không chịu buông. - Cô tuân một tràng giải thích

Lúc bác sĩ đến thấy cảnh tượng đó làm cô ngại muốn chết. Kì thực cô không hiểu, rõ ràng là anh bị bệnh nhưng lực lại lớn như thế, đến mức khi tách ra bàn tay cô đã ửng đỏ một màu.

Cô mượn quần áo chị Linh thay ra rồi quay lại, bác sĩ khám xong vừa ra về thì anh lại mê sảng và tiếp tục nắm tay cô.

- Tôi nắm tay cô, có bệnh. - Lâm Hạo khoe môi hơi nhếch lên, rõ ràng đang cười cô

- Ô, anh cũng biết vậy à, thì anh đúng là đang có bệnh mà!

Lâm Hạo hơi bất ngờ, cô gái này từ khi nào học được cách bật lại người khác từ anh thế không biết, nhưng học lõm nên trình độ còn kém lắm.

- Cứ cho là vậy, bù lại cô được ngắm tôi cả đêm, lời quá còn gì.

Phuong Ly khòe miệng co giật, trời ạ, cô không phải là lời mà là ngu quá. Thật sự không biết là rốt cuộc ai sàm sỡ ai, là ai đang lợi dụng ai đây chứ. Chưa kể còn chuyện xảy ra trước lúc anh ngắt đi.

Cô không thèm đòi co, đưa mắt nhìn đồng hồ ở trên bàn, kim giờ đang chỉ về số bốn, vậy là từ giờ tới trời sáng còn những mấy tiếng, phải làm gì bây giờ?

- Mệt không? - Lâm Hạo đột nhiên hỏi

- Tôi nói không thì anh có tin không? - Phuong Ly thần thần đáp trả

- Mệt thì lên giường nằm đi.

- Gì, anh bảo tôi lên giường nằm, thế còn anh? - Mắt cô chớp liên tục

- Tôi tốt bụng cho cô lên nằm, muốn đuổi tôi xuống đất?

Cô tròn mắt nhìn anh. Thế này gọi là tốt bụng sao, thật không dám nhận.

Mà kể ra anh nói cũng đúng, giờ này người trong nhà anh Minh Khải ngủ hết rồi, không thể chạy sang phòng khác ngủ khi chưa được sự cho phép của gia chủ, lại chẳng thể đẩy một người bệnh xuống đất ngủ.

Vậy chỉ còn...

Nhưng mà... nửa đêm nửa hôm ở chung một phòng đã là ngại lắm rồi, bây giờ còn...

- Sợ? Thế thì thôi. - Lâm Hạo nhìn ra, cười nhạt một cái

- Sao tôi phải sợ. Người cần sợ phải là anh mới đúng. - Cô phán một câu xanh rờn

Sau đó Lâm Hạo nhìn cô lắc đầu cười khẩy, Phuong Ly cũng không hiểu anh cười vì cái gì, lúc cần thì không cười, lúc không cần thì lại cười. Nhưng đại khái là đang mỉa mai cô, chắc thế.

Ngủ với tư thế không thích hợp cả đêm làm lưng cô cứng hết cả lên rồi, không nên tự đẩy dọa bản thân mình thêm nữa, với lại chỉ nằm chờ trời sáng chứ đâu có ngủ. Cũng may là có mượn đồ bộ của chị Linh cho mượn thay ra nên cũng thuận tiện hơn.

Chiếc giường nệm trắng tinh nhà Minh Khải rất rộng, nên giữa cô và anh là một khoảng cách khá xa.

Nhưng nằm được vài phút cô lại ngồi dậy

- À anh, tôi thấy hơi lạnh.

Lâm Hạo nhìn sang thấy cô đang mặc một bộ quần áo ngủ phong phanh, ngay cả quần cũng chỉ ngắn tới đầu gối gương mặt anh từ không chút sắc thái nào sau đó chân mày nhíu lại không lâu sau lại giãn ra.

Trong lòng rất nhanh nảy sinh một ý nghĩ.

Không lẽ... cô gái này lại muốn anh lặp lại hành động như tối qua trước lúc ngắt đi? Cô ta xem anh là cái lò sưởi sao? Gan cũng không nhỏ!

- Rồi sao? - Anh đột nhiên lên giọng khiến cô giật mình

- Làm gì phản ứng ghê thế, tôi chỉ muốn nói, anh chia cho tôi nửa cái mền thôi mà.

Lời nói thốt ra kèm theo nụ cười hết sức hồn nhiên, vài giây sau cô mới thấy có vấn đề.

Thôi xong rồi, lên giường rồi còn đòi chia mền, muốn người ta không nghĩ bậy về mày cũng không được. Cũng tại cô thấy lạnh quá, cái áo khoác không biết từ đâu ra chỉ đủ che phần vai và phía trước, còn phần dưới nhất là bản chân vẫn lạnh run.

- Thấy anh nghiêm túc quá nên muốn đùa chút cho cho anh mau khỏi bệnh thôi mà, mau khỏi bệnh nhé! - Cô cười không nổi cũng cố gắng cười

Vậy mà anh vẫn nắm nửa chiếc mền đang đắp trên người mình mở ra định đắp sang cho cô rồi lạnh lùng mở miệng

- Xích lại đây.

- Há?

- Cô không xích lại thế chẳng lẽ tôi lấy kéo chia cái mền ra làm hai.

- Ừ' nhi. Anh nói cũng...phải...

Vậy là cô như con sâu nhích qua một chút rồi một chút, mặt và tai đỏ hết lên như quả cà chua, kéo chăn phủ lên người. Ấm quá!

"Chiu chiu chiu chiu."

Được vài phút lại nghe được thứ âm thanh gì đó kì lạ bên tai khiến bản thân phải bật dậy. Không ngờ ai đó vừa khòe hơn một tí là đã chơi game.

Chơi gì không chơi lại chơi đúng cái trò cô thích nhất mà chơi mãi không qua được màn thứ mười.

- Xích ra. - Âm thanh sắc lạnh vang lên giữa căn phòng

- À, tôi biết rồi.

Cứ sau khoảng vài phút nhìn lại thì cô lại phát hiện bản thân từ lúc nào cứ nép sát vào người anh, cứ như thân thể tự chuyển động vậy.

- Cô cố ý đúng không, còn thế nữa tôi cho cô xuống đất!

- Tôi cũng không biết tự nhiên sao lại xích lại gần anh nữa, tôi không có ý gì đâu thiệt đó, nếu có thì cũng là với cái game mà anh đang chơi thôi!

- "..."

- Bây giờ đến cả xuống đất cô cũng không sợ thì phải? Trừ lương!

- Sao anh cứ thế nhỉ? Nhắc tới tiền bạc sức mẽ tình cảm lắm có biết không?

- "..."

Cứ như thế được một lúc, cảm giác mệt mỏi từ đâu kéo đến, cô ngáp liên tục mấy cái rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay.

.....

Sau cơn mưa bầu trời quang đãng, từng tia nắng yếu ớt hắt nhẹ nơi khung cửa sổ.

Giang Tuấn ôm lấy đầu đau như búa bổ của mình ngồi dậy. Anh nhú mảy nhìn cảnh vật xung quanh căn phòng, vừa lạ vừa quen, chính xác là lúc trước có ghé qua vài lần, đây là nhà của Nhã Đình.

Chắc là tối qua lại phiền cô mang anh từ quán bar về rồi.

Giang Tuấn xoa xoa hai bên thái dương, định ngồi thẳng người dậy thì hốt hoảng khi phát hiện bên cạnh mình còn có một người đang cuộn tròn trong chăn...

Đừng nói là đêm hôm qua...

Anh đưa tay vỗ vỗ trán mình mấy cái, không lý nào lại có chuyện đó!

- Anh dậy rồi à? - Nhã Đình dụi dụi mắt mơ màng thức dậy, mỉm cười, nụ cười vẫn dịu dàng như mọi khi

- Anh...tối qua...- Giang Tuấn ngập ngừng không biết phải mở miệng thế nào

- Không cần lo, em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm đâu. Em biết anh không phải cố ý.

- Ý em là...làm sao có thể...

Nhận ra được sự hỗn loạn trong ánh mắt của Giang Tuấn Nhã Đình không nhận được nữa bật cười khanh khách

- Em đùa anh thôi, hôm qua mưa to quá trời lạnh mà nhà em chỉ có mỗi một chiếc mền, em không muốn chết công nên bắt đắc dĩ phải lên đây nằm. Khi đó anh đã ngủ rất rất say rồi. Anh nên cảm ơn vì em đã cho anh ngủ ké giường đi.

Nhã Đình nói xong bật tung chăn ngồi thẳng dậy rồi xếp nó lại. Giang Tuấn nghe xong và thấy quần áo trên người cô vẫn chỉnh tề mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy hôm qua anh có nói lời nào hay làm gì không đúng với em không?

- Không có. - Nhã Đình mỉm cười, nhưng đằng sau đôi mắt nâu trong veo đó che giấu rất nhiều điều.

- Xin lỗi em - Giang Tuấn trầm ấm nói

- Tại sao không phải cảm ơn mà lại là xin lỗi?

- Bởi vì anh có chuyện muốn nhờ em. Em có thể nói với mẹ anh một tiếng về chuyện của hai chúng ta là không thể nào có được không?

Thấy cô im lặng, anh tiếp tục

- Anh biết em là con gái, buộc em lên tiếng thì rất không hay...nhưng...thật lòng anh rất quý mến em, muốn bảo vệ cho em, nhưng đó không phải là tình yêu. Anh...

Nhã Đình không kìm chế được nữa mà cất tiếng hỏi

- Anh trả lời em một câu trước đi. Nếu như có một ngày anh phát hiện em không tốt như những gì anh đang nghĩ bây giờ...thì anh có còn bảo vệ em nữa không?

- Nói gì vậy, em mà không tốt con gái trên thế gian này chắc chẳng ai tốt nữa cả.

Đột nhiên một cơn ớn lạnh tràn tới, cơ thể cô khẽ run rẩy nhưng vẫn cố giữ cho lời nói mạch lạc

- Em...chỉ giả dụ thôi mà, giả dụ có ngày như vậy, những người bên cạnh đều quay lưng lại với em, cả những fans hâm mộ trung thành nhất cũng bỏ em mà đi, thì anh...liệu có giống họ không?

Giang Tuấn hơi bất ngờ.

Nhã Đình là một cô gái hoàn hảo hiếm thấy, giống như một thiên thần, vừa xinh đẹp lại trong sáng thuần khiết, thiện lương đồng thời mạnh mẽ như cánh hoa tường vi, khiến bất kì người con trai nào cũng muốn bảo vệ và không nỡ cô làm tổn thương dù là nhỏ nhất.

Đương nhiên anh cũng không ngoại lệ. Dù cả hai không phải là người yêu thì cô trong lòng anh cũng có vị trí hết sức quan trọng và vững chắc.

- Yên tâm, nếu như có ngày đó, anh cũng vẫn sẽ bên em, bảo vệ em, không rời bỏ em.

Nhã Đình khẽ rơi nước mắt khi nghe anh nói như thế, nhưng cô không dám mở miệng cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

- Về chuyện anh vừa nói, cho em chút thời gian nhé, để em nghĩ xem sẽ nói với cô thế nào cho thích hợp. - Mãi một lúc sau cô mới lên tiếng

- Cảm ơn em. Em đúng là một cô gái rất tốt. Anh tin rồi đây em sẽ tìm được một người con trai còn tốt hơn cả anh làm người yêu của em.

Nhã Đình nở nụ cười, nhưng Giang Tuấn lại không biết thực ra cô đang cố ép bản thân mình gượng cười, đáy lòng dâng lên nỗi chua xót đến tận cùng.

/Trên thế gian này, ngoại trừ anh ấy ra thì anh chính là người con trai đối xử tốt với em nhất. Em đã mất đi anh ấy rồi, em không thể mất đi anh nữa.

Cho nên...em thà là nói dối còn hơn khiến anh cảm thấy thất vọng, khinh thường và rời bỏ em. Em xin lỗi./

Giang Tuấn lại khẽ thở dài, dù sao bây giờ cũng có một nửa hy vọng, mong là khi Nhã Đình lên tiếng thì mẹ anh không ép uống nữa.

Không biết bây giờ Phương Ly đang làm gì, anh muốn gặp cô quá.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thổ lộ - Vợ tương lai

- Uhm.

Bị những tia nắng xuyên qua rèm cửa đánh thức, Phương Ly cự mình, từ từ mở mắt, giường nệm hôm nay sao êm quá.

Một khuôn mặt điển trai hiện ra sát tầm nhìn của cô, sau đó là tiếng la hét thất thanh

- Á! Anh...anh làm cái gì vậy? Sao anh lại nằm trên giường tôi...Anh...

Cô bàng hoàng, sắc mặt lúc này đã trở nên trắng bệch khi phát hiện bộ quần áo đang mặc không phải của mình, hoảng loạn kéo mền che người lại, lời nói run rẩy vừa loạn xạ cả lên.

- Tại sao anh lại làm vậy với tôi?
- Làm gì? - Lâm Hạo trả lời cộc lốc, mắt không nhìn tới cô, tay vẫn lướt trên điện thoại
- Tôi...sau này tôi phải sống thế nào đây? - Đôi mắt cô rung rung lệ, chứa đựng bi thương vô cùng, uất ức muốn khóc.
- Bình thường sống thế nào thì bây giờ sống thế ấy.
- Làm sao tôi còn gả cho ai được nữa!
- Có người chịu cưới cô à?
- "..."

Cô hoảng loạn hét lên rồi giơ tay định giáng một bạt tay vào mặt người đối diện thì bị anh chụp lấy. Lâm Hạo lúc này đã hết kiên nhẫn đặt mạnh điện thoại xuống nệm, gần từng chữ

- Cô ngủ một giấc thì thành mất trí luôn à? Có biết chúng ta đang ở đâu không đấy?
- Hà? Ở...đâu...
- Bé cái mồm lại, để người khác nghe được thì không xong với tôi đâu. Mà bình thường thì cũng chẳng ai muốn lấy cô rồi, khỏi sợ không gả được.
- "..."

Phương Ly đưa mắt nhìn một vòng, đưa tay vỗ vỗ trán mới nhớ ra chuyện rất rất quan trọng. Với lại xét tình huống lúc mở mắt thì rõ ràng là cô gác tay chân lên người ta, hai tay đối phương đều đang bận cầm điện thoại chơi game.

Xem ra...

- Tưởng ngủ thì xấu, tay chân quơ quào lung tung. Tôi chưa kiện cô tội xâm phạm thân thể tôi là may cho cô rồi, ở đó mà la với chả khóc. - Lâm Hạo không khách khí

Là cô sai thật rồi...!!!

- Tại khi này tôi chưa tỉnh ngủ. Xin...xin lỗi. Anh rộng lượng bỏ qua cho tôi và cũng đừng nói chuyện này cho ai biết nhé. - Cô nhỏ nhẹ xuống nước
- "..."- Tiếp tục chơi game

Phương Ly mặt đỏ như quả táo chín rụng trên cây, lấy mền phủ kín cả người thành một cục bông tròn vo lăn đi lăn lại trên giường. Cô muốn bốc hơi khỏi đây huhu.

Nghĩ là làm, giây sau cô liền bật tung chăn phóng thẳng xuống giường

- Ngủ một giấc dậy thấy đói ghê, để tôi đi xem có gì ăn được không tiện thể nấu cho anh ít cháo luôn há!

_RẦM - Cánh cửa trong tích tắc đóng sập lại

.....

Phương Ly xuống bếp thấy mọi người đang chuẩn bị bữa ăn sáng nên ngó ý muốn phụ giúp một tay. Cô đeo tạp dề vào rồi nhanh chóng tiến hành, động tác thuần thục.

Phương Ly tập trung đến nỗi những giúp việc xung quanh theo hiệu lệnh khê khàng lui ra hết, người con trai đứng phía sau ngắm nhìn cô một lúc cô vẫn không hề hay biết.

Trong lúc thái cà rốt thì cô vô tình cắt trúng tay mình, vô thức la lên một tiếng.

- Á...

Minh Khải hốt hoảng chạy đến, lật bàn tay cô lên xem, chất lỏng màu đỏ đập thẳng vào mắt anh.

- Sao em bắt cấn như vậy chứ? - Anh lo lắng nhưng giọng điệu hết là đang nổi giận
- Không sao đâu anh. Em chỉ...

Phương Ly chưa kịp nói hết đã bị anh ấn xuống ghế. Minh Khải lấy hộp y tế có sẵn trong bếp rồi rồi băng lại cho cô.

Phuong Ly giành làm thì bị anh giật lại, ánh mắt đen làm cô bị giật mình.

Nhìn bàn tay bé nhỏ mình đang nắm mà anh không khỏi xót thương. Ngoại trừ bị vết cắt chảy máu thì còn có những vết xước và vết chai, cô bé này nhất định từ nhỏ đến lớn đã phải làm không ít việc nặng nhọc. Là con gái, có ai lại không muốn mình xinh đẹp hoàn hảo, có ai lại muốn da thịt của mình lưu lại vết tích.

Động tác của anh tỉ mỉ ân cần, không dám làm mạnh chỉ vì sợ cô đau, làm xong còn thổi nhẹ vào vết thương khiến Phuong Ly từ đầu đến cuối đều ngưng đến đỏ bừng mặt.

- Tay em...xấu lắm đúng không? - Thấy anh cứ nhìn chăm chăm, Phuong Ly không khỏi có suy nghĩ đó

- Vẻ đẹp thật sự của một người không thể hiện ở bên ngoài đâu. Cô gái mà anh thích...

Không gian như ngưng đọng, Phuong Ly nín thở, đoán được anh đang có tâm sự, cô yên lặng lắng nghe.

- Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, khoảng cách giữa tụi anh rất xa, ở giữa còn bị chắn bởi một tấm kính thủy tinh dày. Lúc đó là buổi trưa. Khi cô ấy xuất hiện, dường như tất cả tia sáng mặt trời trên thế gian này đều tập trung lại một chỗ, óng ánh lóa mắt khiến anh không thể nhìn một cách rõ ràng kĩ lưỡng. Nhưng mà...nụ cười hồn nhiên rạng rỡ đó, từng hành động cử chỉ, sự yêu thương ân cần dành cho hai đứa trẻ rách rưới dù chỉ mới lần đầu gặp đã khiến anh bị thu hút. Và rồi anh biết...từ cái nhìn đầu tiên mình đã phải lòng người ta mất rồi.

- Sau đó...thế nào? - Phuong Ly thấy rất căng thẳng, tim đập nhanh không hiểu vì sao

- Không có sau đó. Anh cho xe đi một mạch về nhà thay vì tiến lại làm quen với cô ấy, và đó cũng là nỗi hối hận lớn nhất của anh - Tìm anh đau buốt, từng lời từng chữ cũng như đâm thẳng vào trái tim chính mình

- Vậy...từ lần đó anh không còn gặp lại cô ấy nữa à?

Minh Khải cười buồn

- Không, tụi anh gặp lại nhau trong một hoàn cảnh rất đặc biệt, rồi trở thành bạn tốt. Nhưng mà liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, cộng thêm mỗi lần cứ hễ đứng trước cô ấy thì liền trở nên lúng túng nên đến giờ vẫn chưa dám thổ lộ.

- Em nghĩ đối với con gái quan trọng nhất là sự chân thành, nếu cô ấy có ý với anh, khẳng định chỉ cần anh nói ba chữ "anh thích em" là đủ. - Cô cho rằng anh Minh Khải đang mất tự tin nên tiếp thêm sức mạnh cho anh

- Vậy...anh thích em. Em có đồng ý làm bạn gái anh không? - Chỉ một câu đơn giản, nhưng cô nào biết anh đã phải dùng hết sức lực và tinh thần để thoát ra

Phuong Ly hơi sững người một chút, vội di chuyển tầm mắt rồi bật cười

- Anh đang thử trước với em đó hả, thôi đi, anh cứ tự tin đem những lời này nói cho cô ấy biết đi, em ủng hộ anh.

Cô rất đơn thuần, chỉ nghĩ là anh đang đùa, làm sao cô có điểm phước là cô gái trong câu chuyện anh được chứ.

Minh Khải nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp đau đớn nhưng lại không nói gì.

Tại sao cô lại cho là anh đang thử cô chứ, tại sao cô lại không nhận ra người anh nói là cô chứ. Hay tại vì từ tận đáy lòng cô trước nay chưa từng một lần có cảm giác khác với anh hay may mắn nghĩ về điều đó.

Như thế thì khác nào...

- Thôi chết rồi, em còn phải nấu cháo cho Lâm Hạo ăn rồi uống thuốc, hôm qua bác sĩ dặn anh ấy phải uống thuốc đúng giờ. - Cô sức nhớ ra

- Em đang bị thương mà, nhà anh cũng không thiếu người, em lên phòng nghỉ đi.

- Vậy, cảm ơn anh nhé.

- Mà Lâm Hạo thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?

- Anh ấy tỉnh rồi, đang ngồi chơi game trong phòng.

- Chơi game...em nói cậu ấy chơi game sao? - Minh Khải làm như đang nghe một chuyện rất khó tin, ánh mắt và giọng điệu lộ rõ vẻ kinh ngạc

- Có gì không ổn hả anh? - Phuong Ly thấy lạ vô cùng

- Không, không có gì, lát nữa anh sẽ cho người mang bữa sáng lên cho em và cậu ấy. Em đi nghỉ đi.

- Vậy...em đi nhé.- Cô tháo tạp dề ra rồi rời khỏi

Anh đuổi cô đi là không muốn để cô thấy bộ dạng của anh lúc này. Nhưng không khác được, yêu đơn phương không có tư cách oán trách, chỉ có thể âm thầm chịu đựng nỗi đau.

Mình Khải nhắm thật chặt mắt lại, nhớ đến lần đầu tiên gặp cô.

.....

Buổi sáng vừa xong công việc thì Sandy - trợ lý của Nhà Đình đã bảo cô cùng lên xe để tới một nơi đặc biệt. Không ngờ rằng càng đi càng xa thành phố, hai bên đường dần dần chẳng còn nhìn thấy một bóng người nào.

Chiếc BMW dừng lại. Kính xe hạ xuống, hai cô gái thò đầu ra quan sát.

Căn biệt thự trước mặt mang phong cách châu Âu nhưng khá kì dị, xung quanh bao phủ không chỉ bởi rừng cây u ám mà còn có cả gai nhọn trông rất đáng sợ. Dù là ban ngày nhưng không khí vừa âm u vừa cổ quái, gió ngoài trời không ngừng rít từng cơn tiếp sức khiến nó chẳng khác nào ngôi nhà trong mấy bộ phim kinh dị thường xuất hiện trên tivi.

- Mình cứ thấy thế nào ấy, hay chúng ta về đi. - Nhà Đình nổi hết cả da gà, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng

- Cậu có biết, không phải ai cũng có may mắn được bà ấy xem cho không? Danh tiếng bà ấy cậu cũng nghe rồi mà.

- Nhưng...

- Vào đi, năn nỉ cậu đó.

Cổng biệt thự bất thành linh mở ra làm cả hai giật bắn người, sau một hồi nuốt nước bọt cố giữ bình tĩnh Sandy cho xe tiến vào.

Giống như những nơi xem bói khác, trong này sặc mùi nhang khói, ánh sáng mờ mờ ảo ảo khiến người ta cảm thấy mờ mịt.

Một người phụ nữ khoảng ngoài bốn mươi đang chờ sẵn ở đó, cả hai gật đầu chào rồi ngồi xuống đối diện bà.

- Trong hai cô, ai muốn xem trước.

- Tôi trước.

Theo lời Sandy, lúc này trên xe Nhà Đình đã ghi chép sẵn tên tuổi, ngày tháng năm sinh bất tự đưa đến trước mặt bà. Bà cầm tờ giấy xem qua một lượt rồi nhắm mắt đọc lầm nhảm thần chú gì đó mà cả hai có nghe cũng không hiểu.

- Cô gái đây vừa có sắc đẹp lại vừa có tài năng trời phú, đúng là khiến bao nhiêu người phải ganh tị, ngưỡng mộ...chỉ tiếc...- Lời nói của bà ngắt quãng

- Chỉ tiếc thế nào ạ? - Nhà Đình hỏi

Bà trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu

- Chỉ tiếc đã để vụt khỏi tầm tay cơ hội biến thành phượng hoàng cao quý, bỏ qua một người con trai hết mực yêu cô và có thể cho cô tất cả mọi thứ cô muốn, thật sự đáng tiếc...đáng tiếc vô cùng.

Đôi mắt trong veo của Nhà Đình chợt ảm đạm u ám

Để vụt mất, chẳng lẽ ý bà là cô đã bỏ qua Giang Tuấn.

- Không đúng, người con trai đó không yêu tôi, chính miệng anh ấy đã nói như thế. - Cô nhớ đến lời Giang Tuấn nói buổi sáng hôm trước

- Không thể sai được, cậu ta yêu cô, rất yêu, còn có thể vì cô mà từ bỏ mọi thứ. - Bà thầy bói khẳng định một cách chắc chắn

Sandy huýt cù chò sang nói thầm

- Thấy chưa, mình đã bảo anh Giang Tuấn yêu cậu rồi mà. Cậu cứ không chịu nghe mình, không cố sức tranh giành nên mới để anh ấy bị con nhỏ khác cướp đi đấy. Mau hỏi bà ấy giờ giành lại có được hay không đi.

- Tôi muốn tìm hai người, một người lớn và một đứa trẻ, bà có thể giúp tôi không? - Nhà Đình bỏ ngoài tai lời của Sandy, nhìn thẳng vào mắt bà, tha thiết khẩn cầu

- Tôi biết cô đang muốn tìm ai. Nhưng thành thật khuyên cô đừng tốn công phí sức nữa, duyên phận này là do chính tay cô cắt đứt, nên bây giờ dù ở ngay bên cạnh cũng không cách nào gặp được nhau, đó là ý trời.

- Ý bà là họ đang bên cạnh tôi? Không lý nào, cả thành phố này hầu như không có nơi nào tôi chưa tìm. Rốt cuộc họ đang ở đâu, xin bà cho tôi biết đi. -

Từng con, từng con tê tái ập đến trong lồng ngực Nhã Đình khiến cô hoảng loạn

- Xin lỗi nhưng cô biết trước rồi còn gì, mỗi người đến đây chỉ được hỏi đúng một câu. - Rồi bà nhìn sang Sandy - Cô gái này có muốn hỏi gì không?

Sandy móc trong túi xách ra một tấm hình, Nhã Đình liếc sang thì thấy là hình Giang Tuấn, đằng sau còn có ghi cả ngày sinh bất tử và thân thế của anh. Trong lòng tự hỏi trợ lý của cô rốt cuộc muốn làm gì?

- Xin bà cho tôi biết vợ tương lai của người này là ai?

- Cậu... - Nhã Đình bất ngờ, có thể hỏi thẳng như vậy sao?

_ Suyt

Sandy làm dấu yên lặng, nãy giờ cái gì mà "duyên phận chưa đủ, bỏ qua cơ hội" nghe mà mệt cả đầu, cuối cùng cũng chờ đến lượt mình.

Cô chỉ muốn biết Lưu Nhã Đình này có số làm phu nhân Giang gia hay không thôi. Nếu có thì cô khẳng định cũng sẽ được thom lây, sau này hậu đãi không thiếu, nghĩ đến đó là sướng cả người.

Bà thầy bói cũng nhắm mắt đọc thần chú tương tự, giọng hạ xuống đôi phần so với khi nãy.

- Vợ tương lai cậu ấy họ Phuong, là một người con gái có trái tim rất lương thiện.

Nhã Đình dù chuẩn bị tâm lý trước cũng khá bất ngờ, Sandy mắt tròn mắt dẹt mắt kiền nhẩn hỏi lại

- Họ Phuong, bà có bói lộn không đó, mau xem lại lần nữa đi!

- Xin lỗi, nhưng tôi chỉ xem một lần.

- Trái tim cô ta đen hay đỏ, lương thiện hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn biết có thật là họ Phuong không?

Sandy cố kì kéo thêm nữa nhưng tất cả chỉ là vô ích, cả hai thanh toán tiền rồi ra về. Lúc vừa định quay lưng đi thì tiếng bà thầy bói lại vang lên

- Cô gái xinh đẹp này, thấy cô có duyên với tôi nên tôi tặng cô thêm một câu.

Giọng nói chậm rãi nhưng đầy uy lực vang vọng trong không trung

"Chấp niệm của cô quá lớn, cả đời luôn khát khao những gì tốt đẹp nhất của người khác cũng sẽ đến với mình, nhưng thứ mà cô vứt bỏ mới thật sự là báu vật mà người khác luôn muốn có. Làm nhiều việc tốt vào, biết đâu ông trời sẽ cho cô gặp lại người mà cô muốn gặp"

Cả người Nhã Đình run bần bật, ngón tay ấn sâu vào lòng bàn tay tới mức sắp bật máu

"Báu vật thật sự"

.....

- Biết thế mình đã chẳng dẫn cậu đến đây, bà ấy bói không đúng đâu. - Sandy vừa đi vừa nghiêng răng

- Cậu xem xem gần đây có những hoạt động từ thiện nào, mình muốn tham gia. - Lời nói của Nhã Đình cứng nhắc như được lập trình sẵn, bảo là muốn nhưng giọng điệu lại chẳng chứa đựng sự ham muốn nào

- Hả, cậu bảo sao? - Sandy thần thốt - Đừng nói là cậu tin lời bà ta nói đấy nhé!

Không có tiếng trả lời lại, Sandy tức điên

- Hồi nãy trong đó mình đã nhìn lầm rồi, cậu tìm em gái thì mình có thể hiểu được, nhưng sao cậu chưa thôi ý định tìm cái tên đó thế, biết đâu hắn ta sớm đã quên cậu, cưới vợ sinh con rồi!

Nét mặt Nhã Đình hiện rõ sự đau khổ, liên tục lắc đầu

- Anh ấy không thế đâu, anh ấy sẽ không bao giờ quên mình. Ưu điểm lớn nhất của anh ấy là trí nhớ rất tốt, không lý nào lại...

Lưu Nhã Đình, mày đã tuyệt tình vứt bỏ anh ấy như thế mà vẫn còn mong là anh ấy cả đời không quên mày, đem hình ảnh mày khắc sâu vào trái tim mãi mãi sao? Mày thật xấu xa ích kỉ.

Nhưng yêu một người, có ai lại không ích kỉ.

- Chúng ta về thôi, mình muốn nghỉ ngơi một chút, tối nay còn phải tham gia hoạt động. - Giọng nói yếu ớt phát ra từ đôi môi trắng bệch, sau đó cô thần thờ bước vào xe

Sandy giẫm giẫm chân tại chỗ mấy cái rồi mới khởi động xe rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Giảng hòa

Buổi sáng thứ hai bắt đầu bằng cuộc họp hội học sinh như thường lệ.

Hôm nay từ lúc mới thức dậy Phương Ly đã thấy trong người nóng nực khó chịu nhưng phải đến sớm để chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp.

Giang Tuấn vừa bước vào cửa đã đi thẳng đến chỗ cô ngồi, cứ như thể nơi này không có ai khác ngoại trừ cô. Thoáng cái đã nhận ra sắc mặt cô không ổn, mồ hôi đang tuôn ra đọng lại thành từng giọt từng giọt, cả người mệt mỏi như sắp đổ gục xuống bàn.

Anh đưa tay lên sờ thử trán thì thấy nóng hổi.

- Em bị sốt rồi, để anh đưa em xuống phòng y tế.

- Không...không sao đâu. - Phương Ly nói, cổ họng cô cảm thấy hơi buốt

Anh vừa định dìu cô đứng dậy thì đã bị cô cố gạt ra khiến tay anh lạc lỏng giữa không trung, tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, lòng anh còn lạnh hơn như thế.

- Em...có thể tự đi được. - Cô vùng vằng muốn tự mình đứng dậy

- Em thế này mà còn bảo tự đi được à?

- Anh Giang Tuấn, sắp họp rồi đấy, kệ nó đi, nó bảo nó có thể tự đi mà. - Tú Lan mím môi căm ghét

- Thế các người không tự họp được à?

Giang Tuấn hướng ánh mắt sắc lạnh về Tú Lan khiến cô ta im bặt, nhưng trong lòng thì không ngừng chửi rủa, hồ ly mà cũng bệnh hay là giả bệnh thế không biết.

Cùng lúc đó Lâm Hạo cũng từ ngoài cửa bước vào, gương mặt từ không hề có chút biểu cảm nào sau khi nhìn thấy vẻ bất thường của cô thì nhíu mày lại

- Bị sao vậy?

Giây phút người trước mặt thốt lên câu đó, Phương Ly bất ngờ khi thấy vẻ lạnh lùng cổ hủ thường ngày ánh lên chút gì đó dịu dàng quan tâm dành cho cô.

Có khi nào vì đang sốt nên cô bị hoa mắt không?

- Tôi...

- Hội trưởng, phiền cậu tránh ra để tôi dìu bạn gái xuống phòng y tế. - Giang Tuấn khó chịu trước vật thể cản đường rồi đưa tay kéo mạnh cô vào lòng ngực, ôm chặt vai cô

Lâm Hạo không nói không rằng tiến thêm một bước định dùng tay nắm lấy cánh tay của cô nhưng bị Giang Tuấn nhanh chóng gạt phăng ra

- Đừng có chạm vào cô ấy!

Không khí căng thẳng đến ngạt thở...

Mọi người xung quanh càng bàn tán thì hai người con trai càng bốn mắt không thiện cảm nhìn nhau, một hồi lâu đều không nói câu nào, cứ như đang giao đấu bằng ánh mắt.

- Hội trưởng tôi hỏi thiệt nhé, cậu có ý gì với bạn gái tôi vậy? - Được một lúc Giang Tuấn mới mở miệng

- Anh đừng nói vậy mà, em có thể tự đi, anh ở lại đi.

Phương Ly không muốn người khác hiểu lầm chuyện bạn gái, nhất là nếu đến tai mẹ anh thì càng không được. Nhưng ngay khi cô vừa cố thoát khỏi tay

Giang Tuấn thì bị anh giữ chặt, lần này thì đừng mong anh để vụt cô một lần nào nữa.

- Chẳng nào là bạn gái thật rồi hãy nói. - Giọng Lâm Hạo nghe có vẻ giễu cợt, cười như không cười

Câu nói vừa cất lên mọi người được dịp bàn tán xôn xao hơn.

- Phương Ly rõ ràng là bạn gái tôi, cái gì gọi là thật hay không thật. Mà cứ cho không phải bạn gái tôi, cậu cũng đâu cần kích động như vậy. Không phải cậu từng bảo cùng Phương Ly "hứa điểm quan hệ cũng không có" sao? - Giang Tuấn nhắc lại rõ ràng từng chữ

Phương Ly ngẩng mặt nhìn lên bóng dáng cao lớn phía trước, đôi mắt trong veo đột nhiên xao động.

Giang Tuấn nói phải, anh ta đâu lý gì giận dữ khi cô bệnh như thế chứ.

Giang Tuấn nhàn nhạt một nụ cười, anh không phải bị mù, có thể nhìn ra được vị hội trưởng đáng kính đang đứng trước mặt ánh mắt lẫn hành động đều một chút bình thường cũng không có.

- Cô ta chăm sóc em gái tôi, bây giờ bệnh rồi, cậu thế chỗ nhé.

Những nữ sinh xung quanh thì thở phào nhẹ nhõm, họ không muốn hội trưởng của họ cũng lại day vào cô.

Ra là vậy, anh không phải lo lắng cho cô mà chỉ lo cho Ân Ân, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi!

- Được, tôi sẽ thay được rồi chứ. - Giang Tuấn cong môi cười

- Nực cười, bộ dạng của cậu thế mà cũng đòi chăm sóc trẻ con.

- Thấy nực cười thì cứ cười đi, có ai cản cậu à?

- "..."

- Hai anh, chúng ta có họp không, đã đến giờ rồi! - Tiếng của Tú Lan vang lên nhưng chẳng có âm thanh nào phản hồi lại, cô ta tức tối vì thấy mình bị xem như không khí

Lạc Anh cắn chặt răng đứng bật dậy hùng hổ tiến đến chỗ Phương Ly, rồi lại mỉm cười hòa nhã cố tỏ vẻ mình là người tốt bụng đứng ra hòa giải

- Thôi cứ giao em ấy cho em, hai anh đừng cãi nhau nữa.

Nào ngờ cô ta lại bị Giang Tuấn hất thẳng một gáo nước lạnh vào mặt

- Cút xa một chút, chuyện này không mượn cô xen vào.

Lạc Anh mặt nóng phừng phừng muốn hét ra lửa, nghiến răng, ánh mắt oán hận, móng tay quấu chặt như muốn đâm xuyên làn da trắng nõn rồi quay lại chỗ ngồi trong ánh mắt nhạo báng của những người còn lại.

Nỗi nhục này cô nhất định sẽ không cho qua dễ dàng như vậy.

- Phương Ly, em đừng sợ, đi với anh, bị cậu ta đuổi thì đến nhà anh, nhà anh còn rộng hơn và tốt hơn nhiều, ở lại không biết còn chuyện gì xảy đến với em. - Giang Tuấn như đang ra mặt đòi quyền lợi cho cô

- Anh đang nói cái gì vậy? - Phương Ly sắc mặt khó coi

Nghe đến đó, Lâm Hạo tự hỏi có phải Phương Ly này đã kể gì đó cho Giang Tuấn nghe về những chuyện ở nhà anh. Rằng anh đã đối xử tệ bạc thế nào. Được rồi, nếu thấy tệ bạc, nếu thấy không thích thì cứ đi đi.

Cô rất muốn mở miệng giải thích nhưng chưa kịp gì thì

- Đây là nơi để họp, phiền các người dắt nhau đi đi, càng xa càng tốt. - Lâm Hạo ánh mắt đen lại, lướt qua hai người trước mặt như không quen biết rồi ngồi xuống bàn lật hồ sơ chuẩn bị cho cuộc họp

Mọi người xung quanh đều run lấy bầy, bởi họ tiên đoán được buổi họp này tiếp theo sẽ khủng khiếp thế nào.

Phương Ly nghe vậy thì trong lòng cảm thấy hụt hẫng, nhói lên một cảm giác rất khó chịu, bản thân cô cũng không thể lí giải được loại cảm giác này.

Đi càng xa càng tốt, anh ghét cô đến vậy sao?

Mãi miết với suy nghĩ khiến cô không còn vùng vẫy nữa, Giang Tuấn cảm thấy hài lòng liền ôm chặt người dúi cô đi.

Lạc Anh ngồi lại đó nhìn hai người một nam một nữ khuất sau cánh cửa ánh mắt thống hận nhất.

Không ngờ đến cả mẹ anh Giang Tuấn ra mặt mà con nhỏ đó vẫn không biết thân biết phận, uống công cho cô trước đó đã cố tìm mọi cách gặp mặt bà, vạch trần bộ mặt giả dối của nó.

Không thể để nó sống êm ái dễ dàng thế được.

.....

- Giang Tuấn, anh còn nhớ mình đã hứa gì với em không? - Mới đi được vài bước, Phương Ly quay sang thêu thảo nói với anh

- Em nói gì?

- Bạn gái, hai từ đó...không dành cho em. Còn nữa, vào cái đêm vũ hội anh đã hứa sau này sẽ không khiến em khó xử, nhưng một lần trên sân bóng, chuyện của mẹ anh và cả vừa rồi...anh lại...làm trái lời hứa. - Phương Ly khẽ nói, gương mặt tái nhợt dần đi - Anh không thích Lâm Hạo thì cũng đừng cho rằng em ở Lâm gia bị anh ấy đối xử không tốt và trở nên sợ hãi anh ấy, anh đang áp đặt suy nghĩ của mình lên em đây!

Chân Giang Tuấn lập tức khựng lại, ngay cả nụ cười thỏa mãn vừa rồi cũng vụt tắt. Anh bản thân nhớ lại, có phải anh luôn cho rằng bản thân mình hiểu cô, nhưng thực chất có rất nhiều việc anh làm đều không nghĩ đến cảm nhận của cô.

Giữa hành lang yên lặng không một tiếng động, trong lúc anh thần thờ chìm ngập trong suy nghĩ, cô lại cố giãy giụa khỏi vòng tay anh.

Lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nhỏ bé gầy gò được ánh nắng chiếu rọi, đến hôm nay mới biết, thứ anh sợ nhìn thấy nhất không phải là nước mắt của cô, mà là cái dáng vẻ kiên cường đến cô chấp của cô khi đứng trước anh.

.....

Mặt trời xuyên qua lớp cửa kính phòng y tế, rực rỡ bao quanh chiếc giường bệnh.

Chàng trai ngồi bên cạnh giường lặng lẽ ngắm nhìn cô gái đang chìm trong giấc ngủ, rất lâu, rất lâu, gương mặt cô nhợt nhạt vì bị bệnh nhưng trong mắt anh cô vẫn đẹp như nàng công chúa trong truyện cổ tích.

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay cô, không hề có ý định sẽ buông ra.

Không hiểu sao cô lại cố chấp đến mức như vậy, khi này mới tự đi được mấy bước tay chân đã xiêu vẹo rồi cả người đổ ập xuống.

Lúc Phương Ly tỉnh dậy mặt trời đã chói chang khắp khoảng sân. Khuôn mặt hiện ra trước mắt cũng là khuôn mặt cô thấy trước lúc ngất đi.

- Em thấy trong người thế nào rồi?

Phương Ly ngơ ngác nhìn sự biến đổi trong biểu cảm của anh, ban đầu là vui mừng, sau đó ánh mắt ảm chứa biết bao nỗi buồn

- Anh xin lỗi, tất cả đều là anh không tốt. Nhưng trước tiên em hãy nghe anh giải thích chuyện của mẹ anh...

- Thật ra tối qua...chị Nhã Đình có gọi điện thoại cho em. - Cô cắn chặt môi, hơi nghiêng đầu

- Sao, cô ấy nói gì? - Giang Tuấn sực nhớ, buổi sáng mấy hôm trước Nhã Đình có hỏi xin số điện thoại của Phương Ly

- Chị Nhã Đình bảo ý định giấu mẹ anh việc anh về quê cùng em là của chị ấy, bảo em đừng trách anh nữa. Chị ấy còn nói, anh vì em mà cãi nhau với mẹ mình rồi uống rượu đến say khướt không biết gì cả. Từ lúc quen anh đến giờ chưa lúc nào thấy anh buồn đến như thế.

- Em không cho rằng là anh bảo cô ấy nói vậy sao?

- Không, anh không phải người như vậy, sẽ không lợi dụng những người mà mình yêu quý.

- Hình như, em có khả năng nhìn thấu người khác đấy. - Giang Tuấn nở một nụ cười, suốt những ngày qua chưa bao giờ anh ấy lòng mình nhẹ nhõm như thế - Vậy ra lúc sáng em không cho anh đi xuống phòng y tế không phải vì em còn giận mà là vì ở văn phòng có quá nhiều người, nhất là Lạc Anh cũng ở đó.

- Phải. - Cô gật nhẹ đầu

- Chúng ta giảng hòa nhé. Bây giờ anh đều suy nghĩ, những lời em nói trước lúc ngất đi...đều đúng cả. Xin lỗi em, sau này anh sẽ không thế nữa.

- Em cũng phải xin lỗi vì đã trách lầm anh. - Trầm lặng lúc lâu cô hạ giọng nói

- Ừ.

- Cảm ơn anh đã đưa em vào đây.

- Ừ.
- Nhưng sau này anh tuyệt đối đừng nói dối mẹ mình nữa.
- Ừ.
- Cũng đừng uống nhiều rượu, có hại sức khỏe lắm!
- Ừ.
- Còn nữa...
- Ừ.
- Anh còn chưa nghe em nói xong mà, sao đã ừ?

Khoé miệng anh nở ra một nụ cười lấp lánh tựa như ánh sáng phát ra từ những viên đá quý, sau đó vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô

- Chỉ cần em không giận anh nữa, dù em nói gì, anh cũng hứa với em

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ân nhân cứu mạng

Cốc...cốc...cốc - Giờ ra chơi, Minh Khải gõ cửa bước vào phòng hội trường

- Vào đi.
- Cậu thấy trong người thế nào rồi? Đã hết sốt hoàn toàn chưa? - Anh đến ngồi vào chiếc ghế đối diện Lâm Hạo
- Khỏe rồi, cảm ơn cậu. - Lâm Hạo ngược nhìn lên một cái rồi mắt lại dán chặt vào chiếc điện thoại trên tay, nghe âm thanh phát ra thì rõ ràng là từ một game nào đó
- Mình có chuyện muốn nói với cậu. - Minh Khải chậm rãi từng từ
- Vẫn đang nghe. Nói đi. - Lâm Hạo vẫn cái dáng vẻ không lộ cảm xúc.
- Chuyện này quan trọng, cậu dẹp cái điện thoại đi đã, nếu không mình không nói được.
- Được rồi. - Lâm Hạo để điện thoại sang một bên
- Cậu có nhớ một lần năm cấp hai đội bóng rổ của chúng ta bị xử thua cuộc do đối phương gian lận, cậu tố cáo họ ngược lại còn bị trọng tài mắng, thật ra trọng tài cũng đã bị bên kia dùng tiền mua chuộc rồi.
- Thế thì sao? - Lâm Hạo nhướn mày
- Ánh mắt cậu lúc đó rất đáng sợ, cứ như muốn nhào đến đánh một trận rồi ra sao thì ra. Cả đội bóng định khuyên can nhưng lại lo bị cậu đánh luôn nên sợ hãi lùi về sau.
- Cậu nói trọng tâm có được không? - Lâm Hạo bắt đầu khó chịu
- Đến trọng tâm rồi đây. Chỉ có mỗi Lăng Thiệu Dương bước lên, cô nhét vào tay cậu chiếc máy chơi game, nắn ni cậu mấy câu, rồi thì cậu tiến lại một góc bấm bấm và không còn chuyện gì nữa. Sau đó mình thấy là lạ nên đi hỏi thì biết được là mỗi khi cậu không thể khống chế cảm xúc của mình cậu sẽ chơi game để cố cân bằng lại.
- Rốt cuộc cậu muốn nói gì?
- Nghe bảo lúc mới sốt tình lại ở nhà mình cậu đã chơi game?
- Là do nhà cậu quá buồn chán không có chuyện gì để làm. - Lâm Hạo tức thì trả lời
- Khi nãy chuyện cậu cãi nhau với Giang Tuấn rồi đuổi cả cậu ấy và Phương Ly ra khỏi phòng họp mình cũng đã có nghe, và giờ cậu lại ngồi đây chơi

game.

- Trùng hợp thôi!

- Bình thường chẳng khi nào thấy cậu chơi, huống hồ là tập trung như thế.

- Chẳng lẽ lúc nào chơi game mình cũng phải báo cáo cậu?

- Lâm Hạo, có câu này, không biết cậu từng nghe chưa - Minh Khải chột hạ giọng - Có những thứ nếu chúng ta không biết trân trọng nó sẽ biến mất mãi mãi.

Không gian lặng thinh bất chợt ập đến, mỗi người con trai đều đuổi theo một suy nghĩ.

- Tại sao cậu lại nói chuyện này với mình? - Một lúc sau Lâm Hạo lên tiếng

Nét mặt Minh Khải căng đầy phiền muộn, nở nụ cười dù trong lòng không hề thấy vui

- Bởi vì... mình không phải là người không có được hạnh phúc thì sẽ tìm cách ngăn cản người khác có được hạnh phúc đó.

Minh Khải nói rồi rời khỏi, chỉ còn lại Lâm Hạo trong căn phòng trống vắng.

Anh khẽ nhắm mắt, tâm trạng phức tạp, tay càng siết chặt hơn.

Rốt cuộc dạo gần đây anh bị gì thế này, sao cứ nhớ đến cảnh tượng cô gái đó ôm Ân Ân khóc nức nở ở cửa tiệm quần áo, rồi bây giờ lại thêm bên tai vang vọng những câu nói vào cái hôm anh ngắt đi.

Và cả khi này... giây phút nhìn thấy vẻ bất ổn của cô, cứ như lý trí bị nhấn chìm, anh đột nhiên không sao kiềm chế nổi bản thân nên đã có hành động như vậy, thái độ như vậy dẫu là ở trước mặt bao nhiêu người.

Nghĩ không thông, Lâm Hạo lấy điện thoại trên bàn tiếp tục chơi game.

"Có những thứ nếu chúng ta không biết trân trọng nó sẽ biến mất mãi mãi"

.....

--Một tuần sau---

Kết thúc buổi học, khi đang thu xếp sách vở chuẩn bị ra về thì màn hình điện thoại hiển thị tin nhắn được gửi đến. Thấy dãy số lạ Phương Ly không khỏi thắc mắc.

- [Hãy mau đến hồ bơi phía sau trường, có chuyện quan trọng.]

- [Ai vậy?] - Cô nhắn lại

Chưa đầy một phút đã có trả lời phản hồi

- [Tôi là người biết anh hai đã mất tích của cô đang ở đâu. Nếu cô không đến thì sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại anh ta nữa. Cho cô 5 phút.]

Anh hai...

Tay Phương Ly run rẩy cầm không vững chiếc điện thoại.

Ban đầu cô cũng nửa tin nửa ngờ. Nhưng mặc kệ, cho dù chỉ có 1% hy vọng cũng phải thử.

Phương Ly bỏ vội sách vở vào cặp không kịp khóa xong đã ba chân bốn cẳng chạy vụt đi mà không biết phía xa bên ngoài cửa lớp ánh mắt đen sẫm dõi theo mình, không nhận được mà bật cười thích thú vì sắp có một con cá sa lưới.

.....

Vừa đến hồ bơi Phương Ly đã đảo mắt nhìn xung quanh.

Hoàn toàn vắng tanh, chỉ có âm thanh sóng nước chảy dềnh dàng.

Cảm giác ớn lạnh ập tới cứ như là có ai đứng đằng sau đang nhìn mình, cô cũng có chút sợ sợ, nghĩ là người vừa nhắn tin đã đến nhưng khi quay lại nhìn thì chẳng thấy ai. Vài lần như thế thì cô không còn quay lưng lại nữa.

- Chắc là bị người ta đem ra đùa giỡn rồi, không biết ai mà ác đến như vậy?

Hơn năm phút trôi qua, Phương Ly bực mình lắm lắm, xong thì cất điện thoại vào cặp để về nhà. Cô không hề hay biết rằng có người đang nhẹ nhàng tiến về phía mình, hai cánh tay giờ lên một cách mờ ám.

- Á...

Người đó một chút do dự cũng không có, thẳng tay đẩy người cô lao xuống hồ nước xanh thăm lạnh lẽo. Cô cố gắng vùng vẫy nhưng không ăn thua bởi vì cô vốn không biết bơi.

Người con gái đứng trên thành hồ bật cười khanh khách đầy thỏa mãn

"Mày đúng là muốn tìm anh mày đến phát điên rồi, tao chỉ cho, chết rồi thì có thể gặp lại nhau đấy."

"Để xem sau này mày còn dám động đến con trai trong trường nữa không? Tạm biệt nhé!"

Phương Ly muốn kêu cứu nhưng lại bị nước nhấn chìm xuống, nước sặc hết cả vào mũi và miệng, ra sức vùng vẫy trong vô vọng, một hồi không còn hơi sức nữa.

Trong lúc cô nghĩ cuộc đời mình chắc là kết thúc tại đây thì đột nhiên cảm giác được có người nhảy xuống, dùng cánh tay vờn lấy nắm chặt cánh tay cô... Là ai vậy?

.....

Lúc tỉnh lại cô đưa mắt nhìn một lượt thì thấy mình đang nằm ở một nơi xung quanh chỉ một màu trắng xóa.

Lại là bệnh viện, cô ghét nơi này nhưng sao số phận cứ gắn chặt cô với nó.

À không, đây không phải bệnh viện mà là phòng bệnh đặc biệt của An Hoa.

Bộ đồng phục trên người đã được thay bằng bộ quần áo khô ráo.

- Con tỉnh lại rồi sao, có thấy đau đầu chóng mặt ở đâu không? - Một cô y tá lại gần hỏi thăm

- Dạ con không sao, nhưng mà sao con ở đây vậy cô?

- Có một bạn nam đã cứu và mang con vào đây, bạn ấy bảo lát nữa sẽ quay lại xem con thế nào.

- Dạ con cảm ơn cô.

- Con nên cảm ơn bạn nam ấy mới phải, với lại lần sau đừng có đi đứng bất cẩn để trượt chân ngã xuống hồ nữa nghe chưa? - Cô y tá nói rồi xoay người đi

Bất cần sao? Rõ ràng là có người âm mưu hãm hại cô mà.

Trong trường này có biết bao nhiêu đứa con gái muốn cô chết đi, nên dù có cố đoán thì cũng không đoán được.

Cánh cửa phòng y tế được đẩy ra, có người bước đến bên cạnh giường cô, ân cần hỏi

- Cô bé, em tỉnh rồi à?

Một giọng nói ôn hòa vang lên, trước mặt cô là một nam sinh cao ráo khoác lên mình bộ đồng phục của trường. Gương mặt tựa như thiên sứ, mái tóc nâu hạt dẻ rũ xuống, nét mặt hài hòa, sống mũi cao, trên cổ còn đeo thêm một sợi dây chuyền hình thập tự giá lấp lánh.

Trên tay anh cầm một đồng xu và đang tung nó lên rồi bắt, vài lần như thế.

Phương Ly giật mình khi chợt nhớ đến anh hai, anh hai cô lúc nhỏ... rất thích chơi trò này.

- Chào anh. - Phương Ly khẽ gật đầu - Là anh cứu em à?

- Phải, anh là học sinh mới chuyển trường, muốn đi tham quan một chút nào ngờ lại phát hiện ra em. May mắn cho em là gặp được anh đấy! - Chàng trai mỉm cười rất tươi

- Cảm ơn anh nhiều lắm.. thật sự rất cảm ơn anh. - Cô hơi cúi đầu

- Phải rồi, anh tên Phương Minh Vũ, em tên gì?

- Anh vừa... nói... anh là... - Rầm một tiếng như sét đánh ngang tai, Phương Ly thất kinh mở to mắt, lắp bắp không ngừng

Phương Minh Vũ là tên của anh hai mà, người này... trùng tên với anh hai.

- Em sao vậy? Không lẽ tên anh đẹp quá hả? - Minh Vũ trêu chọc - Có rất nhiều người đều bảo như thế đấy!
- Anh...cho em hỏi anh bao nhiêu tuổi rồi? - Phương Ly trong lòng rối loạn vô cùng
- Anh 18 tuổi, mới chuyển trường về học lớp 12A2.
- Vậy lúc nhỏ anh sống ở đâu? Trong nhà anh có những ai? - Ngay cả tuổi cũng giống khiến tim cô đập nhanh như muốn vỡ ra, run rẩy hỏi tiếp
- Nếu em muốn theo đuổi anh thì cứ nói một tiếng, anh vẫn chưa có bạn gái. - Chàng trai bật cười
- Anh hiểu lầm rồi, em không phải là có ý đó. - Tay cô xua liên tục

Chàng thanh niên khẽ lắc đầu. Anh đã gặp qua không biết bao nhiêu cô gái rồi, dạng nào cũng có. Có điều cô bé trước mặt đây quả là rất dễ thương, thoát mới đầu nhìn trông không nổi bật lắm nhưng càng nhìn càng thấy có nhiều điểm rất thu hút, hơn hàng tá con gái mặt mày son phấn khác, nhất là ở cái trường toàn mấy cô thiên kim tiểu thư đồng đánh nhìn đến phát chán này.

- Em cho anh xin số điện thoại nhé!
- Sao ạ?
- Khi nào rảnh em phải trả ơn anh chứ. - Minh Vũ nháy mắt, khuôn mặt tuấn mĩ nở nụ cười có thể làm say chết bao nhiêu cô gái nhưng anh không ngờ nó lại không có tác dụng với cô gái trước mặt - Với lại em cũng muốn biết thêm về anh mà, đúng không?

Hình như...người con trai này biết được cô đang nghĩ gì thì phải?

- Em tên Phương Ly, lớp 10A11...

Cô đang nói thì cổ tình đứt quãng, nín thở, âm thầm chờ đợi một phép màu...

- Trùng hợp thật, thế thì chúng ta có cùng họ rồi.

Rốt cuộc...phép màu cũng không xảy ra...

8 năm rồi, ông trời vẫn chưa có ý định chiếu cố đến cô...

- Có gì anh cứ đến tìm em, em nhất định em sẽ trả ơn cho anh một cách đàng hoàng tử tế. - Phương Ly cúi đầu để che giấu đôi mắt long lanh ươn ướt của mình - Xin lỗi nhưng bây giờ trễ rồi, em phải về nhà, cảm ơn anh lần nữa vì đã cứu em

- Hay để anh đưa em về?!
- Không cần đâu ạ, em đã phiền anh nhiều rồi, em có thể tự về được.

Cô ôm lấy cặp sách rồi rời đi.

Phương Minh Vũ dán chặt đôi mắt vào bóng lưng xinh đẹp đến khi khuất dạng, đôi môi nở một nụ cười thích thú

"Cô bé đáng yêu, chúng ta sẽ mau chóng gặp lại nhau thôi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lại được tặng hoa hồng

Lại một buổi tối bắt đầu khi vạn vật chìm trong ánh sáng mờ nhạt huyền ảo của ánh trăng trên cao. Phương Ly đang cố giải quyết đồng bài tập thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

- Em mau xuống nhà đi, có khách đến tìm em kìa! - Chị Cẩm bước vào chớp mắt tinh nghịch, mỉm cười nói với cô
- Há? Ai vậy chị?
- Một cậu thanh niên...đẹp trai lắm ấy, tên cũng đẹp nữa, mặc đồ hiệu, chân dài, lưng thẳng...

- Stop! - Phương Ly hô to một tiếng cắt đứt những câu miêu tả có đến năm sau cũng không biết được là ai - Chị chỉ cần nói em anh ấy tên gì là được rồi!

- À, tên Vũ, Phương Minh Vũ.

Phương Ly giật bắn người. Là anh ấy!

Sao anh ấy lại đến tận đây tìm cô thế, còn là buổi tối thế này. Chẳng phải lúc trưa đã nói rõ nếu có cần gì cứ đến lớp tìm cô mà.

- Thôi em mau xuống đi, để người ta đợi không hay đâu.

Phương Ly gật đầu, gấp sách vở lại bước theo chị.

Cô thật sự không dám tin ân nhân cứu mạng của mình đang ngồi trên ghế sofa, đối diện là chị Gia Mỹ. Anh ăn mặc bảnh bao, đáng về lịch sự đường hoàng, vui vẻ trò chuyện như con rể lần đầu ra mắt ba mẹ vợ.

Vừa thấy cô Minh Vũ đã nhanh đứng dậy tiến tới gần, nở nụ cười thật nhẹ nhưng cũng thật quyến rũ, sau đó hơi cúi người chìa ra bó hoa hồng đỏ được gói lại cẩn thận

- Tặng cho em này.

Những giúp việc đứng lấp ló hóng chuyện không khỏi trầm trồ

"Oa...lãng mạng quá!"

"Ừ, tuyệt thật, người đã đẹp hoa càng đẹp hơn."

"Bó hoa to như vậy, chắc tốn nhiều tiền lắm."

- Anh nói sao, anh...anh...tặng cho em? - Phương Ly mở to mắt, vừa bất ngờ vừa kinh ngạc lại có chút lo lắng không hiểu vì sao

- Phải. Mà em có bận gì không, anh muốn mời em cùng ăn tối. - Giọng anh êm ái như bản nhạc piano, xung quanh lại ồ lên

- Thôi...em không nhận được đâu! - Cô khó xử lên tiếng

- Sao vậy, em không thích hoa hồng à? Thế em thích hoa gì, anh sẽ đi đổi lại.

- Em...

Không, Phương Ly thích hoa hồng lắm, rất thích là đằng khác, nhưng sao giờ phút này đây đôi bàn tay cô cứng ngắc chẳng muốn chìa ra, lại cũng chẳng hề có cảm giác ngại ngùng hay tim đập mạnh như cái lần...

Thật kì lạ!

- Anh đừng làm thế em ngại lắm, lúc trưa anh đã cứu em mà em chưa kịp trả ơn anh gì cả, giờ còn nhận quà thì coi sao được. - Phương Ly lịch sự từ chối - Với lại em có hẹn với bạn rồi nên không thể ăn tối với anh được!

Phương Minh Vũ hóa đá.

Cô bé này có phải là người bình thường không, được một người đẹp trai đường hoàng như anh đến tận nhà tặng hoa, mời dùng bữa mà không ngạc nhiên cũng chẳng xúc động, lại thẳng thừng từ chối.

Chỉ là một giúp việc chứ có phải thiên kim tiểu thư gì đâu chứ, đến mấy cô tiểu thư kia còn không thế này.

Trong lòng anh dâng lên cảm giác thật khó chịu, lần đầu tiên trong đời thất bại mà còn bề mặt như vậy.

- Thế thì để lần sau vậy, nhưng hoa này em cứ nhận đi, anh đã cố công chọn những bông hoa tươi nhất đấy. - Phương Minh Vũ nở nụ cười hòa hoãn

Mấy giúp việc xung quanh luôn miệng thêm vào "nhận đi nhận đi", vài người trong lòng lại nghĩ "con bé này, nhận rồi cho chị cũng được", Phương Minh Vũ thì gương mặt đầy mong đợi, thôi thì nhận để nhanh chóng kết thúc chuyện này vậy.

Lúc quay lưng lại, khóe miệng của Phương Minh Vũ nhếch lên một đường mạnh mẽ.

"Cứ chờ đó đi, nhất định anh sẽ khiến em phải quỳ xuống cầu xin được làm bạn gái anh."

- Trông em có vẻ không hứng thú với số hoa này nhì, thế cho chị nhé! - Chị Gia Mỹ đợi Phương Minh Vũ đi khuất hẳn lại gần cô lên tiếng

- Dạ, nếu chị thích thì chị cứ lấy đi.

Gia Mỹ phì cười rồi nói

- Khai thật đi, cái cậu tặng em bầy bông, có phải em đang quen cậu ta không, nên mới lạnh lùng với cậu này như vậy.

- Chị nói cái gì vậy? - Phương Ly giật nảy mình, các dây thần kinh co co giật giật

Gia Mỹ nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ý cười

- Chứ gì nữa, bầy bông hồng không biết ai tặng em vào cái hôm Valentine em cứ thay nước liên tục, hoa héo cũng không nỡ bỏ còn treo trong phòng làm hoa khô, còn ở đây cả bó đồ rực mà chẳng tay cho chị không thèm chớp mắt lấy một cái. Đúng như câu hoa đẹp còn do người tặng mà.

- Không phải, không phải, vì đó là lần đầu tiên em nhận được hoa nên mới thế...chị...chị...chị tuyệt đối không được đem chuyện này nói cho "người ta" nghe nhé.

Phương Ly quýnh quýnh xua tay lia lịa, xong rồi thì ba chân bốn cẳng chạy lên phòng bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Gia Mỹ đứng tại chỗ, ngơ ngác không hiểu

"Người ta mà con bé nói là ai nhỉ?"

Ngay lúc đó Lâm Hạo cũng đi chơi bóng rổ về đến. Đạo gần đây buổi tối anh cũng có chơi, nhưng chỉ một lát là về chứ không quá sức như trước kia nữa.

- Em chồng em chồng, lại đây mau lên! - Gia Mỹ thấy anh liền mừng rỡ ngoắc tay gọi lại

- Chuyện gì vậy chị?

- Em xem có đẹp không nè! - Gia Mỹ phe phẩy bó hoa trước mặt Lâm Hạo

- Chị gọi em chi để hỏi cái này thôi à? Lâm Huy tặng chị? - Lâm Hạo chỉ liếc sơ một cái rồi thôi

- Anh hai em đòi nào lãng mạn được như vậy. - Gia Mỹ bĩu môi

- Vậy là của người khác tặng chị?

- Không, là của một cậu thanh niên tên Vũ đến tận đây tặng Phương Ly đấy, còn mời con bé ra ngoài ăn tối nữa mà nó lại từ chối. Sao cậu ấy không mời chị nhỉ, chị nhất định sẽ đồng ý ^^

Có đánh chết Gia Mỹ cũng không nghĩ Lâm Hạo cất ngang lời mình bằng hai chữ "chương mắt", Gia Mỹ thấy lo sợ cho vận mệnh của bó hoa nên đem giấu sau lưng.

Lâm Hạo sắc mặt đen lại, còn trừng một cái rồi đi thẳng lên phòng.

Gia Mỹ lắc đầu trầm nghĩ

"Thằng này, mới đi đánh nhau với ai về à?"

.....

Như lời đã hẹn vào mấy hôm trước, đúng 8h tối Giang Tuấn đến đón cô. Dọc đường cô hỏi đi đâu anh đều bảo là đến nơi sẽ biết, nhưng cô có linh cảm hôm nay anh không vui như thường ngày.

Chiếc xe nhanh chóng di chuyển đến một căn biệt thự xa hoa.

Đập vào mắt Phương Ly lúc vừa vào cổng là một đài phun nước nhân tạo rất to, khúc xạ dưới ánh đèn làm cho dòng nước chảy ra lung linh huyền ảo hơn vào buổi đêm và cả một rừng hoa đang tỏa sắc.

Đây chẳng phải là nhà anh sao?

- Sao anh lại dẫn em đến đây?

Giang Tuấn mở cửa kính nhưng không bước xuống, cùng cô yên lặng ngồi trong xe, ánh sáng xung quanh chiếu rọi lên gương mặt an tĩnh của anh.

- Mẹ của anh...trước cái lần đến trường đã cho người gọi em đến gặp riêng rồi đúng không? - Anh nhắm mắt mấy lần mới lên tiếng

- "... - Phương Ly không trả lời, bầu không khí im lặng bao trùm.

- Em không cần phải giấu diếm nữa, anh biết cả rồi, tại sao em lại không nói cho anh biết?

Phuong Ly chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nở nụ cười nhạt bình thản nói

- Mẹ của anh chỉ lo lắng cho anh nên gọi em đến hỏi thăm về anh thôi, em thấy cũng không có gì nên mới không nói.

Đôi lúc anh thật sự rất khâm phục sự ương bướng của cô. Anh không muốn nhìn thấy cô khóc nhưng lại càng ghét nhìn thấy cô lúc nào cũng mạnh mẽ trước anh, gặp chuyện đau khổ ảm ức gì cũng không tìm đến anh, hơn nữa chuyện này còn có liên quan trực tiếp đến anh.

- Em có biết mẹ anh chính là vì những tin đồn mà Phuong Du đã gieo rắc nên mới có thành kiến và đối với em như thế không?

- Em... biết.

- Em thì giỏi rồi, cái gì cũng biết nhưng lúc nào cũng tự mình chịu đựng tổn thương. - Giọng anh đầy kiên quyết - Theo anh vào trong đó giải thích với mẹ anh.

- Em thấy không cần đâu, dù sao cũng là mẹ anh mà.

Tay Giang Tuấn siết chặt thành nắm đấm đập mạnh vào ghế.

- Chẳng lẽ em muốn cả đời này mình phải chịu oan ức, vốn dĩ không làm sai vẫn bị người khác hiểu nhầm à? Ngẩng cao đầu vào trong đó với anh.

Giang Tuấn nói được làm được, không cho cô cơ hội để phản kháng nữa, mở cửa kéo tay cô tiến thẳng vào nhà.

Anh bảo người giúp việc gọi mẹ anh trên lầu xuống.

Giang phu nhân vừa nhìn thấy cô từ xa thì ánh mắt đã bùng lên tia lửa giận.

- Cháu... chào cô... - Phuong Ly hết sức lịch sự cúi người

Bà dù giận vẫn cố giữ khí chất điềm đạm của một phu nhân cao quý, nhìn về ghế sofa trước mặt

- Ngồi đi rồi chúng ta cùng nói chuyện.

Giang Tuấn bắt đầu thuật lại cho bà sự hiểu lầm về việc nhờ cô đóng giả Nhã Đình, cả lần nói dối về quê, rồi cả việc ăn cắp ở nhà Phuong Du.

Ánh mắt Giang phu nhân không chút lay động.

Không khó nhận ra, đỉnh điểm của sự chán ghét một người chính là coi sự tồn tại của người đó có cũng như không, không muốn nghe, không muốn biết cũng không muốn quan tâm chuyện về người đó.

- Giang Tuấn, lúc còn nhỏ mẹ luôn dạy con không được nói dối, hôm nay thấy con thế này mẹ thật sự rất buồn, rất thất vọng, cảm thấy có lỗi với ba con quá. - Lát sau bà nhấp ngụm trà rồi chậm rãi mở miệng

Phuong Ly vừa nghe đã hiểu, nhất định bà đang nghĩ rằng cô bắt Giang Tuấn biện minh cho mình và cho rằng những lời anh nói đều là cô bảo anh nói thế.

Bàn tay cô siết chặt, thu hết can đảm, đứng dậy

- Xin cô tin cháu, cô chính là thần tượng lúc nhỏ của cháu và mẹ cháu, cháu rất kính trọng và ngưỡng mộ cô, chưa bao giờ nghĩ sẽ làm cô buồn, mọi chuyện...

Chát giọng phần nộ được cất lên

- Những lời này cứ để dành nói cho Giang Tuấn nghe thì tốt hơn. Dù cháu nói gì nó cũng sẽ nghe và hết lòng tin tưởng thôi, không giống như kẻ làm mẹ này, lời nói không chút giá trị với nó.

- Cô... cô đừng nghĩ như thế, trong lòng Giang Tuấn cô mãi là người mẹ mà anh ấy yêu thương và quý trọng nhất.

Hừ. Đã đến tận đây để cô tình chọc tức bà mà còn làm ra vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện. Hạng con gái thế này chính là khó lường nhất.

- Ta thấy cháu sau này nên đi làm diễn viên đi, tài năng như vậy không khai thác thì uổng phí lắm. - Bà hừ nhạt một cái

- Mẹ. - Giang Tuấn gọi to một tiếng nhưng dường như bà vẫn không hề có ý định dừng lại

- Sau này mẹ không muốn nhìn thấy con bé này ở đây nữa, nếu không người đi sẽ là mẹ.

Nét mặt Phuong Ly cứng đờ, nước mắt tủi thân như muốn phá vỡ sự kiên cường mà chảy ra ngoài.

Đối với cô Giang phu nhân là một người đặc biệt vô cùng.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau ngoài đời thực, cô vô ý gọi bà là mẹ, nhưng nào ai biết trong giây phút ngắn ngủi đó khi tiếng mẹ được phát ra trái tim bé nhỏ của cô như có một dòng nước mềm mại chảy qua, ấm áp hạnh phúc vô cùng.

Và cũng không hiểu tại sao mỗi khi đứng trước sự thờ ơ lạnh nhạt hay những câu chỉ trích của bà là tim cô lại đau thắt đến vậy, cứ như một đứa con gái bị chính mẹ ruột mình ghê lạnh không tin tưởng, rất đau khổ, rất uất ức, rất muốn ôm lấy bà và bảo cô không phải như thế.

Phuong Ly nhắm mắt lại, ngẩng mặt lên để cổ ngăn hai dòng lệ chảy ra.

- Để anh đưa em về. - Giang Tuấn đặt tay lên vai cô, lòng anh đau xót, anh không nghĩ mẹ anh lại thế.

- Ba con sắp về rồi, cả nhà chúng ta phải dùng cơm, để mẹ cho người đưa nó về, con không cần phải đi đâu. - Giọng bà lạnh lùng đến cực hạn

- Con đưa cô ấy về nhà rồi sẽ quay lại ngay, ba mẹ cứ dùng cơm trước đi.

Giang Tuấn kiên quyết một câu, bàn tay anh vươn ra nắm lấy cổ tay cô. Phuong Ly ngẩng đầu, định gạt ra nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, giằng co một hồi cô cũng chịu thua.

Ngay lúc cả hai quay lưng lại đi được chừng hai, ba bước thì nghe âm thanh rất to vang lên từ phía sau.

Ban đầu là tiếng ly tách rơi xuống sàn vỡ nát đầy giận dữ, sau đó là tiếng la hét của giúp việc trong nhà

"Phu nhân, phu nhân"

"Thiếu gia, phu nhân ngất xỉu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đi nhằm phòng

Giang Tuấn hốt hoảng thả tay cô, chạy ngay đến đỡ người mẹ mình dậy sau đó thì cuống cuồng ấn số gọi xe cấp cứu.

Sắc mặt Phuong Ly trắng tựa tờ giấy, tay chân run rẩy, hơi thở gần như đứt quãng.

Là cô...

Đáng lý ra cô nên xuất hiện ở đây, không nên nói những câu đó, càng tuyệt đối không được cho Giang Tuấn đưa mình về.

Nếu thế...Giang phu nhân đã không tức giận đến mức ngất đi thế kia.

Mọi chuyện đều là lỗi của cô...

Lỗi của cô...

Quay người lại, cô điên cuồng chạy khỏi biệt thự Giang gia, mặc cho cả người lao đảo như muốn đổ nhào xuống, mặc cho đôi chân yếu ớt không biết sẽ đưa mình đi đến nơi nào, mặc cho tiếng Giang Tuấn gọi tên cô vang vọng phía sau.

Đêm đen thăm thẳm như nuốt chửng bóng dáng nhỏ bé.

Giữa đường vấp té cô vẫn cố đứng dậy tiếp tục chạy. Trời càng về khuya gió càng lạnh buốt đến thấu xương, mồ hôi ứa ra được làn gió tạt qua mang lại cảm giác vừa nóng vừa lạnh, đôi khi cả người run lên bần bật.

Và rồi...đến khi chẳng còn chút sức lực nào, cô thần thờ lê từng bước chân khắp con phố.

"Xem kia"

"Xem kia"

"Đẹp quá đi!"

Những người đi đường tùm lại một chỗ, tiếng bàn tán xung quanh vang lên rất to đã đánh thức cô. Phương Ly dùng chân, theo hướng tay của họ mà ngoài đầu sang bên phải.

Cô giật mình ngờ ngàng.

Nơi này...chẳng phải là quảng trường Hy Vọng!

Sân khấu đẹp rực rỡ được dựng lên để chuẩn bị cho buổi biểu diễn được mong đợi nhất mỗi năm vào ngày mai, ánh đèn lung linh chói mắt.

Ai cũng dùng chân thật lâu, không ngừng kinh ngạc và thán phục trước vẻ lộng lẫy của nó.

Thật xứng tầm là nơi tỏa sáng của những ca sĩ nổi tiếng.

Nhớ ra rồi, một nguyên nhân nữa khiến bản thân luôn có cảm giác gần gũi với Giang phu nhân đó là kể từ năm lên mười cô luôn mơ cùng một giấc mơ, là được cùng với bà đứng trên sân khấu của quảng trường này cất tiếng ca cho hàng nghìn khán giả ở dưới.

Bàn tay yếu ớt vươn ra giữa không trung...

Đôi mắt long lanh tuyệt đẹp như sương đêm hướng về xa xăm.

Liệu ngày nào đó...cô có thể chạm vào thứ ánh sáng rực rỡ ấy!

.....

Về đến biệt thự Lâm gia, chị Cẩm vừa ra mở cửa đã luôn miệng

"Trời, sao em về trễ quá vậy?"

"May là thiếu gia đã đi ngủ từ sớm rồi đấy!"

"Mặt em sao vậy? Có phải là gặp chuyện gì rồi không?"

Mặt cô lúc này đã đỏ hoe, mũi cũng đỏ vậy mà vẫn cố không khóc ra thành tiếng.

Khóc trong cảm lạnh chính là cố hết sức để kiềm nén nỗi đau chứ không phải không đau.

Có khi...nó còn đau hơn bình thường gấp mấy lần.

- Không...em không sao, em...đi ngủ đây.

Gắng nói xong câu đó Phương Ly bước lên phòng, nhẹ nhàng mở cửa rồi đóng cửa lại để không làm phiền bé Ân đang ngủ.

Đến đèn cũng không thềm bật, quần áo cũng không thay, cô cứ thế mò mẫm đến thành giường rồi trèo lên, nằm sát mép, kéo cao chiếc mền che khuất cả khuôn mặt.

Những tiếng nức nở nghẹn ngào nơi cuống họng dường như chỉ chờ giây phút này để thoát ra ngoài. Cả người Phương Ly cuộn tròn lại, run rẩy khóc, nước mắt nhạt nhoà làm ướt đầm một mảng chăn.

Cô vốn chẳng phải mạnh mẽ gì cả, giống như phép thuật của nàng lọ lem sẽ tan biến vào thời khắc giữa khuya, còn cô...lúc màn đêm buông xuống, trở về bên chiếc giường cũng là lúc thoát ra khỏi chiếc vỏ bọc của mình.

Giá mà...bây giờ có một người để cô có thể tựa vào mà khóc thì tốt biết bao!

Thôi chết! Sao tự dưng lại quên mất...Ân Ân còn đang nằm ngủ bên cạnh.

Bật tung mền định chạy vào nhà vệ sinh để được khóc cho thỏa thích thì người bên cạnh chợt quậy, một âm thanh nhỏ nhỏ vang lên, sau đó...ánh sáng vàng dịu dịu từ đèn ngủ phủ lên chiếc giường.

Phương Ly giật mình thất kinh!

Ôi mẹ ơi!

Không đâu...thứ mà cô đang nhìn thấy bây giờ là ác mộng thôi !!!

Nhưng sao cô nhắm mở mắt mấy lần "con ác mộng" đó vẫn không biến đi???

- Sao...anh...ờ...á...ừm...

Biết cô định hết toáng nên đối phương đã đi trước một bước, một tay đặt ra sau gáy cô, tay còn lại bịt chặt miệng cô, giống như hành động của mấy tên bắt cóc hay mấy tên trộm đối với gia chủ khi bị phát hiện trong phim thường chiếu.

- Trước khi là thì làm ơn nhìn cho kĩ đây là nơi nào? - Đối phương gần giọng đáng sợ rồi xoay xoay đầu cô.

- H...um...

Phuong Ly đứng tròn. Thôi tất cả đều xong rồi!

Khi nãy do bận suy nghĩ chuyện đau buồn nên đi nhầm phòng, thay vì rẽ trái thì lại rẽ phải, còn không chịu bật đèn đã leo lên giường nằm nên mới xảy ra có sự như thế này.

- Bây giờ tôi thả tay, cô biết phải thế nào rồi chứ! - Anh trừng mắt nghiêm giọng

Cô gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi

- Ủa, rõ ràng khi nãy tôi đang nằm trong phòng mà. Ôi... lại nữa rồi, lần lúc tôi cũng hay MỘNG DU, anh bỏ qua cho tôi nhé.

Cô vốn định mở miệng tự thú để xin được khoan hồng nào ngờ lời nói thoát ra lại thành thế này !!!

Nhưng mà nghĩ lại thì lý do này cũng được đấy chứ!

Lâm Hạo trầm lắng nhìn gương mặt đầm nước mắt, anh vốn chẳng hề quan tâm đến cái gọi là lý do mà cô xuất hiện ở đây.

Hôm nay thấy trong người có chút không khỏe nên anh uống thuốc rồi đi ngủ sớm. Mơ màng nghe được âm thanh tiếng khóc, cứ ngỡ đó là mơ nhưng càng lúc nó càng to, càng chân thật.

Không hiểu sao...anh thấy lồng ngực mình nhức nhối như vậy, muốn mở mắt ra như vậy.

Thật không ngờ...

- Đừng có mà giả vờ nữa, mộng du mà biết mở cửa xong rồi đóng cửa lại sao? Chưa hết, bộ quần áo trên người cô là mới đi chơi về chưa thay, rõ ràng là thay vì về phòng mình thì lại đi sang đây.

Mặt Phuong Ly cứng đờ! Lần nào cũng bị tên này lật tẩy!

- Tôi đi nhầm phòng. Thật đấy! Mà cũng do anh cả thôi, đi ngủ mà sao không chịu khóa cửa. - Cô chống chế ngu ngốc

- Nhờ có cô tôi mới biết kể từ hôm nay mỗi khi ngủ phải khóa chặt cửa và chặn ghế trước cửa phòng.

- Anh...anh làm như tôi là hái hoa tặc không bằng ấy! Tôi thật sự là đi nhầm phòng mà!

- Thế sao lại đi nhầm phòng? - Lâm Hạo cất tiếng, không phải bằng chất giọng tra hỏi mà dường như chuyện anh muốn biết còn nhiều hơn như thế

- Tôi...tôi...

Cô không biết giải thích thế nào, vội vàng cúi đầu xuống, trong con lúng túng đưa tay quệt đi những giọt nước trong suốt đọng trên khóe mắt. Nhưng thật kì lạ, càng lau nó càng chảy ra...

- Anh cho tôi nợ, ngày mai...rồi tôi trả lời có được không? - Giọng nói lúc này đã lạc hết cả đi - Còn nữa...cho...tôi mượn...

Cô còn chưa kịp nói được hết câu Lâm Hạo đã bắt ngờ đưa tay ôm cô vào lòng.

Anh...rất hiểu cô.

- Cứ khóc đi. Đầu phải tôi chưa thấy cái bộ dạng xấu xí của cô lúc khóc. Vội lại...phòng này cách âm.

Nước mắt lại một lần nữa vỡ òa, từ tiếng thút thít của sự kiềm nén bỗng trở thành tiếng gào khóc.

Không còn quan tâm đến không gian, thời gian, bộ dạng lúc khóc có thật xấu xí lắm không hay người mình đang ôm lấy là ai, cô cứ thế đem hết mọi uất ức trút ra ngoài.

Tại sao vậy? Đã từ rất lâu rồi, cảm giác an toàn đối với cô là một thứ cực kỳ xa xỉ, vậy mà hôm nay lại có thể cảm nhận được.

Rồi lại chợt nghĩ, cô có thể khóc trước mặt anh, nhưng không biết đến khi nào anh mới có thể cười thoải mái trước mặt cô?

Lâm Hạo đưa mắt nhìn xuống người con gái đang khóc, một cảm giác lên trong lòng.

Có lẽ...

Anh còn có thể được hạnh phúc chăng...

Loại hạnh phúc mà anh cứ ngỡ mình sẽ mãi không còn chạm tay tới nữa...

Nhưng mà...

.....

Sáng hôm sau, Phương Ly đến trường với một khuôn mặt chẳng khác gì gấu trúc, cả đêm qua hầu như chẳng ngủ được tí nào. Vì không muốn đối mặt với Lâm Hạo nên cô đã dậy thật sớm, chưa kịp ăn gì đã vội phóng đi học.

Đầu giờ, lớp trưởng Vũ An chạy vào thông báo tiết thể dục của lớp bị đổi, sẽ cùng sân và chung một giờ với lớp 12A1.

Trong khi cả lớp rần rần vỗ tay hoan hô thì Phương Ly lại thấy lo lắng, trong lòng dâng tràn nỗi bất an không biết do đâu.

Lâm Hạo đi chung với anh Thiếu Dương, cô đi chung với Ngọc Mai. Ngọc Mai gọi tên anh Thiếu Dương thì "người đi cùng anh ấy" cũng vô tình quay lại.

Bốn người, bốn cặp mắt cùng chạm nhau, chỉ có mình Phương Ly lại giả vờ như không thấy gì và tức khắc quay mặt đi hướng khác.

Người ta bình thân như không còn cô sao lại tránh né thế không biết.

Sau bài tập bóng chuyền mệt nhọc cũng đến giờ giải lao, cô cùng Ngọc Mai ngồi nghỉ trong một góc

"Triều Ngọc Mai, cẩn thận đấy." - Một bạn nữ đi ngang cười đầy ẩn ý - "Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!"

Không khó để hiểu, từ đầu sáng tin tức Giang phu nhân lại bị ngất xỉu nên không thể tham dự buổi biểu diễn mỗi năm một lần ở Quảng trường Hy Vọng được truyền đi khắp trường, và họ đưa ra kết luận không gì khác là bà bị sao quả tạ tên "Phương Ly" chiếu trúng.

Từ đó người bạn thân nhất của cô - Ngọc Mai không thoát khỏi việc "được mang ra cầu nguyện" cho tai qua nạn khỏi.

- Kệ cái đám người này đi, người nên cẩn thận là họ mới đúng đấy! Minh mà tức lên sẽ đạp cho mỗi đứa một cái nằm đo đất!

- Ngọc Mai, cậu... có cho rằng... mình rất xui xẻo không? - Phương Ly cúi mặt hạ giọng

- Ai bảo, ngược lại mình thấy rất may mắn mới được làm bạn cùng cậu.

- Nhưng mà...

- Nhưng cái gì? Từ lúc chúng ta chơi cùng nhau tới giờ tâm trạng mình luôn luôn tốt, được làm bạn gái của anh Thiếu Dương rồi thì chuyện tình cảm cũng không gặp chút trắc trở nào. Cậu đấy, phần chần lên được không? Đừng có để cái đám người kia đắc ý.

- Ủ, mình biết rồi.

Phương Ly lấy chai nước trước đó đem theo ngửa cổ ra định uống một chút

- Cậu khoan uống đã, để mình trước, mình khát muốn chết, hôm nay tự dưng lại quên mang nước.

Chất lỏng vừa vào cổ họng chưa được bao lâu Ngọc Mai đã thấy trong người có cảm giác khó chịu.

Chưa đến vài phút sắc mặt Ngọc Mai lập tức chuyển sang tái xanh, mồ hôi vã ra, không ngừng thờ dốc. Cô đưa tay lên ép lấy lồng ngực nhưng liền ngay sau đó ngã gục ra đất

- Ngọc Mai, Ngọc Mai, cậu bị sao vậy? Cậu mau trả lời mình đi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Trúng độc

- Ngọc Mai, Ngọc Mai, cậu bị sao vậy?

Mặc cho cô lay thế nào Ngọc Mai vẫn thế, không hề động đậy, hai mắt nhắm chặt.

- Cậu đừng giỡn với mình mà, giỡn vậy không vui chút nào đâu! - Phương Ly hoảng loạn thật sự

Lăng Thiệu Dương phía bên kia nhanh chóng chạy đến. Nhìn thấy lồng ngực Ngọc Mai phập phồng như không đủ hơi sức, hơi thở yếu ớt nên anh nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo cho cô, nhưng xem ra không ăn thua.

- Tất cả tránh ra! - Thiệu Dương hét to sau đó bế bạn gái mình đến bệnh viện, lòng anh như nóng như lửa đốt - Em cố gắng một tí đi, sẽ đến bệnh viện ngay thôi!

Phương Ly đứng dậy bật chạy đi nhưng bị Minh Khải cản lại

- Em kiểm chế bản thân một chút đi, có Thiệu Dương bên cạnh, Ngọc Mai sẽ không sao đâu.

- Nhưng mà...

- Giờ quan trọng nhất là em phải bình tĩnh lại. Nói anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ngọc Mai... Ngọc Mai sau khi uống nước xong thì bị như thế, em...

- Nước sao? Đưa anh xem! Chai nước này là của ai?

- Của... của em mang từ nhà... nhưng... trước khi đi... em cũng có uống mà...

Minh Khải mở nắp, đưa ngay chai nước lên mũi, chẳng có mùi vị gì cả, hoàn toàn như nước thông thường. Nhưng anh chợt nhớ ra bản thân từng nghe nói có một loại thuốc khi trộn với nước uống vào sẽ dẫn đến hô hấp khó khăn, không gây chết người nhưng làm bản thân từng cơn đau đớn.

Có khi nào...

Tạm thời đây chỉ là suy đoán nên chỉ có thể giữ trong lòng.

Xung quanh hướng mũi dùi về phía Phương Ly, bao nhiêu người là bấy nhiêu cặp mắt, ngoại trừ một số thấy hoang mang thì số còn lại tuân ra toàn lời cay nghiệt

"Lê nào... a... có kẻ âm mưu hại bạn của mình."

"Trời ơi không ngờ đấy!"

"Mình nghĩ không phải đâu, chính xác là do nó quá xui xẻo nên kẻ uống nước của nó cũng xảy ra chuyện."

"Phải rồi, nhìn mẹ anh Giang Tuấn xem, đang yên đang lành cũng tự nhiên lại nhập viện."

"Trời ơi từ từ này sao dám chung lớp nó nữa đây trời. Mình phải xin chuyển đi mới được."

"Cậu xin chuyển làm gì, kẻ phải đi là nó mới đúng"

"Phải!" "Phải!"

"Gây ra án mạng chứ chơi à?"

"Mà thôi, Triệu Ngọc Mai cũng chẳng phải tốt lành gì, còn chơi với nó nữa thì..."

- Án mạng gì chứ! Ngọc Mai sẽ không sao đâu, còn nữa, không cho các người nói câu ấy như vậy! - Đầu óc Phương Ly như muốn nổ tung, mắt nhòe đi, uất ức dùng hết sức lực hét lên

Bọn họ muốn chửi cô, xia xối mĩa mai hay trù ếm cô tất cả cô đều có thể chịu đựng, nhưng không được dùng những lời lẽ đó nói về người bạn thân nhất của cô.

- Các người yên lặng hết, không ai nói thêm câu nào nữa. - Lâm Hạo đi tới, uy nghiêm quét ánh mắt một lượt, họ không dám bàn cãi to nữa mà quay lại xì xầm với nhau

Một người con gái trong đám đông bật cười khúc khích trong bụng.

Dù không đi đúng như kế hoạch ban đầu nhưng biết đâu thế này lại tốt.

Một là nó sẽ bị vu oan là làm hại bạn mình, còn không thì bị trên dưới An Hoa nguyên rủa là kẻ xui xẻo. Hai là cho Triệu Ngọc Mai đó một bài học vì nhiều lần cản trở chuyện tốt của "chị ấy".

Một mũi tên trúng hai đích, "chị ấy" nhất định sẽ rất hài lòng.

Xem ra ngày con nhỏ này ở An Hoa được đếm ngược từ bây giờ rồi!

Có là thần tiên cũng không giúp được nó!

Phuong Ly hít một hơi rồi chạy như điên lao ra ngoài, trước mắt cô giăng làn sương mờ mịt, cô đưa tay lên bịt miệng lại để không phát ra tiếng nấc.

Một cánh tay bất ngờ vươn ra kéo cô lại rồi ôm vào lòng

- Được rồi, nơi này không có ai, em khóc thì cứ khóc đi.

Phuong Ly lúc này không kiềm chế được nữa, rúc vào lòng ngực Minh Khải mà khóc, cô khóc vì đau đớn thay cho Ngọc Mai, ông trời muốn gì thì cứ nhắm vào cô đi, tại sao những người bên cạnh mà cô yêu quý lại liên tục gặp chuyện như vậy.

Anh vỗ nhẹ lưng cô để an ủi. Dù xảy ra bao nhiêu chuyện nhưng trước giờ chưa thấy cô khóc nhiều thế này.

- Nghe anh nói đây, Ngọc Mai nhất định sẽ ổn mà.

- Không được, em phải đến bệnh viện, nhất định phải chờ Ngọc Mai tỉnh lại, cậu ấy... - Đôi mắt Phuong Ly nhạt nhòa trong dòng nước, cổ họng khô khốc, lòng ngực đau xót khó thở.

- Em cứ mất bình tĩnh thế này thì làm sao anh để em đi được!

Minh Khải thả tay ôm Phuong Ly ra rồi nhẹ nhàng lau thứ chất lỏng trong suốt chảy khắp mặt và hốc mắt của cô.

- Thôi được rồi, bây giờ anh dẫn em đi, nhưng em phải hứa là thật bình tĩnh cho anh, cũng không được tự trách bản thân, anh nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân thật sự Ngọc Mai bị như vậy.

.....

Ngọc Mai nhanh chóng được Thiếu Dương đưa đến khoa cấp cứu của bệnh viện nhà anh. Ngồi chừng một lát thì Phuong Ly và Minh Khải cũng đến.

- Anh Thiếu Dương, Ngọc Mai thế nào rồi? - Phuong Ly run rẩy đưa tay nắm chặt lấy cánh tay anh

- Em ấy đang cấp cứu ở trong đó, không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu...

Thiếu Dương luôn miệng lặp đi lặp lại hai chữ "không sao", chưa bao giờ anh sợ hãi điều gì đến thế.

Người con gái anh yêu đang ở trong căn phòng kín mít lạnh lẽo đó chưa rõ thế nào, còn anh thì chẳng thể giúp được gì.

Anh thấy mình thật vô dụng!

- Em thật sự xin lỗi, anh Thiếu Dương, tất cả đều tại em.

- Em đừng như thế, anh biết đó tuyệt đối không phải lỗi của em. - Lúc này Thiếu Dương đã bình tĩnh hơn, đưa tay vỗ vai cô

- Em đừng lo, bệnh viện nhà Thiếu Dương tập hợp toàn bác sĩ giỏi trong cả nước, Ngọc Mai nhất định sẽ không sao đâu. - Minh Khải cũng góp lời an ủi

Thời gian từng phút trôi qua đối với ba người ở bên ngoài dài như hàng thế kỉ. Vậy mà cánh cửa kia rốt cuộc vẫn đóng im lìm, ánh sáng đỏ rực của bóng đèn phòng cấp cứu vẫn không chịu tắt.

Dù là đứng hay ngồi đôi bàn chân Phuong Ly cũng tê cứng không có sức, hai tay đan vào nhau thật chặt, run rẩy. Cô thật sự rất sợ cảm giác chờ đợi thế này, chỉ biết cầu mong những điều tốt đẹp và bình an sẽ đến với Ngọc Mai.

Một lúc sau đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Ngọc Mai được các bác sĩ đẩy ra ngoài để di chuyển đến phòng bệnh khác.

- Cô ấy sao rồi bác sĩ? - Thiếu Dương khẩn trương nắm lấy tay bác sĩ

- Bác sĩ bạn tôi không sao chứ? - Phuong Ly cũng lo lắng

- Bệnh nhân uống phải chất độc, may mắn là được đưa đến bệnh viện kịp thời, giờ phải đợi bệnh nhân tỉnh lại và theo dõi một vài ngày, nếu không có gì thì có thể xuất viện. - Vị bác sĩ tháo chiếc khẩu trang ra, từ tốn nói

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn rất nhiều. - Phuong Ly cúi đầu, những giọt nước mắt hạnh phúc thì nhau rơi xuống khuôn mặt trắng bệch.

Thiếu Dương cũng vui mừng rồi rít, nắm tay bác sĩ lắc nảy cái tỏ ý cảm ơn.

- Anh đã nói Ngọc Mai sẽ không sao mà, em không cần lo đâu. - Minh Khải động viên cô

- Cảm ơn anh, may là có anh nhắc nhở em phải bình tĩnh.

- Khờ quá.

.....

Buổi tối khí trời lạnh lẽo, gió rít gào từng cơn, bầu trời mang một màu tối đen thăm thẳm.

Ngọc Mai mơ màng tỉnh dậy, cô cảm thấy mình vừa tỉnh giấc sau một giấc ngủ rất dài, cả người mệt mỏi, tay chân cũng không thể vận động bình thường.

Xung quanh là một mảng trắng xóa, còn có hai người một nam một nữ thì nhau la hét.

"Em thấy thế nào trong người rồi?"

"Cậu có khó chịu ở đâu không?"

"Triệu Ngọc Mai, em có nhận ra anh không?"

"Minh là Phương Ly nè."

- Bình tĩnh đi, người ta có phải chấn thương não đâu! - Ngọc Mai chạy mày, hơi thở vẫn còn yếu - Hai người có hóa thành tro em cũng nhận ra

- Em còn đùa được à, có biết anh lo lắng đến mức không buồn ăn uống, cũng không buồn đi vệ sinh gì luôn không?

- "..."

- Mà thôi, em tỉnh lại thì tốt rồi, nhận ra anh thì tốt rồi.

- Vậy thì... đợi em khỏe lại sẽ lại sẽ nấu món ngon cho anh ăn. - Ngọc Mai cảm động trù mến nhìn Thiếu Dương, gương mặt nhợt nhạt nở một nụ cười

- "..."

- Em tỉnh lại là được rồi, ăn uống thì không cần đâu, tuyệt đối không cần! - Thiếu Dương meo mào trong bụng

- Mà bác sĩ bảo em vừa tỉnh phải gọi để kiểm tra, anh đi rồi sẽ quay lại nhanh thôi. - Thiếu Dương vội vã ra ngoài

- Ngọc Mai, cậu không sao nữa mình thật sự vui lắm. - Những giọt nước mắt hạnh phúc của Phương Ly lăn trên má khi nào.

- Đánh nhau quen rồi nên cơ thể mình rất khỏe mạnh, chút ít thế này thì có nhằm nhò gì!

- Nhưng mình thật không biết vì sao lại thế, rõ ràng buổi sáng mình uống nước vào vẫn bình thường...

- Cũng có thể là do mình ăn bậy gì đó nên mới vậy, mà có khi nằm ở đây được ngủ thoải mái mấy ngày, khỏi phải học bài làm bài tập lại tốt hơn. Còn có cơ hội sai bạn trai làm cái này cái kia! - Ngọc Mai đánh trống lảng

Phương Ly phải thừa công nhận trong hết thấy những đứa con gái cô đã từng gặp Ngọc Mai là người mạnh mẽ nhất, dường như trong bất kì trường hợp nào, không có ai hay bất kì thứ gì có thể đánh gục được cậu ấy. Đến tận giờ phút này mà còn đùa được.

Nhưng chính những câu đùa ấy đã làm lòng cô thoải mái hơn rất nhiều.

Không phải như Ngọc Mai nói, cậu ấy may mắn được làm bạn với cô, mà ngược lại, cô rất may mắn khi có cậu ấy là bạn.

Một loại may mắn mà cả đời này cô sẽ luôn trân trọng!

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra, một bác sĩ chừng hai mấy tuổi, dáng người cao khoảng mét tám, vẻ ngoài sáng sủa, trông rất phong độ trong bộ blouse trắng bước vào

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Bạn gái của anh hai

Cứ tưởng đây là bác sĩ được anh Thiếu Dương gọi đến khám lại cho Ngọc Mai nào ngờ khám đâu chẳng thấy chỉ thấy anh ta đứng nhìn chăm chăm Ngọc Mai suốt.

Ảnh nhìn khiến hai cô gái nghi hoặc và có linh cảm kì lạ, sau đó là khó chịu.

- Sau khi em xuất viện hãy đến nhà anh cùng dùng cơm nhé!

Vị bác sĩ mở đầu bằng một câu khiến hai cô gái không tin mình vừa nghe thấy gì!

Bác sĩ tán tỉnh bệnh nhân ngay ở bệnh viện! Mời đến nhà trong lần gặp đầu tiên!

Ngôn tình chắc !!!

- Nhưng tôi không quen anh! - Ngọc Mai thấy khó tin, mắt tròn ngược lên.

- Nhưng anh quen em! - Vị bác sĩ nở nụ cười khó hiểu

- Anh... Tôi có bạn trai rồi, tình cảm rất tốt, còn lâu mới có chuyện tôi đến nhà anh dùng cơm - Ngọc Mai nói như dần mặt đồng thời gạt phăng ý định của người con trai đối diện - Nếu anh còn thể tôi sẽ yêu cầu đối bác sĩ khám cho mình đây!

Bác sĩ cười sảng sặc một tràng, cả hai lại không hiểu anh vì lý do gì mà cười.

Chạm dây chẳng? Chạm dây mà được làm bác sĩ bệnh nổi tiếng nhất thành phố??? Đây cũng đâu phải là bệnh viện tâm thần !!!

- Em là Ngọc Mai đúng không? Tính cách rất quyết đoán, ba anh mà gặp nhất định sẽ rất thích em

- Anh có bị sao không đấy! Ai muốn gặp ba anh?

- Anh tên Lăng Thiếu Kiệt, là anh ba của Lăng Thiếu Dương. Em không muốn gặp ba anh thì thôi vậy.

Sét đánh ngang tai!!

- Anh là... anh ba của anh ấy? Anh ruột? - Ngọc Mai như bị sốc nhiệt

Hai nhà quen biết nhau đã lâu nhưng thú thật cô chưa từng gặp vị "anh ba" này, chỉ nghe bảo anh ấy cái gì cũng giỏi, chỉ có tán gái là không giỏi. Anh Thiếu Dương từ nhỏ đã lấy anh làm mục tiêu phấn đấu.

Thật không ngờ anh ấy là người thích đùa như vậy, đúng là anh nào em đấy.

- Thế nào, nhìn không ra là anh em một nhà đúng không? Mấy anh em anh mỗi người một vẻ mười phần vẹn mười mà.

Ngọc Mai:"..."

Phuong Ly:"..."

- Thăng em anh cũng kì, có bạn gái mà cứ giấu giấu diếm diếm, thôi thì khi nào có dịp đến nhà cùng dùng bữa nhé! - Thiếu Kiệt nhiệt tình mời

- Anh ba đang nói gì em vậy? - Thiếu Dương lúc này mới mở cửa vào

- Nói gì đâu, trò chuyện với "em dâu tương lai" một chút thôi.

Mặt Ngọc Mai từ trắng chuyển sang hồng, phải thừa công nhận anh trai của Thiếu Dương nói chuyện thoải mái kinh khủng.

- Anh không khám thì đi ra đi cho người ta nghỉ, bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ đấy. - Thiếu Dương biết tính tình anh mình nên cố ý đuổi ra

- Anh cảm ơn em dâu tương lai cái đã. Hôm nay nhờ có em mà lần đầu tiên trong suốt mười tám năm thăng em trai lười biếng lờn bông này lớn tiếng tuyên bố muốn kế thừa truyền thống gia đình, muốn làm bác sĩ cứu người đấy. Anh còn tưởng bảo sắp đổ bộ vào nước ta rồi!

Thiếu Dương hốt hoảng định chạy tới bịt miệng anh mình nhưng không kịp, anh ấy quá nhanh quá nguy hiểm.

Ngọc Mai mặt hơi cuối xuống, rất ít khi cô có cảm giác bối rối như bây giờ.

- Em kệ đi, anh ba anh ế lâu năm nên cái gì cũng nói được. - Thiếu Dương lườm anh mình một cái

- Được rồi không đùa nữa, bây giờ anh về.

- Nói với ba giúp em là hôm nay em ở lại với Ngọc Mai. - Rồi Thiếu Dương quay sang Phương Ly, người ngồi ngoài cuộc nói chuyện này giờ - Hay em về chung với anh ba anh đi, nghỉ ngơi rồi mai còn đến trường

- Nhưng mà...

- Có anh ở lại với Ngọc Mai, em đừng lo gì cả. Cả ngày hôm nay em đã rất mệt rồi còn gì!

Phuong Ly tự ý thức được, anh Thiếu Dương ở lại chăm sóc Ngọc Mai nếu cô cũng ở lại thì kì quá, cản trở họ tâm sự. Nhưng cô với anh ba anh Thiếu Dương mới gặp nhau lần đầu tiên, như thế có tiện không?

- Em đừng ngại gì hết, coi như anh cho em quá giang, tiện đường mà. - Thiếu Kiệt rất lịch sự nói

Hừm...Anh ấy biết cô ở đâu sao, này giờ cô còn chưa nói gì mà!

Có thể là...anh Thiếu Dương trước đó có kể cho anh ấy biết.

- Vậy...làm phiền anh rồi! - Phuong Ly không còn cách nào từ chối đành nghe theo

- Chờ em ấy về thôi, đừng có tán người ta đấy nhé. - Thiếu Dương lên tiếng nhắc nhở

- Thằng này thật là...anh làm sao dám tán bạn gái bạn thân em.

"Bạn gái bạn thân em?" Phuong Ly tự hỏi anh Thiếu Kiệt đang nhắc đến ai, đừng nói là Giang Tuấn nhé.

- Phuong Ly, cậu về cẩn thận nhé. - Ngọc Mai vẫy vẫy tay chào

- Ủ, cậu nhớ nghỉ ngơi thật nhiều nhé.

- Yên tâm, vài hôm nữa là mình xuất viện ngay ấy mà!

- Mình cũng hy vọng là thế! Bài vở trên lớp cậu không cần lo, mình sẽ chép thật cẩn thận cho cậu!

- Ủ. Tạm biệt cậu!

Cánh cửa phòng bệnh vừa đóng lại, gương mặt Ngọc Mai lộ rõ vẻ phiền muộn không thôi, không phải vì bệnh tình của mình mà là vì cô bạn thân Phuong Ly.

Hơn ai hết cô biết rõ lý do mình nằm đây.

Chai nước của Phuong Ly rõ ràng đã bị người khác bỏ thứ gì đó vào để hại cậu ấy, hôm nay không thành công thì có khi nào ngày mai...

Rốt cuộc là kẻ nào lại độc ác như vậy?

.....

Phuong Ly đứng trước cổng bệnh viện đợi Thiếu Kiệt ra về, đợi một lúc thì xe của anh dừng lại, cô từ từ bước lên. Cảnh vật về đêm hai bên đường rất đẹp nhưng cô chẳng có tâm trạng nào để ngắm chúng.

- Em một tháng trước xuất viện bây giờ đã hoàn toàn bình phục rồi nhỉ? - Thiếu Kiệt xoay sang nhìn cô, đôi mắt tràn ngập ý cười

- Anh nhớ em sao? - Phuong Ly biết anh muốn nhắc tới cái lần cô bị Phuong Du xô té xuống cầu thang sau đó nằm ở bệnh viện này một thời gian

- Tất nhiên nhớ chứ, em là cô bé có nhóm máu hiếm cả bệnh viện cũng không có máu dự trữ, may là có Lâm Hạo cho máu nếu không thì hỏng rồi.

- Anh mới nói cái gì? Anh nói ai truyền máu cho em? - Phuong Ly còn tưởng mình nghe lầm, hét lên một tiếng đầy kinh ngạc

- Có gì em ngạc nhiên quá vậy, lẽ nào em không biết chuyện đó!

- Em..

- Thằng này...sao lại giấu bạn gái chuyện đó chứ? Chắc là sợ em lo lắng. Nhưng nó quan tâm em nhiều lắm, vào cái đêm trời mưa em bị sốt nó đã gọi anh đến khám cho em đấy!

- Em nghĩ anh hiểu lầm rồi, em chỉ là giúp việc nhà anh ấy, chăm sóc cho bé Ân Ân thôi. - Phuong Ly hơi cúi gầm mặt khẽ nói

- Hà? Em nói thật đấy à?

- Vậy người hôm ấy bế em vào bệnh viện có phải cũng là...

- Ủ, Lâm Hạo bế em vào bệnh viện rồi lại trùng hợp mang nhóm máu hiếm nên tiếp đó truyền cho em luôn...lúc đó thấy nó khấn trương như vậy anh còn

tưởng...Thôi em quên mấy lời anh nói vừa rồi đi nhé!

Phuong Ly không biết cảm xúc trong mình lúc này là thế nào? Hỗn loạn, vui vẻ, khó tin, cảm kích...

Không! Còn có thứ cảm xúc gì đó lớn hơn cô không thể định hình, nhưng nó khiến tim cô đập rất nhanh rất mạnh, chỉ muốn xe chạy nhanh hơn một chút mau chóng về đến nhà.

Cuộc nói chuyện sau đó trên xe chỉ là vài ba câu hỏi vu vơ, Phuong Ly cũng thuận miệng trả lời cho có lệ chứ không chú tâm lắm vì tâm trí cô...đang ở nơi khác....

Trên đường về Phuong Ly có nhờ anh Thiếu Kiệt cho xe dừng lại một lần trước cửa tiệm bánh. Sau đi đến cổng nhà, cô xuống xe chào tạm biệt anh rồi bước vào.

Đi mấy bước vào phòng khách đã thấy Ân Ân đang ngồi sofa xem truyện tranh.

- Ân Ân, anh hai có nhà không?

- A! Chị về rồi! Anh hai cùng BẠN GÁI ra ngoài rồi chị. - Ân Ân ngược mắt sáng như sao lên nhìn cô

- Em mới nói gì? Anh hai em...có bạn gái?

Cô tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại nào ngờ...

- Dạ phải, hôm nay là ngày đầu tiên anh dẫn bạn gái về nhà. Vừa ăn tối xong anh đã dẫn bạn gái đi dạo, bảo là một lát sẽ về.

Như nghe thấy tiếng sấm vang lên bên tai!

Tại sao mọi chuyện lại đột ngột như vậy?

- Bạn...bạn gái của anh hai em trông thế nào?

Phuong Ly không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, bạn gái người ta trông thế nào thì đâu có liên hệ gì đến cô, nhưng cô lại thực lòng muốn biết điều đó.

- Đẹp lắm chị, mắt rất to, người lại trắng, cả nhà ai cũng khen đẹp cả! - Ân Ân tí mắt khen ngợi

Bất giác cô nhìn xuống hộp bánh trên tay.

Lại là cảm giác gì, hột hăng? ganh tị? có cái gì đó đang nhói lên ở lồng ngực bên trái...

Ít phút trước còn thấy vui vẻ, dự định sẽ nói lời cảm ơn, tặng hộp bánh, còn nghĩ ra biết đâu có thể cùng nhau ăn bánh.

Quá mơ tưởng rồi, người ta là thiếu gia cao cao tại thượng, lại còn đang vui vẻ hạnh phúc bên bạn gái xinh đẹp, có ăn cũng là cùng cô ấy chứ không phải cô.

Còn lời cảm ơn, vốn người ta cũng chẳng cần tới nếu không đã chẳng giấu việc giúp cô truyền máu.

- Ân Ân, bánh này...chị mua cho em, ăn cùng với ba mẹ đi..

Tùng chữ thốt ra thật chậm chạp. Cô chuyển hộp bánh cho Ân Ân rồi thần thờ trở về phòng nhưng mới được mấy bước thì đã nghe tiếng con bé hương ra cửa hò reo rất to

- A, anh hai với bạn gái về rồi kìa!

Chân Phuong Ly khựng lại, ngây người một lúc.

Tại sao lại trùng hợp như vậy???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tẩy chay

- A, anh hai với bạn gái về rồi kìa!

/Nếu không chào người ta một tiếng thì vô phép quá. Chỉ là một câu chào thôi mà, đâu có gì./

Nhưng thực chất cái cô muốn là xem thử rốt cuộc người con gái như thế nào mà lọt được vào mắt anh.

Nhất định, nhất định là hoàn hảo lắm!

Phuong Ly hít một hơi rồi thật chậm quay lưng lại, đầu cúi xuống, mở miệng trước

- Xin chào, rất vui được gặp...

Câu chào lập tức bị ngưng lại, hai đồng tử của Phuong Ly dần nở hết cỡ.

Chẳng phải Ân Ân vừa bảo anh hai cùng bạn gái trở về, sao bây giờ trước mặt cô lại là...

Đưa mắt nhìn ngang nhìn dọc một lượt nữa.

Hết rồi! Nơi này còn ai nữa đâu!

Từ từ đã nào... mắt rất to, người lại trắng...

Đừng có bảo là...!!!

- Cô có ổn không vậy? Đang chào NÓ đấy à?

Lâm Hạo dùng ánh mắt kì lạ nhất để nhìn cô. Ở nhà này người cần chào thì chưa bao giờ thấy cô ta chào, giờ lại cúi đầu lịch sự đi chào...

- Chị, đây là "bạn gái", từ nay sẽ ở nhà chúng ta.

- "..."

- Em đã nói rồi mà, "bạn gái" rất đẹp đúng không chị? - Ân Ân chỉ tay về vật thể màu trắng dưới sàn, đó là giồng chó nhỏ có bộ lông mềm mượt màu trắng, đáng yêu vô cùng, con bé hồ hởi giới thiệu. - Nhưng mà đối với Ân Ân, trên đời này chị mới là đẹp nhất!

- "..."

Cô có nên vui vì lời nói của con bé không?!! Không hề nhé!

- Ân Ân, anh đã nói không được đặt cái tên này! - Lâm Hạo cau mày khó chịu

- Nhưng em thấy nó hay mà. - Con bé chu môi - Em đã có một chị gái rồi, bây giờ thêm một "bạn gái" nữa.

- "..."

- Đổi tên ngay, còn không anh không cho em nuôi đâu!- Lâm Hạo dứt khoát một tiếng

- Em biết rồi, vậy mai em đổi.

Hóa ra... mọi chuyện là như thế!

Môi cô vô thức bật thành một nụ cười mà chính cô cũng không hề biết.

Lâm Hạo vô tình quay đầu lại nhìn.

Người con gái trước mặt anh lúc này mang lại cảm giác rất đơn thuần, rất trong sáng. Không phải chưa từng nhìn thấy cô ta cười, nhưng sao lần này cảm giác lại khác biệt như vậy.

Quan trọng hơn tối qua và sáng nay khóc to như vậy, bây giờ thì cười, tâm trạng thay đổi thất thường không biết có sao không?

Chắc là có...

Mới đây cô ta còn chào con chó mà !!!

- Cô cười gì thế? - Lâm Hạo lạnh giọng, sợ cô tiếp tục cười anh sẽ không kiềm lòng được cứ suy nghĩ vẩn vơ

- À tôi cười... cười cái gì ấy nhỉ, à cười "bạn gái anh", á nhầm nhầm tôi cười vì Ân Ân khen tôi đẹp hơn... ý không phải không phải...

- Còn thể cần thận tôi mua cho cô con "bạn trai" đấy.

- Hả? Vậy thôi không cười nữa không cười nữa.

Cô không muốn có bạn trai kiểu đó đâu !!!

- Thế nào rồi? - Lâm Hạo hỏi duy nhất một câu, không có chủ ngữ vị ngữ gì cả

- Anh hỏi Ngọc Mai à, cậu ấy không sao, cũng đã tỉnh lại. Bác sĩ bảo theo dõi vài ngày thì có thể xuất viện.

- Ủ. - Lâm Hạo đơn thuần ừ một tiếng

Thực chất người anh hỏi không phải Triệu Ngọc Mai, nhưng bây giờ cảm thấy không cần phải sửa lại vì có thể trả lời rõ ràng rành mạch từng chữ như vậy chứng tỏ người được hỏi không sao nữa rồi.

- Thôi hai anh chị nói chuyện đi, em lên phòng ăn bánh với ba mẹ đây! - Ân Ân nói xong liền ôm lấy hộp bánh mà chạy đi

- Khoan đã...hộp bánh đó, em đừng mang...đi...mà...- Phương Ly gọi với theo nhưng không kịp nữa

- Cô đang giành ăn với con bé đấy à? - gương mặt nín thở của cô làm người con trai trước mặt không thể không có suy nghĩ đó

- Trong lòng anh tôi là hạng người như vậy sao?

- Vậy sao không cho con bé mang hộp bánh đi?

- Tại...tại vì...

/Tại vì hộp bánh đó vốn là mua cho anh!/

Lúc cô ngẩng đầu lên chưa kịp thốt ra câu đó thì bóng lưng cao lớn của người trai trước mặt đã cách cô một đoạn.

Phương Ly khẽ thở dài. Vậy là quanh đi quẩn lại cuối cùng bánh cũng không thể tặng, lời cần nói cũng không nói, bản thân cô cũng không để đến gần anh thêm dù chỉ là một bước.

- Khoan đã, còn con "bạn gái" này, anh không dẫn theo à?

- "...- Không có tiếng đáp lại

- Vậy cho tôi ẵm nó về phòng tôi chơi một lúc nhé!

- "..."

- Anh không nói gì tôi xem như anh đồng ý rồi đây!

Phương Ly ẵm chú chó nhỏ lên, đưa cái mũi mình chạm vào cái mũi ươn ướt của nó, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Bước chân của người con trai đột ngột dừng lại nơi góc cầu thang, xoay người lại, hướng ánh mắt về phía cảnh tượng đó.

Đến sau này Phương Ly mới biết, sự tồn tại của chú chó trắng, ở đây, vào đúng lúc cô đau buồn nhất vốn không phải là điều ngẫu nhiên.

.....

Buổi sáng hôm sau, Phương Ly vẫn như mọi ngày đường hoàng ngẩng cao đầu bước vào lớp. Đợi lát nữa học xong cô sẽ lại đến bệnh viện thăm Ngọc Mai.

Không phải là cô đa nghi nhưng hôm nay thật sự rất kì lạ.

Lớp học đang ồn ào bỗng dung im lặng đột ngột không một tiếng động khi cô bước vào, đồng thời trong lớp có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cặp mắt hướng về cô, dõi theo đến tận ghế ngồi.

Trên mặt bàn trắng tinh chỉ chít chữ đỏ rờn rần như tiếng Thái Lan, cùng mấy lá bùa màu vàng vàng thường thấy trong các bộ phim pháp sư dùng nó để phong ấn trừ tà ma.

Lịch sử lặp lại, cô bình tĩnh như không có gì, gỡ giấy, lau hết chữ rồi ngồi xuống.

Vào học, hai bàn trên dưới trái phải của bàn cô không có người ngồi hay thực chất là không ai dám ngồi, thầy giáo nhắc nhở họ không được nên đành nhắm mắt cho qua.

Càng tốt! Thế thì cô được yên tĩnh!

.....

Chuông báo hiệu giờ ra chơi vừa reo có một vài nữ sinh chạy ùa theo bắt chuyện với thầy giáo đẹp trai. Phương Ly một mình xuống căn teen chọn cho mình một bàn sát phía trong để tránh thị phi.

Cô vừa ngồi xuống, người từ những bàn xung quanh đều đồng loạt "bốc hơi"

Được vài phút từ xa vang lên tiếng cười đầy hả hê

- Coi kia, chỉ biết ăn như heo, đúng là không biết mất mặt là gì. - Tường Vi giờ giọng khinh miệt

- Ăn thì có gì mất mặt, những người ở căn teen này đều đang ăn chẳng lẽ họ đều thấy mất mặt, hay cô cần mặt hơn nên chỉ sống mà không ăn.

Tường Vi tức lồng lộn, muốn hét ra lửa, tức tối nắm nguyên khay cơm của Phương Ly đổ hết ra sàn đất, còn quay sang dương dương tự đắc cười khinh khi cô

- Từ đầu chị Phương Du đã nói mày xui xẻo nên cút xa một chút tránh gây họa cho người khác, giờ bạn thân mày có chuyện rồi mày sáng mắt chưa hả.

- Sáng, mắt tôi lúc nào chẳng sáng nên mới thấy chó vàng đứng trước mặt đấy. (ả nhuộm tóc màu vàng). Nó thậm chí chờ tôi ăn xong không nổi nên phải đổ hết cơm của tôi ra đất để nhanh đến lượt mình đấy.

¬_¬ CHÁT

Vừa dứt lời một cái tát bất ngờ bay thẳng xuống mặt Phương Ly. Năm dấu đỏ hiện lên rõ mồn một.

Tát xong ả nhăn nhó dùng khăn lau tay của mình, còn nói một cô gái phía sau đưa cho chai nước suối rửa sạch chúng, lau lau rửa rửa cứ như sợ vận xui sẽ đeo bám ả.

Một nam sinh thấy thế liền thuận theo, nhắm mắt đưa bàn tay lên lẩm bẩm đọc gì đó như thần chú, xung quanh lại đồng loạt vang lên tiếng cười xen lẫn những câu chửi rủa đầy phẫn nộ.

"Cút đi, cái đồ xui xẻo này."

"Tội tao không muốn nhìn thấy mày."

"Hại bạn của mình là không thể tha thứ được."

"Còn hại luôn mẹ của anh Giang Tuấn."

- Tôi không có làm những việc đó! - Đôi mắt quật cường của cô nhìn thẳng vào đám đông, không chút e sợ

- Thế chẳng lẽ theo mày là mẹ anh Giang Tuấn rồi bạn thân mày lần lượt nhập viện chỉ là trùng hợp sao? - Giọng nói the thé của một cô gái vang lên

- Đúng.

"Bụp"

Một vật thể từ xa liền bay tới sau khi cô cất lên một chữ đầy dứt khoát.

Trán cô nhói đau, một chất dịch lỏng sền sệt có mùi tanh từ từ chảy xuống mặt che hết tầm nhìn.

Là trứng gà!

Đám đông chỉ chờ có người khởi xướng, những ai trên tay đang cầm đồ ăn, nước uống hay bất cứ thứ gì ném được đều thuận thể ném thẳng vào người cô.

"Đến thế mà vẫn còn ngây biện được."

"Cho nó ở đây để hại hết tất cả chúng ta sao?"

"Phải, nó không đi thì chúng ta phải làm cho nó đi."

Phương Ly nhắm mắt lại, chịu đựng tất cả.

Trường học là một nơi không có tình người thế này sao?

Hòa theo đám đông bắt nạt những kẻ yếu kém hơn mình, tẩy chay vì một lý do hết sức hoang đường, lấy nỗi đau của người khác để làm trò tiêu khiển.

Cơ thể cô dần tê liệt. Đau quá, lạnh quá, như sắp chết đến nơi vậy!

Nhưng không có cách nào để thoát khỏi nơi này, lại càng không có cách nào để họ tin cô hay chịu nghe cô giải thích.

Đột nhiên...

Không còn thứ gì bay đến va vào cô nữa...

Phuong Ly bừng tỉnh mở mắt ra...

Có một người đang đứng chắn ngay trước mặt, dùng thân mình chặn những đồ vật dơ bẩn bay về phía cô, khẽ thì thầm

- Đừng lo, anh tin em, anh sẽ bảo vệ cho em!

Cô...đang nằm mơ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Vạch trần

- Đừng lo, anh tin em, anh sẽ bảo vệ cho em!

"Anh hai, đợi lâu như vậy rồi cuộc em cũng đợi được anh rồi!"

Không, không phải, gương mặt vừa xuất hiện chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Phuong Ly, tỉnh táo lại đi. Anh ấy không phải anh hai.

Đối với hành động của anh cô có thể cảm động, có thể cảm kích nhưng tuyệt đối không được xem anh là anh hai.

- Các người làm vậy không thấy quá đáng hay sao?

Khi người thanh niên quay người lại hét to câu đó, đám đông đang kích động đột nhiên lắng dần, dừng tay rồi ngơ ngác nhìn về phía này

"Anh ấy..."

"Chẳng phải là anh Minh Vũ, hotboy mới chuyển về lớp 12A2 sao!

"Sao anh ấy lại đồ cho con nhỏ đó!"

"Ai mà biết, nhưng thôi, nếu vậy thì đừng ném nữa, tội anh ấy!"

"Ừ, xem như hôm nay nó gặp may đi."

- Tránh ra! - Anh lạnh lùng một tiếng rồi ôm lấy vai cô trong đôi tay mình, lướt qua dòng người đầy thị phi.

Phuong Ly đưa tay quệt đi những giọt nước vương trên mặt, trong đó có một vài giọt là nước mắt của cô.

Yên tâm, đây sẽ là lần cuối cùng cô khóc vì bọn người này.

Nước mắt...chỉ nên dành cho người xứng đáng mà thôi!

Bước đi của cả hai thật chậm cùng những giọt nước chảy ra từ trên người và những vết đau.

- Lại phiền anh cứu em nữa rồi! Ân tình của anh, em nhất định sẽ không bao giờ quên. - Đến một nơi khác, cô dùng chút hơi sức ít ỏi còn lại muốn vùng khỏi tay anh

Tất nhiên là không thành công. Nhưng Phuong Minh Vũ nhìn cô ngơ ngác đến mức buông cả tay, còn hơn cả cái nhìn bọn con gái dành cho anh khi nãy.

Từ đầu đến giờ vẫn luôn cho rằng cô bé này đợi đến nơi không người sẽ ôm chặt lấy anh rồi bật khóc thật to, sau đó thì trút hết nỗi ám ức của mình với anh.

Hoàn toàn không có!

Đây có đúng...là một đứa con gái không?

- Em...em thế này sao mà đi được chứ...hay là để anh...

- Phương Ly. - Phía xa chợt vang tới một giọng nói khác

Cô vô thức quay đầu lại đã thấy Giang Tuấn đang hối hả chạy đến. Trong mắt anh, dường như nơi này không còn ai khác ngoại trừ cô.

Khi khoảng cách cả hai thu hẹp lại rất gần thì đột nhiên...

Dưới ánh nắng rực rỡ tràn ngập khắp sân trường, chàng trai tuấn tú hoàn mỹ tựa không một vết xước, đang khoác lên mình chiếc áo khoác hàng hiệu nhưng không hề ngần ngại ôm chầm cô gái cả người lấm lem bẩn thỉu vào lòng, như thể ôm lấy một bảo vật quý giá.

Bức tranh vừa lãng mạn đồng thời cũng vừa cảm động.

- Anh sang lớp tìm em thì không thấy, sau đó mới biết chuyện xảy ra ở căn teen, xin lỗi, lẽ ra anh nên tìm thấy em sớm hơn.

- Chẳng phải...anh đang ở bệnh viện sao? - Phương Ly ngơ ngác đến đờ người ra - Mẹ anh...

- Chuyện của Ngọc Mai anh đã nghe rồi, em như thế này làm sao anh không xuất hiện được chứ.

Giang Tuấn lúc nào cũng tốt với cô như thế, quan tâm cô như thế, tấm lòng của anh tốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể đền đáp.

Phương Minh Vũ - người tựa như vô hình và không hề thích cảnh tượng trước mặt, đôi mày của neho lại rất chặt nhưng ngay sau đó trên môi là một nụ cười.

- Mình là học sinh mới chuyển trường, rất vui được gặp cậu, hội phó.

- Phiền cậu rồi, cảm ơn đã giúp bạn gái của tôi, nhưng giờ tôi đã ở đây nên cậu có thể về lớp được rồi. - Giọng nói Giang Tuấn lạnh tanh, mười phần thì hết tám phần không thiện cảm, lại nhấn mạnh từ cần nhấn mạnh nhất, không khó để nhận ra nó chứa đựng ý tứ gì

Minh Vũ vẫn hết sức cố gắng để duy trì nụ cười trên môi

- Cũng không có gì phiền, tôi thật lòng tin Phương Ly không có giống như họ nói nên mới...

- Hay để anh đưa em đến bệnh viện nhé! - Giang Tuấn tiếp tục xem người con trai đang nói chuyện là không khí

- Không cần đâu. Em ổn mà.

- Anh thấy hội phó nói rất có lý, Phương Ly hay là em...- Minh Vũ lại lên tiếng

- Nếu em không thích thì thôi vậy, anh đưa em đến phòng y tế nghỉ ngơi rồi thay quần áo. - Người không thích anh lại cắt ngang

Phương Ly còn chưa kịp nói "cũng không cần đâu" thì cảm nhận được cả cơ thể mình nhẹ bẫng.

Giang Tuấn cứ thế bế cô đi mặc cho cô mặt mày khó xử nhưng không đủ sức để từ chối, mặc cho chàng trai đẹp tựa thiên sứ bị bỏ lại một mình nơi khoảng sân trống vắng, niệng lẩm bầm

"Càng lúc càng khó rồi đây!"

.....

Do sự cố hôm trước nên giờ thể dục bị gián đoạn và chuyển sang ngày khác. Vẫn là hai lớp học cùng nhau, vẫn là mọi người vẫn xầm xì chi trò, vẫn là tất cả sự chú ý đều tập trung hết về cô.

Đến giờ kết thúc Lăng Thiệu Dương đột nhiên tập hợp mọi người của lớp cô lại, ngồi thành một vòng tròn, bản thân anh thì đến ngồi cạnh cô.

Phương Ly có linh cảm có chuyện gì rất quan trọng sắp xảy ra.

Lăng Thiệu Dương đứng bật dậy giữa đám đông như một thuyết gia, vỗ tay một cái rồi lớn tiếng nói

"Chắc mọi người cũng biết hôm trước tại sân tập này bạn gái tôi gặp vấn đề về sức khỏe nên phải nhập viện. Tôi đoán là ai nấy đều rất quan tâm nên muốn cập nhật một chút, Triệu Ngọc Mai em ấy bị dị ứng phấn hoa do tình địch của tôi tặng, dẫn đến khó thở chứ không phải là những lời như đồn đoán về Phương Ly, người đang ngồi cạnh tôi đây."

Đầu Phuong Ly ong ong, dị ứng phấn hoa á? Không đúng, hôm ấy bác sĩ bảo là bị trúng độc mà.

- Anh Thiếu Dương, không phải anh bao che cho Phuong Ly đó chứ, rõ ràng Triệu Ngọc Mai uống nước của nó xong thì bị thế mà? - Một nữ sinh khác liền nghi ngờ về tính xác thực của chuyện này

- Triệu Ngọc Mai là bạn gái của tôi, nếu vì Phuong Ly mà em ấy như thế thì đáng lý kẻ làm bạn trai này phải giúp em ấy lấy lại công bằng chứ đâu có ở đây mà bênh vực cho thù phạm. - Thiếu Dương cười nhạt, lời nói hùng hồn

Ở dưới nhao nhao lên

"Nói cũng có lý."

"Chẳng lý gì đi bênh vực cho kẻ hại bạn gái mình cả."

"Đúng, đúng."

Mọi thứ diễn ra theo đúng dự đoán, tiếp theo Thiếu Dương lấy trong túi quần thẻ dục ra tờ giấy chẩn đoán của bác sĩ là Ngọc Mai bị dị ứng phấn hoa, ngày tháng rõ ràng, còn có cả con dấu xác nhận bệnh viện đưa một vòng cho tất cả mọi người.

Đến lúc này họ không tin không được.

- Phuong Ly chẳng liên quan gì đến chuyện này cả thế mà em ấy bị vu oan, còn bị nói xấu đủ điều. Làm người ta tổn thất tinh thần như vậy, mọi người không thấy chút cắn rứt lương tâm nào sao?

Các cặp mắt quay lại nhìn nhau, xì xầm, xem ra có vẻ một số người thật sự thấy có lỗi, số còn lại thì không quan tâm lắm, số khác vẫn tiếp tục chửi cô vì nguyên nhân "xui xẻo".

"Không phải thì thôi vậy, chuyện này qua đi nhé." - Một nữ sinh đại diện cả bọn lên tiếng

Chuyển sang bước thứ ba, Thiếu Dương lấy trong chiếc bọc mình mang theo mấy cái ly giấy nhỏ cùng một chai nước để ra giữa vòng tròn, lên tiếng đề nghị

- Thôi thì thế này, đây chính là chai nước Phuong Ly mang theo, từ hôm đó đến nay vẫn được cất giữ trong văn phòng hội học sinh, thực tế chứng minh nó chẳng có bị gì cả. Bây giờ anh rót ra mỗi người một ly nhỏ, cùng nhau cạn vì tình hữu nghị rồi xóa hết chuyện cũ nhé.

Đám đông lại xì xầm

"Nó xui xẻo, biết đâu uống nước không có gì cũng thành có."

"Nó uống thì mình mới uống."

- Yên tâm, anh và Phuong Ly cũng uống. Nhà anh mấy đời làm bác sĩ, tin tưởng vào y học. Có chuyện gì anh sẽ chịu trách nhiệm cả cho. - Thiếu Dương vỗ ngực tự tin

- Anh Thiếu Dương, hay là thôi...

- Nghe theo anh, em cứ ngồi yên đó đi.

Trong đám có một nữ sinh tên Nguyệt Vy, chưa cầm tới chiếc ly trên tay mà tay chân run rẩy hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lấm tấm trên trán, hoảng loạn với hàng loạt câu hỏi hiện ra rong đầu

"Rõ ràng chai nước đó có thuốc, Triệu Ngọc Mai cũng uống nó, tại sao lại thành dị ứng phấn hoa?"

"Hay bác sĩ chẩn đoán sai, hoặc là...phải rồi chị ấy bảo chất độc không màu không mùi, nhất định ngay cả bác sĩ cũng không phát hiện."

"Quan trọng hơn nước này đã bị bỏ thuốc vào, làm sao mà uống được?"

"Nếu mọi người trên sân hôm nay đồng loạt nhập viện thì nhất định sẽ lớn chuyện, cảnh sát sẽ điều tra, lúc đó phải thế nào?"

"Không được, phải ngăn chuyện này lại."

- Bạn nữ này, mọi người đều uống rồi sao em không uống?

Nghe có âm thanh phát ra rất gần mình Nguyệt Vy sợ hãi, như phản xạ hét toáng lên một tiếng

- UỐNG RỒI SAO, MỌI NGƯỜI UỐNG RỒI SAO?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Chủ mưu

- TẠI SAO LẠI UỐNG NÓ, NƯỚC NÀY KHÔNG THỂ UỐNG ĐƯỢC, KHÔNG ĐƯỢC ĐÁU. MỌI NGƯỜI MAU NÔN RA HẾT ĐI.

- Được rồi, bạn nữ, anh có chuyện muốn nhờ em, chúng ta cùng nhau đến một nơi thật "thú vị" nhé!

Thiếu Dương nhếch môi cười rồi nắm chặt cổ tay của Nguyệt Vy kéo thẳng dậy, lực siết rất mạnh sau đó ra hiệu cho cả Phương Ly cùng anh rời khỏi.

Tiếng ồn vang lên rất to sau lưng, chẳng ai trên sân hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

- Anh ơi, không liên quan đến em, là chị Phương Du bảo em làm, thuốc cũng là do chị ấy đưa cho em. Anh tin em đi, phải rồi em còn giữ tin nhắn đây này. - Trên đường đi Nguyệt Vy hoảng sợ thú nhận mọi tội lỗi

- Có thật là thế không? - Thiếu Dương ánh mắt sắc bén hỏi lại lần nữa

- Em xin thề em đều là thật. Chị ấy bảo nếu Phương Ly còn ở An Hoa này chỉ sợ càng có nhiều người bị nó hại thôi...cho nên...

Phương Ly nắm tay cuộn lại đến run lên, lại là Phương Du đó, cô ta rốt cuộc muốn cô thế nào mới hà dạ đây.

- Được, đưa điện thoại ra đây rồi rút xéo về lớp, nhưng đừng nghĩ như vậy là xong, tôi sẽ tìm đến cô sau. - Thiếu Dương vừa buông tay Nguyệt Vy đã chạy biến đi

- Phương Ly, chúng ta đi tìm kẻ chủ mưu đi nào. - Anh lấy điện thoại ra ấn gửi một tin nhắn rồi vỗ vỗ vai cô

Trên đường đi anh Thiếu Dương giải thích thì cô mới hiểu.

Ngọc Mai thật sự bị trúng độc do nước, mọi người nghi ngờ có kẻ hãm hại nên đã sắp đặt sẵn mọi chuyện.

Tờ xét nghiệm Ngọc Mai bị dị ứng chỉ là hàng giả cho Thiếu Dương nhờ anh mình làm, rồi tìm một chai nước tương tự.

Không ngoài dự đoán, kẻ có tật giật mình tự chui đầu vào rọ.

Thiếu Dương dẫn cô đến văn phòng hội học sinh. Lâm Hạo, Giang Tuấn cả Minh Khải đều có mặt, hướng mắt sa sầm giận dữ về người con gái kêu sa đang đứng thẳng người, hai tay đan chéo vào nhau, ngẩng cao đầu chính giữa căn phòng - Phương Du.

- Bây giờ em đang có tiết học quan trọng, không biết mấy anh gọi em đến đây có chuyện gì? - Phương Du trong lòng hoài nghi phải chăng mình bị lộ tẩy nhưng vẫn cố hết sức giữ để giữ bình tĩnh

- Nhân cách thôi nát như cô, học nhiều mà để làm gì?! - Thiếu Dương cười rộ một tràng đầy khinh bỉ

- Anh...

- Nói, tại sao cô muốn hại Phương Ly? - Giang Tuấn lời nói đầy cứng rắn, uy nghiêm, ánh mắt sâu thẳm mang theo sự lạnh lẽo tột cùng

- Em không có, mấy anh đừng có để bị vạ lây của nó lừa mà đổ oan cho em - Phương Du giãy nảy như bị kết tội oan, trưng ra biểu cảm hết sức đáng thương

- Cô ngây thơ thì trên đời này không còn con gái rồi! - Minh Khải tức giận

- Khởi giả vờ, Lưu Nguyệt Vy của lớp 10A11 đã khai ra cô rồi, còn có tin nhắn, nhân chứng vật chứng đủ cả, đừng có mà giả biện nữa. - Lặng Thiếu Dương bước đến ánh mắt như ăn tươi nuốt sống nhìn Phương Du

- Sao có thể như vậy chứ, cái thứ phản bội đó! - Phương Du cắn hận, lửa giận bốc lên ngàn ngút

- Xin mọi người, trước khi xử lý Phương Du cho em nói chuyện với cô ta một lát được không? - Phương Ly hướng mắt về phía từng người

Bốn người con trai nhìn nhau, ngẫm nghĩ một lát rồi cùng ra ngoài, nhưng họ không đi đâu xa mà đứng yên ngoài cửa để xem tiếp theo đây chuyện gì sẽ xảy ra.

(t/g: tò mò là không tốt đâu nhé!)

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn hai người con gái đứng đối mặt nhau, hẳn học nhìn nhau, như không ai chịu thua ai.

- Phương Du, dù sao cô cũng lớn hơn tôi, ba cô lại có ơn với tôi nên bây giờ tôi sẽ nhường nhịn cô bằng chị. Hôm nay chuyện của chúng ta hãy nói hết cho rõ ràng đi. Lý do gì mà tôi đã rời Phương gia mà chị vẫn năm lần bảy lượt tìm cách hại tôi?

Phương Du khẽ nghiêng răng, ánh mắt sắc như dao như muốn đâm thủng người cô

- Thế tao nói mày nghe nhé. Tao vẫn nhớ như in cái ngày mà mày xuất hiện trước mặt tao, ba tao bảo từ nay hãy em mày như chị em trong nhà, cùng đi học. Hạng bản thù như mày mà xứng sao?

Phương Du như hét toáng lên

- Chưa kể ông ấy suốt ngày đem mấy cái thành tích của mày ra nói trước mặt tao, bảo tao noi gương mày, mở miệng cũng Ly Ly, đóng miệng cũng Ly Ly, tất cả những lời đẹp đẽ nhất đều dành cho mày. Tao ghét mày, tao hận mày. Từ khi mày xuất hiện ba đã không còn thương tao nữa.

- Chị...ngu ngốc và ấu trĩ!

- Mày....

Phương Ly đem hết nỗi lòng của mình trút ra ngoài

- Chị có biết tôi thật sự rất ganh tị với chị không? Cuộc sống của chị chính là ước mơ của bao đứa bé gái khác. Tôi lúc nào cũng đứng một bên tủi thân rồi lại âm thầm rơi nước mắt thấy chị được lão gia ôm trong vòng tay vỗ về an ủi mỗi khi chị khóc, chỉ cần là thứ chị muốn mỗi lần đi công tác ông đều mua cho chị, chỉ cần chị bảo muốn đi công viên cuối tuần rảnh rồi ông đều đưa chị đi. Chỉ cần chị bảo:"Ba hôm nay con được điểm mười", ông lập tức xoa đầu chị và nói "Con gái của ba giỏi lắm." Những lúc chị bệnh ông sẽ ngồi bên giường bệnh cả đêm dùng bàn tay ấm áp sờ tay lên trán chị "Có ba đây rồi, con sẽ không sao đâu" trong khi...tôi...tôi còn không có ba để mà gọi.

Phương Ly vừa nói hai hàng nước mắt vừa tuôn rơi, kí ức năm xưa hiện về rõ mồn một, trong lòng trào dâng bao nhiêu nỗi chua xót

- Chị có một cuộc sống xa hoa, một người cha tốt nhất trên thế gian này, được nuông chiều hết mực vậy mà còn đi ganh tị với một đứa trẻ nghèo khổ không cha, không phải ngu ngốc ấu trĩ thì là gì? Đó là chưa kể mỗi khi chị làm sai bất kì điều gì đứa trẻ đó bị quản gia hét đánh đập rồi lại đe dọa phải gánh hết tội thay chị. Chị còn đòi hỏi điều gì nữa.

Phương Du há miệng cười to

- Đứa dơ bẩn hèn mọn như mày giả vờ đáng thương cho ai xem vậy. Đó là do số kiếp của mày, cả đời chị có thể làm người hầu, cũng là do mày khắc chết cha mẹ mình còn đứng đây khóc bù lu bù loa. Còn nữa, từ khi mày xuất hiện thì tao có ba cũng như không có.

_CHÁT

_CHÁT

Tiếng động chát chúa vang lên.

Hai cái tát được giáng thẳng vào hai gò má trắng hồng của người con gái kiều sa.

- Mày...dám tát tao. - Phương Du tròn mắt kinh ngạc ôm lấy vết tát trên mặt.

- Đừng hiểu lầm, hai cái tát này là đòi lại công bằng cho Hiểu Lam và Ngọc Mai, một người vì chị phải bán rẻ lương tâm, người còn lại phải chịu đau đớn và giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện. Nhân cách của chị không xứng để nói bất cứ thứ gì về tôi. Dơ bẩn, có dơ bẩn bằng việc không ngừng lăng nhục người khác để thỏa mãn bản thân mình hay không?

_CHÁT - Phương Ly lại tặng thêm cho cô gái trước mặt một bạt tay

- Mày...- Phương Du sững sờ bất động, ánh mắt căm phẫn, con hầu này thật là to gan quá thể rồi

Ả mặt mày đỏ ngầu gờ tay định tát lại cô thì bị cô nắm chặt cản lại, khiến tay ả rơi trên không trung không thể nhúc nhích.

- Cái tát này là cho Tiểu Hoàng.

- Mày điên sao, Tiểu Hoàng là ai?

- Tiểu Hoàng chính là con chó trắng năm xưa chị đã hành hạ đến chết đấy, nó là người bạn đầu tiên và duy nhất của tôi lúc đến Phương gia. Chị đã hại chết bạn của tôi.

- Hừ, xem chó là bạn, thế thì mày cũng giống như nó, là một con chó.

Phương Du cười ha hả cho đến khi Phương Ly gờ tay còn lại lên ả mới rút người lại, nhưng cái tát thứ tư này đã không giáng xuống

- Tôi chỉ muốn nói với chị một câu, hãy yêu thương và hiểu thảo với đấng sinh thành của mình ngay khi còn có thể đi, nếu không chị đến chổ cũng không bằng đây.

Nói xong Phương Ly thả tay ra chẳng màn tới những lời tiếp theo là gì, quay người bước đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Lúc bước ra khỏi phòng nước mắt đã giăng đầy trên khuôn mặt bé nhỏ, trông mắt đỏ hoe.

- Em/cô muốn có đôi bụng không? - Cả bốn người con trai vốn định mở miệng an ủi cô, nhưng nào ngờ không hên mà gặp, lời nói thoát ra lại thành thế này

Phương Ly không nhin được mà bật cười.

Nụ cười đó đẹp vô cùng, rực rỡ như mặt trời tỏa nắng, thuần khiết vui tươi, không hề gượng gượng mà nó thực sự xuất phát từ trái tim.

Lòng cô cảm thấy thanh thản. Từ nay về sau, những kí ức về Phương Du trước đây sẽ không bao giờ lặp lại hay ám ảnh làm cô đau lòng nữa. Không bao giờ nữa!

.....

- ---Bệnh viện Khánh Dương---

Ngọc Mai buồn chán nằm trên giường bệnh. Tuy gương mặt không có nhiều sắc hồng nhưng tinh thần của cô đã khá lên rất nhiều

Cổ họng khô khốc cô đưa tay định lấy ly nước trên bàn thì đã có người cầm lấy trước rồi cho cô uống.

Thật là cô đâu phải tàn phế.

- Bao giờ em có thể xuất viện? Người em sắp mục cả ra rồi!

- Em nằm đó cho anh, tiếp tục nghỉ ngơi, khi nào anh cho phép thì em mới được xuất viện. - Thiếu Dương chân mày nhíu chặt lại tỏ vẻ không hài lòng

- Xì, anh là bác sĩ chắc!

- Bây giờ thì không nhưng tương lai thì có, với lại đây là bệnh viện nhà anh, anh không cho thì không ai dám kí cho em rời khỏi đây đâu, nửa bước cũng không được. - Lãng Thiếu Dương bá đạo nói

- Anh...- Ngọc Mai không biết nói gì nữa, thế này khác nào chưa đồ ông nghề đã đe hàng tổng

- Có câu này, đáng lý chính anh phải nói với em ai dè lại bị thằng anh phá đám. - Lãng Thiếu Dương hết sức bất mãn - Sau chuyện xảy ra với em anh quyết định sau này sẽ làm bác sĩ.

- Vì sao? - Dù đoán được nguyên nhân nhưng cô vẫn muốn hỏi

- Bởi vì anh muốn cứu người...đặc biệt là những người thân bên cạnh mình. Khi thấy em nằm bất động bản thân anh lại không thể giúp gì, thật là vô dụng.

- Anh không vô dụng chút nào cả, anh cũng đã cứu lấy em. - Ngọc Mai dùng ánh mắt ấm áp hiếm thấy ở cô để nhìn anh rồi chúng long lanh những giọt nước mắt, cảm giác hạnh phúc lan tỏa.

Còn nhớ lúc cô bị hôn mê vẫn còn nghe bên tai tiếng anh gọi mình tha thiết, cô biết tình cảm anh dành cho mình nhiều đến bao nhiêu, cô tự nhủ bản thân nhất định phải khỏe lại, không thể để anh lo lắng được

- Hay chúng ta lập lời thề nhé, anh sẽ trở thành bác sĩ còn em sẽ trở thành vợ bác sĩ. - Thiếu Dương gơ cao lòng bàn tay hướng về phía Ngọc Mai

- Nói gì thế, ai muốn làm vợ anh? - Ngọc Mai lúng túng quay mặt hơi đỏ đi chỗ khác

- Anh mới chỉ nói là làm vợ bác sĩ chứ không nói làm vợ anh, sao em có tạt giạt mình thế? - Thiếu Dương nhắc môi cười

- Anh...- Ngọc Mai gơ cao chiếc gối quăng thẳng vào anh

Giới lấm dấm đem cô ra trêu chọc, đợi cô khỏe lại thì anh biết tay.

- Được rồi, dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ giải oan cho Phương Ly! Em cho qua đây!

- Anh thật không dám nhận, công lớn nhất phải kể đến Giang Tuấn và Lâm... .

- Dừng! - Ngọc Mai la to một tiếng, không khó để đoán được nguyên nhân

- Em sao lại thế, Lâm Hạo có làm gì em đâu?

- Không lẽ anh đã quên chuyện năm đó anh ta làm lúc ở nhà Giang Tuấn rồi à?

Thiếu Dương nhú mày lại, khề thờ dài

- Anh không quên nhưng anh vẫn một mực tin tưởng cậu ấy.

- Mọi thứ đã rành rành ra đó... vậy mà vẫn không chấp nhận sự thật. - Ngọc Mai nói lí nhí trong miệng

- Dù sao cũng là chuyện đã qua, ai đúng ai sai cũng không quan trọng bằng việc anh hy vọng có một ngày hai cậu ấy sẽ trở lại làm bạn tốt như lúc xưa.

- Ngày đó sẽ không đến đâu! - Ngọc Mai chắc như đinh đóng cột

- Trên đời này có cái được gọi là kì tích mà. Hôm nay vì Phương Ly hai cậu ấy đã chịu ngồi lại bàn bạc...

- Anh làm gì thì làm, đừng có lôi Phương Ly vào, cậu ấy đã đủ bất hạnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Cuộc gọi giữa khuya

Đêm đã khuya, ngoài trời gió càng thổi càng mạnh, quán xá dần dần đóng cửa, đường phố càng lúc càng thưa thớt người qua lại hơn.

Phương Ly chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên chiếc di động nằm trên bàn rung lên.

- [Phương Ly, em ra ngoài trước một chút đi.] - Vừa nhắc máy, giọng của Phương Minh Vũ vang lên

- [Là anh...Làm sao anh biết số của em?]

- [Điều đó không quan trọng, bây giờ em ra trước nhà đi đã, anh có một bất ngờ dành cho em.]

- [Nhưng giờ này trễ rồi mà.]

Trả lời xong cô mới sực ngẫm lại, tại sao lại ra trước nhà, đừng có nói là....

- [Thời tiết đang lạnh lắm, nếu mai anh có chết là lỗi của em, anh sẽ chờ đến khi em ra thì thôi.]

Vừa dứt lời Phương Minh Vũ liền cúp điện thoại. Phương Ly hết cách đành vội tay lấy chiếc áo khoác trên móc rồi xuống dưới nhà.

Lúc cánh cửa lớn của biệt thự mở ra, cô thất kinh hồn vía, còn tưởng là mình đang nằm mơ hoặc đang xem một bộ phim truyền hình hành động nào đó.

Trước cổng nhà là anh Minh Vũ đứng ở trung tâm cười tươi cùng với khoảng gần chục người cười motor màu đen, mỗi người đều cầm trên tay một bó bông khác nhau, hùng hục khí thế đội.

Cảnh tượng hoành tráng vô cùng !!!

Anh Minh Vũ sao lại ở cùng bọn người này...lẽ nào...

Thôi, không phải lúc nào đi với lưu manh thì cũng là người xấu, trong ngôi biệt thự sau lưng chẳng phải có một ví dụ to đùng còn gì. Hơn nữa anh ấy còn từng cứu cô những hai lần.

- Anh Minh Vũ, có gì mai hăn nói có được không? Bây giờ trễ rồi, mọi người trong nhà em còn phải ngủ nữa. Anh cùng "các bạn" anh cũng về đi kéo người nhà đội! - Cô cố giữ bình tĩnh để nói câu này

- Lúc trước anh tặng hoa hồng em có vẻ không thích, bây giờ anh đem cả tiệm hoa đến đây, em thích loại nào anh sẽ tặng em. - Giọng nói anh phóng khoáng

- Anh...sao anh lại làm thế? - Mắt cô mở to kinh ngạc

- Nếu không làm thế thì anh không biết còn cách nào để hiện tình cảm dành cho em

- Anh...anh nói gì? - Phương Ly chợt thấy lỗi tai mình ong ong - Tình...tình cảm...

Theo anh đoán cô bé này không thích kiểu con trai quá lăng mạn mà thích kiểu vừa mạnh mẽ oai phong. Anh không tin anh thế này mà không chinh phục được cô. Anh còn dẫn theo đám anh em hỗ trợ thế mà, hôm nay sẽ cho cô thấy hết sự uy nghiêm của anh.

Phương Ly rối trí, chẳng thể nghĩ được gì

- Tấm lòng của anh em xin nhận nhưng em...chẳng thích hoa gì cả.

Trong lúc cô lầy đã định quay vào đóng cổng lại rồi phóng chạy thật nhanh thì Minh Vũ đã đoán được tiến đến nắm lấy cổ tay cô.

Đôi mắt anh dịu dàng giữa màn đêm

- Em đừng đi, anh còn chưa nói xong mà!

Đám đông hòa theo anh, nhất thời đồng loạt reo to.

"Đại tẩu, đại tẩu."

"Chị ơi, chị làm đại tẩu tụi em đi."

"Đồng ý làm bạn gái đại ca em đi mà chị."

"Chị đừng có ngại mà!"

Cô không ngại, cô chỉ thấy sợ thôi!

Phương Ly cô rút cuộc đã làm gì nên tội thế này!

Từ phía xa bất chợt vang lên tiếng động cơ moto, càng lúc càng to dần, kèm theo ánh đèn pha lóa mắt, di chuyển về hướng này.

Không lẽ...anh Minh Vũ còn kéo thêm người tới nữa, thế này thì giết cô đi cho rồi!

Nhưng khi những chiếc moto đó đến gần cô mới nhận ra, đám người đến sau này có rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Là...là đàn em của Lâm tiểu nhân, họ đang chạy thành một vòng tròn bao lấy đám người của Phương Minh Vũ.

Phương Minh Vũ hốt hoảng đến mức buông cả tay cô ra, anh không hề quen những người này, thậm chí bọn nó còn đông hơn người của anh.

Trong đầu anh chỉ nghĩ là mình trước kia đắc tội với ai nên bây giờ họ tìm đến trả thù chẳng?

Cánh cửa lại bật mở một lần nữa, từ bên trong Lâm Hạo đỉnh đạc bước ra cứ, dáng người cao lớn uy nghiêm như thể một đấng quân vương đang được thần tử đón chào.

Anh tiến đến đứng ngay sát bên cạnh cô, tựa như đang bảo vệ, che chắn cho cô. Tim cô đập mạnh còn hơn lúc vừa mở cửa.

Đám đàn em vừa thấy anh liền reo hò

"Lâm đại nhân, Lâm đại tẩu tụi em tới rồi nè!"

"Vừa nghe anh gọi là đến liền."

"Bọn này làm phiền anh chị nghỉ ngơi à?"

"Có cần bọn em giải quyết luôn không?"

Phương Ly nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Vẫn nét mặt lạnh lùng như mọi khi nhưng không ngờ anh lại ra khỏi nhà giữa đêm, còn gọi người đến đây, có khi nào là vì cô không?

Cô lắc đầu xóa tan suy nghĩ đó

/Chắc là vì đám đông này làm ồn trước cửa nhà nên anh mới thế./

- Một phút, các người có một phút! - Lâm Hạo ánh mắt sáng lạnh sáng lóa giữa màn đêm - Nếu lần sau còn đến, sẽ không còn cơ hội rời khỏi đây nữa đâu!

Phương Minh Vũ cùng đồng bọn sắc mặt trắng bệch, dừng khí la to như khi nãy hoàn toàn mất hết.

Chưa đến một phút cả đám của Phương Minh Vũ đã giải tán, những chiếc xe moto đồng loạt mất hút trong làn khói. Phương Ly thở phào nhẹ nhõm.

- Vào nhà trước đi. - Lâm Hạo tiến thêm mấy bước rồi quay đầu lại nói với cô

- Ồ, thế còn anh?

- Lâu rồi không gặp nhau, đi với mọi người một lát.

- Khuya thế này còn đi đâu?

- Đến nơi nào gần đây thôi.

Nói xong anh mới thấy, tự dung tại sao lại ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của cô gái này?

- Thế anh nhớ về sớm nhé vì trời cũng khuya rồi, còn nữa, đến nơi nào lạnh mạnh một chút, nếu có uống rượu thì đừng có uống say mới mò về. Mà trời lạnh lắm, hay để tôi lấy cho cái áo khoác vào kéo mai lại bệnh không thể...

Xung quanh đám đàn em nhìn nhau như hiểu ý ồ ạt cười lên.

Khoan đã! Mấy lời cô vừa nói sao nghe chẳng khác nào như mấy bà vợ quân chồng trong drama thường chiếu trên tivi vậy!

Phương Ly xấu hổ khi bản thân lại có loại suy nghĩ điên rồ đó, cô nghiêng đầu đi để tránh né ánh nhìn của cả đám người cũng như không để ai thấy gương mặt đang đỏ lựng như trái cà chua của mình.

Điên rồi, điên rồi!

Không đâu, nhất định là do xem phim nhiều quá nên bị nhiễm thôi...!!!

"Đại tẩu, chị yên tâm đi tụi em không để đại ca uống rượu đâu."

"Anh ấy đi một lát rồi sẽ về với chị ngay ấy mà."

"Nhìn chị ấy tao muốn cưới vợ ghê."

- Tôi xem phim nhiều quá nên bị nhập tâm, anh coi như tôi chưa nói gì nhé! - Cô chống chế

- Không cần áo khoác, vào nhà rồi ngủ đi. - Lâm Hạo vừa rồi thật sự có cười, chỉ là mọi người đều tập trung vào cô gái bên cạnh nên không nhìn thấy nụ cười đó, nói xong anh liền rời khỏi

Cô cứ đứng đó nhìn mà không biết bản thân nhìn cái gì, một hồi mới đi vào trong đóng cửa lại.

Hình như...trời không còn lạnh nữa.

.....

Bảo là lên phòng nhưng cuối cùng người cô lại ngã xuống ghế sofa êm ái của phòng khách.

Ngồi được chốc chốc Phương Ly nhìn lên cái kim đồng hồ trên tường, dõi theo nó nhích từng chút một rồi mắt lại hướng ra cửa.

- Ân Ân, tối rồi, sao em còn chưa ngủ? - Phương Ly nghe tiếng động ngoài đầu nhìn, một bóng dáng nhỏ bé từ trên lầu rón rén đi xuống

- Hi, chị, em ngồi chờ anh hai về với chị được không chị? - Ân Ân cười hì hì

- Ai...ai nói với em chị chờ anh ta về! Còn lâu nhé! - Phương Ly lên giọng rồi lại tự giạt mình, chẳng biết vì lý do gì cô lại phản kháng mạnh, có phần quá đáng như vậy.

Ân Ân đi đến sofa ngồi vào lòng của cô. Phương Ly cũng vòng tay ôm lấy con bé.

- Chị ơi.

- Chuyện gì em?

- Em đã nghĩ ra điều ước vào sinh nhật của mình rồi! - Ân Ân ngước mặt lên, ánh mắt lấp lánh như sao

- Còn một tuần nữa mới sinh nhật mà, em nghĩ sớm thế!

Con bé ngây ngô nói

- Năm ngoái sinh nhật ba mẹ mua cho Ân Ân một ổ bánh kem rất to, rất đẹp nhưng không có chị em buồn chẳng muốn ăn, trốn ba mẹ nằm trong chăn mà khóc, em ước chị về với em. Hi, điều ước thật linh nghiệm. Cho nên năm nay em sẽ ước em, chị và anh hai, chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa.

- Ân Ân... - Phương Ly ôm con bé thật chặt, nghẹn ngào

Cô tự hỏi chị hai của con bé rốt cuộc là người thế nào? Đang ở đâu? Ước mơ lớn bao nhiêu mà có tuyệt tình bỏ rơi một đứa trẻ yêu mình, cần mình như thế trong khi luôn cô cầu thương để cho mình người thân thật sự bên cạnh mà không có được.

Nhưng mà... lẽ ra phải dặn con bé rằng điều ước không được nói ra đâu, nếu nói ra sẽ không linh nghiệm nữa!

Phương Ly cúi xuống khẽ thì thầm, nước mắt không chảy ra vì cô nén trong lòng

"Chị yêu em Ân Ân."

"Cho dù một ngày nào đó... có thể em không còn nhận ra chị nữa."

Ân Ân đúng là trẻ con, nói chuyện được mấy câu đã ngủ say, đầu gối lên chân cô.

Điện thoại lại reo vang, cô giật thót, mong không phải là anh Minh Vũ cùng đám người khi nãy nữa.

May quá, là chị Nhà Đình, mắt cô sáng lấp lánh, ngón tay lập tức ấn nút nghe

- [Chị xin lỗi vì đã trễ thế này còn gọi cho em.] - Giọng nói nhẹ nhàng vọng đến

- [Không sao chị, em vẫn còn thức mà.]

- [Cuối tuần sau em có rảnh không? Chị muốn rủ em cùng đi mua sắm... chỉ có hai chúng ta thôi!]

- [Chị... chị nói... chị muốn đi cùng em á?] - Phương Ly hỏi lại để xác định mình không nghe nhầm

- [Phải, em đã từng nói muốn làm bạn với chị mà, cứ xem chuyện chúng ta đi với nhau là hết sức bình thường đi. Trung tâm thương mại X nhé!]

- [Được ạ!] - Lòng cô phấn khởi vô cùng

Khoan đã, cuối tuần sau cũng trùng hợp là sinh nhật của Ân Ân, trung tâm thương mại đó cũng gần đây, hay là...

- [Chị ơi, em có thể dẫn theo em gái của ông chủ em không? Con bé ngoan lắm!]

Phương Ly nhìn xuống gương mặt đáng yêu như thiên thần đang say giấc, trong lòng ấm áp vô cùng, cô muốn cùng mua nguyên liệu về rồi tự tay làm một cái bánh kem tặng sinh nhật Ân Ân.

Cảm giác có thể làm gì đó dành tặng cho người mình yêu thương... thật là hạnh phúc biết bao.

- [Có phải là cô bé 6 tuổi lần trước đi lạc ở đài truyền hình không?] - Nhà Đình nhớ lại

- [Dạ phải ạ, nhưng con bé bây giờ sẽ không đi lạc nữa đâu!]

- [Em cứ dẫn theo đi, chị... rất thích trẻ con.] - Giọng nói cố giấu nỗi chua xót thêm đôi phần nghẹn ngào

- [Chị ơi... chị không sao chứ?] - Phương Ly nhận ra, vội vàng hỏi

- [Không sao, chúng ta quyết định vậy nhé, chúc em ngủ ngon.]

- [Chúc chị ngủ ngon.]

Vạn vật chìm trong tĩnh lặng, ánh trăng dịu dàng che phủ khắp mọi nơi.

Đêm thật đẹp, nhưng sao tự dưng lòng cô bất an quá!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Lời hứa

Đêm khuya tĩnh mịch, gió từng cơn lạnh lẽo thổi, hàng quán xung quanh đường đều đóng cửa hết.

Lâm Hạo quay về thấy đèn trong nhà vẫn sáng, bước tới đại sảnh, đập vào mắt anh là cảnh tượng hai người một lớn một nhỏ đang vô tư lự nô đùa cùng chú chó trắng, niềm vui và hạnh phúc tràn ngập khắp không gian.

Anh mỉm cười.

Từ lúc nào mọi thứ trở nên như thế?

Là từ khi có sự hiện diện của cô, ngôi biệt thự vốn dĩ âm trầm trước kia bỗng trở nên tràn ngập sinh khí, không còn cảm giác lạnh lẽo cô độc, không còn sự nhớ nhung nuối tiếc, Ân Ân cũng trở về dáng vẻ hoạt bát đúng như lứa tuổi của con bé.

Cô mang đến hơi ấm... là hơi ấm của gia đình.

Nhưng mà... liệu cô có thể ở đây đến bao giờ?

- Ân Ân, giờ này sao em còn chưa đi ngủ? - Lâm Hạo bước từng bước thật dài đứng trước mặt hai chị em

- Không phải vậy đâu, lúc Ân Ân đang ngủ thì "bạn gái" chồm người lên ghế sofa nên làm con bé thức, sau đó... như anh thấy rồi đây.... - Phương Ly thấy anh thì lật đật đứng dậy giải thích

-Ồn ào thế đủ rồi, đưa chó cho anh, em đi ngủ đi.

- Không chịu. - Ân Ân chu mỏ quay sang nói với Phương Ly - Chị, đừng cho anh hai bắt "bạn gái" đi.

Phương Ly không hiểu sao lại thuận theo con bé, gạt đầu rồi cố thủ ôm chặt chú chó nhỏ trong lòng.

- Trong tay tôi là của tôi, không cho anh dẫn nó đi. - Đôi mắt cô long lanh chớp chớp, ưỡn ngực lớn tiếng như đang thách thức

Lâm Hạo chau mày một cái rồi bất ngờ vươn cánh tay sẵn chắc kéo tay cô lại, vài giây sau Phương Ly hốt hoảng khi nhận ra người cô lúc này gần như tựa sát vào người anh, "bạn gái" chính là khoảng cách duy nhất giữa hai người.

Ánh mắt đen lay của anh vẫn nhìn cô, không hề dịch chuyển cũng không hề chớp lấy một cái, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết từ từ cuối thấp xuống.

Phương Ly hai mắt tròn tròn, trong lòng như có con sóng mạnh đang đánh vào.

Khoan đã định làm gì thế, liệu anh có biết Ân Ân ngồi ngay đây không?

Con bé đang nhìn kia...

Gió đêm thổi, rèm cửa lay động, phòng khách hoàn toàn yên tĩnh khiến cô càng nghe rõ nhịp tim của mình hơn.

- Bây giờ cô trong tay tôi, nói cô là của tôi được không? Thế thì chó cô ẵm trên tay cũng là của tôi. Mau đưa nó ra đây rồi dỗ Ân Ân ngủ đi, nếu không thì đừng có trách.

Khoan đã, hình như anh nói rất dài, ba bốn câu gì đó, nhưng trong đầu cô chỉ văng vẳng mỗi câu đầu tiên, còn đằng sau đó là gì thế?

Không lẽ... thức khuya làm đầu óc cô trở nên bất bình thường và bị "điếc" sao?

- Trả cho anh đó, ra ngoài đi, chúng tôi phải ngủ. - Cô đẩy chú chó anh

- Nơi này là phòng khách, cô bảo tôi ra đâu?

- "..."

Phương Ly ngó người ba giây rồi vội vã kéo tay Ân Ân một mạch lên lầu.

Ân Ân không hiểu gì cả, lại quay sang giận dỗi cô vì đã đem "bạn gái" cho anh hai nó một cách dễ dàng.

Thật là... trên đời có gì mà dễ dàng đâu.

Không được không được nghĩ nữa, ngày mai kiểm tra, nghĩ những chuyện thế này sẽ không tốt cho trí não.

.....

- -----Bệnh viện -----

Giang phu nhân Hoàng Di Mẫn nằm trên giường bệnh cùng trò chuyện trò chuyện với Nhã Đình đang ngồi cạnh.

- Con bạn như vậy mà vẫn đến thăm cô thật phiền cho con quá, nhưng nhìn thấy con cô thật sự rất vui, không cần uống thuốc cũng có thể khỏi bệnh.

- Cô quá lời rồi, con cũng có bận gì lắm đâu ạ?

- Đừng gạt cô, cô có nghe nói và thấy trên báo tất cả rồi, gần đây hẳn không phải đi hát thì con lại giành thời gian đi làm từ thiện, quả nhiên là một đứa trẻ có trái tim nhân hậu. - Giang phu nhân vuốt mái tóc của cô, dịu dàng nói

Nhã Đình hơi mất tự nhiên nhưng nhanh chóng điều chỉnh, lảng tránh

- Cô thấy trong người thế nào rồi ạ?

- Cũng thấy hơi nhức đầu chóng mặt, uống thuốc vào cũng đỡ một ít.

- Hay là để con xoa bóp cho cô, hồi trước con cũng có học.

- Thôi, chỉ cần có con ở đây trò chuyện với là cô đã thấy khỏe lắm rồi.

- Vậy nếu cô không chê thì mai con sẽ đến nữa!

Nhã Đình nở nụ cười xinh đẹp. Đến bản thân cô cũng không hiểu vì sao Giang phu nhân lại giành tình cảm cho mình nhiều như thế.

Nhớ đến lần đầu tiên cùng bà quay một chương trình tivi, thái độ của bà chỉ là một màu lạnh nhạt, cô bước đến cúi đầu chào hỏi bà cũng chẳng hề mảy may để ý đến nhưng ngay sau khi chương trình kết thúc thì bà đột nhiên tìm đến cô, hỏi han về cô, nâng đỡ cô thậm chí còn tỏ ý muốn cô làm con dâu.

Trước và sau giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đây lại là điều rất nhiều, rất nhiều người trong làng giải trí cầu mà không có được, cho nên cô luôn cố gắng nắm bắt nó, thật tốt...

- Đứa con gái tốt như con biết đi đâu mà kiếm chứ, con trai của cô thật là...

Cô bé này tâm tính lương thiện, khí chất trên người cô bé này nhẹ nhàng hiền thực, nhất định sau này sẽ là một đứa con dâu ngoan hiền. Thật không hiểu nổi Giang Tuấn nó nghĩ thế nào nữa mà lại muốn đi quen với đứa con gái không ra gì kia.

Đúng lúc này cửa phòng bệnh lại mở ra.

Giang Tuấn bước vào, thấy mẹ mình nói chuyện tay vẫn nắm chặt tay Nhã Đình thì trong lòng thở dài.

Giá mà bà đối xử với Phương Ly được một nửa thế này thì quá tốt rồi.

- Nhã Đình, em đến lâu chưa?

- Không, em chỉ mới đến thôi.

- Đạo này hai đứa thế nào rồi? - Sau câu xã giao như có lệ, Giang phu nhân cảm không vui liền hỏi

Giang Tuấn nhìn Nhã Đình dự định nói ra sự thật nào ngờ Nhã Đình chen ngang trước

- Tụi con vẫn rất tốt, lúc rảnh rỗi thường hẹn nhau ra ngoài.

Rồi cô quay lại nháy mắt với Giang Tuấn, không muốn anh phá hỏng tâm trạng của mẹ mình.

Giang phu nhân vừa nghe xong thì sắc mặt vui mừng thấy rõ

- Phải thế chứ, còn trẻ tranh thủ thời gian đi nhiều nơi mới tốt, sau này lập gia đình rồi cũng rất khó được như vậy. Hay là hôm nay sẵn lúc hai đứa đều rảnh, cùng nhau đi đâu đó đi.

- Nhưng mẹ đang không khỏe, con thấy hay là để khi khác.

- Mẹ không sao, nơi này còn có y tá với bác sĩ mà, muốn mẹ mau khỏe thì hai đứa ở cạnh nhau nhiều một chút. - Giang phu nhân thể hiện rõ thái độ

- Vậy...cũng được ạ.

Nhã Đình nhìn theo bóng lưng trắng tắp của Giang Tuấn, những lời của bà thầy bói đó lại hiện ra trong đầu.

Anh ấy đúng là một viên kim cương vừa đẹp vừa quý giá mà bất cứ cô gái nào cũng mơ tưởng được chạm tay đến và sở hữu nó.

Chỉ đáng tiếc... anh sinh ra không dành cho Lưu Nhã Đình cô, ngay cả cùng ra ngoài với cô đáng về anh cũng miễn cưỡng như thế, vậy thì cô còn hy vọng điều gì, mong muốn điều gì hơn được nữa.

Chiếc xe màu đen sang trọng lăn bánh lướt nhanh trên mặt đường, trong xe hai người vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng.

- Bây giờ em muốn đi đâu anh đưa em đi. - Hồi lâu Giang Tuấn mới cất tiếng

- Anh cho em tới trung tâm thương mại X đi, em muốn đi gặp bạn em

- Em có hẹn bạn à? - Anh như hờ hững hỏi

Nhã Đình gật nhẹ đầu, mắt dán chặt vào anh

- Phải, là một người bạn... mà em nghĩ anh còn muốn gặp hơn cả em.

- Phương Ly. - Giang Tuấn hơi giật mình ngoái đầu lại nhìn cô, đôi mắt đen láy long lanh vui sướng

- Nhìn anh như vậy thì em đã hiểu rồi, em... giúp anh với em ấy nhé!

Giang Tuấn không trả lời, chỉ thâm trầm suy nghĩ. Mẹ anh nói đúng cô gái tốt như Lưu Nhã Đình bây giờ biết tìm ở đâu nữa chứ, bị anh từ chối thì không nói, giờ còn bảo là giúp anh.

Chỉ tiếc... trái tim anh dành cho người khác mất rồi.

- Xin lỗi em, nhưng anh không muốn lợi dụng em.

- Anh không cần xin lỗi, em chỉ là vì bản thân em thôi.

"Làm nhiều việc tốt vào, biết đâu ông trời sẽ cho cô gặp lại người mà cô muốn gặp."

- Em chỉ mong, lời hứa trước đây anh dành cho em sẽ không bao giờ thay đổi! - Rồi cô lại nói

- Lời hứa? - Bị nhắc một cách bất chợt, Giang Tuấn cố nhớ lại

- Cho dù cả thế giới này bỏ rơi em, anh cũng sẽ đứng về phía em, đúng không?

- Tất nhiên là như thế rồi.

.....

_Cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, Ân Ân leo xuống giường chạy ra mở cửa.

- Ân Ân, em mau thay đồ đi, chị dẫn em đi mua sắm.

Phương Ly hào hứng, cuối cùng đã đến ngày sinh nhật con bé và cũng là ngày cô hẹn đi trung tâm thương mại với chị Nhã Đình. Lát nữa nhất định phải xin chụp vài tấm hình làm kỉ niệm mới được, mấy lần trước gặp chị ấy cô đều quên mất.

- Chị ơi! - Ân Ân lớn tiếng gọi cô

- Sao em?

- Anh hai bảo, anh hai muốn đi cùng chúng ta!

- Gì... em... nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Lừa gạt

- Anh hai bảo, anh hai muốn đi cùng chúng ta!

- Gì...em...nói sao? Anh hai em muốn đi mua sắm luôn á?

- Á...không phải, Ân Ân nói nhầm, anh hai bảo muốn dẫn em và chị đi công viên, em muốn đi công viên hơn. Chị, đừng đi siêu thị nữa, đi cùng em với anh hai nhé!

- Không phải chị không muốn, nhưng...

_Cốc...cốc...cốc

Tiếng gõ cửa bên ngoài truyền đến, Phương Ly lật đật chạy ra mở, người đối diện cất giọng vẫn lạnh lẽo như thường

- Cho hai người 5 phút thay quần áo, xe đang đợi ở dưới.

- Tôi...tôi quên nói với anh...tôi có hẹn với một người rất quan trọng đi trung tâm thương mại rồi, và cũng có thứ quan trọng cần mua.

Một người rất quan trọng?

- Nam hay nữ. - Chân mày Lâm Hạo nhíu chặt

- Há?

Cô tự hỏi tại sao anh lại muốn biết cô hẹn với nam hay nữ, còn lên giọng như đang tra khảo vợ ngoại tình thế?

- Không trả lời, lẽ nào là không phải nam cũng không phải nữ! - Trong lúc cô đang mải mê với suy nghĩ này thì người trước mặt đã phun thẳng một câu

- "..."

- Anh nói gì thế! Là nữ, lại còn rất dịu dàng và xinh đẹp. - Phương Ly lớn tiếng khẳng định

- Cả hai cái Triệu Ngọc Mai đều không có! Người khác à? - Chân mày Lâm Hạo dần ra, như băng quơ nói

Tên này, ý gì đây? Anh Thiếu Dương mà biết thì sẽ lớn chuyện đấy nhé!

- Ủ, là một người khác, anh không quen đâu.

- Chị ơi, hay là ba chúng ta ghé qua siêu thị một tí để gặp bạn chị rồi cùng đến công viên được không? Anh hai rất đẹp trai, bạn chị là con gái thì sẽ thích anh hai thôi! - Ân Ân sợ cô không đi nên chạy ngay đến nói

Còn khuya nhé! Con gái trên đời này trừ em ra không có ai thích cái mặt lạnh như tiền của anh hai em trưng ra ngay từ lần đầu gặp đâu.

Quan trọng hơn là...

Đã hứa chỉ có cô và Ân Ân vậy mà giờ lại dẫn thêm một người con trai xa lạ đến gặp chị Nhã Đình, thậm chí người đó còn từng hùng hồn tuyên bố rằng mình ghét âm nhạc dân tình huống tệ nhất là đứng trước một ca sĩ thần tượng ai ai cũng biết anh vẫn có khả năng hồn nhiên cất tiếng

"Luu Nhã Đình? Chưa nghe bao giờ."

"Ca sĩ? Có nổi tiếng không?"

"Dù sao thì cũng không quan tâm."

Nếu như thế sẽ chắc chị ấy xấu hổ chết mất thôi, cô cũng thấy có lỗi rất nhiều nữa.

- Thôi, hay là em cùng anh hai đi công viên đi, cho chị xin lỗi, một lần này thôi, chị và bạn chị trước giờ mới có cơ hội đi cùng nhau thế này nên chị muốn giành nhiều thời gian.

- Dạ, nhưng tối nay sinh nhật Ân Ân, chị phải về đấy! - Con bé có chút thất vọng

- Trôi, chị đi một tí rồi về liền mà!

- Được rồi, tùy cô! - Lâm Hạo lạnh lùng phun ra bốn chữ rồi ra ngoài đóng mạnh cửa lại

.....

Cũng may là tiện đường nên cô được cho quá giang trên chiếc Ferrari bóng bóng.

Xe từ từ dừng lại trước cổng trung tâm thương mại.

Ngày chủ nhật.

Nắng vàng rực rỡ.

Người qua kẻ lại ồn ào náo nhiệt.

Phuong Ly chào tạm biệt Ân Ân rồi đưa tay mở cửa. Lúc bước xuống, cô có liếc về phía Lâm Hạo nhưng... anh chẳng hề đưa mắt nhìn sang một cái, làm cô nuốt luôn câu tạm biệt vào trong bụng.

Chẳng phải lúc nào anh cũng chê cô phiền phức, vương tay vương chân, đi cùng cô giống như phải chăm thêm một đứa trẻ nghịch ngợm?

Giờ được giải thoát rồi, sao về mặt anh lại trông u ám thế kia?

Phuong Ly lấy điện thoại ấn số gọi chị Nhã Đình để biết địa điểm gặp nhau, vừa kết thúc cuộc gọi thì điện thoại cũng hết pin luôn.

Chẳng mấy chốc cũng tới.

Cô tròn xoe mắt khi nhìn thấy Giang Tuấn.

- Sao vậy, nhìn thấy anh em không vui à? - Anh bước đến, thấy vẻ ngơ ngác thì không nhịn được liền xoa đầu cô

- Làm gì có chuyện đó chứ. Càng đông càng vui mà! - Phuong Ly nhoen miệng cười

/"Còn anh, chỉ cần có em thì anh đã vui rồi!"/

- Chúng ta vào trong đi, hôm nay siêu thị giảm giá to lắm! - Nhã Đình vui vẻ

- Lưu Nhã Đình, một ca sĩ nổi tiếng mà chen chân đi mua đồ giảm giá, không sợ người ta biết sẽ cười em à. - Giang Tuấn trêu

- Có anh cười em chứ ai, ca sĩ nổi tiếng thì cũng là người mà! Với em nguy trang thế này thì đồ ai nhận ra em. - Nhã Đình luôn tự hào với tài "che giấu thân phận" của mình

- Phải rồi, em giống bà già già quá nên không ai nhận ra là phải.

- Anh nói cái gì, nói lại em xem nào, anh mới giống ông già đó.

- Phải rồi, ông già đẹp trai!

- Anh... đẹp gái thì có đấy!

Phuong Ly nhìn hai người họ vui đùa, tự nhiên thoải mái, thật sự không khỏi muốn thốt lên một câu "Anh chị xứng đôi quá".

Một người con gái tuyệt vời như chị Nhã Đình, tại sao Giang Tuấn lại không muốn chị ấy trở thành bạn gái của anh nhỉ?

- Nói nhiều quá hàng giảm giá bị mua hết bây giờ, mau đi thôi!

Bước vào trung tâm thương mại được vài bước cả ba chợt phát hiện một nhóm người đang tập trung lại, đứng trước một cái bục cao, không... là một sân khấu nhỏ nhưng được trang hoàng hút mắt cùng tiếng nhạc rộn ràng phát ra từ hai chiếc loa đặt hai bên.

Hóa ra nơi đây đang có chương trình quảng cáo cho các sản phẩm của một nhãn hàng khá nổi tiếng. Nếu ai xung phong lên hát, tùy theo sự hưởng ứng của khán giả sẽ được nhận quà tương ứng.

- Phuong Ly em lên đó hát thử đi! - Giang Tuấn đẩy nhẹ vai cô - Anh đảm bảo em sẽ thu về quà không cảm hết đấy!

- Thôi, có chị Nhã Đình ở đây, em không dám múa rìu qua mắt thợ đâu.

- Không sao, chị từng nghe anh Giang Tuấn bảo em hát rất hay, không thua gì chị, chị muốn nghe thử. - Nhã Đình đầy vẻ hào hứng

- Chị, đừng nghe anh ấy khoa trương, giọng ca của em chỉ được cái dễ nghe chút, đời nào so sánh được với chị. - Phuong Ly ngượng vô cùng

Giang Tuấn kéo Nhã Đình sang một bên, dúi vào tay cô chiếc điện thoại của anh

- Em giúp quay lại lúc Phuong Ly hát nhé!

- Anh muốn giữ làm kỉ niệm à?

- Không phải, anh muốn đưa phần biểu diễn của Phương Ly cho mẹ anh xem, vì mẹ anh hiểu lầm chuyện cô ấy không dự thi New Stars là do sợ hát trước đám đông.

- Anh đã nhờ thì sao em dám từ chối chứ. - Nhã Đình đưa tay ra nhận lấy

Đội người trung niên trên sân khấu kia hát xong Giang Tuấn liền nắm chặt tay cô, hướng về phía bục cao

- Khoan đã, em...

- Em muốn trở thành ca sĩ thì càng không thể bỏ lỡ những cơ hội được hát trước tập thể thế này, có biết không? - Giọng anh chợt trở nên cứng rắn

- Em biết...nhưng...

- Không nhưng gì cả, nghe anh đi...

Giang Tuấn rất bình tĩnh thần nhiên, mượn micro của nữ MC để dùng trước gương mặt ửng đỏ, cái nhìn có phần có phần kinh ngạc của chị ấy rồi kéo cô đi ra giữa sân khấu, nâng micro lên, giọng nói mạnh mẽ hiên ngang

- Xin chào tất cả mọi người! Hôm nay thời tiết thật tuyệt để mua sắm đúng không?

Nhiều người không có hứng thú với chương trình này vẫn đứng chân lại, những ai định rời khỏi cũng không đi nữa, nhất là các cô gái dưới sân khấu, họ đồng loạt hô vang "Phải" xen lẫn vô số âm thanh ái mộ

Ái mộ chàng trai trên kia...diện mạo và sức hút đều không thua kém bất kì minh tinh ca sĩ nào.

- Lúc mua sắm tâm trạng phải vui vẻ hưng phấn thì mới đi hết được cái trung tâm thương mại rộng lớn này, cũng như tranh thủ được những món hàng sales off, còn ai không tranh thủ được thì lúc tính tiền cũng không bị đổ mồ hôi hột đúng không?

Anh như một MC thực thụ, vừa dứt câu liền đưa micro hướng về phía dưới, khán giả thích thú reo hò.

Không những đám đông, MC, mà đến Phương Ly cũng hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí mà anh mang lại.

- Nhằm góp phần tăng niềm vui mua sắm vào một ngày cuối tuần đông đúc thế này, bạn gái tôi muốn tặng các bạn một bài hát, các bạn hãy cho cô ấy một tràng pháo tay thật to cổ vũ tinh thần đi nào !!!

_Bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ khiến Phương Ly tự tin hơn.

Chiếc micro được chuyển sang cho cô cùng cái gạt đầu động viên.

Phương Ly mỉm cười, đôi mắt lóe sáng như được ánh mặt trời chiếu rọi, bắt đầu cất tiếng ca.

Tiếng hát của cô trong veo như mặt nước hồ mùa xuân, lúc mềm mại dạt dào cảm xúc, lúc cao trào vui tươi khuấy động lòng người.

Nhã Đình đứng dưới sân khấu ngơ ngẩn, trong lòng bất chợt ập đến một loại cảm giác, cô bất an về một điều mà phải mất một lúc mới định hình được đó là gì.

Những người làm trong ngành âm nhạc đều rất nhạy cảm...

Gương mặt đó...

Nụ cười đó...

Chất giọng đó...

Là thiên phú...

Một viên ngọc quý...

Chỉ cần được rèn giũa

Sẽ phát ra hào quang khiến người ta phải lóa mắt.

Làng giải trí ngọ hỏ tàng long, không phải cô chưa từng bắt gặp những giọng hát hay, hơn mình cũng có, chỉ là thiếu may mắn để được nổi tiếng, nhưng cô bé này thì khác, không giống họ, mang lại cho cô nỗi lo sợ chưa từng có...

Câu nói của Giang Tuấn khi nãy bất chợt văng vẳng bên tai

"Anh sẽ đưa phần biểu diễn của Phuong Ly cho mẹ anh xem..."

"Cho mẹ anh xem..."

"Mẹ anh..."

Đoạn video kết thúc, màn hình nhanh chóng hiển thị hai lựa chọn.

Ngón tay Nhã Đình nhích dần, nhích dần, từng chút một sang bên phải giống như có một thế lực ma quỷ nào đó đang điều khiển.

Máy lạnh vẫn hoạt động, nhưng mồ hôi trên trán cô lại chảy ra...

Và rồi...

Phuong Ly cùng Giang Tuấn nhận quà xong bước xuống sân khấu, thấy Nhã Đình sắc mặt không ổn thì vội chạy đến hỏi

- Chị ơi, chị không sao chứ?

- Em thấy không khỏe à? Hay là dạo này em lại làm việc mà không chịu nghỉ ngơi đấy?

- Anh Giang Tuấn...em xin lỗi, em lỡ tay...xóa hết đoạn video lúc Phuong Ly biểu diễn rồi! Em thật xin lỗi! - Cô thật chậm trao lại anh chiếc điện thoại

- Không sao, xóa rồi thì thôi, bây giờ quan trọng là sắc mặt em kém lắm, để anh đưa em về nhà!

- Em...em tự đón taxi đi được, hai người cứ ở lại...

Nhã Đình vội vã rời khỏi cánh cửa lớn của trung tâm thương mại, không hề ngẩng đầu lên, không hề hay biết rằng hai bóng dáng cùng lúc đó bước vào theo hướng ngược lại chính là hai người mà đời này cô mong muốn gặp lại nhất.

Họ chỉ cách cô một khoảng gần trong gang tấc...

Vậy mà chẳng thể nhìn thấy nhau...

- Giang Tuấn, cảm ơn anh. - Nhã Đình vừa rời khỏi, Phuong Ly quay sang, trong lòng không ngừng cảm kích

- Cảm ơn chuyện gì?

- Cảm ơn anh vì đã giúp em tự tin đứng trên sân khấu, giúp em luôn có cảm giác bản thân mỗi ngày đang tiến gần, tiến gần đến ước mơ của mình. Và anh cũng là người duy nhất không chê cười ước mơ của em, không ngừng khích lệ động viên em. Hy vọng sau này em sẽ có cơ hội đáp trả...

Giang Tuấn nhìn cô chăm chú

- Không cần sau này, bây giờ cũng được mà.

- Há?

Đôi tay choàng nhẹ qua vai, kéo cô đến gần hơn.

Sau đó...anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, dịu dàng tinh tế.

Mặt Phuong Ly nóng bừng, đầu óc trống rỗng một khoảng không.

Cô không kịp nhận thức chuyện gì đang xảy ra cả!

Có vẻ vì không muốn gây quá nhiều sự chú ý với người ở đây nên nụ hôn chỉ kéo dài tích tắc, giống như bạn trai cưng chiều bạn gái.

Phuong Ly chớp chớp mắt ngại ngủng, quay mặt sang một bên để phân tích chuyện hoang đường vừa rồi.

Chính vào lúc đó...

Mắt cô lại chạm phải một con người đen sẫm lạnh lẽo như hồ nước đóng băng đang nhìn mình.

Thân thể cô chấn động, túi quà trên tay rơi bộp xuống đất.

Nơi khoe miệng người con trai đó nhoen một nụ cười mang đầy ẩn ý mỉa mai.

Mỉa mai chính bản thân mình...

Anh đã từng thề sẽ không tin tưởng bất kì ai nữa

Nhưng anh đã tin tưởng cô

Cứ nhớ đến cái dáng vẻ thất thiêu khi cô vẫy tay chào Ân Ân

Nên anh đã cố thuyết phục con bé quay lại đây cùng mình

Định rằng trao Ân Ân cho cô rồi quay về nhà, hôm sau cả ba sẽ cùng đi công viên

Điện thoại cô không thể gọi được

Trung tâm thương mại có nhiều cửa ra vào

Anh đành dắt con bé đi loay quanh tìm cô

Vậy mà

Cái mà cô cho anh nhìn thấy

Lại là sự lừa gạt

Một người rất quan trọng, muốn dành nhiều thời gian

Không ngần ngại đứng ở nơi đông người thể hiện tình cảm.

Hóa ra là cậu ta...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Nghi ngờ

Phương Ly sững sờ mở to đôi mắt, Lâm Hạo đã đứng ngay phía kia.

Không khí đóng thành băng.

Anh thấy rồi

Anh thấy tất cả rồi đúng không?

Lúc Giang Tuấn hôn cô...

Nếu là để người quen bắt gặp cảnh tượng đó, cùng lắm cô chỉ ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, nhưng đối với anh...

Cô thà là để người trên thế gian này đều nhìn thấy còn hơn là để anh nhìn thấy.

Khoan đã, lúc sáng cô bảo với anh có hẹn với bạn nữ nhưng giờ lại...

"Không phải như anh những gì anh đang nghĩ đâu!"

Phương Ly muốn thốt lên câu đó nhưng cổ họng như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lại.

Hơn nữa... anh cứ như một bức tượng, lưng thẳng, môi lạnh lùng mím chặt, đôi mắt đen láy dấy lên sự lãnh đạm tột cùng, không muốn và cũng sẽ không nghe bất cứ lời giải thích nào của cô.

Bàn tay Giang Tuấn từ từ buông khỏi bờ vai cô, khoảnh khắc quay đầu lại nhìn người con trai đằng xa kia, đôi mắt của anh bỗng sắc lại, nhưng trên môi là một nụ cười mang rất nhiều hàm ý.

- Anh hai ơi, tay của Ân Ân, á!

Cho đến khi con bé la lên một tiếng Lâm Hạo mới sực nhìn lại, bàn tay to lớn đang siết lấy bàn tay non nớt, anh vội vã thả ra.

- Anh xin lỗi, em có đau không?

- Dạ, Ân Ân không sao.

Lâm Hạo tự hỏi tại sao bản thân anh có thể mất kiểm soát thế này, vì một kẻ lừa gạt vô tình làm tổn hại đến Ân Ân, có đáng không?

Sự thật chẳng phải đã bày ra trước mắt quá rõ ràng.

Chỉ vì muốn được hẹn hò cùng Giang Tuấn, được vui vẻ thân mật bên cậu ta, người con gái đằng kia nói dối anh đã đánh, còn nói dối còn một đứa trẻ vào đúng ngày sinh nhật của nó.

Nhưng mà, những lời của cô ta lúc sáng cùng cảnh tượng mới vừa rồi cứ lớn vồn trong đầu, muốn xóa sạch cũng không có cách.

Không lẽ...

Cho dù là có...anh cũng sẽ biến nó thành không có.

Ân Ân vừa được thả tay liền chạy ngay đến chỗ Phương Ly đang đứng

- Chị ơi, không phải chị bảo đi siêu thị cùng bạn gái sao? Tại sao giờ là anh đẹp trai?

Câu nói của con bé như phanh phui tội trạng của cô!

Nhưng tất cả chỉ là hiểu lầm!

Ân Ân nghiêng đầu tỏ vẻ suy nghĩ rồi thốt lên, đúng chất con nít có gì nói đó

- AAA, Ân Ân biết rồi, lẽ nào anh đẹp trai là con gái?

- "..."

- Không đúng, anh đẹp trai đẹp trai thế này mà!

- "..."

- Con gái thì phải đẹp gái và có tóc dài chứ?!!

- "..."

- Anh đẹp trai mà mặc váy vào sẽ khó coi lắm, không thể nào là con gái được!

- "..."

Mấy câu nói ngô nghê của con bé, nếu dùng trong hoàn cảnh khác nhất định sẽ khuấy động không khí và khiến người ta bật cười, nhưng trong trường hợp này thì...

Chẳng khác nào đem dầu đổ vào đồng lửa đang bùng cháy vậy !!!

Không ai đáp lại cô bé cho đến khi...

- Sao...em lại ở đây? - Đây là câu duy nhất Phương Ly có thể nói

- Anh hai bảo em quay lại đây cùng đi mua sắm với chị đi, ngày mai rồi ba chúng ta cùng đi công viên giải trí với nhau cũng được. Ba người đi sẽ vui hơn nhiều!

Tìm cô thất lại, tràn ngập xót xa, ngày mai...còn có thể có ngày mai sao?

- Ân Ân, về thôi! - Từ phía xa truyền đến giọng nói lạnh lùng như băng, như thể không muốn lưu luyến nơi này thêm một giây nào nữa

- Anh hai đã hứa cho em đi với chị rồi mà, làm người lớn không được nuốt lời. Anh cứ về trước đi, lát nữa em với chị về sau, còn có anh đẹp trai chơi với em nữa, Ân Ân rất thích anh đẹp trai. - Ân Ân hân hoan nín lấy vạt áo của Giang Tuấn

Điểm sáng cuối cùng trong mắt Lâm Hạo vụt tắt.

Giang Tuấn gọi thật.

Đến con bé...cũng vì cậu ta mà không muốn đi với anh.

Cứ thế đi

Giống như những gì người con gái đó đã từng làm

Cho dù anh đối tốt với cô ta thế nào, trao cả trái tim cho cô ta

Đến cuối cùng...

Cô ta vẫn chọn rời bỏ anh

Anh...cũng chẳng cần ai bên cạnh cả...

Một mình anh...vẫn tốt...

- Tùy em.

Phuong Ly đứng chờ người nhìn bóng dáng anh rời đi, một giây cũng không quay đầu lại nhìn về phía sau.

- Em đi đâu? Định bỏ anh và Ân Ân mà về à?

Cô toan định chạy đi thì bàn tay bỗng bị Giang Tuấn nắm chặt, Ân Ân nghe thế cũng theo phản xạ nắm lấy cánh tay còn lại

- Chị, Ân Ân đến tận đây gặp chị mà chị đi đâu thế?

- Đi...

Lúc cô ngước mắt lên thì tấm lưng rộng lớn kia đã khuất sau cánh cửa tự động trong suốt của siêu thị.

Có đuổi theo cũng không kịp nữa rồi...

- Không...em vào nhà vệ sinh một lát. Phien anh trông chừng Ân Ân giúp em.

- Ừ, vậy em cứ đi đi.

Giang Tuấn nhìn theo bóng lưng vội vã của cô.

Có một chuyện Phuong Ly không hề biết, nụ hôn khi nãy...là cố ý...

Khi cô bảo sẽ đền đáp anh, anh chỉ nhẹ cười cho qua, bởi vì những gì anh làm cho cô trước nay hoàn toàn là cam tâm tình nguyện, chỉ cần điều đó tốt cho cô, chỉ cần nhìn thấy cô ngày ngày vui vẻ, không cần cô hỏi đáp bằng bằng bất kì cách thức gì.

Thế nhưng, khoảnh khắc anh xoay đầu nhìn cô, vô tình phát hiện một bóng dáng khác đang theo dõi mình từ phía xa thì trong lòng lại nảy ra một ý định.

Sự căm ghét cậu ta cùng bản tính hiếu thắng trời dấy, cô lại ở sát bên cạnh anh, gần như thế, hương thơm ngọt ngào như thế, khiến anh không làm chủ được mình, dồn hết tình cảm cúi đầu hôn lên đôi môi của cô.

Nụ hôn đầu tiên

Nụ hôn mà anh đã chờ đợi từ lâu

Cảm giác vui sướng lan tỏa khắp người.

Anh sẽ không bao giờ hối hận vì đã làm thế!

Nhưng mà có câu ông trời vốn rất công bằng quả nhiên không sai.

Nhớ đến hôm đó ở trên sân bóng rổ, ba người họ giống như một gia đình, cùng nhau bước đi và bỏ lại anh phía sau, cả đám đồng nhìn anh như thể một kẻ thất bại.

Còn hôm nay...

Nhìn xem...

Người phải rời đi trong cô đơn là hắn.

- Anh đẹp trai ời, thế rốt cuộc anh có phải là con gái không? - Câu nói của Ân Ân cắt đứt nhưng suy nghĩ trong đầu anh

- Tất nhiên anh là con trai. - Giang Tuấn nhướn miệng cười - Mà Ân Ân, anh có chuyện muốn hỏi em.

- Chuyện gì ạ?

- Tại sao em lại gọi chị Phương Ly là chị hai?

- Anh đẹp trai, anh lớn rồi mà sao chuyện này cũng không biết, vì nhà chỉ có hai chị em mà chị Ly Ly lại ra đời trước nên chị ấy là chị hai của em.

Xem ra...cô bé này quả thật là có bệnh, thần trí không tỉnh táo, nhìn nhầm Phương Ly thành...

Chị ruột nó thật nhẫn tâm, vứt bỏ tình thân để đòi lấy danh vọng quyền quý, có đáng không? Trong khi anh, một người sinh ra và lớn lên giàu sang lại luôn khát khao điều đó hơn hết thấy những thứ khác trên đời.

Đáng tiếc cô bé này đã quên mất tên họ cô ta, nếu không anh có thể cho người điều tra thử xem là ai rồi cho cô ta một bài học sáng mắt.

Nhưng nói đi nói lại, chỉ có người như vậy mới xứng với tên đó, còn Phương Ly là một thiên thần, trong sáng thánh thiện, anh tuyệt đối sẽ không để hấn làm vấy bẩn cô.

- Anh đẹp trai ơi, sau này mỗi khi Ân Ân nhớ anh có thể mượn điện thoại của chị để gọi cho anh có được không?

- Chỉ cần em muốn, bất cứ khi nào cũng được, có việc gì không vui cũng có thể tâm sự với anh.

- Hi, anh đẹp trai tốt với em giống như ông bụt trong truyện cổ tích vậy.

"Giang Tuấn, anh tốt với em giống như ông bụt trong truyện cổ tích vậy."

Giang Tuấn giật mình ngoái nhìn Ân Ân

Lời nói, ánh mắt, biểu hiện gương mặt và má lúm đồng tiền của con bé sao lại giống...đến thế!

Anh đang nghĩ đến điều hoang đường gì thế này?

Ring...ring...ring

Điện thoại trong túi reo vang ba hồi, anh lấy ra nghe

- [Alo.]

- [Alo, mẹ anh gọi cho em, hỏi chúng ta đi đến đâu, làm những gì, còn đòi nói chuyện với anh, cũng may là em nhanh trí bảo anh đi vệ sinh rồi. Bây giờ anh nghe cho kĩ lời em nói nhé, để khi cô có hỏi thì câu trả lời của chúng ta khớp với nhau.]

- [...]

- [Nhã Đình, anh xin lỗi.]

- Anh họ Xin tên Lỗi à? Sao cứ mãi xin lỗi em thế!

/"Anh xin lỗi vì đã nghi ngờ em. Một cô gái trong sáng tốt bụng như em, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy."/

- [Không có. Em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, nếu thấy không ổn thì nhớ đi bệnh viện, còn không đón nổi taxi thì cứ gọi cho anh, anh sẽ đến đưa em đi.]

- [Em chỉ một chút thôi, không đến mức đó đâu! Còn nữa, anh cứ tốt với em giống như ông bụt trong truyện cổ tích vậy! Cần là xuất hiện.]

Đôi mắt anh loé lên tia sáng, tâm trạng phức tạp rồi bời

- [Nhã Đình, sau này...em đừng bao giờ lặp lại câu vừa nói nữa nhé!]

- [Sao vậy anh?]

- [Chẳng sao cả, em nghỉ ngơi đi.]

Kết thúc điện thoại, Giang Tuấn đưa mắt nhìn Ân Ân, xóa xổ những thứ khi nãy hiện lên trong đầu bằng suy nghĩ

"Trẻ con mà, lúc nhỏ nhìn như thế thôi, lớn lên diện mạo sẽ thay đổi rất nhiều."

Mà...nếu Nhã Đình đúng là người chị xấu xa của cô bé này thì có lẽ cuộc đời này anh sẽ không tin tưởng bất kì ai được nữa mất.

.....

Giờ ra chơi Phương Ly cùng Ngọc Mai đi đến thư viện, cả dọc đường cô vẫn thần thờ chuyện xảy ra hai ngày trước.

Từ hôm đó đến giờ cô chẳng hề có một cơ hội nào để đến gần chứ đừng nói là giải thích cho ai đó nghe về sự hiểu lầm xảy ra ở trung tâm thương mại.

Việc thứ hai khiến cô mất ngủ là nụ hôn của Giang Tuấn, cô vẫn cảm thấy kì lạ lắm, với tính cách của anh không lý nào muốn cô trả ơn bằng cách đó.

Nếu không phải thế thì lẽ nào...

Không đâu, Phương Ly, đừng nghĩ xấu về anh ấy!

_RẦM...RẦM...

Đột nhiên nhìn thấy trước mắt đám nữ sinh phía trước chạy rầm rập, không hiểu chuyện gì xảy ra nên Ngọc Mai tóm cổ một bạn nữ hỏi thăm.

- Hội trưởng và hội phó thi đấu bóng rổ cá cược với nhau, cậu thả mình ra nhanh đi.

Bạn nữ nói rồi ba giò bốn căng chạy tiếp.

- Ngọc Mai, thi đấu bóng rổ cá cược là gì thế?

- À, hai người của đội thắng được quyền chọn ra hai người trong đội thua, mỗi người đưa ra một điều kiện, bảo họ làm gì họ cũng không có quyền từ chối.

- Thế nếu điều kiện đó quá đáng thì thế nào? - Phương Ly thắc mắc

- Thì cũng phải làm chứ thế nào, cậu có biết trên sân có bao nhiêu người, bao nhiêu cặp mắt không? Trừ khi, kẻ đó không cần danh dự nữa! Mà ở trường này thì cậu biết rồi đó...

- Vậy à?

Điều kiện...

Nếu là hai người họ thì sẽ đưa ra điều kiện gì cho đối phương?

- Phương Ly, đi đi cô vũ cho bạn trai của mình.

Cô mím môi một hồi, rốt cuộc cũng không ngăn được đôi chân của mình

- Ủ, đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Điều kiện đưa ra

Trong chớp mắt cả hai đã có mặt ở sân vận động phía sau trường. Vừa đặt chân đến liền có cảm giác phấn khích. Đám nữ sinh như thường lệ kéo nhau ùn ùn bao vây như đi xem vũ hội.

Tiếng hò hét vang lên khắp nơi, dù là bên nào dẫn điểm đám nữ sinh cũng đều la ó ầm ĩ, thế nhưng... thay vì bàn tán về kĩ thuật thì họ lại bàn tán về độ đẹp trai.

Kết quả... hai bên ngang tài ngang sức về mặt ngoại hình !!!

Thế thì đấu bóng làm đi nữa, đi diễn thời trang luôn cho rồi. ^_^. Đỡ tốn sức lực, khán giả cũng an nhàn không cần đứng chịu trận giữa trời nắng.

- Phương Ly, cậu nghĩ thử nếu bọn họ CỎI TRẦN hết ra đấu thì cái sân này sẽ như thế nào? -Ồn ào quá Ngọc Mai hét lên

- "..."

Xung quanh bất động, Ngọc Mai tranh thủ thời cơ kéo cô lên phía trước để xem cho rõ hơn.

Phương Ly chưa từng nghĩ tới và cũng bao giờ không dám nghĩ.

Triệu Ngọc Mai, cậu thấy thế này chưa đủ loạn sao, nếu điều trên trở thành sự thật thì hai chúng ta không còn được đứng ở đây đâu!

Chợt Ngọc Mai như nghĩ ra điều gì đó mới mở quay sang khều vai cô

- Phương Ly, cậu có muốn kiếm tiền không?

- Có tiền thì tất nhiên tốt, nhưng những chuyện trái lương tâm và pháp luật thì mình không làm. - Phương Ly thật lòng đáp

- Đảm bảo hai cái đều không!

- Bằng cách nào?

Ngọc Mai cúi sát tho thẽ vào tai cô

- Cậu sống chung nhà với tên đó trước giờ mà không nghĩ đến à, lựa hôm nào hắn đi đâu về bắt đầu thay quần áo thì len lén mở cửa, chụp ảnh hắn cời trần bán cho con gái trường này. Đảm bảo cậu dư dả tiền sống từ đây tới lúc tốt nghiệp, không cần phải làm bảo mẫu cho em gái hắn nữa.

- "..."

- Triệu Ngọc Mai, cậu có phải bạn thân mình không đấy! - Phương Ly đỏ mặt tía tai

- Giúp cậu kiếm tiền một cách dễ dàng, cậu không muốn thì thôi. Gặp mình là cậu thì mình đã làm rồi. Để xem nào, một tấm bán với giá 100k, mua 5 tấm tặng thêm một tấm, trường này có...

- "..."

Phương Ly rùng mình. Nếu anh Thiếu Dương biết Ngọc Mai có "âm mưu và tính toán kinh khủng" như thế với bạn thân của anh thì sẽ thế nào nhỉ?

Trên sân hiện giờ, tất cả hào quang đều bị bốn người con trai hoàn mỹ đó chiếm trọn. Anh Thiếu Dương cùng Lâm Hạo một đội, anh Minh Khải cùng Giang Tuấn một đội.

Cả bốn người đều tỏ ra rất điêu luyện với những pha giành bóng rất nhanh, dứt khoát cùng với những cú ném bóng chính xác đến tuyệt vời.

- Này, cậu đoán xem phe hội trường thắng hay phe hội phó thắng? - Nữ sinh 1

- Ai thắng cũng được, mình chỉ mong điều kiện đưa ra sẽ thật thú vị! - Nữ sinh 2

- Thú vị? Cậu thử ví dụ mình xem xem! - Nữ sinh 3

Nữ sinh 2 đôi mắt long lanh, hai má ửng hồng

- Ví dụ như là... hãy bước đến hôn nữ sinh tên Kim Anh, tóc thắt bím có mặt trên sân này! (It's her)

- Nữ sinh 1: "..."

- Nữ sinh 3: "..."

Đứng trước trận đấu bóng rổ hùng hực khí thế đó, ánh mắt của Phương Ly chỉ dừng lại ở duy nhất một điểm.

Hình ảnh đằng xa kia sáng lòa dưới ánh mặt trời, thật đẹp.

Trong giây phút Giang Tuấn xoay người hướng về phía đám đông thì bắt gặp một bóng dáng quen thuộc. Dưới bầu trời trong xanh, ánh nắng vàng, mây trắng bồng bềnh làm cho cô trông càng xinh đẹp hơn nổi bật giữa rừng người.

Cô mang nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân, nhưng đáng tiếc anh lại nhận ra được, nụ cười đó, ánh mắt đó không dành cho anh mà là dành cho kẻ thuộc phe đối đầu với anh.

- Giang Tuấn, cậu tập trung được không? Đừng có quên Lăng Thiếu Dương là kẻ chuyên đưa ra những yêu cầu quái đản đấy! - Minh Khải nhắc nhở, Giang Tuấn lắc đầu nhẹ rồi nhanh chóng quay lại trận đấu.

Đang lúc diễn biến cao trào, hai bên đều sở hữu số điểm ngang nhau. Với thời gian còn lại ít ỏi như vậy thì chắc là chỉ cần một quả, một quả vào lưới nữa thôi là mọi thứ sẽ kết thúc.

Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi.

- Phương Ly cậu cổ vũ cho Giang Tuấn đi kìa, cậu không muốn Giang Tuấn thắng sao? - Ngọc Mai la to

Cô đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ, vì đám đông hỗn loạn nên cô cũng la to lại theo phản xạ lời của Ngọc Mai.

- Hà, cậu nói cái gì, GIANG TUẤN sao?

Cả đám người quay sang nhìn nơi phát ra tiếng nói.

Phuong Ly hoảng hốt, không phải là vì những ánh nhìn khó chịu của đám nữ sinh đang nhìn mình mà là vì... là vì...

Lâm Hạo dời ánh mắt về phía người đang bị chú ý, nhưng chỉ là lướt qua gương mặt cô thật nhanh cô không hề biết, cũng không ai khác ở sân vận động này biết trừ bản thân anh.

Anh trước giờ đối với tiếng la hét của đám người bu quanh kia luôn chẳng hề để tâm nên chẳng bao giờ mất tập trung. Vậy mà chỉ với hai chữ đơn giản vừa rồi, đột nhiên không muốn đấu tiếp trận này nữa.

Ánh mắt của Giang Tuấn thì lại dịu dàng dừng lại nơi khuôn mặt cô, anh thấy như mình có thêm sức mạnh để chiến thắng mà lại quên mất điều bản thân nhìn thấy mới vừa nãy.

Những tiếng cổ vũ ầm ĩ lại vang lên.

Trận đấu đi đến những giây phút cuối cùng, lúc Phuong Ly định thần lại thì đã phát hiện lúc này trên sân, bóng được chuyển đến tay Giang Tuấn.

Anh ngửa người về ra sau, đôi mắt chứa sự tự tin đầy kiêu ngạo, bật nhẹ rồi ném vào rổ.

Động tác đơn giản nhưng cực kì chuẩn xác. Ai nấy đều trở mắt nhìn, không ngừng tán dương.

HUYT - tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Nếu không có quả bóng này thì cả hai bên đã hòa nhau.

Vậy thì... điều kiện sẽ không được đưa ra.

Bốn bề xung quanh đồng loạt gào rú tên của Giang Tuấn, ai nấy trông thật hân hỉ vui mừng, họ đâu quan tâm đến bên nào thắng bên nào thua, chỉ là xem hòa mãi thì thấy chán, lâu lâu mới có sự đột phá thế này, còn cả sự tò mò cái điều kiện được đưa ra là gì nữa.

Trong lúc đám đông chìm đắm trong cuộc vui, hân hoan như thời khắc đón giao thừa thì Phuong Ly thu mình lại, ẩn nấp ở trong biển người, dù chỉ là cười gượng cô cũng không làm được.

Minh Khai nhận thấy rõ ràng, Lâm Hạo đáng lẽ có thể chặn được cú ném bóng cuối cùng của Giang Tuấn vậy mà cậu ấy lại bị mất tập trung.

Xem ra...

Là vì lý do đó rồi...

Giang Tuấn xoay người lại định đến chia sẻ niềm vui với Phuong Ly thì không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Lúc trước chính tại nơi này, anh đã từng hứa, lần sau sẽ tặng cho cô chiến thắng của anh.

Mỗi lời nói ra với cô anh đều chưa từng quên...

Hôm nay anh làm được rồi, tại sao cô không chạy đến bên anh, mỉm cười chia sẻ niềm vui với anh.

Trên thế gian luôn chứa đựng đầy rẫy những sự kì lạ. Giả dụ hôm nay trên sân bóng này, có ai biết rằng, người thua tất nhiên không vui, nhưng... kẻ thắng lại càng không vui.

- Hội trường, hình như hôm nay cậu chơi không được tốt nhì. Đêm qua thức khuya quá à? - Giang Tuấn chẳng để tâm đến sắc mặt không tốt mấy người trước mặt, đem hết bực tức cất giọng hỏi

Lâm Hạo không đáp lại dù chỉ là nửa chữ, ánh mắt vừa lạnh băng vừa u ám, Thiếu Dương tiến thêm mấy bước

- Ồ, bên tụi này thua rồi, bên các cậu có yêu cầu gì với ai thì đưa ra đi!

- Người ghi bàn thắng nhiều nhất là mình, tiếp theo là Minh Khai. Vậy mình đưa ra yêu cầu trước.

Giang Tuấn lên giọng, tiến gần hơn tới trước mặt người mà trên sân ai cũng đoán được anh sẽ đưa ra điều kiện với người đó.

Điều kiện ấy giống như một lời tuyên bố hơn, hùng hồn bá đạo

- Hội trường này, chúng ta là "bạn tốt" của nhau, Phuong Ly là bạn gái tôi, cô ấy lại ở nhà cậu. Cho nên như vậy, để tránh giữa chúng ta thấy khó xử và

đánh mất "tình bạn" thì từ nay ở nhà cậu hãy cách xa cô ấy trong vòng mười bước đi.

Trên sân rộ lên tiếng bàn tán ào ào.

Một số người than thở "Điều kiện gì thế? Chẳng "thú vị" gì cả!"

Một số nữ sinh lại thấy thỏa mãn vô cùng.

Mỗi mình Triệu Ngọc Mai suy nghĩ khác biệt: "Cách xa mười bước thì làm sao chụp rõ được ảnh hân côi trần" !!!

Phuong Ly thực không hiểu, Giang Tuấn ghét Lâm Hạo như vậy sao. Là vì lý do gì, ngay cả việc đến anh ấy đến gần cô anh cũng không muốn?!!

Lâm Hạo chưa kịp đáp lại là có thực hiện yêu cầu này hay không thì Minh Khai đã đồng dục cất tiếng

- Đến lượt mình đưa ra yêu cầu. Hình như trước giờ cũng chẳng có quy định là hai người của đội thắng không được đưa ra yêu cầu cho cùng một người ở đội thua, nên mình vẫn chọn Lâm Hạo. Yêu cầu của mình là...

Người theo dõi trên sân nín thở, hy vọng nó sẽ thật "thú vị". Nhưng nói đi nói lại, hội trưởng sao hôm nay gây thù chuốc oán nhiều thế, ai cũng nhắm vào anh hết vậy?

- Yêu cầu của mình là...cậu ấy có thể đến gần Phuong Ly trong mười bước.

ẦM ẦM

Như có một hồi sấm nổ rền vang

Đám đông vỡ mộng cộng thêm bị đá kích

"Gì thế này, đứng về phe đối thủ?!!" - HS1

"Không sợ kẻ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như...à mà thôi!" - HS2

"Trong bóng đá gọi là bán độ đấy!" - HS3

"Làm ơn có thể không nhắc đến tên Phuong Ly không?" - HS4

- Dương Minh Khai, cậu đang chống lại mình đấy à? - Giang Tuấn thực không dám tin

- Không, mình chỉ sợ Phuong Ly gặp nguy hiểm thôi!

- Ý cậu là gì? - Chân mày Giang Tuấn nhíu chặt, chẳng phải để tên đó đến gần cô thì mới nguy hiểm hơn sao

Minh Khai nhún vai ung dung đáp

- Cậu đừng nghĩ ở trong nhà là không có gì nguy hiểm. Ví dụ sân nhà vừa lau xong bị trơn, Phuong Ly trượt chân té xuống, đúng lúc cậu ấy đi ngang qua, cậu không cho cậu ấy chạy lại đỡ, để Phuong Ly nằm đó luôn sao?

- Có thể gọi người khác trong nhà đến đỡ mà! - Giang Tuấn nói lại ngay

- Thế lỡ trong nhà không còn người khác? - Minh Khai theo phản xạ nói tiếp

- Cậu có hiểu cái câu trong nhà không còn người khác là ý gì không?

- Minh Khai: "..."

Minh Khai hắng giọng một cái

- Cho mình rút lại câu trên. Tóm lại mình đã đưa ra điều kiện rồi, điều kiện của chúng ta bù trừ cho nhau, xem như mọi thứ vẫn như ban đầu.

Chất giọng băng lãnh đến cực hạn vang lên quét sạch âm thanh ồn ào của sân vận động

- Các người không cần tốn hơi sức cãi nhau về chuyện mười hay một trăm bước, bởi vì từ ngày mai Phuong Ly không còn ở nhà tôi nữa!

Hả? Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cô dám đe dọa tôi?

Phuong Ly đứng im lặng chờ đợi.

Vừa rồi giống như có pháo nổ bên tai, sân vận động bỗng chốc như không còn tiếng gió thổi, cũng không còn âm thanh ồn ào bàn tán nữa.

Lâm Hạo đã nói gì thế nhỉ?

Không phải là thật đâu, đúng không?

Nhất định là cô đã nghe nhầm rồi...

Đám nữ sinh trên sân hân hoan hồ hởi vì từ ngày mai bớt thêm một chuyện khiến họ lo lắng.

Ngọc Mai thức tỉnh Phuong Ly rằng mọi thứ cô vừa nghe đều là thật

"Cái tên này, thua cuộc rồi bị đặt điều kiện, thậm chí quá giận cá chém thớt nên công khai đuổi cậu đi đấy!"

"Kệ hán, đuổi thì đi, tối nay đến nhà mình mở party"

"Phuong Ly, cậu có nghe mình nói gì không đấy?"

"Bọn họ đi hết cả rồi kìa!"

Ngọc Mai sắc mặt khó coi, nổi giận đùng đùng quay người bỏ đi.

Phuong Ly chợt nhận ra hướng đó không phải về lớp, cô có linh cảm không ổn nên vội vã chạy theo.

Có đánh chết cô cũng không ngờ được Ngọc Mai mặt mày sát khí phá cửa, đi trên lối hành lang hẹp rồi xông thẳng vào phòng thay đồ nam.

Giả mà bên trong chẳng có ai.

Đáng tiếc, hai đội chơi bóng rổ khi này khoảng gần hai mươi người đều tập hợp lại đông đủ, thay đồ ra về lớp. Họ đang cười nói vui vẻ, hớn ha hớn hở cho đến khi...

Sau vài giây sốc nặng, những người đang cởi trần, những người đang mặc quần, những người đang khoe cơ bắp đều vội vã "đóng gói bản thân" rồi biến mất như làn khói.

Phuong Ly cảm thấy thật may mắn vì đã đưa tay bịt mắt của mình trước.

Người bị Ngọc Mai mắng là người duy nhất chưa thay quần áo vì anh bị đám đồng vây quanh thành ra vào trễ.

- Đây hội trưởng đại nhân, hôm nay rõ ràng tôi thấy anh không tập trung, thế thì chơi làm gì, báo hại bạn trai của tôi thua. Lỡ phe kia có người để ý tôi đưa ra yêu cầu bảo anh ấy chia tay tôi thì thế nào?

- Thiếu Dương: "..."

Phe kia không có ai ngu như vậy đâu!

- Thôi mà, thua là do anh chơi dở nữa, em đừng chỉ mắng cậu ấy. - Lãng Thiếu Dương chạy đến can ngăn - Mà thôi nơi này không phù hợp đâu...em...em không ngại à?

- Vì Phuong Ly ngại mấy em cũng mặc. Anh khỏi bệnh vực bạn thân anh nữa, rõ ràng gần cuối anh ta mất tập trung nên mới thế, em biết chơi bóng rổ chứ đâu như đám con gái "đẹp trai chiều nào xoay chiều ấy" kia!

Sắc mặt của Lâm Hạo vẫn duy trì độ bền vững của một tảng băng ngàn năm, như thể Ngọc Mai không hề tồn tại khiến cơn giận của cô càng thêm sôi sục.

- Chưa hết, chuyện anh thua thì liên quan gì đến Phuong Ly. Đâu phải cậu ấy làm anh ta bị thua, giận cá chém thớt có đáng mặt con trai không?

- Cậu đừng mắng nữa, theo mình ra ngoài đi, nơi này không nên ở lâu đâu, người ta thấy kì lắm! - Phuong Ly nắm chặt cánh tay Ngọc Mai

- Phải đấy hội trưởng, tôi thấy Ngọc Mai nói chẳng sai chút nào, thua thì đã thua, cần gì bức mình đến thế, không phục thì chúng ta đấu lại.

Giang Tuấn đến bên cạnh Phương Ly, nói xong thì nở một nụ cười tươi nắm lấy tay cô.

- Lúc này đông người quá không nhìn thấy em đâu. Chúng ta cùng đi ăn mừng chiến thắng của anh nhé! Và ăn mừng chuyện em được tự do nữa.
Tự do...

Giang Tuấn dùng lực mạnh đến nỗi cô muốn vụt ta anh ra cũng không được. Nhưng chỉ đi được một đoạn ngắn đến gần phía cửa cô cuối cùng cũng thành công.

- Anh đi trước đi, một lát nữa em ra, em vào trong ấy kéo Ngọc Mai ra.

Phương Ly nói bằng giọng trầm thấp, không dám ngẩng lên.

Không khó để anh nhận ra...cô đang nói dối.

Hóa ra là vậy, anh thắng chỉ là trên danh nghĩa, còn kẻ nào đó thua nhưng hẳn lại thắng trong lòng cô.

Mà cô lại không biết cái anh cần chính là cái thứ hai.

- Anh chờ em, nhưng nếu lâu quá em không ra thì anh sẽ vào đó!

Lúc Phương Ly đi vào thì Ngọc Mai và anh Thiếu Dương cũng từ trong đi ra, không phải nói là anh Thiếu Dương đứng đằng sau cố đẩy cậu ấy.

- Cậu không phải đi với Giang Tuấn, còn vào đó làm gì? - Ngọc Mai trông còn khá giận hỏi cô

- À, mình có chút chuyện, cậu đi trước đi.

- Ủ, mắng cho hả giận rồi ra, tên đó thua nên bị căm luôn rồi.

Phương Ly cố gắng bình tĩnh đi đến trước mặt anh

- Chúng ta nói chuyện với nhau chút đi.

- Ra ngoài đi tôi phải thay đồ. - Lâm Hạo lấy bộ quần áo trong tủ ra rồi đóng sập cửa lại cái "Rầm" trước mặt cô

- Anh chỉ viện cớ không muốn nói chuyện với tôi thôi đúng không?

- Giờ cô đi không?

- Không!

- Hỏi lần cuối đi không?

- Không!

- Thế lúc tôi coi đồ ra thì đừng có đừng có la lên nhé.

Mặt Phương Ly đỏ lựng lên, xấu hổ nhưng cố giữ cho mình bình tĩnh.

Là anh đang giận vì bị thua bóng, nhất định là anh đang giận nên mới nói ra những lời khi này, chỉ cần giải thích rõ ràng...

- Anh chờ tôi nói xong rồi thay, nhanh lên. Chuyện mấy hôm trước ở trung tâm thương mại không phải như anh nghĩ đâu. Hôm đó...

- Cô biết tôi nghĩ cái gì sao? - Lâm Hạo lạnh lùng chẳng nhìn tới cô

- Tôi...anh nghĩ...nhưng mà...tôi...

- Ra mau cho người khác thay đồ!

- Chuyện lúc này anh nói trên sân...là thật? Anh thật sự muốn đuổi tôi đi sao? Không cần nghe tôi giải thích luôn sao? - Đây là điều cô muốn biết nhất bây giờ

Anh chẳng đếm xỉa đến cô.

Phương Ly lẳng lặng quay người bước đi, đúng lúc quay lưng lại nước mắt chực trào ra.

Lâm Hạo lướt mắt nhìn theo.

Con người ta chính là như vậy, nói dối được một lần thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba.

Sau đó là lừa gạt, và cuối cùng là phản bội.

Để tránh quá khứ đau lòng trước kia lặp lại

Để tránh cho Ân Ân lần nữa bị tổn thương sâu sắc

Phải để cô ta đi.

Anh đã nghĩ quyết định này của mình là đúng...

Nhưng chẳng biết vì lý do gì...

Thời khắc chính miệng nói ra điều đó

Trong lòng giống như có thứ gì đang mất dần, mất dần đi...

Và bây giờ

Anh không còn muốn như thế nữa

Anh tự hỏi...rất cuộc...anh đang sợ Ân Ân bị tổn thương

Hay là...sợ chính bản thân mình tổn thương?

Khi quyết định đó của anh lại bị tác động bởi tiếng cổ vũ khi nãy.

Thôi thì với tính cách như cô ta, chỉ cần không nhắc lại, cô ta sẽ không đi đâu.

Phuong Ly bóp chặt nắm tay, nỗi đau và uất ức cuộn trào trong lòng.

Cô cứ thế này mà đi sao?

Chấp nhận hình phạt khi bản thân mình chẳng hề có lỗi...

Không, cô không muốn mất công việc này

Cô còn phải kiếm tiền nuôi bản thân đến lúc tốt nghiệp

Cô không muốn rời xa Ân Ân khi bệnh của con bé vẫn chưa được chữa khỏi

Cô không muốn rời xa đại thiếu gia cùng chị Gia Mỹ, chị Cẩm, những người luôn yêu quý, quan tâm cô

Và cô không muốn rời xa...

Phải làm cái gì đó...

Đôi mắt lóe lên tia sáng kì dị, Phuong Ly lấy điện thoại trong túi áo khoác ra, chạy ngược trở lại.

Thôi thì đòi người chỉ sống có một lần, và cơ hội...cũng chỉ có một lần này thôi!

_ TÁCH...TÁCH...TÁCH...

Một tay cô cầm điện thoại đưa lên chụp, một tay đưa lên che đôi mắt mờ ti hí của mình. Đúng như dự đoán, thời gian rất chuẩn, đúng lúc bắt được khoảnh khắc ai đó vừa...

- Cô...làm cái gì vậy hả? - Lâm Hạo vội vã mặc áo vào ngược trở vào rồi sòng sọc nhìn cô, nghiêng răng ken két.

Con nhỏ này, hôm nay ăn phải gan báo rồi hay sao mà dám...

Dám chụp lên anh thay áo !!!

- Là do anh ép tôi cả thôi. Dù sao cũng bị anh đuổi đi, tôi còn cái gì để mất nữa!

- Cô muốn làm gì, đưa điện thoại đây?

- Còn lâu! Tôi sẽ gửi cho Ngọc Mai, kẻ thù lớn nhất của anh. Cam đoan là ngày mai toàn thể nữ sinh sẽ ùn ùn kéo nhau đi mua bức ảnh anh không mặc áo quý giá này. Một tấm 100k, tôi đủ tiền sống tới lúc tốt nghiệp rồi!

Không biết can đảm ở đâu mà có nhiều như thế, cô lại tiếp tục

- Nếu anh không muốn bức ảnh này bị truyền đi thì đứng yên, nghe tôi giải thích chuyện hôm đó!

- Cô dám đe dọa tôi? - Lâm Hạo trừng mắt, âm u như ác quỷ

Phuong Ly nuốt nước bọt cái ực, kì thực cô thấy rất sợ, rất căng thẳng, sợ anh sẽ lao đến chỗ của mình.

Nhưng thuyền ra giữa biển, không còn đường để mà quay đầu rồi!

- Anh nghĩ thế cũng được. Giờ thì đứng yên đó, giờ tay lên! Ý nhầm, không cần giờ tay.

Phuong Ly phát hiện mình là hoảng loạn hơn là kẻ bị đe dọa là thế nào?

Cố làm cho mình có vẻ lạnh lùng, cô giờ cao điện thoại và đặt ngón tay cái dính chặt vào nút bấm.

Lâm Hạo bật cười trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn chẳng biểu hiện gì.

Thật ra... đối với một kẻ trước kia thường đánh nhau như anh thì phản xạ của cô nhất định không nhanh bằng anh, muốn giật lấy cái điện thoại đó không phải là điều khó khăn gì.

Nhưng mà... một đứa con gái đụng đến là đỏ mặt như cô ta mà không màng đến mặt mũi sĩ diện, có gan làm ra loại chuyện đáng xấu hổ thế này, còn làm bản thân thành bộ dạng ngu ngu ngốc ngốc chỉ để anh đứng yên chịu nghe mình nói.

Lẽ nào, thật sự là hiểu lầm sao?

- Hôm đó ở trung tâm thương mại tôi hẹn với một người chị mà tôi rất yêu quý. Chị ấy quen với Giang Tuấn nên mới hẹn anh ấy cùng ra, đến nơi tôi mới biết. Sau đó chị ấy không khỏe nên về trước, rồi thì anh và Ân Ân xuất hiện hiểu lầm tôi.

Cô nói một hơi không ngừng nghỉ như sợ bị anh cắt lời, rồi giọng nghẹn lại

- Tôi thề từng câu từng chữ tôi nói đều là thật. Cùng lắm sau này tôi sẽ không bao giờ từ chối yêu cầu của bé Ân nữa. Anh đừng đuổi tôi có...

- Được. Không đuổi nữa, cô xóa ảnh đi!

- Cái gì? Anh... đồng ý thật... thật đó hả? - Cô cho rằng chỉ cần anh chịu nghe cô nói là may mắn lắm rồi, nào ngờ...

Triệu Ngọc Mai, xin lỗi vì đã chỉ trích "âm mưu" của cậu, nhưng cậu đã cứu mình một mạng đấy !!!

- Anh thề đi! Thề thì tôi mới tin. - Cô vẫn lăm le nút bấm của chiếc điện thoại

- Thề cái gì! Con người tôi trước giờ nói lời giữ lời.

- Được rồi. Thế tôi thề giữ anh. Nếu anh còn đuổi tôi đi thì cả đời này anh sẽ không cưới được vợ! - Đôi môi cô hẳn lên nụ cười tươi

- Cô... có tin tôi đời này không? - Anh nghiêng răng

- Á... đừng đừng... tôi xóa ảnh đây, nhanh lắm, đừng giận mà!

Phuong Ly đưa điện thoại xuống ngang tầm mắt, định tức khắc thi hành, nhưng mà...

- Thôi anh tự tay xóa đi cho chắc ăn, mắc công lại nghi ngờ tôi tàng trữ nó, danh dự của con gái quan trọng lắm!

Rồi cô chuyển điện thoại sang cho anh, cái đầu nhỏ vờ ngo đông ngo tây

Thật ra... là không có cách nào để xóa mà không phải nhìn vào ảnh cả! Với lại cô sợ mình run tay gửi nhầm cho một người nào khác thì nguy to.

Xóa một tấm ảnh vốn đâu có lâu, nhưng không biết vì lý do gì mà đứng đợi những hai ba phút vẫn không có động tĩnh, buộc phải hối thúc.

- Này, anh xong chưa, mau trả điện thoại cho tôi để tôi còn...

Chưa kịp để cô nói xong bàn tay anh đã vươn ra kéo cô lại thật mạnh.

Phuong Ly không ngờ anh lại dùng sức mạnh đến vậy, trong phút giây không phòng bị, người cô loạng choạng ngã vào ngực anh.

Lúc ngẩng mặt lên, chưa kịp mở miệng thì một nụ hôn đã ập đến quăn chặt lấy môi mình.

Khoan đã vài phút trước Lâm tiểu nhân này còn nổi giận đùng đùng đòi đuổi cô đi.

Mới vừa rồi cô dám đe dọa anh, trông anh như hận như không thể bóp chết cô.

Và bây giờ... anh đang hôn cô.

Có ai đó nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không?

"Râm..."

Đang sau vang đến một tiếng động mạnh!

Âm thanh phát ra khi có thứ gì đó va đập vào tủ quần áo làm cô giật thót mình

Khoan đã...

"Anh chờ em, nếu lâu quá em không ra thì anh sẽ vào đó!"

Không lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Sự thật

- Sao mày dám làm như vậy?

Không trung vang tới một âm thanh lạnh buốt như thấu cả xương tủy.

Cơ thể Phương Ly run rẩy, không dám quay đầu nhìn người con trai phía sau.

Chưa bao giờ giọng nói của anh lại khiến cô sợ hãi như thế.

Giang Tuấn đôi mắt âm u phần nộ nhìn chằm chằm vào hai người đứng ôm nhau tựa như kết thành một. Tại sao anh chỉ mới rời mắt khỏi cô một chút, chỉ một chút thôi mà đã thành thế này?

Phương Ly cố vùng khỏi tay Lâm Hạo, định quay đầu lại giải thích cho Giang Tuấn hiểu nhưng chưa kịp gì thì...

BÓP

Giang Tuấn dường như mất hết lý trí nhào đến vùng tay đâm vào gương mặt hoàn mỹ của người con trai đối diện

- Dừng lại đi, đừng đánh mà, nơi này là trường học đó. - Phương Ly hoảng hốt

- Không phải tao đã cảnh cáo mày rồi sao, tay chân của mày không sạch sẽ, đừng có mà chạm vào cô ấy! - Giang Tuấn rít lên từng tiếng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương

Phương Ly cứng đờ người, hoàn toàn không hiểu. Vì sao Giang Tuấn đột nhiên thay đổi cách xưng hô rồi dành cho Lâm Hạo những lời lẽ khó nghe, không, phải nói là nhục mạ như thế?

Cô cảm nhận được trước kia họ có mâu thuẫn điều gì đó, nhưng không ngờ lại lớn đến mức này!

Rồi Giang Tuấn quay sang, một tay anh siết chặt vai cô, một tay lấy trong người ra chiếc khăn nhỏ, cẩn thận, nhẹ nhàng... lau sạch môi cô, cứ như thể... nó đang bị dính bẩn.

Lâm Hạo đứng dậy, đưa tay quệt khóe môi, nhếch nụ cười khinh bỉ

- Không sạch sẽ... Thế cậu nghĩ cậu tốt đẹp lắm sao? Hôm ấy ở trung tâm thương mại cậu cũng cố tình hôn cô ta để tôi nhìn thấy còn gì.

Giang Tuấn khẽ chấn động mạnh, sau đó liền bình tĩnh lại, nhìn sâu vào mắt cô

- Em đừng nghe mấy lời vừa rồi, hần ta đang giờ trò chia rẽ chúng ta đây! Em tin anh, đúng không?

/Xin lỗi em, anh biết mình lừa dối em, nhưng tình cảm anh giành cho em hết thảy đều là thật. Anh không thể chịu được khi giữa chúng ta có người khác tồn tại, huống chi còn là hần./

- Em...em...

Phuong Ly không biết bản thân mình thế nào nữa, cô nên tin anh mới phải. Từ trước đến nay anh luôn đối xử tốt với cô, vì cô mà làm biết bao nhiêu chuyện và cũng là người con trai duy nhất cô vũ ước mơ của cô.

Thế nhưng...

Không biết vì sao hai chữ "tin anh" lại khó thốt ra như thế?

Nhưng nếu không nói, cộng thêm chuyện vừa xảy ra trước mắt, anh nhất định sẽ đau lòng lắm.

- Tất nhiên là em tin anh.

Phuong Ly hít một hơi thật sâu, cố phát ra những lời này.

Hy vọng là...anh sẽ không phụ lại niềm tin của cô.

- Được, chúng ta đi. - Giang Tuấn mỉm cười với cô sau đó nắm tay cô bước đi.

Nhưng mới đi được mấy bước thì cả người cô bị kéo lại, sau đó bàn tay của cô bị tách ra khỏi bàn tay của anh, sau đó...

_Bốp.

- Cái này trả lại cho cậu. Phuong Ly không phải bạn gái cậu, dựa vào đâu tôi phải chịu cú đấm của cậu khi hôn cô ấy? - Lâm Hạo sắc lạnh lên tiếng

- Ai bảo mày là không phải, Phuong Ly là bạn gái tao! Chuyện này ai ai đều biết.

- Vậy sao? Thế người mẹ "đáng kính" của cậu có chấp nhận chưa? Chẳng phải cậu là kẻ luôn sống dưới cái bóng của mẹ mình, và đã từng bảo chỉ cần chuyện mẹ cậu bảo là đúng là nên làm thì nó là đúng, là nên làm sao? - Ngừ điệu mỉa mai vang lên một cách rõ ràng

- Mày... - Giang Tuấn tức đến hai tay siết chặt thành nắm đấm

- Chẳng phải bà ta luôn xem Phuong Ly như rác rưởi và muốn cậu cắt đứt quan hệ. Cậu dám trái ý bà ta không? Nếu có thì cô ta đã chẳng phải năm lần bảy lượt trốn vào một góc mà khóc. Chẳng qua cậu chỉ là một kẻ hèn nhát.

Đầu Phuong Ly như nổ tung, những câu mỉa mai khinh miệt của Giang phu nhân lại hiện về.

Giống như một vết thương, không chạm đến thì thôi, mỗi lần chạm đến đều bị rỉ máu.

- Bảo tao hèn nhát sao mày không xem lại chính mình. Chẳng phải mày mới là kẻ hèn nhát luôn trốn chạy quá khứ khi bị người yêu ruồng bỏ rồi xem Phuong Ly là kẻ thù thân, đem cô ấy ra đùa giỡn, lợi dụng tình cảm của cô ấy để nuôi nấng chăm sóc em gái người yêu cũ của mày...Tao nghĩ ra rồi, có khi mày hôn Phuong Ly là vì xem cô ấy là bạn gái cũ của mày cũng nên. - Giang Tuấn gầm lên

Lâm Hạo giật mình quay đầu nhìn gương mặt hoảng hốt thất thần của cô.

Anh đã nghĩ đến chuyện sẽ đem sự thật này nói cho cô biết, nhưng không phải là lúc này, cũng không phải là bằng cách khiến cô đau lòng nhất này.

Mọi thứ là ý trời sao?

Giang Tuấn cũng đưa mắt nhìn.

Biểu hiện kinh ngạc đó...lẽ nào cô thật sự không biết gì.

Dù có hơi tổn thương nhưng bây giờ biết rồi thì cô sẽ không ngộ nhận về những việc hần làm nữa, cũng không bao giờ để bản thân lún sâu vào nữa.

Anh đã làm một việc rất đúng đắn mà, phải không?

Những tia sáng chói lòa chớp giật liên tục trước mặt khiến Phuong Ly cảm thấy nghẹt thở.

Từng chữ trong câu nói vừa rồi như mũi kim đâm thẳng vào da thịt cô, thức tỉnh cô khỏi giấc mộng hoang đường.

Hóa ra...chị hai của Ân Ân chính là...

Cô không phải kẻ ngốc. Làm sao mà lại không có chút nào nghi ngờ mối liên hệ giữa hai người khi Ân Ân cứ luôn miệng gọi Lâm Hạo là anh hai, đi đâu cũng muốn cả ba đi chung, ước mơ của con bé lúc nào cũng là được sống chung với anh hai cùng chị hai nó.

Còn nữa, đôi lúc anh nhìn cô nhưng cô cảm nhận được cái nhìn đó là dành cho người khác như cái hôm lễ hội trường Ân Ân.

Nhưng rồi mỗi ngày mỗi ngày trôi qua, không biết vì sao cô càng lúc càng lo sợ cái suy nghĩ đó là thật như thế, nên mỗi lần nó hiện lên thì lại bằng mọi cách cố gắng dập tắt.

Nhưng đến hôm nay cô mới biết, sự thật mãi là sự thật, sự thật là không cách nào thay đổi, cho dù có cố phủ nhận thì nó vẫn tồn tại.

Lòng ngực tê tái vô cùng

Niềm tin trước đó

Hy vọng đã nhen nhóm trước đó đã bị phá hủy hoàn toàn!

Cái hôm anh say rượu đã nhìn cô ra cô gái đó, trút giận lên cô, anh hận cô ta đến như vậy, càng chứng tỏ anh không cách nào quên được cô ta.

Vài phút trước còn tự hỏi tại sao anh lại vô duyên vô cớ hôn mình, bây giờ cô đã có đáp án rồi.

Phuong Ly nở nụ cười thê lương, trong đáy mắt là toàn nước mắt trong suốt.

Con người sợ nhất là sống như một cái bóng của ai đó, nhưng Ân Ân bị bệnh thì không trách được, còn anh...

Đối với Ân Ân cô là một kẻ thay thế đã đành, vậy mà đối với anh cũng...

Một kẻ thay thế...cho dù có cố gắng hơn nữa liệu có ích gì.

Phải rồi, từ lúc sinh ra đến giờ cô vốn không phải là người được số phận ưu đãi, vậy mà lại có thể mơ tưởng đến chuyện bản thân sẽ gặp được một người yêu mình thật lòng, mình cũng yêu người đó rồi cả hai ngày ngày nắm chặt tay bình yên vui vẻ bên nhau.

Thực tế, hai người con trai trước mặt, cho dù cô bước đến cạnh ai thì cuối cùng người chịu đau khổ thiệt thòi nhất vẫn là chính cô thôi.

Phuong Ly không suy nghĩ thêm mà chạy khỏi chỗ đó.

Giang Tuấn vội vã đuổi theo. Lâm Hạo cũng muốn như thế nhưng đôi chân anh như bị xiềng xích níu lấy. Bây giờ nhìn thấy anh càng khiến cô đau khổ hơn thôi.

Và cuối cùng anh cũng biết, mình không muốn đánh mất đi thứ gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Thêm một sự thật

- Mẹ.

Giang Tuấn đẩy cửa bước vào phòng.

Trên chiếc giường trắng tinh của bệnh viện, một người phụ nữ sắc mặt nhợt nhạt đang hướng ánh nhìn xa xăm về phía cửa sổ, vừa nghe tiếng bước chân anh đã vội vã quay đầu lại

- Bác sĩ vừa bảo ngày mai là mẹ có thể xuất viện. - Anh lại nói

- Mặt con bị sao vậy, đến đây mẹ xem, là ai đã đánh con? - Bà hốt hoảng khi nhìn thấy vết bầm

- Không sao ạ, ở trường có bạn đánh nhau, con can ngăn thì vô tình bị đánh trúng. - Giang Tuấn bước đến ngồi cạnh giường, cố bịa lý do để bà yên tâm

- Lần sau nếu có thấy bạn học đánh nhau thì phải gọi thầy cô đến, con làm mẹ lo lắng có biết không? Đã xức thuốc chưa, hay là để mẹ gọi bác sĩ kiểm tra cho con. - Bà lo lắng khẩn trương

- Không sao ạ, con đã xức thuốc rồi!

Giang Tuấn nhẹ nhàng nắm tay bà.

Rất nhiều người ở ngoài kia chỉ nhìn thấy vẻ uy nghiêm, lạnh lùng, cao quý, xa cách của bà mà không nhìn thấy bà của lúc này, đối với anh dạt dào tình cảm thế nào, cư xử chẳng khác gì con ruột ra sao.

Đó chính là lý do từ nhỏ đến lớn anh chưa từng muốn bà phiền lòng vì bất kì điều gì. Nhưng hôm nay...

- Mẹ, con cũng lớn rồi, nếu có chuyện gì mẹ cứ chia sẻ với con đi.

- Con nói vậy là sao?

Giang Tuấn móc ra trong túi áo khoác một vật, đưa đến trước mặt bà

- Lúc này con cùng chị giúp việc dọn dẹp phòng để đón mẹ về thì phát hiện nhiều lọ thuốc giống thế này. Con thấy không yên tâm nên đem hỏi bác sĩ rồi, đây là thuốc an thần, dùng nhiều sẽ dẫn tới mất ngủ, co giật, ngất xỉu, giống hết triệu chứng của mẹ vậy.

- Con...con đừng nói chuyện này cho ba con biết. - Giọng bà run run

- Tất nhiên là con sẽ không nói, nhưng con có chuyện này giấu trong lòng lâu lắm rồi muốn hỏi mẹ.

- Con nói đi.

- Chuyện lọ thuốc này làm con nhớ đến...Lúc con còn nhỏ, rất nhiều đêm khi ba đi công tác con nhìn thấy mẹ khóc ở trong phòng, có khi còn uống rượu. Con tự hỏi ba và mẹ rõ ràng sống rất hạnh phúc, ba không yêu ai khác ngoài mẹ, đến nỗi mẹ bảo không muốn sinh con ba cũng không do dự liên đông ý, sự nghiệp của mẹ lại thăng hoa vô cùng vậy thì vì cớ gì mẹ lại...

Ngập ngừng giây lát Giang Tuấn nói tiếp

- Chưa hết, có một vài lần khi mẹ say khướt giữa đêm còn sang phòng con, nước mắt đầm đìa ôm chặt lấy con và nói...

- Mẹ...mẹ đã nói gì? - Bà kì thực không nhớ gì cả

- Mẹ bảo...con gái của mẹ, con đừng bỏ mẹ mà đi.

Bà khép nhẹ mi, hai hàng nước mắt cứ thế chảy xuống

- Con thông minh như vậy, giống hết ba con. Mẹ biết có ngày sẽ không thể giấu được con nữa. Đúng vậy, mẹ từng có con gái, không phải một đứa, mà là hai đứa, chúng là song sinh.

- Mẹ nói...sao? Sao con không hề hay biết chuyện này, cũng chưa từng nghe ba nhắc đến chuyện con có em gái.

- Bởi vì chuyện đó xảy ra rất nhiều năm trước khi mẹ gả cho ba con.

Những kí ức xưa cũ hiện lên trong mắt bà.

Khi đó bà chỉ mới hai mươi tuổi đã là ca sĩ thần tượng nổi tiếng trong giới giải trí, lại sinh ra trong một gia đình giàu có và thế lực, được rất nhiều người kính nể, khiến ai nấy đều thấp phận ngưỡng mộ.

Chỉ tiếc cuộc đời luôn chứa đựng những chuyện không thể đoán trước được.

Tình yêu đầu đời của bà tên Đỗ Nguyên, chỉ là một nhạc sĩ rất đời thường.

Cả hai là tình yêu sét đánh, rồi tìm thấy sự đồng điệu trong âm nhạc, một lòng hướng về nhau, mọi thứ xây dựng đến rất đời thường. Cho đến khi bà phát hiện mình có thai cũng là lúc biến cố xảy ra đến.

Đỗ Nguyên thậm chí đã quỳ dưới chân ba của bà - Hoàng lão gia xin phép cưới nhưng ông vẫn kiên quyết không nhận lời, còn bắt bà phải phá bỏ hai đứa bé vì không thể gả đứa con gái yêu duy nhất cho một nhạc sĩ nghèo khổ, tương lai lại mờ mịt như vậy.

Không thể phản bội lại tình yêu, càng không thể để mất đứa con trong bụng, bất đắc dĩ bà cùng Đỗ Nguyên phải cùng nhau bỏ trốn. Nào ngờ gần đến ngày sinh ba của bà lại truy ra nơi ẩn nấp.

Đỗ Nguyên bị cả đám người rượt đuổi vô tình sẩy chân rơi xuống vực sâu còn bà thì bị bắt về nhà. Trong lúc kích động cãi nhau với Hoàng lão gia bà bất cẩn ngã xuống cầu thang và mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại y tá và mọi người xung quanh đều bảo vì tác động từ bên ngoài nên bào thai bị ảnh hưởng, lại thêm việc mất máu quá nhiều không còn cách nào khác phải làm phẫu thuật bỏ đi hai đứa bé.

Đỗ Nguyên chết đi, kết tình tình yêu của hai người cũng không còn, bà đã nghĩ đến chuyện tự tử, nhưng cứ mỗi lần như thế hình bóng của Đỗ Nguyên lại

hiện ra khuyên bà hãy tiếp tục sống.

Nhiều năm sau đó bà sống mà như người đã chết, dồn tất cả sức lực và tinh thần cho công việc và cuối cùng cũng vươn lên trở thành một trong những ngôi sao quyền lực nhất làng giải trí.

Rồi ông trời cũng ưu ái cho bà gặp được tình yêu thứ hai của đời mình - Giang lão gia. Bà kết hôn và sống với ông rất hạnh phúc, nhưng nỗi ám ảnh năm xưa vẫn không ngừng bám lấy bà.

Nhất là không hiểu sao dạo gần đây, bà luôn nằm mơ thấy một đứa bé gái liên tục khóc nức nở, dẫn đến ác mộng phải dùng thuốc quá liều rồi ngất xỉu.

Giang Tuấn cảm thấy xót xa, người mẹ kế này của anh hóa ra lại chịu nhiều đau khổ dằn vặt như vậy.

- Chuyện đó có liên quan gì đến Nhã Đình không mẹ? Con thấy mẹ đối xử với cô ấy...

- Con nhìn ra rồi sao. Lúc trước tình cờ mẹ tham gia một trình chung với Nhã Đình. Nhờ đó mới biết được con bé sinh cùng ngày hai đứa con mẹ mất đi, tuổi tác cũng giống. Trùng hợp đến nỗi nhóm máu của con bé là nhóm máu hiếm như Đỗ Nguyên.

Bà khẽ lau nước mắt nói tiếp

- Chưa hết nghe con bé cất tiếng hát mẹ đã nghĩ...nếu con gái của mẹ còn sống thì cũng sẽ xinh đẹp và giỏi giang như Nhã Đình vậy. Mẹ đã từng nghĩ sẽ sinh chúng ra rồi dạy chúng học đàn học hát, biến chúng trở thành những ngôi sao tương lai của làng giải trí. Và còn rất nhiều chuyện mẹ muốn làm cho chúng - Nói đến đây bà lại nức nở

- Vậy cho nên...- Giang Tuấn chợt hiểu ra

- Phải, mẹ vô thức...đã xem con bé như con gái của mình, nó giống như thiên sứ ông trời mang đến để bù đắp những tổn thương của mẹ vậy!

- Mẹ muốn con quen Nhã Đình cũng là vì nguyên nhân này sao?

- Không hẳn vậy, con bé còn là một đứa con gái rất tốt, chân thật, thiện lương, biết chăm sóc người khác, đi đâu để tìm được đứa thứ hai như thế chứ! Nếu con có thể tìm được thì mẹ nhất định sẽ không ép con!

Giang Tuấn thờ người.

Giá mà...mẹ anh cũng dùng những lời này để nói về Phương Ly.

Thật ra cô ấy cũng tốt giống y như Nhã Đình, hát hay không thua gì Nhã Đình.

Chỉ là...mẹ chưa từng nhìn thấy điểm tốt của cô ấy và cũng không hề muốn nhìn thấy.

Cứ tạm thời nhận lời cho mẹ yên tâm không dùng thuốc nữa.

Cho dù như thế nào anh cũng vẫn tin tưởng, anh và Phương Ly mới là duyên phận. Rồi một ngày nào đó mẹ sẽ hiểu cô ấy.

Cả hai đều không hề biết rằng cuộc trò chuyện vừa rồi đã vô tình thu vào tai một cô gái đứng phía bên ngoài cánh cửa phòng bệnh đóng kín.

Nhã Đình cứng đờ người, ngỡ ngàng kinh ngạc.

Hóa ra...mọi chuyện là như thế.

Lưu Nhã Đình cô quá ảo tưởng rồi...

Giang phu nhân sở dĩ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô như vậy

Không phải yêu thích giọng ca của cô

Cũng không phải đánh giá cao sự nỗ lực chăm chỉ của cô dành cho âm nhạc

Lại càng không phải thích tính cách hay con người của cô

Mà là...

Bà chỉ xem cô là kẻ thay thế đứa con gái bạc mệnh của mình

Một kẻ thay thế...

Vậy mà đã có lúc cô thật lòng xem bà như mẹ ruột

Nhưng nói đi nói lại, cô được quá nhiều so với mất

Chỗ đứng hôm nay trong làng giải trí đều là nhờ ơn của bà.

Mỗi khi scandal nổ ra hay bị người khác chơi xấu bà cũng ra mặt giúp cô

Sự trùng hợp giữa cô và con gái bà xem như số phận ưu đãi cho cô vậy

Và vở kịch này

Cô quyết định sẽ tiếp tục diễn...

.....

Đôi lúc tạo hóa chính là như vậy

May mắn của người này... lại là bất hạnh của người khác.

.....

- ----Biệt thự Triệu gia - nhà Triệu Ngọc Mai-----

- Phương Ly cậu nghĩ là mình có thể làm được không?

- Cố gắng một chút là được, cố lên nào.

- Phải rồi, mình có nghe người ta nói "Nấu ăn không khó, cái khó là chúng ta không biết nấu ăn" - Ngọc Mai phán một câu

- Phương Ly:"..."

Hôm nay cô có mặt ở đây để dạy cho Ngọc Mai nấu ăn, phải dùng từ dạy vì đây là lần đầu tiên Ngọc Mai xuống bếp. Chẳng là Ngọc Mai đã từng hứa nếu như khỏe bệnh xuất viện sẽ nấu cơm cho anh Thiếu Dương.

- Được rồi bây giờ cậu muốn nấu món gì? - Phương Ly hỏi

- Ồ, làm cơm chiên, mình đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu rồi.

- Được rồi, mình bảo vô rồi đấy, cậu xác nhỏ thứ này đi.

Cầm củ cà rốt trên tay, Ngọc Mai quay sang nhìn Phương Ly

- Mình phải XỬ nó thật sao?

- Không phải XỬ mà là xác !!!

"BỤP..BỤP..BỤP"

Sau vài nhát vung dao đầy uy lực của Ngọc Mai củ cà rốt nhanh chóng biến thành mấy khúc, ánh mắt Ngọc Mai như muốn “ngủ mê phanh thây” nó tiếp.

- Ngọc Mai cái này là chặt chứ không phải là xác đâu. Chúng ta phải nhẹ nhàng, tình cảm như đối với người chúng ta yêu vậy. - Phương Ly cố gắng giảng giải

- Ồ, nhưng mình thường đối với anh Thiếu Dương mạnh tay như thế đấy! - Ngọc Mai tỉnh bơ đáp

- Phương Ly:"..."

- Ngọc Mai, cậu nhẹ tay thế thì khi nào nó mới đứt.

- Chẳng phải cậu bảo mình phải nhẹ nhàng tình cảm"

- Phương Ly: "..."

"AAA, hình như mình xác trúng tay rồi."

"Chưa mà, chưa mà, dao chỉ mới sụt xuống thót thôi."

"Ngọc Mai cái này là cậu đang BẮM VẮM chứ không phải xác."

"BỘP"

"Phuong Ly, cậu lượm thớt giúp mình với, nó văng xuống đất luôn rồi!"

"BỘP"

"Phuong Ly, mình quây trứng bẻ mất cái chén rồi, lấy cho mình cái khác với."

"AAAA dầu văng hết ra ngoài rồi kìa."

"Xèo...xèo...xèo..."

"Ngọc Mai tắt bếp đi, khét rồi khét rồi kìa, có khói nữa."

"Á...nóng quá nóng quá."

"Trời ơi, cậu phải dùng nhấc nồi chứ!"

"Nhấc nồi là cái gì?"

"..."

"Sao đen thui vậy, thôi đồ đi. Làm lại cái khác há."

Phuong Ly thở dài một hơi, cứ thế này chắc trưa nay phải uống nước trừ cơm quá.

- Mình không tin là đánh nhau mình còn học được mà món cơm chiên này lại có thể làm khó mình, tội mình làm lại đi.

Phuong Ly méo mặt, hai chuyện ấy thì có gì liên quan đến nhau!!

- Thôi thì mình làm một phần rồi dạy cậu làm một phần, được không?

- Ừ được. - Ngọc Mai cười nhát trí

Kết thúc quá trình nhà bếp cứ như một bãi chiến trường, cứ như vừa có một cuộc ẩu đả đánh nhau ở đây vậy. Cũng may Ngọc Mai không biết dự trữ nguyên liệu nên mua dư rất nhiều, không thì trưa nay xác định là phải nấu cháo trắng.

Chắc, con đường đến giấc mơ làm vợ đảm của Ngọc Mai chắc cũng đến nửa vòng trái đất. Anh Thiếu Dương em chúc anh bình an.

Kìng...kìng...kìng...kìng - Chuông biệt thự reo lên inh ỏi

- Phuong Ly, cậu ra ngoài chặn họ lại, nghiêm cấm bọn họ đặt chân vào bếp.

Đặt chân vào bếp hay đặt chân vào bãi rác !!!

Ngọc Mai hốt ha hốt hải luống cuống cứ như phim hình sự, thủ phạm sau khi gây án xong thì lập tức thu dọn hiện trường, xóa dấu vân tay nhằm không để lại bất kì chứng cứ nào.

Mà khoan, bọn họ??? Ngoài trừ anh Thiếu Dương còn ai đến nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Gặp nạn

Phuong Ly ra mở cửa, bắt ngờ vì Giang Tuấn cũng có mặt ở đây.

- Hai người nấu xong chưa, tội anh đói lắm rồi. - Thiếu Dương làm động tác xoa xoa bụng

- Ngọc Mai...đang chuẩn bị dọn món lên đó!

- Thế hôm nay em có cùng em ấy nấu không? Món gì thế? - Thiếu Dương lại hỏi

- Com chiên trứng. Mà nói chung lát nữa anh ăn rồi sẽ biết.

Phương Ly cười cười, không dám nói sự thật cho anh Thiếu Dương, sợ anh ấy sẽ BỎ CỬA CHẠY LẤY NGƯỜI trước khi cánh cửa này đóng lại mất.

Giang Tuấn từ lúc bước chân vào đây cứ ngơ ngác ngắm nhìn cô gái trước mặt.

Mái tóc buộc cao bằng nơ hồng, mang chiếc tạp dề có hình chú gấu đáng yêu, đôi mắt sáng rực như sao, trên môi là nụ cười dịu dàng ấm áp.

Trái tim anh đập dồn dập.

Lòng anh tràn đầy hạnh phúc.

Tự dưng lại ước gì nơi này là nhà của anh.

Còn cô...hôm nào cũng sẽ giống thế này

Chuẩn bị sẵn com canh thơm phức rồi ra cửa đón anh trở về.

Là cảm giác của một gia đình...

Anh từng mơ đến rất nhiều lần...

- Chúng ta có thể dùng bữa được rồi!

Tiếng nói của Ngọc Mai như đánh thức anh khỏi giấc mộng

Cả bốn người cùng ngồi xuống bàn

- Hôm nay em và Phương Ly mỗi người làm một phần com chiên giống nhau nên hai anh không cần tranh giành, cứ tự nhiên mà ăn. - Ngọc Mai tuyên bố

- Khoan đã, ý...ý em...hai cái này là cùng một món á? - Lãng Thiếu Dương chỉ tay, mắt trợn lên kinh ngạc

Ngọc Mai nhướn mày

- Anh không có lỗi tai à! Em mới nói là chúng giống nhau còn gì.

/Giống thật, y chang song sinh lỗi !!!/

Và không cần dùng trực giác anh cũng biết cái nào là do bạn gái Triệu Ngọc Mai của mình nấu.

Thôi thì...biết đâu nhìn thế thôi chứ nó ngon.

Giống như con gái vậy, vẻ ngoài sao so sánh được với vẻ đẹp tâm hồn !!!

Ngọc Mai múc com do mình nấu cho vào chén rồi đưa đến trước mặt anh.

Thiếu Dương mới xúc thìa đầu tiên vào miệng thì lập tức muốn phun ra, vừa mặn lại vừa ngọt, lại có chỗ bị cháy, kinh khủng...thật kinh khủng.

Anh khẳng định đời anh chưa từng thưởng thức qua món nào có hương vị kinh khủng như thế, còn hơn cái đồng sôcôla hôm Valentine. Nếu như là người khác chứ không phải Ngọc Mai nấu anh nhất định cho rằng họ có ý muốn đầu độc anh.

- Về mặt anh kì vậy, bộ nó tệ lắm hả? - Ngọc Mai nheo mày

- Làm...làm gì có, em mới học nấu mà nấu được thế này là được lắm rồi, giỏi hơn anh đấy, anh chẳng biết nấu nướng gì cả. - Giọng giọng nịnh bạn gái

- Vậy thì để lần sau em dạy anh nấu! - Ngọc Mai tỉnh bơ

- Thiếu Dương: "..."

/Có lần sau hẳn nói. Anh không biết mình có sống qua được hôm nay không?/

Phương Ly thật sự phục anh Thiếu Dương sát đất, anh ấy còn dám cho thìa com thứ hai vào miệng

Cô nào biết lúc này Thiếu Dương đang cảm thấy thế này thì thà ăn com trắng còn hơn, com trắng ngon vô cùng.

Giang Tuấn ngược lại, chậm chậm múc một muỗng com do Phương Ly nấu cho vào miệng, nở nụ cười mãn nguyện.

Anh đã từng thưởng thức hầu hết những món ăn ngon ở khắp nơi trên thế giới nhưng lại không gì sánh bằng món com cô làm.

Bởi vì hương vị của hạnh phúc này không người nào khác có thể cho anh!

- Tay nghề của em đỉnh thật, còn hơn là đầu bếp nhà anh nấu nữa. - Giang Tuấn gật gù đầu tán thưởng cô

Phuong Ly thấy ngại cúi mặt xuống đất.

Ngọc Mai nhìn hai người thế thì rất hài lòng, hôm nay là cô cố tình hẹn Giang Tuấn tới.

Gần đây không biết vì lý do gì Phuong Ly dù không bị đuổi khỏi nhà tên đó mà trông có vẻ đầy tâm sự, ít nói hơn lại còn tránh né Giang Tuấn.

- Thật ra đây chỉ là món đơn giản thôi mà, ai cũng có thể nấu. - Phuong Ly khiêm tốn

/Không đâu Phuong Ly, người đứng bên cạnh em có nấu được đâu./ - Nỗi lòng của Thiếu Dương

- Em không cần khiêm tốn, chỉ từ món đơn giản này thì anh cũng biết được tài nghệ nấu ăn của em thế nào rồi. - Giang Tuấn chớp chớp mắt, vừa cười vừa nói

- Thế thì anh ăn nhiều vào, trong bếp vẫn còn đấy!

Điện thoại trên lầu bắt chợt reo vang.

Ngọc Mai vừa đứng dậy quay lưng đi, Thiếu Dương mặt mặt từ xanh sang tím tím sang đen, ánh mắt cầu cứu

- Phuong Ly, lấy com của em trộn với Ngọc Mai, à thôi thôi luôn đi, cứu anh. . .

- Anh yên tâm, em chuẩn bị cho anh thứ này rồi!

Phuong Ly nháy mắt xong liền chạy xuống bếp bê bát canh rau dền lên đặt xuống bàn

- Em sợ anh ăn com "khô" quá nên lấy bó rau trong tủ lạnh nấu canh, anh ăn nhanh đi.

Thiếu Dương hiểu ngay từ "khô" của cô có nghĩa là gì, vừa nuốt một muỗng com lại thêm một muỗng canh, nháy mắt là xử xong, quay sang cười toe toét

- Phuong Ly, xưa có Chí Phèo xúc động vì bát cháo hành của Thị Nở ngày nay có anh Thiếu Dương xúc động vì bát canh rau dền của em đấy.

- "..."

Phuong Ly và Giang Tuấn không nhịn được bật cười to.

Ngọc Mai từ trên lầu đi xuống, không hiểu chuyện gì nhưng thấy bạn trai mình ăn hết sạch món com do mình nấu thì cũng mỉm cười.

Hôm ấy trong căn biệt thự vang vọng tiếng cười vui vẻ của bốn con người, mọi thứ đều thật ấm áp và bình yên.

Nhưng sự bình yên này là để đón một cơn giông bão sắp ập đến.

.....

- Em lên xe đi anh đưa em về. - Giang Tuấn bảo cô cùng lên xe Posche trắng đang đậu trước cổng nhà Ngọc Mai

- Thôi, nhà anh ngược đường mà, anh về trước đi. - Cô hơi cúi mặt, không dám làm phiền anh

- Em vẫn còn giận anh về việc hôm đó à? Anh biết lúc ấy mình nóng giận không kiểm soát được lời nói và hành vi. . .anh. . .

- Không phải thế đâu, chỉ là em muốn đi dạo một mình. Cảnh ở gần đây rất đẹp.

Nói qua nói lại một hồi cuối cùng anh cũng không thắng được cô. Bởi vì hôm nay anh ở trong tâm thế là kẻ có lỗi.

Cuối cùng chỉ đành ngắm hình bóng cô từ từ biến mất ở lối rẽ con đường phía trước.

Phuong Ly đi chậm chậm từng bước trên đường, ngược mắt nhìn bầu trời.

Rốt cuộc nên làm gì đây?

Cô thấy mình thật thiếu dũng khí. Sau cái hôm ở phòng thay đồ đó đến nay cứ liên tục tránh né cả hai người con trai.

Lòng cô ngổn ngang, có nhiều thứ muốn làm nhưng lại chợt nhận ra mình chẳng thể làm gì cả.

Cô muốn cùng Giang Tuấn giống như trước kia nhưng lại không thể không nghĩ đến thành kiến mẹ anh giành cho cô.

Cô muốn làm chị của Ân Ân nhưng lại không muốn làm người thay thế cô gái đó.

Và... muốn đến gần ai đó hơn để chia sẻ với anh, bởi vì hôm ấy cô quá xúc động, nghĩ lại thì trong chuyện này, so với cô, anh đáng thương hơn rất nhiều.

Mang theo vết thương lòng chăm sóc cho Ân Ân cũng chẳng dễ dàng gì, cho dù anh có lợi dụng cô thì cô và anh đều có chung mong muốn... bé Ân có thể trải qua những tháng ngày vui vẻ.

Nhưng...

Cái mong ước có thể gần anh đó giống như bong bóng xà phòng vậy, trong suốt, óng ánh, thật đẹp nhưng cũng thật mỏng manh, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan.

Đột nhiên từ đằng sau một đám côn đồ từ đâu ập tới, bọn chúng thô bạo đẩy cô vào một con hẻm nhỏ, cả người té ngã xuống nền đất dơ bẩn

Giật mình nhìn lại, chúng là một đám gồm bốn tên, cả người xăm trổ, ánh mắt sòng sọc dán chặt vào người cô nở nụ cười khả ố. Trong lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi tột cùng, nhắm mắt cũng không dám tưởng tượng những chuyện tiếp theo sẽ xảy đến với mình

- Em gái, anh đang buồn, chúng ta chơi trò chơi nhé. - Một tên mặt sẹo ngồi xuống siết chặt cằm của cô còn một tên chặn phía sau không cho cô chạy đi

- Các người là ai tôi la lên bây giờ đó. - Cô sợ hãi lùi về phía sau

- Đây là địa bàn của bọn anh, em cứ la lên đi, để xem giờ này có ai đến cứu em không. Tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời tụi anh, tụi anh sẽ đối xử tốt với em mà

Bàn tay hằn thô bạo siết chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, gương mặt nham nhở càng lúc càng tiến sát lại

- Buông ra. - Cô la lên rồi nghiêng đầu né tránh

- Anh không buông thì em tính thế nào.

_BÓP

Phương Ly thẳng thừng dùng tay còn lại giáng vào mặt hấn một cú tát nảy lửa

- Con khốn này, tưởng mày có giá lắm hả?

_BÓP

Hấn vùng tay tát ngược lại cô, khoe miệng cô một dòng máu tươi chảy ra. Cô không khuất phục gương người bỏ chạy thì bị hấn siết chặt eo kéo lại, lưng cô lại chạm đất đầy đau đớn.

Phương Ly ra sức vùng vẫy giãy giụa, kêu cứu nhưng tất cả đều vô vọng, cô không muốn buông xuôi nhưng sức của cô làm sao độ lại với kẻ to hơn mình gấp hai lần.

Cô ra sức đâm vào hấn nhưng lực của bản thân chỉ như ruồi muỗi, thậm chí còn nhận thêm một cái tát nữa, chân thì bị kẹp chặt không cử động được. Đau đớn, nước mắt cô tuôn trào ướt cả đất dưới nền.

Máu từ khoe miệng cũng tuôn trào hòa lẫn những vệt nước mắt.

Hấn khoái chí chơi trò mèo vờn chuột, đợi đến khi cô không còn sức phản kháng nữa mới ra tay. Khuôn mặt tái nhợt rớm máu lại ướt đầm mồ hôi, mọi thứ trước mắt đều nhòe dần đi.

Bản thân cô lúc này như cá đã nằm trên thớt, không còn chút hy vọng gì nữa.

"Con bé này ngon thiệt đó."

"Đại ca nhanh lên đến tụi em nha."

Xung quanh rộ lên tiếng cười cợt nhả, ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt thèm muốn. Tên đại ca hấn đưa tay vuốt ve mái tóc cô, bàn tay chai sần áp lên mặt rồi trượt dần xuống cổ.

Cô chẳng qua chỉ là một đứa con gái mới lớn, những chuyện thế này cô thật sự sợ, sợ lắm, làm ơn đi có ai đó làm ơn cứu cô đi, cuộc đời cô không thể kết thúc ở đây được đâu.

_CHÁT

Cô lại được hân ban tặng một cú tát nữa. Toàn bộ sức lực đều cạn kiệt, cô nhắm chặt mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Linh cảm bất an

Có lẽ ông trời nghe được tiếng kêu cứu của cô, đột nhiên hân không giữ chặt cô nữa mà buông hân ra.

Toàn thân Phuong Ly đau nhức không gượng dậy nổi. Trong mơ màng nghe có tiếng đánh nhau và tiếng bước chân của cả đám người vội vã chạy đi càng lúc càng xa dần.

- Em không sao chứ? Đừng sợ, anh đã đánh đuổi bọn chúng rồi!

Lại là anh... Phuong Minh Vũ

Một chiếc áo khoác nhanh chóng được phủ lên người cô. Anh cúi người, đang hai tay nắm chặt lấy vai, định ôm cô vào lòng.

Phuong Ly thần sắc không còn, nửa tỉnh nửa mê nhưng vẫn cố kéo đôi bàn tay đó ra.

Không hiểu sao anh cứu cô nhưng lại không mang đến cho cô cảm giác an toàn nào.

Mấy lần trước đâu có như thế này...

- Em thế này không được đâu, hay là để anh đưa em về nhà anh. Anh sẽ...

- Phuong Ly.

Chưa kịp để Thiên Vũ nói hết câu thì Phuong Ly nghe thấy đằng xa có tiếng gọi thật quen thuộc...

Dù đầu óc quay cuồng nhưng vẫn nhận ra được giọng nói đó.

Giang Tuấn không do dự lao đến thẳng tay xô Phuong Minh Vũ té xuống đất rồi giờ một quyền xé gió đâm thẳng vào mặt anh và hét lên

- Mày đã làm cái gì?

- Tôi...anh hiểu lầm rồi! Tôi có làm gì đâu chứ!

Giang Tuấn dùng thêm một chiếc áo khoác cho cô rồi quay sang hung hăng đạp lên người Phuong Minh Vũ

- Nếu còn để tao thấy mày lảng vảng bên cô ấy thì tao sẽ không tha cho mày đâu.

- Dừng...lại...không...không phải...anh...ấy... - Âm thanh yếu ớt vang lên

- Anh đây, em không sao chứ. - Giang Tuấn không quan tâm mọi thứ xung quanh, vội vã đến bế xốc cô trên tay, lẽ ra anh nên làm điều này sớm hơn

- Em...em...muốn...về nhà. - Sau khi nói xong câu đó cô liền bị mất ý thức ngất đi

- Hội phó, anh thật sự hiểu lầm rồi. Lúc này Phuong Ly gặp lưu manh, trùng hợp là tôi đi ngang qua đây rồi cứu em ấy, anh mau đưa em ấy về nghỉ ngơi đi và cũng không cần phải xin lỗi tôi đâu. - Minh Vũ cố giải thích cho sự nhầm lẫn này

Giọng nói của Giang Tuấn trở nên sắc lạnh

- Xin lỗi? Mày đang nằm mơ đấy à! Tao nói cho mày biết nhé. Lần thứ nhất mày cứu Phuong Ly thì có thể xem là trùng hợp, nhưng đến lần thứ hai thậm chí là thứ ba thì nó không còn là trùng hợp nữa. Mày hiểu ý tao chứ? Nhớ lấy những lời tao nói khi này.

Giang Tuấn vội vã bế cô đi, mặc kệ con người kia đang cố đứng thẳng dậy, đưa tay quệt khóe miệng toàn là máu.

.....

Trước khi Phuong Ly ngất đi đã bảo anh đưa về nhà, nhưng mà anh sẽ không làm thế đâu, anh nhất định phải tự tay chăm sóc cô thì mới yên tâm được.

Cánh cổng cao lớn của biệt thự vừa mở ra Giang Tuấn chạy nhanh vào trong rồi mở cửa ôm ấp thân thể nhỏ bé của cô bước ra.

Người làm trong nhà hết thấy đều ngạc nhiên, không tin vào mắt mình.

Trước giờ họ biết thiếu gia quen rất nhiều cô gái bên ngoài nhưng chưa bao giờ thấy anh đưa ai về, lại còn là ẵm về, nếu để phu nhân biết được thì không biết sẽ có chuyện lớn gì.

- Bác sĩ tôi gọi đã đến chưa? - Anh gấp gấp hỏi quản gia

- Vẫn chưa thấy ạ!

- Cô mau tìm một bộ quần áo thay cho cô gái này. Chuẩn bị cả khăn và nước lau người cho cô ấy. Nhanh lên một chút!

- Dạ thiếu gia. - Giúp việc được chỉ định quỳnh quáng chạy đi ngay

Giang Tuấn nhanh chóng bế cô lên lầu mở cửa phòng đặt nằm ngay ngắn trên chiếc giường trải ra trắng tinh, rồi ra ngoài để chị giúp việc thay quần áo cho cô cũng như đợi bác sĩ đến.

Bác sĩ sau khi đến khám xong thì rời khỏi, cửa phòng đóng lại.

Giang Tuấn kéo chiếc ghế ngồi cạnh giường cô.

Vẫn may là anh quay lại tìm cô, nếu không thì..

Tất cả đều nhờ linh cảm, khi anh gọi thì điện thoại của cô lại không có tín hiệu nên đành gửi xe rồi chạy đi tìm cô và phát hiện chiếc nơ buộc tóc.

Chẳng phải lúc này rời khỏi nhà Ngọc Mai cô vẫn còn mỉm cười vui vẻ, tại sao anh mới rời mắt đã thành thế này. Lẽ ra anh nên đưa cô về nhà, là lỗi của anh.

- Đừng mà... đừng mà... đừng... đừng chạm vào tôi... tránh ra, tránh ra đi.

Phuong Ly trong cơn mơ không ngừng kêu la, khuôn mặt tái nhợt ướt đầm mồ hôi hòa lẫn trong dòng nước mắt.

- Không sao đâu, có anh ở đây...

Giang Tuấn chạy ngay đến đỡ cô dậy rồi siết chặt trong vòng tay, nhẹ nhàng vỗ lưng để cô yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Lúc đặt cô nằm xuống trở lại, anh vươn tay lau nước mắt cho cô rồi khi nhìn bờ môi hơi mấp máy, ánh mắt anh khựng lại.

Tuy không nghe được cô nói nhưng nhìn khẩu hình anh có thể đoán ra cô đang gọi...

Tại sao...

Tại sao người luôn quan tâm lo lắng cho cô chính là anh nhưng rốt cuộc người cô nghĩ đến lúc gặp đau đớn lại là hắn?

.....

Lâm Huy đưa tay vặn nắm cửa, vừa bước vào phòng ai đó đã tuôn một tràng

"Em trai, chơi game à? Lâu rồi mới thấy em chơi."

- "..."- Không có phản ứng

"Dạo này đang trốn ai trong nhà này vậy, đến bữa cơm cũng không thấy mặt mũi đâu."

- "..."

- Ồ, con bé Phuong Ly dạo này chẳng ra sao, đi chơi giờ này vẫn chưa thấy về.

- "..."

- Có người mới giới thiệu cho anh một cô bé. Em có muốn xem hình không?

- "..."

- Đây, đừng có mà nghĩ xấu về anh mày, hình trong sáng đàng hoàng nhé!

- "..."

- Anh là định để cô bé này đến đây giúp việc nhà và thay thế Phương Ly chăm sóc cho Ân Ân. Anh đã chọn lựa kĩ càng, cũng là 16 tuổi, mặt mũi hao hao con bé Phương Ly nhưng được cái thân hình rất...

- Lâm Huy, nói chuyện một mình có gì khiến anh vui quá vậy, muốn tự kỉ thì đi mà tìm người khác không thì nhìn vào gương đi. - Lâm Hạo nhún mày lại.

- Cái thằng này, anh đang muốn tuyển người giúp mày mà. Tưởng anh mày thích tự kỉ trước tăng đá sao?

- Cần thân hình thì đến bar đi, tuyển giúp việc về thì làm được gì khi vợ anh ngày nào cũng có ở nhà, lại còn chưa thành niên, tôi không muốn mỗi tháng định kì vào "trong đó" thăm anh đâu. - Lâm Hạo chậm rãi phun ra từng chữ, mặt vẫn không ngẩng lên

- Mày...

Lâm Huy nói không lại tự nguyện ra ngoài đóng mạnh cửa.

Thằng này, xem lời anh nó là gió bay nhưng vừa động tới việc đòi thay con bé Phương Ly thì liền phản ứng lại. Không lẽ...

Lâm Hạo giật mình ngẩng đầu lên, không phải vì tiếng sập cửa, mà là...

Anh hai vừa bảo cô ta vẫn chưa về sao? Trời đã tối như vậy rồi.

Chuyện này là chưa từng có!

Không hiểu sao từ chiều đến giờ trong lòng cứ dấy lên một linh cảm bất an. Thế là anh bước nhanh ra khỏi phòng, lấy chìa khóa xe và rời khỏi.

Những ngón tay thon dài vô thức nắm chặt vô lăng, con gió lạnh lẽo bên ngoài thổi vào cũng không cách nào cuốn phăng đi nỗi bất an.

Không đâu, không thể có chuyện gì được!

.....

Mãi đến tối Phương Ly mới thức dậy, nhìn thấy trên đầu giường là chai truyền nước biển.

Nhìn xung quanh thấy nơi này không phải là phòng mình, cô ngồi thẳng người dậy, hai tay cô run rẩy đưa lên ôm đầu, nhớ lại mọi thứ đã xảy ra nước mắt cô chảy dài trên khuôn mặt.

May mắn là có người đến kịp, nếu không...

Đáng sợ quá...

Tại sao bọn họ lại độc ác như vậy?

Tại sao những chuyện không hay cứ liên tục xảy ra với cô...

CÁCH

Cửa phòng mở ra, Giang Tuấn đau lòng khi nhìn thấy cô đang co rúm người lại khóc nức nở, gương mặt đầy hoảng loạn và kinh hãi

- Em sao vậy? - Anh nhanh chóng chạy đến bên cô

- Cảm..cảm ơn anh.

Phương Ly hết sức để kim nén kim nén, Giang Tuấn đã mệt mỏi lắm rồi, cứu cô về đây, chăm sóc cô...đừng làm anh thêm mệt mỏi nữa.

- Khờ quá, em khỏe là được rồi, em có muốn ăn chút gì không?

- Em...không...sao. Không...đói.

- Mà này, em đừng có qua lại với tên Phương Minh Vũ gì gì đó nữa nhé! - Anh nghiêm túc nói, như một lời nhắc nhở dành cho cô

- Phải rồi, khi nãy...là nhờ anh ấy đã có mặt kịp thời để cứu em. - Cô mơ hồ nhớ lại

- Hắn ta không có đáng về của người tốt, nhất là ánh mắt, chưa kể...

- Nhưng anh ấy đã cứu em...hai...à không là ba lần rồi...

- Không phải ai cứu em, giúp em cũng là người tốt cả đâu, em phải có tính đề phòng. Mà thôi, đây không phải là lúc nói đến chuyện này.

Ánh trắng vàng nhạt hắt vào khung cửa sổ khiến căn phòng trở nên mờ ảo, bao trùm lên thân thể nhỏ bé của cô, dịu dàng như đang an ủi cô.

Thời gian thật chậm trôi đi, cả hai cứ thế ngồi cạnh nhau, tâm trạng của Phương Ly đã bình ổn hơn một chút, tỉnh lặng hơn một chút, nước mắt cũng không còn rơi nữa.

Đến một khoảnh khắc, cô chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

Lục tung người vẫn không thấy chiếc điện thoại quen thuộc đâu.

Cốc...cốc...cốc...- Đúng lúc này tiếng rổ cửa gấp gấp truyền tới

- Vào đi.

- Thiếu gia, có Lâm thiếu gia tìm cậu, cậu ấy đang chờ ở dưới sảnh. - Chị giúp việc mở cửa vào cung kính nói

Giang Tuấn lông mày khẽ nhướng lên. Tên đó giờ nào không đến lại đến giờ này, thật là rất biết chọn thời điểm.

Phương Ly rất muốn nhéo mình một cái, Lâm Hạo đến tận đây...có khi nào là tìm cô không?

Không đâu, đừng ảo tưởng nữa. Có thể anh có chuyện gì muốn nói với Giang Tuấn, và lại làm sao anh lại biết là cô ở đây.

- Cậu ta đến tận đây? Đi một mình à? - Giang Tuấn lạnh giọng hỏi

- Dạ phải ạ. - Chị giúp việc khẽ đáp

- Có bảo đến vì việc gì không?

- Dạ, cậu ấy nói, nói, nói... - Chị giúp việc cúi đầu áp ứng, nhận thấy thiếu gia rõ ràng đang giận nên không dám nói tiếp

- Có gì thì chị mau nói đi! - Thanh âm lạnh băng làm nhiệt độ căn phòng giảm xuống rõ rệt

Chị giúp việc hít thở sâu lấy hết tất cả can đảm mà chị có

- Vâng, thưa thiếu gia, cậu ấy bảo nghỉ ngơi cậu giam giữ trái phép "người của cậu ấy". Nếu trong vòng 5 phút cậu không bước xuống thì cậu ấy sẽ xông lên và xem tôi như đồng phạm của cậu!

- "..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chuyện cô nên biết

- Vâng, thưa thiếu gia, cậu ấy bảo nghỉ ngơi cậu giam giữ trái phép "người của cậu ấy". Nếu trong vòng 5 phút cậu không bước xuống thì cậu ấy sẽ xông lên và xem tôi như đồng phạm của cậu!

- "..."

- Em thấy...em nên về thì hơn, để tránh phiền phức cho anh và mọi người ở đây. - Phương Ly sau một hồi ngắc ngờ như người mất hồn, khẽ nói

- Về cái gì, cậu ta đến đây tìm người của cậu ta. Em là người của cậu ta sao? - Giang Tuấn hơi lên giọng, cực kì khó chịu

Mặt Phương Ly đỏ bừng

- Cái đó...tất...tất nhiên không phải...nhưng...

- Tôi nay cứ nghỉ lại ở nhà anh, sáng ngày mai đích thân anh sẽ đưa em về bên Lâm gia rồi nói chuyện với vợ chồng anh Huy. Còn người dưới kia chẳng có cái quyền gì mà xông lên đây cả!

- Nhưng...

Tít...tít...tít

Giang Tuấn lấy điện thoại trong túi ra xem tin nhắn

"Có phải ở nhà anh có chuyện gì không? Em đang cùng cô đi mua sắm thì đột nhiên cô nhận được cuộc gọi của ai đó, sắc mặt lập tức chuyển sang giận dữ kéo em ra xe, thay vì quay về hướng biệt thự Hoa Hồng thì lại về biệt thự nhà anh. Em lo quá" - Gửi từ Nhà Đình

"Từ chỗ em về đây hết khoảng bao nhiêu phút?" - Giang Tuấn giữ sắc mặt bình tĩnh, nhấn lại

"Cỡ mười phút"

"Em hãy tìm cách kéo dài thời gian giúp anh thêm 5 phút nữa, anh có chuyện cần sắp xếp."

"Được, thế thì em sẽ vờ chóng mặt để ghé hiệu thuốc." - Nhà Đình biết rõ tính anh, cô cũng không hỏi lý do

"Cảm ơn em, anh lại nợ em lần này rồi."

Xem ra là ý trời...cho dù không muốn cũng phải để Phương Ly về với cậu ta.

Nhưng trước đó...

- Em làm giúp anh việc này nhé. Anh nghĩ...có rất nhiều chuyện em nên biết sẽ tốt hơn. - Giang Tuấn quay lại nhìn cô

- Chuyện em nên biết...???

Giang Tuấn một hai không cho cô xuống nhà, cứ bắt cô đứng ở một góc nghe cuộc trò chuyện của hai người họ. Anh bảo là có một vào chuyện muốn nói với Lâm Hạo nhưng đồng thời cũng muốn cô nghe

Là chuyện gì thế?!!

- Hey, hội trường, con gió nào thổi cậu đến đây vậy, uống miếng trà nhé. - Giang Tuấn bước xuống lầu, trung vẻ mặt thản nhiên nhất có thể

- Cô ta ở đâu? - Lâm Hạo vẫn giữ sắc mặt lạnh băng nói

- Trà nhà tôi rất ngon, uống một miếng đi rồi chúng ta từ từ tâm sự.

- Nhà tôi không phải không có trà. Tôi hỏi lại, cô ta ở đâu? - Lâm Hạo bực dọc mở miệng

Anh đã cất công đến tận đây rồi, dù là ở với tên này cũng được, chỉ mong là cô ta có ở đây đừng để xảy ra chuyện lớn gì.

- Bên cạnh tôi có rất nhiều cô, nói trống không như vậy, không biết cậu muốn nói ai? - Giang Tuấn khoanh tay trước ngực khẽ nhếch môi

- Đừng có đánh trống lảng, cẩn thận tôi kiện cậu giam giữ người trái phép. - Lâm Hạo không giấu được vẻ phẫn nộ

- Nào nào, Phương Ly là cam tâm tình nguyện ở nhà tôi đấy chứ, tôi thề là không hề ép buộc cũng không bắt cóc cô ấy. Lát nữa gặp cậu có thể xác nhận mà!

- Tóm lại...cô ta đang ở đây? - Là một câu hỏi mang tính chất xác nhận

Giang Tuấn tiến tới, lấy từ trong người ra một vật rồi nói thầm vào tai Lâm Hạo

- Phải, Phương Ly bảo tôi nói với cậu là hôm cô ấy không muốn về. Còn nữa, chúng tôi cũng đang rất vui vẻ ngồi cạnh nhau trong phòng thì cậu lại đến. Thật là biết lựa thời điểm phá đám.

Lâm Hạo bị thái độ của Giang Tuấn và chiếc nơ cột tóc trên tay anh chọc tức.

Phương Ly đó bị ngốc à, con gái con lừa mới lớn đến nhà con trai người ta tận khuya vẫn chưa chịu về, lại còn ở chung phòng. Bản thân anh xem ra cũng bị lây bệnh, rảnh rồi đến mức nửa đêm không ngủ, chạy đến đây tìm.

- Vậy ra cậu đến đây là vì lo lắng cho Phương Ly à, thế để tôi cho người gọi cô ấy xuống.

- Không phải, là do Ân Ân không ngủ được, cứ quấy khóc đòi cô ra, tôi bắt buộc đi phải tìm về cho nó.

- Thế tóm lại người lo lắng và muốn tìm Phương Ly về chỉ có em gái cậu, còn cậu không có. - Giang Tuấn hoàn toàn hài lòng, giọng nói đắc thắng, lại muốn hỏi thêm lần nữa

- Phải.

Nước mắt Phương Ly tự dưng trào ra lăn dài trên khuôn mặt, tim cô như bị ai xát muối, chỉ một chữ phải của anh tại sao lại làm cô đau thế này.

- Có gọi thì hỏi bây giờ cô ta muốn về hay ở lại. Nếu ở lại thì sáng ngày mai tôi cho người dọn đồ giúp qua đây luôn.

Phuong Ly run rẩy nắm chặt vạt áo, không dám tin Lâm Hạo lại nói như vậy.

Hóa ra cô đối với anh không có một chút ý nghĩa nào cả.

Thời gian qua ở cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện vậy mà rốt cuộc anh giữ cô lại cũng chỉ vì có người chăm sóc cho Ân Ân.

Vậy là lúc này khi nghe anh đến đây, cứ ngỡ là lo lắng tìm mình về, tim cô đập dồn dập, trong lòng mong chờ một điều mà cứ ngỡ mơ mới xảy ra.

Phuong Ly dùng tay lau đi nước mắt cổ trần tình mình trên đường bước xuống cầu thang, lòng ngực như muốn vỡ ra nhưng ngoài mặt thì cực kì cứng rắn, đến mức phải khâm phục khả năng diễn kịch của mình.

- Mặt cô bị sao vậy? - Lâm Hạo tiến đến đứng đối diện cô, gương mặt hiện lên vẻ khản trương được che giấu rất kĩ

- Tôi bị té, bị xe quệt. - Phuong Ly từ từ thật chậm ngẩng lên nhìn anh, tranh thủ giây phút hiếm hoi đó viện ra một cái cớ để giải thích

Do lúc này quần áo rách nát của cô cũng được thay ra bằng bộ đồ mới sạch sẽ, dài tay nên Lâm Hạo vốn không thể nhìn thấy vết thương trên cơ thể cô. Chỉ là khuôn mặt không cách nào che giấu được.

- Cô ta ở nhà tôi mấy tháng không sao, đi với cậu một buổi là có chuyện. Rốt cuộc là thế nào? - Lâm Hạo qua lại phía Giang Tuấn, ngữ điệu tức giận, nắm tay siết chặt

- Anh lấy quyền gì mà mắng Giang Tuấn, anh là cái gì của tôi. Anh ấy đối với tôi so với anh còn tốt hơn rất nhiều.

Phuong Ly giống như bực phát, không biết mình đang hét lên cái gì và vì điều gì.

- Cô...- Đôi mắt đen hiện lên sự chấn động, cô đang bảo vệ cậu ta sao? Xem ra...

- Nếu Phuong Ly mà dọn đến đây ở luôn thì tôi đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu, hay cậu cho phép đi nhé. - Giang Tuấn chỉ cười xuề xòa

Lâm Hạo bỏ ngoài tai những lời khiêu khích Giang Tuấn mà chỉ chăm chú nhìn vào ánh mắt đầm nước của cô.

Rõ ràng là cô đang có chuyện giấu anh, với lại trong anh có một dự cảm thoát ần thoát hiện.

Lẽ nào ... những lời khi này bị cô nghe được.

- Hôm nay tất cả đều nhờ có anh, thật sự rất cảm ơn anh, em xin phép về trước - Phuong Ly hơi cúi đầu cảm ơn

- Em không cần làm thế, quả cảm ơn chẳng phải khi này anh đã nhận rồi. - Giang Tuấn tiến đến nhẹ nhàng nói

Anh nói gì cô nghe mà không hiểu, cái gì mà nhận quà rồi chứ? Khi này chẳng phải cả hai chỉ ngồi cạnh nhau thôi!

Lâm Hạo khi đó đột nhiên như không còn giữ được sự bình tĩnh, ánh mắt mang theo một ngọn lửa giận giữ bốc lên cao, rất muốn vung một cú đấm vào kẻ đối diện, nhưng mà lý trí của anh cuối cùng vẫn chiến thắng.

- Em về cẩn thận đấy, có gì cứ gọi cho anh. - Trên môi anh vẫn duy trì nụ cười - Chăm sóc "bạn gái" tôi cho tốt nhé, hội trưởng.

Nhìn bóng hai người bước đi, Giang Tuấn khỏe môi nhếch lên đầy thỏa mãn vì mọi thứ đều đúng như anh dự đoán.

"Rồi anh sẽ cho em biết ai mới chính là người có thể mang lại niềm vui và hạnh phúc cho em, trước sau gì em cũng sẽ rời khỏi tên đó thôi".

Lâm Hạo quay người bước đi trước cô cả một đoạn dài, tầm lưng rộng lớn ngày càng cách xa, xa đến nỗi cô nghĩ cả đời này cũng không thể đến cạnh anh được.

Có lẽ kể từ khi cô gái đó rời bỏ anh, trong lòng anh không còn tồn tại thứ gọi là tình cảm, hoặc giả nó rất nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi có cũng được, không có cũng không sao.

Phuong Ly cố lách từng bước đến gần chiếc BMW màu đen rồi ngồi vào ghế phụ.

_RÀM

Cửa xe đóng lại thật mạnh nhưng Lâm Hạo không vội chạy ngay.

Màn đêm dày đặc bên ngoài khung cửa kính, sắc mặt anh cũng chẳng hơn kém là bao.

- Nói thật đi, rốt cuộc là cô bị cái gì?

- Tôi nói rồi mà, tôi bị té. - Cô cố khẳng định lại một lần nữa, chất giọng cứng rắn

- Cô nghĩ đối với người như tôi, bị đánh hay bị té tôi không phân biệt được? Là ai làm?

- Có lý do gì để anh muốn biết không, lại là... vì Ân Ân. - Lời nói của cô vừa đau đớn vừa xót xa, những chữ cuối nhẹ đến nỗi sợ bản thân đau lòng

Xem ra anh đoán không sai, những lời khi này hết thảy đều bị cô nghe thấy.

Tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên, sau đó là tiếng khởi động xe. Chiếc xe chẳng mấy chốc khuất dần trong màn đêm, để lại khói bụi mịt mù ở phía sau.

Phương Ly quay đầu sang một phía, cắn chặt môi nhìn cảnh vật bên ngoài, cố không cho mình rơi nước mắt hay phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Mắt cô đột ngột mở to khi thấy hai bóng dáng trong chiếc xe ô tô di chuyển hướng ngược lại

Là...Giang phu nhân và chị Nhã Đình.

Có lẽ họ đang đến chỗ Giang Tuấn.

May là cô vừa rời khỏi đó, nếu không thì chuyện khó xử lại tiếp tục xảy ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Không có tự trọng

Làn gió lạnh bên ngoài thổi ùa vào không ngừng nhưng người đang điều khiển xe ngay cả một chút cảm giác cũng không có, vì giờ đây dòng suy nghĩ của anh đang dừng lại ở một người cách anh rất gần nhưng đồng thời cũng rất xa.

Cô làm ra dáng vẻ như thế là sao?

Vừa như đang giận anh, vừa lại như đang trách anh.

Cô có biết rằng không còn ai khác có thể khiến anh nửa đêm phóng xe đi tìm thế này.

Thậm chí sau khi xảy ra "chuyện đó" anh đã từng thề sẽ không bao giờ đặt chân vào Giang gia dù chỉ là nửa bước.

Vậy mà hôm nay...

Anh lại làm trái lời thề của mình...

- Cô không có tự trọng à, có chuyện thì thà đến nhà con trai ở đến tận khuya chứ không về nhà, bây giờ còn khóc lóc vì không được ở lại đó, thế thì dọn đến đó luôn đi! - Hai bàn tay Lâm Hạo siết đập vào vô lăng

Phương Ly gạt nước mắt, lồng ngực truyền tới một cơn đau nhức nhối, còn đau hơn cả những vết thương trên người.

Anh vừa bảo cái gì...?

Cô bị hại thành ra nông nổi này

Bộ dạng đã thế thảm thế này

Mà còn phải nhận lấy bốn chữ

"Không có tự trọng"

Trong mắt anh cô là loại người như vậy sao?

Lâm Hạo cũng sững sờ không kém cô.

Rõ ràng biết những lời của Giang Tuấn vốn là dùng để khiêu khích anh, là có mục đích, kể cả quả cảm ơn gì đó, cô vốn không phải người như vậy, nhưng anh lại để lý trí bị che mờ mà mắc bẫy của hắn rồi nói ra những lời tổn thương cô.

Không chỉ một lần, mà những hai lần.

- Cô muốn nói tất cả chỉ là hiểu lầm có đúng không?

Anh hỏi vì chỉ hy vọng nghe được một chữ "phải" từ cô, rồi sẽ hóa giải hiểu lầm này, vậy mà không có một âm thanh nào đáp lại.

- Ghé hiệu thuốc giúp tôi, tôi cần mua ít đồ. - Phương Ly gạt đi nước mắt quay sang. Giải thích, cô cảm thấy không cần thiết nữa.

- Cô... cần gì cứ nói đi, tôi mua cho.

- Không cần, tôi có thể tự đi!

- Cô...

- Tôi mua đồ phụ nữ. - Cô nói để cắt đứt ý định của anh, không muốn phiền anh bất kì điều gì nữa

Một mình cô tháo dây an toàn, khó nhọc bước xuống nhưng cố gắng đi thật nhanh để người trong xe không phát hiện điều khác thường dù là cả người cô rất đau, xương cốt như muốn rời ra ngoài.

Từ lúc đó ánh mắt Lâm Hạo chỉ tập trung vào một bóng dáng mảnh mai duy nhất, không hề di chuyển.

Anh thấy sau khi cô mua đồ quay trở ra đã bị bao vây bởi một đám mây tên thanh niên. Gương mặt cô thất thần sợ hãi như gặp chuyện gì khủng khiếp lắm.

Trong đầu anh chẳng suy nghĩ được gì nữa, nhanh chân bước xuống.

- Đây cô em, đi một mình sao? - Tên 1

- Mặt em bị sao vậy? Là tên nào dám đối xử tệ với em gái chúng ta thế? - Tên 2

- Anh biết gần đây có một khách sạn tốt, đi với anh, tại anh sẽ đối xử với em thật nhẹ nhàng mà. - Tên 3

Nếu như là bình thường cô chẳng sợ hãi thế này, nhưng mà nỗi ám ảnh lúc trưa cứ ủa về, cảm giác ghê rợn vẫn còn tràn ngập trong khắp tâm trí cô.

Giọng cười man rợ, bàn tay xù xì của tên đó khi chạm vào da mặt, kể cả...

_Á....Á...

Phương Ly la to rồi bất giác cắn mạnh vào tay lên đang vuốt mặt của mình Hấn tức sôi máu thu tay về ôm lấy vết thương.

- Con ranh này, mày dám!

Hấn gào lên rồi giờ tay định tát cô, cô nhắm nghiền mắt đón nhận tất cả.

Nhưng...

_BỐP

Âm thanh đó là không dành cho cô.

Cô từ từ mở mắt ra, tên đó chẳng những chưa động được tới cô mà lúc này còn đang nằm lăn lộn trên mặt đất, tay ôm lấy bụng.

Hấn đã ăn trọn một cú đá từ Lâm Hạo, đám đàn em thấy vậy cũng đứng run run sợ sệt

- Tụi bây, cho nó nếm mùi đi. - Tên đại ca nằm dưới đất khoác tay ra lệnh, cả đám dù sợ vẫn cố xông lên

Lâm Hạo như đem tất cả buồn bực trong lòng trút hết lên người bọn chúng. Chỉ trong một khoảng thời gian tích tắc anh đã hạ gục cả bốn tên.

- Đừng đánh nữa...anh sẽ gây án mạng đó! DỪNG LẠI ĐI!

Phương Ly lau nước mắt nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, nắm đấm của Lâm Hạo giờ cao cũng bị khựng lại.

Từ trước đến nay mỗi khi đánh người là lúc anh mất kiểm soát nhất.

Chưa từng có ai có thể ngăn anh lại...kể cả cô gái đó.

Vậy mà từ lúc nào lời nói của cô tại tác động đến anh nhiều như thế.

Cả đám hoảng hốt tranh thủ lúc anh chưa ra tay tiếp trốn mất bằng cách nhanh nhất.

Phuong Ly vừa lạnh lại vừa sợ, hai tay ôm chặt lấy hai bờ vai gầy, run rẩy.

- Có chuyện gì vậy...? - Anh nhận ra điều bất thường từ cô

- Không...không có chuyện gì hết. Tôi...tôi muốn về nhà.

Cô lảng tránh không dám đối diện với anh, nhanh chóng ra xe nhưng mới đi được mấy bước đã bị anh nắm chặt tay kéo lại.

- Á...- Phuong Ly hét lên một tiếng đầy đau đớn vì chạm phải vết thương

- Cô bị sao vậy?

Lâm Hạo ngược xuống thấy cổ tay cô lấp ló vết bầm vội vã xắn tay áo lên kiểm tra, cả người cô đều là vết bầm tím đậm nhạt đủ cả, có chỗ còn rớm máu. Đặc biệt tất cả chúng đều còn rất mới.

Giương mặt anh thất thần, rồi tại tự trách mình tại sao lúc này không để ý...

Từng bước đi của cô đều có vấn đề, chệch choạng không có sức, cả người lại run rẩy, sợ hãi bọn lưu manh, cộng thêm những vết thương này.

Lẽ nào...

- Anh nhìn đủ chưa, thấy tôi chưa đủ nhục nhã sao? Mà quên mất, không phải bảo tôi không có tự trọng, không cho là tôi cố tình làm ra thế này để gây sự chú ý của anh à? - Phuong Ly uất ức đến bật khóc lần nữa, khóe mi vẫn còn ướt lại tiếp tục tuôn nước mắt

Trái tim anh co thắt lại, thật sự không dám nghĩ.

Phuong Ly ngốc này dù mạnh mẽ thế nào cũng chỉ là một cô bé mới mười sáu tuổi, phải chịu đựng những chuyện như thế là quá sức rồi, vậy mà khi này anh còn mắng cô, nói toàn những lời khó nghe, giống như dùng dao đâm vào vết thương của cô.

Cô không phải là không muốn về nhà mà là không thể về nhà.

- Anh làm gì vậy? Bỏ ra đi, bỏ ra. - Phuong Ly không ngờ anh giữa đường phỗ bẻ xóc cô lên

Vừa ngồi vào xe thì cô không kìm chế được bật khóc nức nở. Lâm Hạo cởi chiếc áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng khoác lên người cô.

- Từ giờ về nhà còn xa lắm, khoác cái này vào sẽ đỡ lạnh hơn. - Anh dịu giọng như đang an ủi cô

- Tôi không cần anh thương hại tôi!

Phải, Lâm Hạo này chỉ là đang thương hại mày thôi, bất kì người con trai nào nhìn thấy cảnh này cũng sẽ làm vậy với mày, anh ta không có tình cảm với mày, đừng ngộ nhận nữa.

Bàn tay cô vừa cố gỡ chiếc áo trả lại thì liền bị anh nắm chặt không cử động được.

Lâm Hạo không cho xe chạy mà đau lòng chạm tay vào nước mắt của cô rồi dùng đôi tay săn chắc kéo cô tựa hẳn vào lòng ngực mình.

Hình như muốn ôm chặt cô trong lòng nhưng lại sợ cô đau.

- Anh làm cái gì vậy? Bỏ ra.

Cô đâm mạnh vào ngực anh mấy lần nhưng anh vẫn không thả thậm chí còn rất nhẹ nhàng vỗ lưng cô

- Tôi sẽ không hỏi cô chuyện gì xảy ra nữa đâu, không cần nói gì cả, cứ việc khóc đi.

Cô không quan tâm gì nữa rồi, cứ thế mà nấc lên nghẹn ngào, rất muốn đem đoạn kí ức đáng sợ đó xóa hết đi.

- Anh có biết...cuộc đời tôi...chưa bao giờ trải qua chuyện đáng sợ như vậy cả...

Phuong Ly nức nở, hai bàn tay ra sức vấu chặt người anh

- Khi thấy tôi khóc, tôi gào thét, không ngừng van xin kêu cứu, bọn họ vẫn cười rất vui vẻ, rất lớn tiếng, tôi sợ lắm, tôi thấy bản thân thật nhục nhã...may là Giang Tuấn đến...đến...kịp, nếu...nếu không...

- Quên hết đi, không sao cả...mọi chuyện qua hết rồi. - Lâm Hạo giận run người nhưng không để cô phát hiện ra.

Nhìn cô khóc trái tim anh nhói đau quặng thắt, mắt hằn tia đỏ, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ dám ra tay thế này.

Phuong Ly không biết mình nên vui hay nên buồn vì chắc là chỉ khi cô rơi vào tình cảnh thế này thì anh mới đối tốt với cô mà thôi.

Cô thật sự không thể nhận được nữa rồi, một phút một giây cũng không được

- Tôi hỏi anh, có thật tối hôm nay anh là vì Ân Ân mới đến nhà Giang Tuấn tìm tôi không? Không phải vì nguyên nhân nào khác dù chỉ là một chút sao?

Chỉ có nước mắt cô rơi, không có tiếng trả lời đáp lại.

- Câu thứ hai, thế...anh xem tôi là Phuong Ly hay là chị hai của Ân Ân?

Đáp lại câu hỏi của cô vẫn là một âm thanh tĩnh lặng của màn đêm, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Lâm Hạo rất muốn nói một câu, đó là anh không thể cho cô câu trả lời được, chỉ ít là lúc này...không được.

Được một lúc khi cô trấn tĩnh hơn anh buông cả người cô ra, tiếng động cơ vang lên, chiếc xe lại lao vút đi trong màn đêm.

Trái tim con người không phải là mãi mãi không thay đổi, chỉ là không tìm được người làm cho nó thay đổi. Đáng tiếc...cô lại không phải là người có khả năng đó.

Chị hai của Ân Ân, rốt cuộc là người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Người không nên đắc tội

Giờ ra chơi căn teen trung học An Hoa

- Phuong Ly, cậu rốt cuộc là có chuyện gì? - Ngọc Mai hết nhìn nổi rốt cuộc cũng lên tiếng

Hôm nay Phuong Ly từ lúc bước chân vào lớp trải qua hai tiết học căng thẳng đều không nói câu nào. Nét vui vẻ mọi ngày biến đâu mất, ngược lại đôi mắt thì ướt ướt như muốn khóc, tay chân và gương mặt đều có vết bầm.

Đáng ghét nhất là bọn người xấu miệng trong lớp chẳng những không có tí thương xót ồn ã đoán âm ỉ rằng cậu ấy cặp kè đại gia, bị vợ người ta phát hiện cho người đến đánh ghen nên mới thành thế.

- Nói mình biết đi, có phải hôm qua cậu về nhà trễ Lâm Hạo đánh cậu thành ra thế này không? Mình sẽ đi dạy cho hắn một bài học! - Ngọc Mai thần thốt nắm chặt tay cô, gần như hét lên

- Cậu nói gì vậy? Tất nhiên không phải, sao anh ấy lại đánh mình?

Ngọc Mai thở phào nhẹ nhõm

- Tên đó có một điểm đáng sợ là dễ nổi giận lên, bắt đầu đánh người là như kẻ điên, bị mất khống chế không ai ngăn cản được. Hôm qua giận như vậy, mình còn tưởng là hắn ra tay với cậu.

Khoan đã. Nếu đúng như lời Ngọc Mai nói, vậy thì tại sao lúc anh đánh nhau với bọn lưu manh cô hét lên một tiếng thì anh liền dừng lại.

Cô nên vui hay nên buồn đây? Vui vì cô có thể tác động đến anh, còn buồn...là anh sẽ mãi mãi không bao giờ thừa nhận điều đó.

- Mà cậu vừa nói...tôi hôm qua giận như vậy...làm sao cậu biết? - Phuong Ly không hiểu

- Còn sao nữa, tên đó gọi cho anh Thiếu Dương rồi bảo chuyển máy cho mình, quát lớn hỏi cậu ở đâu, cứ như mình là tú bà lừa bán cậu cho bọn buồn người ấy.

- "..."

- Vậy sau đó...

- Thì mình đoán cậu đi với anh Giang Tuấn cho nên bảo thế. Hắn ta nghe xong có vẻ giận lắm...còn tưởng là tìm được cậu rồi thì sẽ "xuong tay" với cậu!

Thấy Phuong Ly im lặng, Ngọc Mai nói tiếp

- Thật ra trước kia tên đó vốn không đáng ghét như bây giờ, thỉnh thoảng vẫn thấy hắn cười vui vẻ, cũng không hay nổi nóng với ai. Kể từ sau khi bị người yêu đá mới thế.

Phuong Ly ngẩng đầu nhìn bạn mình chăm chặp.

Ngọc Mai có thể biết chuyện đó chẳng?

Nhưng chính cô cũng không hiểu nổi mình nữa rồi.

Anh là vậy, lạnh lùng sắt đá, không hề có lấy một nụ cười dành cho cô nhưng sao cô cứ không ngăn được bản thân quan tâm lo lắng thậm chí bận lòng vì quá khứ của anh.

- Ngọc Mai...cậu...có biết gì về người yêu cũ của anh ấy không?

- Gì! Sao tự dưng cậu lại muốn biết chuyện này? - Ngọc Mai bất ngờ

- Minh...minh...- Phuong Ly bối rối không biết giải thích sao

- À, phải rồi, muốn tiêu diệt kẻ thù thì việc đầu tiên là phải nắm được điểm yếu của hắn, đúng không? - Ngọc Mai nghiêng răng nói, ánh mắt rực lửa

- Phuong Ly: "..."

- Minh cũng muốn giúp cậu lắm nhưng đành chịu, chưa từng gặp và cũng không biết cô gái đó.

- Vậy à...

- Nhưng nghe bảo là hát hay lắm, tên đó từng yêu cô ta đến mức năm 16 tuổi đã tự tay kiếm tiền mua đàn tặng cô ta còn dạy cô ta đàn. Thế thì nói không chừng là ca sĩ đấy.

Ca sĩ! Giống như chị Nhã Đình á?

Phuong Ly im lặng.

Tự tay kiếm tiền...

Hóa ra từng tồn tại một người con gái như vậy...

Người anh mãi yêu mà cuối cùng không thể bên cạnh.

Người làm anh đau khổ ròn rã suốt hai năm trời.

Người từng khiến anh không ngần ngại làm bất kì điều gì.

Cho dù có phản bội anh, thì cũng là người mà anh yêu nhất.

Còn cô...có cố gắng thế nào cũng không thể lay động anh dù chỉ là một chút.

- O, mà nếu hắn ta không đánh cậu thì mấy cái thương này ở đâu mà ra? - Ngọc Mai đến giờ mới chột nghĩ

- Minh...đi đường bắt cần bị té, thôi, mình đi vệ sinh đây!

Sau đó, Phuong Ly nhanh chóng đứng dậy, đi tìm một nơi nào đó thật yên tĩnh để được ở một mình, đôi mắt ngân ngấn lệ.

Đôi chân đưa cô đi mãi đến vườn hoa sau trường. Còn nhớ đến hôm ấy nhờ Giang Tuấn cô mới biết trung học An Hoa tồn tại một "thiên đường" đẹp như thế!

Những bông hoa đủ sắc màu vẫn đua nở đón ánh ban mai, trên từng chiếc lá nhỏ xanh lại điểm vài giọt sương, tiếng chim líu lo hót trong vòm lá.

Và nơi này còn có...

Đây là lần thứ năm cả hai chạm mặt.

Kỉ ức của những lần trước đều chẳng vui vẻ gì!

Nhưng thật lạ là...dù bà có đối xử với cô hay dành những lời lẽ không hay như thế nào đi chăng nữa cũng không thể khiến cô ghét hay giận bà.

Ngược lại...cứ mỗi khi bà xuất hiện thì cảm giác gần gũi ấm áp lại vây lấy trái tim cô.

- Là cháu à? - Giang phu nhân lạnh lùng nói, ngữ khí giống như một người phát hiện kẻ địch xuất hiện trong vùng lãnh thổ của mình!

- Cháu... chào cô!

- Ta nghe có người nói hôm qua nhìn thấy con trai ta đưa một cô gái bị thương về nhà, thật trùng hợp là hôm nay cháu cũng bị thương! - Bà nói trực tiếp vào câu chuyện, không vòng vo

Không còn thái độ ngập ngừng sợ sệt như những lần trước, lời nói của Phương Ly hoàn toàn mạch lạc, không để bà có cơ hội cắt ngang

- Dạ người đó đúng là cháu, nhưng chỉ là cháu giữa đường gặp tai nạn anh Giang Tuấn tốt bụng cứu cháu rồi đưa về, đến khi tỉnh lại cháu liền tạm biệt anh ấy rồi về nhà. Giữa tụi cháu hoàn toàn không có gì ạ.

- Ta đã không còn kiên nhẫn với cháu thêm được phút giây nào nữa rồi. Cứ cho ta cái giá mà cháu muốn, rồi ta cũng sẽ sắp xếp một ngôi trường khác cho cháu. Đổi lại, từ nay về sau không được gặp con trai của ta nữa! - Bà vẫn như thường lệ, từng chữ sắc bén vô cùng

Cả người Phương Ly chợt khựng lại, nhưng giây lát đã lấy lại bình tĩnh

- Cháu làm bạn với Giang Tuấn không phải vì tiền của anh ấy, tiền của cô cháu không nhận và cũng sẽ không chuyển đi đâu khác cả.

- Không muốn tiền, thế cháu muốn gì? Gả cho con trai của ta rồi tương lai được hưởng số tiền lớn hơn thế gấp trăm gấp ngàn lần? Tính toán cũng giỏi lắm. - Khóe môi bà nhếch lên như nghe phải một câu chuyện cười nhạt nhẽo rồi khinh bạc nhìn cô

Nghe thấy bà nói vậy thì lòng cô bất giác chùng xuống, cảm giác đau nhói tận trong tim. Nhưng bà vẫn không buông tha

- Cặp kè với người đã có gia đình bị vợ người ta đánh ra nông nổi này mà còn không biết xấu hổ. Mà nói không chừng là hôm qua cố tình để Giang Tuấn bắt gặp rồi đưa về cũng nên. Cũng may là ta thường xuyên dạy nó trai gái mới lớn ở cạnh nhau chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, nếu không đã để người khác đạt được ý định rồi.

Hai tay Phương Ly co chặt lại, vì dùng lực quá sức mà những ngón tay của trở nên trắng bệch, toàn thân căng cứng.

Dù trước kia có yêu thương ngưỡng mộ bà thế nào đi chăng nữa thì bây giờ...

Không được rồi, trong người dường như có một ngọn núi lửa sắp bộc phát, cô gần như muốn hét lên rồi khóc cho thỏa thích.

- Bác gái, cháu nghĩ là bác hiểu lầm rồi.

Một giọng nói vang lên phía sau lưng, tiếp đó một bóng người bước đến đứng cạnh cô, hơi ấm từ người anh lan tỏa như xua tan sự lạnh giá trong trái tim cô, giống như một thiên sứ vậy.

Anh Minh Khải...

- Phương Ly không phải như bác vừa nói đâu ạ! - Anh khẳng định chắc nịch

Giang phu nhân hơi nheo mắt nhìn Minh Khải, trong lòng không khỏi có ý nghĩ

"Con bé này thật sự tính toán quá giỏi, không phải nhắm vào Giang gia thì cũng là Dương gia, có khi nào vài hôm nữa lại đến thẳng nhóc họ Lâm đó không?"

- Hôm qua Phương Ly gặp sự cố cháu cũng có mặt, cô ấy bị người ta đánh nhầm, nhưng vì nhà cháu xa quá nên nhờ Giang Tuấn đưa về giúp. Khi đó Phương Ly đã bất tỉnh. Và tối hôm đó cũng chính cháu đến đón cô ấy về. - Minh Khải nói rõ ràng rành mạch như cảnh sát cung cấp thông tin

- Cháu nói thật chứ?

- Cô cũng biết cháu trước giờ không nói dối mà. - Minh Khải nhìn thẳng vào mắt bà

- Cái đó... tất nhiên là cô biết, và cũng tin cháu. Thế thì thôi, chuyện này không nhắc đến nữa. Đến giờ rồi, cô phải đi quay phim, hai cháu cứ ở lại đi.

Giang phu nhân quay người rồi đi. Minh Khải đau lòng nhìn sang gương mặt tái nhợt, đôi môi bị cắn chặt vì uất ức của cô.

Không cần biết cô có yêu anh không, anh chỉ mong cô có thể tìm được hạnh phúc thật sự sau tất cả những đau khổ phải gánh chịu, mỗi lần gặp nhau luôn được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, như vậy là đủ lắm rồi.

Nhưng tại sao... bây giờ lại thành ra thế này. Nụ cười trước kia của cô rồi cuộc bao giờ có thể nhìn thấy lại.

Mà quan trọng nhất Giang phu nhân vốn là người không nên đắc tội, bà đã ghét ai, hận ai thì cả đời bà cũng sẽ không buông tha cho người đó.

Trừ phi Phương Ly là con gái của bà ấy thì mọi thứ mới có thể kết thúc.

Chỉ đáng tiếc, chuyện đó vốn không bao giờ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ngày càng xa cách

Những ngày tháng tiếp theo, cô và Lâm Hạo cứ như hai người có hai cuộc sống khác nhau, chẳng liên quan cũng chẳng phụ thuộc vào nhau.

Anh không trực tiếp gặp mặt cô, có việc gì cũng thông qua chị Cẩm hoặc chị Gia Mỹ để truyền đạt đến cô.

Cô nhận ra được, kể từ lúc hỏi hai câu hỏi đó, khoảng cách giữa cô và anh...mỗi lúc một xa.

Buổi tối hôm nay anh Huy không xuống nhà ăn cơm, chị Gia Mỹ bảo cô mang lên phòng cho anh. Nào ngờ tay còn chưa chạm được vào nắm cửa thì đã nghe âm thanh truyền tới

- Biết anh gọi em vào đây làm gì không. Hai đứa gần đây thế nào mà cứ đứa này xuất hiện thì đứa kia biến mất, làm Ân Ân cứ chạy theo anh hỏi anh hai chị hai giận nhau à? - Lâm Huy chất vấn - Anh hỏi thật, em đối với em ấy là như thế nào?

Tâm Phương Ly bị chấn động mạnh, sao đột nhiên cô lại muốn biết câu trả lời thế này, câu trả lời vốn chỉ có một, thế sao cô giờ lại muốn nghe?

- Em đừng lừa dối bản thân nữa. Anh biết ban đầu em sợ là làm tổn thương bản thân, rồi lại sợ làm tổn thương Ân Ân, cuối cùng lại sợ làm tổn thương em ấy... nhưng một khi em đã sợ tổn thương em ấy rồi thì có nghĩa...

- Có phải anh muốn ám chỉ em có tình cảm với cô ta? - Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh mình

- Nếu không phải thì việc gì em phải tránh mặt Phương Ly?

- Anh đề cao cô ta quá rồi đấy, chỉ là...chỉ là em không muốn thấy mặt một người giúp việc không chút tôn kính mình.

Lâm Huy thờ dãi nói tiếp

- Hồi mẫu giáo anh rất ngây thơ luôn mặc định quả táo phải màu đỏ, bởi vì anh chỉ luôn ăn táo đỏ. Trong giờ kiểm tra kỹ thuật về loại quả mà mình yêu thích, anh bị mất cây chỉ màu đỏ, mượn bạn nữ bên cạnh nào ngờ bạn ấy keo kiệt bảo táo có thể tô màu xanh, anh mặt dày đi cướp viết chì đỏ của người ta bị cô giáo bắt ra đứng hành lang. Sau này thì mới biết, chấp niệm sẽ khiến người ta bỏ quên rất nhiều thứ thậm chí là đánh mất nó, rồi có khi sẽ phải hứng chịu đau khổ.

- Rốt cuộc anh muốn nói gì? - Lâm Hạo như mất kiên nhẫn nghe tiếp

Lâm Huy hít một hơi thật sâu, hạ giọng

- Em trai, có phải...em vẫn không quên được chị hai của Ân Ân, vẫn còn chấp niệm với đoạn tình cảm đó?

Bên trong không có âm thanh nào trả lời anh Huy nhưng bên ngoài có tiếng một trái tim đang vỡ nát. Là trái tim cô đang vỡ vụn từng mảnh.

Vậy là suy cho cùng, Lâm Hạo vẫn không quên được người con gái mình từng yêu say đắm. Cho dù cô có làm gì cũng là lặp lại những gì cô gái ấy đã từng làm mà thôi, đối với Ân Ân cũng thế, từ việc kể chuyện cổ tích, dẫn con bé đi công viên, đi xem phim, mỗi tối ôm chặt con bé ngủ.

Cô là cái bóng của cô gái đó, cho nên dù anh hận hay yêu cô gái đó cũng không thể nảy sinh tình cảm với cô.

Chân run rẩy như muốn ngã khụy xuống đất bất cứ lúc nào, ngay cả bàn tay còn không có sức giữ lấy khay cơm.

Trước khi để người khác thấy mình ở bộ dạng này cô phải đi, đi thật nhanh...

Nào ngờ...

_XOÀNG....XOÀNG....

Tiếng động chất chứa vang lên do tay cô đột nhiên vô lực làm cả khay cơm rơi xuống đất.

Nghe tiếng động lớn phát ra từ sau cánh cửa hai người trong phòng nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài.

Lâm Hạo sững người khi thấy cô, anh không biết chính mình nên dùng thái độ như thế nào mà đối mặt. Những lời nói lúc nãy của anh cô cũng nghe hết

rồi sao? Tại sao lần nào cũng là thế này.

- Cô...cô làm gì ở đây? - Lâm Huy hết sức bối rối

- Em xin lỗi em sẽ dọn ngay nhanh lắm, xin lỗi vì đã làm phiền hai thiếu gia.

- Cô để đó, tôi bảo chị Cẩm dọn. - Lâm Huy ái ngại nói tiếp

Phuong Ly không nói gì vẫn cứ lẳng lặng dọn, cũng không dám ngẩng mặt lên sợ để anh nhìn thấy những giọt nước mắt. Nhưng cô không kiềm chế được mà để nước mắt từng giọt nhiều xuống, rơi cả vào đồng chén bát đang vỡ vụn ngổn ngang trên sàn.

Bầu trời và mặt đất rõ ràng đối diện nhau, nhưng khoảng cách giữa chúng rất xa, tựa như hôm nay anh đang đứng trước mặt cô, nhưng anh mãi là người vĩnh viễn cô không thể chạm tới.

- Á. - Bàn tay cô chạm phải góc nhọn của mảnh vỡ, từng giọt máu đỏ thấm rỉ ra

- Cô bị sao vậy?

Lâm Hạo cúi xuống định cầm tay cô lên xem nhưng bị cô gạt lại, cuối cùng tay anh chỉ có thể lơ lửng trên không trung, rồi rơi tự do xuống, trong lòng hụt hẫng và đau xót vô cùng.

- Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, em xin phép về phòng trước. - Cô nhanh chóng hốt hết mảnh vỡ cho vào khay, đứng dậy cúi đầu

- Em trai, đây là lần đầu tiên anh nghe con bé gọi em là nhị thiếu gia kể từ khi nó bước chân vào nhà này đấy! - Lâm Huy tròn mắt

- Đừng có gọi tôi là nhị thiếu gia. - Lâm Hạo bật ra lời nói tức thì, ba chữ đó phát ra từ miệng cô sao lại khó nghe đến vậy?

- Tôi là giúp việc nên tôn kính thiếu gia, như vậy... chẳng phải là...rất tốt sao?

Hai chữ rất tốt của cô cũng như chạm đến nơi đau đớn nhất trong trái tim anh, như thế nào gọi là tốt, xa cách như thế mới là tốt? Nhưng mà người đẩy cô và anh đi xa chẳng phải là bản thân anh?

Phuong Ly xoay lưng lại chậm chạp đi xuống lầu, mỗi bước chân đều nặng nề như đeo chì vào chân.

Lâm Hạo nhìn theo bóng lưng nhỏ bé lững thững khuất dần, lúc này anh mới biết...mình vừa để lỡ mất một thứ rất quan trọng

Trong đầu anh lúc này lại hiện lên hình ảnh lúc cùng cô đến trường của Ân Ân, nhìn thấy cô trên sân khấu vừa nhảy vừa hát, giây phút ấy cả thế giới của anh như theo nụ cười của cô mà bừng sáng.

Còn cả nhớ tới ánh mắt và nụ cười mỉm dịu dàng mà cô dành cho bé Ân khi đó, trong lòng anh đã từng nghĩ đến một ngày cả ba sẽ hạnh phúc cùng nhau.

Nhưng mà...vết thương lòng của anh lại quá lớn, nếu ở cùng anh cô nhất định cô sẽ chịu tổn thương.

Lâm Hạo cứ đứng đó thất thần nhìn theo bóng cô cho đến khi chuông điện thoại reo vang mới giật mình tỉnh giấc.

- [Alo,Lâm đại nhân, đã tìm được người mà anh cần rồi.] - Đầu bên kia phần khởi

- [Được, chỗ cũ đúng không?] - Giọng anh lạnh lẽo đến vô tận

- [.....]

- Hôm nay em sẽ về trễ. - Lâm Hạo tắt điện thoại rồi quay sang nói với Lâm Huy

- Đừng có nói với anh là em lại...

Lâm Huy vò đầu chưa kịp nói hết câu thì Lâm Hạo đã nhanh chóng xa khuất.

Anh chỉ biết lắc đầu thở dài "Nó lại thế nữa rồi."

.....

Trong căn biệt thự nguy nga tráng lệ nằm giữa thành phố, thiết kế theo kiểu Pháp với nhiều ánh đèn màu lấp lánh.

Giang Tuấn từ trong phòng tắm đi ra, dùng khăn lông lau khô tóc. Tối nay anh vốn không ngủ được đành đi tắm cho sáng khoái.

Khi này anh muốn nghe giọng của Phuong Ly nên gọi cho cô, nhưng thứ anh nghe thấy được ở đầu dây bên kia là giọng cô lạc đi trong nước mắt thì biết đã xảy ra chuyện, dù cô luôn miệng bảo không sao.

Nhất định lại là chuyện liên quan tới tên đó, khóc vì một kẻ như vậy có đáng hay không?

Rồi anh lại nghĩ đến bản thân mình, hôm ấy cố tình gài bẫy để cô nghe được những lời tuyệt tình từ hân ta là vì muốn tốt cho cô, để cô dứt khoát từ bỏ nhưng rốt cuộc lại thành ra thế này, có phải anh đã đi một bước đi rất sai lầm.

Tiếp theo phải làm một cái gì đó.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại nơi đầu giường vang lên, Giang Tuấn liền nhanh tiến tới nhận cuộc gọi.

- [Alo Nhã Đình, giờ này em còn chưa ngủ à?]

- [Hôm trước anh có bảo với em trường anh tuần sau có tổ chức đi biển bốn ngày ba đêm đúng không?] - Nhã Đình xác nhận lại

- [Ừ, thế thì sao?]

- [Hi, anh cho em đi chung với nhé!] - Nhã Đình cao hứng nói

- [Không phải dạo này em bảo đang bận vì có rất nhiều việc phải làm sao? Tụi anh đi về mất hết mấy ngày. Em đi được không đấy?]

- [Em xin nghỉ bệnh rồi lên đi chắc là không vấn đề gì đâu.] - Nhã Đình lém lỉnh đáp - [Em đi để còn giúp anh theo đuổi Phương Ly nữa chứ.]

- [Được, anh đăng kí giúp em, nhưng không phải vì nguyên nhân ấy đâu nhé. Thôi em ngủ sớm đi.]

- [Được, tạm biệt anh. Chúc anh ngủ ngon!]

Nhã Đình cúp điện thoại, nét vui tươi trên gương mặt thoáng chốc mất tăm mất dạng.

Lý do cô muốn đi là vì mấy hôm nay đêm nào cũng mơ thấy cùng một giấc mơ, cùng một người, nó khiến cô phiền não, đau buồn rất nhiều, đi để thay đổi tâm trạng cũng tốt.

Cô khẽ đặt tay chạm nhẹ lên sợi dây chuyền trước ngực, khẽ thốt trong dòng nước mắt lẫn dài

"Rốt cuộc em đã có thể đứng ở nơi cao nhất, khiến cho mọi người ngẩng đầu nhìn em, ngưỡng mộ em, khát khao được như em, nhưng thật đúng như anh nói... em nhất định sẽ hối hận!"

"Anh đang ở đâu, xin anh cho em gặp lại anh có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Không có thứ năng lực như vậy

Quán bar MP

Cánh cửa mở ra, một thân hình cao lớn chứa đầy sát khí cùng sự hung hãn bước vào, bên trong đám người chờ sẵn cúi mặt chào.

Lâm Hạo đưa mắt sắc lạnh nhìn một đám người bốn tên bị khống chế quỳ xuống dưới sàn, trên khóe miệng có vết máu như mới vừa bị đánh xong.

"Lâm đại nhân, em đã dặn là không ai được vào đây rồi." - Đàn em 1

"Chính là bọn này dám cả gan động đến đại tẩu." - Đàn em 2

"Em đã phải cố công thăm dò lục soát..." - Đàn em 3

Lâm Hạo giơ tay lên ra hiệu dừng lại, anh không quan tâm quá trình, chủ yếu là kết quả. Anh tiến tới gần bọn chúng, mỗi bước đi đều mang hàn khí lạnh lẽo đến thấu xương.

- Là tụi bây đúng chứ?! - Ánh mắt hung ác trùng lên giận dữ

Cả đám run rẩy không dám lên tiếng, trước mặt họ là một con người rất đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả gã ma quỷ.

- Tao cho tụi bây một cơ hội cuối, là ai sai tụi bây làm?

- Tôi...chỉ tại thấy con bé đó xinh đẹp đi còn một mình nên...

Con giận của anh đạt đến cực điểm, chưa kịp nghe hết câu đã nhào tới cho cả đám một trận.

Lâm Hạo thật sự coi đám người dưới đất kia là bao cát, đánh đến khi chúng không gượng dậy nổi nữa mới thôi.

Hơi thở càng ngày càng dồn dập, khó kiểm soát, cả người nóng bừng, trong đầu anh chỉ toàn là gương mặt đầm nước mắt của cô.

Anh không thể mang lại cho cô điều gì cả. Hạnh phúc, hy vọng, nụ cười, tất cả đều không, duy nhất chỉ có làm cho bọn người đã tổn thương cô phải trả giá.

Nhưng mà thế này liệu có khiến cô vui hơn không, khi chính anh mới là người tổn thương cô nhiều nhất.

Đám đàn em đứng bên cạnh không ngừng run sợ, tay chân lẩy bẩy.

"Lần cuối mình thấy anh ấy thế này hình như là hai năm trước."

"Sau này mỗi lần thấy đại tẩu nhớ phải cung kính nghe chưa."

"Không chỉ cung kính thôi đâu, mình không dám nói giỡn trước mặt chị ấy nữa."

"Lấy đám người đó làm gương đi."

Được một lúc đám đàn em phải lao đến giữ lấy người rồi kéo anh ra, bằng không đám người đang nằm trên sàn đó xác định là không toàn mạng ra khỏi đây.

.....

Bầu trời về khuya khoác lên người một chiếc áo màu đen huyền diệu.

Phương Ly thất thần ngồi bên cửa sổ ngâm nga vài câu hát quen thuộc.

Mỗi khi tâm trạng không tốt cô thường rất muốn hát, đem hết tâm sự gửi gắm vào đó, để gió cuốn lời hát và nỗi buồn của cô bay đi.

Ánh trăng hôm nay sáng quá, mà lòng cô thì mờ mịt vô cùng.

Được một lúc cảm thấy cổ họng có chút khô khốc nên xuống bếp uống nước.

Nào ngờ vừa đến chân cầu thang thì đã thấy Lâm Hạo từ ngoài bước vào, cô hoảng hốt khi thấy chiếc áo sơ mi trắng loang rất nhiều vệt máu.

- Anh...anh sao vậy, sao lại có máu? - Giọng cô rất to, nhưng lại run rẩy.

- Không sao!

- Anh ngồi đi, để tôi đi lấy đồ băng lại cho anh, hay là anh đến bệnh đi.

- Không phải việc của cô, mau đi ngủ đi. - Lâm Hạo lớn tiếng quát mắng cô, nhưng trong lòng anh lại thấy rất đau vì anh nhận ra được cô đang hoảng loạn vì lo lắng cho anh.

- Anh...chảy máu nhiều như vậy làm sao tôi ngủ được.

- Là máu của những kẻ bị tôi đánh, cô yên tâm rồi chứ! - Lâm Hạo quát ầm lên, giọng nói không thể kiên nhẫn hơn.

- Anh...đánh người. - Phương Ly chết lặng, từng giọt lệ chực rơi xuống.

Lâm Hạo trước mặt cô càng lúc càng xa cách, tại sao anh có thể đánh người khác đến bộ dạng này, anh chẳng phải luôn là người rất bình tĩnh, rất lý trí, chỉ khi uống say thì mới bộc phát.

- Tại sao lại đánh người, chẳng phải anh từng bảo là từ bỏ rồi sao, Ân Ân mà thấy anh thế này thì nó sẽ thế nào, còn tôi nữa...anh có biết là tôi...tôi...

- Thế nào, tôi rất đáng sợ đúng không? Thế thì cô nên tránh xa tôi ra một chút, à không, càng xa càng tốt. - Giọng của Lâm Hạo vẫn hung hăng ngang tàng, chẳng có lấy một chút hơi ấm nào mà chỉ toàn một màu lạnh lẽo.

Như bị tia sét đánh vào, tay chân cô run rẩy không thể cử động, anh vừa bảo cô nên tránh xa anh ra, anh ghét cô đến vậy sao.

- Chuyện hôm nay tôi sẽ giấu mọi người giúp anh, nhưng...từ nay đừng đánh nhau nữa.

Lâm Hạo thật sự không hiểu Phương Ly này, anh đã nói thế này rồi mà vẫn còn không từ bỏ, lại còn khóc vì anh, khuyên anh đừng đánh nhau, đúng là

đồ gỗ.

Nhưng từ lúc nào anh vì sự ngốc nghếch của cô mà mỗi ngày đều bận lòng suy nghĩ.

Cô tiếp tục cất giọng la mắng anh nhưng chưa kịp gì thì đã bị anh kéo người lại bờ môi lạnh lẽo còn nồng cả mùi máu tanh của anh của anh mạnh mẽ áp lên môi cô, ấn xuống môi cô một nụ hôn thật sâu.

Cô càng giãy giụa anh càng giữ chặt người cô hơn, chiếm lấy môi cô một cách nồng nhiệt. Nó khiến cả người cô run rẩy, cơ thể trong phút chốc như bị rút hết toàn bộ sinh lực, chân cũng không nâng nổi cơ thể.

Còn đáng sợ hơn cái hôn cô gặp bọn côn đồ ấy nữa.

Cô không muốn nụ hôn này, không muốn.

Lâm Hạo không tức giận, chỉ đưa mắt ngơ ngẩn nhìn dấu vết nụ hôn màu đỏ chói in hằn trên môi cô, khuôn mặt hoảng sợ tột cùng và lấm lem nước mắt của cô.

Anh...vừa làm gì thế này?

Ban đầu chỉ muốn dọa cho cô sợ, vậy mà rồi cuộc...

Cô hoàn toàn không nhận ra nhưng anh thì khác.

Anh nhận ra mình đã hôn cô thật sự!

- Được rồi, là tôi nhiều chuyện, anh thích đánh nhau thì tùy anh, từ ngày mai trở đi chúng ta xem như không còn liên quan gì đến nhau nữa!

Còn lại bao nhiêu sức lực thì cô dùng bấy nhiêu sức lực để mà hét lên sau đó lao nhanh về phòng đóng chặt cửa lại.

Lâm Huy đứng trong một góc chứng kiến từ đầu đến giờ, bị thương lắc đầu

"Cái thằng này, đây thật sự kết quả mà em muốn sao?"

Tầm lưng Phuong Ly trượt dài trên cánh cửa rồi ngồi bịch xuống đất, những giọt nước mắt cô kiềm chế bấy giờ thì nhau chảy xuống, ướt đầm.

Đây là lần đầu tiên cô lớn tiếng với anh như vậy, lần đầu tiên cô giận anh đến như vậy, và...cũng là lần đầu tiên cô vì anh mà khóc nhiều như vậy.

Tiếng khóc thương tâm hòa cùng cơn gió khuya, nức nở, đau thương đến nghẹn ngào.

Ánh trăng sáng trên kia tràn ngập vào cửa sổ đầy áp gian phòng nhưng tại sao nó lại không thể soi sáng cho trái tim lầm đường lạc lối của cô.

Phuong Ly cô lún quá sâu rồi, liệu có cách nào để kết thúc những chuyện này hay không?

.....

Nhân dịp kỉ niệm ngày thành lập, nhà trường quyết định tổ chức một buổi dã ngoại kéo dài đến bốn ngày ba đêm. Sau khi thăm dò ý kiến của toàn thể học sinh thì đi biển chiếm đa số so với leo núi.

Còn lý do thì phải hỏi hội nghị hội trưởng hội phó

- Minh nộn nóng được nhìn thấy body của hai anh ấy quá, anh Minh Khải nữa! - Nữ sinh 1

- Minh có bộ bikini đẹp lắm, cát giữ mãi đến giờ mới có dịp để mấy anh ấy ngắm - Nữ sinh 2

- Trường ta mỹ nữ vô số, không biết anh ấy có chịu ngắm cậu không ấy chứ. - nữ sinh 3

- Không ngắm thì liếc thôi cũng được. - Nữ sinh 4

- Cậu nghĩ mình nên mặc áo tắm kiểu nào, hai mảnh hay ba mảnh. - Nữ sinh 5

- Tốt nhất cậu không mặc đi. - Nữ sinh 6

Càng gần đến ngày mọi người bàn tán càng sôi nổi.

Kể từ cái hôm Lâm Hạo đánh nhau về cô và anh chẳng nói chuyện câu nào, cứ như hai kẻ xa lạ sống chung dưới một mái nhà.

Trước kia, trong một khoảnh khắc nào đó cô đã mong muốn sẽ giúp anh và Ân Ân tìm lại niềm vui, cũng như trở thành một gia đình với cả hai người.

Kết quả... cô hoàn toàn không có thứ năng lực như vậy.

Anh có từng nhìn đến cô sao, không có, thứ anh nhìn chỉ là hồi ức về cô gái đó, anh chẳng chưa một lần vui vì sự hiện diện của cô ở bên, vậy thì rốt cuộc cô còn hy vọng điều gì?!

- Tôi không đi đâu, mùa này biển động có cá mập đấy. - Tiếng của anh Thiếu Dương gào to phía bên kia cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Không biết anh nói thật hay đùa.

- Bộ cậu không thích nhìn Ngọc Mai mặc áo tắm hả?

Minh Khai vừa nói câu đó xong thì đã có một cuộc ẩu đả xảy ra vì Ngọc Mai đứng phía sau

- Phương Ly, cậu có đi không? - Ngọc Mai chạy đến kéo tay cô

- Mình đang lo vì mình không biết bơi.

- Đi biển đâu nhất thiết phải biết bơi, còn nhiều việc chúng ta có thể làm mà!

- Nhưng...

- Thật ra thì mình cũng đâu có biết, nhưng vẫn đi một phần là vì Lăng Thiếu Dương mỗi khi không có mình sẽ ngó trước ngó sau. Đi đi, không có cậu thì còn gì là vui nữa.

- Vậy lát nữa tụi mình đi đăng kí. - Cô khẽ gật đầu

Phương Ly lúc đó không hề biết rằng chuyến đi này sẽ xảy ra rất nhiều, rất nhiều chuyện cô không ngờ được.

Và... nó cũng góp phần làm thay đổi cả số phận của cô đến về sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105-1: Chuyến đi biển (1)

Hôm nay vừa về đến nhà chị Gia Mỹ đã kéo cô vào phòng, sau đó là màn dọn dẹp tủ quần áo. Nhìn một đống quần áo nằm ngổn ngang trên giường mà Phương Ly không khỏi kinh ngạc, chị làm gì mà sắm đồ nhiều thế.

- Em thấy mấy cái bikini này thế nào?

- Thế nào... là thế nào ạ? - Cô chưa hiểu ý lắm

Chị Gia Mỹ giờ hai cái một đồ một chấm bi lên, nở nụ cười không thể "nham hiểm" hơn được nữa.

- Thì là em thích cái nào hơn, chị tặng cho em mặc đi tắm biển!

- Á! Chị ơi em không mặc đâu! Không bao giờ! - Cô phản ứng cực mạnh

- Tại sao?

- Tại... tại... tại vì... - Phương Ly đỏ mặt lấp bắp

- Em khờ quá, không thể bỏ lỡ cơ hội khoe sắc ngàn năm có một này, phải mặc đẹp cho đám con trai trường em lác mắt chứ.

- Thôi mà chị... mắt họ sẽ "lác thật" đấy!

- Thời trang bây giờ rất phát triển, vòng một phẳng lì cũng cải thiện được hưởng chi là em... mặc vào trông sẽ rất...

_ CÁCH

- Chị dâu, anh hai em...

Bài diễn thuyết thời trang áo tắm của chị Gia Mỹ chắc vẫn sẽ tiếp tục nếu không có người nào đó xuất hiện.

Anh bước vào tìm anh hai mình, ánh mắt đột nhiên khựng lại khi thấy đồng hồ trên giường.

Còn Phương Ly, máu nóng trong người cô dâng cao đến mức buồn tràn hết ra ngoài, tại sao lại là lúc này.

Mất mặt, mất mặt không chịu được !!!

Thế mà chị Gia Mỹ vẫn không chịu dừng lại

- Em chồng, em xem thử giúp chị cái bikini nào đẹp, chị cho bé Phương Ly mượn đi tắm biển.

- "..."

- Sao em không trả lời, hay chị bảo con bé mặt thử cho em xem nhé!

- "..."

_RẦM

"Ai đó" một chữ cũng không đáp, vẻ mặt hình như có chút khác lạ, cửa phòng tức khắc đóng sập lại.

- Em thông cảm đi, thằng đó không biết thế nào là đẹp xấu đâu! - Gia Mỹ quay sang vỗ vai cô "an ủi".

Chị Gia Mỹ thôi thì đem cô chôn sống luôn đi, những lời vừa rồi cũng có thể nói ra được.

Chị có đúng là vị đại thiếu phu nhân tôn quý của nhà họ Lâm không đấy???

Cô hết muốn đi tắm biển rồi, huhu !!!

.....

Phương Ly từ sáng sớm đã ra khỏi nhà, vẫn tưởng mình là một trong những người đến sớm nhất nào ngờ mọi người đã có mặt rất đông trước cổng.

Ngày thường toàn mặc đồng phục nhảm chán, đây là cơ hội đặc biệt để họ thể hiện cá tính cũng như phô trương sự giàu có của mình.

Ai ai cũng diện lên người những bộ cánh rực rỡ, còn có cả trang sức, túi xách phối cùng, chỉ cần liếc sơ đã biết là đồ đắt tiền, lương cả năm của cô cộng lại chưa chắc đã mua được.

Ngọc Mai gọi điện cho cô báo đang chờ trước nhà anh Thiếu Dương để gọi anh ấy dậy nên có lẽ sẽ đến trễ một chút, hai họ thật buồn cười.

"Ê hội phó đến kìa" - nữ sinh 1

"Câu đoán xem hôm nay anh ấy sẽ mặc đồ gì?"

Xe Lexus của Giang Tuấn vừa đến thì cổng thì mọi người đều rộn ràng lên. Nhưng khi anh bước xuống thì họ đều đồng loạt ngỡ ngàng.

Đi bên cạnh anh là một cô gái, còn là một cô gái...

Thế nào nhỉ... xấu, cực kỳ xấu !!!

Đầu tóc thì xù hết lên, đeo kính dày cộm kiểu nobita, trên mặt còn lấm chấm tàn nhang, đây rõ ràng là một phiên bản của cô gái xấu xí.

"Nhỏ đó là ai vậy, trông kinh thế!" - Nữ sinh 1 bùm miệng thần thốt

"Đứng cạnh anh Giang Tuấn mà không thấy ngại hả trời?" - Nữ sinh 2 chặc lưỡi

"Thấy nó xong cái muốn ở nhà luôn!" - Nữ sinh 3

"Quần áo có đẹp cũng không cách nào khiến nó dễ nhìn hơn được!" - Nữ sinh 4 bữu môi chê bai

Giang Tuấn dẫn cô gái lại từ từ đi lại đám đông, một người bạn cất giọng hỏi

- Hội phó, đây là...

- Đây là em họ của tôi, tên Nhã Nhã

À...

Người bạn kia “à” lên một hơi dài rồi im bặt. Trong lòng thầm nghĩ

"Em họ, có đột biến gen cỡ nào cũng thể nhìn ra được!"

- Em đến sớm vậy? - Cô gái chạy ngay đến nắm chặt tay Phương Ly

- Hà?? Chị...

Phương Ly đang lục soát trí nhớ mình xem có quen cô gái này không?

Về ngoài "án tượng" vậy nếu cô gặp thì đảm bảo là không quên rồi chứ!

- Là chị nè! Em thật sự không nhận ra hả?

- Chúng ta gặp nhau rồi à?

- Có muốn lát nữa chị hát cho em nghe không? - Cô gái nháy mắt tình nghịch

- A...Chị Nhã...- Ánh mắt của Phương Ly không giấu nổi niềm vui như gió xuân tràn đến

- Suyt! Nhã Nhã, gọi chị là Nhã Nhã

- Sao chị lại hóa trang mình thành ra thế này? - Phương Ly hỏi nhỏ

- Đâu có sao, đến em còn không nhận ra thì chị yên tâm là không bị ai phát hiện rồi. Lát nữa đến nơi chúng ta chung phòng với nhau nhé, ngoài em ra chắc không còn ai dám "chứa chấp" chị đâu! - Nhã Đình nhún vai cười

- Dạ!

- Phương Ly, hôm nay có chị họ mình đi theo nữa, theo quy định phòng hai người nhưng mình sẽ xin cho cậu chung phòng với tụi mình luôn! - Ngọc Mai từ đâu xuất hiện thông báo

- Như thế phiền phức lắm, mình sẽ chung phòng bạn này!

- Ai đây?

- Đây là em họ của Giang Tuấn, tên Nhã Nhã. - Phương Ly giúp Nhã Đình che giấu thân phận

Ngọc Mai cũng không thể hiện bất kì thái độ gì, vì cô bạn không phải là người xem trọng hay đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Chỉ thắc mắc sao chưa từng nghe Giang Tuấn bảo có em họ.

- Ủ, cậu có người ở cùng thì mình cũng yên tâm. - Ngọc Mai nói rồi quay người đi

- Phương Ly, chị muốn đi học lại quá, có bạn bè thật là vui. - Nhã Đình xuýt xoa

Phải rồi, từ khi chị Nhã Đình bước chân vào làng giải trí thì buộc phải bỏ dở việc học giữa chừng, nhất định là chị nhớ trường nhớ lớp lắm.

Trên đời này có rất nhiều thứ, muốn đạt được nó chúng ta phải chấp nhận đánh đổi một thứ khác. Chỉ là lúc đó cô không hề hay biết, thứ mà chị ấy đã đánh đổi vốn không đơn giản như vậy.

- Hay là, nếu sau này chị có đi học lại hãy đến trường em nhé! - Phương Ly thật lòng

- Ý kiến hay đó !!! Chị rất thích nơi này! Rất thích em và cả anh Giang Tuấn nữa!

- Em cũng vậy, em rất thích chị, cực kì thích chị!

- Có lẽ kiếp trước chúng ta là chị em ruột của nhau đấy!

Dưới ánh nắng mặt trời vàng óng, hai cô gái tay trong tay, cùng cất tiếng cười.

Một thứ tình cảm khăng khít nảy nở trong lòng họ như đóa hoa nở rộ.

Nhưng đó không phải nhân duyên

Mà là nghiệt duyên...

Cả hai đều không hay biết phía kia có người đang thì thầm với nhau, giương đôi mắt sáng hoắc đầy hung ác

"Lần trước hụt rồi lần này phải làm cho tốt vào, chỉ cần xong việc bao nhiêu cũng được."

"Có thật là bao nhiêu cũng được không?"

"Đúng."

"Tôi đùa thôi, cái mà tôi muốn có còn hơn cả tiền."

"Vậy thì là gì?"

"Đó là..."

- Hội phó, hội trưởng vừa gọi bảo anh ấy không đi được! - Một người chạy đến báo

HÀ !!! - Nhưng tiếng than thầm tiếc nuối to đến mức xung quanh con đường hết thấy đều nghe thấy.

- Lý do! - Giang Tuấn thờ ơ hỏi như không hỏi.

- Anh ấy không nói, chỉ bảo không đi được rồi thôi.

- Ừ.

Giang Tuấn khước môi cong lên một cái, Lâm Hạo không đi được, không đi càng tốt, lý do là gì cũng chẳng cần quan tâm. Anh có thể tranh thủ ba ngày này bên cạnh Phương Ly và thực hiện ý định đó rồi!

Phương Ly cảm thấy thật kì lạ...Có khi nào anh không muốn thấy cô không?

Không đâu, mày suy nghĩ quá nhiều rồi. Lâm Hạo làm gì mà quan tâm đến cảm nhận của mày.

Chẳng phải...mày là người có cũng được, không có cũng chẳng sao...

Có khi vắng mày anh ta càng thấy thoải mái hơn vì không ai làm phiền đến cuộc sống của anh ta nữa.

Và...người quan trọng duy nhất trong lòng anh vĩnh viễn là cô gái đó.

- Phương Ly em sao thế! Em khóc à? - Cảm giác phức tạp chột xuất hiện trong lòng Nhà Đình

- Dạ...đâu có, chỉ là hạt bụi bay vào mắt em thôi!

- Ừm. Mà hội trưởng trường em như thế nào mà lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, vừa nghe anh ta không đi là tất cả mọi người dường như đều như không muốn đi nữa thế! - Nhà Đình không khỏi tò mò

- Em...không biết nữa, em...không quen anh ta! - Một cảm giác đau nhói xẹt qua trái tim Phương Ly

"Này, này, các cậu nhìn kia..."

Một nữ sinh hét to, cả đám còn lại phóng tầm mắt về nơi phát ra giọng nói

Dưới bầu trời xanh trong, ánh nắng vàng rực rỡ của buổi sớm mai, chiếc Bentley dài màu đen từ từ đi tới, gương mặt đang âm ỉ của mấy nữ sinh bỗng tươi sáng vô cùng, vui như hội tết.

"Chẳng phải đây là xe của hội trưởng sao?"

"Phải rồi, đúng là xe của anh ấy!"

"Chắc là anh ấy đổi ý muốn đi đó!"

"Tốt quá, mình còn lo lắng bộ bikini mang theo không biết mặc cho ai xem!"

Chiếc xe dừng hẳn lại, tài xế nhanh chóng bước xuống, cung kính mở cửa.

Người thanh niên tuấn tú xuất hiện dưới sự nghênh đón của gần như tất cả mọi người.

Nhà Đình thần thốt kinh ngạc

Trong trái tim cô.

Một nỗi đau từ từ trỗi dậy.

Mãnh liệt đến đau thương...

Người con trai đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-2: Chuyển đi biển (2)

Người thanh niên tuấn tú xuất hiện

Ánh mặt trời chiếu lên nét đẹp cao quý kiêu ngạo.

Nhã Đinh thần thốt kinh ngạc

Trong trái tim cô

Một nỗi đau từ từ trỗi dậy

Mãnh liệt đến đau thương...

Người con trai đó...

Sao lại giống anh ấy đến thế...

Mười phần phải đến những bảy, tám phần.

Nếu như nhìn từ xa còn tưởng là cùng một người

Hay là...

Không đâu, anh ấy từng bảo mình không có người thân, huống chi người con trai này chỉ bằng một cái liếc mắt cũng biết là tầng lớp thượng lưu quý tộc, cùng anh ấy là hai thế giới hoàn toàn trái ngược nhau, không lý nào lại có liên hệ gì.

Chỉ là do người giống người

Hoặc giả là...

Do cô quá nhớ anh ấy nên nảy sinh ảo giác

Nhất định là thế rồi...

Phương Ly nhìn người con trai đang tiến lại bằng ánh mắt có phần ngạc nhiên xen lẫn thất vọng mà chính cô cũng không hề nhận ra điều đó.

- Vợ anh nói em vội đi quá nên để quên đồ này! - Lâm Huy chìa ra trước mặt cô một chiếc túi.

Xung quanh lại thêm một tràng thờ dài, to đến nỗi Phương Ly suýt nữa không nghe được anh nói gì.

Sau đó...quai hàm của cô gần như chạm đất.

Đây...chẳng phải là mấy bộ bikini chị Gia Mỹ đích thân chuẩn bị cho cô sao?

Vì không muốn chị ấy buồn lại càng không không muốn mặc chúng nên cô đã nhận rồi cuộn lại bỏ bọc nhét tận đáy tủ để "thủ tiêu chứng cứ".

Tưởng rằng trời không biết quỷ không hay, vậy mà tại làm sao chúng lại ở đây, bằng cách thức "trai đẹp cùng siêu xe chuyển phát nhanh tận tay" này !!!

- Cảm...on anh, đại thiếu gia. - Phương Ly đưa tay nhận lấy, lí nhí trong miệng

- Bé Phương Ly, cho anh hỏi, trong này là bảo bối gì vậy? - Lâm Huy hơi ghé sát vào cô rồi nói

- Bảo...bảo...bảo...bối !!!! - Cô lắp bắp như người bị cà lăm

- Ủ, vợ anh bắt anh phải đích thân trao tận tay cho em và thế độc là tuyệt đối không được mở ra xem. Còn nói không có nó chuyển đi của em sẽ trở nên vô nghĩa. Anh không phải tò mò, anh chỉ muốn biết nó là gì thôi!

Đúng là chồng nào vợ nấy, hai vị chỉ giỏi khác người.

Thế này mà còn không tò mò cơ đấy!

- Hơ...cũng...cũng không có gì đâu ạ, chỉ là ít đồ lặt vặt thôi anh !!! - Phương Ly cười gượng

- Đồ ăn?

- Dạ, đúng đúng đúng chỉ là đồ ăn thôi! - Phương Ly gật lia gật lia

- Đồ ăn thì có cái gì đâu mà bí mật. Bộ tưởng là anh thèm ăn vụng chắc. - Lâm Huy bĩu môi một cái - Chúc em đi chơi vui vẻ nhé!

- Cảm ơn anh, đại thiếu gia.

Trước khi lên xe rời khỏi, ánh mắt Lâm Huy khẽ nheo lại, nhìn chăm chăm vào "cô gái xấu xí" đứng bên cạnh Phương Ly.

Diện mạo cô ta không phải vấn đề, vấn đề là sao lại dùng ánh mắt như ăn tươi nuốt sống hồn xiêu phách lạc nhìn anh thế kia.

Haizz...Đẹp trai không phải là cái tội nhưng quá đẹp trai thì cũng gây ra tội lỗi thật!

- Phương Ly, đây chính là "ông chủ khó tính" mà em hay nhắc đến đấy à, chị thấy anh ấy khá dễ tính đấy chứ!

- Anh ấy...

- Mà anh ấy mới 18 tuổi đã có vợ rồi à? - Nhã Đình không khỏi thắc mắc

- Thật ra người mà em kể với chị...

- Các bạn vui lòng di chuyển ra xe để chúng ta bắt đầu chuyến hành trình nào! - Tiếng la đồng dục của một bạn nam đã cắt đứt đòi giải thích của Phương Ly

- Đến giờ rồi, mình đi thôi chị! - Cô quay sang khoác tay Nhã Đình

- Ủ, chúng ta đi thôi!

.....

Chiếc xe lăn bánh trên đường rồi dừng lại ở một resort năm sao. Phương Ly bước ra khỏi xe mà không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biển.

Xung quanh hương vị mát lạnh bao phủ, chứa đầy màu xanh biếc, được nắng vàng chiếu lên màu óng ánh tuyệt đẹp. Gió thổi vào mát rượi, làm mát cả tâm hồn mỗi người.

Tiếng sóng biển dịu êm như đang chào đón cuộc hành trình tràn ngập những điều bất ngờ phía trước.

Đoàn người tập hợp trước sảnh khách sạn, theo như đã thông báo thì cứ hai người một phòng. Đúng là trường của quý tộc có khác, đặt khách sạn bên ngoài nhìn đã đẹp mà vào trong còn đẹp hơn.

_WOA.

Đập vào mắt cô là giường ngủ trải ra trắng tinh còn có mùi thơm đặc trưng.

Trong này dường như không thiếu thứ gì từ sofa, tivi, tủ lạnh, tủ đựng quần áo, phía trên trần còn có chiếc đèn chùm làm bằng pha lê long lẫy.

Cứ như một biệt thự thu nhỏ, tất cả đều rất sang trọng và thể hiện đẳng cấp khách sạn.

Giá một đêm ở đây chắc là đắt lắm!

Hơn hết từ vị trí căn phòng này mở rèm cửa sổ là cảnh biển hiện ra trước mắt, thật là thích quá đi !!

- Phương Ly, chị đem đĩa phim kinh dị tối nay chúng ta cùng xem

Cô ngó người, chị ơi chị đừng đùa với em vậy chứ!

- Chị đùa thôi tối nay ở khách sạn tiệc khiêu vũ, em đi đi, chị ở lại coi phim một mình. - Nhã Đình bật cười

- Nhưng em không có mang quần áo. - Phương Ly lắc nhẹ đầu

- Chị có đem, để chị cho em mượn. - Nhã Đình nháy mắt cười

- Thôi, chị cứ mặc đồ khiêu vũ đi. - Phương Ly xua tay

- Em nghĩ chị có thể khiêu vũ trong bộ dạng xấu xí này sao?

- Chị...nói cũng phải.

- Vậy tóm lại em có tới buổi tiệc khiêu vũ không?

- Thôi em không đi đâu, em muốn ngủ. - Phương Ly vẫn quyết giữ vững lập trường của mình.

- Em không đi chị không cho em ngủ đâu, như vậy nè.

Nói rồi Nhã Đình nhào tới thọc lét cô, cuối cùng nhột quá cô cũng phải đành giơ tay chịu thua

- Thôi được rồi, em đi, em đi.

Nhã Đình nhìn cô khẽ mỉm cười nghĩ thầm trong lòng

"Giang Tuấn, xem như em tận tâm tận sức giúp anh rồi nhé! Đừng phụ lòng em."

"Sau khi anh và Phương Ly trở thành một đôi rồi thì...em cũng phải tìm lại...người thật sự dành cho em đây."

"Mong là ông trời nhìn thấy những việc tốt thời gian qua em đã làm và cho em một cơ hội."

.....

Buổi tối hôm đó Nhã Đình trở tài trang điểm cho Phương Ly cũng như cho cô mượn bộ váy xanh biếc đắt tiền của chị ấy.

- Phương Ly, em trang điểm lên nhìn đẹp thật đấy, nhất định mẹ em cũng rất xinh đẹp đúng không? - Nhã Đình ngáy người một hồi rồi thốt lên

- Em...cũng không biết, em không nhớ nổi gương mặt mẹ mình là như thế nào nữa! - Cô cúi đầu, môi mấp máy

- Chị...chị xin lỗi, chị quên mất là... - Nhã Đình nhận ra mình đã lỡ lời

- Không có gì đâu ạ, nhưng em cũng nghĩ là mẹ của em rất đẹp! - Cô cố cười dù lòng có chút chua xót

- Hình như...em còn thiếu cái gì đó, đúng rồi dây chuyền.

Nhã Đình nói xong lại nhìn xuống sợi dây chuyền trên cổ mình, trầm ngâm một lúc. Cái gì cô cũng có thể cho Phương Ly mượn được chỉ riêng cái này là không.

- Phải rồi, em có đem một sợi, chị xem thử nhé.

Phương Ly lật đật chạy đi, lấy trong ba lô ra rồi nhờ Nhã Đình đeo vào.

Đây là một trong hai sợi dây chuyền có viên đá quý màu xanh mà mẹ nuôi đã để lại cho cô, nó cùng màu với váy mà cô đang mặc, thật là một sự kết hợp hoàn hảo.

Đến Nhã Đình cũng không hiểu, tại sao cô lại có cảm giác sợi dây chuyền này quen thuộc như vậy, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Rất cuộc là ở đâu nhỉ?

Cốc...cốc...cốc...

Ba tiếng gõ cửa đã cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Giang Tuấn đứng nơi ngoài, hướng mắt về Phương Ly rồi ngáy người một hồi.

Ánh sáng phát ra trên người cô quá mãnh liệt, hơn nữa trong căn phòng hình như có một mùi hương thoang thoảng ngọt ngào khiến anh phút chốc quên mất lý do mình có mặt ở đây cho đến cho tiếng người đánh thức

- Phương Ly, em đi cùng với anh Giang Tuấn đến buổi tiệc đi, chị ở lại coi phòng.

Sao cô có cảm giác hình như mọi thứ đã được sắp đặt trước thì phải.

Trên đường đi Giang Tuấn còn bắt cô chụp với anh một bức ảnh kỉ niệm.

Bức ảnh đó lại là nguồn gốc của rất nhiều chuyện xảy đến với cô sau này.

.....

Trên đường đến dự buổi tiệc, hàng loạt câu hỏi cứ hiện ra trong đầu.

Tại sao Giang Tuấn lại chọn cô làm bạn nhảy chứ, cô cảm thấy mình không xứng. Còn nữa sao lại luôn tốt với cô như vậy? Với lại chị Nhã Đình có cảm giác là chị cố tình đẩy cô cho anh.

Dù thế nào thì chị ấy cũng là người mẹ anh muốn chọn làm con dâu, như thế này thì...

Cho đến khi luồng gió lạnh mang mùi hương biển cả thổi đến khiến cô giật mình

- Chẳng phải chúng ta tới bữa tiệc sao? Sao anh lại dẫn em ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105-3: Em biết anh thích em, đúng không?

- Chẳng phải chúng ta tới bữa tiệc sao? Sao anh lại dẫn em ra đây?

Ở khoảng cách gần thế này Phương Ly mới quan sát được trong sắc đêm, dưới ánh trăng phản chiếu thân ảnh anh trông đẹp như một vị thần, đẹp như không tồn tại.

Giọng nói hòa vào âm thanh sóng biển dập dờn trong làn gió đêm càng làm đầu óc cô mông lung.

- Bởi vì...em đẹp giống như nàng tiên cá trong truyện cổ tích vậy!

- Anh...nói cái gì thế! - Thân sắc cô ngượng ngùng e lệ, sau phút giây ngỡ ngàng liền tránh ánh mắt anh, cúi đầu nhìn xuống bờ cát.

- Anh dẫn em ra đây là vì không muốn bất kì ai phát hiện ra em, cũng không muốn bất kì ai nhìn thấy dáng vẻ em lúc này, anh sợ rằng họ sẽ dùng mọi cách để cướp em khỏi anh.

Phương Ly tròn mắt nhìn anh, anh là đang ám chỉ điều gì? Là do cô ngu ngốc hay cố tình không hiểu?

Và hình như có cái gì đó sắp sửa xảy ra khiến cô lo sợ.

- Buổi...buổi tiệc sắp bắt đầu rồi...chúng ta mau đi đi kẻo trễ!

Cô vẫn cố giữ cho giọng nói thật bình tĩnh để viện lý do, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Nhưng cánh tay đã bị người đằng sau nắm chặt, rất chặt!

Một lần nữa cô lại bị ép phải đối mặt với anh.

- Trả lời anh biết đi! Em biết anh thích em, đúng không?

- Em...

Phương Ly cúi đầu, môi hơi mấp máy nhưng lại không nói nên lời, hoàn toàn không biết nên sử dụng sự xự thế nào?

Giá mà cô vừa nghe nhầm hoặc đây chỉ là giấc mơ thì tốt biết mấy.

- Sao em không trả lời. Chẳng lẽ những việc anh làm, bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để em biết tình cảm của anh.

Giang Tuấn dùng ngón tay thon dài dịu dàng mềm mại chạm vào má cô rồi nhẹ nhàng nâng mặt cô lên. Ngay lập tức, gương mặt anh tiến sát lại, bờ môi mềm chạm vào trán cô.

Cô ngơ ngác.

Ngước mắt nhìn anh.

Hai má cô đỏ bừng xấu hổ.

- Em thích anh không?

Giang Tuấn một lần nữa cúi đầu, nhưng lần này là hướng về đôi môi của cô, càng lúc càng kề sát.

Phuong Ly nhắm chặt mắt lại, tránh né nụ hôn đó!

Cô không muốn làm tổn thương anh, cũng không muốn mất đi anh, nhưng thế này thì lại càng không được.

Bản thân cô đã là một kẻ làm đường lạc lối trong tình yêu, không thể sai lại càng thêm sai.

- Em thấy lạnh lắm, em muốn trở về phòng!

- Em... - Giang Tuấn trừng trừng nhìn cô, bàn tay anh đang giữ chặt cánh tay cô đột ngột buông ra - Nếu là em của trước kia nhất định sẽ không thể này. Nói anh biết, Lâm Hạo rốt cuộc đã làm gì?

- Em không biết anh đang muốn nói đến điều gì, nhưng em là anh ấy không có chút liên quan gì đến nhau cả.

Anh cười ha hả, vang vọng trong màn đêm giăng đầy sương tình mật.

Không chút liên quan sao?

Hôm ấy trong cơn mê sảng cô đã gọi tên ai? Khi nghe hắn ta đến đón gương mặt cô đã rạng rỡ thế nào, hạnh phúc thế nào, lẽ nào anh còn chẳng rõ.

- Em nghe cho rõ đây, trong tim hắn ta sẽ không bao giờ có em, tất cả những gì hắn ta làm đều là vì muốn chia rẽ chúng ta và trả thù anh. Nếu như ngay từ đầu em nói thật em đang ở chung nhà với hắn thì anh đã có thể ngăn cản được âm mưu của hắn và em cũng không phải biến thành bộ dạng như ngày hôm nay!

Phuong Ly đứng đờ người, sững sờ mở to đôi mắt, nỗi đau mà cô cố quên lại hiện về thậm chí còn âm ỉ hơn.

Đúng, trong tim người đó sẽ không bao giờ có cô.

Nhưng trả thù là sao? Ý Giang Tuấn là cô đang bị lợi dụng, khiến cô đau khổ tổn thương chính là kế hoạch của anh ta.

Không đâu, không lý nào.

- Anh nói em biết đi, những lời vừa rồi là có ý gì?

- Nếu em hứa rằng từ nay rời khỏi Lâm gia, không bao giờ gặp hắn nữa thì anh sẽ nói cho em biết.

- Anh...

Phuong Ly lùi lại hai bước rồi dùng hết sức lực mà chạy. Không biết mình chạy vì cái gì nhưng chỉ muốn biến mất khỏi nơi này.

Những dấu chân bị sóng xô vào bờ đánh tan...

Giá mà nỗi đau của cô cũng có thể dễ dàng bị xóa sạch như thế thì tốt biết bao...

.....

Trở về phòng, vừa tháo giày cũng như thay bộ đồ trên người ra là cô liền nằm phịch xuống niệm, gác tay trên trán thất thần nhìn lên trần nhà suy nghĩ về chuyện lúc nãy.

Chiếc rèm cửa màu kem tung bay trong ngọn gió đêm khuya.

Một lúc lâu vẫn không thông. Căn phòng trống vắng chỉ có mỗi mình cô.

Cho đến khi cánh cửa bật mở, chị Nhã Đình đi đâu đó về, còn dẫn theo một đám người.

- Phuong Ly, tụi này đến chơi nè!

Thật không ngờ cả đám lại chọn phòng cô làm địa điểm tập kết, Ngọc Mai, anh Thiếu Dương, Minh Khải, chị họ của Ngọc Mai tên Hiểu An, còn cả...

Giang Tuấn nữa.

- Phương Ly, ngồi đây chúng ta chơi trò chơi đi. - Ngọc Mai còn giờ bịt đồ ăn vặt cùng nước uống.

- Chơi trò gì?

- Yên tâm hôm nay mình làm chủ xì, cậu chỉ việc chơi thôi, tối nay không say không về !!

Không say không về, Ngọc Mai cậu cũng chơi liều thật.

Cả đám có giường cùng sofa không ngồi lại thì nhau ngồi đất, Giang Tuấn ngồi giữa cô và Nhã Đình, tiếp đó là Minh Khải và Hiểu An rồi tới Thiếu Dương và Ngọc Mai ngồi thành một vòng tròn.

Ngọc Mai để mấy lá bài ra giữa.

- Chúng ta có tổng cộng 7 người, ở đây có 7 lá từ 1 đến 7, ai rút trúng lá số 1 thì được quyền yêu cầu bất kì số nào đó làm theo ý mình.

- Khoan, bất kể yêu cầu gì hay sao, ngay cả mấy việc như ôm hôn cũng được à! - Hiểu An thắc mắc rồi cười lém lỉnh - Mà phải có thì mới vui nhĩ?!

Minh Khải hơi giật mình nhìn chị họ của Ngọc Mai, câu sau lẽ ra là

"Cô bạn này, em có đúng là con gái không, nói thế không thấy xấu hổ à?"

- Trọng điểm là đây, mấy cái đó chấp hết, ai xui người đó chịu. Với lại nói trước, không thể không làm, mọi người lập lời thề đi, tôi ghét nhất ai giữa chừng bỏ cuộc. - Ngọc Mai nghiêm rằng

Cả đám đang hào hứng nên đều đồng ý.

Sao Phương Ly lại nghĩ được điều gì đó không bình thường trong trò chơi này.

- Rồi bắt đầu nhé. - Ngọc Mai xáo bài xong ra hiệu rồi mỗi người rút một lá

- Ê tôi được số 1 này - Hiểu An giờ cao lá bài - E hèm, tôi muốn số 3 hôn má người ngồi bên cạnh mình

- Hình như đầu óc chị họ em toàn nghĩ ba cái chuyện đó không. - Thiếu Dương nói nhỏ với Ngọc Mai

- Giờ anh mới biết sao, may là em trong sáng như tờ giấy không bị chị ấy tiêm nhiễm ấy! - Ngọc Mai chặc lưỡi

- Được rồi tôi là số ba - Giang Tuấn xoay lá bài lại xong quay người sang bên trái đặt nụ hôn vào má Nhã Đình

Tất cả sững sốt vì bên cạnh anh bây giờ có đến hai người, tuy nhiên mọi người đều nghĩ Nhã Đình là Nhã Nhã em họ Giang Tuấn nên việc anh làm vậy là rất kì quặc.

Tại sao anh lại không hôn Phương Ly?

Ngọc Mai nghiêm rằng tức giận, tên Giang Tuấn này bị mù phương hướng hay nào có vấn đề? Cơ hội như thế mà lại bỏ qua.

- Rồi chơi tiếp đi. - Giang Tuấn vẫn rất bình thản

Nhã Đình cũng có chút bất ngờ vì bản thân cũng không nghĩ mình bị hôn, còn Phương Ly vẫn thế, đôi mắt lặng lẽ không ngẩng lên.

Lượt thứ hai Minh Khải bốc được số 1 đưa ra yêu cầu

"Tôi muốn số 5 gọi điện tỏ tình với hội trưởng của chúng ta."

Phương Ly vừa nghe đến đó toàn thân đột nhiên rùng động mạnh mẽ.

Không biết là giờ này anh đang làm gì? Còn thức hay đã ngủ? Ở nhà có lại đi đánh nhau không? Lỡ bị thương thì phải thế nào?

Không được nghĩ nữa, không được nghĩ nữa, đừng quên bản thân mình đã thề thốt những gì.

- Dương Minh Khải, đang chơi vui về nhắc đến tên đó làm gì? - Ngọc Mai trừng mắt sáng hoắc hai ngọn lửa

Giang Tuấn lúc này cũng cùng tâm trạng với Ngọc Mai, sắc mặt của anh càng lúc càng tối hơn.

- Nãy mới bảo yêu cầu gì cũng được mà, số 5 đâu? - Minh Khải thản nhiên với những ánh mắt xung quanh

- Tôi... tôi là số 5. - Nhã Đình rụt rè giờ quân bài lên. Từ ban đầu đã thấy trò chơi này không ổn rồi mà!

Minh Khải đứng về phe Lâm Hạo, trong lòng luôn hy vọng người bóc trứng là Phương Ly, nhưng không phải thì đó là ý trời vậy.

Minh Khải lấy ngay điện thoại ra ấn số người cần gọi

- Cậu đẹp ngay đi, tại sao lại bắt em họ tôi chơi trò vô bổ này. - Giang Tuấn hơi bực mình
- Lúc này thế rồi mà, có chơi có chịu. - Minh Khải nói rồi dúi điện thoại vào tay Nhã Đình
- Nhưng em không biết phải nói gì cả? Đến tên anh ấy là gì em còn không biết mà. - Nhã Đình cầm điện thoại trên tay, thấy khó xử vô cùng
- Cậu ấy tên Lâm Hạo em cứ...

_BUP

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105-4: Chấp nhận chịu phạt

Nhã Đình bị trượt tay, điện thoại rơi xuống sàn nhà và đập tạo thành một tiếng động lớn rồi tắt ngấm, tối đen trái ngược với sắc mặt cô trắng bệch, nhưng vì được trang điểm kĩ càng nên khó ai nhận ra.

Mọi người đều quay lại nhìn, chẳng ai hiểu vì sao cô gái lại bất cẩn đến như vậy, cầm chiếc điện thoại mà cũng không chắc.

- Dương Minh Khải, cậu làm em họ tôi sợ rồi kìa! - Giang Tuấn khó chịu
- Vậy thôi, không chơi nữa, chơi trò khác. - Minh Khải thu điện thoại về rồi ấn nút khởi động nguồn lại

Nhã Đình tự trấn an mình phải bình tĩnh.

Là tên trùng tên thôi, hội trưởng An Hoa là người giàu có, không lý nào là anh ấy được...đúng vậy, cô quá đa nghi thôi.

- Chị ơi chị không sao chứ? - Phương Ly lo lắng quay sang hỏi thăm
- Xin lỗi đã làm mất hứng của mọi người. - Nhã Đình cúi đầu hối lỗi

Ngọc Mai thở mạnh một cái, lấy từ trong túi xấp ra mấy lon bia xếp hàng nhau.

- Bây giờ chúng ta chơi trò khác, thi nhau nói xấu Lâm Hạo, ai không nói được thì phải uống. Em họ Giang Tuấn khỏi chơi vì cô ấy không quen tên đó.

Thiếu Dương chảy mồ hôi ròng ròng, anh biết bạn gái mình ghét Lâm Hạo nhưng đến thế này thì...sau này làm sao ăn nói với bạn thân của mình.

Phương Ly không biết mình nên cười hay nên khóc, trong lòng hỗn loạn, chính cô còn không biết bản thân mình nghĩ gì. Nhưng nơi ngực trái nhói lên một cảm giác khó chịu lắm.

Ngọc Mai cười thầm, trong đầu suy nghĩ thật đơn giản rằng phải cho Phương Ly biết tên đó xấu xa thế nào để bạn mình từ bỏ.

Giang Tuấn nhú mày, anh đang nghĩ...Ngọc Mai thật là hết trò rồi mới nghĩ ra thứ này.

- Này, tôi thấy trò chơi này rất có vấn đề, tự dưng đi nói xấu người không có mặt. - Minh Khải quơ quơ tay kháng nghị
- Lúc này thế rồi, cậu không chơi tôi không cho cậu ra khỏi đây đâu. - Ngọc Mai gờn nắm đấm đe dọa

Minh Khải hết cách thêm cả sự nài nỉ của Thiếu Dương đành chơi cái trò kì cục này.

- Tôi bắt đầu trước nhé, con người anh ta chỉ có đến bắc cực ở với gấu được thôi. - Ngọc Mai xung phong
- Tôi mới gặp có hai ba lần thôi, cảm thấy anh ta hay phớt lờ sự hiện diện của người khác. - Hiểu An nói
- Cậu ấy đôi lúc cứ thích chơi trò giữ bí mật, không giãi bày cho anh em. - Minh Khải cố nhớ lại
- Thôi được rồi, hẳn ta lúc nào cũng tự cho mình là đúng. - Giang Tuấn khoanh tay trước ngực bực dọc nói, như nói cho có lệ

Đến lượt Lăng Thiếu Dương ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ phun ra một câu

- À, cậu ấy khá keo kiệt, có lần đi tắm biển anh mượn sọt cậu ấy cậu ấy không cho.

- "..."

Tất cả sững người sau đó đồng thanh cười ồ lên, chỉ trừ Ngọc Mai néo tai Thiếu Dương cũng như Phương Ly không hề nở một nụ cười nào cả.

- Phương Ly, đến lượt cậu đây. - Hiểu An thúc tay vào cô nhắc nhở

Lúc này đột nhiên Phương Ly muốn phản kháng, muốn hét lên

"Mọi người đừng nói anh ấy như thế, anh ấy không hề xấu, chỉ là không biết bày tỏ cảm xúc của mình thôi"

Ngoài mặt vẫn thanh thản nhưng tận sâu trong lòng, sự lạnh giá như nước biển đang từ từ nhấn chìm trái tim cô.

- Minh...chẳng có gì để nói cả.

Phương Ly chịu phạt cầm lấy lon bia lên. Nước mắt cô trào ra khoeo mắt, ngửa cổ lên uống một hơi dưới ánh nhìn kinh ngạc của mọi người.

Hóa ra cô không phải không biết hết được tính xấu của anh, mà cho dù có biết...thì cô cũng...

- Minh...chịu phạt xong rồi!

Giang Tuấn giật phăng lấy lon bia trên tay cô uống hết phần còn lại, anh không ngờ cô đối với tên đó lại sâu đậm như vậy.

Cô có biết nhìn cô đau lòng anh cũng đau lòng chẳng kém, anh hận đến mức bóp nát vỏ lon rỗng trên tay tạo thành tiếng kêu răng rắc kèm theo con tức giận vang vọng trong không gian.

Nhã Đình ngồi ở một góc nhỏ, thẫn thờ nhìn cảnh tượng đó.

Cô cũng từng yêu một người, yêu đến tha thiết sâu nặng, yêu đến đau đớn tổn thương. Khi yêu một người là chấp nhận hết khuyết điểm của người đó, khuyết điểm cũng hóa thành ưu điểm.

Chấp nhận chịu phạt, xem ra Phương Ly...cũng nặng tình với một người giống hệt như cô.

Thảo nào anh Giang Tuấn có nhiều lúc đầy suy tư như vậy.

Mà nghe ra hội trường mà bọn họ kể không chút nào giống anh ấy, đúng thật là trùng tên rồi.

Ngọc Mai cảm thấy thật có lỗi, lẽ ra không nên chơi trò này, rốt cuộc khiến mọi người không vui nhất là Phương Ly.

- Phương Ly, cho mình...

- Thôi, tối rồi chúng ta về phòng đi!

Khi Giang Tuấn ra hiệu thì tất cả mọi người đều lặng lẽ, khẽ khàng rời đi.

.....

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Phương Ly không biết mình đã đóng mở mắt bao nhiêu lần, rốt cuộc cô vẫn không tài nào ngủ nổi.

Vì đang quần quanh với dòng suy nghĩ của chính bản thân mình mà cô không để ý rằng Nhã Đình bên cạnh cũng không ngừng cựa quậy.

Hai người con gái nằm trên chiếc giường mang hai nỗi ưu tư khác nhau, chẳng ngờ đến một ngày họ biết được thì ra từ đầu bản thân đã bị số phận đem ra đùa giỡn.

.....

Mặt trời từ từ ló dạng phía chân trời, mang theo sắc vàng óng thơ mộng phủ đầy khắp thế gian.

Phương Ly cùng Nhã Đình thức dậy thật sớm cùng nhau đi dạo bờ biển. Đêm qua cả hai đều không ngủ được bao nhiêu. Có lẽ gió biển trong lành sẽ khiến tâm trạng thoải mái hơn.

Biển đây rồi!

Thật đặc trưng với tiếng sóng rì rào như một khúc ca, vị mặn của muối biển hòa vào làn gió thổi đến cùng những đợt sóng lăn tăn xô vào bờ cát trắng

xóa.

Chợt nhận ra khi cuộc sống quay cuồng với biết bao bận bịu lo âu, muộn phiền con người ta rất cần một phút giây tĩnh lặng dù chỉ là đơn giản thế này.

- Thật ra trước đây có người mỗi lúc chị thấy không vui đều dẫn chị ra biển hết cho thỏa thích rồi về.

Nhã Đình man mác nhớ nhưng, vừa nói vừa đưa tay lên sờ sợi dây chuyền trên cổ, ánh mắt long lanh hướng về phía xa, nơi chân trời ấy hiện lên hình ảnh một chàng trai dịu dàng như biển.

- Lê nào... là người đã tặng chị sợi dây chuyền này?

Thấy Nhã Đình ánh mắt lạng lẽ, không đáp, Phương Ly liền thấy khó xử.

Có lẽ... cô đã hỏi một câu không nên hỏi.

- Chúng ta cùng nhau hét nhé!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Nếu cuộc đời cũng bình yên như những con sóng này thì hay quá, không có buồn thương, không có mất mát, mọi thứ thật yên bình, muộn phiền nào cũng được con sóng đánh tan.

Cả hai cô gái vô tư nô đùa với nhau rượt đuổi trên bờ cát trắng, nụ cười tuyệt mỹ làm rực rỡ thêm ánh bình ở phía chân trời xa.

Chỉ mong một điều... tình cảm chị em thân thiết này sẽ giữ lại mãi mãi.

Liệu có thể không?

Chuông điện thoại bất chợt reo lên, Phương Ly nhìn tên hiển thị trên màn hình mà thần thờ hồi lâu.

- Sao em không bắt máy? - Nhã Đình khó hiểu

- Em... hay chị nghe giúp em đi, bảo người gọi đến rằng em không có ở đây!

- Em chắc chứ?

- Dạ.

Nói là thế, nhưng bàn tay Nhã Đình vừa chạm vào điện thoại đã bị cô nắm chặt giữ lại.

- [Alo.]

Rất lâu sau đầu dây bên kia mới có âm thanh đáp lại

- [Cô đang ở đâu vậy?]

- [Anh có đoán được không, thử nghe xem.]

Phương Ly đưa điện thoại lên cao, đến bản thân cũng chẳng biết vì sao mình làm vậy, cũng chẳng biết tiếng sóng biển có thể truyền qua điện thoại không nhưng vẫn muốn để anh nghe

- [Tôi đang ở biển, nơi này tuyệt lắm, lẽ ra anh nên đến đây mới phải, ở nhà hoài không tốt đâu.]

Nói xong chợt giật mình nhận ra, cô lại không thể ngăn mình quan tâm đến anh, không thể ngăn mình muốn nhìn thấy anh rồi.

Ước gì anh có thể ở đây cùng cô ngắm biển thế này. Không biết từ lúc cô gái đó rời đi, anh có lần nào ra biển chưa?

Trong khi cô nghe điện thoại, Nhã Đình lại bần thần ngắm biển mà không để ý đến hai bóng dáng cao lớn từ từ tiến đến từ phía sau lưng, thật nhẹ nhàng.

- [Cô đang ở biển một mình à?]

- [Không, tôi đi cùng với...]

Phương Ly có linh cảm gì đó nên quay đầu lại, đột nhiên có một chiếc khăn tay chụp vào miệng cô. Cô chẳng kịp la lên một tiếng thì đầu óc đã quay cuồng, cô ngã xuống rồi thiếp đi không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105-5: Tất cả chỉ là một màn kịch

Lúc Phương Ly tỉnh lại phát hiện mình ở trong một ngôi nhà tồi tàn, ẩm thấp, nền đất dơ bẩn, hai tay còn bị trói chặt phía sau lưng, cố gắng giãy giụa để thoát khỏi dây trói cũng không thể được.

Cạnh cô còn có chị Nhã Đình cũng bị trói y hệt và vẫn chưa tỉnh lại.

Gi vậy, khi này cô cùng chị Nhã Đình còn ở biển mà.

Nơi này là đâu, trái tim cô đột nhiên thấy sợ hãi, cả người co rúm lại.

Sau đó, Phương Ly lại nghe thấy tiếng bước chân. Cánh cửa mở ra, một tên thanh niên tiến vào, dáng vẻ rất ung dung thư thái, khóe môi nhếch lên một nụ cười càn rỡ nhìn cô.

Phương Minh Vũ...

Đi theo sau hẳn còn có Lạc Anh.

CHÁT

Vừa nhìn thấy cô Lạc Anh đã bay đến giáng thẳng vào mặt cô một cái tát nảy lửa rồi túm tóc giật mạnh về phía sau, khóe miệng cô chảy ra một dòng máu, má cô sưng đỏ lên.

- Cuối cùng tao cũng chờ được đến ngày mày rơi vào tay tao. - Lạc Anh khoái chí cười thỏa mãn

- Hai...hai người các người...- Phương Ly vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, hóa ra hai người bọn họ là chung một bọn, thảo nào cô đã linh cảm bất an mỗi khi ở cùng với Phương Minh Vũ này

Lạc Anh khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ nhưng tận cùng của sự độc ác, trong tư thế của kẻ chiến thắng, hoàn toàn đắc ý nói

- Phải đấy, là vì để đối phó với mày tao thuê tên này đến An Hoa, ý định ban đầu là đóng giả anh trai mày để khiến mày nghe lời hần rắm rắp, làm ra những chuyện khiến mày suy sụp, mãi mãi không mặt mũi nhìn người khác. Nào ngờ hẳn ta lại đổi ý muốn làm người yêu mày, tao cũng đồng ý, định là chỉ cần dụ được mày sa vào vòng tay hẳn, khiến anh Giang Tuấn nhận ra bản chất đê tiện đáng khinh bỉ của mày. Hôm ấy ở căn teen kích động mọi người ném đồ vật về phía mày, ngay cả bọn giang hồ lần trước suýt làm nhục mày cũng là do Phương Minh Vũ này bày ra, đáng tiếc chỉ một chút nữa thôi là thành công thì anh ấy xuất hiện...Nhưng lần này mày sẽ không thoát được nữa đâu.

Phương Minh Vũ xoa xoa cằm cười nắc nẻ

- Em gái anh xin lỗi, anh rất thích em nhưng anh rất tiếc...nếu em chịu theo anh sớm hơn thì kết cục đã không ra nông nỗi này.

Phương Ly cười vang mấy tiếng

- Anh...anh có biết trong phút giây anh nói tên anh là Phương Minh Vũ lòng tôi chực hạnh phúc, không ngừng hy vọng, không ngừng cầu nguyện. Tôi đã mong gặp lại anh của tôi suốt gần 9 năm rồi, ngày nào cũng đợi...tại sao các người có thể đem tình cảm người khác ra đùa giỡn như vậy? Hóa ra...tất cả chỉ là một màn kịch.

Phương Ly vừa nói xong liền thấy cổ họng nghẹn đắng, nước mắt ròng rã rơi trên má, cõi lòng đau đớn vô cùng.

Lời nói của cô khiến Phương Minh Vũ sững sờ vài giây nhưng mặt nhanh chóng đánh lại, tay siết chặt

- Đừng tưởng em nói như vậy anh sẽ tha cho em, vô ích thôi!

- Người các người muốn đối phó là tôi, thả chị ấy ra. - Phương Ly cố nén đau nói, liếc mắt về phía Nhã Đình đến giờ vẫn chưa mở mắt ra

- Tao điều tra rồi, anh Giang Tuấn không có em họ gì cả. Mặc kệ con nhỏ này là ai, đi cùng với anh ấy thế thì cũng là kẻ thù của tao. Tao sẽ cho hai đứa bây chết chung. - Lạc Anh là vậy, thà giết lầm còn hơn bỏ sót

- Có phải cô bị điên hay không? - Phương Ly hét toáng lên - Cô mới chính là người độc ác đáng khinh bỉ nhất

- Đúng tao bị điên rồi, tao là loại người không cho phép bất cứ ai động vào đồ của mình, anh ấy chỉ có thể thuộc về một mình tao.

- Nực cười, Giang Tuấn là người, không phải là đồ vật để cô tự ý sử dụng.

- Thế thì sao? Người xứng đáng với anh ấy nhất chính là tao. Kẻ bản thủ như mày không xứng, ngay cả lời mẹ anh ấy nói mày cũng không để vào tai, kết cục này là hoàn toàn xứng đáng với mày. - Lạc Anh nghiêng răng từng chữ sau đó nổi cơn điên ra sức đá vào bụng cô, giật tóc cô, tát cô.

Phuong Ly thét lên đầy đau đớn, còn tên Vũ thì chỉ đứng đó khoanh tay cười như chứng kiến một màn đặc sắc.

Trút giận thỏa mãn rồi Lạc Anh ra ngoài, lấy ra trong người chiếc gương nhỏ chỉnh lại tóc rồi diễn sao cho khuôn mặt thể hiện một cách tự nhiên nhất rồi trở về khách sạn.

- Lạc Anh đó muốn đối phó với hai em để giành đàn ông anh không cần biết, cái anh muốn chính là, thấy người của Lâm đại nhân đau đớn.

- Tôi...tôi và anh ta chẳng có liên hệ gì với nhau hết. - Phuong Ly nói như chẳng còn hơi sức gì nữa, nước mắt lại chảy ra khi nhớ đến tối hôm đó

Máu nóng dâng lên Phuong Minh Vũ đá bay cái ghế gỗ dưới chân rồi gào thét lên

- Mẹ nó, không liên hệ mà nó vì mày cho người lục tung cả khu phố kiếm đàn em tao, không liên hệ mà nó xử người của tao thừa sống thiếu chết, đứm thì nằm bệnh viện, thù này tao nên báo vào ai đây hả?

- Chuyện xảy ra khi nào, anh nói tôi biết chuyện xảy ra khi nào?

- Tuần rồi, nó không nói em biết à, chắc là muốn dành cho em một bất ngờ đấy nhỉ? - Hấn nhếch môi

Nỗi đau xót tràn vào trái tim cô. Cô trách lầm anh mất rồi, thật sự trách lầm anh mất rồi, hôm đó cô còn tưởng là anh quay lại con đường lưu manh thích gây sự đánh nhau, còn la mắng và tát anh một bạt tay.

Hóa ra mỗi một việc anh làm, mỗi một nỗi đau anh phải chịu đựng đều là vì cô.

Không phải là anh không quan tâm cô, chỉ là anh không nói ra điều đó.

Liệu có còn cơ hội để một tiếng xin lỗi với anh không?

Nhã Đình lúc này cũng tỉnh dậy. Vừa nhìn là biết bản thân đang ở trong tình trạng nào.

Phuong Minh Vũ cười lạnh một tiếng, dập tắt điếu thuốc đang cháy, chăm chú nhìn kỹ gương mặt Phuong Ly cười khoái trá, sắc mặt so với khi nãy lập tức thay đổi, như ác quỷ hiện hình

- Em đừng khóc, càng khóc bọn họ càng đắc ý, nín đi ông trời có mắt, chúng ta sẽ cùng nhau ra khỏi chỗ này. - Nhã Đình dù sợ hãi vẫn cố lên tiếng

- Thù của con Lạc Anh đó tính riêng, thù của anh đây tính riêng, cả hai đều chồng lên vậy. Em gái thứ lỗi nhé.

Hấn nói xong nắm tóc Phuong Ly giật mạnh về phía sau, đau quá, nhưng nhất quyết không được khóc, chị Nhã Đình nói đúng, nhất định phải cắn răng chịu đựng.

Nhìn thấy Phuong Ly như vậy Nhã Đình không suy nghĩ gì nhanh chóng lao đến cắn chặt tay tên Vũ đến bật máu, hấn kêu một tiếng đau đớn rồi tức giận hét Nhã Đình ra, khiến cô ngã lăn ra đất.

- Cái con ranh này mày dám cắn tao.

- Anh không được đối xử chị ấy như vậy. - Phuong Ly ra trước mặt chắn cho Nhã Đình

- Hừ, hai đứm bây giờ em tình thâm nhỉ, dù sao tại đây cũng sẽ chết chung một chỗ thôi.

Hấn cười ghê tởm rồi bỏ ra ngoài. Không cần vội, trò vui chỉ mới bắt đầu thôi mà.

Lâm Hạo từ từ mờ sáng đã lái xe đi. Tại sao chỉ mới rời xa Phuong Ly một chút thì cô đã có chuyện.

Đang nói đột nhiên nghe tiếng thét cô trong điện thoại anh đã biết là có chuyện gì đó, gọi lại mãi mà không được anh như muốn phát điên lên, gọi cho Lăng Thiếu Dương để họ xem cô thế nào thì được báo lại là không nhìn thấy cô đâu.

Người anh nóng như lửa thiêu đốt. Cả dọc đường lao xe cứ như không cần đến mạng của mình nữa, anh chỉ cần nhìn thấy cô bình an đứng trước mặt là đủ.

Chết tiệt. Nếu có người dám động đến cô anh nhất định sẽ không cho kẻ đó sống yên ổn.

Thật ra anh cũng là con người, tất nhiên có trái tim. Hai ngày qua anh đã suy nghĩ kỹ càng, anh biết mình từ lâu đã rung động vì từng hành động cử chỉ, nước mắt nụ cười của người con gái này, biết bản thân vốn đã quen với sự hiện diện của cô trong cuộc sống mình, không nỡ rời xa.

Thứ tình cảm này anh đã biết từ lâu rồi chỉ có điều anh không dám thừa nhận...không, phải nói là anh sợ thừa nhận.

Thế giới của anh chỉ là một màn lạnh lẽo

Anh từng thề sẽ không dễ dàng tin ai

Cũng không yêu bất kì ai nữa...

Cho tới khi...

Gặp được cô...

Nhưng...

Anh lại sợ...

Sợ bản thân không đủ tốt để chở che và yêu thương cô, mang lại nụ cười và hạnh phúc cho cô, lại càng sợ một ngày nào đó cô sẽ đột ngột rời khỏi cuộc sống của anh giống như cách cô gái đó đã từng làm.

Anh biết mình sai rồi khi trước đó đối xử với tình cảm của cô như vậy.

Phuong Ly em nhất định không được để xảy ra chuyện.

Lúc đến nơi hội ngộ với mọi người thì biết được họ ra bờ biển theo anh báo thì nhìn thấy di động Phuong Ly cùng em họ Giang Tuấn bị vớt lại nên mới biết họ bị bắt đi.

Tuy vậy đã tìm kiếm khắp nơi gọi thêm cả người tìm giúp vẫn không có manh mối.

- Khốn kiếp, để tôi biết được là ai làm kẻ đó không xong với tôi đâu. - Giang Tuấn rít lên tức giận

- Nếu bắt cóc tổng tiền thì thông thường đã gọi đến yêu cầu tiền chuộc, đã qua mấy tiếng rồi, với lại họ còn vớt di động lại, tôi đoán là oán thù cá nhân. - Minh Khải ngẫm nghĩ

- Dù là gì thì quan trọng là tìm ra họ. Phuong Ly nhìn thế thôi, cậu ấy không mạnh mẽ như vẻ ngoài đâu. - Ngọc Mai hét sức lo lắng

- Nhưng ai là người có khả năng gây ra chuyện động trời thế này? - Hiểu An khó hiểu - Bất cả hai cô gái đi thì họ ít nhất cũng phải có hai người

- Vương Lạc Anh - Giang Tuấn nghiêng rằng, có là cái tên đầu tiên xuất hiện, luận về tiền tài và khả năng sai khiến người khác, ai qua được cô ta

- Thay vì tìm cô ta thì theo dõi cô ta đi, Lạc Anh rất thông minh cô ta sẽ nói cậu biết à? - Lâm Hạo nói

Giang Tuấn túm lấy cổ áo Lâm Hạo, gần lên tức giận

- Không nói thì bắt cô ta nói. Phuong Ly bị như vậy mà cậu vẫn còn bình thần, uống cho cô ấy...

- Đừng có cãi nhau nữa mà - Ngọc Mai hét lên can ngăn - Thời gian hai người ở đây cãi nhau thì không biết Phuong Ly phải chịu đựng những gì

Lâm Hạo chỉ đang cố gắng bình tĩnh, trong lòng anh như có muôn vạn ngọn lửa đang thiêu đốt, anh hận không thể lập tức chạy đến bên cô ôm lấy cô.

Lạc Anh tính toán rất cẩn thận, còn biết có người đi theo mình dẫn dụ mọi người đến một khu hoang vắng, cuối cùng nhìn thấy cô ta cho mèo ăn, cả đám thất thủ đi về.

Đã hai ngày trôi qua, mọi người đều điều động những người có thể điều động nhưng đều không có kết quả. Đến Lâm Hạo cũng không bình tĩnh được nữa rồi.

Giang Tuấn không nhẫn nhịn được đi tìm Lạc Anh.

RẦM - Cửa phòng Lạc Anh bị đá tung, Giang Tuấn giận dữ khi thấy ả đang nhàn nhã ngồi gọt táo...nụ cười hết như mù phù thủy đang chuẩn bị tảo độ cho lọ lem

- Khốn kiếp Vương Lạc Anh tốt nhất cô nên khai ra cô giấu họ ở đâu? - Mắt Giang Tuấn vầng lên tia máu

- Bạn Phuong Ly cùng em họ anh mất tích em cũng rất đau buồn, hay là để em tìm kiếm giúp mọi người nhé. - Lạc Anh thích thú diễn kịch

- Cho dù con gái trên đời này có chết hết tôi cũng sẽ không bao giờ cần đến cô, nếu họ có mệnh hệ nào tôi sẽ cho cô chết chung với họ. - Giang Tuấn tàn nhẫn nói

Lâm Hạo đau, Giang Tuấn còn đau hơn, vì người bị bắt giữ ngoài Phuong Ly còn có Nhã Đình, cả hai đều là hai người con gái quan trọng với anh.

Cả hai vừa rời khỏi căn phòng liên vang vọng âm thanh chất chứa của tiếng ly tách vỡ tan cùng với đĩa táo trên bàn rơi vãi lộn cộp trên sàn nhà.

- Đáng lẽ ra tôi định cho họ sống, nhưng vì câu nói đó của anh thì không được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105-6: Tuyệt vọng

Lạc Anh lấy điện thoại ra ấn nút gọi rồi từ từ bước đến cửa sổ, một tay nghe điện thoại, một tay mân mê chiếc rèm cửa.

Ánh sáng bùng của mặt trời phá vào phòng chẳng bù cho tâm hồn người con gái đang bị một màu đen tối vây kín.

- [Alo người đẹp, cô khỏe chứ, cả ngày nay không thấy.] - Đầu bên kia vang lên tiếng cười cợt nhả

Lạc Anh chưa kịp trả lời thì đã bị một người khác từ phía sau bịt miệng, thêm một người nữa giật lấy điện thoại.

Cô thất thần kinh hãi, ra là bọn họ đã lên kế hoạch từ trước, những lời của Giang Tuấn khi nãy lẽ nào là dùng để giăng bẫy cô.

- [Alo Lạc Anh cô bị câm rồi à, hai con bé đó bây giờ phải xử thế nào?] - giọng Phương Minh Vũ vang lên trong điện thoại

- [Mày là thằng nào, Phương Ly ở đâu, NÓI MAU]

Phương Minh Vũ ở đầu dây bên kia nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

- [Mày... để tao đoán, mày là Lâm đại nhân đúng chứ, nếu là thằng Giang Tuấn thì đã hỏi hai đứa chứ không phải một]

- [Sao mày lại biết tao?] - Giọng Lâm Hạo gầm lên tức giận

- Mày đã cho đám đàn em tao một trận suýt mất mạng còn hỏi sao tao biết mày. Hỏi rất hay. - Hắn như đang tán dương

- [Ra là mày, giờ mày có nói không, Phương Ly ở đâu??] - Lâm Hạo hét lên

CUP

- Thế nào rồi, hắn ta có nói giấu họ ở đâu không? -Giang Tuấn hỏi

- Không có. Hắn ta cúp máy luôn rồi.

/Phương Ly em yên tâm, cho dù mất cả mạng này anh cũng sẽ không để tên đó hại đến em đâu. Chuyện này là do anh gây ra, anh nhất định sẽ đích thân mạng em quay lại./

Con giận dữ bùng nổ, Giang Tuấn túm lấy cổ áo Lạc Anh rồi dùng sức ném thẳng xuống đất, cả người ả đập xuống sàn nhà.

- Loại người dễ tiện như cô sống trên đời này làm gì hả, nói mau họ ở đâu? - Giang Tuấn gào thét, lời nói lạnh lùng tàn nhẫn

- Cho dù em làm gì cũng là vì yêu anh thôi - Lạc Anh nói trong nước mắt

- Yêu cái đó mà cô gọi là yêu! Đợi tôi tìm ra họ rồi sẽ xử lý cô sau. - Anh đầy khinh bỉ nói

Giang Tuấn hận không thể bóp chết Vương Lạc Anh. Nhưng bây giờ quan trọng nhất là Phương Ly.

- Tôi sẽ tìm người tra số điện thoại này xem ở đâu, thêm một chút nữa là có thể tìm được họ rồi. - Giang Tuấn gấp gấp nói

- Ừ.

.....

Mặt trời yếu ớt chiếu từng tia sáng nhỏ xuyên qua kẽ lá chiếu vào nhà kho vừa tối vừa cũ, đầy bụi bặm, mùi ẩm mốc bốc lên ở khắp nơi, đất cát vurun vãi khắp nền nhà.

Đã bao lâu trôi qua cô không biết, chỉ biết kể từ khi bị bắt đến nay tất cả cứ như một con ác mộng cực kì khủng khiếp nhất.

Lạc Anh cùng Phương Minh Vũ kẻ trùng tên với anh cô là những con người tàn độc, đem tất cả hận thù trút hết lên người cô, từng bước dày vò cô.

Cô cũng không nhớ mình phải chịu bao nhiêu trận đòn, hứng bao nhiêu con thịnh nộ của Lạc Anh.

Cô nhớ có một lần trên người đầy thương tích, Lạc Anh xông vào cầm chai thuốc sát trùng xông vào đồ từ từ trên những vết thương đó, cười thỏa mãn, ả sỉ nhục cô như một con thú, càng nhìn cô lẫn lộn ả càng khoái chí.

Giây phút đó đau đớn cùng cực là thế nhưng cô không hề van xin ả tha mạng, ả tức giận đá cô hai phát rồi tiếp tục ra ngoài. Bởi vì cô biết bản tính của Lạc Anh, không bao giờ là đủ với cô ta.

Cô ta yêu một cách mù quáng bất chấp tất cả, còn bảo thứ cô ta muốn thấy nhất là cô muốn sống không được, muốn chết không xong, từ từ bị dày vò cho đến chết, cả thể xác lẫn tinh thần nên lý nào sẽ tha cho cô dễ dàng vậy được.

Tại sao trên đời lại có người con gái độc ác kinh tởm như thế chứ.

Chị Nhã Đình cũng phải chịu nhưng ít hơn cô, vì người Lạc Anh hận nhất trên đời còn ai khác ngoại trừ cô.

- Phương Ly nếu thoát ra khỏi đây em sẽ làm gì? - Nhã Đình bên cạnh thều thào

- Em...em chỉ cần được như trước đây thôi... - Hai hàng nước mắt cô lăn dài

- Chị, nếu như chị có thể thoát ra khỏi đây, chị sẽ cố hết sức đi tìm người mà chị muốn gặp nhất. - Nhã Đình tựa như đang cười...trong màn nước mắt mờ ảo hiện ra bóng hình một người, không...là hai người

- Người chị muốn gặp? - Phương Ly mấp máy môi

Nhã Đình gật nhẹ đầu, nước mắt chực rơi, đúng là cho đến giờ phút gặp nguy hiểm, giờ phút cận kề cái chết, con người ta mới biết người mình yêu thật sự là ai, người mình nhớ nhất là ai, người mình muốn gặp nhất là ai.

Bây giờ hối hận về những gì mình đã làm trước kia liệu có còn kịp không?

- Vậy em mong chị sẽ tìm được người đó!

- Cảm ơn em. Còn nữa nếu rời khỏi đây được...chúng ta...kết nghĩa chị em nhé. - Nhã Đình nhìn về phía cô, lại nói - Chúng ta đã cùng trải qua bao nhiêu chuyện, lại còn hoạn nạn có nhau.

Phương Ly khẽ cười, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc lại thấy ấm áp trong lòng. Thật không ngờ sự việc này lại khiến cả hai thân càng thêm thân.

- Chị là thân tượng của em, em cũng luôn xem chị như một người chị gái thân thiết.

- Thế chúng ta quyết định như vậy nhé!

- Dạ!

- Phương Ly em yên tâm, anh Giang Tuấn nhất định sẽ đến cứu chúng ta mà.

Rồi cả hai không ngừng cầu nguyện. Anh Giang Tuấn, hy vọng anh đừng để mắc bẫy của Lạc Anh nhé.

Cánh cửa đang đóng kín vì một cú đá mà bật tung ra, luồng ánh sáng chói lọi làm nhòe mắt tầm nhìn, nhưng bóng dáng cao lớn đáng kinh tởm ấy thì chẳng đâu xa lạ.

Hai cô gái đồng loạt hoảng hốt, rồi lại run bần bật vì linh cảm được điều gì đó sắp sửa xảy ra, một điều gì đó rất khủng khiếp.

Phương Minh Vũ, nhanh như cắt tiến đến gần Nhã Đình, chưa đợi cô hét lên một tiếng đã lòi từ trong người ra một ống kim tiêm nhanh đâm thẳng vào cánh tay của cô, thứ chất lỏng trong suốt nhanh chóng chạy thẳng vào mạch máu hòa tan vào cơ thể.

- Anh...Anh tiêm thuốc gì cho chị ấy vậy hả? - Phương Ly hoảng loạn hét lên

Nhã Đình cả người dần mềm nhũn ra, đầu óc mơ hồ, mất hết ý thức rồi ngất lịm đi, ngã khụy xuống đất quay mặt vào trong.

- Nó phiền phức quá, anh chỉ cho nó ngủ một lát thôi.

- Có thật...chỉ là thuốc ngủ không? - Phương Ly lo sợ cho sự an nguy của chị Nhã Đình

- Yên tâm, anh chỉ không muốn có người chứng kiến mà làm phiền chúng ta vui vẻ thôi! - Phương Minh Vũ nói xong bật cười nham nhở sấn tới cô, đôi mắt thích thú lướt qua gương mặt xinh đẹp hoảng loạn.

- Không được... tôi không cho phép anh chạm vào tôi! - Phương Ly hét lên một tiếng, sợ hãi co người lại, nỗi sợ hãi dần xâm chiếm toàn bộ lí trí

- Em nghĩ mình có quyền đó à, đợi chúng ta xong việc rồi cho thằng bạn trai của em đến nhìn thấy cảnh này, chắc là vui lắm đây, anh gọi nó rồi.

Hóa ra hấn ta làm vậy muốn trả thù anh ấy.

Tên Vũ tiến sát lại, thô bạo đè cô xuống, dùng bàn tay dơ bẩn chạm vào người cô, cô không chịu được há miệng cắn mạnh vào tay hấn, may lại trúng chỗ đau lần trước chị Nhã Đình đã gây ra, hấn thét lên một tiếng rồi vùng tay còn lại tát thẳng vào mặt cô khiến cô ngã lăn ra đất.

Thân thể cô đau đớn, đầu óc quay cuồng mắt khó khăn lắm mở ra được nhưng lại chẳng thể thoát khỏi đây bởi vì cả người cô đều đau, đầy rẫy những dấu tích và vết thương do bị hành hạ bao nhiêu ngày, lẽ nào đây là ý trời.

Phuong Minh Vũ như con thú dữ tiếp tục lao đến giết hai tay cô trên nền đất, định dùng vũ lực cưỡng ép cô dù cô có ra sức phản kháng thế nào. Hai chân cô liên tục gãy giữa chà sát xuống nền đất đến độ da rách ra chảy cả máu, thân thể không ngừng kháng cự.

Lúc này vừa đau đớn vừa nhục nhã cô chỉ muốn chết đi cho xong...

- Đừng mà...- Cô thống thiết van xin, từng giọt nước mắt sợ hãi tuyệt vọng ứa ra không ngừng, cả người như đang cứng đờ

- Em ngoan ngoãn sẽ tốt hơn cho em đấy. - Hấn nở nụ cười đáng kinh tởm

Phuong Ly cắn môi đến bật máu, lắc đầu liên tục.

Thấy cô bất phục đến thế này hấn ta cũng lắc đầu.

- Anh thực không hiểu anh có gì không so được với tên đó. Em theo anh đi, anh hứa sẽ không bạc đãi em đâu.

- Đừng mà...bỏ tôi ra...

Hấn nói rồi cúi mặt xuống định hôn cô...cô liên tục gào, giãy giụa điên cuồng, cố né tránh... cô kinh tởm, cô buồn nôn, cô sợ hãi gã đồi bại này, lại càng sợ sau khi hấn đạt được mục đích Lâm Hạo đến thấy cô bị hấn chiếm đoạt.

Cô không muốn, không muốn...

Nếu như thế cô thà chết đi còn hơn.

Nếu bạn bị lạc vào một nơi vô cùng tối tăm tuyệt vọng đột nhiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng thì bạn hy vọng người đứng nơi ánh sáng đó chờ bạn... là ai...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105-7: Kết thúc

_RẦM

Cánh cửa bị đá bay, ánh sáng chiếu vào thân hình cao lớn hiên ngang...người đó chính là ánh sáng của cô. Lâm Hạo, có phải cô đang nằm mơ không?

- THẢ CÔ ẤY RA

Nhìn thấy Phuong Ly đau đớn quằn quại nằm dài trên đất, chiếc áo trắng dính đầy vết máu, mới có, cũ có, lại còn Phuong Minh Vũ đang giờ trò với cô, ngọn lửa giận dữ trong lòng bùng cháy dữ dội, trái tim rí máu không ngừng.

Là anh, chính là anh đã làm cô đến nông nổi này, đều là lỗi của anh.

- Haixx, mày không thể đến trễ một chút được à...nhưng mà người của tao cũng sắp đến rồi, để xem mày còn phách lối được không?

Tên Vũ nói xong móc sẵn con dao đã chuẩn bị trước trong người kẻ sát vào cổ Phuong Ly rồi quăng cho Lâm Hạo ống kim tiêm, hấn làm rất nhanh như đoán trước được tình huống này

- Nếu mày không đâm cái này vào người tao sẽ để con nhỏ này chết trước mặt mày đó. - Hấn hung hăng đe dọa

- Lâm Hạo đừng mà. - Phuong Ly gào lên trong nước mắt

- Cái này không làm mày bất tỉnh ngay được nhưng sẽ làm mày mất ý thức từ từ. - Phương Minh Vũ nhếch môi cười đều

- Thằng khốn, mày chơi hèn đến vậy à? - Lâm Hạo nghiêng răng tức giận

- Mày là Lâm đại nhân, tao biết đánh nhau cách thông thường sao thắng nổi mày, có đầu thì phải biết sử dụng chứ. - Phương Minh Vũ dùng tay chỉ vào đầu, nở nụ cười đê tiện.

Xét về đê tiện chẳng ai qua nổi hẳn vì hẳn biết được đừng nói là mấy tên cho dù là mười mấy hai mươi mấy tên cũng chẳng thể đánh thắng được Lâm đại nhân này.

- Tại sao anh lại đến đây, không phải anh đang ở nhà sao? Tôi không quan trọng để khiến anh làm thế đâu. - Phương Ly giận giụa trong nước mắt

- Hai đứa bây còn ở đó đóng phim cho tao xem à, tao cho mày năm giây, nếu mày không đâm tao cho con nhỏ này chết. - Phương Minh Vũ đôi mắt cực kỳ nguy hiểm của một loài sói hung hăng quát

- Anh xin lỗi vì đã đến quá trễ, anh xin lỗi vì đã khiến em đau khổ suốt bấy nhiêu lâu - Rồi anh quay sang hẳn học nhìn Minh Vũ - Trả thù tao xong lập tức thả Phương Ly ra, không được động tới một sợi tóc của cô ấy

- Được. - Tên Vũ chắc chắn

- Lâm Hạo anh không cần xin lỗi em, em không trách anh đâu, anh mau đi khỏi đây đi. LÂM HẠO KHÔNG ĐƯỢC.

Cô thét lên một tiếng đầy đau đớn, còn anh bỏ mặt tất cả một giây cũng không chần chừ dùng kim tiêm đâm sâu vào da thịt mình, mũi kim đó cũng như đâm vào trái tim cô vậy, đau đớn đến mức không gượng dậy nổi, thậm chí là ngừng đập.

Phương Minh Vũ hả hê cười thỏa mãn rồi huyết sắc hiệu cho đàn em ập vào, bảy tám tên mặt mày hung tợn bao quanh Lâm Hạo.

Mục đích của họ chỉ có một, nợ máu phải trả bằng máu.

BỐP - Bọn chúng mở đầu bằng một cú đánh sau gáy khiến anh choáng váng không nhìn thấy trước mặt.

Lâm Hạo ôm chặt lấy đầu mình, cảm giác đau buốt nhanh chóng ập đến, tiếp đó bọn chúng lần lượt đâm đá vào người anh.

Khấp căn nhà kho tĩnh lặng những âm thanh chói tai vang lên đều đều và không có dấu hiệu ngừng lại. Lâm Hạo bết máu trong vòng quây của bọn người man rợ đó, nếu là anh bình thường có thể chịu đựng được rất lâu, nhưng do thứ thuốc quái quỷ của Phương Minh Vũ anh thật sự sắp kiệt sức rồi.

Chỉ là... anh hy vọng Phương Minh Vũ giữ lời để Phương Ly bình an, vậy là đủ rồi.

Thân thể Phương Ly bị giữ chặt không cựa quậy được, cô chỉ hận không thể chạy đến chịu thay anh những trận đòn kia.

Tim cô như bị xé nát ra, đau, đau lắm, còn đau hơn là bản thân bị hành hạ, rốt cuộc thì cô cũng biết sống không bằng chết như thế nào.

- Dừng lại đi, các người... các người không được phép hại anh ấy. - Cô hét lên vào mặt bọn chúng

- Lúc nó đánh đàn em tao, có khi nào nghĩ đến việc dừng tay không? Trong số đó còn có một đứa là em ruột của tao. - Phương Minh Vũ giận dữ nói, toàn thân tỏa ra sát khí

- Là họ dám ra tay Phương Ly trước, là họ không bằng loài cầm thú. - Lâm Hạo vẫn cố sức la to

- Còn mạnh miệng, bây giờ đánh tiếp đi.

Phương Ly ngược đôi mắt đầm lệ nhìn Phương Minh Vũ, thống thiết van xin

- Anh tha anh ấy đi, anh muốn tôi làm gì cũng được.

- Chỉ tiếc, em nói câu này trễ quá rồi.

Phương Minh Vũ nhếch môi cười, bỏ ngoài tai những lời của cô nhanh chóng chạy đến gơ con dao sắc nhọn lên định dùng một nhát kết liễu Lâm Hạo.

Cô dùng hết sức lao theo ghì chặt lấy chân hắn, cô không thể để anh chết trước mặt mình được, tuyệt đối không thể, cả người cô bị kéo lê một đoạn trên sàn nhà, nhưng cho dù thế nào cô cũng nhất quyết không buông.

- Con ranh thể thì tao cho mày chết trước.

Lưỡi dao sáng loáng gơ lên cao, bây giờ chết với cô không đáng sợ nữa rồi, so với việc thấy anh đau đớn như thế thì có khác gì nhau đâu chứ. Mắt cô nhắm chặt lại.

PHẬP

Chuyện gì vừa mới xảy ra thế này...

"Xin lỗi em"

Lâm Hạo ngã xuống ngay trước mắt cô bất động một chỗ, trên sàn nhà từng vệt đỏ chảy ra ướt đẫm, cả chiếc áo sơ mi anh đang mặc trên người nữa.

Không đau, không thể nào, là mơ thôi mà, không phải thật đâu.

- Á... đại ca...

Phuong Ly lao đến siết chặt vòng tay ôm lấy thân thể anh, chẳng một ai ngăn cản hay nói đúng hơn họ đang hoảng loạn không biết phải làm gì.

Đám đàn em chẳng ngờ đại ca dám ra tay giết người, chẳng phải bảo là chỉ cho tên này một bài học.

Một vài người sợ hãi tông cửa lao ra ngoài vì họ sợ phải ngồi tù.

- Anh đừng chết, anh đừng bỏ lại em, chúng ta còn chưa cùng nhau mỉm cười vui vẻ một lần nào cả. Cho dù sao này anh ghét em, lạnh lùng với em, không cho em đến gần anh cũng không sao, em không đòi hỏi gì nữa đâu nhưng anh hãy sống đi, em xin anh đấy. Còn Ân Ân, nếu anh có mệnh hệ gì con bé sẽ thế nào. Còn em nữa... - Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt cô rơi liên tục ướt đẫm cả khuôn mặt anh, trái tim bị vỡ nát ra từng mảnh

Lâm Hạo vẫn như thế, cho dù cô có tha thiết gọi tên anh thế nào anh cũng chẳng chịu mở mắt ra để nhìn cô, đôi bàn tay và cả người cô đều dính thứ chất lỏng sền sệt màu đỏ chói mắt ấy.

Cô ghét nó, cô sợ hãi nó, trong kí ức mơ hồ của cô cả ba lần mẹ ruột đều ngâm hình trong thứ chất lỏng này mà rời khỏi thế gian, kể từ đó về sau vĩnh viễn cô không bao giờ được nhìn thấy họ lần nào nữa.

Phuong Ly cô là ngôi sao xui xẻo nhất trên thế gian này, nhưng xin ông trời ban cho cô may mắn, một lần này thôi cũng được, đừng mang anh đi, đừng mà.

Phuong Ly liên tục gào thét bảo bọn họ gọi xe cứu thương nhưng tất cả đều chôn chân một chỗ.

Mọi thứ trước mắt nhòe dần như là ảo ảnh, cô ôm chặt thân thể ngày một lạnh cứng trong lòng mình, hình như lưỡi dao dính đầy máu của anh từ tay Phuong Minh Vũ được giương lên một lần nữa nhưng cô chẳng để tâm.

Tại sao tình yêu của cô lại trở thành vô vọng như vậy, còn khiến anh vì cô mà hy sinh cả mạng sống.

Bên ngoài trời bất chợt đổ mưa to, tiếng mưa hòa với tiếng khóc thương đến xé lòng của cô. Mọi chuyện thật sự phải kết thúc thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Khởi đầu mới

Ráng chiều đỏ rực nơi chân trời, mặt trời từng tia ấm áp chiếu qua cửa sổ phòng bệnh như muốn nhuộm vàng tấm ga giường trắng muốt.

Phuong Ly khó nhọc mở mắt, nhắm mở mấy lần cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng. Cô chưa chết sao?

- Nay... Minh Khải, Phuong Ly tỉnh rồi kia! - Hiểu An đập đập tay Minh Khải

- Ừ, để anh đi gọi bác sĩ, em canh Phuong Ly nhé. - Minh Khải nói xong gấp gấp chạy đi

- Lâm... Hạo... anh ấy thế nào? - Phuong Ly nắm chặt tay Hiểu An

Hiểu An ép cô nằm lại giường

- Phuong Ly, cậu nằm xuống đi đã. Anh ấy... à, anh ấy đi rồi.

Đầu của cô như bị một vật cứng đập vào, đau đến không muốn gượng dậy nữa.

Đi rồi... đi rồi..., ông trời sao lại tàn nhẫn đến vậy. Chỉ cần những người mà Phuong Ly cô yêu thì sẽ đều biến mất, là tại cô, tất cả là tại cô.

AAAAAAAAAAAA - Phương Ly cất tiếng hét như xé ruột gan, đưa tay lên ngực nén chặt lại, hô hấp khó khăn, thở dốc, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt chảy không ngừng.

- Phương Ly cậu bị cái gì vậy hả...Bác sĩ, bác sĩ. - Hiểu An hoảng loạn la to

Bác sĩ và y tá nhanh chóng chạy vào, còn có cả Minh Khải.

- Tại sao, tại sao...lại chết...

- Phương Ly em bình tĩnh đi, lát nữa Lâm Hạo sẽ vào với em. - Minh Khải cố giữ người cô

Phương Ly cảm nhận được dường như Minh Khải nói gì đó nhưng cô chẳng nghe được, cả thân thể vẫn giãy giụa.

- Hiểu An, em đã gì với Phương Ly thế? - Minh Khải hoảng hốt hỏi

- Thì, em...em nói Lâm Hạo đi rồi, thì anh biết đó, anh ấy...- Hiểu An suýt bật khóc

- TRỜI OI LÀ TRỜI - Minh Khải dùng hết sức tiếp tục la to - PHƯƠNG LY LÂM HẠO VẪN CÒN SỐNG, CẬU ẤY VẪN CÒN SỐNG

Còn sống???

- Còn sống...còn...sống. - Môi cô liên tục mấp máy hai chữ

- Á, Phương Ly Lâm Hạo đi là đi ra ngoài, anh ấy không có chết, thật đó, mình có thể thể. - Hiểu An meo mào, giờ thì cô đã biết mình sai ở đâu

- Suýt nữa em gây án mạng rồi em biết không?

- Ai mà biết là cậu ấy lại nghĩ theo chiều hướng như vậy?

Phương Ly nở nụ cười nhẹ nhõm dù nước mắt vẫn lăn dài.

Sau khi bác sĩ kiểm tra thì cô đã khỏe lại, chỉ là nên tránh bị kích động và nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Hiểu An cùng Minh Khải ngồi lại trò chuyện cùng cô

Hiểu An còn kể hôm ấy khi cả đám đến nơi cũng là lúc Phương Minh Vũ giờ dao lên định kết liễu luôn cả cô, vẫn may anh Giang Tuấn kịp thời chụp lấy con dao, đánh ngã Phương Minh Vũ. Mạng của cô là do anh Giang Tuấn cứu về. Nhưng cô lại chìm sâu vào hôn mê.

Bác sĩ bảo không phải là cô không thể tỉnh mà là không muốn tỉnh lại, bởi vì trong tiềm thức của cô có tồn tại một nỗi sợ hãi.

Sau đó cả đám mới biết năm bốn tuổi Phương Ly tận mắt nhìn thấy ba mẹ ruột bị tai nạn giao thông qua đời, năm 8 tuổi chịu cú sốc anh trai bị bắt cóc còn mẹ thì bị đánh đến hôn mê sống đời sống thực vật, bây giờ còn chứng kiến cả người mình yêu toàn thân máu me nằm bất động, trong đầu luôn mặc định là nếu mở mắt ra sẽ không nhìn thấy anh nữa.

Cho nên Phương Ly hôn mê đã được hai tháng, trước đó mọi người đều không biết cô liệu có thể tỉnh lại hay không?

Có một chuyện Hiểu An không dám kể, đó cảnh tượng hôm ấy khiến cô bị ám ảnh, Phương Ly giống như một cái xác không hồn, ôm chặt Lâm Hạo trong lòng, miệng luôn không ngừng lầm bầm “Đừng chết, đừng bỏ lại em.”

Phải khó khăn lắm mới tách hai người ra để mang Lâm Hạo đi bệnh viện được.

Phương Minh Vũ cùng đồng bọn đã được cảnh sát đưa đi, chịu khai ra Lạc Anh, cô ta đừng ai không đừng lại đừng đến Lâm Hạo, ngay cả ba cô ta ra mặt cũng không giúp ích được gì. Từ nay Lạc Anh không thể nào nghĩ cách hại người khác được nữa.

Còn chị Nhã Đình, bọn họ vẫn cứ cho là em họ anh Giang Tuấn thì đã nhanh chóng được anh ấy cho người đưa đến bệnh viện. Ai cũng nói hình như Giang Tuấn rất quý cô em họ đó thì phải, không cho làm lớn chuyện cũng không cho công khai danh tính cô gái ấy ra.

Chuyện này thì Phương Ly có thể hiểu. Cô còn nhớ lúc chị ấy bị bắt cóc còn nói nếu có thể ra khỏi chỗ này sẽ tìm người mà mình muốn gặp, hy vọng chị ấy có thể tìm được.

Lâm Hạo cũng may được đưa đến bệnh viện kịp thời nên không nguy hiểm đến tính mạng, anh cũng mới thật sự khỏe lại gần đây. Lúc anh mở mắt ra cũng giống như cô vậy, việc đầu tiên là đòi đi tìm cô, nghe đến đây Phương Ly thấy hạnh phúc vô cùng.

Lâm Hạo và cả Giang Tuấn đều thường xuyên đến đây ngồi bên giường bệnh, đuổi hết y tá để được một mình chăm sóc cô. Giờ thì cô thật sự có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn ông trời.

Lúc Minh Khải và Hiểu An vừa đi khỏi Phương Ly nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Một lúc sau có tiếng bước mở cửa kèm theo bước chân tiến vào, quen lắm, là hôm cô mê sáng đã nghe được...lẽ nào...

- Nghe nói em tỉnh lại, vậy thì tốt rồi.

Một giọng nói quen thuộc vang đến bên tai, cô khẽ mở mắt ra, từ từ ngồi dậy, tay cô run run đưa lên sờ vào gương mặt anh, là anh thật sao?

- Anh thật sự không sao. - Phương Ly khẽ nói

- Ủ! - Anh đưa tay siết chặt tay cô

- Không phải mơ đúng không? Thật là anh đúng không?

Cô không giữ nổi bình tĩnh nữa mà đang tay ôm chặt lấy anh, nước mắt như vỡ òa chảy ra khỏi hốc mắt.

Nhìn Phương Ly khóc nức nở trong lồng ngực của mình mà Lâm Hạo không khỏi xót xa, đưa tay vuốt tóc cô cắt giọng dịu dàng.

- Em đã ngủ rất lâu rồi. Mơ cũng đủ rồi, sau này không cho phép em ngủ lâu như vậy nữa.

Em...anh vừa gọi cô bằng em sao? Có thật cô đã tỉnh lại không?

Phương Ly hít một hơi thật sâu đem những điều chất chứa trong lòng nói ra một lượt.

Bởi vì sau chuyện này cô mới biết sinh mệnh con người thật sự rất ngắn ngủi, những gì muốn nói thì đừng giấu kín, dù kết quả của ra sao đi chăng nữa.

- Cách đây ít lâu em đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc, nghĩ đến chuyện sẽ cố quên anh đi, vì anh vẫn còn bận lòng với quá khứ thì trái tim còn chỗ trống nào cho em? Nhưng cuối cùng em không làm được...

- Em chỉ muốn được ở bên anh, cùng anh gánh lấy những đau khổ trong lòng, không muốn anh một mình trong căn phòng lạnh lẽo hoặc trên sân bóng rổ giữa đêm khuya, mỗi ngày chịu sự giày vò của kí ức. Em biết mình không xứng với anh, anh có thể không chấp nhận em nhưng xin anh đừng đẩy em rời xa anh nữa được không?

Lâm Hạo thật sự đã bị làm cho cảm động. Anh đã đứng trước cảnh cửa tình yêu rất lâu nhưng lại không có dũng khí bước vào, mãi cho đến khi nghe được những lời này từ cô.

- Thật ra...anh mới chính là người không xứng với em

- Sao cơ? - Cô tưởng mình nghe nhầm

- Em hồn nhiên biết mấy, chân thật biết mấy, tốt bụng biết mấy, em xứng đáng có được một tình yêu đầu đời đẹp hoàn mỹ, một người con trai toàn tâm toàn ý chỉ có bóng hình em trong tim. Anh không thể cho em điều đó, ngược lại còn bắt gánh lấy đau khổ trong quá khứ của anh và Ân Ân

Lặng người một lúc Lâm Hạo nói tiếp

- Đã rất nhiều lần...anh muốn trả tự do cho em

Nhưng mà...cứ hễ nhìn thấy nụ cười của em, nhìn thấy chúng ta và Ân Ân...

giống như một gia đình, ba người ngày ngày sống vui vẻ bên nhau, trải qua biết bao nhiêu chuyện thì anh lại do dự, anh muốn em mãi ở lại đây, nhưng anh lại sợ em sẽ yêu anh, rồi đến một ngày em sẽ hối hận.

- Không đâu, em sẽ không hối hận.

Phương Ly biết dù rằng bây giờ trong lòng anh có thể vẫn còn lưu luyến bóng hình người con gái đó, nhưng mà không quên ngay được không có nghĩa là không buông được.

Cô có thể chờ mà, chờ đến một ngày anh có thể dũng cảm mà kể cho cô nghe câu chuyện trước kia.

Lâm Hạo khoé môi nở nụ cười, đưa tay áp má rồi vuốt tóc cô

- Vậy...sau này chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau, những chuyện không vui trước kia đừng nhắc đến nữa, cũng không cho phép em khóc nữa. Được em khỏe hẳn chúng ta cùng nhau về nhà.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu để nước mắt chảy xuống.

Cả không gian không còn lạnh lẽo, màu trắng toát không còn làm cô thấy sợ hãi nữa mà ngược lại chỉ còn sự ấm áp hạnh phúc vây lấy trái tim.

Bầu trời ngàn sao lấp lánh tỏa sáng, như mỉm cười trước hạnh phúc của cặp trai gái trong kia.

Bên ngoài phòng, có một chàng trai chứng kiến cảnh tượng đó mà không khỏi đau lòng. Tại sao lúc nào anh cũng là người đến chậm một bước. hôm nay nghe việc cô tỉnh dậy anh tức tốc chạy đến, vậy mà...

Phuong Ly, em thà chọn một người trước kia luôn làm em tổn thương, tương lai có thể sẽ tiếp tục làm em tổn thương mà không chọn anh.

Em nhất định sẽ hối hận.

Tay anh trong vô thức siết chặt, một lúc lại lấy điện thoại ra gọi

"Alo, cậu điều tra giúp tôi một người."

"Là một cô gái, tôi cần có kết quả càng nhanh càng tốt."

.....

Mấy ngày sau đó Phuong Ly cuối cùng cũng được bác sĩ cho phép xuất viện, cô đang nôn nao được gặp Ân Ân.

Lâm Hạo bảo về đến nhà sẽ cho cô một bất ngờ lớn, rốt cuộc là gì nhỉ?

"Cung nghênh đại tẩu xuất viện."

Bất ngờ này có lẽ quá lớn rồi... Vừa bước chân vào phòng khách đã có một đám người vừa đứng vừa ngồi đợi cô sẵn, đồng loạt cúi đầu hô to.

Những người giúp việc khác trong nhà thì sợ hãi đến mức trốn trong bếp không dám ra.

Phuong Ly hít thở sâu một cái lấy bình tĩnh.

Nhưng bình tĩnh cũng phải có giới hạn của nó thôi chứ, bọn này định dọa cô nhập viện lần nữa à??!!

- Tại sao các người lại đến đây? Còn nữa là ai mở cổng cho vào.

Lâm Hạo vẻ mặt còn bất ngờ hơn cô, cô tưởng bọn người này là do anh gọi tới chứ.

- Chị Ly Ly.

Ân Ân từ cầu thang nhìn thấy cô đã vội chạy tới ôm chầm, cả hai chị em cứ quấn chặt lấy nhau một hồi lâu, nhìn vào khiến mọi người xung quanh cảm động

- Chị Ly Ly đi du lịch có vui không?

- Ừ, vui lắm, nhưng chị nhớ Ân Ân quá chừng.

Hóa ra mọi người ở Lâm gia lại như mọi lần, hễ cô nằm viện thì nói Ân Ân cô đi du lịch.

"Chúc mừng gia đình đại ca đoàn tụ" - Họ lại đồng thanh

- Đi khỏi đây ngay! - Lâm Hạo lạnh lùng quát

"Đại ca đừng vậy mà, để đón đại tẩu tại em phải chờ ở đây từ sáng sớm, uống hết mấy bình trà."

"Tụi em mang chuối và táo cho chị này" - Một tên chỉ vào giỏ trái cây đầy ắp trên bàn

"Tụi em còn định mua băng rôn và pháo nhưng mua trái cây xong mới phát hiện không thằng nào còn tiền."

Lạy trời, may là họ không có tiền !!!

"Cả đám định tập hợp vào thăm chị ở bệnh viện mà đại ca không cho"

Càng lạy trời hơn, họ mà tràn vào bệnh viện đòi cô xem như xong luôn quá !!!

Phải công nhận Ân Ân còn bé mà gan dạ thật, cả phòng khách rộng lớn bị chiếm đóng bởi những người xa lạ mà nó một chút sợ hãi cũng không có, còn cười hi hi vẩy tay chào.

Một tên tiến đến gần cô nói

- Thật ra tiệm áo cưới Thiên Đường của chị Minh Minh đang có chương trình giảm giá 50% khi tổ chức đám cưới trọn gói, chị ấy hỏi đại ca có muốn đặt làm quà xuất viện cho đại tẩu không?

Phuong Ly chết sững.

Cái thẻ loại quả gì thế này? Hỏi thật mọi người có biết cô bao nhiêu tuổi không?

- Anh hai, anh sẽ cưới chị Ly Ly à, anh chị cưới rồi sẽ sinh ra em bé giống như ba Huy và mẹ Gia Mỹ sinh ra Ân Ân đúng không? - Ân Ân tròn xoe mắt nhìn anh hai nó

Cả phòng cười vang lên.

Ân Ân này, đến em cũng hòa theo bọn họ, giết chị đi cho rồi, gì mà mới chính thức quen nhau có mấy ngày mà đã tình đến chuyện sinh ra em bé, đi tàu lượn siêu tốc cũng không nhanh như vậy.

Cô lén nhìn qua xem phản ứng của Lâm Hạo

- Giá cả thế nào? - Anh vừa thốt lên bốn chữ đám đông liền sững sốt trong đó có cô

- Này, anh không phải làm thiệt chứ, đám cưới? - Phương Ly thất kinh hồn vía la to

- Ủ đám cưới. - Trái với cô anh rất bình tĩnh

Sau đó một tên chạy đến đưa Lâm Hạo tờ quảng cáo, anh lật qua lật lại nghiên cứu.

- Muốn đặt thì chỉ cần gọi tới số này thôi đại ca. - Tên đàn em nhiệt tình

- Ủ. - Lâm Hạo lấy điện thoại ra lưu số điện thoại

- Anh đặt thật đấy hả? Hôn nhân đại sự là chuyện cả đời người đấy! Anh không có sự suy tính gì sao, cũng không hỏi ý em luôn sao?

- Anh chỉ đặt giúp một người anh của anh, có cần phiền phức như vậy không?

- Hà...à ờ...thế thì...không cần...phiền phức vậy đâu! - Lời nói của cô ấp úng khó khăn

Những tên đàn em của anh cười nghiêng cả sofa. Mới xuất viện đã làm trò cười cho người khác, chỉ có thể là Phương Ly cô.

Lâm Hạo cũng không kiềm chế được, bảo Phương Ly ngốc quả nhiên không sai.

- Thế anh chị không cưới à, Ân Ân muốn thấy em bé. - Ân Ân vẫn không chịu bỏ cuộc

Cô đến nước muốn quỳ xuống lạy Ân Ân. Là ai dạy con bé mấy thứ này vậy?

- À...thật ra không cưới cũng có thể có em bé được mà, chỉ cần...

Một tên vừa phát ngôn xong câu đó thì bị Lâm Hạo đuổi về cùng cả đám với tội danh "đầu độc con nít".

Mặt cô xấu hổ đến mức không còn xấu hổ hơn được nữa, lễ đón tiếp về nhà long trọng thật đấy !!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Anh thua rồi

Sáng hôm sau là ngày đầu tiên cô quay lại trường sau hai tháng nằm dài trên giường bệnh, cô đang lo lắng không biết mình theo kịp bài vở không đây.

Cả hai cùng sánh bước vào phòng hội học sinh, đi đến đâu là có ánh mắt dõi theo đến đó.

Chỉ trong đầu giờ sáng tin đồn lan đi rất nhanh. Học sinh trong trường thậm chí giáo viên ai cũng biết cô quen Lâm Hạo. Hội trưởng An Hoa có bạn gái hay chỉ đơn giản là thích con gái trở thành tiêu điểm của trường. Đâu có cần phải đến mức đó.

Có điều...hạnh phúc này có phải đã đến quá nhanh rồi không, nhanh đến mức khiến cô có cảm giác không chân thực.

Cô luôn sợ rằng một ngày mở mắt, giấc mộng đẹp này này sẽ tan biến...

- Chúng ta bắt đầu họp thôi.

RẦM

Giang Tuấn mở cửa bằng chân bước vào lãnh đạm tiến đến chỗ ngồi, mọi người mở to mắt nhìn vì anh không còn đáng vẻ như ngày trước nữa.

Tâm can cô đau quần quai.

Phuong Ly nhớ cái lần lúc mình mới bước chân vào hội học sinh, Giang Tuấn đi trễ nhưng vẫn cười rất vui vẻ, còn nhờ cô mua đồ ăn sáng và pha cà phê cho anh, vì sao anh lại thành thế này.

Buổi họp bao trùm không khí âm trầm. Hội trưởng bình thường đã ít nói và đáng sợ, nào ngờ bây giờ hội phó còn hơn cả thế!

Phuong Ly đã xác định rõ người mình yêu là ai, cho dù những người ở đây có nói thế nào, có phản ứng thế nào cô cũng không quan tâm. Chỉ riêng Giang Tuấn, anh đối với cô là một người rất quan trọng

Tại sao anh không thể vui vẻ, nụ cười lúc nào cũng tỏa sáng trên môi như những khi cô gặp anh... Là vì cô

Là cô đã làm mất đi nụ cười của anh, tội lỗi của cô có phải rất lớn không?

Giang Tuấn không dám đối mặt với sự thật, ngày trước anh cứ cho rằng khoảng cách lớn nhất của anh với cô chính là mẹ anh ngăn cản.

Thật nực cười anh từng có suy nghĩ phá bỏ rào cản gia đình để đến với cô, nhưng nào ngờ đến cuối cùng hóa ra cô cũng không hề yêu anh, chưa từng yêu anh.

Những thứ anh từng cho là mình có chỉ là mộng tưởng trong phút chốc của anh.

RẦM - tiếng đập bàn của Giang Tuấn làm mọi người kinh hãi ngoài đầu nhìn lại, ai ai cũng khiếp sợ. Từ khi nào hội phó của họ lại mang đáng vẻ y hệt hội trưởng thế này

- Không có gì, tôi đập con ruồi trên bàn thôi. - Giang Tuấn nói, mặt vẫn không ngẩng lên

- Chúng ta họp tiếp đi - Lâm Hạo vờ như không có việc gì xảy ra

Bầu không khí trong phòng bức bách đến đáng sợ, ai nấy đều mong tan họp.

.....

Bầu trời trong xanh, từng cơn gió lượn quanh thổi tung mái tóc đen nhánh của chàng thanh niên tuấn tú. Anh suy tư ngẩng lên cao, đôi mắt man mác buồn, bị gió mang theo cái lạnh lẽo vây lấy cả thân người.

Lần trước gần nhất anh đứng ở đây vốn không như vậy.

Nói ra cũng không ai tin, người như anh lại có thể vì người như Phuong Ly cô trở thành đáng vẻ thế này.

Nghe có tiếng bước chân tiến lại gần anh quay đầu lại, ánh mắt lay động mạnh mẽ

- Sao em biết anh ở đây?

- Là anh Minh Khải cho em biết. - Hai bàn tay cô đan vào nhau, ngẩng mặt nhìn anh

- Vậy à..

Phuong Ly tiến tới gần anh hơn, lời nói hơi ngập ngừng nơi cửa miệng

- Anh đừng tự dày vò bản thân mình vì một người không xứng đáng như em nữa.

Giang Tuấn nhìn cô, đáy mắt dâng lên nỗi chua xót, tình cảm dạt dào không cách nào kìm chế được

- Ai bảo em không xứng đáng, chưa bao giờ có cô gái nào khiến anh thế này cả. Em có biết trong hai tháng em nằm viện, anh ngày đêm khẩn xin em tỉnh lại, anh nhớ em, anh muốn nghe giọng em phát điên.

- Vậy mà khi em tỉnh lại, người đầu tiên em muốn gặp là hắn ta, giờ lại trở thành bạn gái hắn ta... em có biết cảm nhận của anh là như thế nào không?

Nhìn thấy anh như vậy lòng cô đau như cắt.

- Tình cảm của anh thật sự rất đẹp, nhưng em không thể đón nhận nó, hãy trao cho người xứng đáng hơn có được không?

Trước khi gặp cô, đối với anh tình yêu chỉ là trò đùa, nhưng gặp cô rồi, anh lại không muốn mang điều đó ra đùa giỡn vì không muốn cô phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào.

Sự xuất hiện của cô cứ như một tia sáng chiếu vào cuộc đời anh, giúp anh hiểu thế nào là tình yêu, khiến anh yêu cô rồi cuối lại nói cô không xứng đáng. Mục đích chính là khiến anh đau lòng đến chết đứng không?

Giang Tuấn tiến đến dùng toàn bộ sức lực nắm chặt lấy hai cánh tay nhỏ bé của cô

- Anh hỏi em một chuyện, em thành thật nói anh biết, nếu không có mẹ anh ngày trước năm lần bảy lượt ngăn cản thì có phải người bây giờ đứng bên cạnh em là anh, đúng không?

Cô chỉ lắc đầu không trả lời, trên đời này vốn dĩ không có nếu như, những chuyện xảy ra thì đã xảy ra rồi.

Giang Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt đau khổ tột cùng, hai cánh tay to giữ chặt lấy đôi vai nhỏ bé cứ như sợ cô sẽ bị làn gió trên kia cuốn đi mất.

- Hai tháng qua anh thật sự rất nhớ em.

- Anh buông em ra đi. Chúng ta không thể làm bạn với nhau như lúc trước sao.

- Đáng lẽ ra ngày trước anh phải giữ chặt em thế này, anh thật sự rất hối hận. Tên đó vốn không phải người tốt, ở bên cạnh hắn ta đến cuối cùng người tổn thương chỉ có em thôi.

- Nhưng mà em đã quyết định rồi, em...

Ánh mắt đen thẳm trùng trùng, những chữ sau đó anh không hề muốn nghe.

Giang Tuấn đột ngột kéo cô lại gần, tay trái anh ôm chặt eo cô, tay phải ép sau gáy.

Sau đó anh cúi đầu hôn cô!

Phương Ly kinh ngạc mở to mắt, sau đó cô hoảng loạn muốn vùng vẫy nhưng không cách nào nhúc nhích được, muốn hét lên nhưng môi đã bị anh khóa chặt. Rồi cuối cùng, cô cứ như người gỗ vậy, đứng yên bất động, chờ dần khép mi lại, nước mắt theo từng giọt trong suốt chảy ra.

Nụ hôn tràn đầy hương vị của sự tuyệt vọng nhưng lại le lói tia hy vọng, rằng cô sẽ đáp lại, dù chỉ một chút cũng khiến anh vui sướng đến chừng nào.

Nhưng rồi cuộc...anh thua rồi...

Tiếng động ken két chói tai vang lên, cánh cửa sân thượng được đẩy ra, sau đó là tiếng bước chân mạnh mẽ tiến về phía này.

Phương Ly không thể quay lưng lại nên cô không biết là ai đang đi tới, nhưng sóng lưng cô lạnh buốt tê cứng, trái tim cô...trái tim cô đau quá. Liệu có phải...đừng mà...

Nước mắt cô tuôn là chảy ướt cả khuôn mặt, Giang Tuấn bỗng giật mình tỉnh giấc vội buông cô ra. Anh sửng sốt về điều tồi tệ mình vừa làm với cô.

Phương Ly quay đầu lại nhìn, trong lòng chứa đầy sự sợ hãi lẫn hoang mang cực độ

Môi cô mấp máy không thành lời, quả nhiên đúng như linh cảm, anh đã đứng ngay trước mặt!

- Lâm Hạo...thật, thật...ra...

Cô định mở miệng định giải thích nhưng đầu óc cứ rối tung, chữ nghĩa đều theo gió bay mất, cô xấu hổ, sợ anh hiểu nhầm cô là đứa con gái dễ dãi, lại còn thấy mình thật có lỗi với anh.

Thậm chí giữa cô và anh còn chưa có một nụ hôn chính thức.

- Anh sang lớp em tìm mà không thấy em, hóa ra em ở đây.

- Em...

- Thôi về lớp đi, gần đến giờ vào học rồi, tiết sau lớp anh được nghỉ nên anh muốn hóng gió một lát.

Phương Ly kinh ngạc ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên

Phản ứng của anh như vậy là sao?

Anh làm như thế, anh chẳng nhìn thấy gì cả!

Nơi này chỉ có cô và anh.

- Em...vậy em về lớp trước.

Phuong Ly cúi mặt chạy vù đi.

Lâm Hạo tiến từng bước thật chậm rãi về phía người con trai trước mặt. Trong mắt anh lúc này là một sự lạnh lùng đến cực hạn, sâu không thấy đáy.

Trong lòng anh, một con thịnh nộ như ngọn lửa bốc lên cao. Kể từ giờ phút cô trở thành bạn gái anh về sau anh tuyệt đối không muốn để cô khóc chứ đừng nói khóc vì người con trai khác, lại còn cả việc hấn dấm ức hiếp cô như vậy.

- Đừng có mà kích động Phuong Ly, tôi chưa từng tính toán những chuyện mà cậu nghĩ trong đầu, tôi chỉ muốn Phuong Ly vui vẻ.

Giang Tuấn cười nhạt nhẽo như nghe một câu chuyện hài nhảm nhí, mỗi lúc một to

- Bản thân cậu còn lo chưa xong, có thể cho cô ấy cái gọi là vui vẻ thật sự sao?

Lâm Hạo ánh mắt sáng lạnh sắc bén, không hề lộ một tia cảm xúc

- Có thể có nhiều việc tôi không bằng cậu, nhưng mà tôi sẽ cố gắng hết sức.

Giang Tuấn nhú mày, thanh âm lạnh hằn đi

- Có thật là cậu yêu cô ấy, không phải là vì hận tôi chuyện ngày xưa hay là muốn lấy lại vật đó chứ.

- Tùy cậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Cứ cho không phải vì tôi. Thế còn cô bạn gái hai năm trước của cậu, tôi không nghĩ là cậu có thể quên dễ dàng như vậy. Tôi càng không muốn Phuong Ly trở thành người thay thế của kẻ khác.

Thật ra thứ tình cảm khắc cốt ghi tâm cùng người con gái đó, đúng là không phải bảo muốn quên là có thể quên lập tức. Nhưng lúc này đây anh thật sự cố gắng để quên đi.

Lâm Hạo không chút do dự nói

- Không quên không có nghĩa là tôi không thể chăm sóc Phuong Ly, quá khứ suy cho cùng cũng là quá khứ, tôi muốn cùng cô ấy bắt đầu một hạnh phúc mới.

BÓP BÓP BÓP - Giang Tuấn vỗ tay ba cái, vẻ mặt tán thưởng nhưng thật ra là mỉa mai, thần nhiên nhún vai nói

- WOA, thế thì tôi chờ xem cái hạnh phúc mà cậu nói. Nhớ giữ cô ấy cho chắc nhé. Chưa nghe câu 30 chưa phải tốt sao?

- Nhưng mà người ta vẫn gọi là 30 tết đấy thôi. - Lâm Hạo bình tĩnh đáp trả

Giang Tuấn cười nhạt một cái, sau đó ánh mắt đột nhiên biến đổi

- Hôm nay cô ấy muốn làm bạn gái cậu, không có nghĩa là ngày mai cũng thế. Chỉ cần cậu buông tay cô ấy một giây tôi sẽ lập tức giành lại cô ấy. Vậy cho nên...đừng ngủ quên trên chiến thắng nhé.

- Cậu chưa nghe câu đến trước hay đến sau không quan trọng quan trọng là tình cảm đó dành cho người nào. Cậu bỏ cuộc đi, tôi sẽ không bao giờ buông tay cô ấy đâu.

Lâm Hạo đồng dùng một tay nắm chặt lấy cổ áo Giang Tuấn, ánh mắt sát lạnh buông lời cảnh cáo

- Tôi cảnh cáo cậu từ nay tránh xa cô ấy ra, đừng có để tôi thấy những chuyện như vừa rồi, tôi không chỉ nói suôn đâu.

- Nếu như tôi vẫn tiếp tục theo cô ấy thì cậu sẽ làm gì? - Giang Tuấn không sợ hãi vẫn lên giọng hỏi, đồng thời giật cánh tay Lâm Hạo ra khỏi người mình

- Cậu dám sao? Thế thì cứ thử xem. - Lâm Hạo gần giọng nói

Giang Tuấn môi kéo lên một đường, nhưng tay lại siết chặt thành nắm đấm, quay người rời đi.

Được mấy bước chuông điện thoại vang lên, Giang Tuấn trượt trên màn hình, đầu dây bên này vang lời nói đầy khô khốc, đáng sợ

- [Việc tôi nhờ cậu thế nào rồi?]

- [.....]

- [Được, gặp nhau rồi nói chuyện.]

Giang Tuấn cúp điện thoại, xoay người nhìn Lâm Hạo. Anh lúc này đang đưa mắt hướng về phía bầu trời xanh, rồi lại đưa tay lên như muốn chạm vào khoảng không mênh mông ấy.

Anh lại chợt nhớ đến lần trước Phương Ly lo lắng cho anh, bảo anh đến biển thư giãn, đừng có suốt ngày ở nhà, có cơ hội anh nhất định sẽ đưa cô đi.

"Hội trường thế thì cậu cứ ráng giữ chặt lấy Phương Ly đi nhé, cũng không lâu nữa đâu chúng ta sẽ biết được kết quả. Nhanh thôi. Cậu dựa vào đâu mà lại có thể khiến cô ấy yêu cậu đến như vậy, là thật lòng hay là giả dối. Tôi thật sự rất muốn biết."

.....

Buổi trưa, ông mặt trời ban phát những tia nắng gắt chói chang phủ xuống mặt đường đông nghịt xe cộ càng khiến cho việc lưu thông trở nên khó khăn hơn, con người mệt mỏi uể oải hơn.

Từ lúc bước lên xe ra về tới giờ Lâm Hạo ngồi bên cạnh lo chơi trò chơi trên điện thoại, hoàn toàn không chú ý đến cô, sắc mặt của anh có vẻ không tốt lắm, không biết là vì kẹt xe hay vì do cảnh tượng khi này trên sân thượng.

Phương Ly vò vạt áo mình mấy lần đến nhăn nhúm rồi mới lên tiếng

- Ông mặt trời đã khó chịu như vậy rồi, anh đừng có...

- Lần sau nói chuyện với ếch không được đứng gần như vậy nữa!

- "..."

- Nếu có thể thì hạn chế nói chuyện, không nói càng tốt.

Anh lại tiếp tục mất không nhìn cô, trên mặt khắc dòng chữ to đùng "băng không tan đừng chạm vào kéo phòng tay"

Cô cảm thấy trong lòng có chút uất ức, giọng điệu anh nghe như sao không tin tưởng cô vậy.

- Không phải anh không tin em mà là anh không tin tưởng con ếch đó.

Không ngờ anh lại đọc được suy nghĩ của cô, nguy hiểm, thật quá nguy hiểm.

- Còn nữa điều quan trọng nhất là không được khóc, khóc vì hấn ta là tuyệt đối không được.

- Thế tối nay anh muốn ăn món gì? Ếch xào bầy món nhé!

- "..."

- Em đây...tóm lại lần sau không được như vậy nữa.

- Biết rồi mà!

Đây là lần cuối cùng anh nhượng bộ khi thấy cô cùng với Giang Tuấn có những hành động như thế, nếu có lần sau anh nhất định sẽ cho tên đó một bài học. Nói về đánh nhau thì anh chẳng kiêng nể ai cả.

- Ô, nhưng mà chúng ta đang đi đâu vậy? - Phương Ly nhìn ra cửa kiếng thấy xe không đi về hướng nhà mình

- Anh dẫn em đi chụp hình cưới. - Lời nói của ai đó rất bình tĩnh tự tin

- HẢ??? Anh...mới...nói... gì? - Từng chữ của cô bị ngắt quãng

- Chụp hình cưới.

- Với ai?

Trong lòng cô luôn nghĩ nhất định là anh sắp tâm treu chọc cô như vụ đặt tiệc cưới hôm qua rồi.

- Em là bạn gái anh lẽ nào anh dẫn em đi chụp hình cưới với người khác, tất nhiên là với anh. - Sét đánh ngang tai

KETTTT - Anh Tiến tài xế nghe xong liền thẳng gấp, quay đầu nhìn về phía sau nét mặt hốt hoảng.

Cô mới là người hốt hoảng hơn nè, nằm mơ, nhất định là nằm mơ rồi. Có thể do trời nóng quá bị anh bị say nắng cũng nên.

- Hay là...chúng ta thay vì đi chụp hình "gì gì đó" thì ghé tiệm thuốc trước nhé! - Lời của cô tự động tuôn ra

- "..."

- Cho xe chạy tiếp đi, đến tiệm áo cưới Thiên Đường ở phía trước. Đã trễ hẹn mười phút rồi.

Tài xế một hồi ngơ ngác rồi ấn ga chạy tiếp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chụp hình cưới

- Không, em không vào đâu. Tại sao anh lại có ý nghĩ đưa em đến nơi này?
- Vào đi, chỉ một lát thôi! Vào đó rồi anh nói cho nghe.
- Một lát cũng không được, em muốn về nhà!
- Có ai làm gì em đâu.
- Nhưng em vẫn còn chưa thành niên làm sao có thể cùng anh...vào đó rồi...như thế...được...!
- "..."
- Thế rốt cuộc có vào không?
- Không!
- Vậy anh sẽ ẵm em vào đó đây!
- "..."

Tài xế nhin hết nổi đành lên tiếng

- Thiếu gia, cô Phuong, hai người làm ơn dừng lời kéo nhau giữa đường rồi nói mấy lời như vừa rồi nữa được không, người khác không biết gì lại nghĩ nơi chúng ta đang đứng là khách sạn đấy!

- "..."

.....

“Xin chào, hoan nghênh quý khách!” - Giọng nói ngọt ngào của nhân viên vang lên.

Chết rồi! Một cặp nam nữ mặc đồ học sinh dắt tay nhau đi chụp hình cưới có phải sẽ khiến người khác có cái nhìn không tốt.

Không, không phải không tốt mà phải nói là cực kì không tốt !!!

Ý nghĩ thoái lui mãnh liệt hiện ra trong đầu, cô quay lưng lại đánh bài chuẩn nhưng nào được.

- Tôi có hẹn trước với bà chủ, tôi họ Lâm - Lâm Hạo đã đi trước một bước, nắm chặt lấy cánh tay đang đang đưa của cô rồi quay sang điềm đạm nói với chị nhân viên

- Ra là Lâm thiếu gia, mời hai vị đi lối này.

Lâm Hạo dắt cô vào trong, thôi thì đi xem thử bên trong đó có gì.

Cô nhân viên ngoài mặt tươi cười nhưng vừa đi vừa tỏ thái độ không tin nổi, bà chủ có dặn trước lát nữa có khách đến chụp hình cưới, haizz, học sinh thời nay sao lại bạo gan đến thế.

Nhất định là cái dạng đó rồi, lỡ gì gì với nhau, không chờ được nên mới cưới gấp như vậy!

Nhìn mặt mũi cũng không đến nỗi nào vậy mà...

Sau đó cả ba cùng đến khu trưng bày áo cưới, WOA cái nào cũng đẹp và lấp lánh hết trơn, lần trước đến đây cô quá gấp nên không kịp chiêm ngưỡng kĩ, thật là đẹp, đẹp đến lóa mắt.

- Toàn bộ những mẫu của cửa hàng chúng tôi hết thảy đều ở đây, tiểu thư cần tôi giới thiệu sơ qua không ạ. - Cô nhân viên đơn điệu
- Không cần đâu, cứ để bạn gái tôi tự chọn đi. - Lâm Hạo khoác tay ra hiệu
- Em tự chọn? - Cô chỉ tay vào người
- Ừ, chọn xong thì mặc vào chụp hình.

Những bộ đồ cưới ở đây, cô thật sự có thể khoác lên người sao? Còn là bây giờ, cô cứ ngỡ ngày ấy còn xa lắm lắm cơ đấy.

- Em thích cái nào thì cứ chọn, đừng nghĩ cho anh miễn em thích là được.

Nói rồi Lâm Hạo theo chị nhân viên đi ra ngoài, bỏ lại mình cô, chị còn chỉ cô đóng album nếu ở đây không có mẫu mình thích thì có thể chọn trong đó, lát nữa sẽ có người đem tới tận đây.

Cuối cùng cô cũng chọn được một bộ váy, trông đơn giản nhưng không hiểu sao vừa nhìn cô liền bị nó thu hút. Những người khác cũng vào giúp cô làm tóc, trang điểm, thay váy cưới, đến bây giờ cô vẫn nghĩ đây là mơ.

SOAT

Lúc nhân viên cửa hàng vén tấm màn lụa lên, Phương Ly không nghĩ là Lâm Hạo đang đứng đó chờ cô, trái tim nhỏ chợt đập loạn.

Anh mặc bộ vest trắng trang trọng lịch lãm, càng tôn lên đường nét thân thể cùng gương mặt hút hồn, nếu anh là chú rể nhất định là chú rể đẹp trai nhất cô từng thấy.

Chỉ là...không biết ai mới may mắn được làm cô dâu của anh!!!

Phương Ly đã thay bộ váy cưới trắng, trên váy đính những chuỗi pha lê lấp lánh, phần đuôi xòe lộng lẫy. Mái tóc xõa vai phần đuôi được uốn nhẹ gọn sóng, trên đầu còn đội thêm một vương miện.

Một nhân viên nữ còn đến đưa cho cô bó hoa oải hương tím biếc, mùi hương vẫn còn thoang thoảng. Trời ơi sao cô lại hồi hộp thế này cứ như thật sự sắp bước vào làm lễ vậy.

Lâm Hạo nhìn cô đến ngây người một hồi, lại thấy nụ cười của cô anh cũng yên lòng hơn. Con gái chẳng phải ai cũng mong muốn mình trở nên xinh đẹp, món quà xuất viện này của anh xem chừng cô rất thích.

Trải qua khoảng thời gian rất lâu nhân viên mới thốt lên được một câu

- Lâm thiếu gia, cậu có hài lòng không?
- Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi, một lát chúng tôi sẽ ra. - Lâm Hạo nói mắt vẫn không di chuyển khỏi người cô

Lâm Hạo tiến đến gần rồi bất chợt cảm thấy trên đầu mình được cài lên vật gì đó. Là khăn voan của cô dâu.

Mặt mũi cô đỏ bừng bừng

- Chúng ta đi ra chụp hình nhé.
- Thật sự phải chụp sao? Hay là cứ lấy điện thoại ra tự chụp đi. - Cô cười hi hi
- Tự chụp làm sao đẹp - Lâm Hạo chau mày
- Điện thoại anh xin chụp vẫn đẹp mà, lẽ nào anh không tin tưởng ở nó?

Phương Ly này cái gì cũng nói được cả. Anh thế này sao lại phải đi tin tưởng cái điện thoại chứ.

- Có chịu đi không?

Cô vẫn lắc đầu nguây nguẩy, như thế thì ngại chết.

Cuối cùng Lâm Hạo cũng hết cách lấy điện thoại ra gọi người chụp hình về rồi giờ điện thoại lên cao

- Hết cách với em, nhìn vào đây nhé.

Anh đưa tay choàng qua eo kéo cô sát lại người, giây phút đó trái tim nhỏ bé của cô đập liên hồi, hai má cũng đỏ ửng lên vì xấu hổ, thế này thì làm sao mà lên hình.

- Em thả lỏng người đi chụp mới đẹp được.

TÁCH

Không biết là do mặc đồ cưới rườm rà hay là do cái gì mà mới chụp mấy tấm cô cảm thấy khá nóng.

- Anh nhìn xem em có bị đổ mồ hôi không?

Anh quay đầu lại nhìn cô một hồi, ở cách gần như thế này làm anh có thể ngửi được mùi hương dịu nhẹ trên người cô, rất thoải mái, anh rất thích mùi hương này.

- Thế chúng ta chụp một tấm thật đặc biệt rồi nghỉ nhé.

- Đặc biệt...là sao?

Trong lúc cô còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Lâm Hạo một tay giơ điện thoại lên, một tay siết chặt eo cô kéo lại sát người mình, hơi thở ấm nóng phả vào hai bên má làm cho mặt mày cô đỏ bừng, hơi thở của hai người như sắp hoà làm một.

Trong khoảnh khắc anh sắp hôn cô, đôi mắt cô chợt vô thức nhắm nghiền lại.

Đây là chuyện những cặp đôi yêu nhau nào cũng phải trải qua, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi nhưng vẫn không tránh được sự hồi hộp.

Đây sẽ được xem là nụ hôn đầu tiên khi cả hai đều tự nguyện.

Thế nhưng chuyện đời đúng là không bao giờ lãng mạn như phim.

BỘP...

Nghe tiếng động lạ Lâm Hạo mở mắt từ từ buông cô ra, nhìn cảnh tượng trước mặt, Phương Ly còn tưởng mình đang nằm mơ, giấc mơ đáng sợ vô cùng.

AAAAAAA

Tại sao đám người kia lại ở đây???

Trón là từ khóa duy nhất trong đầu cô. Thế là cô phi thẳng vào chỗ thay đồ đồng thời kéo rèm lại, đưa tay ôm lấy hai má đang nóng rực lên.

Thế này thì còn dám nhìn mặt ai nữa!!!

"Đại ca em xin lỗi...em lỡ chân."

Một tên luống cuống vì giẫm phải hộp giấy dưới chân, đám người phía sau thì tròn mắt tiếc nuối, cứ như đang đến cảnh gay cấn nhất thì lại hết phim.

"Nhưng em hứa sẽ không lỡ miệng đâu, em chẳng nhìn thấy anh chị sắp làm cái gì cả." - Tên 2

"Phải, phải, anh chị cứ tiếp tục hôn nhau đi, tụi em ra đây!" - Tên 3

- Phương Ly:"..."

Bọn người này là do ai dạy dỗ vậy?

- Thế lại đây, tao cũng đang muốn lỡ chân. - Lâm Hạo sắc mặt tối đen như trời ba mươi, bọn này chỉ giỏi mỗi cái phá đám.

- Đại ca em xin lỗi thật mà. - Tên 1 quỳnh quáng, sau đó cả đám sợ hãi lùi lại mấy bước rồi chạy biến ra ngoài.

Phương Ly ở bên trong định thay đồ rồi về...nhưng mà...

- Lâm Hạo, anh gọi mấy chị hồi nãy đến giúp em đi - Phương Ly ló mỗi cái đầu ra khỏi tấm lụa nhờ vả anh.

- Sao vậy?

- À...nói chung.. nói chung anh cứ gọi người đến đi. - Cô ngại không dám nói thật.

Lâm Hạo nghe theo cô cũng ra ngoài một hồi mới quay lại, buông một câu chết người.

- Mọi người đang nghỉ trưa, cửa hàng chỉ còn mấy thùng hồi nãy thôi, mấy người chờ chụp hình vì chúng ta không chụp họ cũng về hết rồi.

- HẢ...- Phương Ly ca thán.

- Có chuyện gì vậy?

- Không gì, thế thì em có thể chờ.

- Họ mới nghỉ trưa khoảng một tiếng nữa mới quay lại, em không chờ nổi đâu, chuyện gì nói ra xem thử đi.

- À, cái..cái vậy...à..nó...cười không được.

Mặt cô cúi đến tận sát đất, câu tiếp theo là gì, cô không dám nghĩ nữa.

Lâm Hạo cũng khá bất ngờ nhưng sắc mặt cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, anh là vua bình tĩnh trong mọi tình huống mà.

- Có phải em đói bụng lắm rồi không? Thật ra anh cũng đói lắm rồi...

- Ý anh là sao? - Cô hỏi vậy nhưng trong bụng cũng lờ mờ đoán ra

- Thôi để anh vào đó giúp em. - Lâm Hạo thoải mái nói

- Không được, không được, tuyệt đối anh không được vào đâu.

Bàn tay bé nhỏ của cô tha thiết nắm chặt chiếc rèm...Thà là giúp kéo lên còn hơn giúp kéo xuống, thế thì có khác nào là tạo điều kiện để phạm tội.

- Nhanh lên để còn về, sợ anh giờ trò à? - Lâm Hạo tiến tới nắm lấy phần rèm bị cô ôm chặt

- Nhưng mà...- Cô lắc đầu nguầy nguậy

- Bỏ tay ra, nếu không để anh xông vào cũng thế. - Giọng anh cứng rắn

Cô không có dự định đồng ý nhưng sắc mặt anh khiến cô im thin thít. Lâm Hạo nói là làm đã xuất hiện rồi.

Chưa kịp phản ứng thêm gì thì anh đã nhanh chóng gỡ tay cô để bước vào, lại còn SOẠT - chiếc rèm được vén lại tạo thành không gian kín nhốt hai người bên trong.

- Vào thì vào, anh đóng kín rèm lại làm gì? - Mặt cô mở to kinh ngạc

- Em muốn cái bọn khi này vào thấy chúng ta thế này à!

- Bọn ấy sẽ không vào đâu.

- Đề phòng thôi. - Lâm Hạo buông nhẹ ba chữ

Bên trong bức màn thay đồ chỉ có hai người...lại còn..bất đắc dĩ, là bất đắc dĩ - Cô lẩm nhẩm trong bụng

- Đây em tin tưởng anh đấy nhé, kéo khóa xong anh ra ngoài liền, còn nữa...không có được nhìn...tuyệt đối không được nhìn đấy. - Má Phuong Ly đỏ ửng lên

- Ra là em thiếu tin tưởng anh như vậy! - Lâm Hạo hừ nhẹ một cái

- Em...

Cho anh vào đến tận đây mà còn bảo là thiếu tin tưởng. Là người khác thì đừng có mơ mà giờ anh lại bảo vậy.

Lâm Hạo chủ động xoay người cô lại làm cô giật cả mình. Khi chạm vào khóa kéo và kéo được một nửa thì tay anh bị khựng lại, bất động vài giây, mắt nhìn chăm chăm vào vết bớt hình hoa anh đào hiện lên trên làn da trắng nõn của cô, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác lo sợ, rốt cuộc là do đâu.

- Đây, có thật là anh làm được không? Sao lâu quá vậy, hay là thôi đi. - Phuong Ly hối thúc bởi vì mặt cô sắp tan chảy thành nước rồi

- Sắp xong rồi, chờ một chút, tại nó bị kẹt. - Anh tùy tiện lấy đại lý do

- Ừ.

Tâm trạng Lâm Hạo cũng nhanh chóng điều chỉnh lại kéo cho xong. Sau đó anh vội vã bước ra ngoài, ở trong đó thật sự quá nóng nên khiến nhịp tim nhanh hơn, nhất định là vậy. Ra ngoài hít thở không khí thật là tốt.

- Thay nhanh đi chúng ta còn về.

Anh càng hối làm cô càng quỳnh quáng.

Phuong Ly ngượng đến mức thay xong đứng thêm vài phút trấn an tinh thần mới ra gặp anh, ngày hôm nay đến đây cô bị lỗ vốn mấy lần rồi haizz.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Người không muốn gặp

Mấy hôm nay là những ngày hạnh phúc nhất của cô kể từ khi gặp anh, anh nói chuyện không phải là quá nhiều, nhưng sự lạnh lùng đã không còn hiện hữu trong mỗi ánh mắt lời nói dành cho cô nữa.

Buổi tối trước khi Ân Ân đi ngủ cả hai còn cùng nằm trên một chiếc giường kể chuyện cổ tích cho con bé nghe, đợi khi cô và Ân Ân ngủ say anh mới tắt đèn đóng cửa rồi về phòng.

Con bé rất vui khi thấy cô và anh hòa thuận như vậy.

Có lần cô chỉ mới ngủ chưa say giấc chợt cảm nhận được anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán mình trước khi rời đi. Nụ hôn đó chất chứa biết bao nhiêu là tình cảm trái tim cô đều cảm nhận được, có lúc cô còn nghĩ bản thân mình nằm mơ, một giấc mơ mà cô không muốn tỉnh lại.

Tình yêu là thứ xuất phát từ tận sâu trong tâm hồn con người, chỉ cần cô yêu anh bằng cả tấm lòng và chờ đợi thì đến ngày nào đó mọi thứ sẽ trở lại giống như ban đầu của nó, đúng không?

- Em thay đồ đi, chúng ta cùng dẫn Ân Ân đi trung tâm thương mại. - Lâm Hạo mở cửa phòng nói với cô

- Anh chờ em một lát, em xuống ngay.

Ân Ân lớn hơn một chút rồi, những bộ đồ cũ cũng hết mặc vừa, hứa với nó đi siêu thị mua quần áo từ ba ngày trước hôm nay mới đi được.

Cùng lúc đó cô lại nhận được tin nhắn của Giang Tuấn.

- [Có tiện không? Bây giờ anh muốn gặp em một lát]

- [Xin lỗi hôm nay em có chút việc.] - Phuong Ly cân nhắc rồi nhắn lại

- [Em đừng ngại có cả Nhà Đình nữa, ba chúng ta đi chung]

- [Thật sự hôm nay không được, xin lỗi anh, anh hẹn với chị Nhà Đình khi khác giúp em.] - Phuong Ly có chút khó xử

Cô không biết được Giang Tuấn muốn gặp cô đến thế nào, nhưng không khí ở trường quá bức bách, anh muốn cùng cô đi dạo một chút. Anh thậm chí còn hẹn cả Nhà Đình, vậy mà kết cục lại như thế.

Đã mấy ngày qua tuy không phải cô trốn tránh Giang Tuấn nhưng ở trường hai người rất ít nói chuyện với nhau, mỗi khi gặp nhau rất không thoải mái, rất khó xử.

Cô cũng không phải là cố tình từ chối lời đề nghị của anh mà thật ra là vì cô đã hứa với Ân Ân mấy ngày trước, không thể nuốt lời với con nít được.

Bình thường ra ngoài cô ăn mặc rất đơn giản. Nhưng từ khi quen Lâm Hạo bản thân cũng có chút thay đổi. Con gái mà ai chẳng chú trọng bề ngoài, ai chẳng muốn mình thật xinh đẹp. Nhất là đi cạnh một bạch mã hoàng tử đẹp trai, đẹp trai đến mức lấn át hết cả cô.

Mười phút sau, Phuong Ly bước xuống nhà xúng xính trong bộ váy dài xanh biển, mái tóc xõa ra còn có thêm chiếc kẹp nơ xinh xắn ở trên, môi cũng thoa thêm một chút son.

Đôi môi không giấu nổi niềm hạnh phúc hé lộ một nụ cười tươi.

Người trong nhà hết thấy đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, đến Ân Ân mà còn nhận ra.

Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn cô một lát, bật cười, rồi đột nhiên gọi tên cô

- Phuong Ly.

- Chuyện...chuyện gì? - Cô vẫn đang trong tâm trạng ngại ngùng không dám nhìn thẳng anh

- Hôm nay....

Trong lòng cô có chút mong chờ, nếu không nói được "hôm nay em đẹp lắm" thì chí ít cũng là một câu tương tự chứ nhỉ.

Nào ngờ...

Đời thực mãi mãi không bao giờ được như ngôn tình.

- Hôm nay em sao thế, mang nhâm giày rồi kìa!

- "..."

Hôm nay anh sao thế? Rốt cuộc là muốn em đi hay muốn em ở nhà???

.....

Trung tâm thương mại này cô chưa từng đặt chân tới, nghe nói quần áo trong đây đắt lắm, toàn là hàng hiệu.

- Trước khi mua quần áo chúng ta mua sắm ít đồ trước. Em với Ân Ân muốn mua gì cứ chọn đi. - Lâm Hạo nói

- À, em chọn thế ai trả tiền?

Phuong Ly thận trọng hỏi lại, nhớ đến lần đầu tiên cùng anh đi siêu thị thật là...

"Cô chọn thì cô trả tiền, không được nữa thì đi mua sắm đi."

"Cô làm con cóc chưa đủ, muốn làm thêm con rùa."

"Trông cô bình thường cũng giống nạn nhân của nạn đói rồi."

"Trong nhà vệ sinh có cái gì vui quá vậy?"

Ám ảnh, hết sức ám ảnh!!! Cả đời cũng không thôi ám ảnh!!!

Khi ấy có đánh chết cũng không nghĩ có ngày mình lại trở thành bạn gái của một kẻ như thế.

- Em muốn trả thì tùy.

- Em đâu có ngu.

- Đúng rồi, em chỉ ngốc thôi. - Lâm Hạo lẩm bẩm

Nói vậy thôi chứ cô không muốn mang tiền là "đào mỏ" cô chỉ mua ít đồ cần thiết rồi về

- WOA...nơi này rộng thật đấy.

Phuong Ly hồ hởi kéo tay Ân Ân chạy khắp nơi, luôn miệng reo vang

"Đúng là con nít" - Lâm Hạo phía sau không khỏi phì cười, ai không biết còn tưởng anh đang hành nghề giữ trẻ nữa, không phải một mà là hai đứa.

Nhưng từ khi nào sự lạc quan yêu đời pha lẫn tính khí trẻ con đó của cô lại tác động đến anh nhiều như vậy.

Nếu không có cô, nếu như cô không xuất hiện thì có lẽ...

.....

Một chiếc xe BMW sang trọng dừng lại trước cửa chính của khu trung tâm thương mại. Người tài xế bước xuống xe và nhẹ nhàng mở cửa cho cậu chủ của mình cùng một cô gái bước ra.

Chàng trai có vẻ ngoài lịch lãm, ngũ quan tuấn tú khiến người khác không thể rời mắt. Tuy cô gái ăn mặc có vẻ hơi kín đáo không nhìn thấy rõ mặt nhưng nhìn vóc dáng người ta cũng đoán được là một mỹ nhân.

Cả hai trông thật xứng đôi cùng nhau tiến vào dưới ánh nhìn của biết bao nhiêu người.

- Giang Tuấn, anh hình như có chút không vui. - Nhã Đình ngược mắt lên hỏi

- Em nghĩ quá nhiều rồi. - Giang Tuấn nhạt giọng đáp

- Hôm nay Phuong Ly bận thi chúng ta có thể hẹn ngày khác mà. - Nhã Đình không nhìn anh nữa mà nhìn xuống đất

Lẽ ra câu tiếp theo của cô là "Anh không cần miễn cưỡng bản thân đi với em, nhìn thấy anh như vậy em còn tâm trạng để mua sắm gì nữa chứ"

- Đừng nói nữa, chúng ta vào đó dạo đi. - Giang Tuấn cất bước về phía trước

Nhã Đình thờ dài một cái, nổi đau trong lòng Giang Tuấn cô có thể hiểu nhưng lại không cách nào chia sẻ cùng anh.

Nhưng mà nói đi nói lại anh không thấy mình vô tâm sao, lần nào đi cùng cô mà tâm trí lại luôn để ở nơi người con gái khác.

Cả dọc đường đi đến đây cũng vậy, anh cứ ngồi trong xe lơ đãng nhìn ra ngoài chẳng nói với cô lấy một câu.

Mà thôi, cô có thể làm gì khác được nữa bây giờ.

Với lại không hiểu sao...

Hôm nay trong lòng cô lại rối ren biết bao cảm xúc hỗn độn.

Cứ như là... sắp có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra thì phải.

Một chuyện có thể khiến mọi thứ trước mắt cô một lần nữa xoay chuyển...

.....

Sau khi đi mua ít đồ cần dùng trong nhà cũng như bánh kẹo cho Ân Ân cả ba nhanh chóng đi đến cửa hàng quần áo.

Chọn xong quần áo cho Ân Ân Lâm Hạo lại nhận được cuộc gọi, sau khi cúp máy anh quay sang nhìn cô

- Em chọn ba bộ quần áo giống nhau cho cả ba chúng ta đi!

Phuong Ly không cần đến một giây xử lý thông tin liền vội miệng

- Không phải là đang chơi bóng, chúng ta cũng không phải sinh ba, mặc đồ giống nhau làm gì?

- "..."

- Anh Huy và chị Gia Mỹ nhờ chúng ta mua thêm đồ gia đình để họ mặc cùng với Ân Ân. - Từ khi quen cô anh thấy mình càng lúc càng kiên nhẫn hơn

Đồ gia đình...

Cô đối với ba chữ đó lại thấy ngượng ngịu xen lẫn niềm hạnh phúc khó tả.

Cuối cùng cũng chọn được áo sơ mi trắng, ở trên có hình trái tim màu hồng, Lâm Hạo thì mang quần Jean dài còn cô cùng Ân Ân là quần Jean short ngắn.

"Roẹt..."

Rèm cửa mở ra, Phuong Ly và Ân Ân xuất hiện khi đã thay xong cái gọi là quần áo gia đình.

Lâm Hạo nhìn không chớp mắt, một luồng gió nhẹ nhàng ấm áp thổi qua rồi vây lấy cả trái tim anh.

Xung quanh nơi này giống như đang ngập tràn trong thứ ánh sáng rực rỡ.

Nụ cười của cô, mềm mại rạng ngời, giống như đóa hoa bách hợp nở rộ, tươi đẹp thuần khiết

Anh bước đến, một bàn tay vươn ra nắm lấy tay cô, tay còn lại nắm lấy tay Ân Ân.

Thời khắc này...

Giống như có được cả thế giới vậy...

Hóa ra...

Hương vị hạnh phúc...

Chỉ đơn giản thế thôi...

Vậy mà trước đây...

Anh lại luôn tìm mọi cách để chối bỏ nó...

Còn bây giờ...

Sẽ không ai có thể mang nó rời khỏi anh nữa...

Không một ai...

Kể cả...

Đôi mắt chứa đầy niềm vui và hạnh phúc

Đột nhiên xen lẫn bất an...

.....

Vì Ân Ân cứ cố sức nài nỉ cuối cùng quyết định mặc thế này về đến nhà luôn, đỡ mất công thay ra.

Đang bận nghĩ là lỡ gặp người quen thì phải giải thích thế nào thì tiếng Ân Ân lại vang lên

- Khi này chị bán quần áo cứ nghĩ anh chị là ba mẹ của Ân Ân, còn nói em đẹp giống y như chị hai, lớn lên sẽ là một mỹ nữ. Anh hai, anh có thấy như vậy không?

- Tất nhiên là...sau này em lớn lên cũng sẽ đẹp giống như chị của em rồi! - Giống như một phàn xạ, Lâm Hạo buộc miệng

Nụ cười trên môi Phương Ly chợt biến đổi

Những lời vừa rồi của anh là đang khen cô hay là...

Phải rồi, bé Ân Ân còn nhỏ đã mang vẻ đẹp như tiểu thiên thần như thế thì chị hai của nó nhất định cũng...

Nhưng tại sao ai cũng bảo Ân Ân giống cô, đến Ân Ân cũng nhận nhầm cô là chị nó. Cô chưa từng nghĩ có khi nào thật sự chị nó và cô có nhiều nét quá giống nhau nên anh mới...

Đột nhiên cảm thấy mình rất muốn gặp chị của con bé.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ cô gái đó từ xa cũng được, như vậy có thể giải đáp hết tất cả nghi vấn trong lòng cô.

Nhưng biển người bao la, biết đi đâu để mà tìm một cô gái chỉ tồn tại qua lời kể của người khác đây?

- Á...

Từng ngón tay đang nắm chặt túi xách của Phương Ly trở nên cứng đờ...

Đúng là ý trời...

Có những người ta không hề muốn gặp, nhưng rốt cuộc vẫn chạm mặt nhau...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cuối cùng cũng chạm mặt

Người phụ nữ đứng cách cả ba mấy bước chân mặc chiếc váy đen, áo khoác ngoài màu trắng, ưu nhã mà cao quý.

- Ân Ân, người lớn nói chuyện, em bịt hai tai lại cho anh!

Lâm Hạo vừa cất lên một câu là con bé ngoan ngoãn làm theo ngay.

Bà ban đầu nhìn chằm chằm gương mặt của hai người lớn một trẻ nhỏ, sau đó nhíu mày di chuyển xuống trang phục của cả ba rồi nhếch mép, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt

- Thật không ngờ, có những người đứng là ngoài dự đoán, con trai tôi, thiếu gia Dương gia, giờ lại là...đến những minh tinh có nhan sắc của làng giải trí cũng không có loại "năng lực" này đâu.

Phuong Ly im lặng cúi mặt, thoạt nhìn chẳng khác một con búp bê.

Nếu như là người nào đó nói câu này, cô nhất định sẽ thản nhiên mỉm cười đáp trả lại, nhưng tại sao cứ hễ mỗi lần chạm mặt Giang phu nhân, dường như có một sức mạnh nào đó biến cô thành người khác

Đột nhiên có bàn tay to lớn của Lâm Hạo vươn ra nắm chặt tay cô giữ lại, bàn tay ấy ấm áp đến mức cô không ngờ đến được.

- Còn phu nhân thì không ngoài dự đoán, những lời phát ra từ miệng của bà chẳng có gì là hay ho cả! - Anh lên giọng như ăn miếng trả miếng, ánh mắt nhìn bà như thể nhìn thấy kẻ thù xuất hiện trong lãnh thổ của mình

- Cậu...

Giang phu nhân cố kìm nén cơn giận trong lòng ngực, mỗi lần nhìn thấy thằng nhóc này là khiến bà nhớ đến những chuyện cả đời bà hận không thể quên

- Thế tốt nhất là quen nhau đi, để cho thế giới này trong sạch hơn một chút, đều là kẻ ăn cắp thật là trời sinh một đôi! - Bà nghiêng răng khinh miệt

Phuong Ly kinh ngạc ngẩng đầu nhìn một lượt hai người.

Ai đó có thể nói cô biết, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Ăn cắp... là sao?

Trong lúc cô vẫn loay hoay nghĩ thì Lâm Hạo với gương mặt hết sức lạnh lùng một tay kéo tay cô, một tay kéo tay Ân Ân cất bước đi thẳng nhưng vẫn không quên bỏ lại một câu

- Dành thời gian mà về nói với con trai của bà, từ giờ đừng bám theo bạn gái của tôi nữa nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu.

.....

Lúc chuẩn bị về thì phát hiện phía trước có đám đông đang bu lại, cả ba cũng tò mò đứng lại xem.

Thì ra là cuộc thi ca hát dành cho gia đình, họ dựng một sân khấu nhỏ, phần thưởng rất đa dạng từ gấu bông, xe đồ chơi... Trên sân khấu đang là một gia đình ba người, bé trai cũng cỡ tuổi Ân Ân vậy.

- A! Thích quá! Anh chị, chúng ta cũng lên đó hát đi. - Ân Ân chỉ tay lên sân khấu kéo cô tiến về phía trước

Cô kéo tay con bé lại lùi lại, lén nhìn qua Lâm Hạo. Kể từ khi cô gái đó rời đi anh chẳng còn tha thiết gì với âm nhạc, nếu không cây đàn đã không nằm trong kho đóng bụi lâu như thế. Muốn anh hát là chuyện bất khả thi rồi.

Mọi thứ đều phải cần thời gian, không thể nóng vội.

- Ân Ân thôi chúng ta về. Chị nhớ là lúc đi chị chưa tắt bếp nồi canh.

- "..."

Nếu như quên tắt bếp thì bây giờ có về cũng để làm gì?

- Em đừng đánh trống lảng nữa, lên chúng ta lên đó hát xong rồi về.

Phuong Ly ngơ ngẩn một hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh được, anh vừa nói gì?

Anh muốn hát, anh sẽ không vì chuyện xưa mà ghét bỏ âm nhạc nữa sao?

- Chúng ta đang mặc áo gia đình, lên sân khấu chắc không ai nghi ngờ nhỉ. - Đôi mắt lạnh lẽo ngày nào của anh lại tràn ngập ấm áp, anh không muốn để những vương bận trong lòng ảnh hưởng đến anh và cô nữa

- Ủ. - Phuong Ly gạt đầu tấp lự, cô rất muốn được nghe giọng hát của anh, rất muốn

Lâm Hạo nắm tay cô rất chặt, cả ba vui vẻ cùng nhau lên sân khấu hết như một gia đình thật sự.

Lúc trước cô cứ nghĩ, khoảng cách giữa cô và anh mãi mãi là cô ngồi đó nhìn anh ấy chơi bóng rổ, một mình cô độc trong màn đêm. Chẳng ngờ có ngày được anh đối xử dịu dàng còn cùng nhau đứng chung cất tiếng hát.

Bất giác cô cứ nhìn sang anh, chỉ một nụ cười của anh cũng khiến cả thế giới xung quanh cô trở nên ấm áp, cảm giác hạnh phúc ủa đến như một khúc ca ngân vang trong lòng.

Ông trời ơi, cô thật sự không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mơ này đâu!

*****

Sau đi dạo quanh trung tâm một hồi Nhã Đình thấy gương mặt u sầu của Giang Tuấn nên cũng chẳng có lòng dạ nào đi tiếp, hơn nữa cô lại bị chói mắt sắc mặt xanh xao nên anh cũng muốn đưa cô về nghỉ ngơi.

- Trông em không khỏe lắm, hay anh đưa em tới bệnh viện.

- Không cần, em về nhà nằm một lát là khỏe thôi. - Nhã Đình lắc đầu nhẹ

Sắp đến cửa đôi chân của cả hai đột nhiên khựng lại khi nghe giọng hát rất quen thuộc phát ra từ sân khấu nhỏ phía bên phải.

Nhã Đình như chết trân nhìn về phía đó.

Nhân quan của cô đều tập trung vào chàng trai đứng trên sân khấu phía cao kia. Anh cất tiếng hát tuyệt vời, tay trái nắm lấy tay đưa em gái bé bỏng của cô, còn tay phải...

Không thể là thật, nhất định đây chỉ là giấc mơ, do cô quá thương nhớ họ...

Nhưng tại sao trong giấc mơ đó lại có cả Phương Ly...

Thật là hoang đường biết mấy...

Người con gái đang đứng hát trên đó lẽ ra là cô mới phải...

Là cô...

Không thể nào là người khác...

Là Phương Ly lại càng không thể...

Chỉ cho đến khi quay mặt đi hít một hơi thật sâu và quay lại vẫn là cảnh tượng ấy thì cô mới biết rằng...

Những lời bà thầy bói ấy nói đều đúng cả...

Người cô luôn muốn tìm thật ra lúc nào cũng ở rất gần...rất gần.. chỉ là thiếu một chút nên không thể gặp.

Ngày hôm nay...cuối cùng cũng chạm mặt nhau.

- Thế này là thế nào?

- Người đó chính là hội trưởng của anh, bé gái đó là em gái cậu ta, không, phải nói là em gái người yêu cũ của cậu ta, còn Phương Ly giúp việc cho nhà đó. Bọn họ...tình cảm thế nào thì em thấy rồi đó.

- Làm hội trưởng của trường anh thì ắt hẳn là giàu có lắm. - Nhã Đình trong lòng run rẩy

- Lâm thị của cậu ấy có thể sánh ngang với Giang Thành nhà anh. Nhưng điều đó không quan trọng vì Phương Ly vốn không để tâm đến.

Lại thêm một hồi sét đánh ngang tai

Lẽ nào...lần trước bà thầy bói đó nói cô bỏ qua cơ hội trở thành phượng hoàng rồi thứ mà cô vứt bỏ chính là báu vật là đang nói tới...

Giang Tuấn nhìn viễn cảnh trên kia mà tự cười giễu cho bản thân mình, anh đoán không sai cô bảo bạn là bạn đi với tên đó, còn cùng nhau mặc đồ gia đình, cười hát vui vẻ, đầm ấm hạnh phúc.

Trái tim cô có một chút nào là dành cho anh không? Anh đứng ở nơi này đau đớn vì cô cô cũng chẳng hề hay biết.

Những thứ hấn ta có thể làm cho cô anh cũng làm được, còn làm tốt hơn như thế.

Thậm chí nếu có ngày cô bị bỏ rơi vì cô gái đó hay vì nguyên nhân nào khác anh cũng tuyệt nhiên không chế giễu cô lấy nửa lời, ngược lại sẽ không ngần ngại tha thứ cho quyết định sai lầm của cô, chạy đến bên cô và cho cô tất cả những gì mà cô muốn, không để cô rời khỏi anh phút giây nào nữa.

Nhưng nói đi nói lại, tại sao không điều tra được manh mối gì liên quan đến...

Là do hấn ta đã xóa sạch sự tồn tại của người từng phản bội hấn hay

là thân phận cô gái đó có gì đặc biệt...

- Sao mọi chuyện lại thành thế này? - Nhà Đình mấp máy môi

- Em mới nói gì?

Giang Tuấn hỏi nhưng đáp lại lời anh chỉ là sự im lặng cùng vẻ run rẩy của Nhà Đình.

Chân Nhà Đình khuyu xuống không có sức, mặt tái đi. Giang Tuấn hốt hoảng vội vã diu cô ra xe đến bệnh viện.

Trên thế giới này duyên phận là thứ nghiệt ngã nhất. Lưu Nhà Đình cô bị số phận đánh bại thật rồi.

Trên sân khấu Lâm Hạo, Ân Ân cùng Phương Ly hoàn thành xong màn biểu diễn, ở dưới mọi người vỗ tay rầm rộ, nhiều lời tán dương dành cho gia đình nhan sắc cùng giọng ca đều đạt chuẩn này.

Trong lúc Phương Ly đang bận nghĩ xem có đạt được quà cho Ân Ân không thì Lâm Hạo đột nhiên xoay người qua dùng hai tay giữ chặt lấy mặt cô rồi nhanh như chớp đặt vào nơi gò má ứng hồng một nụ hôn.

_ Chút

Cô tròn mắt éch nhìn anh, chẳng kịp phản ứng gì cả, bất động, trời ạ, đây là nơi công cộng đấy, phía dưới còn rất nhiều người, xấu hổ chết đi được, cô không muốn nổi tiếng đâu.

- Ân Ân cũng muốn. - Con bé thấy thế liền đòi anh

Lâm Hạo cũng cúi xuống hôn má Ân Ân một cái, ở dưới càng vỗ tay nồng nhiệt như thủy triều dâng hơn.

Kết quả, dĩ nhiên là đoạt giải cao nhất, tình cảm gia đình đạt dào thế mà~!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Nói ra sự thật

Màn đêm tĩnh mịch vô cùng, nó mang đến cho con người ta khoảng lặng bình yên nơi tâm hồn sau một ngày ồn ào mệt mỏi. Buổi tối còn là thời khắc nghỉ ngơi và mong đợi những gì đẹp đẽ sẽ đến vào ngày mai.

Gần như cả ngày đều lang thang ngoài đường, tắm nước ấm xong khiến Phương Ly cảm thấy thật khỏe khoắn.

Tiếng nước chảy ngừng lại.

Sau đó, cánh cửa phòng tắm bật mở.

Mùi hoa oải hương quen thuộc sẵn có trong phòng tỏa hương thơm phảng phất.

Phương Ly đứng ngẩn ra, cảm giác hoảng hốt không giấu được trên khuôn mặt, suýt nữa là hét toáng lên.

- Anh...sao anh vào mà không gõ cửa?

- Cửa không đóng, anh cũng có gõ rồi đấy thôi, nhưng có lẽ tiếng nước chảy to quá nên em không nghe thấy. - Lâm Hạo thản nhiên đáp

- "..."

- Thế sao có ghế không ngồi, ngồi lên giường em làm gì? - Lại thêm một hồi thản thốt của cô

- Thế anh hỏi ngược em, tại sao mỗi tối em ngủ trên giường mà không ngủ trên ghế!

- Tất nhiên bởi vì nó thoải mái.

- Ừ!

- "..."

Ừ sao?

Con trai gì mà... nửa đêm nửa hôm bất thình lình xuất hiện trong phòng con gái mới lớn người ta, ung dung ngồi lên giường mà còn tỏ thái độ quang minh chính đại và xem nó là điều hiển nhiên như vậy được hả trời?

- Em định đứng đó đến bao giờ, đến đây ngồi cạnh anh đi. - Lâm Hạo liếc mắt vào vị trí trống bên cạnh

Giờ còn gì nữa, bảo cô đến ngồi cạnh anh trong một không gian như thế này, tình huống như thế này?!!

Dù sao cô cũng là con gái, ai lại không không e dè, không ái ngại, lo sợ đủ thứ chứ.

Phuong Ly cứ chần chừ chừ chừ, hể bước được hai bước lại lùi về một bước rùi, tốc độ còn thua cả một con rùa.

- Ngại cái gì, đâu phải lần đầu chúng ta chung giường. - Đối phương mất hết kiên nhẫn

Bây giờ đến lượt người mất kiên nhẫn là cô

- Này, cho anh nói lại đây, mấy lần trước rõ ràng anh và em mỗi người ngồi một bên, Ân Ân ở giữa, rồi chúng ta cùng kể chuyện cho con bé nghe, sau khi con bé ngủ rồi thì em cũng lập tức tiến anh về phòng.

- Thì anh có phản bác điều đó đâu, em lớn tiếng thế làm gì? Muốn để người trong nhà đều nghe và biết hết à?

Lần này thì cô hoàn toàn đuối lý luôn !!!

- Được rồi, nếu sợ thì chúng ta lên sân thượng đi.

- Hà, sân thượng?

Chưa để cô ngạc nhiên đến câu thứ hai Lâm Hạo đã kéo cô ra ngoài, dùng tay còn lại đóng cửa rồi tiến về phía sân thượng.

Cả hai ngồi cạnh nhau ngắm nhìn muôn vàn vì tinh tú lấp lánh.

- Em có biết... lúc sáng khi lần đầu cất tiếng hát sau hai năm anh nhớ đến điều gì không? - Giọng anh chợt không còn vui tươi như vừa rồi nữa

- À... thì... - Cô rất muốn hỏi có phải anh đang nhớ đến chị của Ân Ân không?

Nghe bảo là cô gái ấy có giọng hát rất hay.

- Lúc đó anh lại nhớ đến câu chuyện của chúng ta. Lẽ ra từ đầu em phải sớm nhận ra, em luôn ở gần anh đến nhường nào. Anh và cô gái đó hữu duyên vô phận. Anh đã nhốt mình trong quá khứ lâu lắm rồi, bây giờ cũng là lúc anh nên quên hết đi.

- Anh nói thật chứ... anh sẽ không đau khổ khi nhắc đến quá khứ nữa. - Phuong Ly ngây người, nước mắt lại lăn dài

- Sau này chị hai của Ân Ân chỉ có một, là Phuong Ly. Anh hận bản thân tại sao lúc trước không nhìn em lâu một chút, không nói chuyện với em nhiều một chút không cười với em dù chỉ một lần. Còn em, em có hận anh không?

- Hận chứ, hận nhiều là đằng khác, anh nghĩ tại sao anh lại là “Lâm tiểu nhân”, nhưng mà đó là lúc em chưa hiểu về anh... - Phuong Ly thật lòng nói, đôi mắt to tròn long lanh to tròn nhìn thẳng anh

- Thế còn bây giờ? - Lâm Hạo ngược nhìn cô, hỏi

- So với việc hận anh, em... yêu anh nhiều hơn. - Phuong Ly nói xong lại thấy ngại ngùng, má cô ửng đỏ

Ai đòi con gái lại đi nói điều này trước chứ, hừ, anh thậm chí còn chưa nói được một câu nào lãng mạn cho ra hồn mà.

Ngày hôm nay cô mới biết dù trước kia từng ghét anh bao nhiêu, xem anh là tiểu nhân thế nào đi chăng nữa, chỉ cần anh nở một nụ cười dịu dàng với cô cũng đủ làm cô quên hết chuyện cũ, cả những đau khổ, những tổn thương.

- Có chuyện này anh nghĩ cũng đến lúc phải cho em biết rồi. Em là bạn gái anh, là người anh yêu, anh không muốn giấu em

- Là chuyện gì?

- Chuyện ngày xưa giữa anh và Giang Tuấn.

- Vậy em cũng không muốn giấu anh, chuyện đó... em biết cả rồi... - Phuong Ly gạt mạnh đầu, rất rõ ràng nói

Lâm Hạo sững người.

Ra là cô đã biết!

.....

Trong gian phòng tầng hai của một quán cà phê nhỏ, hai người một nam một nữ ngồi đối diện nhau.

Không gian lãng mạn với những bản nhạc giao hưởng du dương tha thiết, ánh đèn vàng ấm áp càng khiến cho cảnh sắc xung quanh thêm phần mờ ảo, hai ly cà phê nghi ngút khói đặt trên chiếc bàn thủy tinh trong suốt.

Quả nhiên là nơi lý tưởng để tỏ tình, bàn chuyện yêu đương thậm chí là cầu hôn !!!

Người nam buồn cười mở miệng trước

- Phương Ly, chúng ta thế này có giống như đang cùng nhau ăn vụng không?
- Anh Thiếu Dương, không giỡn, em giận thật đấy! - Phương Ly xụ mặt
- Thế sao lại hẹn anh ở cái nơi thế này? Đến nơi anh còn tưởng có kẻ mạo danh em nhắn tin cho anh đấy!
- Em trúng thưởng trên báo hai vé thức uống miễn phí, hôm nay là hết hạn rồi, không gian bên ngoài trông rất tươi sáng, ai mà ngờ đâu... - Phương Ly thành thật khai báo

Thiếu Dương bật cười sảng sặc

- Được rồi, hôm nay em gọi anh ra đây là có chuyện gì?
- Em có một chuyện muốn nhờ anh giải đáp giúp em
- Trừ chuyện tại sao anh lại yêu Ngọc Mai bạn thân của em hay chuyện tại sao bạn thân anh lại yêu em thì em hỏi anh gì cũng được!
- Cả hai đều không phải.
- Vậy thì là gì?
- Anh có biết Lâm Hạo và Giang Tuấn khi xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? - Hít một hơi thật sâu lấy tinh thần, Phương Ly chột hạ giọng
- Sao chứ?
- Tại sao Giang Tuấn lại luôn nói Lâm Hạo không phải người tốt, lại còn quen em là muốn trả thù anh ấy. Chưa hết, hình như anh ấy và mẹ của Giang Tuấn có hiềm khích gì đó nên bà mới dành lời lẽ khó nghe cho anh ấy...

Nét cười trên mặt Thiếu Dương liền biến mất.

- Biết ngay sẽ có ngày này mà, em nghĩ kĩ chưa, sẽ không hối hận chứ?

Phương Ly gật mạnh đầu...

Lăng Thiếu Dương trầm ngâm một lát, đây cũng là lúc nên nói ra sự thật rồi

- Chuyện này xảy ra lúc tụi anh học cấp hai. Khi đó anh, Minh Khải, Lâm Hạo và Giang Tuấn học chung một lớp, chơi chung một đội bóng rổ rất thân nhau. Hôm đó Giang Tuấn rủ ba bạn anh đến nhà chơi, là lần đầu tiên vì mẹ cậu ấy khá khó tính. Ban đầu mọi người rất vui vẻ chỉ cho đến khi... - Thiếu Dương ngập ngừng
- Đến khi thế nào?
- Mẹ Giang Tuấn đi diễn về phát hiện bị mất chiếc nhẫn, ở nhà không có người ngoài nên bà ấy bảo muốn xét tụi anh. Điều khiến mọi người không dám tin chính là Lâm Hạo lúc đó trong người có một chiếc nhẫn. Giang phu nhân khi đó cực kì nổi giận, bảo đó là của bà.
- Nhưng cũng có thể mẹ Lâm Hạo có chiếc nhẫn giống mẹ Giang Tuấn? - Phương Ly thấy khó hiểu

Thiếu Dương sắc mặt âm trầm gật gù đầu

- Ban đầu mọi người đều nghĩ như vậy. Nhưng mẹ Giang Tuấn bảo chiếc nhẫn này trên đời này không có cái thứ hai, còn đưa ra bằng chứng rằng trên đó có khắc tên viết tắt của bà. Mọi người soi lại kĩ chiếc nhẫn Lâm Hạo khư khư nắm trong tay thì quả nhiên là như vậy.
- Sau đó thế nào? - Phương Ly hốt hoảng

Thiếu Dương thờ dãi một hơi

- Sau đó rắc rối lắm, Lâm Hạo nhất quyết không chịu giao ra chiếc nhẫn, mẹ Giang Tuấn tức giận bảo nếu không giao ra bà ấy sẽ gọi ba Lâm Hạo đến

nói cho rõ ràng. Em đoán chuyện tiếp sau đó thử đi?

- Với tính cách Lâm Hạo anh thấy sẽ không thỏa hiệp đâu, còn không biết lúc nhỏ thì thế nào. - Phuong Ly thật lòng nói

Thiếu Dương khuấy khuấy thứ chất lỏng màu nâu trong ly

- Lúc nhỏ cậu ấy cũng thế thôi, cương quyết nói nó là của mẹ mình, còn bảo mình không bao giờ có thói quen lấy đồ người khác. Giang phu nhân nói là làm, nửa tiếng sau ba của Lâm Hạo có mặt tại nơi đó. Điều tồi tệ nhất đã xảy ra, bác ấy bảo đây không phải là di vật của Lâm phu nhân, còn bảo Lâm Hạo trả đồ lại và nhận lỗi.

- Nói như vậy... - Phuong Ly không dám tin đây lại là sự thật

- Bọn anh đến một phút trước đó vẫn còn tin tưởng cậu ấy, nhưng lý nào ba Lâm Hạo lại nói dối, hay là có người đàn ông nào đến di vật của vợ mình cũng nhận không ra. Tên khắc trên đó lại càng không phải tên mẹ Lâm Hạo. Mọi thứ đều hợp tình hợp lý cả.

Giang Tuấn lúc đó đã nói "Lâm Hạo cậu trả cho mẹ tôi rồi xin lỗi đi, sau này chúng ta vẫn là bạn. "

Lâm Hạo như muốn nhảy bổ vào nếu không có chúng tôi ngăn lại "Cậu bảo chúng ta là bạn nên muốn rủ tôi đến chơi, tại sao khi cậu lại không tin tôi không ăn cắp, tại sao mẹ cậu lại mắng tôi còn cướp lấy di vật của mẹ tôi. Sau này tôi không muốn làm bạn với cậu nữa."

Thiếu Dương lắc đầu

- Nhưng cuối cùng mới là tệ nhất, Giang phu nhân tức giận bước đến tát Lâm Hạo một bạt tay, cậu ấy cũng không chịu thua, cắn ngược lại vào tay bà đến chảy rất nhiều máu. Mà đối với Giang Tuấn, bà chẳng khác gì mẹ ruột của mình, thế là ai cũng không ngăn được, hai cậu ấy đánh nhau một trận tại đó luôn.

- Đánh nhau...?

- Phải, vài ngày sau đó Lâm Hạo không đến lớp, rồi đột nhiên lại xuất hiện trở lại, nhưng đối với Giang Tuấn bằng ánh mắt rất kì lạ...trở nên ương bướng, thích làm theo ý mình hơn, cho đến tận bây giờ, hai người họ cũng không thể hòa hợp lại như xưa. - Thiếu Dương cuối đầu, ánh mắt hiện lên tia đau buồn. - Bọn anh cũng không dám, một lần cũng không dám nhắc đến chuyện đó nữa.

Có lẽ là trực giác nhưng cô tin Lâm Hạo, nhưng lại không có cách nào giúp anh.

- Phuong Ly, anh biết em thấy áy náy với Giang Tuấn, nhưng đừng buông tay Lâm Hạo nhé, cũng đừng vì chuyện này mà có ý nghĩ sai lệch về cậu ấy.

- Anh ấy là bạn trai em, dù có chuyện gì em cũng sẽ cùng anh đối mặt. Dù cho ai nói như thế nào, em cũng sẽ bên cạnh anh ấy. - Phuong Ly nhẹ cười, kiên quyết

Lăng Thiếu Dương nghe đến đó thấy nhẹ nhõm thoải mái. Nhờ em nhé Phuong Ly.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân rầm rập từ phía sau cùng tiếng hét quen thuộc của một cô gái

- Lăng Thiếu Dương, gọi điện không bắt máy hóa ra là anh dám sau lưng tôi đi hẹn hò cô gái khác. Anh có tin tôi cho anh cùng cô ta...

Phuong Ly quay đầu lại, cùng cô gái nhất thời bốn mắt nhìn nhau, không khí đông cứng

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Lễ nào đây chính là số phận của cô

- Phuong Ly, sao lại là cậu?

Thiếu Dương bật cười, đây là đánh ghen sao?

Nhưng vài giây trước anh đã thật sự bị bộ dạng quý dạ xoa của Ngọc Mai dọa cho hoảng hồn, như thế sau này anh còn dám đi uống nước với cô gái nào nữa chứ.

Thậm chí là em họ, chị họ, cháu họ, dì họ chắc cũng phải né ra luôn !!!

- Mình hẹn anh Thiếu Dương ra hỏi chút chuyện về Lâm Hạo thôi, không phải "như thế" đâu nhé, cậu phải tin mình. - Phuong Ly cổ ra sức giải thích

- Thế cậu cứ hỏi tiếp đi. - Ngọc Mai cười, ai chứ Phương Ly thì tất nhiên là...

Thiếu Dương nhăm nháp cà phê xong khẽ cười

- Hai em có muốn diễn "Tình yêu không có lỗi lỗi ở bạn thân" cũng phải hỏi ý anh một tiếng nhé. Tiền castxe của anh cao lắm đấy!

- Không có chuyện đó đâu./Anh nằm mơ đi. - Cả hai đồng thanh

Ngọc Mai còn nghiêng răng

- Tình bạn không có lỗi lỗi ở kẻ lãng nhăng thì có. Anh mà dám có ý với Phương Ly em sẽ lập tức xoooyy

Phương Ly cũng không vừa

- Anh mà giấu Ngọc Mai đi với con gái khác em cũng sẽ thay Ngọc Mai xử lý anh đấy, mà quên, Lâm Hạo thân với anh nhất nhì, vậy thì em cũng sẽ bảo anh ấy xử lý anh...xxxxx

- Lãng Thiếu Dương: "..."

.....

- Anh sẽ không bắt em lựa chọn phải tin ai đâu, dù sao quá khứ cũng không thể thay đổi được, ba anh cũng không còn trên cõi đời nữa.

Cô rất muốn nói cô tin anh không lấy cắp chiếc nhẫn của mẹ Giang Tuấn, khi nghe anh nói câu vừa nãy cô lại càng khẳng định điều đó hơn.

- Thật ra chuyện khiến anh hận ông ấy nhất không phải là thế. Từ lúc anh còn nhỏ ông đã vì công việc mà luôn bỏ bê anh, đến sinh nhật anh ông ấy cũng chẳng ở nhà, cũng chẳng biết anh thích thứ gì, cứ đưa tiền nhờ thư ký của mình mua đem đến. Thậm chí mỗi năm tết đến nhà nhà đoàn viên đón giao thừa ông ấy thậm chí cũng bận, quần áo tết của anh là do người thư ký ấy sắm cho nên anh rất quý người đó. Lớn lên một chút thì ông phát hai anh em mỗi đứa một chiếc thẻ, anh gọi đó là "chiếc thẻ cô độc", có nó rồi thì người thư ký đó không còn xuất hiện nữa, vậy là hóa ra người ấy cũng vì tiền mới đến cạnh anh, giờ đây dù là một sự quan tâm giả dối anh cũng chẳng có nữa. Ba anh cho rằng như vậy là đã tròn trách nhiệm người cha mà không hề biết anh chẳng cần những thứ vô nghĩa đó, cái anh cần là một loại cảm giác gọi là "anh có gia đình" nhưng mười mấy năm qua anh chưa bao giờ cảm nhận được cả.

Trên gương mặt tưởng chừng là băng đá ngàn năm không tan bỗng xuất hiện những giọt nước trong suốt, cảm giác đau xé lòng chiếm trọn cơ thể anh, trái tim anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc.

- Nhưng mà chỉ đến khi ông ấy rời bỏ anh mới biết có những thứ, những người ta luôn cho rằng không cần thiết phải xuất hiện trong cuộc đời ta nhưng chỉ đến khi mất đi rồi mới biết nó quan trọng đến nhường nào, mới thấy đau đớn thống khổ đến nhường nào.

Tận sâu trong trái tim anh không hận ông ấy, là ông ấy đã cho anh sinh mệnh này, cho anh một sống dù không có tình thân nhưng ít ra một ngày ba bữa không phải lo lắng, được học tập, được no đủ.

Lúc bên linh cữu của ba anh đã ước gì thời gian có thể quay trở lại, anh sẽ tìm cơ hội nói hết cho ông ấy biết nỗi lòng của mình, có khi mọi khúc mắc có thể tháo gỡ, không giống bây giờ...anh chỉ có thể nói chuyện với bia mộ của ông ấy.

- Anh đừng nói nữa...anh đừng nói nữa mà. - Phương Ly nhào đến ôm chặt lấy anh mà gào lên nức nở

Cô chỉ nghe thôi, chỉ nghe thôi mà đã đau đớn đến nhường này, huống chi là người đã trải qua như anh.

Cả hai đều là những người mang nỗi đau mà lớn lên, nhưng chỉ ít cô khả quan hơn với niềm tin mẹ sẽ tỉnh lại. Còn anh...

- Lâm Hạo, sau này không nhớ chuyện cũ nữa, chỉ hướng tới những gì vui vẻ tốt đẹp đang chờ ở phía trước thôi. Cũng đừng một mình chịu đựng nữa, đừng quên có em luôn ở bên anh, được không.

Giọng cô dịu dàng nhỏ nhẹ, bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu hơi ấm đều gửi gắm hết vào vòng ôm

Trời đã rất khuya, chỉ còn ánh trăng nhàn nhạt phủ lên bóng dáng hai người.

Hai bóng dáng ấy như hòa quyện vào nhau không tách rời.

- Phương Ly! - Một lúc sau âm thanh gọi tên cô mới vang lên

- Em biết rồi, em sẽ không bắt anh kể thêm bất kì điều gì nữa đâu! - Cô khẽ đáp

- Không phải, em cứ ôm chặt thế này thì chẳng mấy chốc anh cũng sẽ "không thể nói thêm điều gì" vì TẮT THỞ mất!

- "..."

Cô nghiêng răng, bỏ tay ra

- Anh...sao con người anh chẳng có tí lẳng mạn nào thế! Sao khi nào cũng đợi lúc cao trào mà đẩy em rơi thẳng xuống vực thế! Làm thế anh vui lắm à, anh...um...

Anh tiến đến, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô, ngay lập tức con tức giận biến mất như bọt biển, thay vào đó là hai gò má nóng ran, đỏ bừng xấu hổ.

Nụ hôn như làm cuốn trôi hết giác quan, mọi lí trí đều tan biến chỉ còn lại sự ngọt ngào hạnh phúc khiến cô như người lạc vào sa mạc.

Ban đầu cô nhắm mắt mơ màng đón nhận nhưng mơ hồ từ lúc nào không biết từ bị động đã bắt giác tay đã đưa lên ôm cổ anh đáp trả lại.

Lần này không giống như những lần trước, cô muốn nụ hôn này, muốn dùng hơi ấm của mình làm ấm đôi môi anh, ấm trái tim anh.

Nhận thấy sự đáp trả từ cô, anh đặt nụ hôn sâu hơn nữa, một tay đặt ra sau gáy cô, giữ chặt môi cô trong môi mình.

Di động trong túi áo bất chợt reo lên ba hồi chuông, Phương Ly giật mình, vội vội vàng vàng đẩy anh ra, hai má đỏ ửng, cúi thấp đầu.

Lâm Hạo ánh mắt đen băng lãnh xoáy sâu vào chiếc điện thoại, tự dưng trong lòng dấy lên linh cảm rất khó chịu.

- Alo! - Phương Ly ấn vào nút nghe luôn mà không thèm xem tên người gọi

- Là chị đây! Em đang làm gì vậy...?

Là chị Nhã Đình...

- Em đang làm gì...à em...em...chẳng đang làm gì cả...thật đấy, em cũng đang ở trong phòng chứ không phải trên sân thượng đâu!

- "..."

Lâm Hạo lờ mờ cô, rõ ràng anh và cô yêu nhau quang minh chính đại, sao cứ làm như đang ăn vụng, và người gọi điện thoại là chồng cô hay vợ anh thế này???

- Vậy em có thời gian không, chị đang ở trước cổng nhà ông chủ em, chị tiện đi ngang qua nên muốn trả lại dây chuyền cho em luôn!

Là lần trước đi biển chị Nhã Đình lấy nhầm sợi dây chuyền của cô cho vào giỏ xách.

- Được ạ, chờ em một lát nhé, em ra ngay.

- Có bạn đến tìm em, đang chờ trước cổng, em ra lấy đồ tí rồi sẽ quay vào.

Đôi đồng tử đen láy của Lâm Hạo nhìn chăm chăm vào cô, nhưng không nói câu nào, bàn tay vẫn đang siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

- Em đi nhanh lắm, không tới 10 phút.

Vẫn không có tiếng đáp trả

- Bạn của em đang chờ ngoài cổng, là bạn, thật đấy!

- Ừ. - Lâm Hạo như không buồn mở miệng, giọng nói từ cổ họng bật lên

Tuy 'ừ' khi cô đứng dậy, cánh tay dài ngoằng ấy vẫn không buông.

- Là bạn nữ, không tin thì anh có thể đi theo em, không cần phải ghen đâu!

- Anh không phải ghen. Em nhớ đi sớm về sớm, giờ này tối rồi, còn phải ngủ sớm để sáng mai dậy đi học nữa, mai em còn có bài kiểm tra đấy. Anh đợi em.

Phương Ly liếc xéo anh, ghen thì cứ bảo là ghen, người ta đi ra cổng có mấy bước thôi mà, làm gì nói dông dài như khúc ca tiễn biệt thế.

.....

Cánh cổng biệt thự Lâm gia mở ra, người con gái đang đứng chờ mặc chiếc váy màu đen tuyền tôn lên dáng người tuyệt mỹ không ai sánh bằng, mái tóc dài xõa ra thấp thoáng che đi khoảng vai trắng ngần.

Ánh mắt của cô gái không nhìn Phương Ly mà đầu đầu dán chặt vào căn biệt thự to lớn lấy trước mặt, nổi bật giữa một rừng những căn biệt thự xung quanh.

Quả nhiên là Lâm thị, về mặt tài chính là một trong những gia tộc thế có thế lực hùng hậu bậc nhất nhì, không ai là không biết đến danh tiếng của họ.

Tuy vậy, hai vị thiếu gia đều không phô trương thân thế, đặc biệt là nhị thiếu gia, chưa một lần xuất hiện trên báo chí.

Thảo nào...cô mãi chẳng tìm ra anh.

Nhớ lại năm đó...

.....

"Là vì anh không có nhà, cũng không có nhiều tiền để giúp em thực hiện ước mơ, cho nên em muốn chia tay, đúng không?" - Anh cố giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh như màn đêm

"Phải"

"Em đừng bao giờ hối hận! Cho dù sau này chúng ta có gặp lại nhau đi chăng nữa!" - Đôi mắt anh xanh thăm thẳm tựa đáy hồ, hơi thở của anh khiến cô rùng mình

"Trở thành ca sĩ, thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ này chính là khát vọng sống của em, em sẽ không hối hận"

Cô lạnh lùng biến mất trong đêm tối, không hề quay đầu lại giống như không một chút quyến luyến.

Nhưng thật ra, trái tim cô như vỡ nát theo từng bước chân.

Cô thực ra đã từng nghĩ đến việc mình sẽ hối hận, nhưng kể từ cái đêm hôm đó, anh - một con người bằng xương bằng thịt đột ngột giống như bốc hơi khỏi thế gian này, ngay cả một cơ hội để cô gặp lại hay hối hận cũng không có.

Có ai mà ngờ được, thứ cô khát khao cả đời nhưng đến lúc nó ở ngay bên cạnh mình lại ngu ngốc để tuột khỏi kẽ tay mà biến mất một cách dễ dàng.

Lẽ nào, đây chính là số phận của cô?

.....

- Chị, chị có thể hẹn em ra lấy mà, đâu cần phải vất vả đến tận đây! - Phương Ly vừa nhìn thấy Nhã Đình đã chạy ngay đến cười rạng rỡ

- Chị tình cờ đi ngang nên ghé đưa cho em luôn. - Nhã Đình không cười như mọi khi, lấy ra sợi dây chuyền để Phương Ly cất vào túi

- Cảm ơn chị, nhưng cho em xin lỗi nhé, đây là nhà của ông chủ em nên không thể mời chị vào dùng trà được.

- Không cần đâu.

Không cần, rồi sẽ có một ngày, chị sẽ đường đường chính chính bước chân vào nơi này.

- Vậy lần sau em sẽ mời chị uống nước nhé! - Phương Ly tươi cười

- Cô bé lần trước bị bắt cóc ở đài truyền hình là con gái của gia đình này à?

- Chị nói Ân Ân à, phải, con bé là con gái của đại thiếu gia và phu nhân!

Nhã Đình run rẩy chấn động. Ân Ân, quả nhiên là như vậy!

Cô cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh nhưng không được

- Gia đình giàu có thế thì ắt hẳn cô bé có cuộc sống rất tốt, có ai bắt nạt nó không, có được đi học không, ở trường nó có nhiều bạn không?

Phương Ly không hiểu sao đột nhiên chị Nhã Đình trở nên có chút kì lạ, còn dồn dập hỏi về Ân Ân nhưng cô vẫn nhiệt tình đáp

- Con bé được ba mẹ nó cưng chiều như công chúa vậy, cộng thêm tính tình hoạt bát đáng yêu nên mọi người trong nhà đều yêu quý, đi học cũng có rất nhiều bạn bè.

Vậy thì quá tốt rồi!

- Thôi chị về đây, em vào ngủ sớm đi.

Nhã Đình quay đầu nhìn lại, cất bước đi rất nhanh để Phương Ly không nhận ra cảm xúc của mình.

Cô đang hạnh phúc sao? Cô không hối hận sao?

Khắp nơi xung quanh chỉ toàn là một dòng người, bon chen, lạnh lẽo, cô quạnh, không có người cô cần, không một ai hiểu cô.

Nước mắt rơi xuống hòa vào làn sương đêm, lạnh lẽo vô cùng.

Phải bắt đầu lại như thế nào đây?

.....

Buổi sáng trời trong xanh nhưng lại gọi lên trong lòng cô thứ gì đó không thoải mái.

Vừa bước xuống xe đã thấy nhiều học sinh trong trường lũ lượt kéo nhau chạy, là chuyện gì vậy? Phương Ly bị giật mình vì tiếng la hét

- Trường chúng ta hôm nay có sự kiện gì à? - Cô ngừng người quay sang hỏi anh

- Không, hôm nay chẳng phải là ngày gì đặc biệt cả. - Lâm Hạo thoáng suy nghĩ một chút rồi trả lời

Phương Ly nhìn thấy phía trước có một đám đông đang chen lấn xô đẩy bu vào một chỗ, tiếng hò hét vang vọng khắp sân trường.

Vì tò mò nên vội chen lên phía trước, Lâm Hạo thấy vậy cũng lắc đầu một cái rồi nhanh bước theo cô, nắm lấy tay cô mà dắt như đang chăm trẻ sơ sinh.

Đi cùng anh nên ai nấy đều nhanh chóng né sang một bên nhường đường, chẳng mấy chốc cô đứng ở vị trí hàng đầu.

Phương Ly hết sức bất ngờ khi đứng ở giữa trung tâm đám đông chính là Lưu Nhã Đình. Nhiều học sinh đang hào hứng thay phiên cùng nhau kí tên và chụp hình với chị ấy.

Hôm nay chị cũng diện đồng phục trường như bao ai ai nhưng lại đẹp rực rỡ đến nỗi chỉ một nụ cười mỉm, một cử chỉ nhấc tay hay động tác kí tên cũng toát nên thần thái cùng vẻ đẹp lay động lòng người.

Quả nhiên xứng danh là thần tượng của cô.

Nếu như có một ngày cô cũng được giống như chị ấy thì tuyệt biết bao!

"Lưu Nhã Đình về trường chúng ta học đấy." - Nam sinh 1

"Thật hả, có thể ngắm cô ấy mỗi ngày còn gì bằng." - Nam sinh 2

"Mỹ nhân trường ta đều bị dạt sang một bên rồi." - Nam sinh 3

"Lạc Anh hay Triệu Ngọc Chi khi xưa cũng không xứng làm đối thủ của cô ấy." - Nam sinh 4

- Chị ấy là Lưu Nhã Đình đấy, rất nổi tiếng, anh không thích nghe nhạc nhưng nhất định biết đúng không? - Phương Ly hớn hờ quay sang hỏi đập nhẹ vai hỏi Lâm Hạo

Không có tiếng trả lời. Bàn tay đang nắm lấy cô đột ngột buông ra.

Cảm giác trống trải khiến Phương Ly hơi bất ngờ quay đầu sang bên cạnh

- Đây, anh có đang nghe em nói không đấy?

- "..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Vị trí bên cạnh anh vốn là của em

- Đây, anh có đang nghe em nói không đấy?

Lâm Hạo không trả lời cô nên Phương Ly đành quay sang xem anh đang làm gì.

Khi đó có thể là ánh sáng buổi sớm có phần lóa mắt cô cũng không nhìn rõ nét mặt anh ra sao nhưng trong lòng cứ thấy dâng tràn lo lắng, bất an không yên.

Thật kì lạ!

Nhã Đình đang kí tên thì dường như cảm giác được điều gì đó nên ngừng mặt lên

Giây phút đó

Muôn ngàn ánh sáng trên thế gian này như đang nhảy múa tán loạn trước mặt cô rồi hội tụ lại một điểm.

Thân thể cô rùng động, đầu óc hoàn toàn trống rỗng

Dáng vẻ đó

Gương mặt đó

Bất kể người con gái nào nhìn thấy cũng muốn đem hiến tặng trái tim.

Nhưng mà không còn giống trước kia nữa, ánh mắt vốn dịu dàng của anh giờ đây như một con gió đêm lạnh băng thổi qua người cô, lạnh đến mức cô chịu không nổi nữa phải rùng mình.

Dẫu vậy, đôi chân chưa khi nào như lúc này vẫn muốn chạy về phía trước.

Chỉ đáng tiếc, bị kẹt giữa đám đông hỗn loạn, cô một bước cũng không thể nhích được, chỉ đành trơ mắt nhìn người con trai đó nắm tay người con gái khác...

Quay lưng lại...

Tuyệt tình rồi khỏi...

Không chút lưu luyến...

Giống như cái cách mà hai năm trước cô đã rời bỏ anh...

Nhã Đình hoàn toàn thờ ơ, nỗi đau cứ thế siết chặt trái tim cô.

Anh luôn ở gần cô như vậy

Mà tại sao...ông trời không cho cô tìm được anh sớm hơn...

Và tại sao...

Trong bao nhiêu cô gái trên thế gian này, lại là Phương Ly...

- Ế, sao anh tự dưng lại kéo em đi? Chậm một chút đi! - Phương Ly có chút giật mình với tốc độ di chuyển của anh

- Chẳng có gì đáng xem cả! - Lâm Hạo nói, không thể hiện bất kì cảm xúc nào

- Sao lại không? Thì chị Nhã Đình đó, chị ấy vừa xinh đẹp vừa đáng yêu thế còn gì!

- Em thích cô ta lắm à? - Lâm Hạo quay lại nhìn cô, mày anh nhú lại rất chặt

Phương Ly thực lòng nói

- Tất nhiên thích, chị ấy còn là thần tượng của em. Còn anh, không phải anh vừa rồi cũng chăm chú nhìn người ta mà quên mất em đang đứng bên cạnh sao? - Nhớ tới chuyện anh tự dưng buông tay mình cô có chút dỗi

- Không giống như em đang nghĩ đâu! - Lâm Hạo đột nhiên cao giọng như đang giận dữ

Cô tưởng anh hiểu lầm cô đang ghen

- Em...chỉ nói như vậy thôi, không phải là vô lý đến mức không cho phép anh nhìn cô gái khác.

- Anh nói là không phải như thế! Còn em, không được thần tượng cô ta, chỉ cần là chính em, là chính em là được!

- Gì thế...sao tự dưng anh lại...

Vừa mới cất tiếng hỏi thì ba hồi chuông báo hiệu giờ vào học vang lên, cả hai đành phải gác lại mọi chuyện.

.....

Lâm Hạo dẫn cô bước vào văn phòng hội học sinh. Mọi người đều có mặt ở đó, kể cả...

Lưu Nhã Đình, chị ấy đang đứng cạnh Giang Tuấn.

Phương Ly nở nụ cười tươi nhất có thể, chị Nhã Đình cũng cười lại nhưng nụ cười khá gượng gạo, với ánh mắt nhìn như không phải đang nhìn cô mà nhìn...

Làm sao có thể, cô suy nghĩ quá nhiều rồi!

Lâm Hạo lướt qua mọi thứ bằng ánh mắt lãnh đạm rồi tiến về vị trí của mình, kéo theo Phương Ly ngồi vào ghế bên cạnh.

- Đây là người tôi muốn tiến cử thay thế vị trí thư kí của Lạc Anh, mọi người có ý kiến gì không? - Giang Tuấn chỉ tay về phía Nhã Đình

Mọi người đều nhao nhao, ai nấy đều tỏ vẻ thích thú, cũng đúng, Lưu Nhã Đình là ai chứ, họ trước kia cầu mỗi ngày nhìn thấy ngoài đời thật cô còn không được mà.

- Hội trường hình như trông cậu có vẻ không hài lòng về người tôi tiến cử? - Giang Tuấn thấy Lâm Hạo không nói gì chỉ nhìn xuống mặt bàn nên mới cất cao giọng hỏi - Nhưng dù sao cậu cũng bảo giao việc tuyển người mới cho tôi hoàn toàn xử lý, cũng không ai phản đối gì, vậy cứ thế đi.

Lâm Hạo đang suy nghĩ, chuyện của anh và cô gái này, Giang Tuấn biết hay là không biết, cũng như đưa cô ta vào hội học sinh là ý kiến của ai?

Nhã Đình bước từng bước một, thật chậm rãi, ngang qua vị trí của Phương Ly.

Mặc cho cái vẫy tay của Phương Ly

Ánh mắt của cô

Lại như không để tâm tới.

Trong không khí thoảng mùi hương dịu dàng.

Đây là mùi nước hoa mà trước kia anh rất thích

Nếu anh còn nhớ...

Không, nhất định là anh vẫn còn nhớ!

- Hội trường, em tên Lưu Nhã Đình, từ nay mong được anh giúp đỡ. - Cô cố giữ vẻ bình tĩnh nhất có thể, mỉm cười đưa cánh tay thon dài ra

Lời nói của Nhã Đình nhẹ nhàng như nắng ban mai, bất kì ai nghe cũng thấy ấm áp cõi lòng. Chỉ trừ một người...

Phòng họp yên lặng đến bất ngờ

Không một tiếng động, không một cử động

Chỉ có ánh mặt trời đang nhảy múa

- Này, chị ấy đang nói chuyện với anh kia, trả lời người ta đi! - Phương Ly giật nhẹ vạt áo Lâm Hạo, thấy xấu hổ thay chị

Lâm Hạo vẫn lạnh tanh như không có chuyện gì xảy ra, cũng không hề liếc mắt tới thân ảnh xinh đẹp đang đứng bên cạnh.

Ai nấy đều trách anh lạnh lùng vô tình kể cả Phương Ly !!!

Nhã Đình cảm thấy tim rất đau, từng hồi từng hồi một.

Hai năm mới gặp lại nhau mà đến nhìn cũng không muốn nhìn, có thật không?

Là vì anh hận cô chuyện năm đó hay là... vì Phương Ly?

- Chúng ta bắt đầu họp. - Lâm Hạo lạnh lùng lật sổ

- Khoan đã, các người không nhìn thấy có gì "sai trái" sao?

Mọi ánh mắt trong phòng đều nhìn về phía chủ nhân câu nói.

Giang Tuấn nhún vai, khóe môi cong lên một đường

- Chiếc ghế cạnh hội trường chúng ta vốn là phải để thư kí của hội ngồi, bây giờ đã có thư kí mới rồi, liệu có phải...- Anh cố tình bỏ dờ phía sau

Lại một màn gật gù tán đồng rộn vang trong phòng

Nguyên nhân chủ yếu là không ai muốn Phương Ly ngồi cạnh hội trưởng cao quý của họ cả, nhưng Lưu Nhã Đình thì hoàn toàn có tư cách.

- Em biết rồi, chị Nhã Đình...chị đến đây ngồi đi! - Phương Ly hiểu quy định và không muốn mọi người tranh cãi nên tự giác đứng dậy nhường chỗ

Nhưng mà...giây phút đó, bàn tay cô đột nhiên bị một bàn tay khác nắm lại, bàn tay ấy mạnh mẽ siết cổ tay cô, cứ như sợ là sẽ để vụt mất cô.

- Ngồi yên đó, anh không cho phép, em không được đi đâu cả! - Lâm Hạo gần như hét lên, cả phòng sợ hãi im bật

Phương Ly chờ người một lúc trước thái độ của anh mới lấy lại được bình tĩnh

- Anh sao thế, vị trí này vốn đâu phải của em, chị Nhã Đình nên ngồi mới phải...

- Ai bảo thế, em là bạn gái anh, vị trí bên cạnh anh vốn là của em! - Lâm Hạo lớn tiếng như tuyên bố chủ quyền

- Anh...- Phương Ly chết trân, đỏ mặt, trước đông người anh lại nói gì thế?

Sao lại công tư không phân minh thế này !!!

- Á...

Lâm Hạo thấy cô nhăn mặt rít lên liền vội vã nói lỏng tay

Anh không phải cố ý làm cô đau, nhưng mà...

- Chị ơi, thật ngại quá...nhưng...- Phương Ly xoa xoa cổ tay, quay sang khó xử

Nhã Đình cười chất đấng trong lòng nhưng lời nói thốt ra hoàn toàn bình tĩnh, đôi môi xinh đẹp cố giãn ra

- Không sao, mọi người đều biết, vị trí bên cạnh anh ấy "vốn là của chị", nhưng em có thể ngồi "tạm" cũng được...

Câu nói nghe ra thì hoàn toàn bình thường trong tình huống này

Nhưng mãi đến một thời gian sau Phương Ly mới hiểu được nó có ý nghĩa gì...

- Xin lỗi chị, em xin lỗi...

_RẦM

Lâm Hạo phần nộ đập bàn đứng bật dậy, ánh mắt anh lúc đó trở nên sắc nhọn và lạnh lùng, một mạch kéo Phương Ly ra khỏi căn phòng hội học sinh, bỏ lại ánh mắt hoảng hồn ngơ ngác của đám người phía sau.

Giang Tuấn hai tay đan chặt vào nhau, nhìn ra phía cửa, lại cảm thấy...

Ba mươi chưa phải là Tết...

.....

- Hôm nay anh sao thế? Chẳng giống anh thường ngày chút nào...tự dưng lại bất lịch sự, còn nổi nóng trước mặt chị của em! - Phương Ly vùng mạnh khỏi tay anh, mặt nhăn lại, hai tay khoanh trước ngực, ca thán

- Chị của em? - Lâm Hạo tưởng cô nói nhầm

- Thì chị Nhã Đình đó, chị ấy là chị của em!

- Đùng đùng nữa, em có biết mình đang nói gì không? - Lâm Hạo chau mày

- Anh còn nhớ lần trước em bị Phương Minh Vũ bắt đi không, người bị bắt cùng em chính là chị ấy. Tội em đã hứa với nhau nếu như có thể thoát ra khỏi đó thì sẽ kết nghĩa chị em...

- Em nói cái gì? Người lần trước bị bắt cùng em là cô ta? - Lâm Hạo chấn động

- Phải!

- Nhưng cô ta đâu phải em họ Giang Tuấn, hai người họ quan hệ thế nào?

- À, cái này...thôi anh hỏi câu khác đi, đây là chuyện riêng tư nói ra thì không hay lắm đâu.

- Cô ta là...người mà Giang phu nhân đó muốn trở thành con dâu đúng không?

Phuong Ly im lặng, Lâm Hạo biết chắc mình đã đúng.

Thế giới này chẳng lẽ lại nhỏ đến như vậy sao?

- Nếu phải chọn giữa anh và cô ta...em sẽ chọn ai?

Phuong Ly liếc xéo anh, trong đầu lập tức nghĩ ra nguyên nhân mà cô cho là vì nó vừa rồi anh mới nổi giận như vậy

- Không phải anh ghen đấy chứ? Chỉ vì em thần tượng chị ấy và yêu quý chị ấy!

- Em trả lời anh trước đi!

- Cả hai đều là người quan trọng đối với em, là người mà ông trời đã cho em may mắn gặp được, với lại tại sao phải chọn chứ?

Đúng, tất cả đều là ông trời sắp đặt, Phuong Ly không biết gì cả, còn xem cô ta là...

Nếu để cô biết được sự thật thì sẽ thế nào?

- Xin anh đấy, sau này có giận thì giận có lý một chút đi, chị em người ta mà ghen cái gì. Bằng không một ngày nào đó em sẽ không thèm để ý đến anh nữa đâu, thật đấy! - Phuong Ly ôm cánh tay anh, đứng đưa

Lâm Hạo thờ dài, trong lòng rối ren, rốt cuộc cũng cũng phải đưa ra lựa chọn

- Được, sau này anh sẽ không thế nữa, nhưng em làm giúp anh một chuyện đi!

- Anh nói đi!

- Cho dù có chuyện gì xảy ra em cũng phải tin anh.

Trong lòng Phuong Ly tự dưng lại dâng lên một cảm giác bất an, ngày thường anh đâu nói những lời như thế này bao giờ?

- Trong phim truyền hình, nam chính mỗi khi đang lừa dối nữ chính đều nói câu này, có phải anh đang lừa dối em chuyện gì không? - Cô cố đập tan suy nghĩ đó bằng nụ cười châm chọc

- Không...không có...

- Em đùa đấy, tất nhiên là em tin anh, hi hi.

Lâm Hạo vươn tay ra chạm vào môi cô

Anh muốn giữ mãi nụ cười hồn nhiên không âu lo của cô như lúc này...mãi mãi...

Trong lòng anh hiểu rất rõ có những điều đã xảy ra không thể làm lại từ đầu, anh lại càng không thể để cô tổn thương vì người con gái đó.

Về vui cười rạng rỡ dưới ánh nắng ban mai ngập tràn gương mặt đáng yêu của Phuong Ly.

Nào ai có ngờ, thứ hạnh phúc cô có hiện tại, kể từ giây phút này... sẽ từ từ biết mất.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Người quen cũ

- -----Phòng tài liệu-----

- Lưu Nhã Đình, em đi tìm có tập tài liệu mà sao lâu quá vậy?

Nhã Đình vừa định bước ra ngoài thì gặp Giang Tuấn đẩy cửa bước vào

- Sao...sao anh lại đến đây? - Cô nhìn thấy anh thì giật mình lúng túng

- Anh cũng đến tìm hồ sơ. Nhưng mà mặt của em...?

Nhã Đình đưa tay lên dụi dụi mắt, làm ra vẻ không có chuyện gì

- Không sao, em chỉ bị bụi bay vào thôi. - Rồi cô lại nhìn anh, nhẹ giọng - Giang Tuấn, anh cố theo đuổi Phuong Ly nhé, em ủng hộ anh.

- Sao thế, có phải do lúc nãy nhìn thấy tên hội trưởng đó rất đáng sợ không? Thế mà em còn nhờ anh xin vào làm thư kí cho cậu ta làm gì?

- Em...

Nhã Đình cố hít thở thật sâu.

Trong quá khứ cô đã rất nhiều lần muốn đem sự thật nói cho Giang Tuấn biết, cô không muốn lừa gạt anh, muốn làm chính bản thân mình khi đứng trước anh.

Đến tận lúc này ý nghĩ đó vẫn len lỏi trong đầu cô.

Nhưng cuối cùng...

Cô vẫn không làm được...

Thôi thì cô sẽ bù đắp lại bằng cách giúp anh theo đuổi Phuong Ly.

Giang Tuấn thực sự là người con trai tốt, rất tốt, nếu Phuong Ly yêu anh em ấy cũng sẽ hạnh phúc.

Với cả...lời bói toán đó...

- Em thấy hai người họ trông không hợp nhau lắm. Phuong Ly tính cách sôi nổi hoạt bát, rất hay cười, còn hội trưởng, anh ấy...

- Nếu theo em nói thì có vẻ em hợp với cậu ấy hơn? - Giang Tuấn thu lại nụ cười, mắt xoáy sâu vào Nhã Đình

- Không, ý em...không phải...- Nhã Đình lúng túng tìm cách biện bạch - Em chỉ thấy anh đừng nên bỏ cuộc vội, có gì em sẽ giúp anh.

RẦM - Lời nói vừa tuôn ra khỏi miệng, thân thể Nhã Đình bị ép vào kệ sách, Giang Tuấn ánh mắt hằn học tức giận, sát khí bao trùm lấy cô

- Lưu Nhã Đình, thật không ngờ đến bây giờ cô vẫn còn gạt tôi, vẫn còn coi tôi là thằng ngốc.

- Giang...Giang Tuấn...- Nhã Đình run lấy bầy, Giang Tuấn đột nhiên quay ngoắt thái độ, cô không biết mình đã làm gì sai

- Đừng nói dối nữa, lý do mà cô muốn vào An Hoa là gì? Đừng bảo là nhớ trường lớp hay muốn đi học cùng tôi. - Giang Tuấn lại siết tay đập mạnh vào giá sách phía sau

Tiếp theo đó anh lấy trong túi quần ra một tấm hình giơ đến ngang tầm mắt với Nhã Đình.

Nhã Đình cứ như kẻ trộm bị chủ nhà bắt quả tang, đôi đồng tử mở to cực độ, sợ hãi không nói nên lời

Sau đó cả người cô cứng lại, rồi không dám nhìn vào mắt anh nữa.

Tấm hình đó đích xác là cô chụp cùng Lâm Hạo và Ân Ân năm Ân Ân lên bốn tuổi, trước khi đốt đi cô đã lén giấu lại một tấm.

- Cái này...anh...anh...

- Muốn hỏi sao tôi có chứ gì?

- Lẽ nào...

- Cái hôm đi siêu thị về cô vào viện Sandy nhờ tôi lấy đồ mang đồ giúp cô, lúc rời đi tôi vô tình làm rơi quyển sách trên bàn và tấm hình rớt ra ngoài. Có lẽ...là ông trời muốn tôi thấy đây.

- Thật ra...em không phải có ý giấu anh, em là có nỗi khổ...- Nhã Đình đưa tay giật mạnh tấm hình về phía mình, mắt lại ngấn lệ

Giang Tuấn nở nụ cười tự giễu bản thân

- Thực chất của việc ủng hộ tôi theo đuổi Phuong Ly chỉ là vì cô thấy hối hận muốn quay lại với tên đó, có sai không?

- Em...em xin lỗi...em xin lỗi...- Nhã Đình cắn chặt răng, lời nói thốt ra khó khăn, nước mắt cũng muốn trào ra ngoài

Chuyện này Giang Tuấn cũng biết rồi, thế có nghĩa là việc cô bịa đặt thân phận anh cũng biết.

Dù biết trước kết quả nhưng chính tai mình nghe thấy điều này trái tim anh đau đến tê liệt, người con gái anh yêu cùng người con gái anh có tình cảm đều đồng loạt khiến anh đau lòng rồi bỏ lại cho anh hai chữ

"Xin lỗi".

Cuộc đời anh ghét nhất là hai chữ này.

Lưu Nhã Đình chẳng những mang mặt nạ gạt anh bấy lâu nay, mà còn lợi dụng anh để đạt được mục đích của mình trong khi anh chưa từng lừa dối hay đối xử tệ với cô ta dù chỉ một lần.

Hay lắm! Rốt cuộc anh đã làm gì sai nhỉ?

Quá tốt với một người, thật lòng thật dạ với một người là sai sao?

- Cô gạt tôi tôi có chịu được nhưng điều khiến tôi không thể tha thứ nhất chính là...sao cô lại độc ác đến như vậy, đến em gái của mình mà cũng bỏ rơi được...

- Giang Tuấn anh nghe em nói...

Nhã Đình dùng hết sức nắm chặt cánh tay của anh nhưng bị anh phũ phàng hất mạnh ra

- Tôi không muốn nghe gì cả. Nghĩ đến việc từ trước đến nay cô luôn bên cạnh chăm sóc cho mẹ tôi nên chuyện quá khứ của cô tôi sẽ nhắm mắt làm ngơ xem như không biết gì, chúng ta từ nay cũng không còn chuyện gì nói với nhau nữa. Nhưng mà...nếu cô dám tổn thương Phương Ly thì cô biết thế nào rồi đấy!

Giang Tuấn giọng lạnh đến cực điểm, nói xong thì nắm tay siết chặt thẳng bước quay lưng rồi đi, tiếng bước chân vang lên từng hồi như còi lòng tê tái.

Kể từ nay anh sẽ không dễ dàng tin tưởng ai đó nữa. Tuyệt đối không bao giờ.

Cho đến khi tiếng cánh cửa bị đóng "rầm", mọi thứ như sụp đổ với Nhã Đình.

Nước mắt cô lăn dài ướt đầm gò má, suy sụp ngồi xuống nền nhà, gương mặt xinh đẹp ướt nhoe thứ chất lỏng trong suốt.

Cô đau lòng khi nhớ lại trước đây Giang Tuấn đã vì mình mà làm bao nhiêu chuyện. Tuy anh không phải người cô yêu nhưng đối với cô anh là một người quan trọng, rất quan trọng...

Khi cô có chuyện anh cũng là người đầu tiên chạy đến, mỗi khi cô gặp rắc rối anh cũng thay cô ra mặt, yêu quý trân trọng cô.

Vậy mà bây giờ...đến anh cũng không cần cô nữa rồi.

Phương Ly em có biết chị ganh tị với em thế nào không, hai người con trai hoàn mỹ nhất trên đời đó bây giờ điều một lòng một dạ hướng về phía em, hết lòng bảo vệ em, ngay cả bé Ân cũng ngày đêm không muốn rời xa em.

Còn chị...chị chẳng có gì cả...

Những người bên cạnh...không một ai là thật lòng với chị...

Cho nên...nếu...chị làm thế...thì em cũng đừng trách chị!

.....

Đêm qua thức khuya quá làm sáng nay dậy trễ, chưa kịp ăn gì lót dạ đã tới trường, giờ ra chơi Phương Ly ôm bụng đói cồn cào xuống căn teen.

- Phương Ly, em lại đẩy ngồi một lát đi! - Nhã Đình ngồi ở một chiếc bàn vắng vắng cô

Phương Ly vui vẻ chạy đến ngồi xuống tức thì, gương mặt tươi cười hơn hờ. Từ lúc chị Nhã Đình đến học ở An Hoa này cả hai chưa có dịp ngồi xuống trò chuyện cùng nhau thế này.

- Mấy bữa nay em có gặp anh Giang Tuấn không?

- Dạ... tui em cũng ít gặp. - Phương Ly ái ngại

- Cũng phải, em có bạn trai rồi mà, chắc phải dành nhiều thời gian bên anh ấy. - Nhã Đình khẽ cười, nhưng là nụ cười mang nhiều hàm ý

- Không phải vậy đâu chị. Nhưng mà, hôm trước hội trường có hơi thiếu lịch sự với chị, chị đừng trách anh ấy, thực ra anh ấy tốt lắm, chỉ tại không biết

thể hiện ra bên ngoài thôi, nhất là với người lạ.

Nhã Đình cười như tự giễu cột bản thân mình, thấy khó thở vô cùng

- À, người lạ. Chị hiểu rồi.

- Em thay mặt anh ấy xin lỗi chị lần nữa nhé!

- Vậy nếu so anh ấy với Giang Tuấn em thấy ai tốt hơn?

- Cả hai đều tốt với em, em thấy mình rất may mắn. - Cô thật không hiểu vì sao chị lại hỏi câu hỏi như thế.

Đúng vậy đấy Phương Ly, em rất may mắn, dường như tất cả những may mắn trên thế gian này đều đổ dồn lên người em.

Vì thế cho nên, em hãy chia sẻ may mắn ấy cho người khác đi, đừng một mình ôm lấy.

- Không có gì, chị chỉ hỏi chơi vậy thôi, em đừng để ý.

Bất chợt có một cô gái đi tới bàn hai người, từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân, dáng vẻ kiêu ngạo, khoanh tay trước ngực, chẳng hề liếc nhìn đến Phương Ly

- Nhã Đình, mình ngồi nhé? - Sandy hỏi xong chưa đợi đồng ý thì đã kéo ghế ngồi

- Giới thiệu với em đây là trợ lý của chị Sandy. - Nhã Đình nói

- Chào chị, em tên là Phương Ly. - Cô gật đầu lịch sự

- Ồ. - Sandy quay mặt đi chỗ khác, ngồi bắt chéo chân

Phương Ly thấy lúng túng nên cũng xin phép đứng dậy

- Thôi em đi mua ít đồ ăn đây, hai chị cứ nói chuyện đi nhé.

- Nhã Đình, sao cậu lại đi nói chuyện với con nhỏ quê mùa này? Mất hết cả thân phận! - Phương Ly vừa quay đi Sandy đã giờ giọng chanh chua

- Cậu đừng nói như vậy, em ấy...

- Cậu bớt nói chuyện với người không cùng đẳng cấp đi, con nhỏ này mình nghe tên rồi, nghèo nhất An Hoa này chẳng ai qua nó. Nghe nói nó làm giúp việc cho người khác rồi ăn cắp đồ của người ta...chưa hết...Hả?

Cùng lúc đó Lâm Hạo từ xa bước đến mọi ánh mắt trong canteen đều đổ dồn về phía anh.

Lúc nào anh xuất hiện cũng như có vầng hào quang bao bọc xung quanh, không ai không chú ý. Sandy cũng không ngoại lệ.

Cô ta nhìn đến ngơ ngẩn cả người rồi hứng khởi quay sang đập vai Nhã Đình, mừng quýnh

- Nhìn xem, Lâm thiếu gia bảo bối của tập đoàn Lâm thị, cháu trai yêu quý của Lâm chủ tịch mà mình từng nói đấy. Người đầu đẹp trai kinh khủng. Mình chỉ cần làm bạn gái anh ấy một ngày mình chết cũng cam lòng.

Nhã Đình bực dọc nhưng vẫn cố kìm chế vì đây là chốn đông người, cô hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh.

Phương Ly từ trong căn teen bê khay đồ ăn ra, bắt gặp Lâm Hạo đang đứng trước mặt, còn dùng ánh mắt dịu dàng mà lúc trước cô cứ ngỡ nằm mơ mới bắt gặp để nhìn cô.

- Đưa đây cho anh.

Anh cầm khay giúp cô, hai người đến ngồi xuống ở một chiếc bàn trống mặc kệ sự soi mói xung quanh.

Nhã Đình ngẩng người nhìn cảnh tượng cách mình không xa.

Cô cắn chặt môi, đau khổ tột cùng.

Sự dịu dàng đó của anh trước kia chỉ dành cho cô, một mình cô mà thôi. Anh còn hứa sẽ không ngồi ăn chung bàn với cô gái nào ngoại trừ cô.

Vậy mà giờ đây...lại còn ở trước mặt cô...

- Gì kì vậy? Sao anh ấy lại ngồi chung với nhỏ đó? - Sandy nghiêng đầu há hốc mồm

- Họ là bạn trai bạn gái, tất nhiên là phải thế! - Nhã Đình cười khỏ trong lòng

- Gì cơ??? Cỡ anh ấy phải quen người như cậu thì mới đúng chứ. Sao lại có thể đi quen hạng thấp kém như vậy? Hay là bị con nhỏ đó bỏ bùa mê rồi!

- Sandy, mình nói đủ rồi đấy! - Nhã Đình không chịu đựng thêm được nữa

Sandy nhả mặt, tại sao Nhã Đình lại vô duyên vô cớ mắng cô chứ. Những lời cô nói có câu nào là không đúng đâu.

Căn teen lại tiếp tục một màn ồn ào của các nữ sinh khi Giang Tuấn từ xa bước vào.

"Bây giờ anh ấy độc thân đúng không?"

"Thế thì mình có cơ hội rồi!"

- Anh Giang Tuấn! Ở đây!

Sandy la to, một tay chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh vì muốn anh lại ngồi chung bàn nào ngờ anh vờ như không nghe thấy bước lướt qua khiến cô ta vừa thẹn vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Chỉ riêng Nhã Đình hiểu rõ, anh đã biết được quá khứ mà cô muốn che giấu

Từ bây giờ về sau, anh sẽ không bao giờ để mắt đến cô nữa chứ đừng nói là ngồi chung bàn.

- Phương Ly anh ngồi nhé.

Giang Tuấn vừa nói nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, sắc mặt cô hơi trắng, mắt lại có quầng thâm, trong lòng anh có chút lo lắng. (thật ra chị thức xem phim đây ạ ^^)

Phương Ly nhìn vào ánh mắt anh, thấy được mắt ấy đã dịu đi nhiều so với lúc trước, trong lòng cô vui lắm. . . vô thức khẽ nở nụ cười.

- Không biết nhìn xung quanh à? Canteen này không thiếu bàn! - Lâm Hạo cực kì khó chịu

Không phải anh không thích thấy cô cười, mà quan trọng là cô cười với ai?

- Bàn rộng mà, chẳng lẽ cậu tiếc một chỗ ngồi, với lại Phương Ly đâu có nói gì, đúng không? - Giang Tuấn quay sang nhìn cô, nụ cười tan ra trong làn gió

- Phương Ly không nói nhưng tôi nói.

- Khi nào cậu mua hết bàn trong canteen thì hãy nói.

- Được, thế thì bây giờ tôi sẽ mua hết!

- "..."

Giang Tuấn thần nhiên nhún vai, liếc mắt về Nhã Đình đang ngồi bàn đằng kia, môi mông khẽ nhếch lên, nụ cười đầy ẩn ý

- Được, thế tôi không ngồi nữa. Nhưng có người ở đây cũng có người rất muốn ngồi cùng hội trưởng chúng ta, còn là "người quen cũ", nhưng có lẽ vì ngại Phương Ly...

- Hả, người quen, mà ngại em, là ai?

Giang Tuấn nhìn biểu hiện ngờ ngạc của cô thì biết mình đoán không sai

Lâm Hạo nắm tay siết chặt, ra là cậu ta đã biết chuyện này. Nhưng như thế thì sao chứ, định đem chuyện đó đe dọa anh à. Còn lâu anh mới sợ.

- Người đó là ai vậy, em có quen không? - Phương Ly thấy tò mò nên muốn hỏi cho đến cùng

Giang Tuấn thông thả từng chữ

- Người đó...đang nhìn em đấy...

- Hả?

_XOẢNG

Không biết vô tình hay cố ý, chiếc ly thủy tinh trên tay Nhã Đình đúng vào giây phút đó rơi xuống đất, cả căn teen đều đổ dồn ánh mắt vào

Chương 115: Điều kiện trao đổi

_RẦM

Lâm Hạo không giữ được bình tĩnh đập bàn cái mạnh đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo tột cùng chăm chăm Giang Tuấn, Giang Tuấn cũng không vừa trừng mắt nhìn lại anh, ánh mắt họ trao nhau rất đáng sợ, như muốn nhảy bổ vào nhau.

Không khí trở nên căng thẳng đến mức cả canteen không ai dám thở mạnh.

- Hai anh đừng vậy mà, nơi này đông người lắm.

Phương Ly đành phải đứng dậy can ngăn, dù cô không hiểu đột nhiên sao cả hai lại kích động như thế.

- Kích động như vậy, xem ra là bị nói trúng tim đen rồi!

Lâm Hạo không nói thêm lời nào trực tiếp kéo tay Phương Ly ra khỏi đó, cứ như không muốn cô ở lại thêm giây phút nào.

- Phương Ly, người bên cạnh ngoài lừa dối em thì chỉ có lừa dối em thôi, đừng tin bất kì lời nào cậu ta nói nữa! - Giang Tuấn hô to phía sau, ý cười trên môi càng đậm

Lâm Hạo dừng chân lại, tức thì quay người nhìn Giang Tuấn, con người đen sẫm, gương mặt tối đến mức không thể tối hơn.

Chân Phương Ly khựng lại đôi chút rồi cũng đi theo anh.

Nói trúng tim đen...

Lừa dối...

Rốt cuộc là thế nào?

- Lưu Nhã Đình, tại sao anh Giang Tuấn lại giận dữ như vậy, rốt cuộc con nhỏ đó là ai? - Sandy không tin được việc từ nãy giờ mình chứng kiến

- Phương Ly chính là cô bé mình kể cậu, bạn gái trước kia của anh Giang Tuấn. - Nhã Đình chán nản nói

- CÁI GÌ???? - Sandy la thất thanh xong lấy tay che miệng lại

- Nhã Đình cậu phải giành cho chắc anh Giang Tuấn, không thì thiếu gia Lâm thị càng tốt, con nhỏ đó vừa quê mùa lại còn trơ tráo đến mức bắt cả hai tay, trước sau gì hai anh cũng bỏ nó thôi.

Rồi Sandy lăm bắm cầu khẩn: "Hy vọng anh mau bỏ nó, mau bỏ nó".

Nhã Đình không nói gì, đưa ly nước ép lên uống liền một hơi rồi đặt mạnh ly xuống bàn.

Vừa rồi hai người họ đều dành ánh mắt và sự quan tâm nhất mực cho Phương Ly, vì em ấy mà nổi nóng với nhau, định đánh nhau...

Vậy còn cô???

Cô đang ngồi ngay đây lại chẳng ai nhìn lấy một cái.

Họ có biết trái tim cô đau thế nào không?

Cô không cam tâm khi mọi chuyện thế này

Nếu như ông trời có thể một lần nữa đem cơ hội trao cho cô, cô nhất định sẽ dùng hết sức để nắm giữ nó.

Chỉ cần một lần thôi...

.....

Lâm Hạo cứ yên lặng suốt cả quãng đường, Phương Ly nhìn phía bàn tay anh đang nắm chặt lấy bàn tay cô, do dự đắn đo hồi lâu rằng có nên mở

miệng.

"Trông anh rất kì lạ, có phải có chuyện gì mà em không biết không?"

Đến một góc nhỏ trong trường, anh thả tay cô ra rồi quay người lại, tiếng lá cây xào xạc trong gió hòa lẫn với giọng nói ảm áp

- Quên hết chuyện vừa rồi đi và tin anh có được không?

- Tất nhiên là em tin anh, nhưng mà...

Nếu như đã tin sao lại có nhưng mà...

- Hình như em có chuyện gì đúng không? - Lâm Hạo nhìn ra

Giọng cô dần run run

- Mấy hôm trước em nằm mơ, thấy anh bảo em hãy thu dọn đồ đạc rời khỏi Lâm gia, anh và cả ngôi nhà này đều không cần em, người anh yêu nhất vẫn là... là...

Hai bàn tay Phương Ly bắt giác co chặt lại

- Nó thật lắm, đến nỗi khi tỉnh dậy em phát hiện gương mặt toàn là nước mắt...

- Anh thề trên sinh mạng của mình, sẽ mãi yêu thương bảo vệ em... không bao giờ để em rời xa anh.

Nói rồi.

Một tay chậm rãi vươn tay luồn vào mái tóc đen suôn mượt của cô, tay còn lại ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình.

Anh dịu dàng đặt nụ hôn vào giữa trán cô, mong rằng nụ hôn đó sẽ xoa dịu những bất an, khiến những cơn ác mộng không còn quấy nhiễu cô nữa...

Đây không phải là nụ hôn đầu tiên, cũng không phải một nụ hôn nồng nhiệt, nhưng nó lại khiến trái tim Phương Ly thôn thức loạn nhịp.

Có lẽ là vì những lời vừa rồi của anh.

Nắng vàng rực chiếu quanh hai người, anh càng ôm chặt lấy cô hơn.

Anh không biết Giang Tuấn đó lại đang tính toán điều gì, nhưng anh giấu cô chuyện đó chỉ vì muốn tốt cho cô, nhìn thấy cô vui vẻ chính là tốt nhất.

Hồi lâu, Lâm Hạo từ từ buông cô ra, cụng nhẹ trán lên trán cô

- Thế nào, đã thấy đỡ hơn chưa?

- Ừm - Hai má cô đỏ rực như ráng chiều

- Thế tối nay chúng ta đi xem phim nhé! Xem thứ gì mà em thích...

- Không phải anh không xem được mấy thể loại tình cảm sao, đừng ép bản thân mình quá.

- Không sao, em thích thì anh cũng thích. - Anh chỉ muốn cô vui vẻ để không còn gặp ác mộng

- Là anh nói đó, em đi đặt vé, anh mà nuốt lời thì em sẽ không nhìn mặt anh nữa đâu.

- Được.

Trong một góc vắng cách đó không xa.

Ánh mắt người con trai âm u sắc lạnh.

Trên môi anh vẫn giữ nụ cười ma quái nhưng rõ ràng ai cũng biết phía sau nụ cười ấy là một ngọn lửa căm giận đang bùng cháy rạo rực.

Không thể chịu đựng nổi việc người con trai khác hôn cô trước mắt mình, huống chi còn là hắn...

.....

- Bạn Phương Ly, trưa hôm nay nhà mình có việc mình phải về gấp, bạn có thể trực nhật giúp mình được không? Hôm sau mình sẽ bù lại cho bạn! - Giờ ra chơi, Đồng Tuệ, một người bạn chung lớp xin

- À...

Trong khi cô chưa kịp trả lời thì bạn ấy đã cắt ngang

- Hay là bạn hẹn hò với hội trưởng? Hai bạn đấy, ở chung nhà sáng tối đều bên nhau có khác gì vợ chồng đâu, không gặp một lúc có sao đâu?

Phuong Ly câm nín, mặt đỏ như muốn phun ra lửa. Cứ thế này thì danh dự của cô phải làm sao?

Thôi thì ai cũng có lúc bận việc của riêng mình, giúp bạn ấy vậy.

Dường như có gì đó không ổn kể từ khi cô bước lên ghế...khi cô đang với tay hết sức để lau chiếc ô cửa kính cuối cùng thì chiếc ghế “đột nhiên” lắc lư và rồi..

- RẮC...

Chân ghế gãy làm đôi

- À...

Trong thời khắc Phuong Ly tưởng chừng như mình sẽ "không xong" thì có một vòng tay đang ra đỡ lấy cô.

Gương mặt Phuong Ly trắng bệch, đôi mắt mở to

- Anh...sao anh...lại ở đây?

Người con trai không nói gì, mặt lạnh lùng không biểu cảm rồi bế xốc cô lên

- Anh...- Cô dùng sức đẩy anh ra

- Em cứ la đi để người khác chạy vào và nhìn thấy, còn chống lại anh thì em không đủ sức đâu. - Giang Tuấn đã đi trước một bước so với ý định của cô

Anh cẩn thận đặt cô xuống một chiếc ghế dài trong lớp rồi nhìn cô ánh mắt thâm sâu khó đoán, chân mày nhíu chặt

- Con người em nhược điểm lớn nhất là quá lương thiện, bị người khác lừa gạt mà không hay biết và cũng không bao giờ đề phòng.

- Em biết anh có ý gì, bạn học khi này thì không nói, nhưng Lâm Hạo sẽ không gạt em, em tin anh ấy. - Ngữ khí của cô lạnh băng, rõ ràng là đang giữ khoảng cách với anh, nói xong thì đứng dậy rời khỏi.

- Khoan đã, em cứ như vậy mà đi sao? Không muốn lấy lại nhẫn cho bạn trai em à?

Đôi chân cô như dính chặt với đất, không khỏi hoảng hốt quay lại nhìn anh.

- Không phải Lăng Thiệu Dương đã kể đã kể cho em nghe hết rồi sao? Và em cũng chọn tin hắn, vậy thì lẽ nào không muốn lấy lại vật đó à? - Giọng nói của anh thật vô tình

- Làm sao...anh biết được chuyện đó? - Đầu óc cô mịt mờ

- Không quan trọng, quan trọng là anh có thể lấy lại nó từ tay mẹ của anh. Giờ đây đối với bà, đó chỉ là một món trang sức nhỏ trong vô vàn những thứ ba anh tặng thôi.

- Thật...thật sao? - Một thứ ánh sáng đẹp lung linh như đang vờn trước mặt cô

- Nhưng mà...anh có điều kiện...

- Cầu xin anh...chiếc nhẫn đó đối với Lâm Hạo rất quan trọng, bất luận là điều kiện gì em cũng đều chấp nhận.

- Bất luận điều kiện gì...- Giang Tuấn cố ý nhắc lại lời cô

Phuong Ly chợt nhận ra mình đã mắc lỗi, nhanh chóng sửa lại

- Chỉ cần anh không yêu cầu em nói lời chia tay hay làm gì đó khiến anh ấy đau khổ thì..

Lâm Hạo đã đáng thương lắm rồi. Kể từ buổi tối hôm ấy, cô từng thề với lòng, sẽ mãi mãi không bao giờ chia xa hay làm anh tổn thương thêm lần nào nữa.

Giang Tuấn lạnh lùng cười, tiến gần lại phía cô, cả người anh toát lên sự mờ ám

- Rốt cuộc...điều kiện là gì? - Phuong Ly bất an từng bước lùi lại đến khi lưng chạm phải bức tường lại lẻo phía sau

Anh đưa ngón tay ra nâng cằm cô lên, buộc gương mặt cô hướng về phía anh.

Giống như phản xạ tự nhiên hình thành, cô như mọi lần dùng hết sức quay phắt mặt đi, thoát khỏi tay anh.

- Cả hai việc trên không làm, rồi đến thế này cũng không làm được vậy mà muốn anh chống đối lại mẹ anh sao? - Ngừng giây lát Giang Tuấn nói tiếp - Cho dù chiếc nhẫn đó giờ đây không mấy giá trị với bà thì bà cũng sẽ không bao giờ trả lại cho bạn trai em đâu, vì bà ghét hẳn. Trừ phi... là anh lên tiếng...

- Anh có chắc chắn mình làm được không?

- Em nói xem... - Ngữ điệu của anh như khẳng định hoàn toàn

- Vậy... chỉ cần một nụ hôn là được phải không? Anh sẽ không nuốt lời? - Về trước cô nói rất nhỏ khiến anh chỉ anh chỉ nghe được về sau

- Anh trước giờ... chưa từng nuốt lời với em...

- Vậy được, xem như chúng ta thỏa thuận.

Vì chiều cao chênh lệch nên Phương Ly kiễng chân lên hướng môi mình về phía đôi môi anh, từng chút, từng chút thật chậm rãi.

Cô cố gắng kìm chế, cả người run lên từng đợt nhưng mỗi lần như thế lại bị đè nén lại để Giang Tuấn không phát hiện ra... trong đôi mắt nhắm chặt lại là những lời tuyệt vọng đêm hôm ấy Lâm Hạo đã nói.

Mẹ anh đã không còn, chiếc nhẫn ấy là di vật quý giá bà để lại, vậy thì cô hy sinh một chút để lấy lại nó thì cũng đáng mà.

Nếu có thể đem nó về, anh nhất định sẽ hạnh phúc lắm...

Ánh mắt của Giang Tuấn dán chặt không rời vào mỗi biểu hiện của cô.

Tại sao, tại sao khi hôn cô, cô lặng yên đón nhận, e thẹn nép sát người vào lồng ngực hẳn, cứ như là cả thế gian này cô chỉ cần một mình hẳn che chở.

Khi ấy hai gò cô má ửng hồng, đôi môi giãn ra thành nụ cười như đóa hoa anh đào nở rộ.

Dáng vẻ đó đẹp đến rung động lòng người, khiến bất kì người con trai nào nhìn thấy cũng muốn hóa thành ác quỷ để giam giữ cô ở bên cạnh mình mãi mãi.

Còn giờ đây, dáng vẻ cô khi chấp nhận hôn anh lại hoàn toàn trái ngược.

Là sợ hãi, là tuyệt vọng, là một con ác mộng, như thể anh như con thú dữ có thể ăn thịt cô bất kì lúc nào.

Anh đáng sợ như vậy sao?

Đúng...

Anh rất đáng sợ...

Vì quá yêu cô

Cũng vì ghen tị với hẳn

Anh biết nụ hôn này vốn không thuộc về anh

Nhưng anh lại dùng điều kiện để đoạt lấy nó...

Và tương lai...

Có thể anh sẽ còn làm điều đáng sợ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nổi giận

Thật ra lúc đầu anh chỉ muốn giả vờ hôn cô để xem cô có thể vì hắn ta mà hy sinh đến đâu.

Kết quả, cô vứt bỏ cả thể diện và tự trọng của một đứa con gái, chủ động làm hành động này để mà khẩn cầu anh. Phương Ly trước đây vốn không có thứ can đảm như vậy.

Cô thay đổi rồi!

Lại là vì hắn...

Đầu óc Giang Tuấn bỗng chốc chỉ còn là khoảng không trống rỗng khi phát hiện đôi môi của cô lúc này đã rất gần, rất gần anh, tỏa ra hơi thở ấm áp khiến trái tim anh thổn thức.

Cô là người con gái đầu tiên và duy nhất khiến anh có cảm giác này.

Anh còn biết rõ, cảm xúc hiện tại làm anh không muốn dừng lại.

Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa là anh có thể chạm vào đôi môi đó, chiếm giữ lấy nó.

Nhưng...

Một hồi nhạc chuông điện thoại đột ngột vang lên, giống hệt cái đêm lễ hội.

Phương Ly kinh ngạc mở to mắt, lật đặt lấy điện thoại ra xem cái tên được hiển thị

Nhìn biểu hiện trên gương mặt cô, anh cũng biết được đó là ai.

Lại là hắn.

Cướp cô đi, bây giờ còn phá hoại giây phút của cô và anh...

Tuyệt đối không thể tha thứ

- Em cứ nghe đi và nhớ đừng nói là đang ở cùng anh, nếu không bạn trai em sẽ nổi điên thật đấy. - Đột nhiên một ý tưởng xuất hiện, khóe miệng Giang Tuấn nhếch lên ẩn chứa một ý cười

Phương Ly nhìn anh bằng ánh mắt không dám tin. Sao tự dưng, anh lại nói ra những lời lẽ tốt đẹp như thế!

- [Alo.]

- [Em đang ở đâu vậy? Sao trưa rồi còn không chịu về?] - Lâm Hạo hỏi

- [Em...em đang trực nhật ở lớp...]

- [Một mình à?]

- [Phải...phải, chỉ có mình em thôi.]

- [Nhưng tuần rồi em đã trực rồi mà?]

- [Em...trực thay cho một bạn trong lớp.]

- [Em không khỏe à? Sao giọng nói cứ ngập ngừng vậy?]

- [Đâu có, em vẫn rất khỏe...Á...]

Người trước mặt không đợi thêm được nữa, một tay ôm lấy eo cô kéo lại sát người mình. Chẳng cần tốn quá nhiều sức lực cô đã nằm gọn trong vòng tay anh.

Rồi bàn tay anh đưa lên vuốt ve mấy cọng tóc mai rồi chuyển sang vuốt tóc mềm mượt.

Phương Ly sờ người giãy lắt rồi cũng hiểu ra.

Giang Tuấn này, từ đầu đã rắp tâm muốn trêu chọc cô nên bày mưu tính kế rất kỹ, cố tình để cô trả lời với Lâm Hạo rằng cô đang ở một giờ rồi lại giờ trò...

- [Phương Ly, có chuyện gì vậy?]
- [Không, chỉ là có con chuột chạy qua nên em sợ quá la lên.] - Cô cố giữ cho mình bình tĩnh, hít ra, thở vào, giọng cô lại trở về dịu dàng như mọi khi.
- [Chuột?]
- Phải, tí nữa em sẽ về ngay, mà, anh đừng quên cuộc hẹn tối nay của chúng ta đấy.
- [Được, thế nhớ về sớm, anh có cái này cho em...]
- [Được, xong việc em sẽ về!]

_CUP

- Em diễn kịch khá hơn anh nghĩ nhiều, tương lai nhất định có thể trở thành diễn viên giỏi đấy!
  - Cảm ơn lời khen của anh nhưng tôi không dám nhận. Mau buông ra! - Cô vùng vẫy, giận dữ như muốn hét lên, còn đôi mắt sưng hờ
  - Không buông thì em có thể làm gì được anh? - Giang Tuấn tỏ ý như thách thức cô
  - Anh đúng là đồ xấu xa, vô si mà! - Phương Ly mắng
  - Có câu con trai không xấu con gái không yêu, có phải em đang ngầm thừa nhận rằng em yêu anh không? - Ai đó có ý hiểu sai, nở nụ cười đắc chí
  - Anh...chờ đấy, tôi sẽ đem hình anh in ra dán khắp nơi rồi đề hai chữ biến thái lên đó!
  - Được, thế anh sẽ chờ!
  - Á, trưa nay tôi chưa ăn gì cả, anh ôm chặt như vậy làm tôi khó chịu quá! - Cô đành dùng tới cách tối cổ nhất
- Vậy mà lại có hiệu quả, tức thì vòng tay được nói lỏng ra. Xem ra tài đóng kịch của cô được nâng lên tầm cao mới rồi.
- Anh biết cô giả vờ nhưng lại chọn cách giả vờ tưởng đó là thật.
- Cô ngốc thật, nhưng anh lại bị chính sự ngốc nghếch đó của cô chinh phục.
- Được rồi, anh hôn nhanh đi, hoàn thành điều kiện để tôi còn về...- Trong đáy mắt cô rực sáng hai ngọn lửa của sự quyết tâm không ngại hy sinh
  - Anh đổi ý rồi, điều kiện đó anh không cần nữa!
  - Vậy rốt cuộc anh muốn gì? Hay là không muốn giao ra chiếc nhẫn đó nữa? - Cô thấy sợ hãi, có phải những lời vừa rồi đã chọc giận đến anh không
  - Nếu muốn có chiếc nhẫn đó, vậy thì em thề đi, chuyện buổi trưa hôm nay giữa chúng ta, những lời chúng ta nói với nhau, điều kiện trao đổi, tất tần tật đều không được nói lại cho bạn trai của em biết.
  - Có thật đó là điều kiện của anh không? - Phương Ly thất thần tưởng mình nghe nhầm
  - Đúng, anh thề đó là thật. Anh cũng muốn em đứng đây lập lời thề, rồi thì chẳng bao lâu nữa anh sẽ giao chiếc nhẫn đó đến tay em. Mau lên đi! - Ý cười trên mặt Giang Tuấn không hề thay đổi
  - Được, vậy tôi xin thề, nếu như tôi nói với anh ấy chuyện trưa hôm nay của chúng ta cho Lâm Hạo thì...thì...tôi sẽ trở nên xấu xí...- Cô quýnh quýnh vì sợ anh đổi ý
  - Thế em nghĩ mình xinh đẹp lắm sao? - Giang Tuấn như băng quơ nói
  - Anh...- Cô nghiêng chặt răng, từ nhỏ đến lớn chưa ai chê cô xấu nhé
  - Thế anh muốn tôi thề cái gì? - Cô nhận ra anh đã có chủ ý
  - Thề là...nếu như em nói ra thì Lâm Hạo đó cả đời sẽ không được hạnh phúc.
  - Anh...muốn gì nhắm vào tôi thì được rồi! - Cô nổi giận đến bàn tay siết chặt lại
  - Anh cho em cơ hội cuối cùng, nếu em không thề thì sau này đừng nhắc đến chuyện chiếc nhẫn nữa.
  - Được, tôi thề, nếu như tôi đem truyện trưa nay nói ra thì Lâm Hạo cả đời sẽ không được hạnh phúc, như thế anh đã hài lòng chưa?
- Lại nụ người nhếch mép đáng ghét đó, cô không biết Giang Tuấn tính toán chuyện gì, nhưng dù thế nào cô cũng sẽ giữ đúng lời thề của mình...

.....

Trở về nhà, cô hoảng hốt khi phát hiện căn biệt thự rộng lớn lại trống vắng không một bóng người.

Gọi cho Lâm Hạo nhưng anh lại không bắt máy, chắc anh ra ngoài có việc, Phương Ly đành gọi cho chị Gia Mỹ thì được thông báo cả gia đình chủ tớ trên dưới rủ nhau đi du lịch và chưa ra hai người "ai cũng biết được là ai".

Phải rồi, mấy hôm trước chị có hỏi thì cô bảo bị trùng lịch thi học kì, và Lâm Hạo cũng thế.

Rồi họ cứ thế này mà đi sao?

Mà khoan đã, thế có nghĩa là mấy ngày này...trong nhà chỉ có...

.....

Buổi tối, ánh trăng dịu dàng tỏa sáng khoảng không, Phương Ly mỉm cười hài lòng khi hoàn tất bàn ăn khá thịnh soạn. Cô lấy lòng bàn ụp lại sau đó ra sofa chờ.

Lâm Hạo đi đâu được nhỉ, điện thoại cũng không gọi được, liệu anh còn nhớ hôm nay có hẹn cô đi xem phim không?

Ngồi một lúc phát hiện bóng dáng mình mong ngóng cũng xuất hiện.

Cô phóng như bay đến chỗ anh với nụ cười ấm áp dịu dàng như thể một người vợ vui mừng khi thấy chồng đi làm về

- Anh đói chưa, mau vào ăn cơm đi, em nấu toàn món anh thích ăn, xong rồi chúng ta đi xem phim

Lâm Hạo không đáp, người sắt lạnh hướng thẳng vào cô, rồi lấy ra trong túi áo chiếc điện thoại đi động

Chỉ bằng một cú chạm nhẹ, đoạn video hiện lên trước con mắt hoảng hốt đến kinh hãi của cô.

Là ai đã quay nó?

Lẽ nào...

- Em nói cho anh biết đi, đoạn video này có phải thật không?

- Em...anh nhất định phải tin tưởng em! - Cô cắt ngang lời anh, giọng nói vững chãi như không gì có thể đánh gục

- Anh trước giờ rất tin tưởng em, vậy mà em lại cùng người con trai khác làm chuyện mập mờ sau lưng anh.

- Không...không phải...không phải vậy đâu! - Phương Ly không ngừng lắc đầu

Đoạn video đó được quay rất khéo, chỉ lấy đúng đoạn cô nhướng người lên chuẩn bị hôn Giang Tuấn, cắt đi hết phần âm thanh, thậm chí lúc sau còn đổi góc quay còn làm người xem tưởng như cô thật sự hôn anh ấy.

- Trưa nay lúc anh gọi, em đang ở cùng với cậu ta ta đúng không? - Lâm Hạo chất vấn cô

Kẻ quay lại đoạn video không biết vô tình hay cố ý lại quay luôn cả chiếc đồng hồ gắn trên tường, thời gian đó, cũng là lúc anh gọi điện thoại cho cô...

Thảo nào giọng cô khi đó lại khác lạ như vậy

Đoạn video này cũng gửi cho người có chuyên môn xem thử, nó là thật, hoàn toàn là thật, không phải qua cắt gép hay chỉnh sửa.

Nhưng anh vẫn muốn nghe cô nói...

Chỉ cần cô nói không phải, anh sẽ xem như không có chuyện đó xảy ra...

Anh không phải kẻ vô lý, anh đã cho cô cơ hội nói lời giải thích.

Nhưng kết quả...

- Em không thể nói...Em chỉ muốn hỏi anh có tin em không?

Nếu như cô ngay thẳng, vậy tại sao ngay cả một câu giải thích cũng không nói ra được!

- Không nói được, vậy em muốn anh tin em như thế nào đây?

Phuong Ly muốn, rất muốn nói, nhưng lời thề đó, cô không thể phá vỡ.

Cô muốn anh hạnh phúc, muốn dùng tình yêu của mình sưởi ấm anh, ngay cả đem hết hạnh phúc cả cuộc đời cô trao cho anh cũng được.

Khi chứng kiến cảnh tượng cô tiến sát lại, hai mắt nhắm chặt, chậm rãi trao nụ hôn cho cậu ta, thời khắc đó, cả người anh lạnh buốt, lồng ngực anh như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, đau đớn đến nghẹt thở.

Hôm ấy trên sân thượng là vì cậu ta cưỡng hôn cô nên anh không có loại cảm giác này, chỉ có sự tức giận.

Nhưng hôm nay...

Rốt cuộc cô cũng cho anh biết thế nào là phản bội.

- Anh hỏi em lần nữa, tại sao em lại gạt anh đi với cậu ta và chuyện trong đoạn video là thế nào? - Bàn tay Lâm Hạo siết chặt, cố gắng kiềm chế ngọn lửa đang bùng cháy trong người.

- Em chỉ có thể nói, em không phản bội anh... anh nhất định phải tin em. - Phuong Ly nói như không còn sức lực, cô thử cứu vãn lần cuối cùng

- Vậy thì thế nào mới là phản bội. Em luôn lo sợ anh vẫn còn luyến tiếc cô gái đó, trong khi, em mới là kẻ luyến tiếc...

Hóa ra, anh nghĩ cô là loại người như vậy...

- Em mệt lắm, hôm nay không thể đi xem phim được, em đi ngủ trước đây!

Thời khắc cô lướt ngang, anh liền nhanh chóng nắm lấy cô, kéo cả người cô về phía mình, đôi tay gặt gao ôm lấy cả cơ thể cô.

Môi anh đặt trên môi cô, không như những lần trước, nụ hôn thật dài, thật sâu không hề chứa đựng sự dịu dàng, chỉ có sự mãnh liệt đến ngộp thở.

Bờ môi anh nóng hừng hực, bờ môi cô mềm mại ngọt ngào, chúng miết chặt vào nhau không một kẽ hở.

Anh hôn cô như thể muốn xóa sổ hoàn toàn nụ hôn lúc trưa, mà không hề biết rằng nó vốn không tồn tại.

Phuong Ly sau giây phút hoảng loạn liền không còn có khả năng tự chủ nữa.

Cô nhắm nghiền đôi mắt như thể rơi vào một thế giới không ai xâm phạm được, bờ môi cũng lạnh cứng lại.

Thấy bộ dạng buông xuôi như người đã chết của cô, lại nhớ đến hình ảnh trong đoạn video đó, Lâm Hạo cho rằng cô không còn tình cảm với mình nữa.

Con giận làm anh mất hết lí trí

Anh nín thở

Sau đó... hôn mạnh hơn.

Giống như muốn cô mãi ghi nhớ nụ hôn này.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài từ gương mặt cô xuống khóe môi, vị mặn đó khiến anh sực tỉnh mà buông mạnh cô ra.

Môi Phuong Ly mím chặt, tròng mắt đỏ hoe

Ánh mắt đó...

Nhìn trừng trừng vào anh

Tràn ngập sự tuyệt vọng

- Em luôn tin anh, cho dù trên thế gian này đều bảo em đừng tin anh thì cũng vẫn tin anh, tại sao... anh lại không thể tin em một lần rồi còn làm thế này với em

- Anh...

- Tiếp theo thế nào đây? Muốn tiếp tục trừng phạt em hay là chia tay...? - Trái tim cô nghẹn đắng, chua xót vô cùng

Lâm Hạo giật mình.

Không, không phải, cả hai đều không phải!

Cảm giác hối hận trào lên, anh đưa tay vuốt nhẹ trên bờ môi sưng đỏ của cô, nhưng lại khiến cô hiểu lầm là anh muốn giày vò cô thêm nữa nên đã dùng

hết sức còn lại mà đẩy anh ra rồi hét lên

- Em không muốn thấy anh nữa, đây là nhà của anh nên em sẽ đi, nếu hôm nay anh rời khỏi đây mà đi tìm em thì sau này em sẽ biến mất trước mặt anh mãi mãi.

Hai tấm vé xem phim bị cô xé ra từng mảnh rơi rải rác xuống sàn nhà...

Cũng giống như trái tim của cô vậy...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Ngay từ đầu đã sai

Lâm Hạo đứng bất động nhìn bóng cô khuất sau cánh cửa lớn của căn biệt thự mà lòng quặn đau, muốn cất tiếng nói nhưng lại không thành lời.

Hành động vừa rồi, anh không có ý.

Và anh cũng không muốn nghi ngờ cô

Nhưng mới chỉ mấy ngày trước, rõ ràng cô đã đồng ý với anh là không gặp hần nữa, ngộ nhờ chạm mặt hần thì không nói chuyện với hần, nếu tình huống bắt buộc phải nói chuyện cũng sẽ không đứng quá gần nhau.

Vậy mà hôm nay...

Cô lại để anh nhìn thấy cảnh tượng cô chủ động hôn hần.

Khiến trái tim anh tan nát

Không một lý do

Không một lời giải thích

Rõ ràng là cô đã sai

Nhưng tại sao anh lại thấy bản thân như kẻ đang mang tội lỗi đây mình.

.....

Gạt đi những giọt nước mắt trên mặt, Phuong Ly lao ra đường bắt một chiếc taxi rồi dừng lại ở một công viên nhỏ.

Từng cơn gió lạnh run người thổi qua, chiếc váy trên người cô bay phấp phới giữa màn đêm.

Thả mình xuống chiếc ghế đá gần đó, Phuong Ly cắn môi ngăn tiếng khóc nhưng kết quả vẫn không nhẫn nhịn được mà bật thành tiếng nấc đầy thê lương.

Cố ý ăn mặc đẹp thế này để cùng anh đi xem phim, từ chiều đã cất công chuẩn bị cố gắng nấu một bữa cơm tối thịnh soạn để anh được ngon miệng.

Vậy mà...thứ cô nhận lại là thế này sao?

Nỗi đau cùng sự cô đơn đến tuyệt vọng!

Có tiếng bước chân đi tới, cách cô một đoạn rất gần thì dừng lại.

Trong đêm đen, khuôn mặt người con trai đẹp và kiêu ngạo đến rung động lòng người, chỉ tiếc cô không hề muốn ngẩng đầu nhìn anh ta chút nào.

Giang Tuấn chỉ muốn cô thức tỉnh trước khi quá muộn, nhưng nhìn thấy cô đau khổ tim anh còn đau gấp ngàn lần cô.

Anh làm thế đến rốt cuộc là đúng hay sai?

- Con gái khi yêu chính là như vậy, luôn cho rằng bản thân mình tin tưởng, hy sinh vì đối phương bao nhiêu thì đối phương cũng sẽ giống như thế.

Anh một chút cũng không muốn dùng những lời tàn nhẫn để chế nhạo cô như lúc này, nhưng không hiểu sao lời thốt ra khỏi miệng lại thế...

- Đoạn video đó là anh quay có đúng không? - Cô như không nghe gì, ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt dường như không chứa đựng một tia cảm xúc

Giang Tuấn giờ phút này mới thấy dấu vết trên đôi môi sưng đỏ của cô thì liền đoán biết được chuyện vừa xảy ra.

- Trong lòng em lúc này chắc anh là kẻ rất đáng sợ, nhưng anh muốn cho em biết, bạn trai của em mới chính là kẻ đáng sợ nhất. - Anh siết chặt tay, con thím nộ hừng hực trong lòng ngực.

- Tôi chỉ muốn hỏi, là anh người đã quay và gửi đoạn video đó cho anh ấy đúng không? - Cô kiên quyết

- Anh chỉ muốn cho em thấy bộ mặt thật sự của hắn, cái gì là lời hứa vĩnh viễn bảo vệ em, tất cả chỉ là giả dối! - Giang Tuấn nói như muốn hét lên

- Không có tác dụng gì đâu!

- Em nói gì? - Giang Tuấn rõ ràng nghe thấy, nhưng vẫn cố hỏi lại

- Tôi nói anh có làm gì cũng vô ích thôi. Trừ phi anh ấy bỏ rơi tôi bằng cách tàn nhẫn nhất, còn nếu không, tôi sẽ không bao giờ rời xa anh ấy.

Câu nói của cô giống như khẳng định, dù hắn đã làm cô đau khổ đến mức thành ra bộ dạng này thì rồi cô cũng sẽ quay lại ngôi nhà đó, về bên hắn.

Có khi... chỉ là một lát nữa cũng nên.

Không sao, thứ anh không thiếu nhất chính là quyết tâm.

Trước kia để mất cô chính là điều anh ân hận nhất, hiện tại anh sẽ không tiếc mọi cách để mang cô quay lại bên anh.

- Thật tình, em làm cho anh có cảm giác anh chính là kẻ thứ ba phá hoại một tình yêu trong sáng mãnh liệt. - Giang Tuấn bật cười, nụ cười pha lẫn đắng cay.

- Chẳng lẽ không phải? - Cô liếc mắt trừng trừng hỏi lại anh

Không phải, tất nhiên không phải, chính hắn mới là kẻ phá hoại tình cảm giữa chúng ta.

- Được! - Giang Tuấn gằn từng chữ một - Đã làm người xấu thì phải làm đến cùng.

Chưa kịp cho Phương Ly tiêu hóa xong câu nói đó thì Giang Tuấn liền nhanh chóng sai bước dài túm cô lại, bế xốc cô lên tiến vào chiếc xe đậu cách đó không xa

- Anh làm cái gì vậy? Anh định bắt cóc tôi đi đâu?

- Anh sẽ sắp xếp cho em một chỗ ở mới, trong bốn ngày này không được phép quay về đó! - Giang Tuấn nói như đang ra lệnh cho cô

- Ai cần anh sắp xếp, tôi đâu phải là không có nhà! - Cô đánh mặt nhìn anh

- Nhà đó là của em à?

Giang Tuấn hỏi vặn lại một câu làm cô cứng họng. Anh lại tiếp tục

- Trai gái mới lớn, trừ ruột thịt ra thì chưa chính thức cưới hỏi đã ở chung một nhà là không nên rồi, huống chi chỉ có hai người.

- Anh đang tưởng tượng ra chuyện gì thế? - Dạ dày của cô muốn trào ngược

Mà khoan đã

4 ngày, chỉ có hai người...

Đừng có bảo là, Giang Tuấn biết chuyện cả nhà họ Lâm kéo nhau đi du lịch nhé!

Làm sao có thể...

- Không cần nghĩ nữa...bất kể Lâm gia có biến động gì anh cũng biết!

- Có phải...có phải là Ân Ân, anh dụ dỗ con bé nói ra có đúng không?

Cô chỉ tay về phía anh, thấy anh im lặng thì biết chắc mình đã đúng

- Đừng bảo là...anh dựng nên hẳn một cái kịch bản, đem tôi xoay vòng vòng, khiến chúng tôi cãi nhau...tất cả, tất cả chỉ là vì không muốn tôi cùng anh ấy ở chung một nhà khi chỉ có hai người nhé!

- Em càng lúc càng thông minh hơn rồi đây!
- Anh, trong mắt anh tôi là loại con gái như vậy sao?
- Không phải anh không tin em, mà là anh không tin hần!
- Anh ấy không phải loại con trai như vậy! - Phương Ly lớn tiếng như thể người bị vu oan chính là cô rồi mặt cô lại đỏ bừng bừng không hiểu vì sao
- Cuộc đời em rốt cuộc đã tiếp xúc qua bao nhiêu người con trai mà cho rằng mình hiểu con trai? Anh đoán chưa quá 10 người.

Phương Ly vỗ vỗ ngực, xoa dịu để mình không tức giận, nhưng rốt cuộc không nhịn được nữa

- Cứ cho là vậy đi, nhưng trong chưa đến mười người tôi gặp đó thì người xấu nhất, thiếu đứng đắn nhất chính là anh!
- Nói người khác mà không biết nhìn lại, bạn trai em nếu như là người đứng đắn thì sao tối nào cũng mò qua phòng em còn nằm chung một giường với em?

Phương Ly tức muốn xị khói.

Lại là Ân Ân, con bé có tố chất làm gián điệp nằm vùng lắm đấy.

- Anh ấy chỉ giúp tôi kể chuyện cho Ân Ân nghe thôi.
- Cả cái căn biệt thự to đùng, muốn kể chuyện có cần phải chọn cái nơi mờ ám nhất không? Rõ ràng là có tính toán.
- Đừng có suy bụng ta ra bụng người.
- Anh chỉ vì sự an toàn của em thôi!
- Đi với anh mới chính là không an toàn nhất đấy!
- Đi ngủ nhớ khóa cửa cho kỹ vào.
- Cái đó không cần anh phải dạy!
- Dù là mùa hè nhưng trong nhà nhớ mặc đồ "ấm" một chút, đi chơi cũng vậy.
- Tôi nói anh đủ rồi đấy !!!

Mấy hồi chuông điện thoại vang lên cắt đứt cuộc tranh cãi vô nghĩa

- [Đại tẩu, chị và đại ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?]

Gọi cô là đại tẩu, thì còn ai khác ngoài...

- Nhảm số rồi, tôi không biết đại ca các người là ai cả...

Phương Ly lạnh lùng, toan định cúp máy nhưng lại ấn nhầm nút loa ngoài, đầu giây bên kia vẫn vang tới âm thanh rất to

- [Chị đừng vậy mà, đại ca xảy ra chuyện rồi, anh ấy tự dưng ngẫu hứng gọi tụi em ra đi đánh nhau với người ta, anh ấy bị thương nặng lắm, nhưng không chịu đi bệnh viện mà cứ đòi quay về nhà đợi chị trở về...xxxx]

Tại cô ừ đi, những lời phía sau đó, không còn nghe ra nữa...

Bị thương...

Về nhà...

Đợi cô trở về...

Tại sao anh lại ngốc như vậy chứ?

- Dừng xe, tôi không muốn đi nữa, tôi muốn trở về nhà! - Nước mắt cô chưa kịp khô giờ lại tiếp tục tuôn ra, căng thẳng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang kẻ sát bên mình
- Em không được đi, ngồi lại cho anh.

Tay anh choàng lên trước định ôm chặt giữ cô lại thì cô đã há miệng, cắn mạnh xuống cánh tay đó.

Mùi máu sộc vào miệng như khiến cô giật mình kinh hãi

- Xin lỗi. . .tôi. . .không phải cố ý, không phải cố ý làm đau anh.

Đôi mắt cô long lanh ướt đầm, mồ hôi làm mấy sợi tóc mai bết vào hai bên thái dương, giọng nói ần nấn áy náy sao mà làm anh thích nghe như thế

Giang Tuấn không một chút giận dữ, vén tóc cho cô, đặt hai tay lên vai cô rồi buộc cô phải nhìn mình.

Máu từ vết thương nhỏ xuống chiếc váy cô đang mặc, từng giọt, từng giọt, chúng cũng đang cào xé trái tim cả cô và anh.

Cô giống như liều thuốc độc, dầu biết dính vào sẽ phải chịu đau đớn tận xương tủy nhưng anh không buông được cô, không buông được.

- Hắn ta có rất nhiều đàn em, bị thương cũng không đến lượt em phải lo. Mà có khi hắn ta chỉ dựng nên chuyện này cũng nên. Em. . .đừng đi, có được không?

Anh đang xin cô. . .

Hóa ra, con người dù ngạo mạn đến đâu cũng có lúc yếu mềm.

Đừng trách cô tàn nhẫn, cô chỉ làm theo trái tim mình.

Nhưng vì sao trong lòng cô lại đau thế này, lại khó chịu thế này

- Xin lỗi vì đã cắn anh, nhưng anh nhớ đến bệnh viện khám thật kỹ. Tôi phải đi, vì anh ấy cần tôi.

- Hắn ta cần em, thế còn anh, tại sao em lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến hắn ta. . .?

- Nếu như anh còn ép buộc tôi, tôi sẽ nhảy xuống xe.

Chỉ một câu nói của cô đã dập tắt hoàn toàn ngọn lửa hi vọng của Giang Tuấn, anh cười cay đắng buông tay xuống.

- Vậy. . .tôi đi đây! - Đoán chừng anh đã từ bỏ việc giữ cô ở lại

- Mang theo vật này rồi hắn đi. - Giang Tuấn hạ giọng xuống, rất khẽ, dùng tay còn lại lấy trong túi áo ra một vật

Đá kim cương lấp lánh

Lóe sáng giữa màn đêm

- Đây, đây là. . .? - Phương Ly ngây người

- Những gì anh đã hứa với em.

- Là chiếc nhẫn đó thật sao?

Giang Tuấn nâng bàn tay cô lên rồi đeo nó vào ngón áp út sau đó nắm chặt lấy như đang giữ bảo vật quý giá trong lòng bàn tay.

Phương Ly không phản kháng cũng chẳng cự tuyệt, chỉ đắm đắm nhìn vào vật thể nhỏ bé đó.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, nhìn thấy ánh mắt sáng long lanh rạng ngời vì xúc động của cô khi chiếc nhẫn từ từ được đẩy vào

Giây phút đó anh hạ quyết tâm

Một ngày nào đó

Trong tương lai. . .

Anh nhất định, nhất định. . .sẽ biến cô trở thành cô dâu của anh.

Một cô dâu xinh đẹp nhất thế gian này.

.....

Ánh đèn đường chiếu rọi, bóng dáng càng lúc càng khuất xa.

Anh đã không giữ được trái tim cô, vậy mà đến con người cô cũng. . .

Nhìn vào vết thương đang chảy máu trên tay mình, đôi mắt Giang Tuấn khép chặt lại

"Có phải ngay từ đầu, anh đã dùng sai cách để mà yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Anh có tin vào ý trời không?

Buổi tối khí trời lạnh lẽo, gió rít gào từng cơn, bầu trời mang một màn tối đen thăm thẳm.

Trên chiếc ghế sofa, đôi mắt Giang Tuấn đen sẫm. Nhìn vào cốc rượu đã vơi quá nửa trên tay, anh cười, nụ cười nơi khoé miệng cô đơn lạnh lẽo biết nhường nào.

Anh sai rồi...

Đáng lý ra anh không nên đổ kỵ ganh ghét để rồi đưa ra yêu cầu quá đáng với cô như vậy!

Nhưng thực sự không cách nào chịu đựng được

Một người như hắn ta lại có thể khiến cô vui vẻ, khiến cô bất chấp tất cả để mà cầu xin anh.

Người ta nói yêu sẽ mất đi lý trí, cuối cùng thì anh cũng được nếm trải.

Nếu thời gian có thể quay trở lại thì tốt biết mấy.

Chỉ cần cho anh thêm một cơ hội

Anh tuyệt đối sẽ không để cô rời xa anh nữa...

- Thừa thiếu gia, có cô Nhã Đình muốn tìm cậu. - Người giúp việc gõ cửa rồi bước vào thông báo

- Bảo cô ta về đi, nói là hôm nay mẹ tôi không có nhà!

Giúp việc sững sờ tưởng mình nghe nhầm. Bình thường con gái đến tìm thiếu gia bị cậu tìm có đuổi về không ít, nhưng với cô Nhã Đình tuyệt nhiên chưa bao giờ có chuyện đó.

Thiếu gia rất tốt với cô ấy, luôn dịu dàng với cô ấy, nhất là cô ấy còn được lòng bà chủ, có khả năng rất cao sẽ trở thành thiếu phu nhân tương lai.

- Thừa thiếu gia, cô Nhã Đình đang chờ cậu dưới lầu! - Chị giúp việc cho là thiếu gia uống say nên nghe nhầm thành người khác.

- Tôi nói chị không nghe sao, bảo cô ta về! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Chị giúp việc sợ sệt quay đi tức khắc nào ngờ ra ngoài mới phát hiện có người đã đứng trước cửa từ lúc nào.

Hết thấy những lời của Giang Tuấn vừa rồi đều lọt vào tai của Nhã Đình.

Cô biết sẽ thế này mà.

Giang Tuấn... một khi anh ấy có tình cảm với ai đó thì yêu thương hết mực, quan tâm hết mực, dịu dàng hết mực, nhưng nếu anh ấy đã ghét đã hận một ai đó thì chính là đối với họ lạnh lùng nhất, tàn nhẫn nhất.

Về điểm thứ hai, ngay cả Lâm Hạo cũng không so được với anh ấy.

Nhã Đình cười chua chát khi bản thân cô trong lòng anh chỉ chớp mắt lại từ cái thứ nhất lại biến thành cái thứ hai.

- Em chỉ muốn nói chuyện với anh một chút thôi, nếu là chuyện của Phương Ly thì anh có muốn nghe không? - Nhã Đình liếc mình bước vào phòng, giọng nói vẫn dịu dàng như xưa

- Chỉ cần là lời cô nói thì tôi đều không muốn nghe! Biến đi trước khi tôi nổi giận. - Giang Tuấn tuyệt tình ngoảnh mặt đi

- Anh có còn nhớ, cách đây ít lâu anh đã hứa gì với em không?

- Cô còn dám nhắc đến à?

- Anh đã nói, cho dù tất cả mọi người trên thế gian này đều quay lưng với em thì anh vẫn sẽ ở cạnh em. Nhưng mà...- Giọng nói của cô tràn đầy đau xót
- Nhưng mà bọn họ chưa quay lưng với em thì anh đã. . .

- Tôi có thể tha thứ cho cô đã gạt tôi về xuất thân của mình, nhưng tôi tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ đã nhẫn tâm vứt bỏ cả em gái ruột của mình.

- Em muốn anh giúp em, rồi em sẽ chứng minh cho anh thấy Lâm Hạo vẫn còn yêu em. - Biết không cách nào lay chuyển được trái tim sắt đá đang phần nộ của anh, cô đi sang chuyện khác

- Cô nghĩ tôi cần cô giúp sao, lo cho bản thân mình trước đi đã!

Nhã Đình đột nhiên di chuyển về phía anh, từng chữ chần chặc

- Anh có tin vào ý trời không? Có tin rằng con người dù làm gì cũng không thắng nổi ông trời không?

- Cô đang làm nhằm cái gì đấy?

- Em thì tin, bởi vì em đã chứng kiến rồi. Vị tiên cô mà em xem bói, những lời bà ấy nói đều đúng cả. Theo quẻ bói của bà ấy, tương lai, Phương Ly nhất định sẽ trở thành vợ của anh.

Vợ của anh. . .

Nếu như đó là thật. . .

Thế có nghĩa là anh sẽ có thể mãi mãi ở bên cô, chăm sóc cô, mỗi ngày được nhìn ngắm nụ cười của cô, mang đến cho cô hạnh phúc, không ai có thể chia cắt được.

Dẫu biết những lời của cô gái trước mặt này nhất định là giả dối, nhưng trong khoảnh khắc đó, Giang Tuấn vui mừng khôn xiết, cảm thấy giống như là đang được ở thiên đường.

Phải một lúc sau anh mới có thể quay về hiện thực

- Đừng nghĩ bịa ra mấy câu hoang đường như vậy thì tôi sẽ đứng về phía cô, kẻ như cô vốn không có tư cách hợp tác với tôi.

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, em về trước. . .

Nhã Đình cúi đầu rồi nhanh chóng ra ngoài.

Khi này cô đã nhìn thấy rõ, rất rõ ràng, Giang Tuấn đã dao động rồi.

Trong lòng cô lúc này chỉ có một suy nghĩ

Nếu cô và Lâm Hạo quay lại với nhau chẳng phải mọi thứ đều tốt đẹp cả, anh Giang Tuấn sẽ không phải phiền muộn và có thể cũng không còn gay gắt với cô như bây giờ, bản thân cô sau này có thể ngày ngày ở cạnh chăm sóc cho Ân Ân rồi.

Tất cả đều là vì tốt cho tất cả mọi người.

Cô đang làm đúng, phải không?

.....

Màn đêm đen sẫm, bầu trời không một ngôi sao chỉ có một bóng dáng nhỏ bé điên cuồng chạy.

Giữa đường bị vấp té cô vẫn kiên cường đứng dậy mà hướng về phía trước,

Đối với Phương Ly, cảm giác khi sợ mất anh còn đau đớn hơn gấp trăm lần khi bị anh làm tổn thương.

Đẩy mạnh cánh cổng quen thuộc, cô chạy thật nhanh đến trước cửa nhà, hơi thở cô dồn dập, tim không ngừng đập mạnh.

Từng hồi chuông vang lên trong sự run rẩy.

Không có, không có một ai ra mở cửa cả.

_ Cạch

Hóa ra...cửa không hề khóa.

Cô lao như điên vào căn biệt thự, chạy loạn khắp phòng khách, phòng bếp mà gọi tên anh, những suy nghĩ đáng sợ liên tục hiện lên trong đầu.

Phuong Ly chạy lên cầu thang, đẩy mạnh cánh cửa, công tắc bật mở mang ánh sáng phủ quanh căn phòng tối om lạnh lẽo.

Vẫn không có...

Lúc này mới nghĩ tới chuyện lấy điện thoại trong túi ra ấn số của anh.

Bản nhạc chuông quen thuộc vang lên trong căn phòng đóng kín, chỉ còn ánh sáng lọt qua khe cửa bên dưới tầng kia kèm theo.

Nước, rất nhiều nước...đang chảy ra

_ Cạch

Phuong Ly kinh hoàng không tin vào mắt mình.

Lâm Hạo đang "ngủ say" trong bồn tắm mà trên người vẫn vẹn nguyên bộ quần áo khi nãy.

Chân tay bủn rủn, Phuong Ly dờ dẫm vài giây rồi lại lao đến, hốt hoảng vỗ vỗ vào mặt, run rẩy gọi tên anh từng tiếng, từng tiếng một

- Lâm Hạo...anh...mở mắt ra nhìn em đi!

- Dậy đi...dậy đi mà...

Không có phản ứng...

Vẫn không có phản ứng...

Cô dùng hết sức lực của mình, dù nó chẳng còn lại bao nhiêu sau khi vượt cả quãng đường xa về đến đây để mà xóc người anh dậy, cố quơ tay lấy chiếc khăn dây treo trên tường phủ lên người anh rồi ôm chặt lấy.

Dường như cảm nhận được hơi ấm từ cô, mi mắt anh từ từ động đậy

Ấm áp quá...

Thế giới của anh trước nay đều rất lạnh, rất lạnh

Giống như dòng nước đang bao phủ lấy thân người của anh vậy

Không, còn lạnh hơn như thế

Chỉ từ khi gặp cô

Từ khi yêu cô

Nó mới trở nên tươi đẹp ấm áp đến vậy

Vậy mà anh lại phạm sai lầm

Để sự ghen tuông chiếm hết trái tim, không chịu tin tưởng cô, còn khiến cô đau lòng đến mức muốn rời đi.

Giờ đây, nhìn thấy sự cuồng cuồng kinh hãi của cô, thân người ấm áp đang cố giữ ấm cho anh thì anh mới biết là...

- Anh...xin lỗi!

Tìm Phuong Ly, suýt nữa là ngừng đập nếu không có ba chữ này của anh

- Sao anh lại đại đột như vậy chứ, chỉ vì cho rằng em phản bội anh mà anh lại đi tự tử, anh có biết mạng sống quý giá lắm không? - Phuong Ly la to đến mức nấc nghẹn

- Ai bảo với em là anh tự tử? - Làn môi tái nhợt, nhưng dường như tinh thần của Lâm Hạo vẫn khá bình tĩnh, ít ra là so với cô

- Nếu không phải, thì cảnh tượng mà em vừa nhìn thấy là gì? - Nhớ lại cô vẫn không khỏi bàng hoàng, mấy ngón tay run run bắt chặt người anh hơn

- Anh chỉ là...chỉ là muốn ngâm mình trong nước lạnh để bản thân bình tĩnh hơn rồi mới đi tìm em, nào ngờ lại ngủ quên mất.

- Anh nói gì chứ?

- Anh biết, nhược điểm lớn nhất của anh là nóng giận thì không thể kiểm soát được, anh muốn tìm em về, nhưng lại sợ bộ dạng của mình khi đó làm em sợ, rồi lại tiếp tục có những hành động tổn thương em, cho nên muốn trấn tĩnh tinh thần rồi mới...

Hóa ra, anh cũng có lúc khờ khạo như vậy, ngốc nghếch như vậy, chẳng khác nào một đứa trẻ lên ba.

- Em đi rồi sẽ về mà, em có bảo là đi luôn đâu, ngộ nhờ sáng em mới về thì anh đã trở thành "người thiên cổ" rồi anh có biết không?

- Anh chỉ sợ...không còn gặp lại em nữa...không được ôm em như thế này nữa...

Tim Phuong Ly đau nhói dữ dội, nhưng sự run rẩy của anh khiến cô phải kìm chế bản thân mình lại

- Để em lấy quần áo cho anh thay, nếu không tối nay hẳn là sẽ bị sốt đến sáng đó!

Sau khi quăng cho anh bộ quần áo, Phuong Ly đứng bên ngoài cánh cửa phòng tắm, nín thở chờ đợi.

Càng ngày, cô càng có cảm giác mình giống vợ của anh...!!!

_ Cách

Cánh cửa phòng tắm bật mở, thân ảnh điển trai khô ráo đó lại đứng trước mặt Phuong Ly.

Chỉ mấy phút trước thôi, cô còn ngỡ sẽ không còn gặp lại anh nữa.

- Thôi, em phải về phòng đây, anh ngủ sớm nhé, nhớ đắp chăn cho ấm vào.

Môi cô hé mở cùng với nụ cười dịu dàng, nhưng ẩn sâu trong lòng là ý muốn mãnh liệt thoát khỏi tình huống ngại ngùng này.

Vẫn không cách nào tự nhiên được khi nghĩ đến hôm nay cả căn biệt thự chỉ có hai người !!!

- Từ lúc trở thành bạn gái anh đến giờ, em có thấy hạnh phúc không?

Tim anh đột nhiên đập mạnh, khiến anh nhận ra rằng từ sâu trong tiềm thức của mình, anh mong muốn được nghe câu trả lời này của cô biết bao.

- Rất hạnh phúc. - Phuong Ly đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình nắm tay anh, từng ngón đan chặt lại, khê khàng đáp

- Người em yêu là anh đúng không? Không phải cậu ta? Ý anh...là cái người trong đoạn video. - Cứ hể nhớ đến máu nóng trong người anh liền sôi lên

- Thật ra...em và Giang Tuấn...

- Anh không cần biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, chỉ cần em không yêu cậu ta, người em yêu là anh, là anh là được...

Cô hiểu tâm trạng anh, trước kia anh từng bị người con gái mình yêu nhất phản bội, cảm giác đó nhất định đau đớn như chết đi sống lại.

Có thể nói...toàn bộ niềm tin lúc này của anh đều đặt ở nơi cô.

- Anh không phải muốn nổi giận với em càng không muốn không tin em... chỉ là anh rất sợ, anh sợ em sẽ rời xa anh.

- Anh ngốc quá! Người em yêu...

Phuong Ly mỉm cười, đôi mắt sáng long lanh, nhưng trong giờ phút đó dường như có thứ gì xẹt qua trong tâm trí

Bộ dạng đau khổ của Giang Tuấn lúc cô rời khỏi.

Cảm giác bất an xâm chiếm đầu óc, tự dưng cô lại thấy sợ, sợ người con trai đó sẽ vì đau khổ mà làm ra chuyện tổn hại bản thân.

Cô muốn anh vui vẻ, muốn lúc nào cũng nhìn thấy nụ cười của anh như trước.

Khê nhắm mắt, trong đầu rồi ren, cô đã lựa chọn rồi, vậy thì tại sao cứ luôn nghĩ đến...

- Á...

Lúc cô thoát khỏi sự chìm đắm trong dòng suy nghĩ về người con trai đó thì phát hiện người con trai trước mặt đã nhanh chóng bế cô lên, cuối cùng thân thể cô nhẹ nhàng rơi xuống chiếc giường nệm êm ái.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Cầu xin

Hai má đỏ bừng xấu hổ, nhưng sự xấu hổ chẳng đáng là gì cho với nỗi lo sợ lúc này.

- Anh...anh định làm gì?

Lâm Hạo không trả lời, đôi mắt anh di chuyển xuống dưới chân cô rồi đột nhiên...kéo váy cô lên.

- Á, anh làm cái gì vậy? - Phương Ly trừng mắt lập tức túm váy lại hét lớn

Nếu là người khác có phải cô nên tát cho anh ta một cái thật mạnh rồi vùng chạy khỏi đây sau đó báo cảnh sát không?

Nhưng hiện tại, cô thật sự mệt lắm, mệt đến mức cả cơ thể không thể nâng lên được nữa.

Biết anh không thuận mắt lắm khi cô mặc váy quá ngắn nên hôm nay Phương Ly đã chuẩn bị cho mình một chiếc váy dài phủ xuống dưới nhưng hiện tại nó đã bị anh kéo đến sắp qua đầu gối.

Hành động này...cô nên hiểu thế nào đây?

Không, phải nói là cô còn có thể hiểu nó theo hướng khác không?

- Làm chuyện cần phải làm!

Lâm Hạo trả lời thản nhiên như một lẽ thường tình còn cô thất kinh không dám tin vào câu mình vừa nghe.

Hỏi cô có yêu anh không rồi đột ngột làm thế này, không phải anh muốn cô chứng minh tình yêu của mình bằng cách đó chứ.

- Không được, anh bỏ tay ra đi! - Cô cố thủ giữ chặt lấy váy, gương mặt hiện rõ nét hoảng loạn

- Đến thế này rồi mà còn bảo không được, lấy tay ra cho anh.

- Không!

- Đừng lo, anh sẽ nhẹ tay.

Đầu óc choáng váng khiến hai tay buông thõng khi nhớ đến những lời Giang Tuấn nói khi nãy

"Cuộc đời em rồi cuộc đã tiếp xúc qua bao nhiêu người con trai mà cho rằng mình hiểu con trai?"

"Cả cái căn biệt thự to đùng, muốn kể chuyện có cần phải chọn cái nơi mờ ám nhất không? Rõ ràng là có tính toán."

"Anh chỉ muốn em được an toàn"

Không lẽ, cô thật sự đã sai rồi sao?

Sai khi quá tin tưởng một người, sai khi không hề có một chút cảnh giác nào.

Là cô đã quá non nớt nghĩ rằng mọi thứ luôn đẹp đẽ như trong những câu chuyện ngôn tình, người con trai mà cô yêu sẽ luôn yêu thương trân trọng cô đến ngày cô mặc váy cưới gả cho anh, tuyệt đối sẽ không ép cô làm chuyện mà cô không muốn.

- Em muốn hỏi ngược lại anh, vậy...anh có yêu em không?

Lâm Hạo dường như không đoái hoài đến cô, tay tiếp tục cuốn váy.

Và rồi...không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa, Phương Ly khóc òa lên như một đứa trẻ, hai tay vung loạn xạ.

- Đáng lý ra không nên quay về đây mà, hức....

- Sao em lại cứng đầu như vậy, không chịu nằm yên để anh băng vết thương lại rồi lại khóc lên vì đau, em là trẻ con à? - Quá tức giận trước sự lì lợm của cô anh đành hét lên

Hả?

Vết thương, chảy máu, đau...

Hình như là đau thật

_Á...m...máu...

Cố gắng nâng nửa người dậy cô mới phát hiện chiếc váy trắng của mình đã lấm lem rách một mảng và từ bắp chân của cô, máu từ vết thương trên đầu gối do vấp ngã khi nãy đã rỉ ra thấm vào chiếc váy từ lúc nào.

- Nằm yên đó, để anh băng lại cho em - Anh vịn chặt tay ép cô nằm lại

Hóa ra...

Anh chỉ là muốn băng vết thương cho cô!

Phuong Ly vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa cảm thấy xấu hổ!

Trời phật thương cô thì đừng để anh biết từ nãy đến giờ cô đang nghĩ cái thứ gì trong đầu nhé!

Dưới ánh trăng sáng thuần khiết, làn da của cô bình thường trắng muốt trở nên đẹp mơ hồ, nhưng anh chỉ dán chặt tầm mắt vào chất lỏng màu đỏ chói đang chảy, những tiếng rên khe khẽ của cô lại càng làm trái tim anh quặn thắt đau đớn.

Anh đã hứa bảo vệ cho cô nhưng cô lại một lần nữa vì anh mà bị tổn thương.

Lâm Hạo cẩn thận từng ly từng tí dùng thuốc sát trùng lau rửa vết thương trên đầu gối, sau bôi thuốc đỏ lên và băng lại.

Suốt quá trình, cả người Phuong Ly cứng ngắc không dám động đậy, mặt đỏ rực nóng bừng bừng cả lên.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có một người con trai nhìn chăm chăm thậm chí chạm vào chân cô lâu như vậy.

Xấu hổ chết mất thôi!

- Xong rồi...em nhớ là đừng có để vết thương chạm nước.

- Cảm...cảm ơn anh. - Cô lúng túng định kéo váy xuống thì chính anh là người đã làm điều đó thay cô

- Sao rồi, có còn đau lắm không? - Anh đưa ngón tay vén tóc cô qua sau tai

- Rốt cuộc em cũng biết...vì sao nàng tiên cá lại có thể đánh đổi cả đôi chân của mình để trở thành người.

- Em nói gì? - Lâm Hạo mở to mắt kinh ngạc vì nghĩ cô bị đau quá thành ra thần trí không được tỉnh táo

- Vì cô ấy yêu hoàng tử, tình yêu khiến con người ta không còn biết đau nữa. - Đôi môi Phuong Ly hé nụ cười mang theo ánh sáng thanh khiết còn đẹp hơn ánh trăng ngoài kia.

Câu nói của cô rốt cuộc mang ẩn ý gì người thông minh như anh không thể nào không hiểu.

Khi bóng tối ngoài kia vẫn bao trùm vạn vật thì nơi đây có hai đôi mắt nhìn nhau, long lanh ảm áp.

Giá mà...mọi thứ có thể dừng lại ở giây phút này thì tốt biết bao!

.....

- --Văn phòng hội học sinh--

- Cốc...cốc..cốc.

- Mời vào.

Vừa nhìn thấy bóng dáng trước mặt anh Lâm Hạo thu ánh mắt lại, cứ như nhìn thêm một giây anh sẽ không chịu được. Về mặt anh hồ hững

- Tôi không nhớ là mình có gọi cô đến đây, nếu có đi nhầm phòng thì mời cô ra ngoài dùm

- Là em tự vào... anh có thể nghe em nói vài câu được không? - Nhà Đình thật chậm bước vào

Lâm Hạo xem sự hiện diện của cô gái trước mặt là không khí.

- Anh đừng vậy, hai năm rồi chúng ta không gặp nhau, em...em có nhiều chuyện muốn nói với anh.

Ngày ấy anh đã từng bảo người con gái đứng trước mặt đừng bao giờ hối hận cô ta cũng bảo “em sẽ không hối hận”, thế mà bây giờ lại đến đây, có buồn cười không chứ.

- Lâm Hạo anh ghét em cũng không sao, anh cho em gặp Ân Ân nhé. Con bé là em gái ruột của em mà, em thật sự nhớ nó lắm.

RẦM

Ánh mắt của anh đầy vẻ căm phẫn nhìn cô, anh nói một tràng như trút hết những nỗi giận trong lòng.

- Cô còn dám nhắc tới Ân Ân, năm đó không phải vì cô con bé đã không như vậy, nó bị tai nạn suýt mất mạng cô có biết không, bị người ta đẩy vào cô nhi viện, hằng đêm gặp ác mộng luôn sống trong quá khứ, luôn miệng "tại sao chị hai của em lại bỏ em", khi đó cô ở đâu? - Mắt của anh hiện cả đường tơ máu.

Nhã Đình không hề bất ngờ trước thái độ của anh, bởi vì cô đã làm những chuyện không thể tha thứ, anh giận dữ với cô là đúng.

Ánh mắt Lâm Hạo càng lúc càng đen sẫm, cả người tỏa ra luồng khí lạnh run người.

Nhã Đình cúi thấp đầu, các ngón tay thon dài đan chặt vào nhau, nước mắt cô lăn dài, từng giọt đua nhau chảy xuống ướt đẫm cả gương mặt xinh đẹp.

- Em biết mình sai rồi, nhưng cuộc đời ai chưa từng sai, em muốn chuộc lỗi, anh chỉ cần dẫn Ân Ân đến uống nước ăn bánh với em thôi, em hứa sẽ không nhắc đến chuyện xưa, con bé có nhận em là chị hay không cũng chẳng sao cả.

- Cô ra ngoài! - Lâm Hạo chỉ tay thẳng ra cửa.

- Anh không tin em anh có thể đi theo để quan sát, em chỉ muốn gặp con bé một lát thôi, cầu xin anh.

- Tôi bảo cô ra ngoài. - Lâm Hạo mắt bình tĩnh hết to.

- Anh đồng ý với em đi, một lần cũng được.

Nhã Đình vừa khấn thiết nhìn anh vừa khóc. Biết không thể lay động được anh chỉ còn cách...hai chân cô khụy xuống, quỳ hẳn xuống cầu xin.

- Cô đứng dậy nhanh lên. - Lâm Hạo cực kì khó chịu với hành động này.

- Anh không đồng ý em sẽ không đứng lên đâu.

- Cô...

- Được, cô thích quỳ thế thì cứ quỳ đi. Nhớ lại năm đó, giả sử tôi cũng quỳ xuống cầu xin cô đừng đi thì cô cũng sẽ vẫn rời đi đúng không? - Giọng anh mềm mại nhưng như rít qua kẽ răng, vết sẹo trong quá khứ lại nhói đau trở lại.

- Em...em...

Không đợi đến Nhã Đình trả lời, bóng lưng tuyệt tình của anh đã khuất nhanh sau cánh cửa.

.....

Một khoảng thời gian rất lâu sau đó, không biết là bao lâu, Lâm Hạo quay trở lại căn phòng thuộc về mình.

Rèm cửa không kéo lại, ánh nắng lúc này đã chói chang phủ kín mọi nơi.

Người con gái đằng kia, tư thế vẫn giống như lúc anh rời khỏi, mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt trắng bệch, môi mím chặt, hai tay co lại đặt lên hai chân đang quỳ xuống sàn nhà.

Một thứ gì đó len lỏi trong trái tim anh.

Là xót thương sao?

Không được, nếu anh còn như thế, rất nhanh cô ta sẽ đạt được mục đích của mình, nếu để cô ta trở về với Ân Ân, Phương Ly sẽ thế nào?

- Nếu thích quỳ dưới nắng như vậy thì đi nơi khác mà quỳ, đừng cản tầm nhìn của tôi.

Không có tiếng đáp lại.

Dưới ánh nắng chói chang như muốn thêu đốt da thịt, cô gái vẫn tiếp tục với suy nghĩ.

Lưu Nhã Đình, mày tuyệt đối không được bỏ cuộc, nếu như đứng lên, thì mày sẽ không còn gì nữa!

- Không đi đúng không, thế thì để tôi đưa cô đi! Lát nữa Phương Ly sẽ vào đây.

Anh vừa mới hứa với Phương Ly, giờ ra chơi sẽ cùng ăn với cô, vậy thì, cô gái này không thể tiếp tục ở đây được.

Lâm Hạo tiến đến gần, nắm lấy cánh tay Nhã Đình mà kéo thẳng dậy, nhưng nào ngờ thân hình mảnh mai cả cô gái này cứ như không trọng lực đổ sụp xuống.

Theo như quán tính, anh lập tức đưa tay ra đỡ lấy rồi kéo cô vào lòng ngực mình.

Dù đang bị hoa mắt nhưng Nhã Đình vẫn lơ mơ nhìn thấy...

Ánh mắt quen thuộc đó, vòng tay đang ôm lấy cô giống như một tia nắng mặt trời ấm áp, rất lâu rồi mới có lại cảm giác này...

Cho dù có chịu khổ hơn cô vẫn thấy xứng đáng...

- Em biết, anh nhất định sẽ không nỡ... Sau những điều tàn nhẫn em đã gây ra anh cũng chưa từng có ý định sẽ khiến em đau khổ, điều này chứng tỏ anh vẫn còn yêu em đúng không?

_ CÁCH

Cửa phòng bật mở, hộp com trên tay Phương Ly rơi xuống đất tạo thành tiếng động lớn...

Chuyện gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tiếp tục lún sâu

Phương Ly chứng kiến cảnh tượng phía đằng kia, trong đầu óc là muôn vàn hỗn loạn.

Lâm Hạo trước nay đều mang dáng vẻ lãnh đạm, lạnh lùng, xa cách với tất cả những cô gái bên cạnh dù họ có ý định với anh hay là không có cũng thế.

Đó là lý do, cô chưa từng một lần nghĩ đến hay tưởng tượng ra, anh lại có thể thân mật với một bạn nữ khác...

Thậm chí chưa từng lo lắng, chưa từng đề phòng, hoàn toàn tin tưởng !!!

Nhưng hôm nay mọi chuyện lại diễn ra trước mắt cô, vào đúng lúc anh hẹn dùng com với cô...

Trái tim nhói đau, cảm giác trong lồng ngực lúc này thật khó chịu, đôi chân như tự điều khiển cơ thể, Phương Ly quay đầu lại và chạy...

Chẳng lẽ con trai trên thế gian này đều giống nhau cả sao?

Lâm Hạo lập tức đẩy Nhã Đình ra và lao thẳng ra cửa.

Người con gái hiện tại anh yêu nhất, trân trọng nhất vừa mới biến mất trước mặt anh, còn phía sau là quá khứ đã trôi qua. Cho dù anh đã từng yêu cô ta đến tha thiết sâu nặng, yêu đến mức không thể thoát ra khỏi quá khứ đau thương... là thật...

.....

- Buông em ra.

- Buông ra đi.

- Đi mà nắm tay người khác ấy..

Lâm Hạo dẫn cô đi đến góc hành lang khuất rồi ép chặt cô vào tường, cô hốt hoảng suýt nữa là la lên nếu như người đó không phải anh. Hai cánh tay anh tạo thành bức tường vây kín khiến cô không thể động đậy.

Anh muốn giải thích rõ ràng nhưng thú thật, cả đời anh chưa từng có kinh nghiệm giải thích mấy chuyện hiểu lầm, nói chi liên quan đến yêu đương trai gái thế này.

Với cô...thật sự là lần đầu tiên.

- Em có gì muốn hỏi anh không? - Anh đành phải nhường quyền nói cho cô

Phuong Ly mím môi, tức giận nhìn anh.

Con người này, đến một giải thích mà cũng không có, vậy thì lời cô ra đây làm gì?

- Có, trưa nay anh muốn ăn gì để em đi chợ nấu cơm. - Cô lên giọng

- Dù sao cũng chỉ có hai chúng ta, em nấu gì anh ăn đó...

- Vậy còn buổi tối, có cần phải nấu dư cho buổi tối không? - Đâm lao theo lao

- Không cần nấu, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn gì đó rồi về ngủ sớm.

- Lỡ giữa đêm anh đói bụng thì thế nào? - Đầu cô có chữ nào tuôn ra chữ đó

- Vậy thì đành phải phiền em thức dậy nấu gì đó cho anh thôi.

- "..."

- "..."

Sao mà, đoạn hội thoại trên chẳng khác nào hai vợ chồng đang nói với nhau vậy trời???

- Được rồi, em muốn hỏi anh, bạn nữ khi nãy là ai?

- Em...không nhìn thấy mặt cô ta sao? - Lâm Hạo hơi nheo mắt, còn tưởng mình nghe lầm

- Không, trời nắng gắt quá với người ta quay lưng về phía em, chỉ thấy phía sau thôi...Nhưng chắc là đẹp lắm, nếu không đã không được "ai đó" ôm chặt như vậy!

Giọng điệu của cô hoàn toàn không phải đang trách cứ anh, mà là đang ghen !!!

Nhưng cô không biết đó là ai, thật tốt!

- Cô gái đó...cầu xin anh cho vào hội học sinh nhưng anh không đồng ý, định đuổi cô ta ra ai ngờ cô ta chơi trò ngất xỉu, anh chỉ phản xạ đưa tay ra đỡ, vậy thôi...- Lâm Hạo mắt chưa đến 5 giây để nghĩ ra

- Anh thề đi!

Nói trắng ra, khi nãy bỏ chạy chỉ là phản ứng nhất thời, chờ đợi mỗi câu giải thích này của anh

- Không cần thề, nếu như không thật, anh đã chẳng đuổi theo rồi mang em ra đây.

- Ai biết được, có khi anh lại muốn cùng lúc bắt mấy con cá. - Lời nói trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ

- Nói em ngốc đúng là không sai. Em nghĩ anh sẽ bỏ em sao? Bỏ em rồi, đi đâu để tìm người ngốc hơn em đây?

- "..."

Phuong Ly uất ức há hốc mồm, đánh vào người anh

- Anh...anh, nửa câu trước rõ ràng đang lăng mạn, sao anh lại phá nát kịch bản như thế chứ?

Nhưng mới đánh được mấy cái thì bị anh nắm chặt lấy bàn tay, mặt anh tiến sát lại hai chóp mũi chạm nhau.

- Cô gái đó, đối với anh chẳng là gì cả, cho nên...sau này đừng ghen linh tinh nữa có được không?

- Em không phải ghen linh tinh, nhưng chỉ lần này thôi đấy! Nếu có lần sau, dù là bất kì lý do gì em cũng không bỏ qua đâu...

- Em ngốc quá, tuyệt đối sẽ không có lần sau, không có đâu...

- Vậy trưa nay em sẽ nấu mấy món anh thích ăn, tan học chúng ta cùng nhau đi chợ nhé!

- Được.

Nụ cười của Phương Ly đã đẹp trở lại, rung động lòng người.

Cô cười thật hạnh phúc, thật trong sáng, giống như ánh mặt trời chiếu trên mặt biển xanh lấp lánh.

Hai tay Lâm Hạo nắm chặt

Vì muốn giữ mãi nụ cười của cô lúc này

Anh đành phải tiếp tục lún sâu vào việc lừa dối cô.

Khi bắt đầu, anh đã mong tình yêu giữa anh và cô đừng xuất hiện bất kì vết xước nào.

Anh muốn bù đắp tất cả những đau khổ lúc trước cô đã chịu đựng, cho cô một tình yêu hoàn mỹ nhất.

Nhưng thật không ngờ...

Vào giây phút anh cứ ngỡ mình đã quên được

Thì cô gái đó lại xuất hiện

Bằng xương bằng thịt đứng trước mặt anh

Mang theo cả nỗi đau quá khứ...

.....

"Thế còn cô bạn gái hai năm trước của cậu, tôi không nghĩ là cậu có thể quên dễ dàng như vậy. Tôi càng không muốn Phương Ly trở thành người thay thế của kẻ khác."

Giá mà chuyện xưa có thể giống như làn khói, chớp mắt một cái là tan biến trong hư không, không để lại vết tích nào.

.....

Tất cả cảnh tượng từ đầu đến giờ đều được thu vào tầm mắt của người con gái đứng cách đó không xa.

Khoảng cách giống hệt như đứng trong bóng tối nhìn ra ánh sáng.

U ất nhìn cặp trai gái đang đắm chìm trong hạnh phúc của họ, đôi bàn tay cô gái vô thức siết chặt, trong lòng dâng lên một hồi chua xót, trái tim vô cùng đau đớn.

Người con trai từng bảo sẽ mãi bên cạnh bảo vệ mày thì lại không muốn nghe mày nói, người con trai mày yêu thì bảo mày đối với anh ta chẳng là gì cả.

Lưu Nhã Đình mày thật đáng thương. Mày là kẻ đáng thương nhất!!!

Nhưng mà...

Phương Ly có gì hơn mày

Ngoại trừ tấm lòng lương thiện ra thì dù là diện mạo hay tài năng đều không cách nào so được với mày, thậm chí cả tình yêu dành cho Lâm Hạo nhất định cũng không thể so với mày.

Năm đó mày trở nên như vậy đều là vì hoàn cảnh ép buộc, nếu đặt Phương Ly vào hoàn cảnh giống như mày thì có khi...

Vậy mà...cả hai người con trai đó đều vì Phương Ly mà tức giận, vì Phương Ly mà đau lòng.

Không được bỏ cuộc, rồi sẽ có một ngày...

.....

Giờ ra về, Phương Ly mới đi được vài bước thì đã bắt gặp chị Nhã Đình đứng cùng trợ lý của chị.

Cả hai hình như đang có chuyện gì rất khó xử

— Mình xin lỗi nhưng mẹ mình bị té, giờ mình phải vào viện thăm bà...- Sandy cuống quýt

- Không sao, vậy cậu cứ đi, để mình nhờ người khác giúp hôm nay hoặc là không cần cũng được. - Nhã Đình gật đầu cảm thông

- Nhưng cậu đang không khỏe, và lại còn hai mươi phút nữa là quay phim, đi đâu tìm một người vừa nhanh nhẹn, vừa cẩn thận chu đáo, biết chăm sóc

người khác và hiểu ý cậu bây giờ? - Sandy dù muốn về nhưng vẫn không yên tâm

Phuong Ly nghe thấy, chợt nghĩ có thể mình sẽ giúp được chăng...

- Chị ơi, hay là để em giúp chị hôm nay nhé, trông sắc mặt của chị kém lắm!

Mặc dù đã hứa với Lâm Hạo sẽ đi chợ nấu cơm cho anh, nhưng trong tình huống này, cô làm sao có thể để chị Nhã Đình tự mình lo liệu khi chị ấy đang không khỏe được.

Nhã Đình giật mình quay lưng lại.

Phuong Ly, tại sao lại là em?

Em đừng tốt với chị như vậy. Có một ngày em nhất định sẽ hối hận đấy!

Và có thể ngày đó không còn xa nữa đâu...

- Này, cô nhầm mình có làm được không đó? Trợ lý là phải quan tâm theo sát và đáp ứng mọi yêu cầu của chị Nhã Đình đấy? - Sandy dù mở cờ trong bụng khi có người thay thế nhưng vẫn lên giọng như hạch sách

- Dạ được ạ, dù là người lớn hay trẻ con gì em cũng đã từng chăm sóc qua rồi...cho nên...

Nhã Đình chán động

Trẻ con, là đang nói tới Ân Ân sao?

- Không cần dài dòng nữa, vậy thì cô theo Nhã Đình đến trường quay đi, nhớ là chăm sóc chị ấy cho cẩn thận đấy!

Đến trường quay...

.....

Phuong Ly theo Nhã Đình đến trường quay, hiện tại khá đông người.

Nhã Đình nhanh chóng dẫn cô đến bên cạnh một người đàn ông trung niên đang tập trung chỉ dẫn công việc cho mọi người, mỉm cười

- Đạo diễn, tôi đến rồi.

Đạo diễn Lưu dừng công việc đang làm, quay sang, phần khởi tràn ngập trong ánh mắt

- Cô Nhã Đình, mọi người đang đợi cô đấy, cô mau đi trang điểm rồi thay trang phục đi để chúng ta bắt đầu.

Không khó để Phuong Ly nhận ra, đạo diễn rất quý trọng chị ấy. Thật là ngưỡng mộ quá !!!

- Chị ơi, rốt cuộc là có chuyện gì mà đầu gối của chị lại sưng đỏ như vậy?

Lúc Nhã Đình ngồi xuống ghế trang điểm, chiếc váy đồng phục bị kéo lên, Phuong Ly giật mình nhận ra vết đỏ xuất hiện trên làn da trắng mịn

- Chị...bất cẩn nên bị vấp té, chân chổng xuống sàn! Lát nữa mặc váy dài che đi sẽ không ai thấy đâu.

Phuong Ly, làm sao chị có thể nói cho em biết nguyên nhân thật sự được. Mà lúc đó em cũng không nhận ra người con gái anh ấy đang ôm là chị.

Có lẽ đây là ý trời...

- Để em đi lấy nước đá chườm cho chị nhé, sẽ bớt sưng ngay thôi.

- Không cần đâu, chị...

- Không sao, đây là việc của em mà, chị đừng quên hôm nay em là trợ lý của chị! - Phuong Ly cười tinh nghịch rồi chạy đi

Tầm mắt của Nhã Đình dán chặt vào bóng lưng vội vã.

Chà qua, cô chỉ không muốn mắc nợ Phuong Ly...

Bởi vì có những chuyện sớm muộn gì cũng sẽ đến...

Phuong Ly đứng bên ngoài nơi mọi người đang tất bật chuẩn bị cho cảnh quay để chờ Nhã Đình thay quần áo.

Đột nhiên có tiếng gầy gót va chạm mạnh mẽ với nền đất, phát ra âm thanh lộp cộp rất chói tai.

Một bóng dáng hiện ngang bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chưa từng có bắt đầu

Cô gái mặc chiếc đầm dây bó sát người, chiếc váy cực ngắn, thái độ như một cô công chúa kiêu ngạo, chẳng thèm chào hỏi lấy một ai.

Cô gái không hề đi một mình mà bên cạnh người thì xách đồ uống, người thì mang quần áo, người đi đằng sau vác theo thùng đựng đồ trang điểm, ai nấy đều mang dáng vẻ khổ sở vô cùng.

- Lại là cái cô Tôn Hiểu Nhi này, phim nào có cô ấy thì nhất định lúc quay sẽ xảy ra chuyện. - Một trợ lý trường quay không nhịn được mà tuôn ra

- Chịu thôi, phim này ba cô ta cũng bỏ vốn, chỉ quay mỗi khuôn mặt, còn lại là thể thần, thể mà cũng làm ra vẻ. - Một người khác đáp lại

Lúc này Nhã Đình vừa trang điểm xong.

Mái tóc đen dài mềm mại xõa ở sau lưng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, đôi môi căng mọng, hai má phỉm hồng, hết như là tiên nữ bước ra từ trong tranh khiến người ta mê đắm không thôi.

Cả phim trường ai nấy đều không tiếc lời tán dương, chỉ trừ một người...

Cô gái tên Tôn Hiểu Nhi lấy ra một chai nước suối từ túi của người trợ lý bên cạnh sau đó nhanh chân bước tới, vừa đi vừa mở nắp chai.

Và rồi...

__Ào...

Thứ chất lỏng ướt át đổ hết lên váy của Nhã Đình.

- Thật ngại quá... nhưng tôi không thấy cô đang đứng ngay đây... - Tôn Hiểu Nhi vờ bối rối rồi toáng lên. - Ai bảo mờ nhạt quá làm gì!

Nhã Đình ánh mắt không chút lung lạc, cứ như thể đã quá quen với chuyện này, khí chất vẫn dĩnh dàng khiến người khác nể phục

- Không sao, ướt rồi thì để tôi đi thay cái khác, dù sao tôi là khách mời quay mỗi một cảnh, mặc gì cũng chẳng sao!

Tôn Hiểu Nhi cười ha hả mỉa mai

- Cô cũng nhận thức được mình chỉ là khách mời sao, thế thì nên biết thân biết phận một chút, đừng có mà cố ý mặc đẹp, dù sao cũng chẳng lên hình được bao nhiêu.

- Chị này, tôi thấy chị rõ ràng là cố ý đổ nước, không xin lỗi thì thôi còn nói những lời như vậy... Trang phục cũng là do đoàn phim chọn chứ không phải chị ấy... - Phương Ly không nhịn được bước tới gần

- Cô là ai, thân phận gì mà dám lên tiếng thế? - Tôn Hiểu Nhi trừng mắt như muốn nuốt sống Phương Ly

- Tôi... hôm nay tôi là trợ lý của chị Nhã Đình.

- Chỉ là một trợ lý tép riu mà bảo tôi xin lỗi?! Cô có khủng không đấy. Có biết ba tôi là ai không, còn cô ta, gia đình sắp phá sản rồi, chưa kể nếu như không phải có Hoàng Di Mẫn chống lưng thì trong hai năm gần gũi có thể ngồi ở đây sao?

Tôn Hiểu Nhi đột nhiên dừng lại, đáy mắt vụt qua tia sáng lạnh

- Mà khoan đã... là cô à? Bạn của Giang thiếu gia?

- Chị... nói gì cơ? - Phương Ly không hiểu

- Trái đất tròn thật đấy, cô không nhận ra tôi sao?

- Chúng ta gặp nhau rồi sao?

- Hôm ấy ở đài truyền hình, Giang thiếu gia trước mặt bao nhiêu người đã buộc tôi phải đứng dậy để nhường ghế cho cô, một con nhỏ nghèo rách rưới. Nỗi nhục nhã đó tôi sẽ không bao giờ quên. - Tôn Hiểu Nhi nghiêng chặt răng

Hóa ra... người này là...

- Chuyện hôm đó tôi không phải cố ý... mong chị...

- Khi đó mạnh miệng như vậy, không ngờ lúc gặp lại lại thấp kém thế này, không làm mình tỉnh được phải đi xách giày cho mình tỉnh. - Tôn Hiểu Nhi che miệng cười to

- Vậy thì sao? Chị Nhã Đình vừa xinh đẹp vừa hát hay lại có khí chất, được làm trợ lý cho chị ấy là may mắn của tôi, đỡ hơn một số người... về ngoài không bằng, tài năng chưa biết đến đâu nên mới mang thân thế ra đàn áp người khác.

Ánh mắt Tôn Hiểu Nhi đầy sát khí trợn trừng nhìn Phương Ly, cánh tay đưa lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì

_Bốp

Dường như vừa rồi có ánh lửa tóe ra trong không khí.

Dấu bàn tay in trên má trái Phương Ly từ từ nổi hẳn lên, đau rát đến không chịu nổi, một vết máu nhỏ từ khóe miệng cô chảy ra.

- Lưu Nhã Đình, cô tìm đâu ra cái thứ trợ lý ả nói như kẻ vô học vậy hả? - Tôn Hiểu Nhi la toáng lên, cảm thấy chưa hả cơn giận, tức tối đưa tay định tát nốt má bên kia

Cùng lúc đó.

Tiếng giầy hiệu đất tiền ma sát dưới nền gạch

Người con trai xuất hiện mang theo ánh hào quang của sự cao quý kiêu ngạo, ánh mắt sâu thẳm như rừng xanh không ai biết anh đang nghĩ gì

Cả trường quay giật bắn người kinh hãi!

Phương Ly quay mặt đi hướng khác, dùng mái tóc dài che đi dấu vết bị tát trên mặt.

Không ngờ bộ dạng thảm hại thế này mà lại bị Giang Tuấn trông thấy

Tuy sau chuyện đoạn video lần trước đã tự nhủ với lòng sẽ không để ý tới anh nữa, nhưng khi gặp lại anh trong lòng vẫn có cái gì đó tràn ngập đau xót.

Hơn nữa cảm giác được ánh mắt anh đang nhìn cô, chỉ duy nhất một mình cô, trái tim cô đập mạnh không hiểu vì sao.

- Giang thiếu... thiếu gia...

Đạo diễn run bần bật dù trời đang nóng hầm hập.

Bộ phim này tập đoàn Giang Thành là nhà tài trợ lớn nhất, nghe Tôn Hiểu Nhi bảo cái cô trợ lý của Lưu Nhã Đình là bạn của thiếu gia, ông lại nhắm mắt làm ngơ để Tôn Hiểu Nhi tát cô ấy, như thế thì...

- Bạn... bạn của cậu, chuyện... chuyện này...

- Không sao, cô ấy đã không còn là bạn của tôi!

Câu nói như mang cái giá lạnh từ nơi âm u nhất thổi vào trái tim Phương Ly.

Không còn là bạn...

Tôn Hiểu Nhi sau giây phút run rẩy thì vui như bắt được vàng.

May thật, anh ấy không còn quan hệ gì với con nhỏ này vậy thì thoát nạn rồi!

Nhã Đình thực không hiểu, cô rõ ràng nhìn ra Giang Tuấn quan tâm Phương Ly đến nhường nào, từ lúc bước vào căn phòng này ánh mắt chỉ rơi ở duy nhất một điểm và đang kim chế ngọn lửa giận dữ cháy rực trong đôi mắt

Vậy tại sao không ra mặt bảo vệ em ấy, còn bảo không còn là bạn?

Hay là trong lòng anh đang suy tính chuyện gì khác.

.....

Phòng chờ lạnh lẽo trống trải, ngay cả một âm thanh cũng không có...

Vì chị Nhã Đình đang quay phim ở ngoài kia và bảo cô nên tránh mặt đi một lúc sẽ tốt hơn.

Phương Ly nhắm mắt lại, cố gắng quên chuyện vừa rồi đi, nhưng vết thương trên má đau rát khiến mọi thứ càng thêm chân thực.

Làng giải trí, thật sự không hề giống như những gì cô đã tưởng tượng.

Những minh tinh trên màn ảnh lúc nào cũng xuất hiện với vẻ xinh đẹp rạng ngời, vui tươi hòa nhã, tựa như những con người hoàn mỹ không vết xước, nào ai biết những câu chuyện phía sau họ.

Nếu như có một ngày cô cũng bước chân vào cái thế giới đó thì liệu có thể kiên cường mạnh mẽ chống chọi lại mọi thứ hay sẽ bị người ta đìm xuống đáy mãi không thấy được ánh hào quang.

Ngay cả người có tài năng, xuất thân tốt như chị Nhã Đình còn bị mang ra sỉ nhục, huống chi là cô...

Nhưng có ai được phép lựa chọn xuất thân cho mình đâu.

Tiếng bước chân phía cửa vang lên đều đều, mi mắt Phương Ly khẽ động.

Không cần ngẩng đầu lên cũng biết đó là ai.

Ánh mắt người đó dừng lại ở chỗ bị tát đang đau rát của cô, nơi ngực trái nhói đau âm ỉ, hận không thể xé nát kẻ cả gan tát và sỉ nhục cô.

Nhưng mà... tuy mà cô sung sướng còn có cả dấu ngón tay, nhưng trong mắt anh, không hiểu sao cô vẫn rất đẹp.

- Thế nào, trải qua chuyện vừa rồi em có còn muốn trở thành ca sĩ, gia nhập làng giải trí? Có còn cảm thấy thế giới này tươi đẹp không?

- Tôi... một khi đã thích thứ gì đó sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay, chuyện khi nãy có là gì đâu.

- Được, anh cũng không thích con gái dễ thay lòng đổi dạ. Đó là lý do... anh không thể ngừng thích em...

Tâm trạng cô phức tạp, hàng mi khẽ run lên.

Linh cảm quả không sai, anh như thế vẫn không từ bỏ.

- Chẳng phải anh vừa bảo chúng ta không còn là bạn?

- Thì đúng thế mà, anh không muốn làm bạn của em... anh muốn làm người con trai duy nhất trong trái tim em.

Cô né tránh cuộc nói chuyện tiếp theo, nhanh chóng đứng dậy.

- Tôi phải ra ngoài đó để xem có giúp gì được cho chị Nhã Đình không?.

Nhưng chỉ mới đi được vài bước đột ngột có vòng tay ôm lấy eo cô, cả người cô ngã vào lồng ngực rắn chắc phía sau.

- Trở về bên anh, chúng ta cùng bắt đầu lại có được không? - Anh mặc kệ cô vùng vẫy, chống cự kịch liệt vẫn khẳng khái ôm chặt lấy

- Buông ra, nếu người khác nhìn thấy thì thế nào?

- Anh sẽ thay đổi, sẽ bảo vệ em tốt hơn, sẽ không làm những chuyện khiến em hoảng sợ tránh xa anh nữa.

Sợ vẫn không đủ thuyết phục cô, anh nhanh chóng nói tiếp

- Em muốn làm ca sĩ đúng không, anh sẽ giúp em gia nhập làng giải trí, sẽ bảo vệ em khỏi những con người có ý định xấu hay dám lăng nhục em, thậm chí còn giúp em nổi tiếng hơn cả Lưu Nhã Đình... khiến cho những ngày tháng sau này của em lúc nào cũng vui vẻ. Chúng ta cùng bắt đầu lại từ đầu, được không?

Móng tay Phương Ly ghim sâu vào lòng bàn tay, đau đến mức cô suýt trào nước mắt.

Đưa con gái như cô có gì xứng đáng để anh tốt với cô như thế?

Cô vừa không xinh đẹp, tài năng chẳng bằng ai, gia thế cũng không, thậm chí còn thích người con trai khác nhưng anh vẫn vì cô mà làm nhiều chuyện như thế...

Dù bị cô năm lần bảy lượt từ chối, nói những lời tàn nhẫn thậm chí còn cắn anh chảy cả máu nhưng anh vẫn kiên quyết không từ bỏ.

Thậm chí những lời hứa hẹn anh trao cho cô, so với Lâm Hạo còn nhiều hơn gấp mười, cô cũng biết lần này anh nhất định sẽ làm được, nhưng mà...

Không biết cô của nhiều năm sau liệu có khi nào hối hận về quyết định ngày hôm nay của mình không nhỉ?

- Bắt đầu lại...Không thể! - Phương Ly cố nhắm mắt trấn tĩnh mình, giọng cô tuyệt tình dứt khoát

- Tại sao? Lại là vì hắn. Rồi em sẽ nhận ra được bộ mặt thật của hắn, ngay từ lúc bắt đầu tất cả đều là giả dối.

- Không liên quan đến anh ấy, mà là...giữa chúng ta chưa từng có bắt đầu. Sau này cũng sẽ như thế...

Chưa từng có bắt đầu...

Lại là cô, lại chỉ bằng một câu nói của cô cả người Giang Tuấn như rơi xuống đáy vực sâu thẳm, phía trước mặt ngoài màu đen ra chẳng còn gì, không gian vắng lặng như đã chết.

Hai cánh tay anh vô lực buông thõng ra...

Khoảnh khắc lúc nãy ôm cô trong vòng tay, cuộc sống của anh như tràn đầy hạnh phúc. Nhưng cuối cùng...

Không còn gì níu giữ lấy mình, Phương Ly cứ thế tiến về phía trước

Trách cô thế nào cũng được, cô tình nguyện làm người xấu, bởi vì đã không thể trao anh trái tim thì tuyệt nhiên càng không thể để anh ghen nhóm bất kỳ hy vọng nào.

Như thế sẽ càng tàn nhẫn hơn.

Hãy hận cô đi, hãy quên cô đi...

Rồi tìm lấy cho mình một người con gái khác xứng đáng hơn

"Được, thế thì em cứ đi đi, nhưng anh sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc, anh tin chắc rằng rồi có một ngày em sẽ thuộc về anh."

"Ngày đó không còn xa nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ích kỉ

Buổi quay phim vì nhiều lý do mà kéo dài đến tận tối.

Chị Nhà Đình đề nghị đưa cô về nhưng cô đã từ chối với lý do muốn đi dạo một lúc cho đầu óc được thoải mái.

Phương Ly cứ thế bước đi, thân hình nhỏ bé, bóng dáng cô độc len lỏi giữa dòng người vội vã, thỉnh thoảng đưa mắt mơ màng nhìn dãy đèn đường như những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh xung quanh.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, đều là những chuyện khiến cô muốn quên đi.

Đầu tiên là nhìn thấy Lâm Hạo ôm một người con gái khác, thứ hai là sự sỉ nhục và cái tát của Tôn Hiểu Nhi, thứ ba là...

Giang Tuấn...

Chuyện thứ ba là chuyện cô muốn quên đi nhất, nhưng suốt từ chiều đến giờ, mỗi khi nhắm mắt lại, gương mặt anh tuần ấy cùng những lời anh nói lúc trưa lại hiện ra.

Cô tuyệt tình bảo giữa cô và anh chưa từng có bắt đầu thực ra chỉ là nói dối.

Quả thực...cô đã từng thích anh.

Nhưng có một số chuyện giống như vận mệnh đã an bài, cũng như cô đối với sự lựa chọn của mình lúc này không hề có chút hối hận nào.

Chỉ có cảm giác bất an không hiểu do đâu.

Mãi suy nghĩ khiến Phương Ly quên đi tín hiệu đèn giao thông vẫn đang đỏ nhấp nháy, cứ thế băng qua đường

Kít....kít....kít!!!!

Đèn xe sáng choang chiếu thẳng tới, trước mắt cô mờ ảo, tay chân cứng đờ không thể cử động được chỉ biết nhắm mắt chờ đợi điều khủng khiếp đến với mình.

Đột nhiên có một bóng dáng đã lao ra giữ chặt lấy cô kéo ngược lại về phía mình, chiếc xe cũng kịp thắng lại.

Cô mờ mắt, nhận thức được việc vừa xảy ra, vòng hai tay qua người anh rồi cứ thế ôm chặt lấy

- Lâm Hạo, em xin lỗi...xin lỗi anh...

- Được rồi, không cần xin lỗi, lần sau em đừng bất cẩn như vậy nữa, qua đường phải nhớ quan sát thật kĩ...

Thật ra cô còn muốn xin lỗi vì hôm nay đã nói dối anh rằng đi gặp một người bạn cấp hai, xin lỗi vì đã để người con trai khác ôm mình rất lâu, xin lỗi vì lúc nào cũng làm anh lo lắng.

- Nhưng sao...anh lại ở đây? - Anh diu cô vào lòng, lúc này cô đã lấy lại bình tĩnh, không khỏi thắc mắc

- Ở nhà có một mình buồn quá anh định hẹn Lăng Thiệu Dương đi dạo nhưng cậu ta bận đi với bạn em rồi nên anh đi một mình, may mắn là gặp được em

Còn một câu anh không nói, là khi đó, cả con phố có muôn vạn người nhưng anh chỉ nhìn thấy mình cô, thứ ánh sáng duy nhất bao phủ lên cuộc sống tăm tối bấy lâu nay của anh.

Tự nhiên sóng mũi của Phương Ly cảm thấy cay cay.

Cô còn phải xin lỗi vì đã thất hứa sẽ ăn cơm cùng anh, xin lỗi vì lại để anh cô độc một mình trong căn biệt thự lạnh lẽo...

Sau này sẽ không thể nữa đâu.

Bất chợt nhận ra một thứ rất quen thuộc, xoay đầu nhìn cảnh tượng phía xa

- Anh có biết nơi này không? - Cô phấn khởi chỉ tay về đằng trước

- Ở thành phố này có ai không biết nó chứ - quảng trường Hy Vọng.

- Vậy anh có biết tại sao lại đặt tên là Hy Vọng không?

- Em nói xem! - Anh cảm thấy cô đang muốn giải thích

- Đó là bởi vì...nó là hy vọng của rất nhiều rất nhiều người. Có rất nhiều ngôi sao cố gắng cả đời cũng chỉ mong một lần đứng ở đây, được tỏa sáng rực rỡ, được tất cả mọi người biết đến và thừa nhận năng lực của mình, được trọn vẹn tình yêu với âm nhạc.

- Trong số những người đó có em đúng không?

- Phải. - Cô kiên định gật đầu, trong mắt lấp lánh ngàn ánh sao sáng rực, những ngôi sao trên trời cao kia tự lại cũng không sáng bằng, đẹp bằng

Chuyện xảy ra lúc sáng đúng là làm cho cô có một chút lung lạc nhưng giờ thì hết rồi.

- Vậy thì sau này...anh sẽ giúp em thực hiện ước mơ đó.

- Ủ. - Cô thuận miệng trả lời, vẫn đắm chìm trong giấc mộng về sân khấu lớn trước mắt

Chuyện tương lai, ai có thể nói trước được.

Giống như biết đâu có một ngày giấc mơ tưởng chừng như hoang đường đó có thể trở thành sự thật, nhưng anh không còn đứng bên cạnh cô nữa...

- Đây, em...trang điểm à?

Lâm Hạo đưa ngón tay vén mái tóc dày xõa tung của qua sau tai.

Phương Ly thật thót người, thật ra là do vết tát của Tôn Hiểu Nhi để lại quá đỗi nên cô buộc phải nhờ một chị trong trường quay trang điểm cho mình, dặm thêm phấn dày để che đi.

Hy vọng là anh không nhận ra.

- Haha, bạn em học trang điểm lấy em ra làm chuột bạch. Trông thế nào, có kì lắm không?

Ánh sáng mờ ảo, lấp lánh dịu dàng hắt làm nổi bật gương mặt được trang điểm tỉ mỉ, làn da trắng mịn như ngà, hàng lông mi vừa dài vừa cong, bờ môi đỏ rực mềm mại, cộng thêm thân hình mảnh mai kiều diễm.

Cô đẹp như một thiên thần không thuộc về thế gian này, nhưng lại mãnh liệt khắc sâu vào trái tim anh, khiến anh chỉ muốn cô thuộc về duy nhất một mình anh.

Dự cảm nhất định không sai...

Tương lai, cô nhất định sẽ lột xác biến thành con thiên nga xinh đẹp, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người con trai khác không ngừng nhìn chăm chăm vào cô, quá nhiều cô, thậm chí tìm cách cướp cô đi khỏi tay anh.

Mới phút trước còn hứa sẽ giúp cô gia nhập làng giải trí, bây giờ có phải anh đang hối hận không?

Sao anh có thể có suy nghĩ ích kỉ như vậy?

- Này, sao anh không nói gì thế? Lẽ nào xấu đến mức không nói nên lời luôn?

- Em có thể trang điểm, nhưng không được để người khác nhìn thấy em trong bộ dạng này! - Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến cô có đôi chút rùng mình.

Phuong Ly ngớ người.

Lâm đại nhân, anh ra gió nhiều quá nên bị sốt à, không để người ta thấy thế thì trang điểm làm gì???

Mà nói thế thì chắc là xấu rồi !!!

- Phải rồi, em... có cái này muốn đưa cho anh, mấy hôm nay không hiểu trời xui đất khiến sao mà em lại quên mất nó, một vật quan trọng như vậy... xin... xin lỗi anh...

Phuong Ly vội rút lấy vật thể bé nhỏ trong túi xách mang theo ra...

Tia sáng lấp lánh trong màn đêm.

Cô mong ngóng chờ đợi sự vui sướng như một đứa trẻ hiện ra trên gương mặt anh nhưng đáng tiếc...

- Gì vậy? Không lẽ... em định mua nhẫn để cầu hôn anh?

Là một câu nói đùa nhưng Phuong Ly không thể nở lấy một nụ cười, chỉ có sự hoảng hốt.

- Anh... nó là nhẫn của mẹ anh mà, anh không nhận ra sao?

- Nhẫn của mẹ anh? Không phải! - Lâm Hạo dứt khoát, sắc mặt nghiêm trọng - Là ai nói với em như thế?

- Không thể nào, Giang Tuấn đã bảo đây đúng là nhẫn của mẹ anh, chỉ cần em chấp nhận điều kiện của anh ấy thì... - Phuong Ly nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa nước mắt cô cứ vô thức trào ra khỏi khoé mi.

Bị gạt rồi...

Cô như thế mà bị người ta gạt rồi...

Suýt chút nữa thì làm ra chuyện có lỗi với anh.

- Em chấp nhận điều kiện gì của cậu ta? - Anh tóm mạnh lấy tay cô gương mặt càng thêm lạnh lùng như đóng băng.

- Em xin lỗi, là em quá ngốc... em...

Lâm Hạo dán chặt mắt vào cô, ngực anh đau nhói từng cơn, dường như có một tảng đá lớn đè lên nặng trĩu, không thể thở được, trái tim như muốn nổ tung.

Anh thật ngốc, như thế mà lại bị mắc bẫy của cậu ta rồi trách làm cô...

Dùng những lời lẽ đầy đẽ đẽ khó nghe rồi còn cả hành động đó...

Anh dang rộng cánh tay nhẹ nhàng ôm cô đang nức nở vào lòng, hôn lên mái tóc đen dày của cô.

- Em ngốc lắm, nhưng người nên nói xin lỗi phải là anh. Sau này, tuyệt đối không được chấp nhận bất kì yêu cầu gì của cậu ta nữa. Anh có thể không cần chiếc nhẫn đó nhưng anh không thể mất đi em.

Phuong Ly run run khép đôi bờ mi.

Cô sẽ không bao giờ phản bội anh, không bao giờ chia xa anh.

Chỉ cần, anh mãi yêu thương cô như giây phút này là đủ.

.....

Cũng đêm hôm ấy, dưới cùng một bầu trời

Trái ngược với khung cảnh lãng mạn muôn vàn ánh sao lấp lánh ngoài kia, Giang Tuấn lười biếng ngồi trong quán bar nằm giữa trung tâm thành phố.

Thứ ánh sáng đủ màu lập loè chớp tắt lạnh lẽo chiếu trên gương mặt anh tuấn, lạnh lùng của anh.

Bàn tay nhẹ nâng chiếc cốc thủy tinh lên, vị cay của rượu như đốt cháy cổ họng kéo dài xuống tận lồng ngực, nhưng cảm giác này chẳng làm sao sánh bằng những lời nói tuyệt tình của cô lúc trưa.

Giờ này ắt hẳn cô cùng cậu ta đang hạnh phúc lắm

Còn anh...

Cho dù có uống cạn sạch rượu nơi đây, cho dù có biến mình ra bộ dạng nào thì cô cũng chẳng để tâm

Giang Tuấn tự cười chính mình, mục đích cô xuất hiện trên thế giới này là để hành hạ anh đúng không?

Ở góc khác một cô gái với đôi mắt xinh đẹp hướng về phía anh bước đến.

Từ lúc anh bước vào cô đã chú ý nhưng chần chừ nãy giờ mới dám lại gần.

- Giang thiếu gia, cho hỏi anh là Giang thiếu gia đúng không? - Cô gái chậm chậm cất tiếng

Mắt anh không liếc nhìn lên lấy một cái, giọng lạnh như băng tuyết

- Nơi này có ai không biết tôi, đừng giờ trò tiếp cận nữa, tôi không có hứng với con gái ở đây!

- Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải ý đó, anh nhìn thử xem có nhận ra tôi không?

- Tôi bảo là cô đi ngay...

- Đúng thật là anh rồi!

- Là cô...

.....

Ánh nắng vàng nhạt trải dài khắp mặt đất, sương ẩm vạn vật muộn cây sau một đêm lạnh giá bởi cơn mưa rào dai dẳng

Lâm Hạo cùng Phuong Ly nắm tay bước vào văn phòng hội học sinh mặc cho ánh nhìn khó chịu của mọi người.

Lúc đang họp được khoảng nửa tiếng có một nữ sinh bước vào cầm theo một hộp quà màu hồng, là Sandy trợ lý của Nhã Đình.

- Chị Đình, có người tặng chị cái này bảo phải mở ra trước 8h, em quên mất.

Nhã Đình xin phép mọi người rồi đặt hộp quà lên bàn, từ từ mở ra, chắc là quà từ fans hâm mộ.

- Á.....

Một tiếng la thất thanh từ Nhã Đình khiến mọi người sững sốt bật dậy khỏi chỗ ngồi bu lại xung quanh, kể cả Lâm Hạo và Giang Tuấn, những nữ sinh khác cũng không ngừng la to, trong hộp quà đó là một con búp bê bị chém toi tả dính đầy máu, ai thấy cũng khiếp sợ

Nhã Đình run rẩy đưa hai tay che mặt lại sau đó chạy đến ôm chặt lấy Lâm Hạo trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Lâm Hạo cũng bị làm cho bất ngờ nhưng trong trường hợp này không còn cách nào khác, đành đứng yên cho Nhã Đình ôm lấy mình, ánh mắt anh hướng về Phuong Ly.

- Hội trưởng, hay anh đưa chị Đình đến phòng y tế đi. - Sandy gợi ý, trong lòng mừng thầm vì mọi thứ đều như mong muốn

- Phải đó hội trường. - HS1

- Chị ấy đang rất hoảng sợ, không thể hợp tiếp được đâu! -HS2

- Giang Tuấn cậu...

- Anh đưa em đi đi, xin anh đấy.

Lâm Hạo định mở miệng nhờ Giang Tuấn thì Nhã Đình về mặt sợ hãi ngước lên thều thào cầu xin anh

Giọng cô nhẹ như những bông tuyết chòn vòn bay lượn trong không khí.

Lâm Hạo như bị dồn vào thế kẹt, nếu bây giờ anh bỏ tay cô gái này ra trong tình cảnh này thì sẽ là rất là độc ác, nhưng nếu không bỏ thì...mong là Phương Ly sẽ không nghĩ gì.

Khi cả hai bóng dáng đó vụt qua mặt cô, cảm giác đau xót lại tràn ngập trong lồng ngực và tâm trí.

Mặc dù biết đó chỉ là bắt đắc dĩ, nhưng trái tim cô vẫn...

Buổi họp đến đó là kết thúc. Ngồi trong lớp học nhưng cảnh tượng khi nãy vẫn lừng lợ trong tâm trí Phương Ly.

Khó chịu quá, càng khó chịu hơn khi hai người họ đứng bên cạnh nhau lại hài hòa xứng đôi đến vậy, cứ như trời sinh một cặp.

Khoan đã, nghĩ bậy bạ gì thế này?

Với lại, chị Nhã Đình là chị em tốt của cô, sao lại có thể có suy nghĩ đó?

Phương Ly, mày thật ích kỉ...

.....

Phương Ly xuống canteen ngồi uống nước với Ngọc Mai, trong lòng rất phiền não.

Mọi người xung quanh cứ tùm tùm cười, lấy tay che miệng, chỉ trỏ vào cô rồi lại nhìn vào màn hình điện thoại, chuyện gì vậy trời?

Lúc cô và Lâm Hạo mới công khai yêu nhau họ cũng bàn tán ầm ĩ cả lên nhưng từ khi Lưu Nhã Đình đến An Hoa họ chuyển đề tài không nói đến cô nữa. Sao hôm nay đột nhiên quay lại cô rồi.

- Ngọc Mai, có chuyện gì vậy hả?

- Ai mà biết? Mà mình để ý này giờ sao ai cũng cầm điện thoại hết vậy? - Ngọc Mai quay đầu lại nhìn xung quanh

- Bạn Phương Ly này, cậu bị cấm sừng mà còn ngồi đây thành thoi được sao?

- Cái gì???? - Phương Ly cùng Ngọc Mai đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Họ đều không phải em

Chủ nhân của câu nói này là Hiểu An - chị họ của Ngọc Mai nhưng cũng bằng tuổi với nhau, một tuần kể từ sau cái hôm đi biển thì cô bạn liền chuyển trường vào học An Hoa, không ai biết nguyên nhân do đâu.

Nhưng tạm gác chuyện đó, điều quan trọng nhất bây giờ là câu nói vừa rồi...

- Chị họ, chị mới nói gì thế? - Ngọc Mai lên tiếng hỏi lại

Hiểu An tức thì đưa điện thoại di động của cậu ấy cho cô và Ngọc Mai.

Cái này chẳng phải là diễn đàn của trường, hay đăng những tin giật gân, cô cũng chẳng mấy khi lên xem vì cô không thích tám chuyện lắm.

Đưa tay lướt xuống dưới thêm một chút, bức ảnh hiện ra khiến cổ họng như có cái gì trào lên làm cô không nói thành lời

Chuyện...chuyện này là sao???

Chủ đề: "Hội trường An Hoa lộ ảnh tình cảm với ca sĩ Lưu Nhã Đình"

Mắt cô mở to nhìn hai bức hình hiện ra, một là hình khi nãy Nhã Đình ôm Lâm Hạo thì cô đã thấy rồi, có điều ảnh được cắt hết người xung quanh nhìn như thế giới chỉ có hai người.

Phương Ly tự nhủ đây là góc chụp thôi nhưng trái tim cô thấy khó thở lắm.

Vòng tay anh dùng để ôm cô thì giờ đây lại dùng để ôm cô gái khác.

Bức thứ hai chị Nhã Đình nằm trên giường bệnh phòng y tế, khuôn mặt có hơi nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp say lòng người. Quan trọng là chị ấy đang nắm lấy tay Lâm Hạo, ánh mắt tha thiết như không muốn để anh đi.

Vô số những suy đoán...

Vô số những nghi ngờ...

HS nữ A: "Hai anh chị đến với nhau đi, tui em ủng hộ hết mình"

HS nữ B: "Đếm ngược đến ngày Phương Ly bị đá" *icon cười mỉa mai*

HS nam C: "Nhìn bức hình mình tự hỏi phải chăng hội trường chọn Phương Ly làm bạn gái là để che mắt người khác khi hẹn hò bí mật với chị Nhã Đình"

HS nam D: "Trai tài gái sắc, Phương Ly đó tuổi gì so với Lưu Nhã Đình"

HS nữ E: "Cầu cho đây là thật, lúc nghe tin hội trường quen Phương Ly tôi tự hỏi tại sao anh ấy lại hạ thấp tiêu chuẩn của mình đến mức không thể thấp hơn như thế"

Phương Ly không muốn đọc tiếp nữa, tránh làm tâm trạng của mình không tốt

Dù có thế nào cô vẫn tin tưởng anh, nhưng lòng cô rối bời khi thấy hai người họ gần nhau.

Dù rộng lượng đến đâu cũng chỉ là một đứa con gái, có trái tim tất nhiên là biết ghen

Nhưng đau đớn hơn là những người khác ở đây đã không hiểu cho cô lại còn cay nghiệt nguyên rủa cô và anh chia tay, sao lại ác như vậy chứ?

- Phương Ly, chuyện này cậu biết chưa? - Ngọc Mai suýt nữa đập nát điện thoại, ánh mắt bùng lên ngọn lửa tức giận

- À, mình biết chứ... lúc họ ôm nhau mình cũng ở đó.

- Cái gì hả? Sao cậu tỉnh như ruồi vậy? Đừng nói mình không nhắc cậu, đàn ông rất nhiều người dễ thay lòng đổi dạ, tất nhiên trừ người yêu tương lai của mình. - Hiểu An kinh ngạc khi thấy Phương Ly vẫn bình thản như vậy

- Đây, trừ Lăng Thiếu Dương của em nữa. - Ngọc Mai thêm vào

- Ờ, thì cứ cho là vậy đi. - Hiểu An lắc đầu

- Không sao, mình tin anh ấy!

- Tin tin cái đầu cậu đấy, con trai nào thấy gái đẹp chẳng sáng mắt, Lăng Thiếu Dương cũng thế, may là mình luôn kiểm soát gắt gao. Hôm nay ôm nhau nắm tay ngày mai sẽ làm cái gì?

- Cậu có biết rất nhiều bà vợ phát hiện chồng mình ngoại tình trước đó vẫn luôn tự hào nói câu "tôi một mực tin tưởng anh ấy" không? - Hiểu An lại thêm dầu vào lửa

- "Xử" hần đi, còn không thì mình sẽ làm giúp cậu! - Ngọc Mai gầm gừ

- Đồ tôi...

- Đồ phụ bạc...

- Đồ có mới nói cũ xxxoooo

Phương Ly chưa kịp nói câu nào mà hai chị em trước mặt đã thi nhau chửi !!!

Phương Ly nhẹ nhàng đứng dậy lướt qua hàng loạt ánh mắt soi mói và lời xì xào bàn tán của người khác để bước đi.

Không biết vì lý do gì, cô có một loại linh cảm rằng mọi thứ không phải đơn giản chỉ là trùng hợp.

Và cũng không một ai biết rằng những chuyện thế này mới chỉ là khởi đầu, nỗi đau mà ngày sau cô phải chịu còn lớn hơn gấp trăm gấp ngàn lần.

.....

Phuong Ly vừa rời khỏi căn teen không lâu thì bất gặp bóng dáng chị Nhã Đình khiến cô không khỏi sửng sò.

Cứ như là...chị cô tình đứng ở đây đợi cô vậy.

Có điều cuộc nói chuyện này không giống trước đây, diễn ra không tự nhiên chút nào, nụ cười trên môi cô cũng không còn nữa.

- Chị Nhã Đình, không phải chị đang nghỉ ngơi trong phòng y tế? Sao chị lại ra đây?

- Chị muốn nhanh chóng giải thích với em chuyện vừa rồi. Em đừng hiểu nhầm, chị và hội trưởng không có gì với nhau cả. Chị chỉ kéo anh ấy lại để nhờ anh ấy lấy thuốc giúp mình thôi, không ngờ là...

- Thật ra chị không cần giải thích với em đâu, em tin anh ấy và cũng tin chị nữa. Em chỉ lo là hai người thấy ngại vì những tin đồn đó thôi.

- Chị không ngại, em cũng vậy nhé!

- Dạ...

Cả hai cô gái đều giống hệt nhau

Lời nói từ miệng phát ra là thế, nhưng trong lòng lại không phải thế...

Một người là thật sự không muốn người đối diện khó xử, còn người kia...

- Thật ra...chị... có người mình thích rồi!

- Sao chứ, chị bảo là... - Phuong Ly tròn xoe mắt vì đây là lần đầu tiên nghe đến chuyện này

Dù không biết đó là ai, nhưng nếu lọt được vào mắt xanh của chị ấy nhất định sẽ là người xuất sắc lắm

- Liệu có phải... - Phuong Ly đưa ra suy đoán

Nhã Đình đoán được cô muốn nói gì, đi trước cắt ngang

- Không, người đó không phải Giang Tuấn. Em cũng biết mà, trong lòng Giang Tuấn dù là trước kia hay bây giờ đều chỉ có mình em...

Cô còn muốn nói

"Lâm Hạo thì khác, anh ấy đã từng yêu chị, rất yêu chị. Nếu không phải vì ngày đó chị ra đi thì hôm nay em làm gì có cơ hội đứng cạnh anh ấy.

Nếu tình yêu này luôn khiến em đau khổ bất an như vậy thì tại sao không buông tay để trở về bên cạnh người con trai mà ông trời đã sắp đặt cho em."

Mớ cảm xúc hỗn loạn lại ùa về vây lấy Phuong Ly, mi mắt cô sụp xuống

- Thôi sắp vào học rồi, em về lớp đây. Chị nhớ nghỉ ngơi thêm nhiều nhé!

- Ủ, cảm ơn em

.....

Sắc đêm dần chiếm lấy bầu trời. Thật không ngờ cô lại quên mất tối nay có hẹn đi xem phim với Lâm Hạo đến khi anh lên tiếng nhắc nhở.

Và buổi hẹn cũng không hề như cô tưởng tượng.

Hai người ngồi hai ghế cạnh nhau trong rạp chiếu phim nhưng không hề nói với nhau câu nào, tựa như hồ hững, xa lạ, ngay cả lúc về cũng thế, thoát nhìn cứ như hai người xa lạ trùng hợp đi chung đường.

Có ai biết được, bộ phim khi nãy đã chiếu những gì anh và cô đều không nhớ, vì khi ấy và cả lúc này hai người đều đang bận nghĩ đến đối phương.

Trời đã rất khuya, con đường nhỏ gần như vắng lặng. Trên mặt đường lát đá vang lên từng tiếng bước chân nhẹ nhàng, êm dịu.

- Anh xin lỗi. - Đến trước cổng nhà cuối cùng Lâm Hạo cũng cất tiếng

- Sao anh phải xin lỗi, chỉ có người làm sai mới xin lỗi mà thôi!
- Nếu không nói vậy, anh không biết làm thế nào mới được nghe tiếng em nữa...
- Anh...nói gì vậy? - Cô quay mặt đi, khó xử
- Nói anh biết, nếu không phải vì giận anh thì vì lý do gì mà cả buổi tối hôm nay em lại như thế? - Surong tràn đầy trong giọng nói của anh, có phần bất lực

Đôi mắt xinh đẹp phút chốc liền giăng một màn sương dày đặc

- Anh biết không, em thực ra chỉ là một đứa con gái bình thường, cũng muốn có hạnh phúc, muốn có người bên em lúc em yếu đuối, muốn yêu và được yêu không phải nghĩ ngợi lo lắng gì hết. Nhưng... em sợ...
- Đừng sợ...không có gì phải sợ cả...- Lâm Hạo trầm giọng lên tiếng, câu nói chất chứa bao nhiêu là cảm xúc.
- Em biết mình là người đến chậm một bước trong trái tim anh, em biết trái tim anh vẫn chưa hoàn toàn quên được cô gái đó, em sợ một ngày nào đó cô ấy đột nhiên xuất hiện và muốn cùng anh bắt đầu lại. Còn nếu không, với điều kiện tốt như anh, muốn tìm một đứa con gái hoàn hảo hơn em, xuất sắc hơn em chẳng có gì khó cả.
- Sao em lại có thể có suy nghĩ đó?
- Đúng là, em đang tự ti đấy...tự ti vì bản thân chẳng có điểm nào xứng với anh, nhưng anh cứ thử đặt mình vào vị trí của em, với xuất thân và quá khứ của em thì làm sao có thể không tự ti khi đứng bên cạnh anh được chứ...

Cô ngước nhìn lên, nhắm mắt lại tự giấu mình trong hai hàng nước mắt mà nói

- Anh tựa như loài hoa cao quý ở tít trên cao, còn em...em chỉ là bông hoa tầm thường mọc dại, khắp nơi đâu đâu cũng có, ngày hôm nay có thể cùng anh đi cạnh nhau trên cùng một con đường, được trở thành bạn gái anh chính là kỉ tích của cuộc đời em rồi!
- Anh hiểu. - Lâm Hạo hít thật mạnh, tất cả anh đều hiểu, anh luôn nỗ lực để đem lại cho cô cảm giác an toàn, nhưng xem ra nỗ lực của anh vẫn chưa đủ
- Không, anh không thể nào hiểu hết được đâu! Với lại, hầu như mỗi lần em thấy mình đang chạm tay vào hạnh phúc thì cũng là lúc đau khổ bắt đầu ập tới, sau đó...người em yêu đều rời bỏ em, chẳng còn lại gì ngoài nỗi đau.
- Nghe anh nói, những chuyện mà em lo sợ sẽ chẳng bao giờ xảy ra đâu...
- Vì cái gì?
- Bởi vì...tất cả những người con gái ngoài kia, kể cả người trong quá khứ đó, họ đều không phải em.

Dứt lời, anh nắm lấy tay cô, hôn nhẹ vào lòng bàn tay, nụ hôn như truyền đến trái tim làm nó ấm lại.

Những ngón tay cô khẽ run vì xúc động.

- Có phải em luôn cho rằng, mọi thứ thời gian qua chúng ta trải qua giống như câu chuyện cổ tích không?
- Em... - Cô ngập ngừng xem như thừa nhận

- Anh muốn nói em biết, chuyện cổ tích vốn không có thật, nhưng anh đang đứng trước mặt em là thật, tình yêu của anh cũng là thật, lời hứa vĩnh viễn bảo vệ em cũng là thật. Chỉ cần ngày hôm nay em tin anh thì ngày sau vĩnh viễn anh sẽ không bao giờ khiến em hối hận.

- Anh...

Chuyện tương lai cô không cách nào biết trước được, tình yêu này có thể sẽ là sai lầm, thậm chí là một con dao sắc bén đâm nát trái tim cô.

Nhưng giờ phút này đây, cô không hối hận.

Đầu óc dần trống rỗng, giống như có thứ gì đó điều khiển cơ thể, không hề nhớ rằng mình đang đứng trước cổng nhà, cô như người, đôi hàng mi uốn ướp khép chặt, hôn lên đôi môi mát lạnh của anh một cách dịu dàng, chậm chậm.

Nước mắt vẫn chưa khô hòa vào trong nụ hôn, nhưng nó không hề mang hương vị mặn và ngược lại rất ngọt ngào.

*****

Phía cuối con đường, chiếc xe Lamborghini không biết đã đậu lại từ bao giờ, đèn xe bật sáng, sương đêm trùm lên thân thể người con trai thành một pho tượng cô đơn lạnh giá.

Di động reo lên trong đêm tối, giọng nữ ngọt ngào cất lên nhưng lại khiến anh thêm phần chán ghét.

- Không cần gọi cho tôi nữa, cứ làm theo những gì tôi đã bảo với cô đi! Làm ngay ngày mai!

Đập mạnh điện thoại xuống vô lăng, anh không thể hiểu được bản thân mình nữa, từ khi nào một kẻ cao ngạo như anh lại biến thành một một cái đuôi dôi theo người khác, từ rạp chiếu phim về đến tận đây.

Để rồi chứng kiến cảnh tượng này...

Như kim đâm...

Từng mũi từng mũi cắm sâu vào trái tim anh...

Lỗi là ở anh...

Ai bảo anh đã để lỡ mất người con gái tốt như cô

Cô không tin anh, cho dù anh có lao ra khỏi xe đứng trước mặt cô nói rằng hẳn ta là kẻ xấu thì cô cũng không tin.

Vậy thì anh sẽ chứng minh cho cô thấy

Nếu đã không thể nào chờ đợi được việc cô nhận ra sự thật thì chỉ bằng...

Anh lạnh lùng nhún gáy, chiếc xe lao vào màn đêm biến mất hút

*****

Ánh đèn đường vẫn chiếu xuống bóng dáng hai người trùng khít không rời.

Lâm Hạo sững sờ vài giây, sau đó trong lòng dâng tràn niềm vui khó nói thành lời.

Nhớ đến hôm đó khi anh hôn cô trên sân thượng, cảm nhận rất rõ ràng cô vẫn còn ngượng ngùng, dè dặt giống như sợ anh sẽ đi quá giới hạn, nhưng hôm nay cô lại chủ động, điều đó chứng tỏ cô đã hoàn toàn tin tưởng anh.

Cảm giác này, khiến anh vô cùng hạnh phúc.

Giả như thời gian có thể dừng lại để anh và cô mãi ở giây phút này, không giận hờn, không đau khổ, và...không cách xa.

- Tin...

Hình như có tiếng còi xe...

Kèm theo cả ánh đèn pha rọi tới...

Phương Ly hoảng hồn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên cô nhớ đến một chuyện...

Chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Cuộc sống như vậy, nhất định sẽ thuộc về cô

Lúc chiều chị Gia Mỹ có gọi điện báo tin, tối nay mọi người trong nhà sẽ đi du lịch về.

Đúng như cô nghĩ, tất cả mọi người trên xe đều phải dụi mắt mấy lần vì cho rằng mình đang nhìn nhầm.

Cả hai người đằng kia đang làm gì ở ngoài đường vào cái giờ khuya khoắc lẽ ra mọi người đều đang ngủ thế này.

Họ muốn nghĩ trong sáng nhưng ai cho họ trong sáng !!!

Bỏ qua thái độ đám đông, điều khiến Phương Ly thấy hoảng sợ hơn chính là chuyện cô và anh quen nhau là bí mật, bằng cách này hay cách khác thời gian qua hết thấy mọi người trong nhà đều không hề biết trừ đại thiếu gia Lâm Hạo.

Đĩ nhiên đây là ý của cô.

Vậy mà...đi đêm có ngày gặp ma là thật !!!

- Giờ, phải...phải làm sao đây? - Giọng nói của cô khẩn thiết

Lâm Hạo cười như không, phát huy trí thông minh của mình

- Bảo anh xô em thì không thể, nên cách tốt nhất là em quay sang tát anh, như vậy mọi người sẽ nghĩ anh cưỡng hôn em nên bị thế rồi không nghi ngờ về mối quan hệ của chúng ta nữa.

Anh chỉ nói thế chứ biết chắc là cô sẽ không làm

Nào ngờ...

- Được, thế anh muốn em tát má bên trái hay bên phải? Hay cả hai bên để tăng thêm độ chân thực nhé!

- "..."

Lâm Hạo sững sờ nhìn cô, gió trời làm cô sốt luôn rồi à, vừa rồi còn dịu dàng hôn anh, quay đầu một cái đã muốn "xuống tay" với anh.

- Em mới nói gì đó?

- Em đùa thôi mà...Em không muốn biến anh trở thành một kẻ biến thái trong mắt người khác, mặc dù đôi lúc anh cũng giống lắm...- Cô tủm tủm cười

- Anh giống biến thái?

- Chứ còn gì nữa...

- Thế vừa rồi có người cưỡng hôn biến thái, thế có phải người đó biến thái cũng không bằng không?

- "..."

Phương Ly hận mình biết bao nhiêu, không ngờ trong một phút nông nổi, cô lại dám làm hành động đó.

- Ủ, em giống biến thái đấy, thậm chí cũng không đoan trang dịu dàng, thế thì anh nghĩ lại đi, bây giờ "trả lại hàng" vẫn còn kịp mà.

Nói xong mới thấy mình ngốc vô cùng, tự dưng đem bản thân so sánh với một món hàng.

- Không kịp nữa rồi... Vì hàng mà vừa trả lại, một giây sau liền sẽ có người mua mất.

- Xem như...anh cũng biết nhìn. - Cô cười thâm trong lòng.

- Bởi vì...người đó xem nhầm giá! - Một giây sau anh cho cô lao thẳng xuống vực

- Anh...

Cuộc cãi nhau bị gián đoạn vì những người trong xe đồng loạt đi xuống.

Phương Ly cứ ngỡ họ sẽ thắc mắc những câu muốn hỏi hay tiếp tục thể hiện thái độ sững sốt đến kinh hoàng, nhưng không...

Họ bước xuống xe, giả vờ nhìn đất nhìn trời, chỉ trò đếm sao mặt dù trời tối thui không có ngôi sao nào !!! rồi lướt qua hai người bọn cô như thể cả hai là người vô hình.

Chỉ duy nhất chị Gia Mỹ đang ăm ắp trên tay nháy mắt với cô

- May cho hai đứa là con bé ngủ rồi đấy nhé!

- "..."

.....

Hương thơm của những bông hoa xinh đẹp trong vườn lặng lẽ hoà mình cùng làn gió đêm.

Lâm Hạo nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng, đứng lặng nơi đầu giường ngắm nhìn cô đang ôm lấy Ân Ân chìm sâu trong giấc ngủ.

Ánh trăng lặng lẽ rọi chiếu trên gương mặt cô.

Từ khi nào anh lại sợ thế này?

Thân hình nhỏ nhắn nhưng tính cách lại rất quật cường, một khi biết anh đã lừa dối cô còn kéo theo cả Ân Ân nhất định cô sẽ không tha thứ cho anh.

Chỉ mong nếu lỡ điều đó xảy ra, cô hãy nghe anh giải thích dù chỉ một lần và vẫn bên anh như lúc này là được.

"Anh hứa với em..."

"Qua ngày mai, anh sẽ tự tay kết thúc mọi chuyện, cũng sẽ không bao giờ gạt em bất kì điều gì nữa! "

++++++

- Những lời anh muốn em nói với Phương Ly lúc sáng em đều đã nói rồi, không tin anh có thể hỏi em ấy. Khi nào thì... anh thực hiện lời hứa của mình, dẫn Ân Ân đến gặp em?

- Chiều mai 3h ở quán cafe X, nếu cô đến trễ một phút thì xem như tôi chưa từng hứa gì với cô cả! - Giọng nói của anh tận cùng buốt giá

- Được, em nhất định sẽ đúng giờ...nhất định...cảm ơn, cảm ơn anh...

- Đừng quên, đây xem như ân huệ cuối cùng tôi dành cho cô, từ nay về sau, chúng ta xem như chưa từng biết nhau, gia đình tôi sẽ nuôi dạy Ân Ân khôn lớn thành người, đừng tìm đến con bé nữa. .

++++++++

Một chiếc xe hơi sang trọng đậu lại trước quán cafe X khiến mọi người đều đổ dồn sự chú ý. Trên xe một người thanh niên cao ráo dắt một bé gái bước xuống rồi đi đến chiếc bàn đã có một cô gái đang ngồi chờ sẵn.

- Ân..Ân Ân...

Vừa thấy bóng dáng nhỏ nhắn của con bé Nhã Đình gấp gấp đứng dậy, tiếp theo đó tay chân dường như mất hết sức lực, đứng mọc rề một chỗ.

Mới hai năm mà Ân Ân đã lớn đến vậy rồi sao? Nụ cười rạng rỡ đáng yêu. Là Lâm Hạo đã nhận nuôi con bé, chăm sóc nó tốt như vậy mà kẻ làm chị như cô lại...

- Ân Ân em có nhận ra chị không? Chị...

Nhã Đình định nói gì thêm nhưng ngược lên bắt gặp ánh mắt rực lửa của Lâm Hạo thì không nói tiếp nữa.

Anh sớm đã căn dặn cô trước đó là không được có hành động gì quá mức hay những lời nói làm ảnh hưởng con bé. Mà thật ra thì bây giờ cô cũng không biết làm gì hay nói gì cả, tay chân cứ luống cuống cả lên.

Lâm Hạo thận trọng quan sát sắc mặt Ân Ân trước khi mở lời, thấy con bé ngơ ngác xa lạ với người đối diện, đúng như anh nghĩ...

Kí ức của nó đã được lấp đầy bằng một hình ảnh khác

Một người xứng đáng làm chị nó hơn bất kì ai trên đời này...

- Ân Ân, đây là bạn của anh, mau chào chị đi!

- Em chào chị, em tên Ân Ân. - Ân Ân khoanh tay rất lễ phép - Chị ơi, trông chị rất giống chị hai của Ân Ân, nhưng chị hai của Ân Ân tên là Ly Ly.

Ân Ân em nhìn cho kĩ đi, chị mới là chị hai của em, sao em có thể gọi một người không liên quan như vậy là chị hai.

- Ân Ân, cứ gọi cô ta là chị Đình. - Lâm Hạo lại nói

- Dạ, chị Đình. - Con bé nghe theo

- Anh à, chúng ta cùng ngồi đi...

- Tôi đi vệ sinh một lát, đừng quên tôi là ai, nếu cô dẫn con bé đi thì không xong với tôi đâu. - Lâm Hạo trừng mắt nhìn cô rồi quay đi

Nhã Đình đứng đó ôm chặt Ân Ân, nhìn bóng lưng lạnh nhạt hờ hững của anh mà trong lòng nhức nhối, vài giọt lệ tuôn trào.

Ở trong nhà vệ sinh Lâm Hạo mở vòi nước ở mức mạnh nhất, không ngừng xối vào mặt để lấy lại bình tĩnh.

Nếu biết có ngày này, năm đó cô ta không nên làm vậy mới phải, bây giờ thấy hối hận rồi có bù đắp được hai năm qua cho Ân Ân không? Cho cô ta gặp Ân Ân được một lần, còn sau này sẽ thế nào? Sẽ không có lần thứ hai thứ ba thứ tư chứ?

Không có! Tuyệt đối sẽ không có đâu!

Lúc vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đột nhiên điện thoại reo lên, anh nhìn tên hiển thị trên màn hình gương mặt lạnh như băng đột nhiên lại xuất hiện những tia ấm áp dịu dàng.

- [Anh đang ở đâu vậy?] - Phương Ly ở đâu đây bên kia vui vẻ

- [Anh... đang dẫn Ân Ân ra ngoài chơi.]

- [Vậy mà không nói cho em biết, chỉ có hai người thôi à?]

- [Ừ.] - Tiếng ừ của anh vang lên rất khẽ

- [Vậy khi nào hai người về.]

- [Nhanh lắm, sẽ không lâu đâu, tin anh nhé!]

- [Anh làm gì nói như thể nghiêm trọng quá vậy, hai anh em cứ chơi đến khi nào Ân Ân chán thì về.]

- [Được.]

- [Thật ra thì em cũng có chút việc, em đi gặp lại bạn cũ, chắc sẽ về trễ hơn anh, anh nhớ ăn tối đừng bỏ bữa đấy!]

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng nhưng Phương Ly dường như có thể nghe được suy nghĩ của anh, nói là “Anh rất nhớ em, em nhớ về sớm”. Người ta gọi đây là thần giao cách cảm chăng?

- [Em biết rồi. Tạm biệt anh]

Đầu dây bên kia đã gác máy nhưng Lâm Hạo vẫn thẫn thờ nhìn vào màn hình một hồi lâu.

Lúc anh quay lại bàn nhìn thấy hai chị em đang chơi đùa cùng nhau rất vui vẻ, nếu như là trước đây anh đã nhanh chóng chạy đến mỉm cười cùng họ, trò chuyện cả ngày nhưng bây giờ thì không thể.

Trái tim của anh... không còn ở nơi người con gái này nữa rồi.

- Anh hai ơi, chị Đình cho Ân Ân rất nhiều kẹp tóc nè, còn có đồ chơi nữa... - Ân Ân vừa nói vừa mở nắp chiếc hộp trên tay ra, bên trong có kẹp tóc đủ loại, còn có mấy con thú bông bé xíu

- Cô không cần làm vậy, ở nhà Ân Ân không thiếu đồ chơi. - Lâm Hạo lãnh đạm nói

- Chỉ là tấm lòng của em thôi mà!

- Để làm gì khi mà thứ nó cần nhất cô vốn không thể cho được.

- Em..

Phục vụ mang khay đồ ra, đặt một ly nước lên bàn rồi nhìn sang Nhã Đình

- Nước ép dưa của chị đây.

Trong lúc Nhã Đình vờ ngạc nhiên chưa kịp lên tiếng thì Lâm Hạo đã nói giúp

- Đồi ly khác giúp tôi, cô gái này bị dị ứng dưa.

Phục vụ gạt đầu rồi mang ly nước đi.

Nhã Đình hân hoan, dù ngoài mặt chẳng thể hiện gì nhưng trong lòng lại rạng rỡ hạnh phúc. Anh không biết, là cô đã cố tình gọi nước ép dưa. Cô chỉ muốn xem thử anh đối với cô có thật là không còn chút tình cảm nào không?

Kết quả không ngoài mong đợi.

Anh vẫn còn tình cảm với cô, chắc chắn là vậy.

Cô khẽ cười, càng tin tưởng hơn vào trực giác của mình.

Cả buổi hôm đó Nhà Đình dứt đồ ăn cho Ân Ân, Lâm Hạo chỉ uống cafe và ăn một ít pizza. Không biết anh có biết hay không thực chất Nhà Đình không được vui như đã thể hiện ra ngoài và trong đầu đang có dự tính khác.

Cứ cho là cô ít ki phản bội tình chị em đi, nhưng cô muốn mãi được bên cạnh anh và Ân Ân như lúc này, mãi mãi...

Cuộc sống như vậy...

Nhất định sẽ thuộc về cô...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Sắp đặt

- --Đêm trước---

Sau sự cố bị mọi người trong nhà bắt quả tang, Phuong Ly mệt mỏi bước về phòng. Vừa định tắm rửa rồi leo lên giường đánh một giấc thì di động reo lên phá vỡ không gian tĩnh mịch

Một dãy số không có trong danh bạ nhưng lại quen thuộc lắm sao!

Cô đã ghi khắc nó vào đầu từ lúc nào mà đến chính mình cũng chẳng rõ.

- Có chuyện gì mà anh lại gọi giờ này?

- Chiều mai em có rảnh không? Chúng ta gặp nhau một lát!

- Tôi bận rồi, nhưng có rảnh cũng không muốn đi với anh.

Đoán trước ý định của anh cô lạnh lùng từ chối, vẫn không cách nào nguôi giận sao vụ đoạn video và cả chiếc nhẫn giả

- Không muốn gặp anh, không sao, nhưng có người khác đảm bảo em muốn gặp đến phát điên. - Giọng điệu anh như kích thích trí tò mò của cô

- Là ai?

Di động của Giang Tuấn dường như chuyển sang cho người khác, thay thế anh là chất giọng nữ có chút chậm rãi vang lên

- Phuong Ly, là mình, cậu khỏe chứ, mình rất nhớ cậu...

Cô giật mình đến suýt rơi điện thoại xuống đất. Hiểu Lam, đây là giọng của Hiểu Lam. Kể từ sau chuyện xảy ra ở Phuong gia cô bận về quê, đổi số điện thoại rồi biệt vô âm tích đến tận bây giờ

- Hiểu Lam, là cậu thật sao? Cậu trốn ở đâu vậy, có biết mình nhớ cậu đến chừng nào không? - Sóng mũi cô cay xè

- Mình đang ở trong thành phố, nhưng sợ dĩ không gặp cậu là vì xảy ra một số chuyện và mình sợ cậu không tha thứ cho mình chuyện lần đó.

- Cậu khờ quá, lúc chia tay chẳng phải mình đã nói, đời này chúng ta mãi là bạn sao?

- Vậy chiều mai chúng ta gặp nhau nhé, còn có cả Giang thiếu gia nữa!

- Giang thiếu gia? Cậu nói Giang Tuấn.

- Phải!

- Mà khoan...cậu làm sao quen anh ấy, làm sao anh ấy lại đưa điện thoại cho cậu...hai người đang ở cạnh nhau à? Tại sao? - Hàng trăm câu hỏi bật ra trong đầu cô

- Chiều mai gặp rồi mình sẽ kể cho cậu, Giang thiếu gia bảo sẽ chờ mình đến gặp cậu, mình vui lắm, cậu nhớ đừng hẹn với ai khác nữa nhé!

_Tút...tút...tút...

Cầm chiếc điện thoại trên tay, Phuong Ly vẫn không tin được đây là thật

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

.....

Đúng giờ hẹn, Giang Tuấn lái xe đến, khóe môi cong lên một đường tuyệt mỹ

- Lên xe đi, anh không bắt cóc em đâu.

- Nhưng...

Biết cô đang nghĩ gì, anh ấn nút để cửa kính mở ra, nhìn thấy Hiểu Lam Phương Ly mới yên lòng bước lên ngồi vào ghế sau.

Mặc kệ Giang Tuấn giờ trò gì, quan trọng là Hiểu Lam, cậu ấy là bạn thân của cô, sẽ không bao giờ lừa cô.

Suốt dọc đường hai cô gái không ngừng tíu tít. Hiểu Lam kể cho cô nghe về chuyện xảy ra sau khi rời Phương gia.

Chuyện khi đó là ba của cô bạn thua cờ bạc không có tiền để trả bị chủ nợ tìm đến tận nhà, đồ đạc trong nhà có bao nhiêu đều đem cầm cố hết nhưng vẫn không đủ.

Chuyện này vô tình bị Phương Du biết được, cô bạn đành nén đau khổ chấp nhận điều kiện của Phương Du, giả họa cho Phương Ly lấy cắp để đòi lấy số tiền trong mơ.

Nào ngờ một thời gian sau ba của Hiểu Lam lại ngửa quen đường cũ, nợ càng lúc càng nhiều đến nỗi cô bạn phải tiếp tục bỏ quê lên thành phố kiếm tiền trả nợ, nào ngờ bất hạnh bị người khác lừa vào làm tiếp viên quán bar.

Nhưng may mắn thay vào một đêm cô gặp được Giang Tuấn, nhận ra là vị thiếu gia trước kia đến Phương gia mấy lần nên mới len lén lại chuyện thậm chí kể cho anh nghe về lỗi lầm năm xưa, bắt buộc phải phản bội bạn thân của mình.

Trí nhớ của anh cũng rất tốt nên nhận ra ngay đây là bạn của Phương Ly, lại thấy cô vừa chân thành vừa tội nghiệp liền không ngần ngại bỏ ra số tiền lớn chuộc cô ra ngoài.

- Phương Ly cậu biết không, đến bây giờ mình vẫn nghĩ mình đang nằm mơ, cậu tha thứ cho mình, còn gặp được một người tốt như Giang thiếu gia đây...nếu không, đời mình không biết sẽ đi về đâu.

- Vậy tiếp theo cậu có dự tính gì? - Phương Ly hỏi

- Vài ngày nữa mình sẽ về quê, sau khi trả nợ cho ba mình xong mình sẽ dùng số tiền còn dư để mở một tiệm tạp hóa nhỏ, sau này có lãi bao nhiêu mình sẽ gom góp trả dần cho Giang thiếu gia.

- Ý cậu là, anh ấy còn cho cậu thêm tiền trả nợ cho ba cậu rồi mở tiệm.

Tuy hỏi vậy nhưng cô biết anh là người con trai tốt, rất tốt, có trái tim ấm áp và nhân hậu.

- Phải, bạn trai cậu thật sự là người rất tốt, Phương Ly, cậu có biết mình ganh tị với cậu thế nào không?

- Bạn...bạn trai? Cậu đang nói cái gì thế?

- Lẽ nào không phải...trực giác của mình chính xác lắm, Giang thiếu gia thích cậu thế còn gì, từ lúc gặp mình đến nay tất cả cuộc trò chuyện hầu như đều xoay quanh cậu, cậu lớn lên như thế nào, thích người ra sao...

- Dừng lại đi! - Cô kéo Hiểu Lam lại sát bên mình, nói thầm vào tai cô bạn - Mình có bạn trai rồi, nhưng...nhưng không phải anh ấy.

- Sao? Lẽ nào trên đời này còn có người tốt hơn cả Giang thiếu gia à? - Hiểu Lam giật mình không tin

Phương Ly nở nụ cười rưng rờ dưới ánh nắng, hai má ửng hồng

- Không thể so sánh được, nhưng đối với mình, anh ấy là người con trai ấm áp và chân thành nhất trên thế gian này...

Chợt nghĩ không biết anh đang làm gì, liệu có đang nhớ cô như cô nhớ anh không?

Tiếng của cô rất khẽ nhưng Giang Tuấn vẫn nghe thấy, anh làm như mình không nghe thấy điều gì, nét mặt lạnh như băng lấy điện thoại ra, trượt trên màn hình rồi nhấn tin cho ai đó.

- [Chuẩn bị đến đâu rồi, tôi sắp đến, có thể bắt đầu được chưa?]

- [Anh cho em thêm mười phút nữa nhé!]

- [Thế nào? Đôi ý rồi à, đừng quên cô mới là người chủ động tìm đến cầu xin tôi giúp cô.]
- [Không, chỉ là em muốn thử một lần cuối cùng, một lần cuối.]
- [Tùy cô, nhưng nếu sau mười phút cô không nhắn lại thì sau này đừng tìm tôi nữa]
- [Được, em biết rồi.]
- [Quên mất, lúc đó hãy dẫn Ân Ân đi nơi khác, đây là chuyện của người lớn đừng để con bé bị ảnh hưởng.]
- [Em biết rồi, anh chu đáo quá!]

Giang Tuấn hừ một tiếng sau đó bàn tay bóp chặt chiếc điện thoại.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô qua kính chiếu hậu, anh chưa bao giờ muốn tổn thương nó. Nhưng mà...

Anh đã không còn con đường khác để đi.

Chỉ cần ở bên cạnh cô, nhìn thấy cô chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, vì điều này mà anh có thể không từ mọi thủ đoạn.

.....

- -----Công viên giải trí -----

Nhã Đình cắt điện thoại ngược vào túi, ngược mắt long lanh nhìn Lâm Hạo, nhẹ giọng thốt, tất cả đều là những lời tận đáy lòng

- Anh có biết em đang nghĩ gì không, em ước gì này hôm nay kéo dài mãi mãi để luôn được ở bên cạnh anh và Ân Ân như lúc này. Rốt cuộc em phải làm gì đây?

Hôm ấy nhìn thấy anh, Phương Ly và Ân Ân ba người hạnh phúc trên sân khấu, cô ước gì mình có thể đứng vào vị trí đó, ngày trước nó vốn dĩ là dành cho cô.

Là đau xót, là ganh tị, là cô biết hai năm trước mình đã hoàn toàn sai rồi.

Báu vật mà không trời ban tặng lại không biết trân trọng để rồi khi đánh mất mới ân hận vô vàn và ước gì thời gian có thể quay lại.

Lâm Hạo không nói gì vẫn lạnh lùng như tảng băng nhìn về phía Ân Ân đang vẫy tay trên chiếc đu quay đang kia

- Cô làm gì cũng vô ích, bởi vì tôi sẽ không bao giờ làm Phương Ly đau lòng.

Lại là Phương Ly...

- Với lại, tôi của hiện tại rất hạnh phúc, đến nỗi chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của cô ấy, được nghe giọng của cô ấy đã đủ hạnh phúc.

- Ý anh là...nếu Phương Ly không xuất hiện hoặc không bên anh nữa thì chúng ta vẫn có thể đứng không?

Anh làm như không nghe thấy câu hỏi của cô

- Chỉ còn mười phút nữa thôi, thay vì níu kéo tôi trong vô vọng thì hãy giành thời gian bên Ân Ân đi, cái này là tôi thật lòng muốn khuyên cô.

Lâm Hạo bỏ lại câu nói cùng người con gái ở phía sau với ánh mắt đỏ hoe, tiến đến đón lấy Ân Ân sà vào lòng mình.

"Phương Ly, chị chưa bao giờ muốn tổn thương em bằng cách này, nhưng chị không còn lựa chọn nào khác, hãy hiểu cho chị!"

.....

Bầu trời rực rỡ ráng chiều, công viên lúc này thưa thớt người qua lại

- Bây giờ tôi gọi taxi cho cô về, nên nhớ hôm nay là giới hạn cuối cùng rồi! - Lâm Hạo kéo Ân Ân đứng về phía mình

- Còn một việc, anh có thể làm cho em không? Là việc cuối cùng... - Nhã Đình nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi quay sang Ân Ân cố nở nụ cười - Em sang phía kia chơi thêm một trò nữa, chị nói với anh hai em vài câu rồi về có được không?

- Dạ được! - Con bé nghe lời lon ton chạy đi

- Cô lại muốn gì?

Bàn tay trắng muốt khẽ lấy mặt dây chuyền được giấu trong lớp áo ra đưa đến ngang tầm mắt anh

- Anh còn nhớ không? Năm đó chính anh đã mua tặng em vào sinh nhật, anh còn bảo mình không có nhiều tiền nên chỉ mau được mặt dây chuyền, em đành phải tìm một sợi dây mà gắn nó vào. Nếu như đã bảo chúng ta hoàn toàn cắt đứt, vậy thì cũng nên chính tay anh tháo nó xuống cho em, phải không?

Lời nói của cô hoàn toàn chân thành lại rất có lý khiến Lâm Hạo không nhận ra được gì khác thường

- Được, năm đó cô là người bắt đầu vậy thì tôi sẽ là người kết thúc.

Lâm Hạo tiến lại, từ từ tháo mặt dây chuyền trên cổ Nhã Đình.

Nhưng trong thời khắc anh không phòng bị đó, người con gái trước mặt đã dùng hết sức đưa hai tay ôm lấy đầu anh kéo về phía mình, sau đó... đặt môi mình lên môi anh.

- Nhìn xem, người mà em bảo sẽ không bao giờ lừa dối em đang làm cái gì kia? - Giang Tuấn nói chậm rãi từng chữ như sợ cô không nghe thấy

Phương Ly cách đó không xa đờ đẫn mất vài giây.

Sau đó đỉnh đầu như bị thứ gì đánh mạnh vào, quay cuồng choáng váng trong đầu đón, hơi thở cũng dần bị rút cạn.

Khoan đã...

Đừng như điều trong đầu cô đang nghĩ nhé.

- Cô điên rồi sao? - Lâm Hạo giật mình, lập tức đẩy người con gái trước mặt mình ra, ánh mắt đầy phần nộ

Nhã Đình sắc mặt trắng bệch, đứng, cô hẳn là điên rồi, biết rằng anh sẽ hận mình đến thấu xương nhưng lại dùng cách này để mà giữ lấy tia hy vọng cuối cùng được ở bên anh, bên Ân Ân.

Cho dù không thành công, thì ít ra anh cũng sẽ vì thế mà mãi không quên được cô.

Rồi cô quay đầu sang bên phải, khoe miệng lăm bắm hai từ như giáng một đòn tàn nhẫn cho người con trai mà cô yêu

- Phương Ly...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chúng ta chia tay đi

- Này, đừng bảo đẳng kia là bạn trai của cậu nhé, thế mà cậu bảo anh ta tốt nhất trên đời đấy à? Có phải là cậu bị mù rồi không đấy?

Hiếu Lam không muốn bạn mình đã đau càng thêm đau nhưng lại vô ý nói ra

- Phương Ly, mình...mình...xin...lỗi...

- Anh ấy...không...

Giả mà cô có thể thốt lên câu "không phải anh ấy", nhưng mà...

Là vì cô quá ngu ngốc sao? Hay là quá ngây thơ tin vào những lời ngọt ngào anh nói.

Lâm Hạo lao đến bên cô không muốn trễ dù chỉ một giây

Ánh nắng chiều còn sót lại bao phủ cơ thể run rẩy khiến cô giống như nàng tiên cá trong thời khắc sắp sửa tan ra thành bọt biển.

Cuộc đời anh chưa bao giờ thấy sợ hãi như thế, sợ rằng không níu giữ lấy thì cô sẽ biến mất trước mặt anh.

- Chuyện này anh sẽ giải thích cho em, không giống như những gì em nghĩ và đã thấy đâu.

Nước mắt mặn chát thì nhau rơi xuống, chà xát vào trái tim yếu ớt của Phương Ly, cô lấy hết hơi sức của mình mà mở miệng

- Lâm thiếu gia, hóa ra xưa nay anh vẫn dùng miệng lưỡi của mình theo đuổi con gái, đến tận khi bị bắt quả tang vẫn thế, vậy mà tôi còn ngu ngốc tin ...

tin là anh thật lòng với tôi...

- Anh đã nói mọi chuyện không phải thế...anh...- Lâm Hạo chưa thể bình tĩnh lại được

- Nói tôi biết, người con gái hôm đó anh ôm trong văn phòng hội học sinh là chị ta đúng không? - Bờ môi cô run rẩy

- Anh không muốn giấu em nữa, đúng là vậy nhưng anh không cố ý gạt em

Bàn tay anh định chạm vào cô thì liền bị cô hất ra, nước mắt cô rơi càng nhiều hơn

- Vậy chị hai Ân Ân có phải chị ấy không? Phải hay không?

Không phải, không phải, Lâm Hạo em cầu xin anh hãy nói là không phải đi, xin anh đấy...

Anh biết sự thật sẽ làm cô đau đớn nhường nào, nhưng anh không cách nào gạt cô thêm nữa

- Phải, là cô ấy, nhưng tại anh...

Đáng tiếc lời giải thích của anh đã bị giọng nói khác quá ngang

- Phải thì được rồi, nói về tài năng qua mặt người khác tao còn phải học hỏi mày đấy...

- Là mày sắp đặt đúng không? Mày thật quá đê tiện! Mày nghĩ dùng thủ đoạn đê tiện này thì Phương Ly sẽ hận tao mà quay về bên mày sao? Tao nói cho mày biết, người Phương Ly yêu là tao, mãi mãi vẫn là như vậy...

Lòng ngực như vừa bị một cơn gió lạnh buốt thổi qua, nhưng anh vẫn cố gắng làm ra vẻ như đang nghe một chuyện quá đỗi nực cười

- Vậy sao? Nhưng so với mày tao mới là người sẽ đem đến cho cô ấy niềm vui và hạnh phúc. Còn mày, hãy nghĩ lại xem, vì mày cô ấy đã phải khóc bao nhiêu lần rồi.

Những ngón tay nắm chặt của Lâm Hạo buông lỏng dần, anh bất lực nhận ra bản thân mình không có cách nào phản bác lại.

Đúng vậy, trước kia, thậm chí là từ lúc quen anh đến giờ cô đã phải chịu tổn thương về thể xác lẫn tinh thần và rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí giờ đây nhìn cô đau đớn như thế anh cũng chẳng cách nào xoa dịu được.

- Hóa ra...từ khi chị ấy trở về hai người vẫn lén lút hẹn hò, thân mật tình cảm với nhau, xem tôi như con ngựa mà xoay vòng hết lần này đến lần khác. - Phương Ly lui dần, lui dần về phía sau, nước mắt phủ khắp khuôn mặt

- Không phải... em...nghe anh giải thích đi.

- Đồ tồi, anh còn muốn giải thích cái gì, chúng tôi ba người sáu con mắt đều nhìn thấy rất rõ ràng. - Hiểu Lam tức tối đứng ra phía trước, dang tay ngăn không cho anh đến gần cô

- Cô là ai, tránh ra!

- Tôi là bạn thân từ nhỏ của Phương Ly. Phương Ly tốt như vậy, sao anh lại gạt bạn ấy chứ? Anh có còn là người không? Loại đàn ông bắt cá hai tay như anh nên cút khỏi Trái Đất cho nó trong sạch.

Cho dù tất cả người trên thế gian này đều phi báng anh cũng không sao, chỉ cần cô tin anh là được.

Cô muốn rời khỏi đây, muốn rời khỏi cơn ác mộng này

- Làm bạn gái anh nhé! Nếu như trong một tháng em không có cách nào có thể yêu được anh, anh sẽ cho em quyền chia tay, cũng không đòi hỏi thêm gì nữa.

Trong lúc cô đang chìm trong đau khổ không nghe hết được Giang Tuấn vừa nói gì, bàn tay anh đã nhanh chóng siết chặt eo cô kéo lại khiến hai cơ thể sát gần nhau hơn.

Cô biết anh muốn gì nhưng không hề tránh né.

Cô nhắm mắt, để mặc cho anh sức hôn lên môi mình. Trái tim lạnh ngắt như người đã chết, không còn biết người đang hôn mình là ai cũng như nụ hôn giờ đây chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Giang Tuấn hôn cô thật sâu, hôn thật lâu để thỏa mãn nỗi nhung nhớ và sự đố kỵ suốt những tháng ngày qua, anh bị sự sung sướng và hạnh phúc lấp đầy mà quên mất nguyên nhân cô chấp nhận anh.

Lâm Hạo hoảng hốt nhìn cảnh tượng trước mặt trong cơn đau đớn đến ngạt thở.

Cảm xúc của anh bây giờ cũng giống như cảm xúc của cô mấy giây trước, không thể tin được chuyện gì đang xảy ra trước mặt mình nữa.

Nụ hôn trên miên kéo dài thế nào cũng phải kết thúc, Giang Tuấn buông cô ra không quên hôn nhẹ một cái đầy lưu luyến nhưng chỉ thấy gương mặt cô thản nhiên, lạnh lùng, không cảm xúc, chỉ có dòng nước mắt là tiếp tục chảy.

Anh hôn cô nồng nhiệt là thế, nhưng một chút rung động cô dành cho anh cũng chẳng có sao?

Rốt cuộc mục đích cũng đạt được rồi nhưng thấy cô đau khổ như vậy, anh một chút vui vẻ cũng chẳng có.

Nhưng mà chỉ có cách này anh mới có được cô, anh nhất định sẽ làm cô hạnh phúc, không bao giờ khiến cô phải rơi lệ nữa, bù đắp tất cả tổn thương mà cô phải chịu.

Trong sự phấn nộ lên đến cực điểm, Lâm Hạo giờ quyền xé gió thẳng về phía mặt Giang Tuấn

Giang Tuấn vội nghiêng đầu qua một bên tránh né nhưng nắm đấm vẫn kịp thời xước qua mặt anh, ửng đỏ một mảng

- Giang Tuấn.

Phuong Ly hốt hoảng, lập tức tiến lên xem ra sao nhưng bàn tay cô đã bị một bàn tay nắm lại.

- Em không được phép đến gần hấn! - Tâm trạng cay cú khiến câu nói của Lâm Hạo trở nên lạnh lùng cực điểm giống như một lời cảnh cáo

- Tại sao chứ?

- Vừa rồi hấn ta đã lợi dụng lúc em đau khổ mà làm chuyện bỉ ổi, vậy mà em còn lo cho hấn?

- Anh mắng anh ấy sao không nhìn lại mình, anh cũng từng cưỡng hôn tôi còn gì, không chỉ một lần mà những hai lần. - Đôi mắt cô tràn đầy tức giận rồi vùng mạnh khỏi tay anh nhưng không được

- Anh...

- Vậy giờ đây anh dựa vào đâu mà đánh anh ấy, muốn đánh thì đánh luôn tôi đi, đánh đi! - Phuong Ly lớn tiếng hét

- Em...

Lâm Hạo thả tay, nhìn thấy cô càng muốn bảo vệ Giang Tuấn bao nhiêu, thì lòng trong lòng anh càng trào dâng một nỗi căm hận sâu sắc bấy nhiêu.

Nhìn thấy nụ cười lúc này của hấn khiến anh càng căm hận hơn.

- Xin em... đừng nghe cậu ta mà hãy nghe anh giải thích!

Phuong Ly dờ dẫm, đây là lần đầu tiên cô nghe Lâm Hạo mở miệng cầu xin cô

Lúc trước, luôn luôn là cô đuổi theo tình yêu của anh, đến cố chấp đau khổ, đến thương tích đầy mình.

Còn bây giờ... anh đang van xin tình yêu của cô đó sao?!

Nhưng còn có tác dụng gì nữa đâu?

Và lại, cô cho là anh vẫn đang đóng kịch

- Anh còn muốn giải thích cái gì, giải thích chuyện mà ngay cả trẻ con nhìn vào cũng biết các người đang làm gì à?

- Không đúng, sự thật là Giang Tuấn cùng Lưu Nhã Đình đã bày ra chuyện này, rồi cố tình để em chứng kiến cảnh tượng khi nãy và hiểu lầm anh.

Cô cảm thấy lời giải thích của anh thật nực cười

- Nói dối! Một đại thiếu gia trong tay còn có nhiều đàn em như anh, nếu như anh không muốn thì liệu có ai trối rồi bắt anh đến đây hẹn hò cùng chị ta được à?

- Anh...

- Tại sao anh dám làm không dám nhận còn đổ cho người khác. Giang Tuấn, cho dù anh ấy có là người sắp xếp cho tôi nhìn thấy mọi chuyện thì sao, chẳng qua là vì muốn tôi sớm nhìn thấy bộ mặt của anh thôi! Tôi còn phải cảm ơn anh ấy!

Cô không biết mình đang nói gì nữa, nhưng thời khắc từng chữ từng chữ được chính miệng mình thốt ra, chính cô cũng tự phản bác điều đó.

- Nghe rõ chưa? Mấy đừng phí thời gian nữa. Hãy trả lại tự do cho Phương Ly đi, rồi cùng cô gái đó và Ân Ân, một nhà ba người sống bên nhau chẳng phải là tốt đẹp hết rồi sao?

Lâm Hạo đứng im tại chỗ, cứ thế nhìn cô, nín kéo hy vọng từ cô

- Phương Ly, anh hỏi em, em có cho là anh sẽ làm giống như lời cậu ta vừa nói không?

- Chúng ta chia tay đi, rồi thì anh làm gì cũng không còn liên quan đến tôi nữa... - Hơi thở của sự đau khổ tràn ngập khắp lồng ngực cô, cô hít sâu một cái, dùng hết sức lực thều thào

Giang Tuấn cười tràn đầy đắc ý, sau đó ngang nhiên dẫn cô đi

cánh tay tràn đầy sức mạnh ấy vẫn ôm chặt đôi vai của không để cho cô quay đầu lại.

Lâm Hạo ánh mắt đáng thương thần thờ

Anh đứng ở nơi khoảnh đất vắng lặng đó rất lâu, rất lâu...

Giống như dành cả đời để chờ đợi cô

Lúc này đây anh chỉ mong ông trời nghe thấy lời anh nói

Bất kể bất anh phải trả giá như thế nào cũng được, chỉ cần cô không chia tay, bằng không chỉ cần cô quay đầu nhìn anh lấy một lần...

Nhưng rốt cuộc, bóng hình cô dần dần biến mất, ngay cả chấm nhỏ cũng không còn nhìn thấy nữa.

Sự đau khổ cùng cái giá lạnh đến tột cùng nhấn chìm trái tim anh.

Tại sao, tại sao trước giờ đều là như vậy, ông trời luôn ban cho anh một chút ấm áp và ngay sau đó tước đi tất cả mọi thứ.

- Phương Ly, em không thể tin anh lần này sao?

.....

Cả ba người cùng nhau ra xe, chỉ mới giây trước thôi cô đã mong biến mất khỏi nơi này, đi đâu cũng được chỉ cần không nhìn thấy người con trai đó nữa.

Nhưng giờ đây, ngay khi cánh cửa xe được mở ra, cô liền quay đầu nhìn lại, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Cô bảo không tin anh, vậy thì cô đang chờ đợi điều gì?

- Phương Ly, đừng khóc, con người ai chẳng có lúc sai lầm, cậu có phải đã giả cho anh ta rồi đâu? Mọi chuyện vẫn có thể bắt đầu lại được mà! - Hiểu Lam cố an ủi cô

Khi nghe xong những lời của Hiểu Lam cô lại một mực muốn khóc hơn, vì nhớ đến hôm đó ở bệnh viện, Lâm Hạo cũng đã bảo muốn cùng cô quên hết chuyện cũ làm lại từ đầu.

Rốt cuộc thì đâu mới là bắt đầu của cô...

Giang Tuấn luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc của cô, nhẹ nhàng nhưng cố tình quay đầu cô về phía mình, quyết không cho cô nhìn lại phía sau nữa, buộc trong mắt cô chỉ còn mình anh.

- Mọi chuyện qua rồi, nghe anh, chia tay cậu ta đi, để anh được yêu em.

Chứng kiến cảnh tượng này, Hiểu Lam hiểu ý lên xe ngồi đợi trước

- Em nên rời khỏi Lâm gia đi, nhìn thấy cậu ta ta em sẽ mãi không thể vui vẻ trở lại... hà có gì cứ ép bản thân mình đau khổ, từ bỏ đi, hắn ta không yêu em

- Rời khỏi đó... không... Ân Ân... - Môi cô mấp máy âm thanh cực nhỏ, trong nghẹn ngào đau khổ nhưng Giang Tuấn vẫn nghe thấy

Cô có thể vì hận người con trai đó mà biến mất nhưng còn con bé, con bé có tội gì đâu chứ.

Nhưng suy nghĩ của cô rốt cuộc cũng bị xóa tan

- Anh biết em yêu Ân Ân, nhưng chị ruột nó trở về rồi, còn cả Lâm gia yêu thương nó, em có thể một lần nghĩ cho bản thân mình có được không?

Thời gian chờ đợi câu trả lời của cô dài như hàng thế kỉ, nhưng rốt cuộc điều anh mong chờ cũng đến

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Xin em đừng đi

Lâm Hạo dẫn theo Ân Ân một mạch xông thẳng vào nhà, toàn thân anh lạnh toát, những suy nghĩ điên cuồng đáng sợ liên tục hiện lên trong đầu.

- Chị Cẩm..

- Thiếu...thiếu gia, có chuyện gì ạ? - Tiếng quát lớn làm chị Cẩm từ trên lầu khăn trương chạy xuống

- Phương Ly đâu? Cô ấy có về không hay là không về, hay là đã về rồi lại mất rồi?

- Hả, cậu cậu, bình..bình tĩnh... - Thái độ của anh làm chị phát hoảng

- Tôi hỏi sao chị không trả lời, tôi hỏi Phương Ly đâu?

- Em...em ấy ở...ở...

- Ở ĐÂU?

- Trong...trong bếp...

Khỏi nói chị cũng đoán ra được, hành động tiếp theo của thiếu gia là để lại bé Ân cho chị rồi lao ngay vào bếp.

Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc trái tim anh mới dịu đi được. Chỉ cần lâu thêm một giây nữa mà cô không xuất hiện thì chắc anh sẽ sụp đổ mất.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, suýt chút Phương Ly đã bị trượt dao mà cắt nhầm vào tay.

Không sao, chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi, cho cô đau khổ nốt lần này đi.

Bữa ăn hôm nay...có lẽ là bữa ăn cuối cùng rồi...

- Phương Ly, em xong chưa, đại thiếu gia vừa về đấy. - Chị Lan lật đật chạy vào rồi quay sang anh - Nhị thiếu gia, cậu cũng mau ngồi vào bàn đi, tụi em dọn cơm lên, mau lắm!

- Tôi không muốn đi. Ngược lại, chị có thể đi được không? - Lâm Hạo nói nhưng mắt không hề nhìn chị

- Hả, cậu...cậu mới nói gì cơ? - Chị Lan đứng hình

- Chị, mặc kệ anh ấy, mình dọn cơm lên đi!

Lâm Huy mới đi làm về đói mồm đói meo, cố chờ đợi đồ ăn được dọn lên bàn. Nhưng vừa cho đũa đầu tiên vào miệng anh đã vội phun ra.

Cái thứ vừa đắng vừa chát vừa mặn vừa nhạt này là gì vậy?

Quan trọng hơn con bé Phương Ly này quá cao siêu, hình thức và mùi thơm đều đầy đủ tại sao hương vị lại ra thế này? Đến đầu bếp nổi tiếng cũng phải bái nó làm sư phụ.

- Em trai này, nếu không bảo bữa ăn này do con bé Phương Ly nấu anh còn cho rằng giống trên tivi, giúp việc định hạ độc vào đồ ăn để trừ khử chủ nhà, sau đó...Này! Em đang làm gì thế?

Lâm Huy định gào thét ngăn cản đừng ăn thì nhìn sang em trai mình đã và đang cho vào miệng nhai nuốt, gương mặt chẳng thể hiện bất kì cảm xúc nào.

- Này, em thấy trong người không khỏe chỗ nào? Phần đầu có cảm thấy đau không? Anh cho người gọi bác sĩ nhé!

- Chuyện gì? - Lâm Hạo vẫn ăn, không ngẩng mặt lên

- Thì mấy món ăn này, em không thấy lạ à? - Lâm Huy trợn mắt khó tin

- Có gì lạ? Anh nên xem lại vị giác của mình đi?

- Em...Rốt cuộc đĩa nào mới có bệnh đây? - Lâm Huy cứng họng quay sang quát - Cầm, gọi con bé Phương Ly xuống đây cho tôi!

- Vâng, vâng ạ...

- Thiếu gia cho gọi em - Hai phút sau cô có mặt, đứng nép bên cạnh chị Cầm

Lâm Huy tức nước vỡ bờ

- Mấy món cô nấu vốn không phải cho người ăn, làm gì có con người nào ăn được mấy món này chứ? Chỉ có heo...

Đang hét lên chợt nhớ ra điều quan trọng, liếc sang em trai mình, khỏe miệng anh giật giật, gắng hết sức kiềm chế

- Ồ, ý tôi là, đồ ăn này không ăn được, vị của nó "hơi lạ"!

- Món ăn có vấn đề ă? Xin lỗi đại thiếu gia, em sẽ đi nấu lại! - Phương Ly nhìn anh, khẽ nói. Cô không thể thú thật là mình bị mất đi vị giác

Đau đớn đến mức không còn cảm nhận được mùi vị gì nữa !!!

- Bỏ đi, có nấu lại thì cũng như vậy thôi! - Lâm Huy vừa bước lên lầu vừa không thôi lầm bầm nhưng vẫn đủ để cô nghe thấy - Phải súc miệng hết mới được !!! Thật kinh khủng, cả đời chưa từng ăn cái gì kinh khủng như thế.

- Kinh khủng vậy sao? Nhìn ngon lắm mà! - Chị Cầm lầm bầm rồi bước đến, xin phép ăn thử một miếng.

Và rồi không có miếng thứ hai nữa...

Chị cũng một đi không dám ngoảnh đầu lại !!!

Phòng khách phút chốc chỉ còn hai người.

Phương Ly chết lặng. Đại thiếu gia vừa bảo đồ ăn rất kinh khủng, chị Cầm cũng thế, nhưng sao người đằng kia vẫn tiếp tục ăn một cách bình thản như vậy?

- Anh thôi đi, đồ ăn đã kinh khủng thì còn ăn làm gì? Với lại giờ này đáng lẽ ra anh phải đang dùng cơm tối cùng cô gái đó và Ân Ân ở một nhà hàng sang trọng nào đó mới đúng chứ! - Cô không thể nhịn nổi nữa lao đến giật lấy chiếc đĩa

Lâm Hạo bỏ đĩa xuống bàn "Cạch" một tiếng, ngược đời mắt đen thẫm nhìn cô

- Chúng ta cược với nhau đi, nếu anh có thể ăn hết chỗ cơm này, em sẽ không nói đến chuyện chia tay nữa!

- Anh...

Đây là một ván cược nực cười nhất mà cuộc đời anh từng cược.

Anh biết bản thân đã phạm phải sai lầm, nên đưa ra yêu cầu này, chẳng khác nào vứt bỏ sự tôn nghiêm và cao quý của mình để cầu xin cô.

Phương Ly chết sững một lúc, trong đầu quần quanh với suy nghĩ, đại thiếu gia mới ăn mấy muỗng cơm đã không chịu nổi, anh nếu như ăn hết thì liệu có phải sẽ nôn mửa thậm chí là nhập viện không.

Cô nhắm mắt lại, hai tay vấu chặt vạt áo, cô không thể nào lừa gạt bản thân mình, thậm chí là giờ phút này vẫn quan tâm đến sức khỏe của anh như thế!

- Tình yêu vốn không phải một trò cá cược, ăn hết thì sao, những chuyện đã xảy ra cũng không thể xóa sạch được. Đừng nên tiếp tục làm tổn hại sức khỏe bản thân mình nữa, điều đó chỉ làm những người quan tâm đến anh thêm lo lắng thôi.

- Vậy còn em? Em có còn quan tâm anh không? - Điều anh muốn biết nhất bây giờ chỉ có thế

- Không có! - Cô hít một hơi thật sâu, lẩn tránh ánh mắt của anh

- Vậy tại sao lại giật lấy đĩa cơm?

- Là vì...vì không muốn anh có chuyện Ân Ân nó sẽ đau lòng...

Thời gian quả thật kì diệu có thể đem vạn vật xoay vần.

Nhớ đến cách đây không lâu anh đã làm cô đau lòng bằng cách lấy Ân Ân ra làm bia đỡ cho sự quan tâm của mình và hôm nay, chính cô lại làm điều đó.

- Anh muốn ăn, cứ ăn, tôi không rảnh nói chuyện phiếm với anh.

Cô chán ghét liếc anh, sau đó cất bước đi.

Nhưng vừa quay lưng lại, nước mắt đã rơi lã chã đầy trên nền đất...

.....

_Cốc...cốc...cốc

Phuong Ly gõ cửa phòng đại thiếu gia, đem bát mì vào cho anh để chuộc tội, tiện thể cô cũng có việc quan trọng cần nói.

Đặt tô mì xuống bàn, cô cứ thế dán mắt về khuôn mặt anh tuần trước mặt, lời nói chưa cất ra mà nước mắt đã thi nhau rơi xuống...

- Đại thiếu gia...em...em.

- Không phải có chuyện quan trọng muốn nói với anh sao? Có gì cứ nói.

- Sao anh biết ạ?

Lâm Huy không trả lời, nhưng trong lòng cô cũng đoán ra được.

Chuyện món ăn khi này tạm thời không nói, quan trọng là dáng vẻ bên ngoài và thái độ của cô lúc này anh nhìn thấy rất kì lạ, đôi mắt đỏ hoe thậm chí trong đôi mắt dường như không còn sức sống nữa.

- Em rất xin lỗi vì nói ra chuyện này quá đột ngột, nhưng xin anh cho phép em nghỉ việc, tối nay em sẽ rời khỏi đây...

Mặc dù đã dự liệu trước tất cả những câu cô có thể nói nhưng Lâm Huy không cách nào đoán được điều này, hai mắt anh mở to kinh ngạc

- Em nói cái gì? Nghỉ việc? Lại còn tối nay. Rốt cuộc là chuyện gì? Nhà này có ai ức hiếp em à, cứ nói thật anh sẽ phân xử cho em!

- Không ạ, tất cả đều là do em, là em đã sai, tóm lại anh hãy để em đi đi.

- Em đi rồi, vậy còn Ân Ân thế nào? Bệnh của con bé thế nào? Hơn nữa em nữa rời xa nó sao?

Anh mãi không thể quên được một cô gái ngoan cường vào mấy tháng trước đã đứng trước mặt anh xin được ở lại. Vậy mà giờ đây...

- Có thể anh không biết, chị hai của Ân Ân đã về rồi, con bé sẽ sớm khỏe bệnh, sớm không cần đến em nữa, cho nên...

Cô chưa kịp nói hết câu, ngay một giây sau, cánh cửa phòng bị đá bật tung ra.

Phuong Ly đứng bên trong hai mắt đã sưng húp lên. Cơ thể khẽ run rẩy.

Lâm Hạo lao tới ôm chặt lấy người cô, hết sức ghi chặt cô vào lòng, anh muốn ôm cô thật chặt, giống như nếu như rơi vào địa ngục, anh cũng sẽ bắt chấp tất cả để lao theo cô.

- Không được đi, anh tuyệt đối không cho phép em đi!

- Buông ra đi. Tôi đến đây là vì chữa bệnh cho Ân Ân, bây giờ bệnh của con bé sắp được chữa khỏi rồi vì "gia đình ba người" của anh đoàn tụ vui vẻ rồi, cũng đến lúc tôi ra đi, không phải sao? - Cô nắc nghẹn trong nỗi chua xót

Anh thả vòng ôm ra nhưng hai tay vẫn giữ chặt cánh tay cô

- Em còn nhớ tối hôm đó anh đã hỏi em "Từ lúc trở thành bạn gái anh đến giờ em có hạnh phúc không?" Em đã trả lời là có ...

- Thế thì sao? Là do thứ tình cảm giả dối của anh mới có một đáp án như vậy.

Thà là anh không cho cô hạnh phúc còn hơn, anh để cô ở trong chìm ngập trong niềm hạnh phúc rồi không lâu sau đó liền tàn nhẫn đâm vào tim cô một nhát dao!

Cái cảm giác bị người con trai mình yêu thương và người con gái mình xem là chị gái ruột phản bội, cả đời này có lẽ cô không cách nào quên được!

- Anh đã cho rằng, nếu như lúc ấy em trả lời là "không" thì anh sẽ cho em một cơ hội chọn lại, để em có thể đến với người mang lại hạnh phúc hoàn mỹ cho em

- Anh nói gì? - Cô cố kìm nén bản thân không xúc động, lạnh lùng hỏi

- Nhưng đến giờ anh mới biết, tình yêu kì thực rất tàn nhẫn cũng rất ích kỉ, anh không thể để em đi, bởi vì anh yêu em và anh cũng tự tin rằng mình có thể mang lại hạnh phúc cho em. Một lần này thôi, tha lỗi cho anh vì đã không nói ra chuyện về cô gái đó, xin em hãy ở lại đi, kể từ sau này anh sẽ không tiếc tất cả để bảo vệ nụ cười của em...

Đôi mắt cô ngấn lệ, câu xin lỗi cuối cùng đó của anh, chỉ một câu thôi đã khiến cho mọi lý trí mà cô nỗ lực bảo vệ gần như vỡ vụn mất rồi!

Điện thoại trong túi reo lên ba hồi chuông như thức tỉnh cô

Người ở đầu dây bên kia rất phấn khởi, rất vui vẻ bởi vì cô sắp trở về bên anh

Lời nói lúc chiều hiện ra trong đầu

"Anh cho em thêm vài tiếng đồng hồ để tạm biệt Ân Ân, tối nay, em sẽ rời khỏi đó."

"Được, vậy anh đến đón em."

"Không cần đâu, tự em sẽ đến."

"Em chắc chứ?"

"Nhất định."

"Phuong Ly, anh biết em là người nói được làm được, nhưng anh không thể không lo lắng. Hứa với anh, lần này, tuyệt đối đừng xiêu lòng trước những lời giả dối của cậu ta, cũng đừng để anh đau lòng nữa, được không?"

Phải rồi, cô không thể tiếp tục càng ngày càng lún sâu nữa, chuyện xảy ra lúc chiều khiến bản thân chưa đủ đau khổ sao? Mọi thứ từ đầu đã là sai lầm, sai thì phải sửa, cô sẽ trả lại cho anh cuộc sống như anh mong muốn.

Hơn nữa, đã hứa với Giang Tuấn rồi. Không thể đổi ý ngay lúc này được.

- Nhị thiếu gia, anh nói xong chưa, chắc anh đóng kịch cũng mệt rồi, tôi có thể đi được rồi chứ?

Lâm Hạo thần thờ bất động tại chỗ, không thể nào tin được.

Cuộc đời anh chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc cho người khác thấy nhiều như vậy

Những lời chân thật nhất từ tận đáy lòng của anh

Vậy mà một tia sáng cũng không có...

Không được, bằng mọi giá anh nhất định phải giữ cô ở lại.

Cô gạt mạnh tay anh ra, hướng về phía cửa mà bước đi. Nước mắt như những giọt sương mai lăn dài hai bên gò má.

RẦM Bỗng nhiên một tiếng động lớn vang đến phía sau

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Người em yêu là anh

Cửa phòng vừa đóng lại, Lâm Hạo lập tức ngã xuống sàn khiến căn phòng vang lên tiếng động lớn.

Con đau dạ dày lại đột ngột quặn lên làm mọi thứ trước mặt anh tối sầm lại.

Từ nãy đến giờ, anh đều gồng người lên chịu con đau như xé nát thân thể để giữ cô ở lại, nhưng rốt cuộc chỉ là vô ích.

Cô vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng ấy mà bỏ đi, mà rời khỏi cuộc đời anh...

Sắc mặt Lâm Hạo ngày càng trắng bệch, ngay cả tai cũng ù đi không nghe ra được rõ được âm thanh gì, nhưng anh đã cảm nhận được hơi ấm của cô đang kể bên.

Đây không phải mơ chứ?

.....

"Người nhà xin hãy chờ ở bên ngoài"

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt. Đèn phòng nhấp nháy chói sáng

Lâm Huy ngồi dựa vào tường bất động, mắt dán chặt vào cửa phòng cấp cứu.

Còn Phương Ly, cô thật không muốn khóc một tí nào, nhưng nước mắt cứ thế rơi xuống, trong đầu tua đi tua lại hình ảnh ban nãy.

Người con trai đang nằm trong căn phòng đóng kín kia đã ngất đi với bộ dạng đau đớn trước mặt cô, mồ hôi đầm đìa, trước khi mất đi ý thức còn không ngừng gọi tên cô, xin lỗi cô, bàn tay cố sức với lên không trung như muốn giữ lấy cánh tay cô ở lại.

Cô... chỉ trừ phi không có trái tim mới cứ thế bỏ mặc anh mà rời đi thôi...

- Lâm Hạo sẽ không sao đâu, chỉ là căn bệnh đau dạ dày, từ nhỏ đến lớn luôn như thế, hễ ăn uống không theo quy định, hay ăn phải món nấu không đúng vị của mình là bệnh lại tái phát.

- Anh nói sao cơ? Chuyện này... sao em chẳng biết gì cả?

Mà khoan đã

Nếu đúng như lời đại thiếu gia nói

Thì có lẽ nào Lâm Hạo bị thế này là do ăn phải đồ ăn cô nấu

Nếu như anh vì nguyên nhân đó mà xảy ra chuyện...

- Em trai anh là vậy, từ nhỏ đến lớn nó không giới bộc lộ cảm xúc và suy nghĩ của mình cho người khác, đến kẻ làm anh này cũng phải quen với việc nhìn sắc mặt mà đoán ý của nó, nhưng lúc này...

- Thế nào ạ? - Cô thần thờ hỏi

- Là lần đầu tiên anh nghe nó đứng trước mặt một người nói ra những lời chân thành như vậy, quả nhiên là đối với người mình yêu thì sẽ khác.

- Anh làm rồi, anh ấy không yêu em, người anh ấy yêu vẫn là... - Phương Ly lại uất ức muốn khóc thật to

- Ý em là Lưu Nhã Đình? Chuyện hai đứa nói khi nãy là thật sao? Cô ta gặp lại em trai anh rồi?

- Phải, thậm chí họ còn quay lại với nhau, cùng Ân Ân ba người rất vui vẻ.

- Không thể nào có chuyện đó được! - Lâm Huy rít lên

- Sao lại không thể ạ, chính mắt em đã nhìn thấy họ... họ...

- Phương Ly, em nghe này, anh không biết em đã nhìn thấy những gì nhưng nó sẽ không bao giờ cho cô gái đó cơ hội đâu, vì ba nó đã chết thế nào, nó là người rõ nhất.

- Anh nói sao cơ? - Cô bàng hoàng

- Năm đó vì chuyện chiếc nhẫn của mẹ mà thằng bé đã bỏ nhà ra đi, từ đó không có ngày nào ba anh không thôi dằn vặt. Rồi một ngày nó đột nhiên xuất hiện, đứng trước mặt ba mà tuyên bố rằng tuần sau, vào ngày sinh nhật lần người con gái mình yêu về nhà, chỉ cần ông có mặt, chỉ cần ông cho cô gái đó cơ hội nó sẽ ngoan ngoãn quay về.

- Sau đó thế nào ạ?

- Ba anh ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng vui sướng không gì tả nổi. Ông lập tức dời lịch bay sang Canada sớm hơn để có thể về kịp lúc thậm chí còn âm thầm tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, hy vọng sau lần này cả gia đình sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Nào ngờ...

Lâm Huy trông mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn dần, phải đưa bàn tay tì lên trước trán để che dấu những giọt nước mắt.

Trái tim Phương Ly lúc này đập rất mạnh, lại thấy cả người run lên, dường như cô đoán được những thứ tiếp theo anh sẽ nói.

- Nào ngờ chuyến bay của ba anh gặp sự cố, rất nhiều hành khách tử nạn... trong đó có ông. Trong suốt tang lễ Lâm Hạo đã quỳ bên linh cữu rất lâu, không nói một lời nào, gương mặt lạnh lẽo như người đã chết, nó luôn cho rằng ba mất chính là lỗi của nó. Sau tang lễ nó đi tìm cô gái đó, định nói ra hết sự thật nhưng chưa kịp thì cô ta đã tàn nhẫn nói lời chia tay. Kể từ đó, không còn ai nhìn thấy nó khóc hay cười một cách rõ ràng nữa.

- Đại thiếu gia... là thật... sao? - Phương Ly chịu đã kích nặng nề như chính mình trải qua điều đó

- Chỉ đến khi em xuất hiện, chỉ đến khi yêu em nó mới dần dần trở lại là đứa em trai trước đây của anh. Cứ mỗi lần nghe thấy tiếng cười phát ra trong

gian phòng nơi mà hai đứa kể chuyện cho Ân Ân nghe anh đều nhắm mắt lên trời, anh cảm ơn ông trời, cảm ơn ba anh có linh thiêng đã mang em đến bên thằng bé. Anh không biết giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì, nhưng xin em, có thể ở bên cạnh nó nhưng lúc thế này không, ít nhất là, hãy để lúc nó tỉnh lại được nhìn thấy em. . .

Phuong Ly dờ dãi nhìn một hướng vô định, như kẻ không linh hồn

Sau đó chút kiềm chế cuối cùng cũng bị phá vỡ, cô bật khóc nức nở thống thiết như một đứa trẻ.

Hàng lang vắng vẻ vang đến âm thanh đầy bi thương.

.....

- Anh tỉnh rồi à?

Lúc Lâm Hạo tỉnh lại trời đã tối mịt, vắng bên tai là âm thanh rất đổi dịu dàng. Khi này dường như trong giấc mơ dài thăm thẳm anh cũng nghe thấy giọng nói đó.

Trong phòng lúc này có hai cô y tá, nhưng anh chỉ lặng nhìn người con gái trước mặt.

Bên ngoài trời gió đang thổi rất mạnh, cành lá rung lắc quật vào khung cửa kính. Nhìn cô mỏng manh trong bộ váy ngủ mỏng manh mặc từ nhà đến bệnh viện mà lòng anh cảm thấy xót xa vô cùng.

Mái tóc dài cô của xõa ra, vẫn còn ướt đầm không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Có thể là cả hai. . .

- Anh... thấy thế nào rồi? Anh cố gượng dậy để ăn một ít cháo nhé! Em vừa mới mượn bếp của bệnh viện để nấu, cũng đã hỏi qua bác sĩ rồi.

Giọng cô nhẹ nhàng ấm áp, sự quan tâm ân cần giống như một người vợ đang dỗ dành chồng mình

Anh nhìn cô không chớp mi, cũng không dám thở, giống như sợ một tiếng động nhỏ sẽ khiến giấc mộng đẹp này vỡ tan.

Hình ảnh cô đang ở trước mặt anh có đúng là thật không?

Cho dù là thật thì cũng sẽ nhanh chóng vỡ tan như bong bóng xà phòng thôi. . .

Hai cô y tá trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này, len lén cười, sau đó hiểu ý cùng nhau rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại.

- Anh có còn đau lắm không?

Phuong Ly vừa nói vừa cố đỡ anh ngồi dậy nhưng anh đã dùng hết sức để gạt tay cô ra, hơi thở và lời nói lạnh lùng hòa vào không gian tĩnh lặng

- Không phải khi này em đã tuyệt tình ra đi rồi sao? Quay đầu lại là vì thương hại anh?

- Không, em. . .

- Em không cần nói gì cả. Anh cũng không cần ai thương hại cả!

- Anh ăn hết số cháo này đi rồi chúng ta nói chuyện có được không?

- Em đã không tin anh thì đừng ở lại, cũng đừng cho anh hy vọng. Anh không muốn đến rốt cuộc anh chỉ giữ được con người em, không giữ được trái tim em, mà thứ anh cần. . . - Nỗi đau đón nghẹn ngào khiến anh không nói thêm được

- Em quên mất, anh vẫn còn yếu, cháo lại nóng, để em đút cho anh. - Cô vờ như không nghe thấy anh nói gì

- Em đi đi, anh đã nói không muốn em vì thương hại hay trách nhiệm nên mới hành động như vậy!

Lâm Hạo lớn giọng quát nhưng trong lòng mắt mắt vô cùng, vừa có sự đau khổ, còn có cảm giác chua xót lan toả khắp trong cơ thể.

- Không phải, cả hai đều không phải. - Phuong Ly lập tức lắc đầu

Người em yêu là anh. . .

Đó mới là lý do khiến em ở lại. . .

- Nếu vẫn không phải, thì chắc là anh hai anh đã xin em hãy ở lại đúng không? Nói rằng anh không có em thì sẽ không được, vậy thì anh ấy đã làm rồi! Trước khi em xuất hiện chẳng phải anh vẫn luôn một mình sao. . .

Cô nhìn anh, cổ họng nghẹn cứng, lời nói vừa rồi giống như mũi dao găm đâm vào ngực cô đau buốt vô cùng.

Không sao, trong cuộc đời này, còn những lời cay nghiệt nào cô chưa từng nghe.

Cô vẫn kiên trì múc một muỗng cháo, thổi nguội, đưa đến trước mặt anh

- Rốt cục em muốn gì?

- Anh... ăn cháo! - Giọng cô cứng ngắt như máy nhắc nhở

- Không!

- Cháo phải ăn lúc còn nóng! - Lần này lại giống một con robot

- Em có thể nói năng bình thường không?

- Chỉ cần há miệng thôi, em sẽ dứt!

- Em xem anh là trẻ lên ba sao?

- Không, là trẻ lên năm!

- "..."

- Trẻ lên ba vẫn chưa biết chơi trò giặ đồ là gì đâu! - Cô nói tiếp

- "..."

Cô biết anh đọc tài đến mức lúc giặ đồ người khác nói gì cũng không nghe.

Nhưng mà... cho rằng cô sẽ dễ dàng bỏ cuộc sao?

- Lần cuối, rốt cuộc anh có ăn không?

- Không! - Ai đó vẫn kiên định trước sau như một

- Không ăn thì em sẽ ăn! Ai thiệt ráng chịu!

- Lâm Hạo: "..."

Đừng bảo trước giờ cô luôn dùng cách này để mà chăm Ân Ân đấy nhé !!!

- Ăn xong rồi em lại đi nấu, nấu đi nấu lại đến sáng mai, sáng mai nữa cũng được, đến khi nào anh chịu ăn thì thôi! - Cô như phần uất mà hét lên, nước mắt lại từ từ rơi xuống

- Được rồi, là anh không tốt, em đừng khóc nữa.

Con gái hình thành từ nước quả không sai!

Phuong Ly vội vàng cúi đầu xuống, lúng túng quệt đi.

Nếu biết nước mắt có hiệu quả như vậy thì ngay từ đầu cô đã không thèm tốn công tranh cãi với anh rồi !!!

Cô chậm chậm dứt từng muỗng cháo cho anh, cẩn thận không làm đổ cháo ra ngoài, xong rồi dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau đôi môi khô cho anh.

Nhưng giữa chừng tay cô liền khựng lại, đầu óc thần thờ mông lung khi nhớ đến...

Anh đã dùng đôi môi này để mà hôn cô gái ấy, lại còn là trước mặt cô

- Lúc đó... là cô ta chủ động, không phải anh. - Anh biết được cô đang nghĩ gì

- Có khác nhau sao? - Con ghen tức làm cô mím môi thật chặt - Thì cũng đều là hôn thôi!

Vừa dứt lời, người trước mặt liền nhồm dầy kéo hai tay rồi ấn người cô xuống giường. Sau đó anh chùng người xuống, càng lúc càng gần, đôi môi mỏng của anh dường như muốn chạm vào môi cô.

Cô cảm nhận được bàn tay của anh nóng ran, cũng cảm nhận được hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

Quá bất ngờ, quá đột ngột, Phương Ly chẳng kịp hoàn hồn để biết chuyện gì, muốn la lên nhưng cổ họng cứ nghẹn không phát ra âm thanh được.

Rốt cuộc anh bị bệnh đau dạ dày hay là bệnh não? Nơi này là bệnh viện đấy? Lại còn cái tư thế gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất sao?

Trong lòng Phương Ly không ngừng cầu nguyện hai chuyện, một là sự an nguy của bản thân, hai là làm ơn đừng có ai mở cửa vào đây thấy cảnh tượng lúc này nhé!

Khoan đã, cái thứ hai có gì không đúng lắm, đáng lẽ ra phải cầu có người vào cứu mình chứ?

Có thể cầu nguyện lại không?

Nhưng rồi anh đã dừng lại, bàn tay vươn lên xoa đầu cô, vuốt nhẹ mái tóc cô

- Nếu bây giờ anh hôn em thì em có đồng ý không?

- K...khô...không...! Anh điên à? Hơn nữa lỡ bác sĩ hay ai khác vào nhìn thấy thì thế nào?

- Vậy tại sao không phản ứng sớm hơn một chút?

- Bất ngờ quá ai mà phản ứng kịp!

- Rốt cuộc thì em cũng biết rồi chứ?

- Biết...biết cái gì?

- Hoàn cảnh của anh lúc đó cũng giống như em bây giờ vậy, không nghĩ rằng cô gái đó lại hành động như vậy! Lưu Nhã Đình đã quỳ xuống cầu xin gặp Ân Ân lần cuối nên anh mới...

- Được rồi, anh không cần nói thêm gì cả.

Ánh mắt Lâm Hạo vụt qua con tức tối

- Những gì anh nói đều là thật, ngoại trừ việc cô gái đó là chị hai Ân Ân ra thì anh chưa lừa dối em bất kì chuyện gì khác! Tại sao em cố chấp như thế, thả tin lời kẻ đó chứ không tin anh.

- Xin lỗi...

- Em vừa nói gì?

- Em...xin lỗi vì đã không tin anh, không tin vào tình yêu anh dành cho em

Lời xin lỗi này quá đột ngột này khiến cho Lâm Hạo sửng sốt không thốt lên được lời nào.

- Anh hãy quên hết những lời lúc chiều em đã dùng tổn thương anh được không? Kể cả chuyện chia tay, kể cả chuyện em sẽ rời đi. Đợi anh khỏe lại, chúng ta cùng nhau về nhà nhé!

Anh đắm đắm nhìn cô, tự trong đáy lòng có con sóng hạnh phúc cuộn cuộn dâng lên.

- Đây, em là thành tâm thành ý xin lỗi anh đấy, sao anh lại ngây người ra thế? - Tự dưng cô muốn véo anh một cái thật mạnh

Anh không trả lời, lập tức cúi xuống hôn lên đôi mắt cô.

Đôi hàng mi ướt ướt của cô nhẹ run rẩy, nước mắt hòa vào nụ hôn của anh.

Tiếng mở cửa vang lên!

Một, à không, hai con người một già một trẻ xuất hiện phía sau cánh cửa khiến Phương Ly kinh ngạc đến hải hùng.

Khoan đã...

Cảnh tượng lúc này ngàn lần không thể để người khác nhìn thấy được !!!

Sẽ gây hiểu lầm chết người mất !!!

Lâm Hạo quay đầu lại nhìn, nhãn quan tập trung hết vào người đàn ông tóc điểm bạc, ngũ quan hài hòa, thần khí uy nghiêm trong bộ đồ vest sang trọng phía kia.

- Ông nội.

Tự xưng Phương Ly lại cho rằng bản thân đang nằm mơ. Nếu là thật thì hay quá!

- Ông..ông nội. - Cô lắp bắp lắp lại hai từ đó trong vô thức

- Ủ! - Lâm Hạo gật đầu xác nhận

- Của...của ai?

- Tất nhiên của anh. - Anh không nghĩ cô lại có một câu hỏi quá mức ngớ ngẩn như vậy

- Của...của...anh...

Chẳng phải ông của anh đang ở nước ngoài sao? Từ ngày bước chân đến Lâm gia đến giờ cô chỉ biết ông thông qua lời kể của những người trong nhà.

Nghe bảo ông là người rất nghiêm khắc và được người trên dưới Lâm gia vô cùng nể trọng.

Cô cũng đã từng nghĩ đến viễn cảnh một ngày được diện kiến ông nhưng ai mà ngờ được trong cái tình huống như quái đản thế này.

Ánh mắt Chủ tịch Lâm sâu thẳm thút dán chặt vào người cô, âm thầm đánh giá.

Cô bé này...dường như đã gặp qua ở đâu đó.

- Ông, sao ông lại ở đây? - Lâm Hạo từ tốn hỏi

- Ý cháu là ông không thể ở đây hay không nên ở đây? Hay là nên ở đây vào lúc khác?

Quả nhiên ông nào cháu nấy, cách nói chuyện vắn vẹo người khác hệt như nhau!

Người thư kí đứng bên cạnh giải lúng túng thích

- Chủ tịch đang ở trên máy bay về thăm cậu và đại thiếu gia thì nhận được tin cậu nhập viện nên vừa xuống máy bay đã vội vã chạy đến đây xem cậu thế nào. Chúc mừng cậu đã khỏe lại, và...lẽ ra trước khi vào tôi nên gõ cửa, xin lỗi thiếu gia!

- Vậy là...anh hai đã báo cho ông?

- Đây là lúc hỏi han sao? Chúng ta đang ở trong hoàn cảnh nào anh có nhận thức được không đấy. Tất cả đều tại anh.

Nghiến răng nói nhanh cho xong câu trên, cô luống cuống đưa tay đẩy anh ra rồi bật người dậy, chạy đến chỗ hai người đang đứng

- Ông ơi, tụi cháu không phải như ông vừa thấy đâu? Hức hức...

Lời chưa nói xong mà nước mắt đã vội thi nhau rơi xuống, ba người trong phòng nhìn cô mà không khỏi sửng sò.

Nội tâm của Lâm Hạo: "Em không muốn bị hiểu lầm nhưng việc em khóc mới khiến mọi người hiểu lầm to đấy!"

- Cô ấy là bạn gái của cháu, đến đây để chăm sóc cháu.

- Vậy cháu là Phương Ly à? Cháu sao thế? Sao lại khóc?

- Lần đầu gặp ông trong tình cảnh thế này cháu thấy xấu hổ quá, nhưng...nhưng cháu ông muốn để ông hiểu lầm rằng cháu và thiếu gia không đứng đắn đang hoang, không muốn ông nghĩ cháu là đứa con gái không ra gì...cháu...hức hức...

Hóa ra...khóc vì lý do này sao?

Chủ tịch Lâm bật cười to

- Cháu đừng khóc nữa, ông chưa bao giờ nghĩ như vậy cả.

Rồi ông dùng mắt ra lệnh cho người thư kí kẻ bên đưa cho cô một chiếc khăn tay để lau nước mắt.

- Dù rồi, em không cần giải thích đâu. Em và cậu Lý có thể tránh mặt một lát không, anh và ông có chuyện phải nói với nhau. - Lâm Hạo nói

- Vâng, tôi biết rồi.

Vị thư kí đáp, sau đó cùng cô nhanh chóng lui ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại tạo thành một thế giới riêng cho hai con người bên trong.

Phuong Ly vừa đi lại vừa ngẫm nghĩ

Lâm Hạo và ông nội anh

Sao lại mang cảm giác lịch sự và xa lạ như người ngoài thế?

Chẳng phải là máu mủ ruột thịt với nhau sao?

Căn phòng rơi vào vắng lặng, một lúc sau mới có âm thanh cất lên

Ánh mắt chủ tịch Lâm già nua hơi nheo lại lộ ra vết nhăn

- Cháu thật là, có thể mở lòng yêu thêm lần nữa. Vậy còn ông, cho đến khi nào cháu mới mở lòng không xa cách với ông?

- Trừ phi... ông nói cho cháu sự thật về chiếc nhẫn của mẹ cháu.

- Bao nhiêu năm rồi, cháu vẫn còn cố chấp như vậy à?

- Ba cháu đã không còn, trên đời này e là chỉ có ông mới giải đáp chuyện xảy ra năm đó. Rốt cuộc Hoàng Di Mẫn là ai, tại sao lại luôn khẳng khái chiếc nhẫn của mẹ cháu là của bà ta, đến ba cháu cũng...

- Nếu cháu muốn biết vậy thì được.

- Ông mới nói là "được" sao?

Lâm Hạo thực sự không dám tin, trước đây đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không cách nào khiến ông nói ra dù chỉ nửa chữ.

- Nhưng ông có một điều kiện.

- Là điều kiện gì?

- Hãy chia tay cô bé vừa rồi đi!

- Ông nội, ông chỉ mới gặp Phuong Ly lần đầu thôi, tại sao lại...

- Nếu cháu chia tay cô bé đó, ông sẽ nói cho cháu tất cả những gì cháu muốn biết. Tất cả. Còn nếu không, đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa!

- Ông...

.....

Vừa mệt vừa đói bụng, Phuong Ly lững thững từng bước định xuống căn teen bệnh viện tìm món gì đó lấp đầy cái bụng.

"Á"

Nào ngờ giữa đường cô lại va phải một cô gái chạy hướng ngược lại.

Cô gái ấy vội vàng vàng, làm rơi một tờ giấy gì đó như phiếu khám bệnh.

Phuong Ly nhặt lên, hướng mắt về bóng lưng sắp sửa khuất dạng mà kêu to

"Chị ơi, chị làm rơi đồ này!"

"Này chị!"

Không biết cô gái ấy là không nghe thấy hay giả vờ không nghe thấy, cứ thế một mạch rời khỏi bệnh viện.

Phuong Ly lắc đầu, định cắt tờ giấy vào người thì từ đâu có một người phụ nữ đàng đàng sát khí xuất hiện.

Chị ta tuổi hai mươi bước ra phía trước quát thẳng vào mặt cô

- Cái con hồ ly tinh này, dám giết chồng tao, cuối cùng cũng để tao bắt được mày!

Phuong Ly hoảng hốt đến ngất ngốc

- Chị... đang nói ai thế?

- Mày còn dám chối, mày ăn nằm với anh ấy đến to bụng, còn nhả tin đe dọa nếu anh ấy không cưới mày thì sẽ phá thai, chứng cứ ở đây còn chối!

Chị ta giật mạnh tờ giấy trên tay cô đưa một lượt cho những người đang bu xung quanh xem

- Mọi người nhìn kĩ chưa, ở đây bác sĩ ghi là có thai ba tháng! Mới có tí tuổi mà đã đi giết chồng người khác, làm ra loại chuyện bại hoại như vậy rồi.

- Không phải! Tờ giấy này là tôi nhặt được của người khác làm rơi... tôi...

Cố gắng dùng chút sức lực còn lại để thanh minh dù trong vô vọng nhưng chưa kịp hết câu đã bị một cái tát trời giáng đến mức chân tay loạng choạng suýt ngã xuống đất.

- Mày không có mẹ dạy dỗ sao? Thế thì hôm nay tao phải thay mẹ mày dạy dỗ mày.

Phuong Ly sợ hãi đến mức bật khóc, chỉ mong có người cứu thoát mình ra khỏi sự nhục nhã này, dù muốn cô trả ơn thế nào cô cũng bằng lòng.

- Để xem sau hôm nay mày còn mặt mũi gặp ai khác nữa không?

Nói xong, người phụ nữ liền giơ cao mảnh thủy tinh đã chuẩn bị sẵn xông thẳng lại phía cô.

Xung quanh khiếp sợ không ai dám lao đến ngăn cản vì sợ chuốc họa vào mình.

_Á - Phuong Ly la lên một tiếng rồi hoảng loạn dùng tay che mặt mình lại

_Xoẹt...

Tiếng thủy tinh va chạm với nền nhà tạo nên âm thanh chói tai.

Còn cô, từ lúc nào cả người đã một bàn tay kéo về sau.

Cảm giác ấm áp quen thuộc, người đó dùng hai cánh tay ôm lấy cô trong vòng tay mình.

Rất chặt...

Nhưng mà...

Rõ ràng có âm thanh vật sắc nhọn cứa vào da thịt, nhưng cô một chút cảm giác đau cũng không có. Lẽ nào...

Phuong Ly run rẩy mở to đôi mắt.

Cô chẳng nghe thấy được âm thanh gì xung quanh nữa, chỉ có ánh mắt rực lửa kiên định muốn bảo vệ cô cùng chất lỏng màu đỏ chói chảy xuống từ cánh tay người con trai.

Cô mấp máy muốn gọi tên anh, nhưng đột nhiên, đầu óc thấy choáng váng, cô khụy xuống rồi ngất đi trong vô thức.

.....

Phuong Ly tỉnh dậy trên giường bệnh, cả người mệt mỏi, sắc mặt thất thần trắng bệch không còn chút máu. Bỗng nhận ra có hai người con trai ngồi hai phía giường.

Cô muốn mở miệng nhưng chẳng biết phải bắt đầu bằng câu gì, hỏi thăm về con đau dạ dày của Lâm Hạo hay vết thương dù đã được băng bó nhưng vẫn còn rỉ máu của Giang Tuấn.

Bên tỉnh bên nghĩa, không cách nào vẹn toàn được.

Và rồi cô chẳng nhìn ai cả

Trong người chứa đầy cảm giác uất ức tui nhục sau chuyện vừa xảy ra.

- Em đừng sợ, người phụ nữ đó đã bị cảnh sát giải đi rồi. Hiểu lầm cũng được giải quyết rồi. - Lâm Hạo dù sắc mặt chẳng khá hơn cô bao nhiêu nhưng vẫn cố trấn an cô

Giang Tuấn xem kẻ vừa lên tiếng không tồn tại, nắm lấy bàn tay mịn màng của cô, vô cùng nghiêm túc nhìn cô

- Em tỉnh lại là được rồi, nằm nghỉ thêm một chút rồi đi với anh!

- Bỏ cô ấy ra. - Nhìn bàn tay Giang Tuấn chạm vào bàn tay cô, Lâm Hạo gần giọng nói, âm thanh lạnh lẽo như đâm vào xương.

- Cậu dựa vào đâu bắt tôi buông tay cô ấy ra? - Giang Tuấn cười mỉa

- Dựa vào tôi là bạn trai của Phương Ly. - Lâm Hạo từng chữ nói thật to

Giang Tuấn dường như chỉ đợi có như thế

- Vậy sao? Không biết cậu cố tình quên hay trí nhớ kém, lúc chiều Phương Ly đã bảo muốn chia tay với cậu rồi. Giờ đây giữa hai người chẳng còn quan hệ gì nữa.

Lâm Hạo cảm thấy chẳng cần phải giải thích, anh vươn tay định gỡ bàn tay kẻ kia đang nắm chặt cô ra thì chính cô đã làm điều đó.

- Hai người cãi xong chưa. Giang Tuấn, em không thể đi với anh! - Cô lạnh lùng nói

- Em làm sao thế? Chẳng lẽ em muốn tiếp tục bị cậu ta lừa gạt nữa sao? - Giang Tuấn lo lắng nhíu mày, có phải cô đổi ý hay không?

- Không, anh ấy không gạt em.

- Em nói gì?

- Em nói gì, chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Lòng tốt có bao nhiêu phần là thật

- Em nói gì, chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất sao?

- Em... - Giang Tuấn mím chặt môi.

- Lúc này Hiểu Lam gọi điện xin lỗi em, còn bảo là nếu như không đi công viên giải trí thì em đã không thấy cảnh không nên thấy rồi đau lòng đến độ này. Đáng lẽ ra nên đi siêu thị mới đúng.

Trầm ngâm vài giây Phương Ly khó khăn thốt lên tiếp

- Cậu ấy nói vì anh bảo em thích nhất là nơi này, anh muốn dẫn em đi từ lâu nhưng do chúng ta giận nhau anh không tiện lên tiếng. Hơn nữa nhất định phải là chiều hôm nay vì những ngày khác anh đều không rảnh. Chưa hết, khi thấy chị Nhã Đình cùng Lâm Hạo... sắc mặt và lời nói của anh vô cùng bình tĩnh, giống như đã biết trước họ có quan hệ gì và sẽ xảy ra chuyện gì. Em rất muốn nghĩ mọi thứ chỉ là trùng hợp nhưng mà...

Rồi cô giương đôi mắt sáng sủa ngẩng lên nhìn anh

- Lúc này anh cứu em, anh cũng đã sắp đặt mọi chuyện, đem người bạn thân nhất của em vào trong kế hoạch của anh, khiến cho em lẫn người em yêu phải đau khổ dày vò, vậy thì chúng ta xem như không ai nợ ai.

Thật ra, cô không hề hận anh hay trách anh.

Cô biết anh tuyệt nhiên không phải người xấu, chỉ là đã chọn sai cách để có được tình yêu của cô.

Cô không thể cho anh tình yêu, ngược lại còn mang đến cho anh bất hạnh, tốt nhất là cuộc sống của anh đừng nên dính vào cô.

- Em biết không, từ trước đến nay anh không bao giờ tin cái gì gọi là số mệnh. Vận mệnh luôn nằm trong lòng bàn tay anh, phải do anh xoay chuyển cho đến khi gặp em. Từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã chẳng cách nào quên được em, hết lần này đến lần khác bị nhấn chìm trong nỗi đau khổ dày vò anh vẫn không buông bỏ được em. Cho nên anh đã thật sự tin rằng, em chính là vận mệnh của anh. Rốt cuộc anh phải làm thế nào...

Giang Tuấn giống như bị ép vào đường cùng, đau đớn nện ngào nói ra những lời chân thật nhất từ tận đáy lòng

Cách cửa sổ khép hờ bị gió sổ tung, tấm rèm trắng bay bay trong cơn gió lạnh.

Lạnh buốt, giống như trái tim anh bây giờ vậy...

Khép mi để nước mắt chảy dài, không một chút quyến luyến, Phương Ly thấp giọng nói

- Em xin lỗi... nhưng có làm thế nào cũng không được, vì em tuyệt đối không phải người con gái mà đang chờ đợi đâu.

Lần cuối cùng

Xin anh hãy rời khỏi cô, buông bỏ sự cố chấp này, anh nhất định sẽ có một tình yêu tuyệt đẹp...

- Em không cần phải xin lỗi anh, em không làm sai gì cả, lỗi là do anh...

Nỗi đau lần trước vẫn chưa nguôi vậy mà lần này lại tiếp tục, anh cố gượng cười

- Là do anh quá yêu em...

Giang Tuấn quay lưng lại, từng bước rời khỏi cô, cánh cửa đóng sập lại trước mắt cũng như ranh giới mà cô đã vạch ra với anh.

Tiếng đóng cửa làm lòng cô đau buốt như kim châm, bất giác tóm chặt tay áo Lâm Hạo.

- Em mệt lắm, em thật sự rất mệt, ngày hôm nay mọi thứ đối với em cứ như cơn ác mộng vậy.

Từng ngón tay anh chạm vào mái tóc cô, chạm vào đôi môi ướt đẫm những giọt nước mắt

- Mọi thứ đã qua rồi, hãy để những chuyện không vui trước kia vào trong quên lãng, cô gái đó cũng sẽ không bao giờ xuất hiện bên cạnh anh nữa đâu. Sau khi em ngủ dậy, anh, em, cùng Ân Ân, ba người chúng ta sẽ cùng nhau sống một cuộc đời bình yên, có được không?

Cô lắc đầu trong dòng nước mắt chảy dài

- Em... em không dám cầu anh mãi mãi bên em, chỉ xin anh đừng đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời em

- Sẽ không đâu. Em ngủ một giấc đi.

- Không, em không muốn ngủ ở đây, em rất ghét bệnh viện. Ba mẹ ruột của em, mẹ nuôi và anh hai của em đều là sau khi em ngủ một giấc tỉnh dậy ở bệnh viện họ đều rời khỏi em. Vì thế... em không muốn mất đi anh nữa.

- Được, anh hứa. Lúc em tỉnh lại anh sẽ ở đây, lúc em cần anh anh cũng sẽ ở đây, sau này cũng không bao giờ biến mất.

Phương Ly khẽ gật đầu, mệt mỏi nhắm mắt, cô gắng ngủ để cái ngày đáng sợ này mau chóng trôi qua, ngày mai lại vui vẻ như trước.

Nhìn cô ngủ say, anh thật chẳng muốn dời mắt đi dù chỉ là một khoảnh khắc.

"Phương Ly, em biết không"

"Anh mới là người sợ mở mắt dậy không còn nhìn thấy em nữa."

"Bởi vì anh đã sớm khắc tên em vào sinh mệnh của anh rồi."

Giây phút này, anh tự hứa với lòng dù có phải vứt bỏ tất cả mọi thứ mình có cũng phải giữ cô bên cạnh.

Vậy mà chỉ một khoảng thời gian rất ngắn nữa thôi, cho dù có vứt bỏ tất cả mọi thứ anh cũng không thể níu giữ được cô.

Hai chữ "bình yên" đó, anh muốn dùng một đời để trao cho cô nhưng anh căn bản bất lực, còn khiến cả hai từng bước từng bước rơi xuống vực thẳm của sự đau đớn bị thương.

.....

Phương Ly bước vào cổng trường, thất thần bước từng bước nặng trĩu, chuyện xảy ra ngày hôm qua giống như một cơn ác mộng cứ mãi quấn lấy tâm trí cô.

Cửa lớp vừa mở ra, đột nhiên bước chân cô dừng lại khi bên trong tụ tập theo từng nhóm nhỏ, họ bu quanh lại cùng xem cái gì đó từ chiếc điện thoại trên tay người ngồi giữa.

Vô số những âm thanh khó nghe hướng về phía cô

"Còn dám vác mặt đến trường kia, mặt dày thật."

"Lần này có cả clip làm bằng chứng để xem còn chối được nữa không?"

"Dù dễ người có vợ, còn phá thai, thật kinh tởm."

"Đúng."

"Đếm ngược đến ngày hội trưởng bỏ nó được rồi đấy!"

Hai tay cô co chặt lại siết lấy quai cặp...

Lẽ nào...

_RẦM

Ngọc Mai chạy ào lớp, đập mạnh chiếc cặp xuống mặt bàn rồi quát lớn

- Đứa nào dám nói thêm một câu về Phương Ly nữa thì đứng ra đây!

- Triệu Ngọc Mai này, lần này bọn mình nói có sách sách có chứng, có vu oan giá họa ai đâu, dựa vào đâu không cho bọn mình nói chứ?

Một người trong nhóm dừng cảm tiến ra phía trước, cả đám thấy thế thuận nước đẩy thuyền

"Đứng đứng"

"Bên vực bạn mình, hay là chính mình cũng dơ bẩn như thế chứ?"

- Các người... có tin hôm nay phòng y tế bị quá tải không? - Ngọc Mai rít lên từng chữ đầy hăm dọa làm đám người trước mặt có chút sợ hãi

- Đù rồi đấy, cẩn thận lát nữa cậu bị gọi xuống phòng giáo viên cho xem. - Phương Ly nắm tay bạn mình kéo lại

- Mình còn chưa hỏi cậu, mọi chuyện rốt cuộc là sao? Clip này là dàn dựng hay người đàn bà trong đó bị điên thế? - Ngọc Mai chất vấn

- Cả hai đều không phải, chị ta chỉ là đánh ghen nhầm... - Phương Ly nói, giọng có chút thần thờ

- Thế sao cậu không lớn tiếng giải thích?

- Không phải là cậu không biết, ở nơi này tiếng nói của mình có tác dụng sao? Càng nói là càng nguy hiểm.

- Vậy là cậu cứ im lặng chịu trận để họ sỉ nhục danh dự cậu vậy sao? - Ngọc Mai không cam tâm chút nào

- Có nhiều lúc càng giải thích càng chẳng được gì, sống trong sạch thì chẳng việc gì phải sợ. Huống hồ bây giờ có nhiều thứ càng khiến mình dễ tâm hơn.

Căn phòng đột nhiên ồn ào cả lên khi có sự xuất hiện của một người.

Thứ nhất vì cô quá xinh đẹp, thứ hai vì cô vô cùng nổi tiếng. Chỉ cần một điểm đã đủ đánh bại tất cả nữ sinh trường này.

Ngọc Mai nheo mày khó chịu.

Có lẽ là giác quan thứ sáu của con gái, nhưng cô cảm thấy cô gái này có gì đó không ổn, mặc dù đã được Phương Ly giới thiệu đây là thần tượng, người chị em tốt của cậu ấy nhưng cô vẫn không cách nào thích cho được.

Ngoại trừ đẹp ra thì chẳng có gì đặc biệt.

Mà nói đến đẹp, nếu Phương Ly diện những bộ váy đắt tiền hơn, trang điểm vào thì chưa biết ai hơn ai đâu!

- Chị Nhà Đình, sao hôm nay lớp em có vinh dự được chị ghé thăm thế? - Một nữ sinh ríu rít chạy tới

- Chị tìm Phương Ly, có chuyện muốn nói với em ấy một lát.

Đám đông nghe vậy liền hốt hoảng vì sợ thần tượng của họ bị vấy bẩn

- Chị ơi, chị đừng đến gần nó. Chị chưa biết gì sao? Nó cướp chồng người khác đấy, còn bị người ta đánh ghen tại bệnh viện. Hạng người như nó...

- Ý em là đoạn clip trong bệnh viện đó? Tất cả chị là hiểu lầm thôi.

- Chị nói gì ạ? - Nữ sinh ngó người

- Hôm qua chị không khỏe nên có đến bệnh viện khám, tình cờ chứng kiến vụ việc trong clip. Chị gái kia đánh ghen nhằm người, ngay sau đó cũng đã áy náy lên tiếng xin lỗi rồi, tiếc là người quay không có tâm gì cả, không chịu quay lại đoạn đó. - Nhà Đình giải thích, gương mặt thản nhiên vô cùng

Phuong Ly không một chút phản ứng, gương mặt lạnh nhạt hờ hững.

Cuối cùng thì người "tiếng nói có giá trị" cũng đã ra mặt.

Thật nực cười rằng có người từ trước đến nay đều nói dối truyền thông cả nước không chớp mắt mà một câu của người đó lại khiến họ tin hơn cả ngàn câu của cô cùng Ngọc Mai gộp lại.

Không ai dám bàn tán thêm lời nào nữa, vì lý nào "hũ thần" của họ lý nào lại nói dối.

- Này Phuong Ly, chị ta đúng như cậu nói, rất tốt bụng, bịa chuyện để giải vây cho cậu. - Ác cảm của Ngọc Mai giảm đi một bậc

Phuong Ly không nhin được bật cười. Lòng tốt của chị ấy có bao nhiêu phần là thật đây?

Rồi cô cụp mi mắt, lẳng lặng cùng "người con gái tốt bụng" rời khỏi đám đông ồn ào.

.....

- Chuyện chị định nói với em là chuyện gì chắc em cũng đoán ra được rồi đúng không? - Nhà Đình rất bình thản, thậm chí nhìn vào mắt Phuong Ly không chút né tránh nào

Phuong Ly ngược lại không như thế, nước mắt óng ánh là chã rơi xuống.

Ngẫm kĩ lại những chuyện từng xảy ra, thì giống như có một lời nguyên buộc chặt số phận của cô cùng người gái trước mặt này.

- Tại sao năm đó chị lại làm như vậy, Ân Ân chỉ mới 4 tuổi nó rất tội nghiệp chị biết không, cả Lâm Hạo nữa, vì chị mà suốt hai năm không thể mở lòng với người khác, luôn ray rứt về cái chết của ba mình. Chị khi tòa sáng trên sân khấu thì đã có một người ngồi luôn ở góc tối đau khổ vì chị và một đứa trẻ mãi sống trong quá khứ để mà chờ chị trở về chị biết không?

Suốt đêm qua Nhà Đình đã suy nghĩ kĩ những điều mình cần nói, cho dù Phuong Ly có nói gì, kết quả cũng không đổi.

- Con người ai chẳng có lúc sai, năm đó chị còn trẻ, suy nghĩ không thấu đáo nên đã lựa chọn sai lầm, bây giờ chị hứa sẽ dùng toàn bộ thời gian còn lại của mình để sửa sai, bù đắp cho Ân Ân. Còn về Lâm Hạo chị sẽ cố gắng hết sức để tui chị quay lại như lúc xưa.

- Quay lại như xưa, ý của chị thế nào, trong khi bây giờ em mới là bạn gái của anh ấy?

Nhà Đình đưa bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phuong Ly, chọt hạ giọng tha thiết

- Phải đi đến tình cảnh này bản thân chị cũng rất đau lòng. Bây giờ vẫn còn kịp, em buông tay đi, sau này chúng ta vẫn có thể làm chị em như trước đây.

- Chị đau lòng chẳng lẽ em không đau lòng, em cũng đã xem chị như chị ruột của em chị biết không. Tại sao lại gạt em, còn cùng Giang Tuấn diễn một màn kịch khiến em đau khổ đến chết đi sống lại.

- Em biết cả rồi sao? Đừng trách Giang Tuấn, anh ấy có làm gì cũng là vì yêu em, có được tình yêu của anh ấy, biết bao cô gái cầu còn không được. Anh ấy cũng là vận mệnh ông trời ban cho em, em việc gì phải cố chấp...

Phuong Ly gạt lại bàn tay đang bị nắm chặt, nâng môi thành nụ cười nhạt

- Chị Nhà Đình, em không xinh đẹp nổi tiếng như chị, hát không hay bằng chị, dịu dàng cũng không bằng...lại càng không có quan hệ máu mủ với bé Ân, nhưng điều khiến em tự hào nhất là em yêu họ bằng cả trái tim mình, không màn vật chất danh lợi, kể cả khi họ không có gì em vẫn sẽ bên cạnh họ, chăm sóc họ.

- Em ..

- Còn nữa...xin chị đừng đem Giang Tuấn ra làm bia đỡ đạn để nguy biện việc chị muốn quay lại với Lâm Hạo là thuận theo ý trời, là muốn tốt cho tất cả, đây là chuyện của ba người chúng ta.

Phuong Ly từng câu từng chữ dứt khoát gãy gọn, rồi quay người lại mặc cho những lời đầy tự tin đến nực cười vang đến phía sau

- Phuong Ly, em vốn không biết, người mà em đối đầu không phải là chị, mà là ông trời. Vì vậy, em không bao giờ thắng được đâu! Buông tay là cách duy nhất để em không đau khổ về sau, rồi vẫn làm em gái của chị, có gì không tốt?

Những lời vừa rồi có thể xem như một lời tuyên chiến của chị ấy không?

Nhưng chuyện đó làm sao quan trọng bằng trái tim cô đầy xót xa và đau âm ỉ.

Bởi vì kể từ giây phút này bản thân đã mất đi một người chị em tốt...từng cùng chung niềm vui, chung hoạn nạn.

Mới đi được vài bước chân Phương Ly đã khựng lại khi phát hiện một bóng dáng sừng sững trước mắt mình

Giang phu nhân !!!

Nhã Đinh đứng cách đó không xa, toàn thân run rẩy, gần như không đứng vững nổi.

Sao bà lại tự dưng lại xuất hiện ở đây, bà không nghe thấy gì chứ?

Nếu như...nếu như...là có thì mọi hào quang cô đang có chẳng phải trong nháy mắt sẽ biến thành tro bụi hết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Sợ em quên mất anh

"Cô đến tìm cháu?"

"Phải"

"Không biết là có chuyện gì ạ?"

"Câu này tôi phải hỏi cô mới đúng!" - Giang phu nhân gần giọng

"Cháu sao?"

_CHÁT

Âm thanh chói tai vang lên không nhưng không đủ dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong người Giang phu nhân.

Phương Ly đưa tay ôm một bên má đau rát. Những giọt lệ trong suốt từ khóe mắt rơi xuống gò má trắng bệch, nắng chiếu vào khúc xạ tia lấp lánh.

Từ nhỏ đến lớn cô đã từng bị đủ thể loại người không ngần ngại xuống tay với mình, bạt tay này không phải mạnh nhất nhưng lại khiến cô đau đớn nhất.

Bà thu tay về, chọt bàn tay khựng lại giữa không trung, từng ngón khẽ run, nơi lồng ngực nhói lên một hồi khó chịu.

Chuyện gì thế này? Sức khỏe bà không phải quá tốt nhưng chỉ dùng lực cho một cái tát thì cũng không đến nỗi như thế...

- Cô...cháu...

- Cô giỏi lắm. Rốt cuộc con trai tôi có lỗi gì với cô mà cô biến nó ra bộ dạng người không giống người thế kia?

- Sao...Giang Tuấn...- Phương Ly thất kinh vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì

- Tối hôm qua nó uống rượu say còn dầm mưa đến tận khuya, khi về đến nhà đã sốt li bì, vết thương trên tay không ngừng chảy máu nhưng vẫn nhất quyết không chịu đi bệnh viện. Tôi đành gọi bác sĩ đến khám cho nó, trong cơn mê nó không ngừng gọi tên cô rồi hỏi rằng rốt cuộc nó có điểm nào không tốt, sao cô lại tàn nhẫn với nó như vậy?

Phương Ly đứng bất động như một cái xác. Việc mà cô sợ nhất rốt cuộc cũng xảy ra rồi. Người con trai đó vì mất cô mà bắt chấp làm ra chuyện tổn hại chính mình.

Sao anh lại ngốc đến vậy?

Cổ ngán tiếng nấc trong cổ họng, cô cất giọng nói

- Cháu rất tiếc về chuyện đã xảy ra với Giang Tuấn, nhưng cháu từ đầu đến cuối làm theo những gì mà cô nói, cố gắng rời xa anh ấy, cố gắng để anh ấy từ bỏ hy vọng với cháu. Với lại, cháu...

- Còn nguy hiểm, hạng con gái như cô tôi chẳng quá rõ, tham lam vô độ dễ gì chịu từ bỏ mỏ vàng. Hôm qua cô lại bị người ta đánh ghen chứ gì, rồi con trai tôi phải thay cô chịu một nhát cửa vào tay đúng không?

- Chuyện...chuyện đó...- Cô không cách nào phủ nhận rằng bản thân đã liên lụy đến anh

- Tôi nói cho cô biết tôi chỉ có một đứa con trai này thôi, tôi xem nó như báu vật, nếu như nó có chuyện gì...nếu như nó thật sự xảy ra chuyện gì cô đừng nghĩ mình sẽ sống yên ổn với tôi!

Nhã Đình hốt hoảng chạy đến ghi chặt lấy bà, tránh bà kích động mà tiếp tục đánh Phuong Ly.

- Cháu tránh ra, con bé này nhất định không có mẹ dạy dỗ bằng không thì mẹ nó cũng chẳng ra gì, hôm nay cô phải dạy nó.

Thông qua câu nói của bà, Nhã Đình có bất an cho Phuong Ly nhưng cũng có phần yên tâm vì bà rõ ràng chẳng nghe thấy đoạn đối thoại của hai người khi này.

- Phu nhân thu lại lời nói vừa rồi đi! Còn nữa, hãy xin lỗi mẹ cháu! - Hai nắm tay Phuong Ly siết chặt, đôi mắt ngập nước không kiềm dè trừng thẳng vào bà

- Cô mới nói gì? - Bà không tin lại bị một con bé vắt mũi chưa sạch có thái độ như vậy

- Cháu rất kính trọng cô, dù cô nhục mạ hay tát cháu bao nhiêu cái cháu cũng nhất quyết không phản kháng, nhưng cô không được động đến mẹ cháu!

Cháu có mẹ, mẹ cháu dù không ở bên cháu, dù bà có thể mãi không tỉnh lại nhưng bà là người tốt nhất trên thế gian này, ai cũng không được phép sỉ nhục bà, phu nhân muốn gì thì cứ tiếp tục nhắm vào cháu đây này...

- Cô... - Giang phu nhân đột nhiên bất động không nói nên lời

Không hiểu sao nghe những lời vừa rồi, nhìn thấy con bé trong dáng vẻ này...tự dưng bà lại muốn lau nước mắt cho nó, dỗ dành nó. Cũng cảm nhận được nó yêu mẹ nó sâu sắc đến nhường nào.

Bà điên rồi đúng không?

Không, bà không điên, chỉ trách nó đóng kịch quá xuất sắc...

- Phuong Ly, em đi đi, ở đây có chị rồi. Nhanh lên. - Nhã Đình ra hiệu cho cô

Tính cách của bà những người xung quanh đều quá rõ, chưa bao giờ khuất phục trước ai, muốn bà xin lỗi trừ khi mặt trời mọc đằng đông. Hơn nữa một câu nói của bà với hiệu trưởng cũng có thể khiến Phuong Ly không còn được học trường này.

- Cô không nói, được, cháu xem như hôm nay cô nợ mẹ cháu một câu xin lỗi.

Phuong Ly đưa tay quệt mạnh nước mắt đang giăng đầy trên mặt rồi lạnh lùng rời khỏi.

Tầm lưng bé nhỏ đau đớn đến nhường nào.

.....

Tan học, Phuong Ly đến bệnh viện thăm Lâm Hạo.

Đứng trước cửa phòng bệnh, cô vỗ vỗ mặt một lúc cho tỉnh táo để mình có thể xuất hiện trước anh trong bộ dạng tươi tắn nhất.

CÁCH

- Chào đại tẩu! - Cả đám người gập người, cảnh tượng này quen lắm, không, không phải quen mà là ám ảnh

Mắt cô mở to hết cỡ, miệng cũng há ra.

Cô không cần được chào, cô chỉ ước giá như mình có thể thốt lên câu "Xin lỗi tôi đi nhầm phòng"

Tiếc là hiện thực không cho phép tôi làm điều đó.

Không sao, nơi này là bệnh viện, có bị dọa hết mức ngất xỉu cũng không vấn đề gì !!!

- Đại tẩu chị sao thế, quên tụi em rồi à?

Còn khuya nhé, nhiều con ác mộng của cô có mặt bọn này đây !!!

- Mọi người đến thăm anh ấy à?

Hai chữ "anh ấy" thật dịu dàng, phát ra từ miệng cô tràn đầy biết bao yêu thương nhẹ nhàng tỏa ra khắp căn phòng.

Mọi người chỉ lo nhìn cô, không ai phát hiện đôi môi mông kiêu ngạo của người nằm trên giường kia đang nở một nụ cười.

- Chào chị, đúng rồi em hôm nay đến thăm bệnh đại ca tiện thể mời anh ấy và chị đến dự lễ cưới. - Một thanh niên cao hơn Phương Ly chừng một cái đầu tiến đến, hơi cúi người tỏ vẻ cung kính

Rõ ràng lớn hơn cô nhưng gọi bằng chị xưng em khiến cô không biết giấu mặt đi đâu.

Nhưng mà khoan đã...

- C...cưới? Ai cơ? - Phương Ly tròn xoe mắt

- Em và bạn gái em ạ!

- Trông anh còn trẻ thế này mà đã...- Cô thật không nghĩ đến, anh chắc cũng trạc tuổi Lâm Hạo hoặc hơn một, hai tuổi thôi

Chàng thanh niên hiểu ý vội đáp lại

- Tụi em yêu nhau đã một thời gian rồi, cưới nhau cũng là chuyện bình thường thôi chị.

"Yêu nhau đã một thời gian rồi, cưới nhau cũng là chuyện bình thường thôi"

Dòng chữ ấy vờn đi vờn lại trong tâm trí Phương Ly, hai má cô chợt nóng ran, ửng đỏ, đôi môi xinh xắn nụ cười ngượng ngịu nhưng đẹp rung động lòng người, vô thức mở miệng

- Vậy một thời gian là bao lâu thế?

- "..."

Chợt nhận ra dấu hỏi của mình có phần quá ám muội, đối phương cũng đàn mặt ra, Phương Ly vội xua tay lúnh quýnh

- Tôi, tôi chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì đâu nhé, cũng không phải thăm dò xem người ta yêu nhau bao lâu thì nên kết hôn, tôi và anh ấy mới quen nhau... ý không phải không phải, điều quan trọng nhất là phải đủ tuổi mới pháp luật thừa nhận, đúng không, vợ anh đủ tuổi chứ?

- "..."

Trời ạ, một lời cô như đi một vòng năm châu bốn bể lại chốt hạ bằng một câu thiếu muối lẩn thiếu não nhất.

Chàng thanh niên tiếp tục đứng hình như máy móc bị treo, một hồi mới có phản ứng còn lại, thận trọng đáp

- Vâng thưa chị, cô ấy nửa năm trước đã đủ 18 tuổi.

- "..."

Rồi anh còn hùng hồn nhấn mạnh một câu

- Em không có phạm pháp. (mặc dù em rất muốn^^)

- À, ừm, vậy chúc mừng anh sắp kết hôn nhé! - Cô còn biết nói gì hơn nữa

Lâm Hạo đang hoàn toàn cảm lạnh bỗng như bị điểm huyết rồi lại bật cười.

Cả đám đánh mắt cho nhau, quả nhiên khiến đại ca họ vui vẻ, nở nụ cười còn hiểm hoi hơn tia nắng giữa mùa đông chỉ có đại tẩu của họ.

- Giờ thăm bệnh hết rồi, các người về đi, hôm cưới anh nhất định sẽ đến đúng giờ. - Anh nói

- Hờ, hết giờ thăm bệnh rồi à, thế em cũng phải về sao... - Phương Ly thờ dãi khe khẽ, mặt xụ xuống, rõ ràng đang thất vọng

Lâm Hạo trừng mắt vào cô. Phương Ly ngốc này, IQ rút cuộc bằng mấy, anh đã cố đuổi cả đám kì đà mà sao cô một chút cũng không hiểu ý thế này.

- Ý đại ca là thời gian dành cho tụi em đã hết, nên biến đi đừng làm phiền hai anh chị!

Chàng trai nháy mắt với cô, cả đám cười phụ họa rồi lũ lượt kéo nhau ra ngoài, không quên đóng kín cửa lại chừa không gian riêng tư cho đôi trẻ

Bỏ qua cảm giác xấu hổ còn tồn đọng, cô tiến đến ngồi xuống bên giường.

Mái tóc dài loà xoà trước trán, vết thương trên má có phần sưng tấy đập vào mắt anh

- Là ai làm? - Lâm Hạo đau đớn đưa tay khẽ vuốt má cô

- À, không sao, là vết tát của chị hôm qua đánh ghen nhầm, chẳng thấy đau mấy nhưng không hiểu sao hôm nay lại đỏ vậy không biết!

Giọng điệu cô như thể đã phải chịu quá nhiều đau khổ nên mới cảm thấy những việc này chẳng đáng gì.

Phương Ly không dám nói là do Giang phu nhân đã làm, hơn nữa anh và bà ấy có xích mích với nhau từ trước, nếu anh biết nhất định sẽ lớn chuyện

- Thật không?

- Thật mà.

Không đúng, vết tát rõ ràng rất mới. Hơn nữa anh còn khẳng định chắc chắn là cô vừa khóc, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô.

- Là anh không tốt, thời gian này anh không thể bảo vệ em

- Không, không phải lỗi của anh, anh mau khỏe lại rồi xuất viện chính là điều em mong muốn nhất. - Cô nở nụ cười dịu dàng

- Thật ra anh đã khỏe, nhưng bác sĩ lại nói với ông anh cần ở lại theo dõi. Anh thấy không cần...

- Vậy thì anh nên nghe bác sĩ đi, em cũng không phải chỉ có một mình, bên cạnh em còn có nhiều người nữa mà.

- Dù là vậy anh cũng phải xuất viện. Bởi vì tuy anh muốn có người thay anh bảo vệ em nhưng anh lại sợ...

- Sợ á? Anh sợ gì? - Cô tưởng mình nghe nhầm

Lâm Hạo nắm lấy tay cô đặt tay lên ngực anh, nhịp tim của cô đột ngột lỡ mấy nhịp, mặt nóng bừng lên.

- Sợ rằng khi có người bảo vệ em quá tốt thì em sẽ không cần đến anh nữa, thậm chí là quên mất anh. Cho nên chỗ này rất đau, rất khó chịu...

- Anh...

Một chút lòng ấm nóng chảy thẳng vào tim, sau vài giây Phương Ly mới định thần lại. Sau đó cô nhào đến, vòng tay qua thắt lưng của anh rồi gất gao ôm chặt lấy.

Kề ngực này, sao quá giống con nít như thế, bệnh tình của mình thì không lo lại đi lo chuyện vốn dĩ xác suất xảy ra bằng 0 như thế.

Cô có thể quên anh? Quên đi ánh cầu vồng đẹp đẽ nhất đã xuất hiện trong cơn mưa bất tận bao năm qua của cuộc đời mình.

Trừ phi cô chết đi hoặc là... anh dùng cách tàn nhẫn nhất để phản bội lại tình yêu của cô.

Về sau sẽ không bao giờ xảy ra đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Trục giác

Hơi ấm của cô từng chút từng chút một truyền qua người anh, thấm hết vào trái tim anh.

Lâm Hạo có hơi bất ngờ về hành động của cô rồi cũng dùng hết sức để ôm chặt lấy cô, càng ôm cô chặt hơn, hai người cứ như vậy ôm nhau hồi lâu.

Cô ước gì mãi được trong vòng tay anh, ước gì anh và cô có được một kết cục mỹ mãn hết như trong chuyện cổ tích, mãi mãi không rời xa nhau.

Có phải cô quá tham lam rồi không?

- Phương Ly, cuối tháng này em cùng anh đi dự đám cưới cậu Tân nhé!

- Em đi cùng anh á? Chỉ hai chúng ta?

- Ừ. Có người từng bảo nếu như một cặp đôi yêu nhau cùng đi dự đám cưới thì... - Anh nói lấp lửng như khơi dậy trí tưởng tượng của cô

Cô trong vòng tay anh khẽ ngẩng đầu lên, tò mò không thôi

- Thì thế nào?

- Thì... cặp đôi ấy nhất định sẽ sớm cưới nhau... - Lâm Hạo cười khẽ, hôn lên tóc cô, sau đó không nói thêm gì

Phương Ly sững sốt một hồi, đột nhiên nghĩ đến điều gì, kinh ngạc hô lên

- Anh... là anh cố ý?

- Cố ý cái gì? Em đang nghĩ gì thế? - Anh trưng ra bộ mặt vô tội hỏi ngược lại cô

- Anh... còn nói là không có!

- Anh không hiểu em đang nói cái gì cả!

- "..."

Từ khi nào con người này lại mặt dày không biết liêm sỉ như vậy! Rõ ràng đang dẫn dụ cô vào vòng không thì khiến cô suy nghĩ linh tinh đây mà.

Nhưng cho xin đi, cô còn chưa đủ tuổi đấy.

- Còn lâu mới có người cưới anh.

Rõ ràng miệng thì phủ nhận nhưng có người đôi mắt lại chứa đầy niềm vui và hạnh phúc.

- Thế rốt cuộc em có đi không? Đám cưới này với em chắc sẽ rất đặc biệt đấy!

- Hờ? Đặc biệt chỗ nào? Mà với em? - Lại làm cô tò mò

- Đặc biệt ở chỗ... sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!

- "..."

- Em thấy bác sĩ nói đúng đấy, anh nên nằm lại để trị hết cái bệnh chọc tức người khác đi rồi hẳn xuất viện nhé!

.....

Bên ngoài khung cửa nhỏ trong suốt của cánh cửa phòng bệnh, một ánh mắt thâm trầm hướng đến cảnh tượng bên trong.

- Chủ tịch, tôi đã cho người điều tra, Phương tiểu thư đúng là cô bé là ngài đã nghĩ đến. - Vị thư kí đứng bên cạnh cung kính

Khẽ thờ dài, ông hỏi

- Ta đã mong là người trùng tên với người, nhưng đáng tiếc. Bao năm qua cô bé đó sống thế nào?

Vị thư kí lắc đầu xót xa thay cô

- Chỉ có thể nói là đầy rẫy đau khổ, không có một người thân nào bên cạnh.

- Vậy sao!

Thật ra khi nhìn thấy ánh mắt man mác buồn nhưng kiên cường đó ông cũng đoán ra được.

- Tôi cũng điều tra được, thiếu gia thật sự rất yêu... .

- Cái đó thì ta đã biết rồi, nếu như không nó sẽ không từ bỏ sự thật về chuyện năm xưa, từ bỏ chấp niệm trong lòng chỉ vì muốn giữ cô bé đó bên cạnh.

- Chủ tịch, tiếp theo ngài định làm gì, cô bé đó rất tốt nhưng nếu cứ giữ ở bên cạnh nhị thiếu gia thì e rằng... .

- Không cần. Tạm thời bây giờ chỉ có cô bé đó mới có thể làm cháu trai của ta hạnh phúc. Với lại tuổi trẻ mà, có bao nhiêu người yêu nhau tương lai vẫn có thể ở cạnh nhau, không chừng chỉ một thời gian nữa... .Hơn nữa... .

Rồi ông ngửa mặt lên trời, đôi mắt đầy nếp nhăn nhắm chặt lại

- Đúng là ý trời. Là Lâm gia đã nợ con bé... .

.....

Hoàng Di Mẫn trở về nhà với biết bao ngổn ngang trong đầu.

Con bé đó rốt cuộc là thế nào lại khiến bà trải qua loại cảm giác mình chưa từng có trong đời.

Mở cửa bước vào phòng Giang Tuấn, còn chưa kịp vui mừng khi thấy con trai mình đã tỉnh dậy thì đã phát hiện anh đang ngồi dựa lưng vào thành giường, giống như một pho tượng đá, thần thờ chăm chú vào bức hình trên tay.

Ngắm nhìn Phương Ly trong tấm hình chụp lúc cả hai đi biển một hồi lâu, gương mặt trong sáng thuần khiết, nụ cười dịu dàng, trái tim đơn thuần lương thiện, cô giống như một quà tặng mà ông trời ban cho anh.

Anh và cô... đã từng đứng cạnh nhau như thế, mỉm cười vui vẻ hạnh phúc như thế, cứ ngỡ cô sẽ sớm thuộc về anh.

Nhưng giờ đây...

Nụ cười đó không còn dành cho anh nữa...

Ngay đến cái quyền cầm tay cô anh cũng không có...

Hay là tiếp tục dùng mọi cách cướp lấy cô!

Chẳng phải từ trước đến nay chỉ cần là thứ anh muốn thì nhất định anh sẽ có trong tay hay sao?

Nhưng...

"Em xin lỗi... nhưng anh có làm thế nào cũng không được"

Đôi mắt anh đau khổ khép chặt lại

"Cô tuyệt tình đến thế sao, có làm thế nào cũng không được nữa à?"

- Mẹ thật sự không hiểu nổi, con gái trên thế gian này có thiếu gì, con muốn người thế nào mẹ cũng có thể tìm cho con. - Giang phu nhân bước nhanh về phía trước, găm lên giận dữ

- Mẹ đang nói gì vậy?

- Nhà Đình tốt như thế cũng ở ngay trước mắt con không biết trân trọng, lại vì con bé đó không biết liêm sỉ đó mà biến mình ra bộ dạng thế này sao?

Giang Tuấn đôi môi trắng bệch, nở nụ cười nhạt nhẽo

- Mẹ, mẹ luôn tự tin bản thân có khả năng thấu người khác, nhưng thật nực cười rằng kẻ mang bộ mặt giả dối mẹ lại nhìn ra người tốt, còn một người con gái lương thiện như Phương Ly...

- Con có thôi ngay việc bênh vực con bé ấy và làm tổn thương bản thân mình không? Nếu còn thế mẹ sẽ làm mọi cách để nó không còn xuất hiện trước mặt con nữa!

- Mẹ mới là người hãy thôi đi, dù con có biến thành ra thế nào cũng không phải lỗi của Phương Ly.

- Không phải nó thì còn là ai được? - Bà quả quyết

- Tại sao, tại sao từ trước đến nay mẹ chỉ dùng cái nhìn phiến diện để mà đánh giá Phương Ly, nghe theo những lời ác ý người khác nói về cô ấy, cho người điều tra về quá khứ của cô ấy... mẹ... chưa một lần dùng trái tim để cảm nhận cô lời nói của cô ấy, những giọt nước mắt của cô ấy có bao nhiêu sự chân thành!

- Sao mẹ phải làm vậy? Kẻ như nó không đáng! - Bà mím môi cắn hận

Giang Tuấn dùng hết sức lực kháng cự lại bà

- Mẹ... Nếu như mẹ làm cô biến mất thì con cũng sẽ bất chấp tất cả để mà đi tìm cô ấy. Cùng lắm thì, con sẽ biến mất cùng cô ấy.

Giang phu nhân quá mức tức giận, đưa tay lên thiếu chút nữa bập tay đứa con trai mà mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, nhưng vẫn may kìm chế được.

Bà chuyển sang giật lấy tấm hình anh đang cầm toan định xé nát nó.

- Mẹ! - Giang Tuấn thảng thốt hét lên một tiếng

Nhưng rồi ý định đã dừng lại.

Bà đứng đờ người nhìn vào bức hình, đôi mắt ngỡ ngàng kinh ngạc, bàn tay run run, một lúc mới trấn tĩnh được

- Mẹ hỏi con, sợi đang đeo trên cổ con bé Phuong Ly là từ đâu nó có? Không phải là cướp của ai đó chứ?
- Mẹ lại nói gì vậy, đây là mẹ của Phuong Ly để lại cho cô ấy. Mau trả cho con.
- Không thể nào, con gặt mẹ đúng không?
- Con gặt mẹ để làm gì! Nó đúng là của mẹ Phuong Ly.
- Thế mẹ con bé ấy tên gì con có biết không? - Sắc mặt bà biến đổi, gấp gấp hỏi
- Tên Phuong Yến Thư, sở dĩ con nhớ vì lần trước có cùng Phuong Ly vào viện thăm cô ấy, nhìn thấy tên được viết trên giường bệnh, mà sao mẹ lại hỏi vậy?

Hoàng Di Mẫn xuất thân là một minh tinh màn bạc, chuyện diễn xuất che giấu cảm xúc với bà là quá dễ dàng, Giang Tuấn không nhận ra được vẻ khác thường từ bà.

- Nhiều khả năng cô ấy chính là người bạn thân trước đây của mẹ. Nhưng đáng tiếc từ nhiều rất năm trước cả hai đã mất liên lạc với nhau hoàn toàn. Thật không ngờ rằng...- Lặng yên hồi lâu, bà cất tiếng
- Cuối cùng thì con cũng nhớ ra rồi, thảo nào lại thấy sợi dây chuyền đó quen lắm. Mẹ từng định tặng cho Nhã Đình vào sinh nhật hai năm trước nhưng Nhã Đình ấy đã từ chối.

Bà bận suy nghĩ đến mức không nghe anh nói gì

Trái đất này chẳng ngờ rằng lại tròn như vậy

- Nếu là bạn thân trước đây của mẹ, hay là mẹ đi thăm cô ấy xem, biết đâu kì tích sẽ xuất hiện. Cô ấy vì một tai nạn xảy ra 8 năm trước nên đã sống thực vật đến tận bây giờ. Phuong Ly, lúc nào cũng mong mẹ nuôi mình sẽ tỉnh lại. Cô ấy là một đứa con gái rất có hiếu.

Giang Tuấn không ngừng nhớ về gương mặt đầm nước mắt của cô trong bệnh viện.

- Khoan đã, khi nãy con vừa nói nó là con ruột, bây giờ lại biến thành con nuôi là sao?
- Con gọi theo Phuong Ly thôi, kể từ năm sáu tuổi được nhận nuôi, trong lòng cô ấy, người mẹ này chính là mẹ ruột. Cũng giống như trong lòng con, mẹ chẳng khác nào người mẹ đã mất của con.

Bà không trả lời, trong đầu chớp giựt liên hồi.

Trực giác cho bà biết mọi chuyện còn có khuất tất phía sau!

- Ngoại trừ Phuong Ly ra cô ấy còn đứa con nào khác không? - Một hồi sau bà cất tiếng hỏi
- Cô ấy còn có một đứa con trai ruột lớn hơn Phuong Ly hai tuổi. Nhưng thật bất hạnh vào năm mười tuổi cậu ấy đã bị người ta bắt cóc, kẻ đó cũng là người đã hại cô ấy phải chìm vào hôn mê hơn tám năm nay.

Vẫn còn một đứa con trai...

Nếu thế thì những gì bà suy đoán là thật rồi...

- Mẹ, mẹ sao vậy? - Giang Tuấn thấy mặt bà trông rất lạ liền hỏi
- Không gì, mẹ cảm thấy hơi mệt một chút, đợi khỏe hơn mẹ sẽ đi gặp cô ấy. Thôi mẹ về phòng nghỉ đây, con cũng nghỉ ngơi đi. - Bà lập tức ra ngoài

Nhìn theo bóng lưng mẹ mình đến khi khuất sau cánh cửa, Giang Tuấn thầm hy vọng rằng mẹ nuôi Phuong Ly chính là bạn thân trước đây của bà, khi đó ắt hẳn bà có cái nhìn khác về cô, ít nhất là không gay gắt như trước nữa.

Thậm chí biết đâu có một ngày bà lại chính là hy vọng cho mối quan hệ của anh và cô.

Chuyện tương ai, có ai đoán trước được!

.....

"Alo dì, gọi cháu có việc gì không ạ?"

"Phuong Ly, cháu phải thật bình tĩnh nghe dì nói."

"Chuyện gì mà giọng dì khẩn trương thế? Dì nói đi ạ!"

"Mẹ...mẹ của cháu..."

"Mẹ cháu thế nào ạ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không hả dì?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Mãi mãi cũng không thể gặp lại

Những tiếng chân rầm rập vang lên trong hành lang bệnh viện thu hút sự chú ý từ những người xung quanh.

"Phương Ly mẹ cháu...mẹ cháu tỉnh lại rồi!"

"Dì mới nói gì? Cháu...không phải đang nằm mơ chứ?" - Cô vỡ òa trong niềm hạnh phúc

"Nhất định là ông trời phù hộ, còn không thì là người đó đã đem lại may mắn cho mẹ cháu."

"Người đó?"

"Phải, sáng hôm nay có một phu nhân ăn mặc rất sang trọng đến thăm mẹ cháu, bảo là bạn cũ ngày xưa. Cô ấy vừa đi khỏi không bao lâu thì mẹ cháu liền tỉnh lại. Tiếc là đi quên mất hỏi tên vị quý nhân đó rồi."

Tối hôm qua chuẩn bị đi ngủ thì Phương Ly nhận được điện thoại từ dì Lan với nội dung như trên, cô kinh ngạc đến mức suýt đánh rơi điện thoại xuống đất. Sáng hôm nay liền lập tức xin nghỉ học về quê gặp mẹ.

Căn phòng bệnh quen thuộc kia rồi, chưa bao giờ đến đây mà cô có cảm giác hồi hộp thế này.

Dừng lại trước cửa phòng, Phương Ly hít thở sâu một hơi cố trấn tĩnh bản thân rồi đưa tay vặn nhẹ nắm cửa.

Phía xa đó trên giường bệnh có một người phụ nữ đang ngồi trên ghế hướng ra phía cửa sổ mở toang.

Cô từ từ tiến lại, dụi dụi mắt để xác định mình không phải đang nằm mơ, cũng không phải vì quá nhớ mẹ nên bị ảo giác, từng bước chân run rẩy.

- Mẹ...- Phương Ly bật ra tiếng gọi cô đã kìm nén trong lòng suốt tám năm, nước mắt cũng theo đó là tuôn trào

Người phụ nữ khẽ quay đầu lại nhìn cô, khuôn mặt hiền từ phúc hậu, cùng ánh mắt trong veo.

Chính là ánh mắt ấy xuất hiện trong rất nhiều giấc mơ hằng đêm của cô.

Cô chạy ngay đến cạnh bà, quỳ xuống, bật khóc nức nở như một đứa trẻ

- Mẹ ơi...mẹ...

- Con..con là...

- Mẹ, con là Ly Ly, mẹ còn nhớ con không? Mẹ nhìn cho kĩ đi mẹ, là con, là con đây.

Bà Thư đưa bàn tay từ từ sờ lên má cô, Phương Ly cảm nhận được đó là bàn tay tràn đầy hơi ấm của tình yêu thương. Cô cũng đưa tay mình lên nắm chặt bàn tay bà.

- Con lớn thế này rồi sao?

- Mẹ có biết là mẹ đã ngủ mất 8 năm rồi không, còn sắp được 17 tuổi rồi đấy! - Cô nói trong dòng nước mắt hạnh phúc

- Xin lỗi, là mẹ không chăm sóc tốt cho con, bao nhiêu năm qua con sống thế nào? - Bà đưa tay còn lại nắm chặt tay cô, những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên má.

- Con...con sống rất tốt, tốt lắm ạ. Mẹ, sau này mẹ con mình sẽ không rời xa nhau nữa nhé!

- Con bé ngốc này...

Bà chớp nhanh đôi mắt đã thoáng ướt, gạt gạt đầu rồi đưa tay vuốt má tóc cho con, tay kia vỗ nhẹ lưng con bé như bà hay làm để dỗ dành lúc nó còn bé

Cảm ơn ông trời đã nghe lời cầu nguyện của cô, mẹ tỉnh lại rồi, chỉ cần tìm anh về nữa là cả nhà sẽ đoàn tụ, ngày đó không xa đâu, đúng không?

.....

Hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với Phương Ly. Cô cùng mẹ rời khỏi nơi thôn quê vắng vẻ lên thành phố, cụ thể là đến Lâm gia.

Lâm Hạo biết được chuyện này nên đã cho xe đến rước cả hai. Trong lòng cô không ngừng cảm kích anh.

Vì mẹ đã ngủ suốt 8 năm nên thế giới này với bà thay đổi nhiều biết bao.

Trong ánh nắng vàng rực rỡ, cánh cửa tự động của căn biệt thự mở ra, chiếc xe hơi màu đen sang trọng tiến vào sân sau đó dừng lại.

Tài xế cung kính mở cửa xe.

Bà Thư bước xuống, hốt hoảng nhìn đảo mắt nhìn xung quanh.

- Nơi này là... biệt thự Lâm gia?

- Dạ đúng đó mẹ. - Phương Ly gật gật đầu

Sắc mặt bà tái xanh giật lùi lại, mồ hôi trên trán cũng rịn ra.

Tại sao? Chỉ nghe em gái bà nói con bé đang giúp việc cho một gia đình giàu có trên thành phố, gia đình đó họ Lâm, vì cảm thấy không yên tâm lắm nên bà muốn đi cùng con bé xem cuộc sống nó thế nào, không thể ngờ rằng...

Trên thế gian này có biết bao nhiêu nơi chốn, tại sao phải lại là nơi này?!

Lúc nhận con bé họ có biết thân phận của nó hay không? Có biết bà là mẹ nó hay không?

Mà khoan đã

- Phương Ly, con từng bảo, ông bà chủ của con đều đã qua đời từ lâu, trong nhà chỉ có hai thiếu gia? - Bà run run hỏi lại

- Dạ phải. À quên mất còn có đại thiếu phu nhân và...

_MẸ !!!

.....

Hôm đó, lần đầu đến Lâm gia mẹ đã ngất xỉu trước mặt của cô nhưng nhờ người trong nhà hỗ trợ dìu bà vào phòng nằm nghỉ một lát thì bà đã tỉnh.

Cô và mọi người cùng đoán là do bà vừa tỉnh lại sau giấc ngủ dài suốt bao năm nên cơ thể vẫn chưa hồi phục cộng thêm ngồi xe đi đường xa.

Nhưng kể từ lúc tỉnh lại, trông mẹ rất kì lạ. Đôi lúc đờ đẫn như người mất hồn, có nhiều đêm tự dưng bật khóc nức nở, có lẽ mẹ đang nhớ đến anh hai.

Còn về Lâm Hạo. Phương Ly ban đầu cảm thấy có chút lo lắng, không biết mẹ sẽ đánh giá Lâm Hạo như thế nào.

Lâm Hạo đối xử với bà hết như là mẹ ruột, lúc nào cũng quan tâm, lễ phép, trò chuyện rất vui vẻ. Thứ nhất là vì bà là mẹ nuôi của Phương Ly, thứ hai nhìn bà khiến anh nhớ đến người mẹ đã khuất của mình, có cảm giác gần gũi thân thiết.

Bà đối xử với anh cũng rất tốt, hết như đối với cô vậy, mặc dù nhà có người làm vẫn xuống bếp nấu ăn cho cô còn mời cả anh cùng ăn.

Mặc dù thế nhưng không hiểu sao cả anh và cô đều cùng chung cảm giác bà đang không muốn cả hai gần gũi nhau. Ánh mắt luôn dò xét mỗi khi anh và cô ở cạnh nhau, thậm chí là khi nhìn nhau.

Cho nên cả hai không dám có bất cứ cử chỉ thân mật nào cả.

Yêu nhau quang minh chính đại giờ chẳng khác gì vụng trộm. Đó là nỗi lòng Phương Ly mấy hôm nay.

Nhưng rốt cuộc giấy cũng không gói được lửa. Sau khi biết cả hai đang quen nhau, thái độ bà càng kì lạ hơn.

Buổi tối đi ngủ bà liên tục hỏi cô về những chuyện đã xảy ra nhất là những chuyện kể từ khi cô bước chân vào Lâm gia.

Một tuần trôi qua nhanh chóng cuối cùng Phương Ly cũng phải tiễn mẹ mình về quê. Lâm Hạo trước đó có ý định muốn bà dọn đến ở, sau đó lại muốn cho người đưa bà về nhưng tất cả đều bị bà từ chối bằng hết ý do này đến lý do khác.

Quá rõ ràng là bà không muốn nên chẳng ai ép được.

Thôi thì cô sắp nghỉ hè rồi, đến lúc đó sẽ về quê vài tháng, ngày ngày bên cạnh bà.

- Mẹ, mẹ về tới gọi cho con nha, còn nữa lúc nào đó mẹ lên ở lại lâu một chút nhé. - Lúc tiễn mẹ ra bến xe, Phương Ly níu chặt tay bà chẳng nỡ để bà đi

- Phương Ly à, thiếu gia của con...

- Sao mẹ! - Cô ngược mắt to tròn lên nhìn bà

- Con có thật sự yêu cậu ấy không? Ý mẹ là có khi nào cậu ấy trạc tuổi anh con nên con nhầm thứ tình cảm anh em thành... - Câu hỏi của bà như muốn níu kéo thứ gì đó

- Không có, con... tình cảm con đối với anh ấy không hề giống anh hai.

Chỉ cần nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô là bà cảm thấy không cần hỏi thêm nữa.

Bà biết con bé yêu nhị thiếu gia của mình, rất nhiều, rất nhiều.

Bao năm qua con bé vẫn luôn cô độc một mình, chưa từng có được hạnh phúc.

Giờ đã xuất hiện người có thể che chở cho nó, nhưng mà...

Là ý trời sao?

Lỗi là ở bà, do bà tạo nghiệt, ông trời nên trách phạt bà mới phải, tại sao lại đổ hết lên đầu con bé.

Nếu một ngày nó biết được sự thật...

Không, bà không thể để nó biết sự thật

Nó còn quá nhỏ để có thể chịu đựng được

- Mẹ thấy cậu ấy tốt thì có tốt thật, nhưng khoảng cách quá lớn, mẹ e là...

- Mẹ nói về gia cảnh đúng không? Con biết con không xứng, nhưng Lâm Hạo anh ấy không phải là người coi trọng những thứ đó, còn nữa, con tin anh ấy... con từng hứa có chuyện gì tại con cũng cùng nhau đối mặt.

Đối mặt sao?

Con gái ngoan. Có một số chuyện, một số người mẹ mong cả đời này hai đứa sẽ không phải đối mặt nhưng linh cảm của mẹ là không cách nào tránh khỏi.

Với lại... người đó... chỉ cần là chuyện người đó muốn biết, muốn làm, không ai có thể ngăn cản được.

Không sao, hai đứa vẫn còn quá trẻ, vẫn còn thời gian để tìm cách.

- Con gái, mẹ có một chuyện muốn con nhất định phải hứa với mẹ! - Bàn tay bà run run nắm chặt tay cô

- Mẹ nói đi ạ!

- Hai đứa yêu nhau nhất định phải có chừng mực, con đã đủ trưởng thành rồi, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm chắc mẹ không cần nói con cũng hiểu đúng không?

Phương Ly vừa kinh ngạc vừa xấu hổ

- Mẹ có thể yên tâm. Tại con yêu nhau rất trong sáng, anh ấy cũng là người đứng đắn đàng hoàng, gia giáo tốt, sẽ không có chuyện gì đâu.

- Mẹ biết, nhưng hai đứa ở chung một nhà, tình cảm sâu đậm, sớm chiều gặp nhau, mẹ chỉ sợ lỡ như...

- Không có đâu mà, mẹ nhất định phải tin con!

- Được, được, mẹ tin con, nhưng hè này con phải xin phép thiếu gia con cho nghỉ về quê bên cạnh mẹ.

Bà sẽ tranh thủ thời gian đó để nghĩ ra cách.

- Được ạ.

Vậy là không được bên cạnh anh và Ân Ân những mấy tháng. Nhưng mẹ mới là quan trọng nhất.

- Mẹ ơi, đợi một thời gian nữa khi mẹ hoàn toàn khỏe lại, chúng ta cùng nhau đi tìm anh hai nhé! - Phương Ly nói xong liền phát hiện khóe mắt mình ươn ướt

- Được...thôi, con tiễn mẹ đến đây là được rồi. Con về đi.

Lúc quay lưng lại, nước mắt của bà rơi xuống vỡ tan trên nền đất.

"Làm sao mẹ có thể nói cho con biết sự thật đây?"

"Chúng ta mãi mãi cũng không thể gặp lại thằng bé nữa!"

Băng qua đường trong lúc mải mê suy nghĩ chuyện đau thương đó nên bà Thư không để ý đằng xa có một chiếc xe đang lao tới, bà giật mình quay lại, sợ hãi đến mức tay chân không thể cử động

_MEEEEE

Kéttttt!

Tiếng động chói tai khi xe phanh gấp vang lên.

Bà Thư run rẩy ngồi phịch xuống đường, Phương Ly vội vã chạy đến bên cạnh ôm chặt lấy bà, tim cô suýt nữa ngừng đập, đến bây giờ vẫn còn chưa hết hoảng sợ.

Mẹ cô không sao, may quá, cảm ơn ông trời.

Cô định đứng dậy thay mặt mẹ xin lỗi chủ xe một tiếng thì trên xe một người đàn ông bước xuống lớn tiếng mắng chửi

- Đi đường mắt mũi để ở đâu vậy? Có biết suýt nữa là gây tai nạn rồi không?

- Cháu xin lỗi chú, mẹ cháu không cố ý, mong chú bỏ qua cho.

Là do mẹ bất cẩn đi mà không chú ý, cũng may tài xế thắng lại kịp thời.

- Thế còn không tránh ra để người khác đi tiếp!

Phương Ly vội vã đỡ mẹ mình dậy, người bà lúc này vẫn còn run rẩy. Nào ngờ trên xe lại bước xuống một người phụ nữ.

Là...

Giang phu nhân...

Không được rồi, nếu để mẹ nhìn thấy cảnh cô bị bà nói những lời đay điếng sỉ nhục như hôm trước thì nhất định mẹ sẽ đau lòng lắm. Phải làm thế nào đây?!

Bà đang nhìn về phía cô, à không, là nhìn chăm chăm vào mẹ cô, ánh mắt rất kì lạ...Còn mẹ sắc mặt chẳng còn chút máu, dường như đang sợ hãi không dám đối diện với cô ấy.

Cô nghĩ quá nhiều rồi, chắc là do ảnh hưởng của vụ đụng xe mới vừa rồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Cầu hôn?

- Thư, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây. Cũng mười mấy năm rồi nhỉ? - Giang phu nhân tươi cười hiếm thấy, nào ai biết từng chữ từng chữ như đâm sâu vào trái tim bà Thư

- Phu nhân biết mẹ cháu ạ? - Phương Ly kinh ngạc

- Phải, ngày trước cô và mẹ cháu là bạn của nhau, thân nhau chẳng khác gì chị em ruột. - Bà dường như cố nhấn mạnh về sau

- Vậy mà cháu chẳng biết gì cả. - Rồi cô quay sang người mẹ vẫn đang thất thần hoảng hốt của mình - Có đúng vậy không hả mẹ?

- Phải...phải...- Bà Thư gắng lắm mới rặn ra được hai chữ, ánh mắt vẫn dán chặt nền đất lạnh lẽo dưới chân
- Mười mấy năm qua cậu biệt vô âm tích, đến mấy hôm trước nếu không ngờ con trai của mình thì không biết đến khi nào chúng ta mới gặp lại nhau. Nhìn thấy cậu nằm bất động trên giường bệnh mình rất đau lòng, may mắn là...
- Lễ nào phu nhân chính là người đã đến thăm mẹ cháu hôm trước?
- Phải. - Bà nhẹ nhàng đáp
- Cháu cảm ơn phu nhân, cảm ơn phu nhân nhiều lắm! - Cô rói rít, cảm ơn vì may mắn bà đã mang tới cho mẹ cô
- Mà hai mẹ con đi đâu vậy? - Bà hỏi lấy lệ chứ trong lòng thừa biết
- Cháu đưa mẹ ra bến xe về quê thưa cô.

Giang phu nhân nở nụ cười nhẹ nhưng lại khiến cô thất thần.

Nụ cười của bà đẹp quá, tự dưng lòng cô thấy ấm áp vô cùng.

Mặc dù những tổn thương trước đó bà mang đến cho cô có lớn thế nào.

Nhưng hôm nay bà một chút cũng không giống như mọi khi, thật kì lạ quá!

- Nghe nói mẹ cháu đã tỉnh lại, cô vui lắm. Mấy ngày nay phải ra nước ngoài hôm nay về mới đi thăm được. Nào ngờ gặp nhau ở đây đúng là sự trùng hợp ông trời sắp đặt.
- Xin cô đừng nói vậy ạ! Bao nhiêu năm xa cách cô vẫn nhớ tới mẹ cháu thật sự đáng quý lắm rồi.

Đừng nói là chỉ mười mấy năm, cho dù là cả đời bà cũng không quên được.

- Thôi thì thế này, cô muốn ôn lại chuyện xưa với mẹ cháu một chút rồi sẽ đưa mẹ cháu về nhà luôn, cháu bận gì thì cứ đi trước đi, thế có được không? - Giang phu nhân lên tiếng đề nghị
- Mẹ ơi, vậy...- Phương Ly quay sang mẹ mình, thấy sắc mặt trắng xanh của bà vẫn không thôi lo lắng
- Con cứ về đi, mẹ nói chuyện với cô một lát rồi mẹ sẽ về nhà, khi nào về đến sẽ gọi cho con. - Bà cố ép mình cười
- Vậy mẹ nhớ gọi con đây. Cháu xin phép cô ạ. Mẹ, con về nhé!

Bóng Phương Ly vừa xa khuất nước mắt bà Thư lập tức trào ra.

.....

Đúng như đã hứa từ hai tuần trước, từ sáng sớm Lâm Hạo đã chở cô rời xa thành phố, đến nơi tổ chức đám cưới anh Tân.

Hôn lễ được tổ chức ngoài trời ở một địa điểm vùng ngoại ô, khách mời không nhiều lắm.

Trong ánh nắng ban mai phủ kín thế gian, bầu không khí trong lành phảng phất hương thơm hoa cỏ nhẹ nhẹ, khung cảnh buổi lễ hiện ra.

Bàn trải khăn đỏ, bàn ghế sắp xếp hai bên chừa một lối đi trải thảm, hoa tươi được bày biện đẹp mắt hương thơm ngào ngạt cộng thêm tiếng nhạc du dương, không khí tràn ngập niềm hạnh phúc.

Phương Ly vừa mới rời khỏi anh chạy loanh quanh tham quan một chút thì lúc quay lại đã phát hiện có mấy mấy cô gái bị gương mặt đẹp trai và dáng vẻ lãnh đạm của anh thu hút, từ xa đến gần đều hướng ánh mắt long lanh hâm mộ hình trái tim.

Anh chỉ vô tình liếc mắt qua đã khiến họ cười ầm lên vì vui sướng, có vài người còn định cầm điện thoại đến chụp hình với anh.

Hỏi cảm giác của cô lúc này?

Ngoài ghen ra thì có thể là gì nữa?!!

- Anh, anh chờ em có lâu không, mình đi đi anh, bàn của tụi mình bên kia kia. - Cô chạy đến hạ giọng dịu dàng hơn thường ngày, ánh mắt nũng nịu lay lay cánh tay anh

Ánh nắng mùa thu chiếu rọi lên hai người, đẹp lung linh rực rỡ như một bức tranh.

"Anh ấy có bạn gái rồi kìa, buồn ghê luôn."

"Bà chị đó là bạn gái của anh hả?"

"Không thể tin được mà, cứ tưởng chị gái."

Bà chị sao???

Mấy cái con người không chút lịch sự này.

Hôm nay cô mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt, phía dưới phồng lên trông dễ thương, tà váy xòe ra mềm mại, ở giữa eo có thêm một chiếc nơ xinh xắn làm điểm nhấn. Tóc cũng được xõa ra thắt bím nhỏ vắt sang một bên, vòng hoa đội đầu tươi mát, hai má ửng hồng giống trẻ trung, xinh đẹp.

Khi nãy từ nhà đi Ân Ân còn bảo là trông cô đáng yêu sao đến đây đã thành "bà chị" rồi???

Lâm Hạo cực kì phối hợp diễn xuất, kéo cô đến gần đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió làm rối chút ít, tay kia đặt vào tay cô một đóa hoa bách hợp trắng muốt.

- Được, chúng ta đi thôi.

Cô đang trong tâm trạng vui vẻ hưng phấn, cũng rất thích bó hoa mà anh tặng

Nào ngờ...

Giọng anh đột nhiên nhỏ dần chỉ đủ để cô nghe

- Đi thôi bà chị.

- "..."

.....

Cũng như bao đám cưới khác, cô dâu chú rể bước trên thảm rải hoa, sau đó trao nhẫn cho nhau trước sự chứng kiến, những tràng pháo tay và lời chúc phúc của mọi người.

- Lâm Hạo, trước khi cưới anh Tân muốn nhờ anh làm rể phụ, sao anh không chịu thế?

Phuong Ly vẫn ôm khư khư bó hoa bách hợp nở rộ tươi tắn trong tay, những giọt nước óng ánh còn đọng trên những đóa hoa, miệng khẽ cười hỏi anh

Người nào đó rất thân thiện trả lời

- Anh chỉ lo nghĩ cho cậu ấy thôi. Lỡ em dâu "bị sét đánh" rồi không chịu làm đám cưới nữa thì thế nào.

Phuong Ly bất động tại chỗ, Lâm đại nhân này, quá tự tin không tốt đâu nhé.

Rồi Phuong Ly lại hướng ánh mắt long lanh về cặp đôi đang trao nhẫn.

Tự hỏi đến một ngày mình cũng sẽ hạnh phúc như cô gái đằng kia chứ.

Được khoác lên mình bộ váy cưới lộng lẫy, gả cho người con trai mà mình muốn cùng nắm tay đi đến trọn đời.

- Anh coi họ hạnh phúc chưa kìa. Ngưỡng mộ thật.

- Không cần ngưỡng mộ, em cũng sẽ được như thế thôi!

Nghe anh nói như vậy mặt cô đỏ như trái gấc, anh có ẩn ý gì không đấy?

Đột nhiên lại nghĩ, muốn cưới nhau trước tiên phải cầu hôn, không biết tặng băng trời kẻ bên sẽ dùng cách nào để mà cầu hôn ta? Có quỳ xuống như trong phim không?

Không đâu không đâu, cỡ như "Lâm tiểu nhân" chắc là trực tiếp cầm nhẫn đưa đến trước mặt đối phương rồi mặt lạnh phun thẳng một câu

"Cho em này."

Còn số chữ nhiều hơn thì...

"Anh đi mua nhẫn người bán nói đang có khuyến mãi mua một tặng một, cho em một cái này."

"..."

Axxx, Phuong Ly, tỉnh lại tỉnh lại, mày đang nghĩ đến cái quái gì thế.

- Nãy em nghe có nghe trộm được là anh Tân đã mượn đám cưới một người bạn để cầu hôn cô dâu đấy, anh ấy giấu một chiếc nhẫn trong bó hoa cưới để bạn gái cầm trên tay suốt từ đầu buổi lễ, thế mà cô ấy suốt nữa không phát hiện ra.

- Họ làm lễ xong rồi, đến lượt chúng ta.

- Sao chứ?

Nói xong anh lập tức nắm chặt tay kéo cô kéo lên phía lễ đường phía trước.

Phuong Ly dờ dẫm kinh ngạc, sau đó hốt hoảng.

Lễ nào anh cũng như thế, muốn mượn đám cưới anh em của mình để cầu hôn???

Gì chứ, cả hai quen nhau vừa tròn có một tháng, làm thế nào đây, làm thế nào đây???

Chấp nhận thì cô phải gả đi ngay à, cô chưa đủ tuổi mà, pháp luật sẽ can thiệp đấy, cô không muốn anh bị bắt đi đâu, cũng chưa sẵn sàng làm vợ làm mẹ.

Còn từ chối giữa bao nhiêu đàn em thế này sẽ khiến anh mất mặt đến chết. Cô cũng không muốn như thế!

Biết thế đã không nói những nói cuội rồi!!!

Trước mặt bao nhiêu quan khách trong lễ cưới, một người con trai như bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích đứng trên lễ đường nắm chặt tay người con gái xinh đẹp.

Cảnh tượng thiêng liêng tuyệt đẹp khiến người ta nín thở, ngay cả chim chóc cũng quên bay lượn.

Anh nhìn cô như thế thế giới này chỉ còn lại hai người.

- Em biết không? Từ rất lâu rồi, anh đã muốn... - Lâm Hạo ngập ngừng như thế để cô chuẩn bị tinh thần

Nhưng trái lại, người cô trở nên cứng đờ và căng thẳng vô cùng

- Anh nói đi.

Cái quái gì? Rõ ràng là cô muốn mở miệng bảo

"Anh hãy thôi đi mà."

Sao lại thành ra thế này !!!

- Đừng sợ, có anh ở đây! - Anh càng nắm chặt hơn bàn tay run run của cô

- Anh...nói nhanh đi. - Đứng thêm vài phút nữa chắc tim cô vỡ ra mất

- Anh luôn muốn...được nghe giọng hát của em.

- "..."

Hình như có tiếng sét đánh đâu đây...

- Bạn gái anh muốn hát một bài để chúc mừng ngày vui của hai đứa, nhưng cô ấy hơi ngượng nên muốn anh cùng đứng chung. - Lâm Hạo lập tức quay ngoắt mặt sang phía cô dâu chú rể rồi lớn tiếng đề nghị.

- Nếu thế thì còn gì bằng, cảm ơn hai anh chị nhé! - Cô dâu chú rể cùng nhìn nhau cười, nụ cười vô cùng kì lạ

- Anh...vậy ra anh dẫn em lên đây...để hát thôi à?

- Nếu không thì em nghĩ là gì? Chẳng phải trước khi đi chúng ta đã bàn trước rồi sao? - Anh nheo mắt lại nhìn gương mặt khả nghi của cô

- À...à...vậy mà em quên mất, em không có nghĩ gì đâu nhé, hoàn toàn không có luôn!

Tự dưng lại thấy...cái màn cầu hôn khi nãy cô nghĩ trong đầu không phải là hoàn toàn không có khả năng !!!

Cô xinh đẹp thuần khiết, khiến người ta cứ muốn ngắm mãi không rời mắt. Còn giọng hát, ngay từ câu đầu tiên đã làm khiến mọi người chìm đắm

Lâm Hạo bàn tay nắm chặt, ánh mắt thì mãi ngắm nhìn cô, như thể dồn cả một đời người để ngắm cô

Anh muốn khắc sâu bóng dáng này vào tận sâu trái tim mình, thật sâu, hình dáng, ánh mắt, giọng hát trong trẻo, nụ cười hồn nhiên yêu đời.

Khi bài hát kết thúc, tiếng mọi người òa lên đầy ngưỡng mộ.

- Hôn đi! Hôn đi ....

Phuong Ly đỏ hết cả mặt ngượng ngùng không dám nhìn ai, chỉ nghiêng răng phát ra âm thanh cho người đối diện nghe thấy.

- Nơi này đông người lắm, anh không được làm càn đấy! Chúng ta đi ăn cưới thôi, đừng cướp sóng của nhân vật chính.

Anh khẽ cúi người, với tình cảm sâu đậm nhẹ nhàng đặt lên vòng hoa trước trán cô một nụ hôn.

Một nụ hôn đầy thiêng liêng và trân trọng.

Trái tim cô thổn thức không thôi!

.....

Bữa tiệc kết thúc, anh bị đám đàn em lôi kéo ở lại ngồi trò chuyện đến chiều, tuy nhiên chẳng động đến một giọt thức uống có cồn nào cả với nguyên nhân mà ai cũng hiểu.

Ánh chiều tà vắt trên trời một mảng màu đỏ vàng, mặt trời to tròn lặn lặn đi.

Không có bữa tiệc nào không tàn, anh cùng cô chia tay đám anh em của anh để trở về thành phố cho kịp.

Nào ngờ mọi thứ lại không kết thúc êm đẹp như thế.

- Không phải anh không muốn đưa em về mà là chúng ta không thể về.

- Anh thử lại một lần nữa đi! - Cô sốt ruột

Bầu trời cũng đã nhá nhem tối, này giờ ngồi trên xe Lâm Hạo đã thử mấy lần nhưng nó vẫn không có dấu hiệu khởi động. Đi được nửa đường lại chết máy, đúng là xui hết sức.

Cũng tại cô đòi anh dừng xe cho mình xuống ngắm cảnh một tí nên mới thành ra thế!

- Giờ này sắp tối rồi chúng ta ở lại đây nhé, sáng mai người của anh sẽ đến đón chúng ta về sớm, bắt họ đến nơi xa xôi lúc này tội họ quá. - Anh quay sang nói với cô

- Đành vậy chứ biết thế nào bây giờ! Nhưng tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đâu? Trong xe à? - Cô thắc mắc

- Nơi này vừa lạnh vừa hoang vu, anh có thể nhưng làm sao nỡ để em ngủ lại đây chứ?

- Vậy thì phải làm sao?

- Hình như cuối con đường phía trước có một nhà trọ, lúc đi anh có nhìn thấy.

- Tốt quá! Nhưng chúng ta đi, thế còn xe?

- Người quan trọng hơn! Xuống đi!

Cô biết anh giàu có nhưng thế này thì cũng có chút...

Quả nhiên như anh nói, có một nhà trọ. Nhưng...nhưng mà...

- Vào thôi! - Anh vừa bước lên phía trước đã bị cô kéo áo giật lại

- Không, không vào đâu...

- Em sao thế, trời vừa tối vừa như sắp mưa, có chỗ ở lại không vào!

- Nơi, nơi này...tên của nó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 135: Biến mất

Cô rụt rè đưa tay chỉ về tấm bảng to dùng phía trên, trời nhá nhem tối nên hơi khó nhìn nhưng hy vọng là anh nhìn thấy

"NHÀ TRỢ PHU THÊ"

- Cái tên độc đáo thật! - Ai đó không cần nghĩ ngợi liền phun ngay một câu

- Đây là lúc để bình phẩm tên của nó sao?

- "..."

- Đừng bảo anh không hiểu ý nghĩa nhé. Lúc trước em có đọc báo mạng, có nói nơi này độc nhất vô nhị luôn đấy, không phải vợ chồng thì không được vào đâu. Chúng ta một không phải vợ chồng, hai là không thể ở chung một...

_ÀM...

Bầu trời tối tăm chợt lóe lên tia sáng, tia sét đánh mạnh khiến cô hoảng sợ nấp vào người anh

- Dù sao thì chung phòng với anh thì vẫn an toàn hơn ở ngoài này bị sét đánh đúng không, vào thôi! - Anh ôm ngang người cô kéo thẳng vào

Hai cái này mà cũng có thể đem so sánh với nhau được sao???

- Cho VỢ CHỒNG chúng tôi một phòng!

- Hai vị...quả thật rất xứng đôi. - Cô tiếp tân không khỏi thốt lên, ở đây bao nhiêu năm mới thấy một cặp xứng như vậy.

Có nên nhờ họ chụp ảnh quảng cáo cho nhà trọ không ta?

- Hai vị có đem giấy đăng kí kết hôn hay gì khác chứng minh mình là vợ chồng không? - Quy định vẫn là quy định, cô tiếp tân lên giọng

Lâm Hạo lấy trong ví mình mang theo bên người ra hai bức ảnh đặt lên bàn

Phương Ly tròn mắt kinh hãi nhưng cố giấu.

Bức đầu tiên...hình anh và cô trong lễ phục cô dâu chú rể vào cái hôm anh dẫn cô đi chụp hình cưới.

Bức thứ hai...ảnh anh cô cùng Ân Ân chụp hôm hội trường con bé, đằng sau còn có băng rôn "Chào mừng quý phụ huynh đến với lễ hội mẫu giáo..."

Cứ như một kế hoạch đã được sắp xếp tỉ mỉ từ trước.

Vậy là chỉ một bước đơn giản đã thông qua kiểm định.

Sao cứ cảm thấy...có khi nào mọi thứ không phải là trùng hợp ngẫu nhiên không?

.....

Phòng tắm đằng kia vắng vẻ tiếng nước chảy, Lâm Hạo ngồi ở mép giường, từng ngón tay thon dài khẽ chạm vào cánh hoa trắng muốt của vòng hoa mà cô đã đội ban nãy.

Những hình ảnh lúc sáng hiện đi hiện lại trong đầu.

Trong ánh nắng rực rỡ, lễ đường trang hoàng lộng lẫy, âm nhạc du dương, khách khứa hai bên không ngớt lời trầm trồ khen ngợi, cô xinh đẹp thuần khiết tựa như thiên thần đứng trước mặt anh, sắc môi đỏ thắm, hương thơm thanh khiết, hai má ửng hồng, mỉm cười dịu dàng e lệ.

Lúc đó anh thật sự đã bị chìm đắm, cảm giác đây không còn là lễ cưới của người anh em của mình nữa.

Mà là...

Tương lai, cô nhất định sẽ là cô dâu của anh.

Nhất định anh sẽ không để ai khác ngoài anh cùng cô trải qua thời khắc như thế.

Suốt cuộc đời này, cô cũng chỉ có thể là cô dâu của một mình anh.

Một cô dâu hạnh phúc nhất thế gian này...

Phuong Ly ở trong nhà vệ sinh liên tục dùng tay đập vào má vào đầu mình rồi xối nước vào mặt cho tỉnh táo.

Xâu chuỗi lại mọi thứ, tháng trước cả hai cùng nhau chụp hình cưới, hẳn cưới cũng từng cùng nhau đeo, hôm nay lại cùng nhau đi ăn cưới, "mượn" lễ đường của người ta, buổi tối ở chung trong một căn phòng ở cái nơi được gọi là "nhà trọ phụ thể", đồ mà khách sạn chuẩn bị sẵn là đồ ngủ đôi.

Thế này thì có khác quái gì vợ chồng mới cưới đâu đi trắng mặt đâu, tiếp theo là...

Ấy Phuong Ly mày lại nghĩ đi đâu vậy!

Càng ngày mày càng chẳng ra sao.

Nhất định phải tin tưởng anh ấy...những chuyện này chỉ là ngẫu nhiên, không phải anh ấy cố tình đưa mày vào đây. Xe bị hư cũng là ngẫu nhiên nốt.

Nhưng là thân con gái trong tình cảnh này có ai lại không hoang mang chứ?

Lúc bước ra, cả mặt và tai cô nóng bừng bừng như muốn phun lửa. Nhìn vào đồng hồ trên gối vẫn y nguyên trên giường mà tim muốn rút ra ngoài.

- Khoan đã, gì thế, anh không định chúng ta sẽ cùng ngủ trên giường đấy chứ?

- Ừ.

- Không phải anh sẽ xuống đất ngủ như phim truyền hình thường chiếu sao?

- Anh không có xem phim truyền hình. - Mặt lạnh phun một câu

- "..."

Cô vuốt ngực cố hạ hỏa

- Ừ cứ cho là anh không xem đi nhưng nam nữ thọ thọ bất thân, anh xuống dưới cho em!

- Hôm nay đi cả ngày anh mệt lắm rồi, không ngủ đất nổi đâu. Cùng lắm sẽ nhường cho em mền.

Lúc này cô mới để ý. Trời đất, lại còn mền chỉ có một chiếc cơ đấy !!!

Phuong Ly lật đật kéo mền về phía mình, ôm lấy chiếc gối ôm đặt vào giữa, đáng vẻ phòng bị

- Thế tối nay anh cứ nằm yên bên đó đi nhé, không được bước qua đây đấy. Nếu không thì...thì...

Nghĩ nửa ngày mới bật ra được

- Nếu không thì em sẽ xuống đất ngủ!

- "..."

Lời ngu ngốc vậy mà cô cũng nói ra được sao?

- Nếu em sợ thì xuống đất trước đi không cần đợi tới lúc đó.

- Anh...

- Anh có muốn qua em có để thêm mười cái gối nữa cũng vậy.

- Anh...- Cô khóc không ra nước mắt

- Không tin? - Anh lạnh lùng liếc về phía cô khiến cô thấy ớn lạnh

- À không, tin...tin.

- Thế thì vứt gối đi. Anh cho em ba giây. - Giọng anh như đang đe dọa

Cuối cùng chính cô phải mang cái gối đi sang phía bên kia của mình. Có ai mất mặt như cô không?

Thật sự bây giờ cô chỉ muốn nằm xuống ngủ, đành phải thỏa hiệp chia cho anh nửa cái giường, còn mình được lợi cái chăn quấn chặt người.

- Nào ngờ...

_ RẦM

_ Ào

Sau một hồi sét thì trời bắt đầu đổ mưa xối xả. Chuyện không ngờ được vậy mà lại xảy ra...

Căn phòng bị đột do trên nóc có vài lỗ thủng...

- Cái nơi này...- Lâm Hạo nghiêng răng như muốn chửi rủa - Tiền nào của nấy quả thật không sai!

Không ngờ một người có tiền lại có ngày thốt ra câu này !!!

- Ngoại ô hoang vu thì làm sao được như khách sạn năm sao, thay vì kêu ca chúng ta mau mau lấy thau hay bất kể cái gì có thể hứng được nước mưa đi. Cũng may giường không bị ướt, không như nhà của em lúc nhỏ, những hôm trời mưa là xác định hôm sau sẽ bị ốm.

Lâm Hạo thất thần nhìn cô, hơi thở của anh như bị nghẹn lại

Lúc trước, cuộc sống của cô...

Rất cuộc đã từng trải qua những cơ cực đau thương nào nữa.

Không sao, hãy quên hết tất cả đi, sau này có anh rồi, anh tuyệt đối không để cô chịu khổ thêm phút giây nào nữa...

- Em nằm yên đó đi để anh làm cho, bước xuống lạnh lắm.

Phương Ly quần mình trong chiếc mền, ngồi trên giường nhìn dáng vẻ cao ráo thẳng tắp của anh đi tới đi lui lấy hết thứ này đến thứ khác hứng những giọt nước trên cao rơi xuống, vài giọt làm ướt lưng áo, bờ vai đôi lúc run rẩy của anh rồi lại lặng lẽ rơi nước mắt.

Lúc trước đã từng nghĩ đến viễn cảnh, sau này lấy chồng sẽ như thế.

Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu một mái ấm nho nhỏ, bên nhau lúc nắng lúc mưa.

- Như vậy chắc được rồi, em ngủ đi, ngủ ngon. - Anh nói xong thì quay về giường, nằm xuống

- Anh...lạnh lắm đúng không?

Lâm Hạo giật mình trở người, nhìn cô chăm chú không rời mắt, anh đoán được cô có ý gì nhưng lại không trả lời.

- Trời chắc mưa đến khuya đấy, lạnh lắm, lỡ mai anh bệnh thì thế nào. Chiếc mền này lớn quá, mình em đắp cũng...không hết...chi bằng...

Thu hết can đảm mới dám thốt lên câu đó, phía sau gáy của cô bỗng như đổ lên không cách nào nói tiếp được.

Biết là thế này rất không hay, nhưng còn hơn là nhìn thấy anh bị "ngược đãi"

- Em chắc không?

- "...- Xấu hổ gật đầu

Anh nhẹ nhàng đưa ngón tay ra, khẽ chạm vào một phần chiếc mền vẫn đang lưu giữ hơi ấm của cô, trái tim bỗng đập thành thịch, một cảm giác chưa từng có.

Lát sau, căn phòng chợt có "hai đứa trẻ" ngồi trên giường, cuộn mình trong một chiếc chăn mà đếm số giọt mưa tí tách rơi xuống.

Dường như không ai có ý định ngủ trong bầu không khí gượng gạo cùng tẻ nhạt vô cùng này.

Nhưng cũng có thể bầu không khí ấy là tự mình cô cảm thấy thôi !!!

- Phương Ly, nếu như một ngày...những thứ Lâm gia cho anh đều không còn, chúng ta cùng nhau sống trong một ngôi nhà thế này, mưa gió có thể làm chúng ta khô sở, thì em có tiếp tục ở bên anh không?

Lâm Hạo biết mình nghĩ gì mà lại hỏi cô câu này, cô là người con gái thế nào chẳng phải anh biết rõ nhất sao?

Trầm lặng lúc lâu cô hạ giọng

- Thật ra... cuộc đời bình yên mà em muốn có chỉ như vậy thôi. Được bên cạnh người mà em yêu, dù trải qua bao đau đớn khó khăn, mỗi khi em cần vẫn luôn có một bàn tay nắm lấy tay em là đủ.

Nước mắt từng giọt trong suốt lưng linh rơi xuống, giọng nói cũng dần đã lạc đi

- Nhưng... em là đứa trẻ chưa từng được ông trời ưu ái, quá khứ chồng chất đau thương khiến em luôn mặc cảm tự ti rằng ước mơ đó xa vời tựa như như cái kết của câu chuyện cổ tích xảy ra trong đời thật... cho đến khi... Cho đến khi em gặp được anh.

Một tháng trở thành bạn gái anh chính là quãng thời gian đẹp đẽ nhất trong cuộc đời em kể từ khi anh hai và mẹ rời xa em.

Cho nên... không có nếu như, thứ em yêu là con người anh, chỉ cần anh vẫn là anh của lúc này, vẫn yêu em bằng tình yêu thuần khiết chân thành như thế thì em vĩnh viễn sẽ không rời xa anh.

- Anh xin lỗi, xin lỗi vì đã hỏi em một câu bản thân có sẵn đáp án. Em là người con gái đáng được trân trọng nhất trên thế gian này.

Anh dùng tay lau nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt cô, nhưng khi ngón tay chạm vào đôi môi hồng thì một cảm xúc chợt bùng lên.

Dường như linh cảm được điều đó, Phương Ly đánh trống lảng

- Yên tâm, nếu sau này anh không còn là thiếu gia nữa, trở nên nghèo như thì em sẽ nuôi anh. Nhưng mà anh phải làm hết công việc nhà.

- Được, không thành vấn đề.

- Thế anh có biết nấu cơm không?

- Anh sẽ học.

- Còn rửa chén

- Anh sẽ học.

- Thế lau nhà, giặt giũ, quán xuyến chi tiêu.

- Anh sẽ học.

- Ó, vậy khi đó anh biết làm hết rồi em phải làm gì đây?

Anh đưa tay捏o mũi cô

- Chẳng phải vẫn còn sinh con, anh không cách nào học được.

- "..."

- Đồ lưu manh, không ngờ anh lại có suy nghĩ đen tối như vậy...!

Cô cảnh giác lùi người về sau

- Bây giờ em sẽ ra ngoài đó nói với người ta em không phải vợ anh, bảo người ta sắp xếp cho em một phòng khác.

Lâm Hạo kéo tay cô lại, ngăn cản ý định muốn rời khỏi của cô.

- Em dám đi, anh lập tức biến em thành vợ anh đấy!

- "..."

Cô hoảng hồn hai mắt tròn tròn

- Hờ, ý gì đây hả?

- Anh đùa thôi, nếu em muốn, anh sẽ học hết tất cả những thứ em vừa bảo, còn em... chỉ cần giao tương lai của em cho anh là đủ.

Trong khoảnh khắc đó Phương Ly cứ ngỡ mình đang tan ra trong niềm hạnh phúc.

Rồi có một bàn tay to lớn choàng tay qua eo cô, kéo cô vào vòng tay chìm đắm yêu thương của mình để ủ ấm.

Định đẩy anh ra nhưng trong lòng lại có cái gì đó mách bảo bản thân đừng từ chối, lại càng tin tưởng vào anh, cả người thả lỏng dựa vào anh, đôi mắt đen láy từ từ khép lại.

Ngoài trời con đông tố vẫn tiếp tục, nhưng chẳng ai cảm thấy lạnh.

.....

Đã một tuần kể từ cái hôm đi đám cưới. Sáng hôm đó, về đến thành phố được một lúc, Lâm Hạo bảo có hẹn, ra ngoài rồi đột nhiên mất tích.

Phuong Ly còn nhớ vào cái buổi sáng cô thức dậy ở nhà trọ có thấy anh nói chuyện điện thoại với ai đó, nhưng mơ mơ màng màng không nghe rõ. Nếu như biết được là ai thì tốt quá.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua, không giây phút nào cô không nhớ đến anh nhưng không biết anh đang ở đâu

Điện thoại không liên lạc được, cũng không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào dành cho cô mà chỉ có một lần duy nhất gọi cho anh hai mình bảo có việc quan trọng cần giải quyết rồi cúp máy.

Phuong Ly theo chỉ dẫn của anh Huy đã đi đến những nơi Lâm Hạo có thể đến, bao gồm tìm cách hỏi thăm cả đám đàn em anh nhưng mọi người cũng đều không ai biết.

Chẳng phải đã hứa với cô sẽ cùng nhau đưa Ân Ân đi công viên giải trí

Chẳng phải đã hứa với cô sẽ dạy cô học đàn học hát

Chẳng phải đã hứa với cô sẽ là người đầu tiên nếm thử món ăn do cô mới sáng chế ra.

Còn rất nhiều, rất nhiều việc cô muốn cùng làm với anh mà.

Nói biến mất là liền biến mất vậy sao?

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống khuôn viên trường. Phuong Ly đang ngồi ở hàng ghế đá muốn một mình yên tĩnh thì có một đám người kéo đến, cười vang rất hả hê

- Nói nghe xem, mày đã giấu hội trường của tụi tao đi đâu rồi?

- Lâm Hạo chẳng của ai cả, đừng có ăn nói kiểu đó. - Phuong Ly trừng mắt nhìn cô ta

- Được được, thế cho hỏi bạn trai của bạn Phuong Ly, sao tự dưng anh ấy lại biến mất thế nhỉ...không lẽ là... - Nhã Vi cất giọng giễu cợt rồi cố tình lấp lửng

- Rốt cuộc các người muốn nói gì?

- Mày có biết là chị Nhã Đình cũng nghỉ học mấy hôm nay không?

Hừ, hóa ra là ý này. Lâm Hạo đi đâu cô không biết, nhưng cô tin, tuyệt đối tin tưởng không liên quan gì đến Lưu Nhã Đình.

Bọn họ là vì tấm hình lần trước trong phòng y tế mà đồn đoán khắp nơi, nói hai người hẹn hò bí mật, sớm muộn sẽ công khai.

- Tụi tao đang rất mong khi anh ấy trở về sẽ tuyên bố chị ấy là bạn gái. Hai người họ xứng đôi biết mấy. Còn mày...cút đi xa một chút nhé! Thứ rác rưởi như mày không xứng với anh ấy đâu. - Nhã Vi gầm lên khinh miệt

- Tôi cũng mong các người cút đi xa một chút đấy.

Một giọng nói nam tính cứng rắn vang lên làm cả bọn triệt để quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tất cả đều là giả

Nhìn thấy Giang Tuấn sắc mặt cả bọn đồng loạt trắng bệch, ấp a ấp úng không biết nói gì.

- Anh...Giang Tuấn...

- Ngày mai có đoàn thanh tra về trường, sau giờ học các người làm vệ sinh dãy phòng học khối 12 đi. Sáng mai tôi sẽ đi kiểm tra đấy! - Anh lạnh giọng, mắt sắc lạnh lướt qua

- Làm vệ sinh?! Tụi em sao?

- Không phải các người, chẳng lẽ là tôi? - Anh lên giọng như cảnh cáo

Cả bọn mím chặt môi cắn hận nhưng chẳng làm gì được đành ngúng nguẩy bỏ đi.

"Hừ, Phương Ly, để tao coi mày có thể đắc ý thêm mấy ngày nữa."

Phương Ly thở dài. Đuối được đám người này đi nhưng trong lòng cô cũng không dễ chịu thêm dù chỉ là một chút.

- Giang Tuấn... cảm ơn... Anh khỏe rồi chứ?

Từ cái hôm ở bệnh viện đây là lần đầu tiên cô đứng đối diện anh.

Còn anh, không biết bản thân đang làm gì nữa.

Dù cái anh nhận được chỉ có sự tuyệt tình nhưng không giây phút nào quên được cô.

Mỗi sáng luôn đứng ở một góc đường chờ bằng được bóng lưng quen thuộc để rồi lặng lẽ đi theo phía sau như một vệ sĩ đến tận khi cô vào lớp mới quay người đi.

Giờ ra chơi lại tiếp tục âm thầm dõi theo cô rồi trái tim đau nhức nhối mỗi khi chứng kiến cô đang mong nhớ người con trai khác.

Mấy hôm trước thông qua Ân Ân thì biết được hán chữ cô đi chơi xa đâu đó mà cả đêm không về nhà, vậy là đêm đó anh liền mất ngủ, rất muốn phóng xe ra ngoài tìm cô nhưng lại không cách nào biết được là cô đã đi đâu.

Anh yêu cô nhiều như thế. Giờ phút này chỉ muốn lao đến ôm chặt cô vào lòng nhưng lại sợ đến tư cách đứng trước mặt cô cũng không có nữa.

Vậy còn cô?

Gió thổi tóc cô bay bay, anh nhẹ nhàng dùng tay vén nó giúp cô, không kìm lòng được vươn tay chạm vào gương mặt cô.

- Anh đừng thế, lỡ có người nhìn thấy thì không tốt đâu! - Phương Ly mất tự nhiên, rút đầu về sau tránh né.

- Em sợ có người thấy hay là sợ Lâm Hạo biết?

Phương Ly trầm mặc không trả lời.

- Cậu ta đang ở đâu? - Ánh mắt anh đen thẳm nhìn cô

Cô lại lặng im không nói gì.

Giang Tuấn cười một cái, thông qua nụ cười đó cô biết anh có thể đọc được suy nghĩ của cô.

- Em là bạn gái cậu ta vậy mà mắt tích mấy ngày cũng không cho em biết là đi đâu, còn để cho cả An Hoa đồn ầm lên chê cười em. Cậu ta vốn là không để ý tới cảm nhận của em.

Phương Ly vờ như mình không nghe thấy điều gì, nhưng ánh buồn đã phảng phất và chiếm trọn gương mặt cô

- Em tỉnh lại đi. Chẳng có người con trai nào yêu thương bạn gái mình mà mắt tích mấy ngày không nói cho cô ấy biết là đi đâu cả. Trừ phi, vở kịch đặc sắc cuối cùng cũng hạ màn rồi.

Phương Ly, không nghe, mày không nghe gì cả.

Nhưng mà, tim cô như có con ong bay vào châm chích trong đó.

- Nói anh biết tuần trước cậu ta dẫn em đi đâu mà cả đêm không về nhà, ngay sau đó thì liền mất tích?

Giang Tuấn hai tay siết chặt, đôi mắt giăng đầy tơ máu, anh thật sự không muốn nghĩ đến điều đáng sợ đó, nhưng mà...

Mọi chuyện có thể trùng hợp đến như vậy sao?

- Đến giờ rồi, em phải về lớp đây.

Ngay khi cô vừa quay đi Giang Tuấn đã nắm chặt bàn tay cô, giữ cô lại, nhẹ nhàng nói, lời nói ảm như nắng ban mai

- Nếu em là bạn gái anh, anh tuyệt đối sẽ không để em phải chịu bất kì tổn thương hay uất ức nào. Chỉ cần em suy nghĩ lại, anh lúc nào cũng luôn ở đây để

đội em

- Vẫn là câu nói đó, em xin lỗi.

Cô anh chóng rồi đi, để lại Giang Tuấn một mình đứng lại nơi đó, ánh nắng chiếu lên bóng anh cô độc in dài trên mặt đất, khóe miệng nâng lên, một nụ cười thê lương hòa tan trong làn gió.

.....

Bầu trời về đêm lạnh lẽo u ám, từng cơn gió thổi rít qua kẽ lá của vòm cây tạo thành thứ âm thanh xào xạc mà lúc nhỏ mấy đứa trẻ thường rất sợ.

Phuong Ly nằm trên giường không ngủ được bèn ngồi dậy bật điện rồi thao thức nhìn ra cửa sổ.

Lại một đêm dài nữa trôi qua, Lâm Hạo không biết đang ở đâu, có lạnh không, ngày mai anh có về không nhỉ?

Phía dưới lầu có tiếng la ãm ã giữa khuya nên cô lật đật chạy xuống xem thử, sau đó tìm như chết lặng.

Bản thân không biết nên vui hay nên buồn khi Lâm Hạo về rồi.

Nhưng lại... là đi cùng Lưu Nhã Đình.

Trạng thái của anh bây giờ là gục tới gục lui được Nhã Đình đỡ, ai nấy đều sững sờ.

Phuong Ly mặc kệ tất cả, mặc kệ cô gái đang đứng cạnh cô kim lòng anh tiến đến muốn đỡ anh, nào ngờ

- Cô buông ra, để Nhã Đình dìu tôi là được rồi, đêm nay cô ấy sẽ ở lại đây, chị Cẩm, dọn phòng giúp tôi.

Phuong Ly đứng yên bất động như một cái xác, trời đất như sụp đổ trước mặt cô.

Anh đi cùng với cô gái này không nói, nhưng việc cả hai khoác tay nhau, ân ái ái ái, còn cả lời nói và hành động vừa rồi nữa.

Cô... nên hiểu là thế nào đây???

Nhã Đình tiến thêm một bước đối diện Phuong Ly, ngược mắt lên, từng chữ đã in sâu trong đầu phát ra từ đôi môi xinh đẹp thật rõ ràng rành mạch

- Phuong Ly, chị xin lỗi nhưng mà... năm ngày qua tại chị bên cạnh nhau, cùng đi đến những nơi trước đây, cùng nhau ôn lại kỉ niệm xưa. Lâm Hạo phát hiện, anh ấy vẫn còn rất yêu chị và chị cũng thế. Hy vọng em có thể hiểu cho tại chị.

Sao chứ?

Vậy là năm ngày qua, trong khi cô mỗi ngày đều mong ngóng chờ đợi anh, tìm kiếm anh, lo lắng cho anh sẽ gặp chuyện, mỗi tối cầu nguyện cho anh thì anh đang bên cạnh cô gái này sao?

- Lâm Hạo, tôi hỏi anh, có thật là như vậy không?

Rất nhiều năm sau đó mỗi khi nhớ đến ngày hôm nay, nhớ đến những lời tàn nhẫn mà anh sắp sửa nói ra đây, trái tim cô như rơi vào hố sâu địa ngục

- Phải, những ngày qua chúng tôi bên nhau rất vui vẻ, chẳng ai quấy rầy, vui hơn là đi cùng với cô rất nhiều. Cô là một đứa con gái vừa ngu ngốc vừa bảo thủ, tôi nói thật, phải gắng gượng quen cô suốt thời gian qua đã là quá sức chịu đựng với tôi rồi.

Phuong Ly thất thần, từng giọt nước mắt nóng hổi cũng nhanh chóng rơi xuống

- Tôi... tôi là bạn gái của anh, tại sao anh lại có thể dùng những lời lẽ như vậy để nói về tôi?

- Bạn gái - Anh cười nhạt - Thật không ngờ đến bây giờ vẫn còn nghĩ mình là bạn gái của tôi cơ đấy?

Cô choáng váng đến độ gần như không đứng vững được nữa

- Tôi cũng chán chơi trò đóng kịch quá rồi. Bây giờ tôi sẽ nói sự thật để cô có rời khỏi đây cũng không thấy uất ức nhé! - Lâm Hạo hơi nhún vai lạnh nhạt

Sự thật...

Sự thật là cô chỉ đang nằm mơ thôi có đúng không?

- Sự thật là... trước nay cô chỉ là một con cò trong bàn tính của tôi thôi.

- A... anh...

- Cô tưởng tôi thật sự yêu cô? Chẳng qua tôi chỉ lợi dụng cô, để cô vì tôi không tiếc hy sinh thân mình lấy lại chiếc nhẫn của mẹ tôi thôi.

- Anh nói... gì? - Cả người cô run rẩy, cánh môi run run mở miệng

- Nào ngờ, cô lại vô dụng đến vậy, Giang Tuấn đó hết lòng hết dạ với cô mà cô vẫn chẳng đáp ứng được điều kiện của cậu ta để đổi về một chiếc nhẫn.

Anh chắc lừa một cái ra về tiếc rẻ

"Nhưng không sao...rốt cuộc thứ tôi muốn thấy nhất cũng đã nhìn thấy.

Những ngày hần ta bị cô từ chối tình cảm vì tôi, chứng kiến hần mang bộ dạng đau đớn thảm hại, chẳng những lê lét ở quán bar uống rượu say, gây sự đánh nhau với người ta, suýt nữa bị ba mình đuổi khỏi nhà, thậm chí còn sốt cao nằm bất động trên giường bệnh, Giang phu nhân lo lắng khổ sở đến hao mòn cả ngày lẫn đêm vì sợ mất đứa con trai yêu quý của mình chính là những ngày tháng tôi thấy vui sướng hả dạ nhất.

Năm xưa hai mẹ con nhà đó dám hùa nhau vu oan giá họa cho tôi, ông trời không trừng phạt họ thì hãy để tôi, đây là kết cục họ đáng phải nhận lấy."

Rồi anh cười khoái trá, nụ cười này khiến cô thấy run sợ, nó chẳng khác gì của tên Phương Minh Vũ lúc trước

Từng câu từng chữ như nhát dao nhọn cắm thẳng vào lòng ngực cô, nước mắt theo hai gò má từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn, tóc đầu run rẩy nói

- Không đâu, không đúng. Anh tuyệt đối không phải loại người như vậy! Không phải!

Nắc nhen một tiếng cô cố gắng tìm kiếm hy vọng cho mình

- Vậy còn cái hôm tôi định rời đi, chẳng phải anh đã dùng đủ mọi cách giữ tôi ở lại, chịu đau đớn đến mức nhập viện sao? Bộ dạng đó...không thể nào là giả được.

- Rất tiếc, tất cả đều là giả. Giang Tuấn thực rất tài giỏi, biết được kế hoạch của tôi, còn để cô nhìn thấy tôi lên lút hẹn hò với Nhã Đình. Nhưng khi đó cô vẫn còn chút giá trị lợi dụng nên tôi không thể để cô đi.

Anh cười nhạt nói tiếp

- Có điều, hần ta dốc hết bao tâm tư vẫn không cách nào thắng được tôi. Chỉ cần giả vờ ngắt xiu, dùng ít tiền mua chuộc bác sĩ bệnh viện là có thể qua mặt được một con ngốc si tình rồi.

Cô không muốn nghe, cô không muốn nghe gì nữa cả

- Anh im đi!

- Nói đi nói lại, cô chẳng qua ban đầu là vì không có được Giang Tuấn, bị mẹ cậu ta năm lần bảy lượt ngăn cản cho nên mới quay sang muốn làm bạn gái tôi. Bởi vì gia thế, địa vị, mọi mặt của hai chúng tôi cũng khá tương xứng với nhau, quen tôi rồi có thể nở mày nở mặt với cậu ta và cả An Hoa. Chúng ta có thể nói là lợi dụng lẫn nhau...

Phương Ly dùng hết sức lực để gào thét, hai nắm tay siết chặt đến mức không thể thả ra được nữa.

- Tất cả tình cảm của anh có thể đều là giả dối, anh có thể chơi đùa lợi dụng tôi nhưng đừng bao giờ si nhục tình yêu của tôi.

Nước mắt của cô thấm ướt cả gương mặt tái nhợt

- Anh có biết thứ tôi tự hào nhất khi đứng trước mặt Lưu Nhã Đình, chống chọi lại với những lời cay nghiệt của cả An Hoa chính là tình yêu tôi dành cho anh, anh có biết hay không?

Lâm Hạo nín chặt môi. Gương mặt anh lạnh lùng như một tảng băng không vết nứt

- Làm ơn đừng khóc lóc, tôi rất ghét nước mắt và bộ mặt vờ đáng thương của cô, bây giờ...cứ tự nhiên rời khỏi đây và về bên cậu ta. Tôi đoán chừng sau bao nhiêu chuyện Giang phu nhân có khi phải quỳ xuống cầu xin cô làm con dâu tương lai đấy. Có phải cô nên cảm ơn tôi không?

Lâm Huy biết yêu đương là chuyện riêng, kẻ làm anh như anh không nên xen vào, nhưng anh hết nhịn nổi rồi, liền lao đến túm cổ áo Lâm Hạo quát lên

- Cái thằng này mày điên rồi, tao phải đập chết mày... Cái con nhỏ Lưu Nhã Đình cho mày uống thuốc tẩy não rồi đúng không?

- Buông ra! Đây không phải là chuyện của anh!

- Tao đúng là từ đầu rất không thích con bé Phương Ly vào nhà mình nhưng mấy tháng qua nó vì mày và Ân Ân là làm biết bao nhiêu chuyện. Không thích không ruột thịt, nó vì cái gì mà hy sinh nhiều như vậy?

Mấy hôm nay chạy đôn chạy đáo tìm mày, mày không về nó nhất quyết không chịu ăn cơm, ngày nào cũng vào bếp hí hục nấu ăn rồi thần thờ ngồi trước

bàn ăn chờ mầy tới khuya mới thôi. Mầy xem mầy vừa về đã làm gì hả?

- Ông xã, thôi đi mà, có gì từ từ nói. - Gia Mỹ cố can ngăn, sợ hai anh em đánh nhau

- Là tự cô ta tự muốn như vậy, đâu phải em dùng dao kề cổ ép cô ta lụy tình với em - Ánh mắt anh vô cảm, dường như chuyện đó không có chút gì quan trọng

- Em cảm miệng cho chị! Còn nói nữa thì đừng trách chị! - Đến lượt Gia Mỹ uất ức vì không thể lao đến đâm cho anh một trận hả giận.

- Được, thế em không nói nữa, mọi người sắp xếp cho Nhà Đình một phòng giúp em.

"Còn lâu"

"Lâm gia không có chỗ cô ta!"

Phuong Ly đưa tay gạt dòng nước mắt dâng trào ra không ngừng.

Hóa ra là vậy, Ngọc Mai nói đúng, Lưu Nhã Đình nói đúng, nhất là Giang Tuấn, anh ấy đã đúng rồi.

Là cô quá mơ tưởng, là cô quá cô chấp.

Người con trai hoàn hảo này mãi không dành cho cô, anh chưa từng yêu cô, từ đầu anh chỉ lợi dụng cô để trả thù.

Là cô ngu ngốc, là cô tự làm tự chịu.

Phuong Ly nở nụ cười chế giễu bản thân rồi chạy vụt ra khỏi nơi đó bằng cách nhanh nhất.

Cô mặc kệ giữa trời đêm giá rét gió từng cơn rít gào, mặc kệ bản thân đang đi chân trần mặc một bộ đồ mỏng manh, mặc kệ tiếng còi xe rít lên cô cứ lao đầu chạy trong dòng nước mắt không có điểm dừng.

Cuối cùng cô đã biết cảm giác đau đớn cùng cực khi bị người mình yêu phản bội là như thế nào, hiểu cái cảm giác đất trời sụp đổ là như thế nào.

Màn đêm thăm thẳm như nuốt chửng bóng dáng nhỏ bé của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Một ngày nào đó tôi nhất định sẽ vượt qua chị

Mặt trời bên ngoài đã sớm lên cao, nhưng cái nắng mùa thu dường như không còn chút nào ấm áp nữa.

Buổi sáng thức dậy, cô ước những chuyện hôm qua chỉ là giấc mơ, nhưng tiếc là không phải. Cô đang ở nhà Ngọc Mai. Cả hai cùng nhau đến trường.

Từ tối qua đến giờ Phuong Ly không biết mình đã khóc bao nhiêu, mắt sưng húp cả lên. Nhưng có lẽ không khiến cô đau lòng đến chết bọn họ vẫn chưa chịu thỏa mãn.

Những bức ảnh được cho là ảnh hẹn hò của Lâm Hạo cùng Lưu Nhã Đình tối hôm qua đến đầu sáng được phát tán với tốc độ nhanh như phấn hoa bay trong gió, cộng thêm thần sắc và biểu hiện gương mặt Phuong Ly lúc bước vào cổng, họ nhanh chóng xác nhận tin tức này là thật.

An Hoa như bị chấn động bởi tin tức sốt dẻo, tiếng hò hét bùng nổ ở khắp nơi.

"Hội trưởng đại nhân chúng ta công khai tình cảm với Lưu Nhã Đình."

"Tôi chưa kịp tặng gương mặt đã thành sự thật rồi đấy."

"Trông hai người họ xứng đôi biết mấy."

"Biết ngay là sẽ sớm bị đá mà, đáng đời cho nó."

"Tôi nghĩ hội trưởng phát hiện nó bắt cá nhiều tay nên mới thế."

Phuong Ly cắn chặt môi đến bật máu, móng tay ghim sâu vào da thịt, cứ cúi gằm mặt đi vào lớp.

Cách đây ít lâu cô còn từng nghĩ mình là người con gái hạnh phúc nhất, có được tình yêu của chàng hoàng tử.

Kết quả cô sai rồi, Lưu Nhã Đình mới là nàng công chúa xứng với anh ấy.

Thử hỏi đám đông bu quanh đằng kia xem, có phải họ cũng thấy như vậy không?

Tại sao... tại sao chỉ sau một đêm mọi thứ đẹp đẽ trong cuộc đời cô lại trở thành cơn ác mộng. Cô đã làm gì sai mà mọi thứ lại biến thành thế này?

- Tên hội trưởng chết bầm, đứng lại đó cho tôi! - Ngọc Mai hét to giữa sân trường rồi kéo cô đến gần anh

- Chuyện gì?

- Chuyện gì hả? Anh biến mất bảy ngày Phuong Ly đau buồn hết bảy ngày, tìm kiếm anh khắp nơi, hóa ra là đi cùng với cô gái khác, lại còn ngoại tình công khai, anh có còn là người không? - Ngọc Mai tức giận muốn lao vào cho anh một đấm

- Chuyện tôi không đến lượt cô xen vào, tự lo bản thân mình trước đi.

Lâm Hạo thờ ơ trả lời Ngọc Mai rồi quay người bước đi.

Phuong Ly chẳng bao giờ tin có một ngày Lâm Hạo lại làm tổn thương cô bằng cách này, cô bắt chấp tất cả để yêu anh chỉ vì anh từng bảo "hãy tin anh", kết quả lại là thế này đây.

Cô... giống như một món đồ vô giá trị bị người khác thẳng tay vứt đi.

- Phuong Ly cậu nói đi, chỉ cần một lời mình sẽ giết chết tên đó cho cậu.

- Để làm gì, anh ta vốn dĩ không yêu mình, cậu giết anh ta cũng vậy thôi, hơn nữa giết người thì phải ngồi tù, có đáng không? - Phuong Ly đau lòng nói

- Mình mặc kệ, cùng lắm thì chết chung chứ có gì đâu!

- Đủ rồi Ngọc Mai... vào lớp đi. - Phuong Ly cất bước thật nhanh

Ngọc Mai uất ức lấy điện thoại ra ấn số, đầu dây bên kia vừa có tiếng Alo cô đã sẵn sàng

- Lăng Thiếu Dương, 5 phút nữa có mặt tại lớp em, em có chuyện muốn hỏi anh!

Hôm nay tới ngày trực nhật. Phuong Ly bắt đầu cầm cây lau sàn và xách thùng nước làm vệ sinh.

Nhưng chẳng được bao lâu thì...

BỐP - Một bàn chân thon dài vươn ra chẳng kiêng dè đá thùng nước ngã xuống, nước chảy lênh láng khắp mọi nơi. Kèm theo đó chất giọng khinh miệt lạnh lạnh vang lên

"Tiếp tục lau dọn đi, tao thấy nghề nhân viên vệ sinh hợp với mày nhất đấy, đừng có mơ tưởng cao sang nữa."

Phuong Ly ngẩng đầu, là Sandy trợ lý của Lưu Nhã Đình dẫn theo một đám con gái. Lưu Nhã Đình đã có được Lâm Hạo rồi, bây giờ trợ lý cô ta đến đây để làm gì chứ.

"Cái thứ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga." - Nữ 1

"Cái bản mặt mày cũng muốn đi so sánh với chị Nhã Đình, nằm mơ giữa ban ngày." - Nữ 2

"Dù sao cũng là hạng đào mỏ, còn tro trên đến mức lôi kéo bạn bè mắng chửi hội trưởng, không biết xấu hổ là gì" - Nữ 3

_CHÁT

Cô quay lưng lại vùng tay giáng thẳng một bàn tay vào mặt Sandy, cô hét nhین nổi rồi, thế nào là đào mỏ, thế nào là tro trên.

Đúng, cô không xinh đẹp không nổi tiếng như Lưu Nhã Đình nhưng cô yêu anh bằng cả trái tim, cả linh hồn, chưa bao giờ phản bội lại tình cảm của anh hay có ý nghĩ làm anh tổn thương dù là nhỏ nhất.

Nhưng đến cuối cùng cô nhận được gì chứ, mắng chửi, sỉ nhục và đay điếng của mọi người kể cả anh.

Lâm Hạo thì không nói, bọn người này có tư cách gì ở đây phán xét tình yêu của cô.

_CHÁT

Sandy ngỡ ngàng bất động giây lát sau đó ả cũng làm tương tự giáng thẳng một bạt tay thật mạnh vào mặt cô để trả lại, khóe môi cô rịn máu sưng chút

nữa không trụ vững được mà ngã xuống sàn.

CHÁT - Phương Ly không ngần ngại tặng thêm một bạt tay nữa vào má còn lại của Sandy.

- Các người vui vẻ lắm đúng không? Những ai từng muốn tặng gương tặng giày cho tôi các người có thể đốt pháo ăn mừng được rồi đấy, ăn mừng to vào, xong rồi cút đi xa đừng có ở đây mà cản trở tôi.

Cả bọn con gái thấy cô kích động như vậy lại đang cảm "vũ khí" nên cũng không dám động thủ thêm, họ sợ cô sẽ giận quá hóa điên.

Nhưng đúng lúc đó lại có người xuất hiện.

Là Lưu Nhã Đình...

Cả đám con gái ai nấy đều héch mặt lên nhìn cô, cứ như là nữ chính đến rồi mọi hào quang đều hướng về đó, nữ phụ như cô nên biết điều một chút, cúi thấp đầu một chút.

- Chị Nhã Đình, con nhỏ này nó mắng chị đấy. - Nữ 1 hung hăng nói

- Tại mình nói chuyện đàng hoàng, chỉ muốn an ủi nó một vài câu để tránh nó "bị đá hóa điên" nào ngờ bị nó đánh thế này nè. - Sandy quýnh quá bịa đại lý do

- Bởi mới nói, nó chẳng có gì so sánh được với chị cả, hội trường chọn chị là đúng rồi.

- Em... ồm chứ? - Nhã Đình như không quan tâm đến lời xung quanh, vươn tay ra định chạm vào vết đỏ trên má Phương Ly

- Cảm ơn chị nhưng tôi chưa chết được. - Cô không ngần ngại hất bàn tay đó ra

- Em đừng vậy, tình yêu không miễn cưỡng. Kết quả thế này chị biết em rất khó chấp nhận, đến chị cũng thấy bất ngờ.

- Tôi có chấp nhận được hay không cũng không phải việc của chị.

- Những chuyện đã qua hãy quên đi có được không? Chị hứa với em, từ nay về sau sẽ hết lòng hết dạ yêu thương Lâm Hạo cùng Ân Ân, vĩnh viễn không rời xa họ.

Phương Ly bật cười như mỉa mai

- Hết lòng hết dạ, vậy nếu bảo chị đánh đổi từ bỏ sân khấu, không làm ca sĩ nữa thì chị có đồng ý không? Có dám đứng đây thề với trời rằng chị sẽ làm được không?

- Chị...

Nhã Đình nắm tay siết chặt, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Nhưng rồi cô lại nghĩ

Tại sao phải lựa chọn khi ông trời đã chiếu cố, cho cô có thể cùng lúc có được cả hai sự may mắn đó.

Từ giờ về sau cô sẽ dùng hết sức để nắm chặt lấy chúng. Còn Phương Ly, chỉ có thể trách số phận em ấy không tốt.

Trong lòng Phương Ly trào lửa giận khiến gương mặt càng thêm lạnh lùng như đóng băng

- Tất cả mọi người đều nói tôi không có điểm nào so sánh được với chị nên không xứng có được tình yêu của anh ấy, bị đá là đáng đời. Chị ngoài mặt như không để tâm nhưng trong lòng đang đắc ý lắm đúng không? Cũng cho rằng lời họ nói rất chí lý đúng không?

- Chị... không biết em đang nói gì cả! - Nhã Đình quay đi tránh ánh mắt Phương Ly

- Lưu Nhã Đình, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ vượt qua chị, để tất cả mọi người thấy là họ đã sai rồi.

Câu nói được thốt ra kiên quyết không do dự.

Giống như một lời tuyên chiến.

Người xung quanh nhìn vào thì cảm thấy thật nực cười, cho rằng người con gái này ắt hẳn là bị điên rồi, liệu có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Chỉ riêng Nhã Đình bị lung lạc, nỗi lo sợ của cái lần đầu tiên nghe thấy giọng hát Phương Ly chột ủa về.

Linh cảm rằng ngày nào đó không xa trong tương lai, làng giải trí sẽ mang tên của hai người đặt cạnh nhau.

- Được, vậy chị sẽ đợi, đợi đến một ngày em vượt qua chị. - Nhà Đình làm ra vẻ thần nhiên, đầy tự tin nói, xong liền dẫn theo đám người rời đi.

Họ vừa đi khỏi Phương Ly tay chân run rẩy buông chổi lau ra rồi ngồi xổm xuống để khóc, cô đứng là không cần si diện gì nữa rồi, bây giờ cô chỉ muốn khóc thôi.

Tỉ tách...những giọt nước long lanh như thủy tinh trong suốt rơi xuống hòa lẫn với những vệt nước dưới sàn.

- Em đừng làm nữa!

Cô hướng mắt lên, là Giang Tuấn, lúc nào cũng để anh gặp cô trong bộ dạng thảm thương nhất.

Xin anh hãy mắng cô đi, vì những tổn thương cô vì người đó đã gây ra cho anh, vì đến cuối cùng anh mới là người yêu cô nhất, thật lòng thật dạ với cô nhất.

Giang Tuấn ngồi xuống cạnh cô, đưa tay chạm khẽ vào vết thương trên gương mặt cô, cô liền rụt người lại vì đau. Chân mày anh chau lại, ánh mắt đau xót.

Đáng lẽ ra người cô nên chọn là anh mới phải, anh nhất định sẽ không bao giờ để cô tổn thương thế này, không bao giờ để cô rơi lệ nhiều thế này.

- Sao anh lại ở đây?

- Nói anh biết, chuyện này rốt cuộc thế nào?

- Không sao, em lau dọn xong thì về lớp. Anh đừng lo.

- Sao anh không lo cho em được, Phương Ly em. . .

Giang Tuấn đang cao giọng thì nhìn ánh mắt đỏ hoe đầy nước của cô anh dừng lại, lúc này tâm trạng cô đang rối bời, anh không nên tìm cách mà đã kích cô mới đúng.

Anh đã từng mong cô sẽ rời khỏi hắn, nhưng chứng kiến cô đau khổ thế này anh thật sự không cách nào chịu đựng được.

- Được rồi, anh giúp em làm cho xong, rồi chúng ta vào phòng y tế.

- Giang Tuấn... anh đừng...

Anh đưa tay đặt trên môi cô, ra hiệu cô im lặng, xót xa nói

- Em không cần phải thấy có lỗi, tất cả đều là anh tự nguyện.

Phòng học im ắng lại vang lên tiếng khóc thương của người con gái, cùng vạt áo của người con trai ướt đẫm nước mắt mà người con gái đó dành cho người con trai khác.

Nhìn cô khóc đến thê lương, lòng anh càng thêm đau đớn, đau đến tận tâm can.

Tình yêu rốt cuộc là gì trên thế gian này?

Phải chăng chỉ là một trò chơi, đến cuối cùng càng cho đi tình yêu thì lại càng nhận về đau khổ.

Và cô cũng như anh, đều là hai kẻ ngu ngốc sa chân vào trò chơi đó một cách mù quáng.

.....

Buổi trưa Phương Ly về nhà, lúc cô đặt chân vào đại sảnh, lời nói đêm qua lại vang lên

Cô cụp mắt, hít thở vài cái, vì Ân Ân, cô có thể chịu được mà. Nhà này cũng không phải của mình anh ta.

- Chị Cẩm em về rồi!

- À...Phương Ly có chuyện này... - Chị Cẩm cúi mặt xuống không dám nói thẳng sợ cô đau lòng

- Có chuyện gì vậy chị? - Phương Ly tự dưng thấy bất an

Chị Cẩm hai tay xoắn vào nhau, đau lòng thay cô nói

- Phòng của em, có người khác dọn vào rồi. Cho nên...nhị thiếu gia nói...Chị xin lỗi, không hiểu sao đến đại thiếu gia cũng đồng ý rồi!

Phương Ly cắn chặt răng chạy một mạch lên lầu, khi cánh cửa ấy mở ra cô cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Nhã Đình đang nằm trên giường bên cạnh là bé Ân đang ngủ rất say. Đến tận hôm qua người nằm đó vẫn là cô kia mà.

- Tại sao chị lại ở đây?
- Từ nay chị sẽ ở đây. - Nhã Đình rất bình tĩnh
- Cái tôi hỏi là tại sao chị lại ở đây? - Phương Ly gần giọng rất to
- Em muốn biết gì thì đi hỏi Lâm Hạo ấy, là anh ấy bảo chị dọn đến đây, ở trong phòng này.

Cả người Phương Ly chết lặng, sau đó cảm thấy rất khó thở như có ai dùng tay bóp cổ mình, lồng ngực bị rút cạn hết không khí, cô càng muốn thở thì không thể nào thở được, cô sắp chết mất rồi.

"Phương Ly, không nên trốn tránh, chuyện gì cần đối mặt thì phải đối mặt"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Rời đi

Lọ lem thật sự có thể hóa công chúa nhưng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ có thể cùng hoàng tử khiêu vũ đến 12h, sau thời khắc đó mọi thứ đẹp để cô đang mang trên người đều sẽ biến mất.

Nếu hoàng tử không tìm thấy cô ấy cô ấy sẽ vẫn chỉ mãi là một nàng lọ lem.

Cung điện xa hoa lộng lẫy, cuộc sống hạnh phúc đến mãi về sau là giấc mơ mà cả đời cô ấy cũng không với tới được.

*****

Phương Ly chạy nhanh chân mở cửa phòng Lâm Hạo, lúc ấy trong phòng còn có đại thiếu gia Lâm Huy cùng chị Gia Mỹ, họ vừa thấy cô bước vào thì sắc mặt rất kì lạ, vừa lo sợ vừa hoảng hốt.

Nhưng lúc ấy cô không hề chú ý tới, ánh mắt chỉ chăm chăm dán chặt vào người đang nằm trên giường.

- Anh hai, chị dâu, hai người ra ngoài đi.

Cả hai đều lẳng lặng bước ra để mình Lâm Hạo và cô ở lại.

Anh ngồi thẳng người dậy, lưng tựa vào thành giường. Ánh mắt anh vẫn vậy, hun hút khó đoán cũng không nhìn thẳng vào cô.

- Anh nói đi, anh thật sự quay lại với Lưu Nhã Đình, không phải vì hôm qua anh say nên mới thế! - Cô gào lên đau xót
- Đúng vậy, tôi chấp nhận tha thứ cho cô ấy. - Lâm Hạo bình tĩnh đáp
- Cứ cho là anh rộng lượng tha thứ cho chị ta... vậy còn tôi?
- Thời gian qua cô làm rất tốt, ý tôi là cô chăm sóc Ân Ân rất tốt.

Tốt, anh tưởng đó là những gì cô muốn nghe sao? Điều cô muốn nghe là tại sao anh lại trở thành thế này.

Phương Ly nín thở, để cho dòng nước mắt chảy ra, lạc giọng nói

- Tất cả đều là giả hết sao? Thứ tình cảm mà trước đó anh dành cho tôi, những lời anh nói trong bệnh viện, những câu hứa hẹn của anh, kể cả hôm đó níu kéo tôi ở lại Lâm gia... là giả cả sao?
- Phải, đều là giả, không có Nhã Đình, lúc tôi cần người an ủi nhất thì cô xuất hiện, bây giờ không cần nữa, dù sao hai chúng ta cũng không có bất cứ thứ gì ràng buộc, cô đi đâu thì đi.

Phương Ly đứng bất động một lúc lâu, rồi lại tiến đến hai tay nắm chặt cánh tay anh, móng tay cũng ghim sâu vào da thịt anh.

- Có phải anh nói dối, vì có lý do, vì có nỗi khổ nên mới nói vậy đúng không?

Cô vẫn kiên trì với niềm tin của mình

- Anh nói em biết đi mà, chẳng phải đã hứa với nhau rằng có chuyện gì chúng ta sẽ luôn cùng nhau đối mặt sao, chỉ cần anh vẫn yêu em thì em sẽ vĩnh viễn không rời xa anh.

Giọng nói lạnh lẽo đến tận cùng vang lên anh không ngần ngại hất tay cô ra.

- Lý do gì chứ, đúng là kẻ ngốc lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Tôi ghét nhất cái tính đó của cô. Đừng cư xử như một con ngốc nữa.

Phương Ly kinh động, dây thần kinh cũng ngừng hoạt động.

Tất cả kết thúc thật rồi, từ lúc bước chân vào phòng này gương mặt Lâm Hạo chỉ toàn một màu lạnh lẽo, không nhìn đến cô, không muốn nói chuyện đến cô. Thế thì tại sao cô lại không chấp nhận sự thật là anh không còn yêu cô nữa.

- Lâm Hạo - Cô gọi tên anh - Tôi thật sự rất yêu anh, là thật lòng thật dạ, không phải vì gia thế địa vị của anh, thứ tôi yêu là con người anh, tôi hỏi anh lần cuối, rốt cuộc anh có từng yêu tôi không?

Lâm Hạo ngược mắt nhìn trần nhà một hồi lâu cuối cùng lạnh lùng nói ra hai chữ

- Chưa từng.

Phương Ly nước mắt bỗng vỡ òa chảy ra khỏi hốc mắt, cõi lòng cô tan nát đến không cứu vãn được nữa.

- Vậy được, hy vọng anh sẽ nhớ kĩ ngày hôm nay, ngày mà anh đã giết chết niềm tin của tôi, giết chết tình yêu của tôi còn cả trái tim của tôi nữa. TÔI YÊU LÂM ANH MẤT RỒI.

- RA NGOÀI, TÔI KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY CÔ NỮA, CÚT ĐI. SAU NÀY CŨNG ĐỪNG LÀM PHIỀN TÔI NỮA.

Anh dồn hết sức lực hét to, dĩ nhiên kết quả là cô một giây cũng không muốn lưu lại.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, tấm lưng cô trượt dài trên nó rồi ngồi bệt xuống đất nức nở. Từng giọt loang ra mu bàn tay rồi rơi xuống nền nhà..

Giữa cuộc sống đau thương hỗn độn ngần ấy năm trời anh là thứ ánh sáng đẹp nhất mà cô nhìn thấy, vậy mà đến cuối cùng...

Phương Ly cố lê thân xác nặng trĩu về phòng, giữa đường lại gặp anh Huy và chị Gia Mỹ.

Nỗi đau vẫn chưa dừng lại ở đó...

- Phương Ly, thật ra...

Thấy vợ mình đau lòng không thể mở lời được Lâm Huy nói tiếp

- Thật ra Ân Ân rất thích Lưu Nhã Đình, dù sao cô ta là chị ruột con bé, máu mủ tình thân, bây giờ cũng biết lỗi rồi...cho nên...từ giờ cô ấy sẽ sống ở đây, còn em...

Gương mặt cô đã bị giăng lớp sương mờ nhìn hai người trước mặt giây lát, nén chặt cơn đau trong lồng ngực mà thốt lên

- Vậy là...đến hai anh chị cũng muốn đuổi em...?

- Cũng không thể gọi là đuổi, chỉ là...- Lâm Huy khó xử

- Từ ngày đầu tiên bước chân đến đây em đã rất quý hai anh chị, quý tất cả mọi người trong nhà, còn những kỉ niệm giữa chúng ta...

- Phương Ly thật ra...

Gia Mỹ nghẹn ngào kìm nén dòng nước mắt định nói gì đó nhưng bị Lâm Huy ôm chặt vai ngăn lại

Rồi anh quay sang nhìn Phương Ly, giọng cứng rắn

- Em nên hiểu nếu để cả em và Lưu Nhã Đình trong nhà này thì sẽ khó xử lắm, cho cả Lâm Hạo lẫn Ân Ân, mọi người cũng vậy.

Vì khó xử nên phải hất cô đi sao?

- Em là em gái của anh, ý anh là anh xem em như em gái ruột của anh vậy, dù em có ở đâu nếu như có gì cần giúp cứ việc lên tiếng, anh nhất định sẽ...

- ĐỦ RỒI...anh đừng nói gì nữa...em hiểu rồi. Đến anh chị cũng hất em đi. Em sẽ đi. Em đi dọn đồ đây, em đi ngay!

Trước mắt cô mọi thứ đều nhòe đi, từng bước từng bước chân đều đau xé tim gan.

Nhã Đình nằm trên giường ôm Ân Ân ngủ trong khi cô cố gắng thu dọn mọi thứ, thật nhẹ nhàng, thật trầm lặng, ngay cả việc rơi nước mắt cũng vậy.

- Có cần chị giúp em một tay không? - Nhã Đình mở miệng

- Không cần, tôi tự làm được. - Phương Ly quệt mạnh nước mắt, dứt khoát

Đưa mắt nhìn sang Ân Ân. Có lẽ thiên thần bé nhỏ đang say ngủ là người khiến cô lưu luyến nhất.

Phương Ly rất muốn đợi con bé dậy từ biệt nó nhưng lại sợ nghe giọng nói của nó rồi lại không đành lòng đi.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau Ân Ân cứ lay lay cánh tay cô rồi gọi "chị hai, chị hai, chúng ta về nhà đi". Con bé chính là kỉ tích của cô trong thời khắc không còn nơi nào để nương tựa nữa.

- Chị thắng rồi, chúc mừng chị nhé, nhớ chăm sóc Ân Ân cho thật tốt.

- Chị...đời này chị không bao giờ xa nó nữa.

Nhã Đình mỉm môi trả lời, Phương Ly nói cô đã thắng, nhưng trong lòng cô không một chút vui vẻ, sự việc sao lại đột ngột đến mức khó tin như vậy. Có đúng là cô đã thắng không?

Phương Ly chăm chú nhìn Ân Ân, ghi nhớ nét mặt đang say ngủ của con bé xách vali xoay người bỏ đi. Nước mắt chảy dài theo mỗi bước chân của cô.

Đến chân cầu thang gặp chị Cầm

- Phương Ly em phải đi thật sao? Hôm qua chị em mình còn hẹn cuối tuần này đi mua sắm mà.

Chị Cầm nắm chặt tay cô nước nỡ không buông

- Còn nữa, lúc nào sinh nhật mọi người trong nhà em cũng là đưa bỏ nhiều công sức nhất, chờ mãi mới đến sinh nhật em, mọi người đã bàn hết với nhau là tháng sau sẽ...

- Chị, em xin lỗi nhưng em phải về quê rồi, chị nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. - Giọng cô run run, khóe mắt ửng lên toàn màu đỏ

- Thiếu gia, cậu nói gì đi thiếu gia. - Chị Cầm ánh mắt như cầu khỉ hướng về phía Lâm Hạo đang đứng trên cầu thang

- Để cô ấy đi đi.

Phương Ly chỉ nghe tiếng anh, không dám quay đầu nhìn lại, sợ rằng mình sẽ đau lòng đến mức không bước được ra khỏi cánh cửa biệt thự.

Nhìn bóng cô khuất xa biến mất sau cánh cửa tim anh như bị ai bóp nát.

- Lúc này thu dọn Phương Ly bảo em đưa cho anh. - Nhã Đình lúc này mới trong phòng bước ra đưa đến trước mặt anh chiếc hộp

Thứ gì cô đem đến lúc đầu thì cô mới lấy đi, không hề lấy bất kì thứ gì không phải của mình, "vật này" cũng thế.

Lâm Hạo tay run run cầm lấy mở ra xem, khóe mắt anh đỏ hoe khi nhớ lại câu nói của Ân Ân khi kết thúc lễ hội trường

"Anh, chị, hôm nay Ân Ân rất vui, năm sau chúng ta lại cùng nhau tham gia lễ hội trường nha."

Đáng lẽ ra lúc ấy anh nên nói là

"Cho dù bao nhiêu năm nữa anh vẫn muốn cùng em thế này, chính vì có em anh thật sự rất vui vẻ, Ân Ân thật sự rất vui vẻ, cảm ơn em vì đã xuất hiện, cảm ơn em đã hy sinh nhiều như thế, cảm ơn em vì trở thành kỉ tích của anh và Ân Ân".

Tay anh nắm chặt chiếc hộp nhẩn nhưng cảm thấy như không có một chút sức lực nào cả, từ khóe mắt chất lỏng trong suốt tuôn ra từng giọt nhỏ xuống.

Anh tàn nhẫn anh xấu xa nhưng anh không muốn cô cố chấp nữa.

Tình yêu không phải chỉ cần cố gắng là sẽ có kết quả.

Tình yêu của anh và cô vốn dĩ không thể có kết quả.

Năm sau, không đợi được đến năm sau nữa rồi.

Cuộc đời con người dù làm gì cũng sẽ có hối tiếc, hối tiếc lớn nhất của anh là không biết trân trọng cô ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Nhã Đình thất thần nhìn anh, không biết anh vì cái gì mà khóc.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy anh khóc.

Trước đây chia tay cô anh cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Lẽ nào Phương Ly chỉ quen anh mấy tháng tình cảm lại có thể hơn hẳn hai năm kháng khí giữa cô và anh sao.

Không thể nào...

- Lâm Hạo anh...

- Thời gian tới cô cứ ở lại đây, lo chăm sóc tốt cho Ân Ân là được, chuyện của tôi cô không cần bận tâm đâu. - Nhà Đình chưa kịp mở miệng đã bị chen vào

- Thế thì tại sao anh lại gọi em về đây, nếu không phải vì yêu em tại sao anh lại làm vậy?

- Cô cứ vào như nhà này không có tôi cũng được.

- Phương Ly không nhận ra, mọi người không nhận ra, nhưng em... em biết những lời tối hôm qua anh nói với Phương Ly đều là giả, nếu không phải vì hết yêu em ấy thì vì lý do gì anh làm thế?

Anh lạnh lùng cắt ngang

- Người cô nợ là Ân Ân không phải tôi, sở dĩ cô ở đây, là để chăm sóc cho nó. Còn nữa đừng quên điều kiện của tôi.

Lâm Hạo nói rồi tiếp tục vào phòng đóng cửa lại, Nhà Đình đứng một chỗ chết lặng, sau đó lại nở nụ cười đầy cay đắng.

Điều kiện của anh

"Không được phép hỏi tôi bất kỳ câu hỏi nào."

.....

Lúc Phương Ly ra khỏi nhà đón taxi bầu trời u ám trông thật nặng nề, cứ như tâm trạng lúc này của cô vậy.

Vừa ngồi vào xe được vài phút, cô ngã đầu vào tấm kính, rồi nước mắt thì nhau rơi xuống.

Đột nhiên điện thoại rung lên trong túi cô lấy ra nghe. Là mẹ.

- Alo mẹ... - Phương Ly khó khăn biết nhường nào để khiến mình bình tĩnh lại nghe điện thoại.

- Phương Ly, nếu con đang định về quê thì đừng về nữa, mẹ đang ở...

- Sao ạ?

Cái gì thế này, sao mẹ lại ở đây? Không nghĩ nhiều cô liền nói bác tài rẽ hướng đi đến đó.

Dọc đường đi trời lại đổ mưa.

- -----Biệt thự Giang gia-----

Vừa đến nơi đã thấy Giang Tuấn đứng trước cổng chờ cô cùng hai chị nữa xách vali cho cô, cô rất muốn hỏi anh rốt cuộc là chuyện gì nhưng mưa to quá không thể nào nói được.

Chỉ là trong cơn mưa mờ mịt ấy, cô vẫn cảm nhận được một ánh mắt nhìn cô vẫn dịu dàng và ấm áp như vậy, còn cùng cô che chung một chiếc ô đi vào trong biệt thự.

Cả dọc đường Phương Ly luôn nghĩ, bản thân vì lý do gì mà không yêu anh?

Giang Tuấn nhìn thấy gương mặt lầm lém không biết là nước mắt hay nước mưa của cô mà không kim lòng được.

Từ giờ anh sẽ không để cho cô phải rơi nước mắt vì con người không xứng đáng nữa. Cô đã có anh rồi, cũng đã thoát khỏi ngôi nhà đó rồi. Anh sẽ mãi bước cạnh cô, che chở cho cô, và...cười cô về ngôi nhà này.

Cuối cùng ông trời cũng đứng về phía anh.

Vừa đến sảnh đã thấy mẹ đứng ở đó, Phương Ly không nghĩ nhiều mà chạy đến ôm chầm lấy bà.

- Con ngoan, con đến rồi sao?!
- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?
- Có việc này mẹ nên bàn trước với con mới phải.
- Việc gì ạ?
- Giang phu nhân, bạn của mẹ đã sắp xếp cho mẹ ở đây, con dọn đến đây ở cùng với mẹ nhé, chúng ta sẽ không về quê nữa!
- Mẹ nói sao cơ, con... cùng mẹ ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đời này không còn tư cách

- Giang phu nhân, bạn của mẹ đã sắp xếp cho mẹ ở đây, con dọn đến đây ở cùng với mẹ nhé, chúng ta sẽ không về quê nữa!
- Mẹ nói sao cơ, con... cùng mẹ ở đây?

Nguyên vọng của Phương Ly là được sống cùng với mẹ, nhưng khi vừa mới tỉnh lại bà nhất mực muốn ở lại dưới quê còn cô thì không thể bỏ học nên ở lại trên này.

Nào ngờ bây giờ lại có thể thực hiện được điều đó.

- Phương Ly, những chuyện buồn con đừng nghĩ nữa. Ngoan nào, có mẹ ở đây. - Bà Thư đưa tay vuốt mái tóc của cô, trong lòng đau đớn khôn nguôi
- Mẹ, có phải... mẹ biết chuyện rồi không?
- Lúc này... thiếu gia của con có gọi cho mẹ, nói là con đã rời khỏi đó... - Bà không nói ra về sau, nhưng ánh mắt thể hiện bà đã thấu hiểu rõ những chuyện xảy ra

Phương Ly đưa tay quệt mạnh nước mắt trên mặt, kiên cường nói

- Con có buồn chuyện gì đâu ạ. Từ bây giờ được sống với mẹ, con vui còn không hết nữa là...

Con bé ngốc này, sao có thể làm như không có gì được chứ?

Giang phu nhân từ nãy đến giờ vẫn ngồi sofa chứng kiến tất cả, khóe môi không tự chủ nhếch lên nụ cười hài lòng vì mọi thứ không nằm ngoài dự kiến.

- Phương Ly, con mau qua chào phu nhân đi. - Bà Thư nhắc nhở cô
- Phu nhân, con cảm ơn cô, thật lòng rất cảm ơn cô đã giúp cho con và mẹ.
- Ta và mẹ con xem nhau như chị em ruột, sau này hai mẹ con cứ ở lại, xem đây là nhà của mình, đừng ngại gì cả. Con chắc cũng mệt rồi, đi tắm rồi thay đồ đi. - Giang phu nhân điềm đạm nói, những lời dịu dàng ầm áp mà cả đời này Phương Ly cũng không nghĩ mình sẽ được nghe

Xong rồi bà quay sang nói với giúp việc đứng gần đó

- Linh, mau mang hành lý của Phương Ly lên căn phòng lúc nãy ta bảo dọn dẹp đi.
- Không cần đâu ạ, cháu có thể tự làm.
- Cháu đến đây làm khách không phải giúp việc, từ nay về sau có cần gì cứ sai bảo người ở đây. - Bà nhũn mày không hài lòng
- Chuyện... chuyện này...
- Phu nhân nói thế nào thì con nghe thế ấy đi, kéo cô ấy lại không vui. - Bà Thư nói khề vào tai cô nhắc nhở, ánh mắt thì len lén quan sát sắc mặt Giang phu nhân
- Vâng ạ. Vậy xin phép cô con đi.

Phuong Ly lên phòng rồi Giang Tuấn cũng rời khỏi. Đại sảnh nhanh chóng chỉ còn hai người

- Cô nên nhớ, trước mặt Giang Tuấn con trai tôi phải cư xử như bình thường, tuyệt đối không được để lộ ra bất kì sơ hở nào, thằng bé rất rất nhạy bén.
- Giang Phu nhân trầm trầm nói

- Cái này mình biết rồi, mình sẽ hoàn toàn làm theo những gì cậu nói, cậu yên tâm - Bà Thư khẽ gật đầu, dù lòng tâm dần vật vô cùng - Còn chuyện cậu hứa với mình...

Giang phu nhân dừng dừng

- Phải xem thời gian tới biểu hiện của cô như thế nào đã. Bây giờ người Phuong Ly yêu thương nhất là cô, hãy làm mọi cách để nó quên đi tất cả những chuyện xảy ra, rồi sau đó, dùng hết sức thuyết phục nó "chuyện đó". Nếu không thì đừng trách tôi nói lời không giữ lời.

Bà Thư hướng mắt lên lầu, tâm can đau đớn cùng cực.

Phuong Ly, mẹ xin lỗi...

Xin hãy tha thứ cho người mẹ chẳng ra gì này...

Chị Linh giúp việc đem hết đồ đạc lên phòng Phuong Ly rồi ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, Phuong Ly lập tức lao nhanh vào nhà vệ sinh, ngồi trong bồn tắm rồi cứ thế xả nước, dưới vòi sen khóc một mình, để tiếng nước chảy che lấp đi tiếng khóc thương của cô.

Đau đớn cùng cực mà khóc, sợ hãi trước sự thay đổi của con người đó mà khóc, niềm tin bị hủy hoại mà khóc.

Phuong Ly bây giờ chỉ muốn khóc một trận thỏa thích rồi ngày mai sẽ buông tay tất cả để làm lại từ đầu, kiên cường để chăm sóc tốt cho mẹ, Bắt đầu một cuộc sống mới

Chẳng biết cô đã khóc bao lâu, cả người tê dại không còn sức lực, mơ hồ mà thiếp đi. Trong giấc mơ đó, những kí ức đẹp để lại hiện về, sau đó mọi thứ lại dần biến thành cơn ác mộng.

Bà Thư sau khi nói chuyện với Giang phu nhân xong liền bước lên lầu.

Cửa phòng bật mở, không thấy con gái mình đâu, lại nghe tiếng nước chảy rất to, bà hốt hoảng chạy ngay vào nhà vệ sinh vì sợ cô xảy ra chuyện.

Phuong Ly lúc này đang ngồi gập người co ro trong bồn nước lạnh lẽo, hai mắt nhắm nghiền cả người run rẩy.

Bà run rẩy không kém gì cô, cái gì cũng không nghĩ được, hoảng loạn la to để có người đến.

Dĩ nhiên người đầu tiên chạy qua là Giang Tuấn vì phòng anh chỉ cách phòng cô mấy bước chân. Sau đó mẹ anh - Giang phu nhân cũng chạy đến.

Anh không nghĩ ngợi tiến đến bế xốc cô đặt lên giường quần chăn lại rồi ra ngoài gọi ngay cho bác sĩ.

Bà Thư đưa tay sờ trán thì phát hiện Phuong Ly đang sốt rất cao, sau đó thay cho cô bộ quần áo khô ráo.

Nhìn cô nằm mê man trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nhọc, nước mắt đầm đìa, run rẩy giãy giụa mà không ai giúp được, hình như cũng chẳng còn tí sức lực nào nữa, cả hai người phụ nữ đều không khỏi đau xót.

Nhưng một người là thật sự đang hối hận.

Còn người kia, trái tim dường như là sắt đá.

Cho dù chứng kiến cô đau đớn hơn nữa, đau đến tận tâm can, đau đến gục ngã không gượng dậy nổi thì bà cũng không bao giờ từ bỏ những việc bà đã, đang và sẽ tiếp tục làm.

Bà chẳng làm gì sai cả, nếu có trách thì hãy trách số phận, trách ông trời và...trách người phụ nữ đang ngồi bên cạnh bà.

*****

Sau cơn mưa bầu trời xanh trong phảng phất chút lạnh lẽo. Trên chiếc giường lớn một cô gái đang yên ả chìm trong giấc ngủ. Cô ngủ đẹp và bình yên đến nỗi không ai nỡ đánh thức.

Một ngày một đêm rồi, cơn sốt cũng qua đi nhưng dường như cô vẫn chưa muốn tỉnh lại.

Chàng trai ngồi cạnh bên giường, đưa tay chạm nhẹ vào đôi gò má cô

"Hi vọng sau khi tỉnh lại em sẽ sớm nghĩ thông suốt, tên đó không xứng đáng để có được tình yêu của em"

"Trái tim em của em đi lạc rồi, để anh tìm lại nó giúp em."

"Ngày hôm đó trời mưa rất to, nhưng hôm nay nắng đã lên rồi, rất đẹp, cuộc sống của em vẫn có thể đẹp đẽ như ánh nắng đó mà."

Rồi anh đưa tay nắm chặt lấy bàn tay cô, lồng ngực đau quặn thắt

"Anh hứa với em..."

"Chỉ cần em khỏe lại... muốn anh làm gì cũng được..."

"Thậm chí giết chết kẻ đã biến em thành bộ dạng thế này."

Mi mắt khẽ động đậy, con ngươi xinh đẹp mở ra nhưng gương mặt vẫn vô hồn như thế.

Phuong Ly thức dậy, hồi lâu mới định thần được, đưa tay dụi dụi đôi mắt, nó thật rất, thật đau.

- Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, có còn thấy khó chịu ở đâu không? Có đói không? - Giang Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt tràn ngập cung chiều, yêu thương, giọng nói thật phần ấm áp

- Em không sao, mẹ của em đâu? - Cô cố gắng nở nụ cười yếu ớt.

- Bác gái sáng sớm đã ra ngoài bảo là có chút chuyện, chắc sẽ sắp về rồi.

- Em... đói lắm... muốn ăn một chút gì đó.

- Được, thế anh bảo người làm mang com lên đây. - Anh mừng rỡ, không nghĩ rằng sẽ nghe được những lời này

- Không cần, em có thể tự đi được, em khỏe rồi anh đừng lo.

- Cũng được, nhưng em phải nghỉ ngơi thêm ngày rồi hẳn đi học lại. Anh đã gọi điện xin phép giúp em rồi.

- Ừ. - Anh đã làm vậy thì cô chỉ đành nghe theo

Phuong Ly nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân xuống nhà cùng Giang Tuấn thì đã thấy Giang phu nhân ngồi trên bàn ăn thịnh soạn, còn mời cô cùng ngồi xuống.

Bị thúc giục mãi cô không tiện từ chối.

Từ cái hôm Phuong Ly ngất đi, mỗi bữa Giang phu nhân đều đích thân xuống bếp chuẩn bị com canh chỉ đợi mỗi việc cô tỉnh dậy mà dùng.

Nhưng việc này cô lại không hề hay biết.

Cả buổi bà liên tục gấp thức ăn và hỏi chuyện cô, so với trước đây thì giống như một người hoàn toàn khác

- Phuong Ly, chuyện trước kia cô vẫn là phải với con một tiếng xin lỗi.

- Sao ạ? - Cô bản thân vẫn chưa chấp nhận được

- Là cô không tốt, đã trách lầm con hết việc này đến việc khác, còn cả hành động đó.

Nói đến đây, bàn tay mà bà từng dùng để tát cô chợt run run

- Một đứa con gái tốt như con cô lại không biết trân trọng. Con... tha lỗi cho cô có được không?

- Xin cô đừng nói vậy, trong cuộc sống này, việc nhìn nhầm người xấu thành người tốt và ngược lại cũng không hiếm ạ. Nếu như chỉ là hiểu lầm...

Đang nói đến đó bàn tay cầm đũa của cô liền khựng lại, run rẩy từng hồi.

Nếu như người đó, nếu như tất cả cũng chỉ là hiểu lầm thì tốt quá.

- Em ăn thêm một miếng đi. - Giang Tuấn nhận ra liền gấp thêm một ít thức ăn cho cô

- Em biết rồi, đồ ăn rất ngon, anh và cô cũng ăn đi.

- Trong bếp vẫn còn một ít canh, cô lấy cho cháu nhé!

Giang phu nhân toan định chạy đi thì bị cô cản lại

- Dạ thôi ạ, cháu cũng sắp no rồi.

Phương Ly cảm thấy bà quan tâm cô cứ như con ruột của mình vậy có chút không quen nhưng đồng thời cô cũng rất vui.

Ở bà có một thứ gì đó không lý giải được khiến cô thấy rất gần gũi, bản thân cũng tự nhiên quý mến bà, tất nhiên bỏ qua tất cả mọi chuyện trong quá khứ.

Dù sao những ngày tháng tiếp theo đây vẫn phải nhờ bà chiều cố mẹ con cô.

- -----Trung học An Hoa-----

Giờ họp hội học sinh hôm nay Lâm Hạo ngồi yên cứ như một pho tượng, không nói gì cũng chẳng hề nhúc nhích, mặc cho mọi người liên tục phát biểu.

Trong đầu anh lúc này chứa đầy hình ảnh của một người con gái.

Mấy hôm nay rời khỏi Lâm gia cô sống có tốt không, ăn được không, ngủ được không, có còn khóc nữa không?

Anh ước gì bây giờ có thể chạy ngay đến bên cạnh ôm chặt lấy cô, che chở cho cô, lau nước mắt cho cô. Chỉ tiếc rằng anh không thể.

Đời này anh không còn tư cách đó nữa rồi...

Giang Tuấn ngồi khoanh tay một chỗ, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, lâu lâu đập bàn làm mọi người giật bắn mình.

- Sau này việc hội học sinh giao lại cho mọi người, thời gian tới tôi sẽ vắng mặt cả trong hội lẫn ở lớp. - Cuối buổi họp Lâm Hạo lạnh lẽo tuyên bố

- Hội trưởng lẽ nào anh vắng để chuẩn bị cưới. - Nữ sinh 1 trêu chọc

- Anh chị mới hẹn hò mà đã tính chuyện cưới rồi à. - Nữ sinh 2 nhìn Nhã Đình cười

- Cưới có mời tụi em không?- Nam sinh 3

_RẦM...

Giang Tuấn lại đập bàn một lần nữa sắc mặt mọi người tái mét, tay chân run rẩy, cả phòng họp im phăng phắc chỉ còn lại tiếng máy lạnh thổi vù vù.

- Các người ra ngoài đóng chặt cửa lại, tôi có chuyện "bàn bạc" với hội trưởng.

Ai nấy đều sợ hãi lập tức làm theo lời anh, không dám chần chừ thêm một phút giây, kể cả Nhã Đình, dù cô linh tính có chuyện không hay.

Giang Tuấn nhào đến nắm chặt lấy cổ áo Lâm Hạo, bất luận là Giang Tuấn hung hăng gào lên những gì Lâm Hạo vẫn không đáp trả

- Cách đây một tháng mày đã nói gì, đem lại cho Phương Ly hạnh phúc là thế này đây sao?

- Tại sao lúc trước nhất quyết giành cô ấy từ tao...nói đi tại sao hả?

- Mày có biết cô ấy bây giờ đang ở nhà tao nhưng chẳng ăn uống được gì cả, không muốn mọi người lo lắng nên cô cho vào bụng, về đến phòng liền nôn ra hết, mặt mày xanh ngắt, ban đêm lại trùm kín chăn mà khóc nức nở, lúc ngủ liên tục bị mê sảng.

- Mày coi Phương Ly là gì hả, đồ chơi hay con cún, chơi chán rồi vứt bỏ.

- Nếu muốn trả thù thì cứ nhắm vào tao, Phương Ly từ nhỏ đến lớn đã phải chịu biết bao nhiêu khổ sở rồi mày biết không?

BỐP - Giang Tuấn thẳng tay vung một cú đấm rất mạnh làm Lâm Hạo té xuống sàn. Anh đưa tay lên quẹt máu ở khóe miệng nhưng lại không nói gì.

Anh có thể nói gì đây, từng câu từng chữ của người trước mặt có gì sai đâu.

Nếu biết trước có ngày hôm nay, phải chi ngày hôm ấy trong bệnh viện anh đừng tiến thêm một bước, chính một bước đó đã khiến cô chịu dày vò đau khổ.

- Sau này, hãy ở bên cạnh Phương Ly, chăm sóc cô ấy, yêu thương cô ấy.

Lời nói Lâm Hạo thốt ra cũng như ngàn nhát dao đâm vào tim anh.

Vẫn còn một vế anh không nói

"Luôn phần của tôi."

Giang Tuấn ánh mắt đỏ rực như muốn giết người túm lấy cổ áo Lâm Hạo xóc dậy một lần nữa

- Mày có Lưu Nhã Đình rồi quay sang không cần Phương Ly nữa, vậy hãy trả lại Phương Ly trước đây, trước khi cô ấy quen mày ấy, nhìn thử xem cô ấy bây giờ có khác người sắp chết không?

BỐP - Giang Tuấn tại tiếp tục tung cú đấm vào gương mặt hoàn mỹ của người đối diện

- Ngoại trừ khiến Phương Ly phải khóc mày đã làm được gì, ít nhất tao không giống như mày, mẹ tao đã chấp nhận cô ấy rồi, từ giờ về sau bên cạnh tao cô ấy sẽ không lý do gì để khóc nữa.

- Cậu nói được thì nhớ làm được đấy, đừng chỉ nói.

Câu nói của Lâm Hạo mang tính đe dọa, nực cười là bây giờ anh biết mình chẳng có tư cách làm vậy.

- Tao hỏi mày, mày xin nghỉ làm gì, kết hôn cùng Lưu Nhã Đình thật sao?

- Không liên quan đến cậu.

Giang Tuấn chỉ tay thẳng vào mặt Lâm Hạo

- Mày hãy nhớ lấy, có một ngày tao nhất định sẽ trả lại cho mày những đau khổ hôm nay Phương Ly phải chịu, sẽ khiến mày sống trong day dứt hối hận suốt cả cuộc đời vì đã bỏ lỡ người con gái tốt nhất trên thế gian này.

Mày và Lưu Nhã Đình đó cưới nhau cũng được, cùng nhau nắm tay đi xuống địa ngục cũng được. Tao mặc kệ, tao sẽ đưa Phương Ly đi, cùng bắt đầu lại từ đầu.

Giang Tuấn nói rồi bỏ ra ngoài thật nhanh, phía sau cánh cửa đó là một người tâm khảm bị đau đớn dằn vặt, liên tục đấm mạnh tay xuống nền gạch đến khi chảy máu cánh tay tê dại vẫn không dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Em sẽ gả cho anh chứ?

Canteen Trung Học An Hoa

Mọi người nhìn chăm vào Phương Ly rồi thì thầm với nhau, một số thì cố tình nói to cho cô nghe thấy.

- Nghe tin gì chưa, hội trưởng bảo từ tháng sau sẽ xin nghỉ học thường xuyên đó! - Nữ sinh 1

- Nghe đâu là để chuẩn bị cưới chị Nhã Đình. - Nữ sinh 2 cố ý nói lớn

- Trời, đẹp đôi quá còn gì, không biết có mời chúng ta không? - Nữ sinh 3

- Hoàng tử thì chỉ xứng với công chúa, còn ai đó trào cao có té chết cũng là đáng. - Nữ sinh 4 cất giọng khinh miệt

- Phương Ly...cậu đừng nghe, đừng nghe gì hết.

Hiếu An la lên, Ngọc Mai thì ra sức bịt tai cô lại, nhưng trước đó cô đã nghe hết rồi.

Nước mắt cứ chảy dài trên gương mặt không ánh lên chút sức sống nào, vô hồn, tái nhợt đến hai cô bạn cũng khiếp sợ.

Còn tim cô...gần như đã vỡ vụn.

Cả hai thực không hiểu, hà cớ gì ông trời lại bắt một người tốt như Phương Ly chịu đựng nhiều như thế?

Phương Ly trước kia lúc nào cũng hoạt bát vui vẻ, cho dù bị bọn họ bắt nạt, thậm chí là đánh đập đến thế nào ngày hôm sau vẫn có thể mỉm cười nói không sao.

Vậy mà bây giờ...

- Nếu như mình rời khỏi đây...hai cậu sẽ buồn lắm đúng không? - Phương Ly yếu ớt hỏi

- Hở? Cậu định đi đâu hả? - Hiểu An tròn xoe mắt

- Minh... chỉ hỏi vậy thôi.

- Tất nhiên là mình buồn, nhưng nếu cậu đi du học hay tương tự thì mình ủng hộ cậu. - Hiểu An gật đầu chắc chắn

- Thật không? - Phương Ly hơi ngẩng mặt lên

- Mình cũng thế, con trai trên thế giới này nhiều lắm, quên cái thằng sở khanh chỉ cần gái đẹp ấy đi, tìm một người đẹp trai hơn hẳn gấp vạn lần luôn.

Ngọc Mai và Hiểu An siết chặt tay cô, lời lẽ chân thành khỏa mặt cũng chực trào những giọt lệ trong suốt.

- Phương Ly đến anh cũng không biết Lâm Hạo sao lại vậy nữa, anh xin lỗi em, xin lỗi em, thật sự rất xin lỗi em. - Thiếu Dương từ đâu chạy đến bối rối nhìn cô

Anh Thiếu Dương thật ngốc, anh có làm gì đâu mà xin lỗi cô chứ, người nên xin lỗi là cô, xin lỗi vì đã khiến mọi người lúc nào cũng lo lắng cho mình.

Thiếu Dương gấp gáp nói tiếp, chỉ mún xoa dịu nỗi đau của cô

- Đạo này mấy tiết học trong lớp đều không thấy, anh điện thoại cậu ta không nghe, đến nhà cậu ta không chịu gặp, trùng tà, nhất định là trùng tà rồi!

- Em không sao mà, nếu thế thì anh đừng phí công nữa, hãy dành thời gian đó cho Ngọc Mai nhé! - Phương Ly vẫn ráng gượng cười

Ngọc Mai uất ức đập mạnh bàn một cái

- Gì mà không sao, cậu bị đá không nói, nhưng cậu đã làm gì sai mà bị người khác đay điếng chửi rủa, trong khi cái đôi cầu nam nữ ấy được tung hô trọng vọng.

- Ngọc Mai đủ rồi!

Minh Khai đột nhiên xuất hiện nắm tay cô kéo đi trước ánh mắt ngỡ ngàng cũng như bàn tán xôn xao của mọi người.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Tôi nơi em sẽ biết.

Cả hai cùng nhau lên sân thượng, hôm nay gió rất to, thổi tóc cô tung bay cũng như làm khô những giọt nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt.

Minh Khai gạt mình khi thấy cô bé đứng trước mặt anh lúc này mong manh như cánh hoa bồ công anh vậy, đến nỗi dường như cơn gió mạnh một chút cũng có thể thổi bay cô.

- Phương Ly, nói anh biết rốt cuộc giữa hai người đã có chuyện gì xảy ra?

Phương Ly không trả lời, hay nói cách khác là không muốn nhớ lại cơn ác mộng đó nữa.

Cô cứ thế nhắm mắt lại thật mạnh, hai dòng lệ chảy dài.

- Anh không quan tâm đến lời đồn của người khác, anh chỉ tin vào đôi mắt của chính mình, Lâm Hạo tuyệt đối không phải người như vậy, có phải em đã hiểu lầm gì cậu ấy không?

"Hiểu lầm."

Khóe miệng cô nở nụ cười thê lương kèm tiếng nấc nghẹn ngào, cõi lòng tan nát

- Em cũng ước gì chỉ là hiểu lầm, em nguyện đánh đổi tất cả. Đáng tiếc, anh Minh Khai, em yêu sai người mất rồi!

- Không đúng, Lâm Hạo rất yêu em, ngày đó nếu như không phải là cậu ấy thì anh tuyệt đối sẽ không buông tay tình yêu anh cho em.

- Anh... nói gì? - Phương Ly hốt hoảng ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên nhìn anh

- Em còn nhớ anh từng kể em nghe chuyện về người con gái mà anh thầm thương không? Cô ấy chẳng đâu xa lạ mà chính là em. - Trầm lắng một lúc Minh Khai mới cất tiếng

- Sao cơ... em...

Cả người cô cứng đờ. Câu chuyện của anh, người con gái xinh đẹp hoàn mỹ đó làm sao có thể là cô được?

Minh Khai tự cười chính bản thân mình, nếu như ngày đó anh có dũng khí như bây giờ, không phải là một cậu ấm nhút nhát sợ hãi thì có lẽ người bên

cạnh cô, yêu thương cô chính là anh.

Nhưng mà cuộc đời không có nếu như.

Tất cả đều là sự sắp đặt của ông trời.

Hoặc giả có thể nói, anh và cô là có duyên không phận.

Minh Khải khẽ xoa đầu trấn an cô

- Em đừng nghĩ ngợi nữa, chuyện đã qua lâu rồi, với lại anh rút cuộc cũng đã thông suốt, chúng ta mãi không thể bởi vì tình cảm mà em dành cho anh vĩnh viễn cũng giống là đối với một người anh trai, đúng không?

- Em...em...- Cô cúi mặt không dám nhìn anh

Anh đưa hai tay vịn bờ vai gầy đang run rẩy của cô

- Em không yêu anh cũng không sao, chỉ cần em tìm được người mà em yêu và người đó có thể mang đến niềm vui hạnh phúc cho em là đủ.

Nghe đến đó, một dòng nước mắt chan chất xuất hiện nơi khóe mắt cô chảy dài trên má, sau đó là tiếng nức nở thấu tim gan

- Em tìm được rồi, em tìm được người mà em yêu rồi, nhưng...em chưa từng nghĩ yêu một người lại đau khổ đến vậy...

Minh Khải lập tức tiến lên sau đó vươn tay ra ôm trọn cô vào lòng, cố gắng dùng cơ thể ấm áp của mình để xua đi cái lạnh buốt trên người cô.

- Anh xin lỗi...

Cô càng vùi đầu vào lòng ngực của anh, nước mắt càng không kìm chế được tiếp tục chảy như suối.

- Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, em là người con gái xứng đáng có được hạnh phúc hơn bất kì ai.

- Hôm nay thôi, sau hôm nay, em sẽ không vì người đó mà khóc nữa...

.....

Buổi tối Giang Tuấn trở về nhà. Hôm nay anh có tiết học buổi chiều, lúc về có ghé qua siêu thị để mua ít đồ cho Phương Ly. Chủ yếu là sữa và đồ ăn nhẹ vì gần đây cô chẳng ăn uống được bao nhiêu, người gầy đến mức ai nhìn vào cũng xót thương.

Cầm túi đồ trên tay, anh gõ cửa phòng cô.

Mãi mà không có âm thanh đáp lại, anh vận nắm cửa bước vào.

Trong phòng không có bất kì ai, không có bất kì động tĩnh gì, ngoại trừ tấm rèm cửa bay phất phơ trong cơn gió về đêm.

- Phương Ly!

Anh gọi to tên cô nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Vội vã vào phòng vệ sinh, rồi chạy ra ban công, sau đó là những góc ngách khác trong nhà.

Chỗ nào cũng tìm nhưng rồi chỗ nào cũng trống không, không thấy bóng dáng Phương Ly đâu cả!

Giang Tuấn sợ hãi lo lắng đến hoảng loạn, toàn thân anh lạnh toát, không lẽ cô nghĩ quẩn như mấy hôm trước, hoặc điên rồ nhất chính là...dù kẻ có gây cho cô đau khổ đến chết đi sống lại thế nào cô cũng sẽ quay về bên hân ta.

Không thể nào, cả hai việc này đều không thể xảy ra được.

Cô nhất định phải mạnh khỏe và nhất định phải sống bên cạnh anh.

Anh không cho phép, cô tuyệt đối không được rời xa anh!

- Thiếu gia, cậu về rồi à? - Chị Linh giúp việc từ phía sau tiến đến hỏi anh

- Cô đi đâu từ nãy đến giờ hả? Không phải bảo cô trông chừng Phương Ly rồi sao? Tại sao lại để cô ấy đi mất? Bây giờ cô ấy ở đâu?

Cơn hoảng loạn khiến anh trông đáng sợ như ác quỷ, hét to làm chị Linh sợ đến suýt bật khóc

- Em...em đi ra ngoài mua bia cho cô Phương, em...vừa mới đưa cho cô ấy ở ngoài vườn đây mà.

Ngoài vườn.

Chỉ cần nghe đến hai từ đó, trái tim Giang Tuấn lập tức được trấn an, anh lao thẳng ra ngoài.

Trên chiếc ghế đá cạnh hàng cây sau vườn, ánh đèn điện lập lòe kết hợp với ánh trăng chiếu lên thân thể của cô tựa như mờ như ảo.

Phía dưới chân có đến hai lon rỗng, vậy mà chiếc túi cô ôm vào người đến gấp ba số ấy.

Nhớ rồi, trong tủ lạnh lúc sáng cũng chỉ còn hai lon, có lẽ cô uống không đủ nên mới nhờ chị Linh mua thêm.

- Giang Tuấn, anh... về rồi à?

- Ừ.

- Anh uống không...? Uống với em...

- Được.

Nhìn bộ dạng này, có lẽ đây là lần đầu tiên cô uống bia. Anh cũng chẳng ngăn cản cô, say cũng tốt, chỉ cần cô không nghĩ quẩn, chỉ cần cô vẫn còn ở đây, ở bên anh là được.

- Chuyện đó, mẹ em đã bàn bạc với em rồi có đúng không? - Anh trầm giọng hỏi cô

Phuong Ly ngửa đầu, cho một hộp bia vào cổ họng rồi mới trả lời

- Phải.

- Vậy em quyết định thế nào?

- Quyết định?! - Phuong Ly khẽ cười chua xót - Còn có thể thế nào? Từ trước đến nay quyết định của em đều là sai cả.

- Vậy để anh quyết định thay em. Hãy rời khỏi nơi này, rời khỏi những kí ức đau khổ này.

Ánh mắt anh tha thiết nhìn cô rồi lại nhấn mạnh ba chữ

- Cùng với anh.

Giang Tuấn trong lòng biết rõ, Phuong Ly mà ở lại chứng kiến hai người kia hạnh phúc, trong lòng sẽ không bao giờ có thể từ bỏ. Nếu tháng sau họ thật sự cưới nhau Phuong Ly sẽ thế nào, anh thực không dám nghĩ.

Dù giá nào, anh cũng phải mang cô quay về một Phuong Ly trước đây.

- Vậy còn mẹ em, em đi rồi... mẹ em... Khó khăn lắm hai mẹ con mới được trùng phùng.

- Mẹ em ở nhà anh, mẹ anh và người trong nhà nhất định sẽ đối đãi với cô ấy thật tốt. Đến mẹ em cũng mong em đi, cũng mong em có một tương lai sáng lạn, vậy thì em còn đắn đo gì nữa?

- Cho em suy nghĩ đi, em sẽ trả lời anh.

- Được, thế anh chờ em.

Chỉ một lúc sau, cô đã say thực sự.

Gắng hết sức để bật nắp lon bia tiếp theo, nhưng chỉ có thể nâng trong tay, đôi mắt cô lơ đãng, người hơi nghiêng ngả

- Em... luôn muốn nói xin lỗi anh...

- Sao? - Giọng nói cô lúc này khiến anh rất khó nghe ra

- Xin lỗi... vì trước đây... đã dùng những lời lẽ tàn nhẫn... để mà tổn thương anh. Xin lỗi... vì đã phụ lại... tấm chân tình của anh...

- Không phải anh đã nói rồi sao, em không cần xin lỗi, tất cả đều là anh tự nguyện.

- "... - Cô không đáp lại, cả người tiếp tục lắc lư nghiêng ngả

- Qua bên đó chúng ta cùng nhau làm lại từ đầu được không? Em sẽ gả cho anh chứ? - Ánh mắt anh thâm tình, dịu dàng như nước, chất chứa bao hy vọng nhìn cô

- Ừm - Cô lúc này say đến không còn nhận thức được gì nữa, chỉ gãi gãi cổ mấy cái rồi ừm rất lớn tiếng

Anh biết, anh rõ ràng biết điều đó, dù là thế câu trả lời vẫn làm tim anh rạo rức, cảm giác vui sướng lan tỏa khắp người.

Anh cúi đầu xuống, muốn hôn lên môi cô, muốn chiếm lấy tất cả hương vị ngọt ngào bản thân ngày đêm muốn có. Càng lúc càng gần, dường như chỉ còn cách nhau một chiếc lá mỏng manh thì tiếng cô lại đột ngột vang lên

- Lâm Hạo, nếu như...hôm đó...anh ở trước mọi người...mà cầu hôn...em...nhất định...sẽ đồng ý...

Vừa nói xong, cô liền đổ gục xuống ngủ thiếp đi.

Ngực anh đau đớn từng cơn như bị xé nát!

Hóa ra người cô muốn gả là hắn, từ đầu đến cuối đều là hắn...

Giang Tuấn bế cô vào nhà, chị Linh thấy cô đã say đến không biết gì liền vội vã chạy đến nói

- Thiếu gia, phu nhân vừa gọi điện nói tối nay phu nhân bận quay phim không về được, bảo tôi thức cả đêm canh chừng cô Phương

- Vậy còn bác gái đâu?

- Di của cô Phương dưới quê đột nhiên bị bệnh nên mẹ cô ấy về quê một chuyến rồi, chắc ngày mốt sẽ lên.

- Được rồi, cô đi ngủ đi!

- Sao được ạ, thiếu gia mới phải ngủ đi, cậu cũng hơi say rồi, để tôi dìu cô Phương lên lầu rồi chăm sóc cô ấy cho.

- Lời tôi nói cô cũng không nghe đúng không, cứ để tôi là được, không còn việc của cô nữa. - Giang Tuấn kiên quyết, tiếp tục bế cô lên cầu thang, nhưng đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại

- Chuyện này tuyệt đối không được để cho mẹ tôi biết!

- Vâng, thưa thiếu gia!

Chị Linh nhìn bóng dáng hai người khuất sau cầu thang, khẽ thở dài

- Không ngờ thiếu gia lại si tình đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đau đớn đến tận cùng

Trong khoảng thời gian một tháng kể từ khi chuyện đó xảy ra Phương Ly luôn cố gắng biến cuộc sống của mình như trước đây, trước khi quen con người đó.

Giang phu nhân không muốn Phương Ly cứ nhốt mình trong nhà nên thường xuyên bảo Giang Tuấn đưa cô đi dạo đây đó. Anh còn nhắn Ngọc Mai, Hiểu An, anh Thiệu Dương, anh Minh Khải cùng đi.

Những lời ở trường nghe riết thành quen, cô cũng không còn chú ý nhiều như trước nữa.

Mẹ luôn khuyến khích thậm chí là hối thúc việc cô đi du học, còn nói là đừng phụ tấm lòng Giang phu nhân dành cho cô. Chỉ là...sao cô luôn cảm thấy mẹ có gì đó rất kì lạ nhưng không cách nào giải thích được.

Quyết định có lẽ sẽ không được đưa ra nếu không có ngày mưa hôm đó.

Hôm ấy cô sang nhà Ngọc Mai chơi, nhắn với mẹ là sẽ về khoảng 8 giờ tối, nào ngờ nhà Ngọc Mai có khách nên buộc phải về sớm. Khi về gần đến cửa nhà lại thấy mẹ hốt hải đi taxi ra ngoài. Giờ này tối trời lại sắp mưa thế này mẹ đi đâu được chứ?

Phương Ly theo chân mẹ đến một quán ăn có những gian phòng riêng. Đứng ngoài cánh cửa khép kín, cô như chết lặng khi nghe cuộc hội thoại của hai con người bên trong.

- Trời có vẻ sắp mưa, khi nãy con gọi điện định nói mẹ dời lại ngày mai chúng ta cùng nhau dùng cơm, nhưng con gọi không được.

Phuong Ly bỗng nhiên run cầm cập, tim đập mạnh muốn vỡ ra, sao Lâm Hạo lại gọi mẹ cô là...

- À, khi nãy mẹ sạc điện thoại, cho nên không để ý. - Bà Thư nói

- Mẹ... Phuong Ly... thế nào rồi? - Lâm Hạo thấp giọng hỏi, ánh mắt ánh lên tia buồn đau không ngớt

- Vẫn như vậy, trước mặt mẹ thì vờ vui vẻ, vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng có lúc nửa đêm nó trốn vào nhà vệ sinh ngồi khóc trong đó... - Bà Thư nói, khóc mắt cay cay, viền mắt đỏ ửng

- Dù sao chuyện này cũng sắp kết thúc rồi.

- Con trai, con bé rất nhớ con, mỗi tối nó hay cùng mẹ hồi tưởng lại chuyện lúc nhỏ, nếu như nó biết con là anh hai của nó, nó nhất định sẽ không chịu nổi đâu. - Nói đến đây nước mắt bà Thư tuôn lũ chã

- Mẹ nhất định phải giúp con giữ kín chuyện này, khuyên em ấy sang nước ngoài đi. - Lâm Hạo nắm chặt tay mẹ mình, mong bà hãy kiên định hơn

- Thì mẹ luôn làm như vậy, nhưng con bé vẫn chưa chịu đồng ý. Con cũng biết lý do là gì mà?

- Là gì cũng không còn quan trọng nữa, em ấy nhất định phải đi.

Phuong Ly hô hấp khó khăn, lồng ngực như muốn vỡ toang ra, không chần chừ thêm giây nào nữa mà mở cửa xông vào, tay siết chặt lại.

Đôi mắt tròn xoe ngăn nước của cô đối diện với hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Cả hai vừa nhìn thấy cô đã giật mình kinh hãi

- Phuong Ly con... con... làm gì ở đây vậy?

- Lâm Hạo anh là anh hai của tôi đúng không? Hãy nói không phải đi, NÓI ĐI

Lâm Hạo sững sờ nhất thời không nói được gì, chỉ cần một chút thời gian nữa thôi là mọi chuyện sẽ đầu vào đấy, nào ngờ bí mật này lại bị cô phát hiện.

Là ý trời

Con người... làm cách nào cũng không thắng nổi ông trời

- Em... đã nghe hết rồi à. - Lâm Hạo cố dùng vẻ cứng rắn nhất để đối diện với cô

- Là thật... là thật... - Phuong Ly giật lùi lại, nước mắt trượt dài - Tại sao mẹ không nói cho con biết, tại sao đến mẹ cũng giúp anh ấy dấu diếm sự thật này, mẹ biết con nằm mơ cũng muốn gặp lại anh hai đến chừng nào mà. Tại sao hai người còn bàn bạc nhau đồng loạt đẩy con sang nước ngoài. Hay là... con hiểu rồi... là anh ta sợ con sẽ phanh phui chuyện này đúng không?

Bà Thư bản loạn, nước mắt chảy dài

- Không phải vậy đâu, anh hai của con không phải như vậy, nó có nỗi khổ... nó...

- Mẹ!

Lâm Hạo hét to một tiếng ngăn cản bà nói ra sự thật. Tất cả như bát nước đã đổ đi không thể hốt lại được, đến nước này thì chỉ còn cách làm cô triệt để buông bỏ.

- Cho dù là thế thì sao? Ai dạy em cư xử như vậy, không được phép la lớn trước mặt mẹ!

Cô bật cười, nụ cười chua xót và trào phúng

- Anh có nỗi khổ sao? Chứ không phải bây giờ anh là người thừa kế của Lâm thị, là vương tử cao cao tại thượng, không phải là người anh năm xưa cùng tôi đến trường, cùng tôi về nhà, mỗi ngày ba bữa đạm bạc, cùng nằm trên một chiếc giường nhỏ, đắp chung một chiếc chăn, trời lạnh cũng như trời nóng...

Cho nên tôi không xứng đứng cạnh anh, cho dù là người yêu hay em gái thì đều không xứng, ngay cả mẹ anh cũng không dám nhận vì sợ người đời sẽ cười nhạo anh có một người mẹ nghèo khổ đúng không?

- Em muốn nghĩ thế nào cũng được. - Lâm Hạo cúi lòng tê tái vô cùng

- Anh có biết, 8 năm qua không có ngày nào tôi không mong gặp lại anh hai của mình, tại sao lại là anh, thế có khác nào anh vứt bỏ tôi hai lần. Tôi không cần một Lâm Hạo của bây giờ, tôi chỉ cần anh trả lại người anh ngày xưa cho tôi thôi.

Phuong Ly la to rồi chạy ra khỏi chỗ đó, cô cứ điên cuồng chạy chẳng biết bản thân mình muốn đi đâu, cũng không biết mình đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Cô cứ chạy cứ chạy đến khi vấp ngã rơi cả giày tay chân trầy xước chảy máu cô cũng đứng dậy chạy tiếp. Chạy đến khi đôi chân sưng tấy ửng đỏ vẫn không dừng lại.

Mẹ và anh, hai người cô yêu thương nhất cõi đời này đã lừa dối cô, hợp sức đẩy cô đi xa, khó khăn lắm mới gặp lại vậy mà họ không muốn ở cạnh cô. Uống cho tám năm qua cô luôn trông đợi ngày đoàn tụ với họ.

Ông trời trên cao kia đang nhìn cô chẳng. Một tiếng sấm thật lớn vang lên, bầu trời như bị xé toạc ra, mây đen vần vũ kéo tới che kín cả khoảng không, cũng giống như trái tim cô tăm tối và bị xé ra từng mảnh vỡ.

Đau... đau quá, trước kia bị đánh đập, bị hành hạ cũng không đau thế này.

Người qua đường ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, nghĩ rằng cô có bệnh hoặc là bị điên.

Đúng, cô điên rồi, cô có bệnh rồi nên mới trao tình cảm cho con người như thế, chờ đợi anh ta đăng đăng hằng ấy năm như thế.

- Phuong Ly! - Lâm Hạo rất nhanh đã đuổi kịp, chạy đến nắm chặt tay kéo cô trở lại

- Anh bỏ tôi ra, tôi và anh không có quan hệ gì cả, đừng động vào tôi, đừng gọi tên tôi, cả đời này đừng để tôi gặp lại anh nữa! - Cô vùng vằng cố gạt tay mạnh tay anh ra

- Thế nào cũng được, em hận thì cứ hận anh, mẹ không có lỗi gì cả, em cũng đừng nghĩ đến chuyện đại đột. - Về cuối cùng là điều anh sợ hãi nhất

- Anh yên tâm, đời này người tôi yêu nhất, quý trọng nhất là mẹ, bà đã yêu thương nuôi nấng tôi dù không phải mẹ ruột, tôi sẽ không bao giờ hận bà, chỉ là... ANH HAI CỦA TÔI ĐÃ CHẾT RỒI. CHẾT RỒI, TỪ 8 NĂM TRƯỚC ĐÃ CHẾT RỒI!

- Hai đứa đừng như vậy... Là lỗi của mẹ, tất cả đều là lỗi của mẹ...

Bà Thư từ nãy đến giờ cuối cùng đã đuổi kịp, đứng bên kia đường trông thấy cảnh tượng này mà đau đớn không thôi.

Bà chỉ biết lao về phía trước, không màng đến bất kì điều gì xung quanh nữa.

Đột nhiên có một thứ ánh sáng rất chói mắt chiếu tới, là... là...

_KÉT TTT

Tài xế cố đạp phanh nhưng không kịp

_RẦM

- MEEEEEE...

Cả hai hét lên âm thanh đầy đau đớn, đầy tuyệt vọng, không dám tin vào mắt mình.

Bà Thư bị xe hất văng, lúc ngã xuống đầu đập xuống mặt đường, máu đỏ thấm từ đỉnh đầu lan ra.

Cả hai cố gượng chạy đến bên vùng máu. Tài xế gọi xe cấp cứu trong khi Phuong Ly cùng Lâm Hạo lay lay thân thể lạnh ngắt của bà.

- Mẹ, mẹ... mẹ ơi... mẹ mở mắt ra đi... dậy nhìn con đi mà mẹ... - Phuong Ly run rẩy gọi bà trong làn nước mắt ướt nhoe nhưng dù thế nào hai mắt bà vẫn nhắm nghiền không động đậy

"Con đã đợi 8 năm để được đoàn tụ với mẹ, gặp lại nhau chưa được một tháng, mẹ muốn con đi nước ngoài cũng được, làm bất kì điều gì khác cũng không sao, chỉ xin mẹ đừng ngủ như vậy mà.

Con xin lỗi, là lỗi tại con, đáng lẽ con không nên chạy đi, đáng lẽ con không nên trách mẹ.

Chẳng phải mẹ đã hứa chúng ta sẽ cùng nhau cắt bánh kem mừng sinh nhật năm 17 tuổi của con, sau đó sẽ cùng tâm sự đến sáng, mẹ còn hứa sẽ dạy con nấu thật nhiều món ngon, nhìn thấy con trở thành một ca sĩ... mẹ ơi đừng bỏ lại đứa con gái này mà.

Trên đời này con chỉ còn mỗi mẹ là người thân thôi, mẹ đừng bỏ lại con, đừng mà mẹ."

- Mẹ, mẹ ơi... mẹ... mẹ sao vậy, mẹ ơi, mẹ dậy đi mẹ... - Lâm Hạo tha thiết gọi bà

- MẸ ƠI...

Phuong Ly không biết từ lúc nào đã quỳ mọp xuống đất, đôi mắt vô thần, trái tim tựa ngừng đập, tay chân lại không thể cử động, cuối cùng dường như

không nhìn thấy gì nữa ngoài thứ màu đỏ lan ra hòa cùng màn mưa.

Con gió lạnh hòa lẫn với nước mưa thấm vào từng thớ thịt trên người, cô vẫn ngồi đó ôm lấy thân thể lạnh ngắt của bà.

Chiếc áo trắng của cô đã ngã sang đỏ, mùi máu tươi quyện cùng nước mắt mặn chát và nước mưa tuôn không ngừng, miệng không ngừng lẩm nhẩm gọi bà tỉnh dậy.

Lâm Hạo dang tay ôm lấy cả hai người mà anh yêu, cả thế giới như sụp đổ trước mắt, đau đến mức không thiết sống, người mẹ ruột vì anh mà chịu biết bao nhiêu đau khổ vậy mà anh còn chưa làm được gì cho bà thì bà đã... Tại sao...???

Bầu trời trên cao như đang quay cuồng, tiếng mưa ngân vang náo nức như điệu hát buồn thương đưa tiễn bà.

Cả đời Phương Ly cô có lẽ cũng không quên ngày hôm nay...

Ngày mà cô đau đớn đến tận cùng, ngày mà cô mất đi tất cả... tình yêu, tình thân, niềm tin... và cả hy vọng tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Vì hận anh tôi sẽ sống

Lễ tang của mẹ, một lễ tang rất lặng lẽ và đơn sơ...

Mọi người đều chú ý đến cô gái đeo khăn tang ngồi lặng lẽ như người vô hồn bên cạnh cỗ quan tài.

Cô không khóc không cười, thậm chí có lúc còn không thấy cử động hay tìm được bất cứ điều gì gọi là dấu hiệu của sự sống trên gương mặt cô.

Bao nhiêu nước mắt của Phương Ly có lẽ đều đã rơi hết trong cái đêm mưa tầm tã đó.

Khi mẹ được đưa vào viện, cô trước cửa phòng cấp cứu đã không ngừng cầu nguyện, nguyện đem hết tất cả may mắn hạnh phúc cả đời mình để đổi lấy sự bình an cho bà...

Vậy mà hóa ra cuộc đời cô chẳng có nhiều may mắn hạnh phúc đủ để níu giữ bà ở lại thế gian này.

Từ giây phút đó, Phương Ly hầu như không ăn không uống. Đã vậy còn ngày đêm lại không ngủ, dường như cơ thể cô cũng chẳng cần ngủ.

Những người khác lo lắng ép cô ăn chút gì đó, uống chút nước, nhưng chỉ cần vừa nuốt vào đến miệng cô là lập tức nôn ra ngoài.

Người tiểu tụy xanh xao, trông cô giờ chẳng khác người chết là bao.

- Phương Ly, đây là một ít đồ ăn thanh đạm do chính tay mẹ anh làm, em ăn một chút nhé. Mẹ anh bảo sẽ qua ngay với em. - Giang Tuấn tiến đến cạnh cô cùng một ít thức ăn trên tay

Phương Ly vẫn thế, im lặng không đáp, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

- Em đừng thế, mẹ của em ở thiên đường không muốn nhìn thấy em hành hạ bản thân mình đâu. Mẹ của anh thấy em như thế bà cũng đã khóc rất nhiều.

Vẫn là sự im lặng đến thấu tim.

Giang Tuấn còn nhớ cái ngày mẹ cô mất trong bệnh viện anh cũng đau đớn biết bao, sau khi biết là bà ra ngoài gặp Lâm Hạo nên mới xảy ra chuyện, anh đã mất lý trí lao vào đâm con người đó, nếu không phải Minh Khải và Thiếu Dương ngăn cản thì hẳn ta đã chết dưới tay anh rồi.

Nhưng đánh rồi thì thế nào, Phương Ly cũng chẳng thế nào vui bớt nỗi đau, cũng chẳng hề răng lẩy nửa lời.

Chưa bao giờ trong đời anh lại thấy bản thân vô dụng đến vậy, tâm can đau đớn bất lực như vậy.

- Hay là em nghỉ ngơi chút đi, đã bao nhiêu ngày rồi anh không hề thấy em chợp mắt...

- Phương Ly.

Như thế đó...

Cho dù anh có gọi tên cô tha thiết thế nào thì cô mãi mãi cũng như người mộng du không chịu tỉnh.

"Trương lai của em còn có anh, anh sẽ mãi mãi bên cạnh em."

"Ngoan, ăn một chút được không?"

"Coi như là anh cầu xin em..."

"Chỉ cần em muốn ăn, dù là thứ gì anh cũng tìm về cho em..."

"Cho dù có phải lục tung cả thế giới này..."

Nhưng cô dường như không nghe thấy gì cả.

Ngọc Mai ngay lúc này cũng có mặt, đau đớn gào lên đến khi nước mắt bắt đầu chảy

"Phương Ly, cậu cứ như thế thì không thể chịu đựng bao lâu nữa đâu!"

"Mình không muốn mất một người bạn tốt đâu cậu biết không?"

"Cậu phải tỉnh lại, cứ tiếp tục thế này cậu sẽ chết mất!"

Ngọc Mai kiên quyết phải ép cô ăn được, mặc cho cô có né tránh nhưng vẫn đưa muỗng cháo kè vào miệng cô.

Nhưng chỉ đến muỗng thứ hai thì Phương Ly không làm chủ được cơ thể của mình, đưa tay lên che miệng của mình khi cơn buồn nôn cứ rạo rức trong cơ thể.

- ƠE...

Người cô trắng ngắt, mồ hôi đầm đìa.

Ngọc Mai thấy cô như vậy thì không dám ép nữa

- Phương Ly, nếu cậu muốn khóc, muốn hét lên thì tại mình sẽ đứng đây nghe cậu khóc, cậu hét và ôm lấy cậu, xin cậu đừng thế, mình thật sự sợ lắm..

CÁCH - Cánh cửa lớn mở ra, người không ai mong muốn sẽ xuất hiện rồi cuộc lại xuất hiện

Lâm Hạo tiến từng bước chân run rẩy vào bên trong.

Mẹ của anh, bên trong chiếc quan tài kia chính là bà.

Đôi mắt lạnh lẽo ngày nào của anh nhuộm màu đau thương đến tận cùng, chân như mất hết sức lực, cố gắng lắm mới không khụy ngã

"Mẹ, con xin lỗi, tha thứ cho con tội bất hiếu, con đến muộn rồi, mẹ ở nơi đó, có phải là lạnh lắm không?"

- Mày còn dám vác mặt đến đây sao? Kẻ nên chết đi là mày mới phải! - Ngọn lửa giận dữ bùng cháy hừng hực trong mắt Giang Tuấn

- Cái tên chết tiệt này hôm nay cho dù có liều cái mạng tôi cũng không để anh đến gần Phương Ly. - Ngọc Mai giận dữ quát lớn

- Thấy Phương Ly chưa đủ đau khổ sao mà mày còn dám xuất hiện.

Giang Tuấn vừa dứt câu liền gờ nắm đấm lên cao, nhưng chưa kịp hạ xuống thì một giọng nói yếu ớt đến xé lòng đã vang lên

- Không được, không thể để mẹ nhìn thấy...

Giang Tuấn và Ngọc Mai giật mình hốt hoảng quay đầu lại nhìn

Cuối cùng đã nghe cô nói chuyện lại rồi!

Cả hai cho rằng Phương Ly không muốn để xảy ra ầu đã trước linh cửu của mẹ mình mà không biết câu nói của cô còn có vẻ sau

"Nếu thấy anh ấy bị đánh, mẹ nhất định sẽ đau lòng lắm"

- Cho em... được ở riêng... cùng với anh ta. - Đôi môi nứt nẻ hạ giọng cầu xin

- Phương Ly, em/cậu chắc chứ.

Giang Tuấn và Ngọc Mai không dám tin, rõ ràng mẹ Phương Ly gián tiếp do Lâm Hạo hại chết, thế thì tại sao...

Phuong Ly gạt đầu thay cho câu trả lời.

Hai người dẫn đo suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng đành chấp thuận mong muốn của cô.

- Anh ở ngay bên ngoài, nếu như có gì em cứ gọi anh, anh sẽ chạy vào ngay.- Anh đưa tay vuốt mái tóc cô, ánh nhìn kiên định

Phuong Ly lại gạt đầu không đáp.

Giang Tuấn trước khi đi còn không quên dành cho Lâm Hạo một ánh nhìn nguy hiểm.

Hai người họ vừa biến mất sau cánh cửa, Phuong Ly đã ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

Trong mắt cô bây giờ hiện lên không phải là Lâm Hạo mà là hình ảnh trong tim cô suốt 8 năm qua, là cảnh một nhà ba người của cô lúc nhỏ quây quần vui vẻ bên nhau.

Khi mẹ tỉnh dậy cô cứ ngỡ ngày ấy sắp đến, chỉ cần anh xuất hiện, chỉ cần anh xuất hiện thôi.

Rốt cuộc anh cũng xuất hiện nhưng tại sao mọi thứ lại trở thành thế này...

Mong ước đời này của cô rốt cuộc vĩnh viễn không thể thực hiện được nữa rồi.

Mẹ của cô...dù có đợi bao nhiêu cái 8 năm bà cũng không bao giờ trở về bên cô nữa.

- Tại sao...bây giờ anh mới đến? - Phuong Ly vừa nói xong, nước mắt lập tức trào ra, bao nhiêu ngày qua đều có thể gắng gượng, nhưng con người này vừa xuất hiện, mọi cố gắng của cô đều sụp đổ.

- Xin lỗi...- Anh đau lòng, tim như vỡ nát ra khi thấy đáng về cô lúc này

Những ngày qua không phải anh không muốn túc trực lễ tang của mẹ mình mà là...

- Xin lỗi tôi làm gì, đi mà xin lỗi mẹ, bà đã chờ anh rất lâu, anh có biết không?

- Anh...

- Tôi đúng là có mắt như mù, đi yêu một kẻ vô tình vô nghĩa lại bất hiếu như anh.

Suy cho cùng Lâm Hạo mới là đứa con bà rút ruột sanh ra, là niềm hy vọng của bà, cũng là đứa con mà bà vừa tỉnh dậy đã gào thét gọi tên. So với cô, chắc chắn đây mới là đứa con bà yêu thương và muốn gặp nhất.

Cô đã gắng gượng, trước khi bà hạ thổ phải để bà gặp được anh, rốt cuộc cũng làm được rồi.

Lâm Hạo quá đau lòng, quá suy sụp, chẳng thể thốt lên câu nào. Anh nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế chảy ra.

- Em hận anh lắm đúng không? - Giọng nói anh đầy đau khổ bất lực

Cô cắn chặt răng, ánh mắt uất hận

- Hận...tôi rất hận anh nhưng mẹ thì không, bà rất yêu anh.

- Nghe nói hai ngày nay em không ăn không uống thậm chí không ngủ, em phải nghĩ đến sức khỏe của mình.

- Anh không có tư cách nói điều đó...

- Sao lại không...anh...- Lâm Hạo đang nói thì cổ họng nghẹn ứ, cả người tê dại

Anh có tư cách là gì?

Anh là kẻ đã đẩy cô đến bước đường đau khổ nhất, là kẻ đã tước đoạt đi tất cả hy vọng về một ngày mai hạnh phúc của cô, là người đã trao cô lời hứa hẹn rồi một tay phá nát tất cả, giờ đây còn khiến cô vĩnh viễn mất đi người mẹ mình thương yêu nhất.

Lâm Hạo cảm thấy nơi ngực mình đau lắm, rất đau, giống như có ai dùng vật nhọn để đục khoét trong đó, chảy rất nhiều máu.

Nhìn cô đau một thì anh đau gấp ngàn lần.

Nỗi đau của anh rốt cuộc ai có thể thấu!

- Anh ở lại nói chuyện với mẹ lần cuối đi, tôi sẽ tránh mặt.

Cô cố gượng thân người lê bước đi, nhưng mới được vài bước đã đổ sụp xuống. Lâm Hạo đang tay ra đỡ thân thể mềm nhũn của cô nhưng lần này bị cô hất ra

Cô dùng hết sức cuối cùng mà đâm mạnh vào ngực anh, anh càng đau đớn hơn khi cảm nhận được sự yếu ớt của cô qua những cái đánh đó.

Nước mắt cô rơi xuống đầm đìa

- Anh yên tâm tôi sẽ mãi mãi không bao giờ tiết lộ việc bà là mẹ của anh vì tôi biết điều bà muốn là anh được sống yên bình hạnh phúc trong ngôi biệt thự cao sang đó, anh là Phương Minh Vũ cũng được, Lâm đại thiếu gia cũng được, không còn quan trọng nữa rồi.

Lâm Hạo dù đau đớn nhưng vẫn làm ra vẻ không để tâm đến lời trên của cô

- Em cho rằng anh coi trọng điều đó sao, cái anh muốn nói là em nhìn lại bản thân mình xem. Em đang diễn khổ sở cho ai xem đấy, càng biến mình ra bộ dạng đáng thương như người sắp chết thế này càng khiến anh khinh thường em, càng khiến mẹ không thể nhắm mắt mà an nghỉ. Nhớ cho kỹ. Em càng hận anh, em càng phải sống tốt, ít nhất là tốt hơn anh.

Anh biết giờ phút này chỉ có những lời lẽ cứng rắn mới có thể kích động được cô.

Và quả thật như thế...anh rất cuộc cũng thành công

- Được, tôi sẽ sống...thật tốt, vì mẹ...tôi sẽ sống...vì hận anh, tôi sẽ sống.

Vào thời khắc cô quay lưng lại từ bỏ tất cả thì Lâm Hạo lại nắm chặt lấy tay cô, nhưng rồi rất nhanh lại buông ra.

Khi tay cô vụt khỏi tay anh, bóng lưng xa dần, xa dần rồi biến mất, anh đã nghĩ không biết đến khi nào mới được nắm lấy bàn tay đó, nhìn thấy cô một lần nữa, có lẽ...mãi mãi cũng không thể.

Trái tim anh tan nát đến tận cùng, đầu đau buốt, trước mắt chỉ còn một khoảng mờ ảo tựa hư không rồi tối dần tối dần.

Đau. Đau lắm.

Cô đã mang ánh sáng của anh đi mất rồi!

Phương Ly nắm chặt chân váy, lê từng bước khổ sở tới cánh cửa cao lớn trước mặt.

Ước gì đó là cánh cổng thời gian, có thể đem mọi thứ quay trở về như lúc đầu...

Nếu được chọn lại một lần nữa...

Cô nhất định sẽ chọn...

Chưa từng gặp anh, chưa từng yêu anh...

Như thế thì...

Sẽ không phải trải qua những khổ đau đến chết đi sống lại thế này...

.....

- Phương Ly, sao cậu lại ra đây? Còn tên đó...

Ngọc Mai dự định xông vào thì Phương Ly cả người ngã khụy xuống may là có Giang Tuấn đưa tay ra đỡ.

Cả người cô lạnh ngắt không còn chút sức lực nào.

- Đứng vào đó...đứng...

- Cậu chắc chứ, để hấn ta ở trong đó với linh cửu của mẹ cậu như vậy à?

- Ừ. - Phương Ly dùng hết sức mà gật đầu thật mạnh

Vì đây là ý định của Phương Ly và không muốn cậu ấy kích động nên Ngọc Mai đành nghe theo dù trong lòng rất uất ức.

- Giang Tuấn...em quyết định rồi, em sẽ đi.

- Ý em là...

- Đến đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi nơi này...là được...

Nếu là cách đây một tuần, cô sẽ còn phân vân lo nghĩ nhiều lắm. Nhưng hiện tại cô chỉ muốn đến một phương trời mới, nơi sẽ không có những đoạn kí ức dày vò tâm trí nữa.

Người mẹ kính yêu đã ở nơi thiên đường, người anh hai cô tìm kiếm suốt 8 năm trời đã "CHẾT", người con trai mà cô yêu cũng tàn nhẫn vứt bỏ cô, còn bé Ân thì Lưu Nhã Đình sẽ chăm sóc cho nó.

Cô...chẳng còn gì để mà lưu luyến nữa rồi.

Bàn tay Giang Tuấn từng ngón, từng ngón đẹp để đan vào bàn tay cô. Anh không giấu nổi niềm vui trong lòng, ôm chặt cô trong lồng ngực vững chắc của mình

- Anh đợi câu nói này của em lâu lắm rồi. Chúng ta cùng nhau đi, dù đến tận cùng thế giới anh cũng sẽ đi cùng em.

- Cảm ơn anh...vì đến cuối cùng vẫn ở bên em. - Nước mắt của cô chọt rơi

- Đồ ngốc, sau này tất cả sẽ bắt đầu lại, quên hết đi có được không?

Quên hết tất cả để bắt đầu lại...

.....

Cánh cửa đóng sập lại, trong căn phòng chỉ còn mình Lâm Hạo bên cỗ quan tài lạnh lẽo.

Anh suy sụp quỳ mọp xuống sàn nhà, nấc lên từng tiếng đau thương, nước mắt không kìm chế thêm được nữa mà thi nhau nhỏ xuống cánh tay.

Mãi một lúc anh mới có thể cất tiếng

- Mẹ, con phải làm thế nào? Phải làm thế nào...? Mẹ từng quỳ xuống cầu xin con rời bỏ Phương Ly, con đã đồng ý, đó cũng là di nguyện cuối cùng của mẹ. Nhưng giờ đây đến mẹ cũng không còn, con sợ em ấy sẽ nghĩ quẩn...con thật sự rất sợ điều đó.

Con còn nhớ lần trước mẹ có bảo lúc nhỏ con hay tung đồng xu để quyết định mình nên làm gì. Bây giờ, con dùng nó để hỏi ý của mẹ lần cuối nhé.

Nếu mặt sấp, bây giờ con sẽ lập tức bước ra ngoài và nói em ấy biết tất cả sự thật, kiên quyết giữ em ấy ở lại.

Còn nếu là ngửa...

Trái tim anh tan nát đến tận cùng

- Nếu là ngửa...con sẽ tiếp tục thực hiện lời hứa trước đó với mẹ, bằng mọi cách để em ấy ra đi.

"Tách"

Lâm Hạo ngẩng đầu lên nhìn đồng xu vút lên cao rồi rơi xuống, nở nụ cười đầy cay đắng.

Tất cả mọi thứ đều là ông trời đã an bày.

Có trách thì trách cả hai kiếp này có duyên không phận.

.....

Có một số người, số phận buộc họ phải dừng lại tình yêu của mình ở một giây phút nào đó.

Không phải không yêu, mà là...không thể yêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Từ Biệt

Có thể gặp nhau trong biển người bao la

Sao lại dễ dàng buông tay để lạc mất nhau.

.....

Một tuần sau đám tang mẹ, Phương Ly hẹn chị Cẩm cùng chị Gia Mỹ và Ân Ân đến quán cà phê để gặp nhau.

- Hôm nay em hẹn hai chị ra là để nói lời tạm biệt, em sắp đi nước ngoài, không biết đến khi nào mới chúng ta mới gặp lại. - Phương Ly ép bản thân nở nụ cười

Giống như sét đánh ngang tai, cả hai đều ngậm ngùi không muốn cô đi, nhưng không có buổi tiệc nào không tàn.

- Em...em nói cái gì? Tại sao lại đi chứ? - Chị Cẩm mắt rung rung

- Thì...em nghĩ là mình thích hợp đến một nơi nào đó mới mẻ hơn.

- Nơi nào là nơi nào chứ, ở đây vẫn tốt mà. Chị biết rồi, có phải là vì thiếu...

- Cẩm! - Gia Mỹ hét to một tiếng để ngăn cản chị Cẩm "quá đà"

- Chị Gia Mỹ, cho em gửi lời từ biệt đại thiếu gia luôn nhé, hãy nói anh ấy rằng con bé "bất tự không phù hợp" này sắp đi rồi. - Cô tha thiết nắm chặt tay chị

- Ai nói em bất tự không phù hợp, từ ngày có em trong nhà vui biết bao nhiêu, em có thể không đi không? - Gia Mỹ rung rung

Phương Ly nhẹ cười lắc đầu

- Em rất cảm ơn hai anh chị đã không màng thân phận, xem em như đứa em nhỏ trong nhà mà yêu thương chăm sóc em. Ân tình này cả đời em sẽ ghi nhớ. Chúc anh chị sớm có tin vui, Ân Ân có thêm em nhé!

- Con bé này, là giờ phút nào rồi mà em còn nghĩ cho người khác thế! - Gia Mỹ mắt bỗng chốc đỏ hoe

- Chị Ly Ly, chị đi đâu thế, chị đi rồi sau này lấy ai chơi với em, lấy ai dẫn em đi dạo, ai sẽ nấu cơm ngon cho em ăn, ai thổi nến sinh nhật với em, buổi tối ai kể chuyện cổ tích ru em ngủ...chị ở lại với em đi mà, em không cho chị đi đâu. - Ân Ân nức nở, lắc đầu nguầy nguậy, cả người bám lấy cô không buông.

- Ân Ân...

Phương Ly gạt mình nhìn xuống phía phát ra âm thanh non nớt.

Cô rất rất không muốn để con bé biết chuyện này, nhưng cô nhớ nó quá, chẳng đành lòng cứ thế ra đi mà không gặp nó một lần cuối.

Phương Ly dang hai tay ôm chặt lấy Ân Ân vào lòng, cố gắng nén chặt những giọt nước mắt.

- Chị...chị xin lỗi vì không thể bên em, chị yêu em nhiều lắm. Cho dù có đi đến nơi nào thì trong tim chị Ân Ân mãi là em gái của chị.

- Em biết rồi, nhất định anh hai lại làm chị giận, em sẽ đi nói với anh hai, bảo anh ấy năn nỉ chị ở lại.

Đôi mắt đen láy của Phương Ly nhắm chặt lại, cuối cùng nước mắt không kìm được vẫn cứ tuôn trào như một thói quen

- Ngốc ạ, anh hai em sắp kết hôn với chị Nhã Đình rồi, họ sẽ cùng chăm sóc em, hơn nữa...chị ấy mới là chị hai của em. - Cô đau đớn cùng cực khi nói ra điều này

- Không, chị hai của em là chị Ly Ly. Chẳng phải chị đã hứa, anh hai, chị và em, chúng ta là một gia đình, mãi mãi không xa nhau rồi sao?

Phương Ly đứng đờ người, như đang nằm mơ vậy.

Trong giấc mơ đó, dưới ánh nắng vàng óng, cô là chị con bé, cùng với người con trai đó, cả ba dắt tay nhau đi dạo trong công viên, nụ cười vui vẻ rạng ngời.

Nhưng rồi hiện thực tàn nhẫn đã đánh mạnh vào đầu thức tỉnh cô

- Ân Ân, thật ra chị không phải chị hai của em, chị rất xấu xa, đã đóng kịch lừa gạt em, rồi một ngày nào đó khi nhớ lại em nhất định sẽ ghét chị, hận chị vì đã lừa gạt em... - Phương Ly nấc lên từng tiếng bi thương

- Ân Ân không bao giờ ghét chị đâu! Ân Ân rất yêu chị, em muốn sống cùng chị cả đời.

Lời nói của Ân Ân khiến nước mắt đau đớn của cô chảy ra không ngừng.

Nhưng Phương Ly cô đến tận cùng vẫn không phải chị ruột con bé.

Cô không thể tham lam những thứ vốn không thuộc về mình.

Lâm Hạo cũng vậy, Ân Ân cũng vậy.

Có lẽ là ý trời.

Đi một vòng lớn cuộc đời của cô lại cô độc một mình.

- Từ giờ trở đi, em phải hứa với chị sống cho thật vui vẻ, cho dù chị ở đâu cũng mong nhìn thấy nụ cười của em. Biết không?

Và... cảm ơn em vì đã trở thành gia đình của chị, trở thành kỉ tích của chị.

Chị Gia Mỹ cố kéo Ân Ân ra khỏi người Phương Ly rồi đưa tay quệt nước mắt, lựa lời mà an ủi cô

- Giao Ân Ân cho chị, em đừng lo, con nít ấy mà, hôm nay khóc ngày mai cười là bình thường.

Vốn không phải thế mà, chị đi đâu tìm được một người yêu Ân Ân như em nữa đây Phương Ly?!

- Chị Gia Mỹ, chị Cẩm, hai chị bảo trọng nhé. Còn nữa, em không thể cho mọi người biết ngày em đi để tránh mọi người ra sân bay tiễn em. Em...ghét nhất là ly biệt.

- Vậy em lên đường bình an nhé, nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Hai chị cũng vậy.

- Chị ơi, chị đừng đi mà...chị ơi.

Phương Ly cố gắng bịt tai để không còn nghe thấy tiếng khóc nức lòng của con bé.

Tìm cô nhói đau dữ dội, đau đến nỗi phải cắn chặt môi mới có thể kiềm chế lại con run lẩy bẩy của cơ thể, đôi chân như muốn ngã khuỵu xuống nhưng vẫn cố gắng bước thật nhanh ra khỏi cánh cửa kia.

Xin lỗi em Ân Ân...

Nhưng chị không còn quyền để lựa chọn nữa rồi...

Tất cả đều đã được ông trời an bài...

Em nhất định phải trưởng thành thật hạnh phúc, thật may mắn, đừng giống chị.

Chúc em sau này...

Bình an...

Vui vẻ...

.....

Giang phu nhân dắt cô đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, tỉ mỉ chọn lựa cho cô trang sức, quần áo, mỹ phẩm, hết thảy đều là loại đắt tiền.

Phương Ly ban đầu ngại ngùng không dám nhận nhưng bà cứ giục mãi, cuối cùng cô bị sự ân cần chăm sóc, quan tâm và chân thành của bà thuyết phục.

Bà giống như một người mẹ hiền đang nhất mực lo lắng, sửa soạn cho việc con gái yêu của mình đi xa khiến lại nhớ đến mẹ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp, hạnh phúc vô cùng như mẹ đang ở cạnh bên mình vậy.

- Nãy giờ đi cùng cô thế này con có mệt không? - Bà khẽ cười nhìn sang cô, lấy khăn giấy lau mồ hôi trên vầng trán cô

- Dạ không, con vui lắm ạ, con chỉ lo là cô thấy mệt.

- Làm sao lại mệt chứ, từ rất lâu rồi cô đã luôn mong có ngày này, được chính tay chọn quần áo cho con gái của mình.

- Sao ạ?

Giang phu nhân nói xong thì vội thu lại giọt nước mắt trào ra khóe mi, lúng túng

- Ý cô là cô xem con như con gái của mình vậy, cô thật không nỡ để con đi.

- Con cũng không nỡ rời xa cô, cô nhất định phải giữ gìn sức khỏe nhé!

- Con đừng lo cho cô, ở nơi xa xôi như vậy, con nhất định phải bảo trọng lấy mình, còn nữa...

Bà liên tục dặn dò như đưa con gái về nhà chồng khiến cô cảm động không thôi.

Phuong Ly, cho dù bà có không nỡ vẫn phải để con bé đi. Rời xa con người đó chính là cách tốt nhất để cuộc đời của con bé sau này có được viên mãn. Bà sẽ bằng mọi cách không để ai ngăn cản việc này. Tuyệt đối không.

.....

Sân bay XXX

Ánh nắng chói chang chiếu qua bức tường kính đại sảnh phòng khách trong sân bay. Phuong Ly kéo chiếc vali to bước vào trên nền gạch bóng loáng.

Đi bên cạnh cô là Giang Tuấn và Giang phu nhân.

Ngoài hai người thì chỉ còn Ngọc Mai là biết chuyện hôm nay cô đi. Nhưng cô đã căn dặn cậu ấy tuyệt đối không được cho ai biết, thậm chí còn van xin cậu ấy đừng đến tiễn, bởi cô ghét nhất là nước mắt chia ly.

- Phuong Ly, con sang bên đó nhớ báo tin về cho cô, nhớ đấy!

Bà nói rồi nắm chặt tay cô, quyến luyến chẳng muốn rời.

Từ lúc mẹ mất đến giờ bà luôn yêu thương và chăm sóc cô như con ruột, đêm nào cũng ôm chặt lấy cô ngủ rồi vỗ về an ủi cô. Chẳng những tài trợ toàn bộ tiền cho cô đi du học còn nói sau này hãy để bà thay thế mẹ cô, đừng từ chối những gì mà bà muốn dành cho cô.

Ân tình này cô nhất định sẽ luôn khắc ghi trong lòng. Nếu có dịp cô nhất định sẽ đền đáp.

- Cô, cô cũng nhớ giữ gìn sức khỏe, con sẽ rất nhớ cô!

Phuong Ly định rút tay về thì bị bà nắm chặt, tiếp tục dặn dò

- Con mới phải chú giữ gìn sức khỏe đấy, đừng để người gầy thế này nữa, qua đó nhớ ăn uống đúng giờ...

- Con nhớ rồi mà cô, cô yên tâm.

- Mẹ ơi, mẹ trọng nữ khinh nam, quên mất đứa con trai đẹp trai là con rồi à? Một lời nhắn nhủ cũng không có! - Giang Tuấn đứng bên cạnh cười bắt mắt

Giang phu nhân lườm anh một cái rồi ôm cô vào lòng, rất chặt.

Sau khi vẫy tay từ biệt bà, Phuong Ly cùng Giang Tuấn bước đi về phía trước.

Cả hai đứng cạnh nhau, sánh bước cùng nhau tạo nên bức tranh thật hoàn mỹ không gì có thể phá vỡ.

Đến khi bóng cô xa khuất bà mới mấp máy môi, hai dòng nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp không chút dấu tích của thời gian.

"Phuong Ly, mẹ xin lỗi vì đã khiến con chịu nhiều đau khổ như vậy trong suốt thời gian qua."

"Nhưng rồi con sẽ hiểu những việc mẹ đã làm, tất cả đều là vì muốn tốt cho con."

"Mẹ chờ con ở tương lai phía trước."

"Mai này nhất định con sẽ tỏa sáng như loài phượng hoàng rực rỡ."

"Mẹ yêu con, cũng sẽ rất nhớ con."

"Bảo trọng, con gái của mẹ."

.....

- ----Biệt thự Lâm gia-----

Lâm Hạo cứ đứng bên cửa sổ ngước nhìn bầu trời xanh, không biết đã bao lâu, ánh mắt mơ màng cứ ngăm nó trong vô thức.

Ngắm chán anh lại lấy điện thoại ra xem, tay lướt nhẹ trên màn hình để di chuyển hình ảnh.

Ngón tay khựng lại ở bức ảnh lúc chụp khi đến lễ hội trường Ân Ân.

Rõ ràng trong bức ảnh là ba gương mặt tươi cười rạng rỡ nhưng ánh mắt của anh lại nhuộm màu bi thương vô tận.

Chắc là đời này kiếp này không còn có ngày có thể hạnh phúc như thế nữa rồi.

Một giọt rồi lại một giọt nước mắt rơi lên màn hình điện thoại.

Mấy hôm trước Lăng Thiếu Dương đã gọi điện báo cho anh, kêu gào trong điện thoại là phải cố gắng chuốc say Ngọc Mai mới moi ra được...

"Minh đã phải hy sinh gương mặt đẹp trai, bị Ngọc Mai cắn vào, sau đó tát tai hai cái mới biết được tin tức độc quyền này đây."

"Ba ngày nữa, đúng 10 giờ sáng Phuong Ly sẽ lên máy bay, cậu suy nghĩ lại vẫn còn kịp."

"Không cần nghĩ vội, cứ từ từ nghĩ, mình đi xúc thuốc đây, nếu mặt mình bị sẹo cậu phải nuôi mình cả đời đấy!"

Ba ngày nữa...

Chính là hôm nay...

Xem ra cô đã hoàn toàn từ bỏ anh rồi.

Giờ đây anh thực sự rất muốn gặp cô, cho dù chỉ là nhìn thấy bóng dáng cô từ xa cũng được. Nhưng mà... lại sợ vạn nhất cô phát hiện thì bao nhiêu quyết tâm ra đi sẽ đều sẽ tiêu tan.

- Anh hai ơi, đọc truyện cho Ân Ân nghe đi! - Ân Ân đúng lúc mở cửa chạy vào đứng trước mặt anh

- Anh chẳng còn tâm trí gì cả. Lưu Nhã Đình đâu?

Lâm Hạo chau mày, ở nhà này cô ta chẳng phải đụng vào bất kì việc gì từ bếp núc đến dọn dẹp, chỉ mỗi việc chơi đùa cùng Ân Ân, lẽ nào lại không rảnh?

Nghĩ lại thì... ngày đó Phuong Ly thực sự rất vất vả, vừa làm việc nhà vừa chăm sóc Ân Ân, thời gian đầu còn bị một số mọi người ở đây liên tục bắt nạt.

- Lúc này chị Đình chuẩn bị kể chuyện cho Ân Ân nghe thì có một người tên là "quản lý" gọi điện, chị ấy liền thay đồ rất đẹp rồi nói hôm nay phải đi đến tối mới về được.

Ân Ân xụ mặt xuống, giọng nói non nớt như muốn khóc vang lên

- Anh hai, anh gọi chị Ly Ly về với em có được không? Đừng để chị ấy đi xa. Lúc trước chưa bao giờ chị Ly Ly bỏ mặt Ân Ân một mình mà đi như chị Đình cả, đi đâu cũng dẫn Ân Ân theo. Ân Ân chỉ muốn chị Ly Ly...

Lâm Hạo nén chặt cơn đau ập tới như ư có hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm trong lồng ngực!

Không được, anh không thể bị lay động được.

Chỉ còn hơn nửa tiếng, hơn nửa tiếng nữa là máy bay cất cánh rồi.

- Em đừng khóc, vậy để anh kể cho em nghe.

Anh cảm thấy mà Ân Ân nói trên tay liền nhận ra đây không phải quyển truyện thường ngày của con bé mà là...

Là thứ Phuong Ly đã bọc lại cẩn thận rồi cho người mang đến bảo phải trao tận tay anh.

Di vật của mẹ.

Một quyển nhật kí với tiêu đề là "gửi con trai".

Anh biết tính cách của cô, không bao giờ động vào đồ đạc không phải của mình, nhất định là vẫn chưa mở ra xem.

Mấy hôm nay anh cũng không mở ra xem vì sợ quá thương nhớ mẹ không chịu đựng được.

Nhưng giờ phút này đây, dường như có một thế lực vô hình nào đó điều khiển anh, bàn tay lật giờ từng trang từng trang một, mắt dán chặt vào từng dòng từng chữ mà bản thân có linh cảm là vô cùng quan trọng trong đó.

Có thể nó sẽ khiến hiện thực trước mắt anh thay đổi một lần nữa...

Cũng như khiến anh quyết định lại một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Kết thúc hay bắt đầu

- Phương Ly, qua đó chúng ta làm gì nhỉ, lựa ngày lành tháng tốt tổ chức đám cưới ngay nhé. - Giang Tuấn cầm vé phe phẩy

Có thể nói, anh như đang nhăm chán không có gì làm nên mới kiếm chuyện trêu chọc cô.

- Anh điều tra trước rồi, bên đó có rất nhiều nơi đẹp để tổ chức lễ cưới.

Còn điều tra cơ đấy!

Thế anh có từng điều tra xem cưới người chưa thành niên sẽ bị gì không?!

- Sau khi cưới xong con chúng ta ra đời, con trai giống anh sẽ rất đẹp trai. - Giang Tuấn vẫn thao thao bất tuyệt

- Anh khẳng định là con trai à?

- Con gái cũng tốt, giống em anh lại càng thích hơn.

Phương Ly dừng hẳn lại, xoay người nhìn về phía anh, một cách thật nghiêm túc

- Thôi không đùa nữa, anh tiễn em tới đây được rồi!

Giang Tuấn lập tức dừng hẳn nụ cười trên môi.

Ánh nắng rực rỡ chiếu qua bức tường kính. Anh nhìn thẳng vào mắt cô

- Em vẫn kiên trì với quyết định của mình sao? Một mình sang đó, quyết không hối hận?

Cô gật nhẹ đầu, đôi mắt long lanh

- Em không hối hận.

Anh rất muốn, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi rằng cô sẽ suy nghĩ lại, một kì tích sẽ xuất hiện vào phút cuối cùng.

Nhưng xem ra...không phải bất kì cô bé lẹ lẹ nào cũng can thiệp được từ bên cạnh chỗ che bảo vệ.

Hoặc giả là...anh vốn không phải hoàng tử mà cô đang chờ đợi.

- Để em đi cũng được, nhưng em nhớ cho kĩ, từ nay về sau phải kiên trì với ước mơ của mình, dù khó khăn thế nào cũng không được từ bỏ. Cho đến khi em trở lại, đến khi em nổi tiếng, thành công của em sẽ là một cái tát đánh thẳng vào mặt những kẻ đã từng khinh thường, chà đạp và ức hiếp em. Hãy cho bọn họ thấy rằng, không ai trên thế gian này có quyền xem thường ước mơ của người khác cả.

- Cảm ơn anh. Cảm ơn vì cho dù cả thế giới này bỏ rơi em anh vẫn ở cạnh em, cổ vũ em vươn đến giấc mơ mà tất cả mọi người đều cho là hoang đường nhất. - Đôi mắt cô bỗng chốc nhòe lệ

- Anh còn có một điều kiện.

- Anh nói đi.

- Trước khi trở lại em không được phép lấy ai, phải lo học hành cho xong đã, nếu không anh sẽ lập tức sang đó bắt em về rồi tổ chức đám cưới ngay trong ngày.

Cô phì cười đến mắt cũng không thấy, sau đó nhón chân lên hôn lên môi anh một cái

- Được, quyết định như thế!

Phương Ly vẫy tay tạm biệt anh rồi bước đi.

Giang Tuấn cứ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé, đáng lẽ ra anh sẽ đi cùng cô, nếu như không có lá thư đó.

Anh lấy trong túi áo khoác ra... mỗi lần đọc đến là một lần anh bị làm cho cảm động.

"Em rất muốn đem những lời này nói trước mặt anh nhưng lại không có can đảm. Xin anh hãy chấp nhận lời thỉnh cầu này của em. Hãy để em ra đi một mình có được không?"

Rất nhiều lần em luôn tự hỏi anh vì điều gì mà yêu em.

Con gái trên thế gian này có rất nhiều, Phương Ly em không xinh đẹp, không mạnh mẽ, không quá tốt lại còn từng một lòng một dạ thích người khác và tôn thờ anh sâu sắc nữa.

Gặp được anh, được anh yêu, được anh tha thứ chính là may mắn rất lớn của cuộc đời em.

Nhưng mà em không muốn biến tình yêu thành một trò cá cược, không phải số chẵn thì là số lẻ. Em không có được tình yêu thì quay sang nhận lấy tình yêu và sự che chở của anh, bắt anh vì em bỏ lại mọi thứ đến một nơi xa lạ như thế là lợi dụng anh, là lừa gạt anh, đừng tiếp tục biến em thành người xấu có được không?

Anh hãy ở lại chăm sóc cho mẹ anh đi, bà có bệnh trong người lại chỉ có mỗi anh là con, anh yêu bà, bà cũng rất cần có anh bên cạnh, đừng giống như em, đến khi mẹ không còn trên thế giới này nữa thì chỉ ước chi có thể gặp mẹ một lần dù là trong giấc mơ cũng không thể.

Em thông suốt rồi, em sẽ bảo trọng và tự chăm sóc tốt cho mình.

Anh đừng quên, em đã từng trải qua đau đớn đến tận cùng, sẽ không gì có thể đánh bại được em nữa đâu.

Cuối cùng, cảm ơn anh vì tất cả, cảm ơn thanh xuân đã cho em gặp một người tốt như anh, cảm ơn anh Giang Tuấn.

Giang Tuấn siết chặt lá thư trong tay chạy theo cô.

Tất cả mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn một thanh niên tuấn tú đang đứng giữa sân bay không màng đến ánh mắt mọi người xung quanh mà hét lớn

- Phương Ly, nếu chúng ta gặp lại, anh nhất định giữ chặt lấy em, không để em rời xa anh thêm phút giây nào nữa!

Mẹ anh đã hỏi rằng để cô đi một mình như vậy anh không lo lắng, không đau buồn sao?

Tất nhiên là có.

Chỉ là anh không để ai nhìn thấy bộ dạng đó.

Với lại cuối cùng anh cũng hiểu được một đạo lý.

Trước kia là anh quá ích kỷ, chỉ muốn đem cô giam vào thế giới của mình, hết lần này đến lần khác tìm cách trói chặt cô ở bên anh mà quên mất rằng cô cũng có quyền tự do chọn lựa.

Còn bây giờ

Anh chỉ muốn cô hạnh phúc.

Anh thật sự muốn cô được hạnh phúc

Cuộc sống của một con người bị mất đi quyền tự do lựa chọn thứ mình muốn thì sao có thể hạnh phúc được.

Vì thế lần này anh tôn trọng quyết định của cô.

"Phương Ly"

"Mạnh mẽ tiến về phía trước nhé!"

"Anh sẽ ở tương lai đợi em!"

.....

Bàn tay của Lâm Hạo lật nhanh quyển nhật kí của mẹ, đến cuối cùng không tìm được nước mắt mà rơi.

"Con trai, hôm nay là ngày đầu tiên mẹ dọn đến Giang gia, cùng với Phương Ly, nhưng chuyện khủng khiếp đã xảy ra.

Con bé vào nhà vệ sinh ngâm mình trong bồn nước đến phát sốt, rất cao, bác sĩ nói nếu phát hiện trễ hơn thì có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn thấy nó khổ sở trong con đau đớn quằn quại trên giường như thế mẹ hối hận vô cùng.

Mẹ nhận ra nó rất yêu con, chẳng khác gì mẹ yêu ba con năm đó. Nhưng mà xin hai đứa hãy tha thứ cho kẻ làm mẹ này, vì mẹ không còn sự lựa chọn nào khác.

Con biết không, người mà con gọi là Giang phu nhân bây giờ chính là ân nhân của cả đời mẹ, và cũng là ân nhân của con.

Khi đó mẹ mới vừa tròn mười tám tuổi, chân ướt chân ráo rồi quê lên thành phố kiếm sống, ngày đầu tiên đã bị người ta gạt. May mắn gặp được cô ấy, chẳng những giúp mẹ lấy lại tiền, còn cùng mẹ kết làm chị em tốt dù thân phận cách biệt. Bọn mẹ cái gì cũng chia sẻ cho nhau, chỉ trừ một việc...

Mẹ có một công việc làm thêm buổi tối chính là dọn dẹp vệ sinh ở quán bar. Dù nơi đó xô bồ phức tạp nhưng vì mức lương hấp dẫn nên mẹ cắn răng chấp nhận.

Cũng tại nơi đó mẹ gặp được tình yêu đầu đời của mình, chính là ba của con. Lúc mẹ bị một kẻ say rượu giờ trò chính ông là người đã ra mặt giúp mẹ dạy cho tên đó một bài học.

Có thể nói ba con đối với mẹ là tiếng sét ái tình, còn mẹ đối với ông ấy thì cả hai tiếp xúc lâu ngày nên từ từ sinh tình cảm.

Có điều, mẹ chỉ biết rằng ông rất giàu có chứ không ngờ rằng ông đã có vợ và con trai.

Cuối cùng mọi chuyện cũng vỡ lở khi một người tự xưng là Lâm phu nhân đã đến gặp mẹ.

Người phụ nữ đó lại cao sang, lịch thiệp và rất có học thức, chẳng những nói chuyện từ tốn đàng hoàng, thậm chí còn cho mẹ một số tiền để làm lại từ đầu.

Quá thổ thẹn mẹ chỉ còn cách lặng lẽ rời đi, trốn về quê, trước đó còn cố tình dựng nên cảnh tượng mẹ chỉ tiếp cận ba con vì tiền ông dứt tình với mẹ.

Nào ngờ một tháng sau mẹ phát hiện mình đã mang thai con. Mẹ quyết định là sẽ một mình sinh con ra rồi nuôi nấng con nên người.

Di Mẫn biết chuyện đã trách khừ mẹ rất nhiều, còn đòi đi tìm ba con để làm cho ra lẽ nhưng mẹ tuyệt nhiên không tiết lộ ra ông là ai.

Gần đến ngày sanh mẹ bị trượt chân, may thay cô ấy có mặt ở đó liền gọi bác sĩ đến tận nơi đỡ cho mẹ, con mới được bình an mà chào đời. Vậy mà mẹ lại đi phản bội lại người bạn thân nhất của mình.

Con biết không, năm con lên hai tuổi có một lần bị bệnh rất nặng, chỉ vì muốn có tiền chữa bệnh cho con mẹ đã nhận lời Hoàng lão gia tiết lộ nơi Di Mẫn cùng người cô ấy yêu trốn chạy.

Nghĩ đến chuyện vừa có tiền chữa bệnh cho con, lại càng không để Lâm gia biết sự tồn tại của con mà ép mẹ rời xa con nên mẹ liền đồng ý.

Di Mẫn lúc đó đã có thai sắp đến ngày sinh, đứa trẻ trong bụng chính là Phuong Ly. Trong lúc bị truy đuổi ba của con bé đã rơi xuống núi thiệt mạng. Ông ngoại của nó sau đó cho tiền để y tá bệnh viện dàn xếp nói rằng nó đã mất lúc mới sinh ra.

Tất cả đều tại mẹ.

Nếu không phải vì mẹ Di Mẫn đã không phải trong một đêm mất đi tất cả, rời xa đứa con mình chưa từng thấy mặt ngần ấy năm trời, còn Phuong Ly sẽ không mất đi người cha ruột, sẽ không trưởng thành một cách đau đớn như thế.

Ông ngoại Phuong Ly trước lúc nhắm mắt đã cho người gọi mẹ đến, nói ra nơi ông ấy gửi cháu mình cho người ta nhận nuôi, nhưng ông lại bắt mẹ thề độc trên tính mạng của con rằng mẹ mãi không được đem sự thật này nói ra.

Cuối cùng mẹ cũng tìm được, nào ngờ Phuong Ly số khổ, cả cha mẹ nuôi cũng đều qua đời từ sớm, bị người ta đưa vào cô nhi viện.

Mẹ đã nhân nuôi con bé, mong tình yêu của mình và con có thể giúp nó trưởng thành một cách bình yên vui vẻ. Nào ngờ...

Quả báo rồi cuộc cũng đã giáng xuống đầu mẹ.

Ba con vô tình phát hiện con, với gương mặt giống con trai ông ấy - tức là anh hai con như đúc, nảy sinh nghi ngờ cho người điều tra, phát hiện là máu mủ của mình liền cho người tìm đến bảo mẹ hãy giao con ra.

Mẹ cố chấp không đồng ý nên đã giằng co cùng họ để rồi dẫn đến chấn thương rơi vào hôn mê.

Ông trời rất ưu đãi với mẹ, cho mẹ ngủ ngàn ấy năm, để mẹ không phải sống mà chịu đau đớn dằn vặt, nhưng trái lại, tất cả nghiệt ngã đó đều đổ hết lên đầu Phuong Ly.

Khi mẹ tỉnh lại bước chân đến Lâm gia, nhìn thấy con không còn nhận ra người mẹ này nữa, dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng mẹ lại thấy thanh thản, vì giống như ba con từng nói, sống với thân phận thiếu gia Lâm gia con mới có được một cuộc sống no đủ, được trưởng thành trong điều kiện tốt nhất, một tương lai sáng lạng chờ đón con. Đáng lẽ ra từ lúc con mới sinh ra mẹ phải nên làm thế, giao con cho ba con thì con đã không phải theo mẹ mà chịu khổ.

Nhưng đáng tiếc sự thanh thản đó không kéo dài bao lâu.

Di Mẫn trước đó đã biết con là con trai của mẹ vì nhìn thấy chiếc nhẫn mẹ để lại cho con, thật ra nó là của cô ấy tặng cho mẹ năm xưa. Rồi lại phát hiện Phương Ly là con gái ruột của mình, vì hận thù không cách nào dung thứ được việc hai đứa bên nhau.

Chuyện năm đó mãi là nỗi ân hận suốt cuộc đời này của mẹ, mẹ muốn bù đắp, cùng mới nỗi sợ hãi cô ấy sẽ tiết lộ với bên ngoài rằng mẹ là mẹ ruột của con. Vì tương lai danh dự của con, vì mặc cảm tội lỗi mẹ đành phải hy sinh tình yêu của con và Phương Ly, nhẫn tâm chia cách hai đứa.

Di Mẫn đã dạy mẹ phải làm thế nào.

Đầu tiên xét nghiệm ADN để nhận lại con, sau đó bịa ra một câu chuyện thật hợp tình hợp lý, mẹ nói dối gạt con rằng con và Phương Ly là anh em ruột của nhau, rằng lúc xưa mẹ vì quá nghèo nên phải bán con bé cho người ta, sau này khi ba mẹ nuôi nó mất mới tìm kiếm và đón nó từ cô nhi viện về nuôi dưỡng, không kể nó nghe vì sợ nó hận mẹ.

Mẹ còn bảo con đừng tiếp tục làm ra chuyện sai trái ông trời không dung thứ như thế nữa. Nhưng thật ra chính mẹ mới là kẻ làm ra chuyện sai trái ông trời không dung thứ đó.

Con trai, xin lỗi vì đã để con và Phương Ly phải gánh chịu tội lỗi mà người mẹ này đã gây ra.

Nếu như mẹ có thể chịu đựng đau khổ này thay hai đứa, nếu như phải đánh đổi cả tính mạng này để đảm bảo hai đứa một đời hạnh phúc vui vẻ bên nhau thì mẹ cũng cam lòng.

Đáng tiếc, mẹ bất lực...

Cho dù mẹ có chết đi, Di Mẫn cũng sẽ nhất quyết không để hai đứa bên nhau, Lâm gia cũng sẽ không dễ dàng để hai đứa bên nhau.

Là nghiệt do mẹ tạo ra.

Xin lỗi con...

*****

Đôi mắt Lâm Hạo từ từ khép lại, nước mắt của anh từ nãy đến giờ đã làm ướt đầm cả trang giấy.

"Mẹ, con không biết là mẹ đã phải chịu đựng nhiều đau khổ như thế."

"Tại sao mẹ không cho con biết, tại sao mẹ lại giấu con đến lúc rời xa thế giới này."

"Con không trách mẹ, Phương Ly dù có biết chuyện nhất định cũng sẽ không trách mẹ, mẹ chẳng làm gì sai cả, tất cả đều là ý trời."

Nhưng mà...

"Mẹ nói dối gạt con rằng con và Phương Ly là anh em ruột của nhau."

Nếu vậy thì...

Phương Ly không phải em gái anh.

Tình yêu anh dành cho cô vốn không phải cấm kỵ, cũng không phải sai trái, anh và cô hoàn toàn có quyền được sống bên nhau, hạnh phúc như bao nhiêu cặp nam nữ khác trên đời.

Anh sai rồi, anh thật sự sai rồi.

Vì bà là mẹ ruột anh nên anh không một chút nghi ngờ những lời bà nói.

Nhưng còn... bệnh của anh.

Không nghĩ nữa, việc đầu tiên là phải giữ cô ở lại.

Ít ra nếu anh vì lý do này mà rời xa cô thì cô vẫn sẽ sống vui vẻ thanh thản hơn cảm giác tủi nhục vì bị vứt bỏ như bây giờ.

Anh phải đi...

Anh phải giữ cô ở lại...

- Ân Ân, em đi cùng với anh nhé!

Nhưng rồi...

Một lần nữa ông trời vẫn chiến thắng.

.....

- Huhu, anh hai ơi, anh hai tỉnh lại đi...

- Anh hai hứa dẫn Ân Ân đi gặp chị mà...

Khấp căn phòng vang lên tiếng khóc trẻ con đầy bi ai.

.....

Phuong Ly đứng lên nhìn ra cảnh vật và bầu trời xanh biếc bên ngoài thông qua tấm thủy tinh trong suốt ở sân bay.

Lần này đi không biết bao giờ quay lại, cô nhất định phải nhìn ngắm mỗi thứ thật kỹ càng.

"Xin mời quý khách chuyển bay XXX khẩn trương lên máy bay."

Âm thanh phát ra rất đổi bình thường, không hiểu vì sao Phuong Ly lại ngăn người đứng chôn chân một chỗ.

Sau đó...

Những giọt nước long lanh như thủy tinh trong suốt chảy dọc hai bên má rồi rơi lên xuống sàn gạch láng bóng.

Đã đến giờ rồi sao!

Cô đã cố tình đến sân bay sớm hơn một tiếng...

"Ngọc Mai, tuy rằng mình bắt cậu thề rằng không nói cho mọi người biết khi nào mình bay, nhưng nếu có người dồn ép cậu hoặc chuốc say cậu thì cậu có thể phá vỡ lời hứa này."

"Đừng tưởng cậu nghĩ gì mình không biết, từ bỏ đi, hắn ta sẽ không bao giờ xuất hiện đâu."

Bỗng dưng có tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau, trái tim Phuong Ly đột nhiên đập mạnh mẽ, lập tức ngoảnh đầu nhìn lại.

Nhưng...

Người đó không nhìn tới cô...

Lướt nhanh qua mặt cô...

Hóa ra... chỉ là một hành khách...

Vậy là cái kết có hậu của câu chuyện cổ tích hay như trên phim ảnh thường chiếu rốt cuộc cũng không xảy đến với cô.

Rằng vào thời khắc người con gái mình yêu ra đi, người con trai sẽ chạy đến sân bay, một là mượn loa phát thanh để tỏ lộ, hoặc là đứng giữa nơi chôn đông người này hét to tên cô gái rồi dùng những lời lẽ cảm động nhất trời đất này để níu giữ cô ấy ở lại.

Sau đó cả hai hóa giải tất cả hiểu lầm, ôm chầm lấy nhau và sống hạnh phúc mãi về sau.

Phuong Ly đem nở một nụ cười thê lương hòa lẫn nước mắt mặn chát.

Thật nực cười khi người đó chưa từng yêu cô mà bản thân cô lại có suy nghĩ đó.

Cho rằng ông trời sẽ ban cho cô kỉ tích vào giây phút cuối cùng.

Tất cả đã kết thúc thật rồi.

Bàn tay mà cô từng nghĩ sẽ nắm cả đời

Hóa ra từ đầu đã sai người...

Chỉ có cách tiến về phía trước để quên đi nỗi đau này thôi.

Máy bay từ cất cánh lướt nhanh trên bầu trời xanh thẳm.

Tạm biệt.

.....

"Tôi của những năm tháng đó cùng anh ấy của những năm tháng đó đã cùng nhau đi một chặng đường rất dài.

Vậy mà...kết cục vẫn là bỏ lỡ."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Thời gian như mây trôi nước chảy

Thời gian chính là thứ con người ta dù có bao nhiêu tiền bạc, bao nhiêu của cải cũng không cách nào níu giữ được, lại càng không có cỗ máy thời gian mang ta trở về quá khứ, trở về phút giây ta sai lầm mà sửa sai, trở về phút giây hạnh phúc để mà tận hưởng thêm hạnh phúc đó.

Đời người như một giấc mộng, đúng đúng sai sai, ân ân oán oán cũng không thoát khỏi quy luật dòng chảy thời gian.

Đối với một số người, thời gian là thứ tàn nhẫn và khắc nghiệt nhất.

Muốn dùng thời gian để lãng quên nỗi đau, nhưng trái lại nỗi đau càng thêm khắc sâu.

Có những thứ tưởng chừng có thể níu giữ, rốt cuộc lại phải buông tay.

- ---- SÁU NĂM SAU-----

Tại sân bay lớn của trung tâm thành phố.

Cánh cổng sân bay vừa mở, một người con gái bước ra liền thu hút mọi ánh nhìn.

Cô gái xinh đẹp rạng ngời, mái tóc óng mượt như dòng suối xõa ra tự nhiên, làn da trắng mịn tỏa sáng dưới ánh nắng vàng nhạt của buổi sớm mai, khuôn mặt dù bị cặp kính râm che khuất nhưng vẫn nhìn ra được những đường nét rất xinh đẹp, đôi môi hồng rạng rỡ.

Sáu năm, thời gian không dài không ngắn, nhưng cũng đủ khiến vẻ đẹp trời phú của cô vào thời khắc này tỏa sáng rực rỡ nhất.

Thậm chí chỉ cần một cái chớp mắt, một cái nín thở cũng làm người đối diện bị hút hồn người đến đờ đẫn.

- Vợ yêu ơi!

Chỉ cần đơn giản ba chữ, không cần ngẩng mặt lên cô cũng biết là ai đang gọi.

Sáu năm trước ở sân bay này anh cùng cô chia tay, sáu năm sau cũng chính tại đây cô gặp lại anh.

Giang Tuấn so với ngày xưa cũng có thay đổi, chừng chạc và đẹp trai hơn rất nhiều, mặc bộ vest đen dáng vẻ đầy sang trọng, vừa xuất hiện đã cura đồ biết bao trái tim thiếu nữ, không cô gái nào có thể rời mắt khỏi bóng dáng anh tuấn ấy.

- Lâu rồi không gặp anh! - Cô nhanh chóng đẩy vali đến bên anh, trên môi nở một nụ cười sau đó tháo chiếc kính râm cất đi

Giang Tuấn lặng yên quan sát cô một lúc.

Cô bé ngốc ngày nào giờ trưởng thành hơn rất nhiều, ung dung điềm tĩnh, lại muôn phần xinh đẹp.

Thời gian như mây trôi nước chảy, hy vọng sáu năm đủ để cuốn sạch mọi đau thương cô từng trải qua.

- Này, em phát triển hơn rồi đấy.

Chẳng ngờ câu đầu tiên anh dành cho cô là thế này đây!

- Ý anh là sao?

Anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi dừng lại ở một chỗ

- GIANG TUẤN...

Giám đốc một tập đoàn lớn mà lại thiếu đứng đắn đến vậy sao?

Cũng may đây là sân bay nếu không cô nhất định sẽ cho anh một trận.

Vì muốn tạo bất ngờ cho mọi người nên lần này cô về đây, ngoài Giang Tuấn và mẹ anh ra thì chẳng ai biết cả.

- Mừng ngày đoàn tụ, chúng ta nên làm cái gì đó chấn động nhỉ?!

- Chấn động là cái gì? - Cô nheo mắt hỏi nhưng trong lòng cũng đoán được

- Ôm hôn một cái nhé, thật lâu vào.

- Anh thôi đi! - Phương Ly đưa tay đánh nhẹ vào vai anh

- Thôi nghiêm túc đây, anh đã đặt chỗ để em nghỉ ngơi trước rồi. Một nơi rất tuyệt!

- Ở đâu vậy?

- Phòng đôi của khách sạn gần đây.

- "..."

- GIANG TUẤN!

- Được rồi được rồi, chúng ta đi thôi, em còn muốn nào loạn sân bay đến bao giờ?

Nói rồi anh đến đẩy vali và kéo tay cô đi.

.....

Chiếc xe BMW từ từ lăn bánh, Phương Ly ngồi trong xe lướt nhìn mọi thứ. Những cảnh vật này đã lâu rồi mới có thể thấy lại.

So với sáu năm trước thành phố đã phát triển hơn, những tòa nhà cao tầng xen kẽ nhau trải dài giữa con đường tấp nập xe cộ qua lại.

Ánh mắt cô chợt dao động khi nhìn thấy trên tấm bảng điện tử to lớn từ phía xa là hình ảnh một cô gái xinh đẹp.

Chẳng ngờ người con gái nữ thần của giới âm nhạc, được vạn người tung hô ngưỡng mộ đó lại từng có thời gian cùng cô tranh giành lấy tình cảm của một người con trai, bảo là ganh tị với cô, bao nhiêu người sẽ tin vào câu chuyện này chứ, bản thân Phương Ly cô còn thấy nực cười và khó tin mà.

Nghĩ lại thì nếu như chuyện năm xưa không xảy ra thì có lẽ bây giờ Lưu Nhã Đình sẽ vẫn là thần tượng trong lòng cô, là một người chị mà cô luôn kính yêu.

Nhưng mà...cuộc đời này vốn dĩ không có nếu như...

Sáu năm qua, phải khóc thì cũng khóc rồi, phải đau khổ thì cũng đau khổ rồi, phải hành hạ bản thân mình thì cũng đã hành hạ rồi.

Khoảng thời gian đầu cứ mơ mơ hồ hồ, thực sự không biết mình đã trôi qua như thế nào.

Bây giờ nhớ lại thậm chí có khi nó giống như bộ phim truyền hình cô đã từng xem vậy. Có đoạn nhớ rất rõ, có đoạn lại nhạt nhòa, đặc biệt là kết thúc của nó, hoàn toàn không muốn nhớ đến.

Cuối cùng cũng thông suốt, những chuyện con người ta gặp và trải qua trong cuộc đời này đều là vận mệnh an bài, tựa như con thuyền trôi theo dòng nước, một khi đã ngồi lên thì chỉ có thể chấp nhận xuôi theo nó và tiến về phía trước.

Mãi mãi không thể quay đầu...

Giang Tuấn lái xe một lát lại nhìn cô từ kính trước mặt. Lúc này ở sân bay cô vẫn cười nói bình thường vậy mà nhanh như thế đã chìm đắm trong chuyện cũ rồi.

Anh hấn giọng mấy cái mà cô chẳng phản ứng gì cả.

Là cô ép anh dừng tới thần chú đấy nhé!

- E hèm, Lạc Lạc...

Phương Ly ngồi bật dậy, hai mắt sáng rực như sao

- Phải rồi, Lạc Lạc của em thế nào rồi?

Biết ngay là sẽ linh nghiệm mà!

- Lạc Lạc đại nhân đang được mẹ anh chăm sóc, mẹ lo chơi với nó đến nỗi quên mất còn có đứa con trai đẹp trai là anh luôn.

Phuong Ly chỉ biết cười hi hi

- Mà hai mẹ con em làm gì mà người về trước kẻ về sau vậy, làm anh phải đi đón những hai lần.

- Tại đến ngày về em lại bệnh, thằng bé thì muốn về trước để gặp anh và bác gái, cũng may là có người đi cùng với nó. Haizz, từ lúc Lạc Lạc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên em xa nó lâu như vậy luôn, nhớ chết mất!

- Phải rồi, chuyện đầu tiên em muốn làm nhất là gì? - Giang Tuấn ngoài đầu ra sau hỏi

- Chuyện em muốn làm nhất chính là em chẳng muốn làm gì cả. Em muốn ngủ. - Phuong Ly nói bằng giọng mệt mỏi, cô vừa khỏe bệnh đã ngồi máy bay mệt mỏi suốt bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi, cả người rã rời

- Em mệt vậy sao? Thế thì ngủ đi, ngủ dậy anh mới dẫn em đi thăm mẹ anh được không?

- Được. - Cô uể oải dựa đầu vào ghế rồi chìm vào giấc ngủ

.....

Nhà Hàng Lạc Nhất

Giang Tuấn đậu xe bên ngoài, đánh thức cô dậy rồi cả hai cùng nhau bước vào.

Hoàng Di Mẫn vừa nhìn thấy Phuong Ly đã vội vã đứng dậy, vẻ xúc động chẳng thể kìm nén được trên gương mặt không hề có dấu hiệu tuổi tác nào.

Sáu năm qua bà ngày nhớ đêm mong được đoàn tụ với cô biết bao nhiêu. Đứa con gái thất lạc suốt mười sáu năm, vừa gặp lại nhau thì đã vội xa nhau.

Chỉ tiếc bà lại không thể nhận lại con lúc này được, vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp.

- Phuong Ly, con về rồi!

- Con chào cô, cô chẳng thay đổi gì cả, vẫn đẹp như xưa.

- Con cũng thế mà, rất xinh đẹp.

- Con làm sao lại có thể đem ra so sánh với cô được chứ!

Bà chăm chú nhìn cô, cô càng lớn càng giống bà như thế mà bản thân cô lại chẳng nhận ra, trong lòng bà trào dâng nỗi đau xót và hối hận về những việc xảy ra năm đó.

Phuong Ly về ngoài giống bà nhưng số phận lại bất hạnh hơn bà gấp ngàn lần.

Giờ đây con bé trở về rồi, bà sẽ dùng tất cả thời gian còn lại của cuộc đời mình để bù đắp cho nó.

- Mẹ ơi, mẹ "lại" quên mất con rồi, con trai đẹp trai tài giỏi của mẹ đang ở đây cơ mà! - Giang Tuấn vẫy vẫy tay trêu chọc mẹ mình

Bà nhìn sang anh lắc đầu rồi nói

- Thôi hai đứa ngồi đi, đồ ăn nguội hết bây giờ!

Nói rồi cả hai cùng ngồi xuống bàn và trò chuyện với bà.

Ban đầu bà cũng chỉ hỏi về cuộc sống bên đó của cô, sinh hoạt thế nào, học tập ra sao, có ai bắt nạt không, nào ngờ đến giữa câu chuyện, bà lại khiến cô lúng túng

- Phuong Ly vừa đẹp người vừa đẹp nét, lại ngoan hiền, ai cưới được con chính là phúc phần của người đó. - Nói xong câu đó bà cố ý nhìn về phía Giang Tuấn

Phuong Ly bất ngờ cảm chặt đũa, rất chặt, đến nỗi cảm giác đôi tay không còn cử động được nữa.

- Muốn cưới cũng phải có người chịu cưới con chứ cô. - Hồi sau cô cố nặn ra nụ cười dù tia đau buồn ánh lên trong đôi mắt đen láy

Hàm ý của bà, cô hiểu rất rõ, nhưng mà...

- Bây giờ con muốn nhất là có thể bắt đầu sự nghiệp thật tốt...sau đó... - Phương Ly cố đưa ra lý do

- Kết hôn thì không tốn bao nhiêu thời gian hết, sau khi kết hôn con cũng có thể tiếp tục đi làm. Con đường mà con muốn đi cô là người hiểu rõ nhất, còn nữa, chẳng lẽ con không muốn Lạc Lạc...

_Mẹ. - Giang Tuấn nháy mắt cho mẹ mình dừng lại khi thấy không khí đột nhiên quá căng thẳng

- Mẹ...chuyện này nói sau có được không? Phương Ly mới về rất mệt, con đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi trước.

Giang Tuấn nói xong vội vã kéo tay cô đứng dậy, trong lòng cô không khỏi cảm kích vì anh đã giúp cô giải vây. Ra đến xe hai người vẫn trầm mặc một lúc lâu.

- Đừng bận tâm lời của mẹ anh nữa. Chủ nhật này anh dẫn em cùng Lạc Lạc đi dã ngoại thư giãn.

- Chủ nhật...em bận rồi. - Cô hơi thấp giọng

- Bạn đi thăm bạn bè...hay là...viếng mộ mẹ em?

- Không, em đi thử vai.

Ánh mắt anh như muốn xuyên qua tâm trí cô

- Là bộ phim được khai máy vào tháng tới "Kí ức cầu vồng". - Cô nhìn anh cười

Lúc này trên đường đi cô nhìn thấy biển quảng cáo về buổi thử vai quy mô lớn đó, như có thứ gì thôi thúc trong tim khiến cô muốn lập tức ghi danh ngay.

Đóng phim chính là một trong những kế hoạch của cô, cần phải nắm chắc cơ hội để có thể đạt được ước mơ, đạt được thành công.

- Em có biết là...bộ phim đó...

- Trên biển quảng cáo có ghi rõ mà, là tập đoàn Lâm thị bỏ vốn đầu tư. - Giọng cô bình thản như thể Lâm thị là cái tên vô cùng xa lạ, xa lạ đến mức cô lần đầu nghe thấy

- Phương Ly, không được! - Ánh mắt anh vụt phần nộ, tức tối

Giang Tuấn hy vọng cô sẽ không tham gia, một cảm giác không an toàn trỗi dậy trong lòng anh

- Giang Tuấn, anh nghĩ em về đây là để trốn tránh sao? Em đã làm gì sai mà lại không dám đối mặt chứ?

Bàn tay anh siết chặt đập vào vô lăng

- Em muốn đóng phim, được, anh sẽ giới thiệu em cho các đạo diễn và biên kịch anh quen, thậm chí sản xuất phim cho em đóng, em có cần phải...

Cô dựa đầu vào bờ vai anh, giọng nói nhẹ nhàng êm dịu như thể đang quán bên tay anh, làm dịu đi cơn tức giận của anh

- Nếu nhận tất cả điều đó thì còn ý nghĩa gì nữa khi thứ em muốn là đi lên bằng chính đôi chân của mình. Sáu năm trước đã có rất nhiều người xem thường em, sỉ nhục em, chà đạp giấc mơ của em không phải anh không biết. Hơn nữa, lẽ nào anh muốn em sống mãi trong nỗi đau quá khứ mà không hướng về tương lai sao?

Chỉ có cô mới khiến anh khuất phục thế này. Giang Tuấn đưa tay ôm chặt vai cô, dịu dàng hôn lên mái tóc cô

- Thôi được rồi, nếu em muốn thì cứ đi, đừng lo nghĩ gì nữa. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra nhất định phải nói với anh. Đừng quên bên cạnh em lúc nào cũng có anh.

Giang Tuấn biết với tính cách của cô cho dù bây giờ có ngăn cản cô vẫn sẽ làm, cho nên anh sẽ ủng hộ nó.

- Anh yên tâm đi, em biết anh đang lo lắng điều gì, nhưng em...bây giờ em chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến một người con trai...đó là Lạc Lạc...

Phương Ly, vậy còn anh? Đến khi nào tìm em mới có chỗ cho anh?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Con trai

King...kong...king...kong...

Chuông biệt thự reo vang ỉn ỏi

- Cho hỏi cô tìm ai? - Chị giúp việc ra mở cửa rồi hỏi
- Chào chị, em tìm Ngọc Mai, em là bạn thân năm cấp ba của cậu ấy.

Chị giúp việc nhìn một hồi thì nhận ra

- Cô Phương Ly đứng không, lâu lắm rồi không gặp cô, nghe cô chủ bảo cô sang nước ngoài du học.
- Vâng ạ, em cũng mới về gần đây.

Vừa đi tới đại sảnh là nghe tiếng la rất to, hôm nay nhà Ngọc Mai hình như có khách đặc biệt

- Cô đứng đây chờ nhé, để tôi vào thông báo tiểu thư một tiếng.
- Cảm ơn chị!
- PHƯƠNG LY...CẬU VỀ RỒI!

Ngọc Mai đang đeo tạp dề chưa kịp cởi ra đã chạy tới ôm chầm lấy cô, cả hai cùng xúc động đến rơi nước mắt.

Đóa hoa băng giá trung học An Hoa năm đó bây giờ rất thực nữ, đầu năm nay bắt đầu học tè gia nội trợ, nghe nói anh Thiếu Dương quyết định năm sau rước Ngọc Mai về nhà cho nên bây giờ cậu ấy phải chuẩn bị từ từ.

Cả hai đứng ở đại sảnh ôm nhau thăm thiết.

- Ngọc Mai, mình nhớ cậu quá!
- Mình cũng vậy, mà cậu ăn gì chưa, để mình dọn cơm ra tụi mình cùng ăn sáng nhé!

Nhưng giờ là buổi trưa mà !!!

Triệu tiểu thư sắp lấy chồng mà còn ngủ nướng thế này sao?!

- PHƯƠNG LY...EM VỀ RỒI HẢ?

Từ trong bếp một thanh niên chạy ra. Dáng vẻ anh tuấn, gương mặt hiền hòa với đôi mắt sáng đó không lẫn đi đâu được.

Bao nhiêu năm rồi vẫn vậy, bị Ngọc Mai ức hiếp rất nhiều nhưng anh ấy vẫn cưng chiều bạn gái như ngày đầu quen nhau. Giả dụ như hôm nay bạn gái muốn ăn cơm, anh ấy liền đến tận nhà vừa dạy vừa nấu.

Hơn sáu năm quen nhau tình cảm giữa họ chỉ đông đầy thêm chứ chẳng hề vơi đi chút nào.

Anh Thiếu Dương, à không bây giờ phải gọi là bác sĩ Lăng mới đúng. Năm đó lúc về ra mắt nhà bố vợ tương lai, anh Thiếu Dương đã hứa nếu thi đỗ làm bác sĩ mới cưới Ngọc Mai, nói được làm được quả thật rất giỏi. Ngày anh đậu trường Y, Lăng lão gia đã đặc biệt làm một bữa tiệc thật hoành tráng để mời tất cả, chỉ tiếc cô không thể tham dự, chỉ có thể gửi lời chúc.

Còn Ngọc Mai bây giờ đã trở thành một nhà thiết kế thời trang có tiếng tăm trong thành phố, nghe báo được rất nhiều nhân vật lớn theo đuổi, từ giám đốc, phó giám đốc, diễn viên, ca sĩ nhưng cậu ấy chỉ một lòng một dạ với một người duy nhất.

- Anh Thiếu Dương, em đoán hôm nay đồ ăn do anh nấu đúng không, đứng ở đây là nghe thơm rồi! - Phương Ly giờ ngón tay tán thưởng
- Em giỏi thật, thế mà cũng đoán ra, dọn cơm chúng ta cùng ăn nhé!
- Dạ. Em đói bụng lắm rồi! - Phương Ly gật đầu lia lịa
- Khoan, Phương Ly, cậu chê mình nấu dở đúng không? - Ngọc Mai lạnh lùng liếc mắt về phía cô.
- À, đâu đâu.

Phương Ly xua xua tay, nhìn sang anh Thiếu Dương đang tái mặt nháy mắt ra hiệu cho cô, nhớ đến cái lần đầu tiên cô dạy Ngọc Mai nấu ăn là lại thấy thật kinh hoàng.

Cả đám cùng dọn đồ ăn lên bàn, hai người ngồi cạnh nhau còn cô ngồi đối diện.

Cả buổi cặp tình nhân kia vui cười có cãi nhau có, gấp đồ ăn dứt cho nhau cũng có, cô rất ngưỡng mộ. Bọn họ thật sự rất hạnh phúc, sang năm lại chuẩn bị cưới, ganh tị quá.

- Phương Ly cậu đi thăm chị họ của mình, "thần tiểu thuyết" An Hiểu An chưa, chị ấy và Dương Minh Khải, làm gì mà cứ hai ba ngày cãi nhau lại lỗi tội mình ra đỡ dùm.

- Minh chưa, mình dự định bữa sau đến thăm họ.

- Ồ, mà Minh Khải bảo chị họ ghen dữ lắm, còn đòi cưới sớm vì sợ gái khác giành mất. - Thiếu Dương lắc đầu - Chả bù cho anh.

- Ý anh là sao? Tưởng em không biết ghen, muốn thử không? - Ngọc Mai liếc xéo

- À đâu đâu, đây là một câu mang ý nghĩa tích cực, anh là anh là người tuyệt đối tin cậy, tuyệt đối đáng tin, nên chẳng khi nào khiến em phải nhọc công ghen tuông. - Thiếu Dương chảy mồ hôi ròng ròng

- Anh xem như biết điều đấy. - Ngọc Mai gấp thưởng cho Thiếu Dương một miếng cá

Phương Ly khẽ mỉm cười, xem ra thời gian cô không có ở đây mọi thứ đều ổn, mọi người ai nấy đều tìm được hạnh phúc cho bản thân mình.

Nhưng trong lòng cô ngoại trừ niềm vui lại có cảm giác gì đó rất lạ.

Quên mất, thế bây giờ cậu sống ở đâu? - Ngọc Mai lại hỏi

- Anh Giang Tuấn tìm cho mình một căn nhà, tạm thời mình sống ở đó, rất ổn. Lát nữa mình ghi địa chỉ cho cậu, rảnh rồi ghé thăm mình nhé.

- Được, mình cũng muốn gặp... - Ngọc Mai đang cao hứng thì im bặt vài giây - Thôi cậu ăn cơm đi.

- Đồ ăn ngon quá, hôm nay mình sẽ ăn sạch nhà của cậu luôn!

Ngọc Mai nhìn Phương Ly cười mà trong lòng cô lại buồn đến lạ, bởi vì nụ cười ấy trông rất gượng gạo, cứng nhắc, người bình thường mới quen nhất định sẽ không phát hiện ra, nhưng cô thì khác.

Sáu năm trôi qua cậu ấy muốn phần xinh đẹp hơn, trưởng thành hơn, tự tin hơn, cái gì cũng tốt hơn, chỉ riêng nét rạng rỡ yêu đời thì lại không được như lúc xưa nữa.

Cũng phải, trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy mà Phương Ly không buồn xuôi, không gục ngã đã là điều rất may mắn rồi.

Nhưng cho dù thế nào Phương Ly vẫn mãi là người bạn thân thiết nhất của Triệu Ngọc Mai cô.

Thiếu Dương cũng có cảm giác y hệt thế.

Cuộc đời cô bé Phương Ly này không biết hạnh phúc được bao nhiêu ngày, sáu năm qua một mình ở đất khách quê người, chỉ mong những ngày tháng sau này có thể bình yên.

Nhưng mà, không biết Phương Ly đã gặp lại cậu ấy chưa, liệu cô có biết rằng cậu ấy...

- Ui cha, em đau bụng quá, anh lên lầu lấy giúp anh hộp thuốc với - Ngọc Mai vờ ôm bụng la lên

- Ừ, ừ, em ngồi chờ chút nha.

- Em để nó ở...

- Chiếc hộp màu xanh, ngăn thứ hai của bàn trang điểm, anh biết rồi. Để anh rót cho em thêm chút nước ấm luôn.

Phương Ly càng cảm thấy ngưỡng mộ tình cảm của bạn mình.

Ngọc Mai dường như chỉ chờ có thể quay sang nói nhỏ với cô

- Khi này suýt nữa là lộ tẩy nói ra rồi. Lạc Lạc nhất định là về với cậu đúng không?

- Cái đó còn phải hỏi sao? - Phương Ly nở nụ cười hạnh phúc

- Mình muốn đến thăm thằng bé quá! Phải công nhận ghen của cậu tốt thật, nhìn hình nó giống cậu y như đúc, không biết ngoài đời thế nào?

- Thế cuối tuần này đi, ngày thường Lạc Lạc phải đi học.

- Được, mình sẽ trở tài nấu một bữa tiệc lớn chào đón nó.
- Cái "tài" này cậu cứ để lại dùng đi, Lạc Lạc nhà mình bao tử rất yếu...
- Phương Ly, cậu...
- Ngọc Mai, chuyện mình trở về và chuyện của Lạc Lạc...- Phương Ly đột ngột hạ giọng
- Yên tâm, chuyện đầu cái miệng của Lăng Thiếu Dương cứ giao cho mình, còn chuyện thứ hai, nếu cậu không muốn mình nói thì dù có chết xuống cửu tuyền mình cũng sẽ mang nó theo.
- "..."

Đúng là bạn thân, không cần còn nói ra cũng hiểu nhau...

.....

Buổi chiều thu trời mát mẻ, Phương Ly đến trường mẫu giáo để đón con tan học.

Một cậu bé cỡ năm tuổi lon ton chạy đến, nở nụ cười hồn nhiên rạng rỡ.

Đây chính là tiểu thiên thần đáng yêu mà ông trời đã mang đến cho cô, cũng là nguồn sống, nguồn hạnh phúc của cô suốt sáu năm qua, đã vực dậy cô từ những năm tháng tăm tối nhất của cuộc đời.

Kỉ ức đau thương chợt vụt qua đôi mắt.

Nhớ đến những ngày đầu đặt chân đến đất nước xa lạ đó hôm nào cô cũng khóc, dù đi đâu làm gì trong đầu đều là bóng hình người đó hiện ra.

Lòng ngực thường xuyên đau nhức nhối, mỗi khi ngủ dậy sờ tay lên mặt là cảm nhận được sự ướt át và vị mặn của nước mắt.

Đôi lúc cô còn tưởng mình bị điên bởi vì dù mơ hay tỉnh đều nhìn thấy anh ta. Thậm chí có lúc còn tự nhốt mình trong phòng đến cơ thể suy kiệt.

Cũng may ông trời thương xót, ban cho cô một thiên thần.

Ngày tháng bé chào đời, rốt cuộc cô cũng tìm thấy lại hy vọng.

Cô đặt tên cho con một chữ Lạc trong lạc quan vui vẻ, mong nó cả đời luôn gặp may mắn, luôn mỉm cười, không phải chịu bất kì khổ đau nào.

Với lại, mỗi lần gọi tên thằng bé cũng là một lần tự nhủ với lòng mình sẽ không khóc nữa, kiên cường tiến về phía trước.

- Mẹ ơi, chúng ta có thể đứng thêm một lát, đợi người nhà của bạn Hình Hình đến đón bạn ấy có được không?

- Hình Hình là ai? - Cô thắc mắc

- Là bạn cùng lớp với con ạ.

Nhìn lại mới thấy, phía sau Lạc Lạc là cô giáo đang dắt theo một đứa bé gái cột tóc hai chùm cỡ tuổi Lạc Lạc trông rất xinh xắn.

Nhưng mà ánh mắt cô bé này sao quen quá

Trông...thật giống một người...

Khoan đã, Hình Hình...cái tên này...

- Chào cô giáo, tôi đến để đón Hình Hình!

Giọng nói ngọt ngào vang lên từ phía sau khiến Phương Ly đứng sững người.

Ồ đời luôn có câu người tính trong bằng trời tính, thật không sai.

Con người ta luôn lường trước đủ loại tình huống sẽ xảy ra khi gặp lại một ai đó, nhưng thường mọi thứ đều đến lúc ta không ngờ tới nhất.

Phương Ly nắm chặt lấy bàn tay nhỏ xíu của Lạc Lạc, còn cô bé tên Hình Hình thì chạy đến sà vào lòng chủ nhân câu nói vừa rồi.

Trong thời khắc đó cả hai cô gái đứng chôn chân một chỗ nhìn nhau.

Nhã Đỉnh không giấu được vẻ kinh ngạc. Cô không phải là mơ, cũng không phải hoa mắt.

Phuong Ly...về rồi!

Sáu năm qua tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Trong thành phố này có đến mấy triệu người, vậy mà lại trùng hợp chạm mặt nhau ở một nơi không ngờ đến thế này.

Phuong Ly cũng chăm chú vào người con gái trước mặt, là thần tượng một thời của cô, người mà cô xem là chị rồi lại cùng kẻ đó khiến cô từng bước đau khổ.

- Mẹ ơi, hình như mẹ bạn Hinh Hinh đến rồi, chúng ta về thôi! - Lạc Lạc kéo áo Phuong Ly lên tiếng

Mẹ?!

Nhã Đình tay chân bất động, cô vừa mới nghe điều gì thế này?

Phuong Ly quay sang nhìn bé gái, bây giờ thì cô có thể khẳng định suy nghĩ trước đó của mình là đúng.

- Cô bé, tên cháu là Lâm Khả Hinh có đúng không?

- Sao cô biết tên cháu ạ? - Bé gái chớp chớp mắt tròn xoe long lanh

- Vì cô là người quen cũ của ba mẹ cháu.

Nhã Đình không để tâm đến hai người nói gì, ánh mắt chỉ dán chặt vào bé trai đang đứng cạnh Phuong Ly kia

Gương mặt non nớt đó, nụ cười đó, ánh mắt đó giống Phuong Ly như tạc, không thể nào cô ta tìm đại ở đâu đó về được.

Nhưng mà cô ta làm sao lại có một đứa con trai cỡ năm tuổi thế này?

Chắc không phải là...

Không đâu, không thể nào đâu. Tuyệt đối không thể!

- Thôi chào cháu nhé, cô về đây!

Phuong Ly từ đầu đến cuối xem cô gái tên Lưu Nhã Đình đứng trước mặt không tồn tại, bình thản nắm tay Lạc Lạc mà lướt qua.

Nhã Đình quay đầu lại nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ bước lên chiếc xe taxi. Đến khi chiếc xe mất hút giữa đường phố đông đúc, nét hoảng hốt căng thẳng vẫn phủ đầy trên gương mặt cô.

.....

Phuong Ly dẫn Lạc Lạc về đến thì trời cũng sập tối.

Vừa đứng trước nhà đã thấy cửa mở toang, đèn vẫn còn sáng nữa.

Lẽ nào là có trộm?

Chỉ có trẻ em và phụ nữ ở nhà thì thật là nguy hiểm, nhưng mà tên trộm nào dám cả gan lên vào nhà cô thì tình hình của hắn còn nguy hiểm hơn.

- Mẹ.

- Suyt.

Lạc Lạc vừa gọi một tiếng thì đã bị cô làm dẫu yên lặng, được rồi, để xem tên trộm nào mà to gan như vậy!

Phuong Ly quơ tay lấy chiếc chổi dựng ở góc nhà ra, một cái nữa đưa cho Lạc Lạc rồi ra hiệu đi khề về phía tiếng động phát ra ở nhà bếp.

- Mẹ đếm 1,2,3 chúng ta cùng xông vào nha!

- Dạ. - Lạc Lạc gật đầu

- 1,2,3

- AAAAAAA

Chương 147: Em có bằng lòng không?

Hai mẹ con em dám thông đồng nhau đánh đuổi anh à?

Giọng nói cùng gương mặt điển trai hoàn hảo hiện ra khiến Phương Ly ban đầu thất kinh hồn vía, sau đó đầy nghi hoặc

- Sao anh vào được nhà của em? Em nhớ rõ ràng trước khi đi mình đã khóa cửa lại mà!

Giang Tuấn tay phải đang cầm đĩa đồ ăn nên phải dùng tay trái lấy ra chùm chìa khóa trong túi áo vẫy vẫy

- À, lần trước chủ nhà cũ giao chìa khóa, trước khi đưa cho em anh “tiện tay” nhờ người làm thêm một cái nữa!

Mắt cô tròn ngược lên. Tiện tay!!! Sao nói dễ nghe thế, như vậy là phạm pháp đó đại ca à!

Phải tìm cách lấy lại chiếc chìa khóa đó mới được!

- Mà sao anh tan làm không về nhà mà lại đến đây?

Trên người anh vẫn vẹn nguyên bộ vest chần chu khiến cô khó hiểu.

- Đang về thì xe lại bị hư phải đem sửa, đói bụng quá nên anh ghé qua xem có gì ăn được không? - Anh trả lời đơn giản

- Chú Giang Tuấn! - Lạc Lạc chạy đến ôm lấy chân anh đòi bế, không khó nhận ra thằng bé thích anh đến nhường nào

- Khoan đã, chờ chú một chút. - Anh đặt lại đĩa đồ ăn lên bếp rồi cúi thấp người xuống bế Lạc Lạc lên như chơi tung hứng

- Lạc Lạc hôm nay đi học có vui không?

- Dạ có ạ, con quen được với rất nhiều bạn mới.

- Nãy chú ghé qua siêu thị có thấy bán mô hình siêu nhân mà hôm trước con xem tivi bảo là thích, có mua cho con rồi, nhưng mà...nếu thành tích học tập của con mà kém thì chú sẽ lấy lại đấy. - Nụ cười của anh như tia sáng ấm áp, lấy chiếc hộp đặt trên kệ nãy giờ trao cho thằng bé

- Hi hi, Lạc Lạc nhất định sẽ cố gắng, không để chú có cơ hội lấy lại đâu. - Thằng bé lém lỉnh cười ôm chặt món quà vào lòng

Phương Ly nhìn cảnh tượng một lớn một nhỏ trước mặt mà trong lòng thổn thức biết bao nhiêu cảm xúc.

Từ lúc trở về đến giờ mọi thứ thuộc về cuộc sống của hai mẹ con cô đều là do Giang Tuấn anh một tay lo liệu, rồi hôm nay còn gì nữa, đáng về anh vô cùng mệt mỏi sau một ngày làm việc, bụng thì đói, vậy mà nhà hàng sang trọng không đến, trong nhà có đầu bếp cao cấp nấu không ăn lại chạy đến đây định ăn những đồ ăn nguội mà lúc trưa cô nấu còn dư lại.

Cô biết anh chỉ muốn tìm cái cớ để bên cạnh cô và Lạc Lạc.

Nhưng thế này có phải ngốc nghếch quá rồi không?

Buổi tối đẹp trời như vậy đáng lẽ ra anh phải đi hẹn hò, phải tìm một cô gái tốt để quen, rồi thì kết hôn, sau đó sinh cho mẹ anh một đứa cháu ngoan ngoan như Lạc Lạc mới đúng.

- Được rồi, trong tủ lạnh còn nguyên liệu, anh muốn ăn gì? - Cô trấn tĩnh lại tinh thần, nở nụ cười thật xinh tươi khiến anh đắm chìm

Giang Tuấn thả Lạc Lạc xuống đất, vờ ngẫm nghĩ đôi chút rồi thốt ra một chữ duy nhất

- Em

Phương Ly chết điếng người lật đật quay sang Lạc Lạc.

May quá, thằng bé đang bận rộn với hộp đồ chơi siêu nhân nên chẳng nghe được gì, mà thôi, dù có nghe thì nó cũng chưa đủ tuổi để hiểu đó là gì mà.

- Lạc Lạc, con đi tắm đi rồi chơi tiếp, mẹ nói chuyện với chú một chút!

- Dạ. - Thằng bé nghe lời ngoan ngoãn chạy đi

Phuong Ly lấy một ít rau củ và thịt trong tủ lạnh rồi tiến vào bếp nấu cơm cho anh. Không gian bỗng chốc lan tỏa đầy mùi thơm hấp dẫn

Động tác nhẹ nhàng linh hoạt, nụ cười dịu dàng trên môi, giống như mỗi ngày đều chuẩn bị đón anh đi làm về bằng cách này.

Màn đêm yên tĩnh, Giang Tuấn đứng yên bất động ngơ ngẩn nhìn cô, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Giống như đứa trẻ hạnh phúc đến quên mất mình đang định làm gì. Anh từng bước tiến đến, vốn định ôm cô

vào lòng, nhưng bàn tay vừa vươn ra chưa kịp chạm vào thì cô đã quay mặt lại, hốt hoảng nhìn anh

- Thôi chết, em quên cắm cơm rồi!

- “...”

Vậy là anh lật đật đi làm “công việc đó”. Sau khi quay lại, anh đưa tay vuốt mái tóc rối tung do suốt một ngày dài lang thang bên ngoài của cô rồi không biết lấy đâu ra một sợi thun, buộc nó lại thật gọn

Phuong Ly đỏ mặt mắt tập trung

- Anh ráng chờ thêm một chút nhé, nhanh lắm!

- Hay em dọn về nhà của anh đi. Không phải em không biết, mẹ anh xem em như con gái, Lạc Lạc là cháu của mình. Ngôi nhà lớn thế này chỉ có hai mẹ con không an toàn chút nào đâu.

Tay cầm đĩa khựng lại, Phuong Ly hơi cúi mặt, giọng như thỏ thẻ

- Anh gửi lời cảm ơn cô giúp em nhé! Nhưng mà những gì cô làm cho mẹ con em đã quá nhiều rồi. Em với Lạc Lạc ở đây cũng rất tốt.

- Tốt thế nào được khi nhà không có đàn ông. Dạo này trị an bất ổn lắm, với lại xe anh cũng hư chưa sửa xong, hay là...tôi nay anh ở lại đây nhé!

- “...”

Hóa ra đi một vòng lớn, ý định của anh là thế này đây!!!

- Cũng được, thế anh ngủ sofa nhé, nhà em chỉ có một căn phòng thôi!

- Có một căn phòng thì không thể ngủ ba người được à? - Giọng anh đầy mập mờ

Cô thẳng tay đáp trả

- Nhưng giường thì chỉ đủ cho hai người nằm thôi!

- Giang Tuấn: “...”

Biết thế thì đã chọn nhà nào có cái giường nào to hơn một chút.

- Thôi được, thấy anh có lòng vậy em nhường anh ngủ trong phòng với Lạc Lạc, em ngủ sofa.

- Giang Tuấn: ”...”

Anh vẫn nhất quyết không bỏ cuộc

- Không sao, giờ này còn sớm, chúng ta đi mua giường đi.

- Phuong Ly: ”...”

.....

Bầu trời bên ngoài tối đen như mực, gió từng cơn thổi mạnh. Đèn trong phòng tắt ngấm nhìn vào tường chừng như người đã ngủ, nhưng thực chất Phuong Ly cuộn mình ngồi trên giường không biết đã bao lâu.

Con mưa đột ngột kéo đến, như nhớ ra chuyện gì đó cô lật đật ngồi dậy, đến bên tủ lấy chăn rồi mở cửa tiến ra phòng khách.

Trên ghế sofa, chàng thanh niên đang ngủ với tư thế cuộn tròn, quàng mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, chiếc chăn mỏng không đủ che chắn cả người khỏi cơn giá lạnh.

Cô khẽ khàng đắp thêm chăn cho anh, rồi đặt bàn tay mịn màng lên má, hơi ấm của cô làm khuôn mặt anh cũng dần ấm lại.

Đôi mắt cô tự dưng thấy ươn ướt

“Em thật không hiểu nổi anh, nhà lớn không về, chăn êm nệm ấm không ở lại đến đây để chịu khổ là thế nào?”

“Năm đó em tàn nhẫn với anh như vậy, sao anh vẫn một mực chờ đợi em, còn muốn bảo vệ cho em?”

“Con gái trên thế gian này có nhiều như vậy, chẳng lẽ sáu năm dài đằng đẳng không một ai khiến anh động lòng cả sao?”

Lúc cô vừa định quay lưng về phòng thì Giang Tuấn đã nắm lấy tay cô kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô thì thào nói

- Em đừng đi.

Phuong Ly kinh hãi vội đẩy anh ra, nhưng cả người sớm đã không thể động đậy.

Con người này, sau đến khi ngủ mơ lực vẫn mạnh như vậy chứ?

.....

Nửa đêm, Giang Tuấn giật mình tỉnh giấc.

Tìm anh bỗng nhiên đập rộn ràng khi phát hiện một thân hình nhỏ nhắn đang nằm ngủ say sưa bên cạnh.

Anh nhìn cô đến ngạt thở.

Mái tóc cô êm đềm xõa xuống bên má, đầu tựa hẳn vào lồng ngực anh một cách bình yên thoải mái, cánh tay trắng muốt vòng qua ôm chặt lấy người anh, có điều cả người bên dưới thì ngồi trên mặt đất.

Hương thơm của cô, hơi thở ấm áp đều đặn của cô vây lấy anh.

Sự thân mật này khiến anh không dám tin đây là không phải là mơ.

Anh khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ lên má cô.

Cô là lo lắng cho anh nên mới ra đây đúng không?

Nếu cứ tiếp tục thế này, có phải anh sẽ có được trái tim của cô?

Nhưng rồi, bàn tay khẽ co lại, bóng tối đêm đen lại vây kín lấy tâm trí anh.

Kể từ lúc cô đưa ra quyết định đó, anh tự hỏi mình có thể tin cô không?

Lựa chọn thử vai bộ phim của tập đoàn Lâm thị thay vì hàng ngàn bộ phim khác.

Đằng sau đó không có mục đích gì khác chứ?

Anh mãi mãi không quên được năm đó ở sân bay, ánh mắt trống rỗng đau đớn khi cô quay lưng lại nhìn biển người mênh mông.

Anh biết cô chờ đợi điều gì nhưng lại giả vờ không biết

Cho nên anh đúng là đang lo sợ

Sợ trước sau gì cô cũng sẽ gặp lại hắn

Sợ cô sẽ mềm lòng mà tha thứ cho hắn

Sợ cô sẽ quên mất những đau thương mà hắn đã gây ra

Sợ cô rồi sẽ lại rơi vào ma trận độc ác của hắn

Anh đã phải chờ đợi rất lâu mới được gần gũi với cô như thế này.

Còn hắn, năm đó đã chiếm trọn lấy trái tim cô

Chỉ cần cho anh thêm một chút thời gian nữa thôi

Tại sao cô nhất quyết phải khiến anh đau lòng, khiến anh lo lắng thì mới được

Anh chỉ muốn cùng cô và Lạc Lạc

Cả ba sau này mãi sống vui vẻ bên nhau như buổi tối hôm nay

Nếu như hắn ta mãi mãi không xuất hiện trước mắt cô

Thì có phải nguyện vọng đó có thể thành sự thật không?

“Phuong Ly

Sáu năm rồi, nếu như anh lại nói

Anh yêu em

So với nhiều năm trước tình yêu lúc này càng mãnh liệt hơn

Thì em có bằng lòng không?

Và...

Anh thật sự cũng rất muốn biết

Giờ đây có thật là em không còn yêu hắn ta nữa không?”

.....

Những tia nắng đầu tiên để xua đi cái giá lạnh của cơn mưa đêm qua khẽ xuyên qua rèm cửa, nhẹ nhàng đánh thức Phuong Ly. Cô ngồi dậy ngơ ngác một lúc, cảm giác toàn thân hơi đau nhức, hình như tối qua ngủ sai tư thế rồi thì phải.

Thôi chết rồi Lạc Lạc, thằng bé còn phải đi học.

Cô lật đật nhìn phía bên cạnh mình.

Trông tròn. Ngay cả mền gối của thằng bé cũng được gấp lại cẩn thận.

Vội chạy ra khỏi phòng, mở cửa cũng chẳng thấy ai, bất chợt ánh mắt Phuong Ly chợt chạm vào mảnh giấy trắng đặt dưới chậu hoa trên bàn

Nét chữ của người con trai vô cùng cứng cáp mạnh mẽ nhưng lời lẽ thì đầy nhẹ nhàng tình cảm

- Đồ ăn sáng anh mua để trên bàn, em ăn rồi đi thử vai cho tốt. Lạc Lạc cứ giao cho anh. Chúc em may mắn.

Phuong Ly khẽ cười rồi lại thờ dãi khi nhớ lại chuyện tối hôm qua, cứ thế này mãi cũng không được.

Sau khi làm vsen, ăn sáng, Phuong Ly thay quần áo. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng có thêu hoa văn phôi cùng một chiếc váy xòe màu đen dài đến đầu gối, mái tóc dài cuốn thành từng lọn nhỏ rũ xuống vai.

Rất đơn giản, rất thanh thuần, trong trẻo như sương sớm, nhẹ nhàng như nắng vàng trải dài trên mặt biển. Thế mới phù hợp với hình tượng nhân vật cô nghĩ đến khi lần đầu nhìn thấy poster phim.

Phuong Ly ngắm mình trong gương một lần nữa, nở nụ cười đẹp như cánh hoa anh đào ngày xuân nhảy múa, hôm nay cô nhất định phải thể hiện cho thật tốt, nắm chắc cơ hội này, nắm chắc tương lai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Tất cả chỉ là diễn xuất

“Kí ức cầu vòng” là một trong những bộ phim trọng điểm năm nay của tập đoàn Lâm thị. Theo lời tiết lộ từ những người trong giới, bộ phim từ khâu chế tác, sản xuất, hết thảy đều được chuẩn bị một khoảng thời gian rất lâu trước khi bấm máy để đạt đến độ hoàn hảo nhất có thể.

Đặc biệt là khâu diễn viên.

Được cân nhắc vào vai chính đều là những minh tinh nổi tiếng và cực kỳ sáng giá hiện nay. Thêm vào đó, công bố việc tuyển chọn vai phụ sẽ được tổ chức thông qua buổi thử vai quy mô lớn càng thu hút sự quan tâm của đông đảo công chúng và giới báo chí hơn.

Không phân biệt là có kinh nghiệm diễn xuất lâu năm hay chỉ vừa mới vào nghề, mỗi người đều có cơ hội ngang nhau, chỉ cần hợp vai theo tiêu chí của đạo diễn và bên phía sản xuất là được.

Rất nhiều công ty đã đưa nghệ sĩ của mình tham dự mong rằng sẽ giành được một vé xuất hiện trong bộ phim.

Đây thực sự đó là một cơ hội rất khó có được.

Chiếc đồng hồ trên tường nhích từng giây từng phút.

Từng người, từng người một được xướng tên vào phòng thử vai.

Không khí phòng chờ càng lúc càng căng thẳng khi những người được gọi đi lúc trở ra ai nấy đều mang gương mặt thể hiện sự thất vọng và nuối tiếc vô cùng.

Điều đó càng cho thấy ở bộ phim này, đến việc lựa chọn nữ phụ cũng vô cùng kỹ lưỡng và nghiêm khắc, càng là áp lực cho những người diễn sau. Có người mất bình tĩnh đến độ dậm chân quá đà khiến khuôn mặt trắng bệch mà vẫn không nhận ra.

Phuong Ly đang an tĩnh đợi đến phiên mình thì có một âm thanh vang lên

- Này!

Cùng theo đó là một đôi chân dài trắng nõn xuất hiện.

Phuong Ly hơi ngẩng lên, trước mặt là một cô gái mặc chiếc váy rất ngắn, bộ ngực đầy đặn hơi lộ ra trông thật hấp dẫn, tay và cổ đều không thiếu những món trang sức lấp lánh giống như cổ tình phô bày cho người ta thấy.

Cũng có thể miễn cưỡng xem là một cô gái đẹp, nhưng lời nói thì chẳng đẹp chút nào.

- Này, tránh ra một chút!

Ánh mắt cô ta hàm ý rất rõ ràng, những người ở xung quanh đây trừ cô ta ra thì đều là rác, còn lời lẽ, càng rõ ràng hơn, nếu biết điều thì nên cúi đầu kính cần nhường chỗ cho cô ta.

Phuong Ly chẳng thể hiện bất kì thái độ gì, điềm nhiên như không

- Này, có nghe thấy không hả? Mau tránh ra! - Cô gái đó trừng mắt lặp lại lần nữa

- "..."

- Hay là bị câm điếc đấy?

- "..."

- Phải không vậy, câm điếc mà cũng đi thi?

Giữa lúc một số người nín thở xem kịch hay cũng như cho rằng Phuong Ly chỉ biết im lặng chấp nhận bị giễu cợt thì cô đột nhiên ngẩng đầu lên, bình thản đáp

- Tiểu thư, cô đi làm chỗ rồi, đây là phòng chờ cho buổi tuyển chọn diễn viên, còn dự thi opera thì phiên cô đến cuối hành lang rẽ trái.

Những người đang có mặt tại đó đều ngoái đầu lại nhìn. Sau đó, họ cười ồ lên, âm thanh rộn vang cả căn phòng.

Cô gái mặt tím tái vì tức giận

- Cô là ai? Đã đóng bao nhiêu phim rồi, có biết tôi là ai không đấy?

- Thế cô là ai? - Phuong Ly không chớp mắt hỏi

- Tôi là Dương Tử Hân, tiểu thư duy nhất của tập đoàn Dương Hoàng, chắc đã nghe rồi chứ? - Cô gái khoanh tay trước ngực, đầy kiêu hãnh đáp

- Không, chưa từng nghe.

- "..."

Cô gái đó càng tức giận hơn đến mức đôi cả xưng hô, nghiêng răng ken két

- Nói cho mà biết, ba của tao có quan hệ làm ăn rất lớn với tập đoàn Lâm thị, Lâm tổng và tao có quen biết, chộc giận tao thì mày đừng hòng sẽ qua được buổi thử vai ngày hôm nay.

Phuong Ly cười nhạt nhẽo vì sự hết thuốc chữa.

Loại con gái như vậy cô cứ nghĩ ngoài Phuong Du ra thì trên đời không có người thứ hai chứ. Đúng là một chín một mười mà. Có khi nào là chị em họ hàng xa gì đó không?

- Chừng nào cô là phu nhân của tập đoàn Lâm thị đi rồi hãy giở giọng đó mà hăm dọa tôi. Mà cho dù cô có vợ của “người đó” thật thì thế nào, cũng chẳng thể ngăn cản được việc tôi sẽ đậu buổi thử vai hôm nay đâu. - Ánh mắt Phuong Ly sắc lại

- Mày...mày nói lại xem nào?!

- Mời số 25 cô Phuong Ly và số 26 cô Dương Từ Hân. - Một người chạy vào thông báo

- Có!

Phuong Ly hô to một tiếng rồi nhanh chân bước đi trước để lại một người siết chặt tay, máu nóng sôi sục, giày cao gót giẫm mạnh muốn lún xuống đất

“Phuong Ly đúng không? Để coi tao sẽ đá mày đi như thế nào?! Vai diễn nhất định sẽ là của tao.”

.....

Ở trung tâm căn phòng một chiếc bàn tròn dài, trên đó có năm người ngồi, ba nam và hai nữ.

Từ trái sang phải lần lượt là giám đốc sản xuất của bộ phim, giám đốc đài truyền hình, đạo diễn Từ - người cầm trịch cho bộ phim, biên kịch Tiêu của “Kí ức cầu vồng”, cuối cùng là Dương Vy - nữ minh tinh vừa đạt giải nữ diễn viên xuất sắc ở liên hoan vừa rồi, nghe nói cũng sẽ tham gia với vai trò diễn viên khách mời trong phim.

Toàn là những tên tuổi lớn của làng giải trí, cũng sẽ mang đến không ít áp lực cho người dự thi.

Phuong Ly cúi người, dáng điệu tao nhã

“Chào các vị, tôi là số 25, tên tôi là Phuong Ly.”

Cô giới thiệu vô cùng đơn giản, ngoài ra cũng chẳng nói thêm bất kì điều gì nữa.

Ban giám khảo có phần bất ngờ, kinh ngạc vì có lẽ đây là bài giới thiệu ngắn gọn nhất mà họ được nghe từ sáng đến giờ, à không, có lẽ là suốt những năm tháng làm giám khảo của mình.

Thật ra thì Phuong Ly cũng không thiếu thứ để nói nhưng mà điều cô muốn nhất là họ sẽ đánh giá mình thông qua năng lực diễn xuất và sự nhập vai chứ không phải qua những câu giới thiệu sáo rỗng.

Đến lượt Dương Từ Hân bước vào thì màn giới thiệu lại hoàn toàn đối lập, nếu không phải khoe độ danh giá của trường nghệ thuật mình đã và đang theo học thì cũng tự đề cao khả năng diễn xuất trời phú từng được những người xung quanh ca ngợi của mình.

- Quá là một tổ hợp thú vị! - Biên kịch Tiêu không nhịn được cười thầm

Một vị trợ lý mang kịch bản tóm tắt một đoạn trong bộ phim đến cho hai cô gái

Phuong Ly nhìn từng câu từng chữ, khóe môi nở một nụ cười lạnh bạc hờ hững

Là ai đã viết nên nó vậy?

Thế này...có khác nào bảo cô diễn lại quá khứ của mình đâu chứ?!

Sau đó cô cùng Dương Từ Hân rút thăm để phân định vai diễn.

Cầm lá thăm trên tay, mi mắt Phuong Ly cơ hồ không động đậy.

Lại một lần nữa là ý trời sao?

- Cả hai có thể bắt đầu được rồi!

Sau tiếng hô của đạo diễn Từ, Dương Từ Hân cơ mặt nhăn lại hết để cố ép ra những giọt nước mắt, mãi mới được. Bàn tay cô ta run run nắm lấy tay Phuong Ly, giọng nghẹn nghẹn

- Chị biết, em rất yêu anh ấy nhưng mà người anh ấy gặp trước, yêu trước chính là chị. Lẽ ra năm đó chị không nên nghe lời ba mẹ đi du học, không nên bỏ lại anh ấy. Lúc anh ấy đau buồn nhất thì em đã xuất hiện, cho nên... anh ấy đã nói với chị rất rõ ràng, với em là ngộ nhận, còn với chị mới là tình yêu thật sự. Em... có thể... hiểu cho bọn chị không?

Sau đó...

Phòng thử vai yên lặng không một tiếng động.

Dương Tử Hân đợi, nắm vị giám khảo cùng chờ đợi nhưng không thấy Phương Ly có bất kì dấu hiệu biểu diễn nào

Cô, giống như một con búp bê, xinh đẹp nhưng vô hồn.

Dương Tử Hân lên cười về khoái chí, đắc ý vô cùng. Nhưng một hồi thấy giám khảo lắc đầu chán nản thì cô ta không nhịn được được nữa vì sợ bị liên lụy, quay sang quát tháo vào mặt Phương Ly

- Này, động đậy đi chứ, cô là rô bốt đấy à, không biết diễn còn đến đây, muốn để tôi chết chung với cô có đúng không?

CHÁT Một bạt tay rơi xuống má Dương Tử Hân

Trong khi cô ta tròn tròn mắt không hiểu cái gì đang xảy ra thì lại bị làm cho kinh ngạc.

Con rô bốt mình vừa cười nhạo thì trong nháy mắt đã lột xác biến thành một người khác!!!

Nước mắt không biết từ lúc nào rưng rưng trong khóe mắt Phương Ly, giọng cô kích động vô cùng, như chứa đựng nỗi đau tê tái khắc sâu tận xương tủy

- Tình yêu thật sự? Các người gọi đó là tình yêu sao. Vậy thì tại sao trước kia không dám đường đường chính chính mà thừa nhận với tôi. Bây giờ anh ta là bạn trai của tôi, đã từng hứa sẽ chăm sóc tôi suốt đời, không nói không rằng cùng chị bỏ đi. Những ngày qua trong khi tôi chạy đôn chạy đáo, nuông nấng lo sợ hai người tôi yêu nhất trên đời sẽ gặp phải chuyện chẳng lành, đến năm mơ cũng gặp ác một hoảng sợ không thể ngủ tiếp thì hóa ra các người đang vui vẻ nói lại tình xưa, bây giờ còn muốn tôi hiểu, các người có còn là con người không?

Giám khảo kinh ngạc đến mức cảm thấy rằng họ chỉ đang xem mình cô diễn mà thôi, cô gái bên cạnh kia vốn không tồn tại.

Thật không thể tin nổi, từ lúc bước vào phòng, cô gái tên Phương Ly này lúc nào cũng mang một nét mặt thản nhiên lạnh nhạt, đôi mắt trống rỗng, hết như là người không có cảm xúc vậy.

Vậy mà vừa rồi, kể từ cái tát tay đó thì trong đáy mắt cô ấy hiện lên toàn nỗi đau đớn bi thương, biểu cảm sinh động chân thật giống như chính bản thân đã trải qua nỗi đau như thế.

Khả năng nhập vai này, đến nhiều diễn viên lâu năm cũng không làm được.

Cô ấy không khóc như kịch bản nhưng so với khóc nó lại mang đến hiệu quả hơn, khắc họa rõ nét hơn nội tâm giằng xé đau đớn.

Một cô gái khi yêu là hết mình cho tình yêu đó, hết lòng tôn thờ tình yêu đó, nào ngờ kết cục lại bị người mình tin tưởng nhất phản bội.

Hàng lông mi đen nhánh run run ướt đẫm nhưng không có giọt nước mắt nào chảy ra ngoài.

Cô, là rất muốn khóc nhưng vì quá đau lòng không thể khóc được.

Cô, là rất muốn khóc nhưng vì lòng tự tôn quá cao nên không thể khóc được.

Nên đành đem tất cả nước mắt chảy ngược vào tim rồi đóng thành băng...

Đôi vai gầy run rẩy không một âm thanh.

Đôi môi bị cắn chặt đến mức muốn bật máu.

Thật ra, dưới cái vỏ bọc kiên cường, lạnh lùng đó là sự yếu đuối vô cùng.

Giám khảo từ ngẩn ngơ đến giật gù.

Cô gái này chẳng những diễn xuất tốt mà còn quá đổi xinh đẹp và khí chất.

Phải nói là ngoài mong đợi.

- Cả hai cô đều thể hiện rất tốt. Kết quả của buổi thử vai chúng tôi sẽ thông báo đến các cô sau. Nếu như đậu thì sẽ còn một buổi thử vai nữa vào cuối tuần sau. Đến lúc đó mong các cô sẽ sắp xếp thời gian.

Dương Tử Hân cô cảm giận nhìn Phương Ly trừng trừng, rõ ràng vừa rồi giám đốc sản xuất khi thông báo chỉ chăm chăm vào mối cô ta.

Phương Ly lặng im đến lúc bước ra khỏi cửa.

Hình như...

Sau đó...

Cô có nói một câu...

Mà chính bản thân cô cũng không hề hay biết...

“Là già cả thôi, nước mắt cũng là già, tất cả chỉ là diễn xuất.”

Âm thanh rất khẽ, chuyện xưa như làn khói mỏng manh tan biến trong không trung.

.....

Bước ra khỏi đài truyền hình, Phương Ly nghĩ đến chuyện phải về nhà ngay, cô hoàn toàn hài lòng với biểu hiện ở buổi thử vai hôm nay của mình.

Phải rồi, nên mua thêm gà rán cho Lạc Lạc và bia cho Giang Tuấn rồi cùng họ chia sẻ niềm vui.

Cuộc sống của cô, sau này, có phải sẽ luôn yên bình thế này mà trôi qua hay không? Mãi ở bên người mà cô yêu quý, cho dù có bước chân vào làng giải trí đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng có quá nhiều thay đổi.

Tin Tin...

Chợt có tiếng còi xe vang lên.

Phương Ly có cảm giác mình đã quên mất thứ gì đó.

Một thứ gì đó sẽ khiến cuộc sống cô vừa nghĩ đến bị xáo trộn hoàn toàn.

Một chiếc Ferrari màu trắng đang đi ngang qua cô thì dừng lại, kính xe hạ xuống, gương mặt người con gái hiện ra xinh đẹp hiện ra.

Cô ấy đẹp không tí vết, tựa kim cương hoàn mỹ lóng lánh, ai nhìn vào cũng muốn sở hữu ngay lập tức.

Thảo nào khiến bao đàn ông say đắm, bao minh tinh khác trong làng giải trí nhất mực ganh tị.

- Em có rảnh không? Chị muốn nói chuyện với em một lát!

Lưu Nhã Đình...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Hạnh phúc của các người chẳng liên quan đến tôi

Nhà hàng kiểu Pháp.....

Sau khi gọi món, trải qua nửa ngày, cả hai cô gái vẫn nhìn nhau không nói câu gì, đến khi phục vụ đem thức ăn ra thì Phương Ly mới có phản ứng.

- Cảm ơn.

- Thời gian qua em vẫn khỏe chứ? - Khi người phục vụ rời đi, Lưu Nhã Đình mỉm cười hỏi

- Không khỏe thì đâu có ngồi trước mặt chị như thế này được.- Phương Ly hơi cong môi đáp.

- Thằng bé Lạc Lạc học chung lớp với Hình Hình là con trai ruột của em à? Chị không nghĩ là em lại sớm kết hôn và có con trai lớn vậy rồi!

Đằng sau nụ cười bình thản nhẹ nhàng của Lưu Nhã Đình là sự khấn trương và hoang mang tột độ.

Từ cái hôm tình cờ gặp lại nhau ở cổng trường mẫu giáo đến nay tâm trạng cô lúc nào cũng bất an không yên.

Thằng bé đó rõ ràng đường nét gương mặt mười phần thì đến chín phần giống Phuong Ly này, vừa nhìn đã biết là quan hệ ruột thịt, quan trọng nhất là cô còn dò hỏi được cô giáo chủ nhiệm và biết được rằng hồ sơ nhập học của nó không có điền họ tên cha.

Phuong Ly bỏ đi sáu năm, thằng bé đó lại khoảng năm tuổi.

Nếu như vậy, thì chẳng phải khả năng lớn nhất là...

Dù đã ngàn lần tự trấn an với mình rằng Lâm Hạo không phải là người như vậy, nhưng mà, nhưng mà...cô vẫn không cách nào khiến bản thân có một giấc ngủ yên.

Phuong Ly nhếch môi, đôi mắt đầy vẻ mỉa mai giễu cợt

- Luru Nhã Đình, chị đang diễn kịch cho ai xem đấy, chẳng phải chị đã điều tra tôi cùng Lạc Lạc và thừa biết là tôi chưa kết hôn còn gì?!

Nhã Đình ngớ người, sau đó gượng vờ như vô tội

- Em nghe được từ đâu vậy? Có gì chị phải điều tra về em chứ?

- Lạc Lạc có phải là con trai của tôi hay không hình như với chị không có chút liên hệ nào thì phải. Sao không nói thẳng ra là chị chỉ muốn biết nó có phải con trai của “người đó” hay không?

- Nếu em không muốn trả lời thì chị cũng không ép. - Sắc mặt Nhã Đình đanh lại, nụ cười đã không còn sức để duy trì nữa

Phuong Ly chớp mắt, nửa cười nửa như không

- Nếu không muốn ép tôi nói ra thì chị còn hẹn tôi đến đây làm gì? Còn cố tình thông qua Hình Hình dò hỏi Lạc Lạc những chuyện về tôi, biết rõ hôm nay tôi đi thử vai để mà chặn đường gặp tôi. Rốt cuộc chị đang sợ điều gì? Bây giờ chị là nữ chủ mà, ngàn ấy năm quần quýt bên nhau như vậy vẫn không đủ khiến chị tự tin buộc chặt được người đó sao? Sợ Lạc Lạc là con trai anh ta, sợ tôi về đây đem thằng bé giành hết những thứ chị đang có đúng không?

Luru Nhã Đình chết trân giống như bị ai đó cho một bạt tai, hai má nóng bừng bừng, không nhận được thốt lên

- Phuong Ly, em thay đổi rồi.

Phuong Ly điềm nhiên đáp lại trong nụ cười

- Tôi không phải thay đổi mà là trưởng thành. Sự tàn nhẫn và khắc nghiệt của cuộc sống này đã khiến tôi trưởng thành, và cũng chính sự phản bội của các người đã khiến tôi trưởng thành. Tôi phải nói lời cảm ơn, nếu không có các người tôi cũng không thể có ngày hôm nay, đừng cảm theo đuổi ước mơ của mình.

Nhã Đình ngẩn người, ngơ ngàng nhìn Phuong Ly.

Chẳng ngờ rằng cô bé e thẹn nhút nhát ngày nào đã toát lên khí chất đầy tự tin, đầy cao quý kiêu ngạo, khiến cho người đối diện không thể nào coi thường được thậm chí phải e dè sợ sệt.

Khoan đã, còn Luru Nhã Đình cô, tự tin năm ấy của cô đi đâu mất rồi?

Chẳng phải cuộc sống sáu năm qua cô giống như được trời đất hậu đãi, giống như mọi may mắn trên thế gian đều đổ dồn vào cô, phạm là việc cô muốn thì tất sẽ làm được.

Chỉ trừ...

Nhưng mà không quan trọng.

Quan trọng là một Phuong Ly số phận vốn không được ông trời chiếu cố làm sao có thể thắng được cô cơ chứ. Dù là trong tình yêu hay sự nghiệp thì cũng thế.

Lâm Hạo đời này kiếp này là của cô, ai cũng không thể cướp đi anh ấy.

Vị trí trong làng giải trí của cô cũng sẽ không dễ bị thay thế.

Hồi lâu Luru Nhã Đình định thần lại, đôi môi xinh đẹp tức thì nâng lên thành nụ cười, nụ cười của kẻ chiến thắng

- Có một chuyện chị muốn em nghe cho kĩ. Cho dù em có trở về thì thế nào, cho dù con trai em có là con của anh ấy thì cũng sẽ chẳng thay đổi được gì. Sáu năm qua bọn chị sống bên nhau rất hạnh phúc, rất vui vẻ, sẽ không ai hay thứ gì có thể chia cắt được. Anh ấy đã từng cầu hôn chị ở Quảng trường Hy Vọng, chuyện này ai ai đều biết.

Đôi mắt trong veo của Phương Ly chột đồ dẫn.

Phải, có thể Lưu Nhã Đình rất giỏi nói dối, có thể mười câu của chị ta chỉ nên tin hai câu.

Nhưng chuyện chị ta vừa nói thì hoàn toàn là sự thật.

Lâm Hạo đó đích thực là đã từng cầu hôn Lưu Nhã Đình. Thời gian là vào sáu năm trước, chỉ vài tháng sau khi cô đi nước ngoài.

Khi ấy có rất nhiều người chứng kiến, báo chí cũng từng đưa tin còn đăng cả ảnh chụp.

Có thể nói cả thành phố dường như không ai không biết sự kiện chấn động này.

Kết cục này không hề khiến Phương Ly bất ngờ.

Chỉ là...

Tại sao phải là Quảng trường Hy Vọng.

Sáu năm qua có rất nhiều chuyện đã thay đổi, đã tan biến trong lòng cô, chỉ riêng...

Cách đây rất lâu rất lâu

Dưới bầu trời đêm ngàn vì sao sáng rực

Từng có người đứng ở nơi quảng trường Hy Vọng

Siết chặt tay hứa với cô rằng

Sau này sẽ giúp cô thực hiện được giấc mơ ấy

Rất chân thành, rất ấm áp

Trái tim cô hạnh phúc vô ngần

Nào ngờ tất cả chỉ là lừa gạt

Tại sao người ta sớm đã đem lời hứa đó xóa sổ thành tro bụi

Vậy mà cô đến tận nhiều năm sau còn khư khư giữ lại cái kí ức đập nát ấy?!

Thật là ngu ngốc...

- Này, em sao thế?

Phương Ly thờ nhẹ một cái lại quay về dáng vẻ lạnh lùng như cũ

- Chẳng sao cả. Tôi cũng có một câu muốn chị nghe cho kĩ.

“Hạnh phúc của các người chẳng liên quan đến tôi.”

Nói rồi Phương Ly đứng dậy đi thẳng ra khỏi cửa tuyệt nhiên không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

.....

- Ngày mai anh đi Canada công tác, có lẽ một tuần đến mười ngày mới về được, nếu lâu hơn thì có thể đến nửa tháng. - Buổi tối, Giang Tuấn lại tìm đến, đứng trước mặt cô đồng dạng tuyên bố

- Thế thì lẽ ra giờ này anh nên ở nhà thu xếp đồ đạc cho vào vali đi chứ?

- Ngặt nỗi thứ anh muốn cho vào vali mang theo nhất thì lại không cách nào được. - Ánh mắt anh xoáy sâu vào “thứ đó”

- Phương Ly:”...”

- Hay là...

- Không được, em phải chuẩn bị cho buổi thử vai, cuối tuần này là diễn rồi.

Phải, lúc sáng đài truyền hình đã gọi điện chúc mừng cô đậu vào vòng hai. Tâm trạng hưng phấn xen lẫn hồi hộp, cô tự nhủ sẽ chuẩn bị tốt nhất có thể.

- Em sẽ nhớ anh chứ? Dù sao chúng ta cũng chỉ mới gặp lại chưa được bao nhiêu ngày. Ban ngày có nhiều người thì không sao, nhưng buổi tối một mình trống vắng một mình anh nhất định sẽ nhớ đến em đến chết mất. - Giọng anh có phần bông đùa

Tự dưng Phương Ly thấy rợn da gà, nghe mập mờ kiểu gì, cứ như vợ chồng mới cưới quyến luyến nhau ấy.

- Thôi, anh đi mạnh giỏi, nhớ mang quà về cho em và Lạc Lạc nhé! - Cô cười vẫy tay chào

- Còn gì nữa không?

- Gì, ừ...à...ừ...

Mấy câu tiễn biệt dông dài hay anh nhớ chú ý sức khỏe, thời tiết, nhớ mang theo vật x, vật y vốn không phải sở trường và phong cách của cô, mà anh đâu phải đi luôn.

- Thật sự là không còn gì à? - Cổ họng anh chột nghẹn lại

Thật ra thân làm giám đốc một tập đoàn lớn việc ra nước ngoài công tác là rất đổi bình thường, trước đây cuộc sống của anh đã quá quen với chuyện này, giống như một món ăn dặm bữa nửa tháng sẽ gặp lại.

Nhưng lần này thì hoàn toàn khác. Chỉ nghĩ đến một ngày không gặp cô đã thấy khó chịu không thôi.

Câu hỏi vừa rồi cứ như là vô tình hỏi, nhưng thực chất trong lòng đầy mong đợi lẫn hy vọng.

Nhưng càng hy vọng bao nhiêu thì lại càng thất vọng bấy nhiêu.

Sắc đêm yên tĩnh lặng lẽ bao phủ lấy thân người của Giang Tuấn, nụ cười trên môi ngày nào cũng không thể miễn cưỡng được nữa

- Nếu không còn gì nữa thì em ngủ sớm đi, anh về.

Phương Ly nhận ra, anh không hề nói câu hẹn gặp lại cô như mọi khi.

Cô bước ra tiễn anh ra về với cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa vài bước thì cả người cô đã bị anh kéo ngược lại, vì bất ngờ nên cô nhào thẳng vào lòng anh

Giang Tuấn vòng tay ôm chặt lấy cô như sinh mệnh của mình.

- Anh...- Mọi chuyện xảy đến quá đột ngột khiến thần trí cô ngỡ ngàng rối loạn

- Tại sao em lúc nào cũng lạnh lùng vô tình với anh như vậy?

- Em..

- Xa anh có thể với em chẳng là gì, không nhớ nhưng, không trống vắng, không cô đơn, thậm chí không hề mấy may lo lắng bởi vì thế giới của em chưa từng đặt anh vào vị trí quan trọng nhất. Em còn có Lạc Lạc, có giấc mơ của em, thậm chí là bạn bè của em, cái nào cũng quan trọng hơn anh đúng không. Nhưng còn anh...sáu năm qua không có em thế giới của anh thật sự rất tối tăm, rất ảm đạm, kể từ giây phút gặp lại em anh không muốn xa em thêm một giây một khắc nào nữa. Cảm giác này phải làm sao để em hiểu được đây?

Phương Ly hoàn toàn ngây người khi nghe những lời hết mực chân thành của anh, tim cô liên tục đập thình thịch rồi đau thắt lại không thờ nổi.

Trong lòng hối hận vô cùng, cô vòng tay ôm anh dịu dàng

- Xin lỗi, là em không tốt, em đã quá vô tâm không nghĩ đến cảm nhận của anh, anh đừng buồn, đừng giận em nữa nhé.

- Anh không hề giận em, chỉ là...

- Đồ đạc của anh đã chuẩn bị xong chưa?

- Từ sớm đã xong rồi.

- Vậy còn thuốc, có đem đủ không?

- Đều có đủ.

- Vậy còn...

- Đã có rồi.

- Còn cả...

- Lúc trưa đã bỏ vào.

- Thật ra anh cũng có phần hiểu lầm em rồi. Bởi vì anh là người quá mức cẩn thận, tất cả mọi việc dù lớn dù nhỏ đều có thể chu toàn cho nên em cảm thấy mình có lo lắng cho anh thì cũng chỉ là dư thừa.

Giang Tuấn hơi đẩy cô ra, nhưng hai tay đặt lên bờ vai của cô rồi gặt gao ôm chặt lấy

- Nhưng anh lại thích sự lo lắng đó của em, dù là giả vờ cũng được.

- Đồ ngốc, lo lắng là lo lắng, giả vờ là thế nào. Tối nay anh nhớ ngủ sớm đây, kéo mai đi máy bay lại bị mệt. Qua đó đừng làm việc quá sức, phải ăn uống đúng giờ, nếu thấy không khỏe phải gọi bác sĩ.

Giang Tuấn lại ôm lấy cô, cô không hề thấy được gương mặt anh lúc này nở nụ cười hạnh phúc như một đứa trẻ

- Anh không cần gọi bác sĩ, chỉ cần nhìn thấy em sẽ liền khỏe lại.

Cô thật sự không biết nên đáp lại anh thế nào.

- Đợi anh trở về nhé, nhớ là trong thời gian này đừng..

Đừng gặp lại người đó, dù là cố ý hay vô tình cũng không được, cũng đừng nhớ đến, dù chỉ một giây một phút.

Về sau của anh, định nói nhưng rồi lại thôi.

- Nếu có việc gì cứ gọi cho anh nhé. Dù có bận thế nào anh cũng sẽ trả lời em.

Phuong Ly trong vòng tay anh, khẽ gật đầu rồi trầm ngâm ngược mắt lên nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Dưới ánh trăng sáng thuần khiết, bóng hai người chiếu xuống mặt đất như hòa làm một không thể tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Mãi mãi không tha thứ cho anh

Một ngày nắng gắt, Phuong Ly đang ngồi trên sofa xem tivi thì chuông cửa đột nhiên reo lên

Cô uể oải đứng dậy mở cửa.

Một thanh niên niềm nở tươi cười, trên tay anh là chiếc hộp giấy màu trắng khá to, kết nơ màu hồng.

- Cô Phuong Ly đúng không? Có người bảo tôi hôm nay phải giao cái này cho cô.

- Vâng, cảm ơn anh.

Người đó rời đi, Phuong Ly mở nắp hộp.

Cô không gây thù chuốc oán với ai nên chắc đây không phải là thứ gì phát nổ đâu!!!

Đôi mắt cô long lanh kinh ngạc khi bên trong là một chiếc váy may trắng, phía trên có gắn những hạt nho nhỏ lấp lánh trông đẹp để thu hút vô cùng, vừa tinh khiết vừa tao nhã, giống như váy công chúa vậy.

Cùng lúc đó chuông tin nhắn điện thoại lại reo lên

[Cố gắng lên nhé, dù thế nào thì em cũng nhất định sẽ là người đẹp nhất trong buổi thử vai.]

Những ngón tay mân mê chiếc váy, khóe môi Phuong Ly lại vô thức cười, nụ cười mềm mại dịu dàng.

Đột nhiên cô phát hiện, từ khi trở về đến nay, đối với Giang Tuấn, cô giống như đứa trẻ được anh nâng niu chiều chuộng, hưởng thụ sự ấm áp và sủng ái hết mực.

Chẳng những thế, lúc cô đau lòng chỉ có anh bên cô, lúc cô gặp khó khăn chỉ có anh chìa bàn tay mình ra nắm chặt lấy tay cô, lúc cô không nơi nương tựa cũng chỉ có anh cho cô một mái nhà.

Dù thế giới này đâu đâu cũng đầy rẫy đau khổ thì vẫn có một Giang Tuấn luôn ở bên cô, chở che cho cô.

Vậy mà...

Mấy hôm nay đêm nào cô cũng nhớ đến bộ dạng thần thờ của anh, những lời anh nói lúc buổi tối chuẩn bị sang Canada.

Chẳng sai chút nào, cô quả thật lạnh lùng vô tình, vô tình đến mức làm tổn thương anh mà bản thân không hay biết.

Trái tim Phuong Ly quặn thắt.

Nếu như năm đó người cô yêu là anh thì có lẽ cuộc sống sáu năm qua của cô sẽ đẹp tựa như một giấc mơ, không có đau khổ, không có phân ly, không thấm đẫm nước mắt.

Lỗi là ở cô, như con thiêu thân đâm đầu đi yêu kẻ không yêu mình rồi làm người yêu mình bị tổn thương sâu sắc.

Những chuyện đã qua cô không thể thay đổi được, vậy thì, từ nay cô sẽ bù đắp.

- [Em mau thay ra rồi chụp hình cho anh xem nào, anh muốn nhìn thấy em trong bộ dạng xinh đẹp đó.] - Lại một tiếng chuông tin nhắn khiến Phuong Ly giật mình

Thật ra là anh rất nhớ cô, muốn nhìn thấy cô chứ trong lòng anh cô lúc nào cũng luôn xinh đẹp.

Nếu là Phuong Ly của trước đây nhất định sẽ ngại ngùng bảo không hoặc khéo léo từ chối.

Nhưng Phuong Ly của bây giờ, kể từ giây phút của đêm hôm đó đã tự nhủ với lòng sẽ không làm anh buồn bã hay thất vọng nữa.

- Được, anh chờ em một lát, nhưng dạo này hình như em lên cân, không chắc là đẹp đâu đấy! Lỡ không đẹp thì anh đừng có thất vọng nhé!

Đầu dây bên kia là một đôi mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm dòng tin nhắn.

Sau đó, anh mỉm cười, hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc

Trên đời này quả thật mọi nỗ lực đều có giá trị.

Anh càng tự tin hơn, cô sẽ sớm thuộc về anh, cả trái tim lẫn con người.

Phuong Ly mặc vào rồi ngắm mình trong gương. Nó thật vừa vặn, cứ như được tạo ra dành riêng cho cô vậy. Thân váy dài qua đầu gối một chút với đường may tỉ mỉ và tinh xảo kết hợp với thân hình tuyệt mỹ của cô đẹp không gì sánh bằng.

Vừa thay xong thì Lạc Lạc chạy vào vỗ tay

- Mẹ ơi, mẹ đẹp quá, đẹp như công chúa trong truyện cổ tích vậy!

Hừ, Lạc Lạc đại nhân của cô trước kia không có khéo ăn khéo nói vậy đâu, nhờ “ai đó” dạy dỗ mới thành ra thế này.

- Là chú Giang Tuấn tặng cho mẹ đi thử vai, con thấy đẹp thì chắc là đẹp rồi. - Cô đưa tay nựng má thằng bé

- Nếu thử vai thành công có phải mẹ sẽ được lên tivi giống như mẹ của Hình Hình không?

- Sao?

- Hôm trước Lạc Lạc có thấy mẹ của Hình Hình trên tivi, cô ấy đẹp lắm ạ, hát cũng rất hay, nhưng với Lạc Lạc mẹ mới là người xinh đẹp và hát hay nhất trên đời.

Ý của thằng bé là...

Lưu Nhã Đình..

- Mẹ ơi, con có thể hỏi mẹ một câu không?

- Ừ, con nói đi.

- Nếu Lạc Lạc là con gái thì mẹ có thương con như bây giờ không? - Đôi mắt ngây thơ to tròn nhìn chằm chằm cô

Phuong Ly giắt mình đến ngõ ngang, vội vã ngồi xuống nắm lấy hai cánh tay thẳng bé

- Là ai dạy con hỏi như vậy?

- Không ạ. Là vì bạn Hình Hình, bạn ấy bảo ông nội không thích bạn ấy là con gái, bạn ấy buồn vì ông nội chỉ thích có cháu trai nên con muốn hỏi mẹ thử. - Lạc Lạc ngây ngô đáp

Phuong Ly hơi sững người. Năm đó cô có cơ hội được diện kiến chủ tịch Lâm một lần, thấy ông là người rất hòa nhã và hiền từ, thật không ngờ lại cô hủ như vậy.

Thời nay vẫn quan trọng chuyện nói dối tông đường vậy sao?

Nhưng nghĩ lại, cơ nghiệp của Lâm gia đồ sộ như vậy, về mặt tài chính là một trong những gia tộc có tiềm lực hùng hậu bậc nhất nhì, tất nhiên không muốn để lọt vào tay người ngoài. Với lại, chủ tịch Lâm tuổi tác đã cao, mấy năm nay sức khỏe lại không được tốt, sau bao năm chinh chiến trên thương trường thì rốt cuộc hai năm trước đã lui về nghỉ ngơi, giao lại tập đoàn cho anh Huy và người đó. Cho nên, việc ông tha thiết mong mỏi có một đứa cháu trai an ủi ở cái tuổi xế chiều kia cũng có thể hiểu được.

Nhưng mà...

- Mẹ ơi, mẹ sao thế? - Lạc Lạc thấy cô mất tập trung nên hỏi

- Mẹ không sao. Nghe cho kĩ đây, Lạc Lạc là máu thịt của mẹ, là thiên thần ông trời ban cho mẹ, dù con có là con trai hay con gái thì mẹ cũng đều yêu con như vậy. - Cô đưa tay vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt thẳng bé, trong lòng trỗi dậy một cảm xúc yêu thương vô bờ bến

- Mẹ nói thật ạ?

- Mẹ không bao giờ gạt con.

- Hi, Lạc Lạc biết mà, con may mắn hơn Hình Hình nhiều vì con có mẹ yêu con nhất trên đời này.

Nhìn con vui vẻ hân hoan như vậy, cô hòng Phuong Ly đáng ghen, tưởng như không thờ được.

May mắn hơn sao? Cái thẳng bé ngốc nghếch này có biết mình đang nói gì không?!

Cô bé Lâm Nhã Hình đó đường đường là tiểu thư của tập đoàn Lâm thị, thân phận cao quý, sinh ra lớn lên chẳng thiếu thứ gì, được biết bao nhiêu người chiều chuộng, còn có cả cha lẫn mẹ yêu thương.

Còn con của cô...có gì để mà đem ra so sánh.

Chẳng những không có một gia đình trọn vẹn, từ lúc mở mắt chào đời cũng không được cảm nhận hơi ấm của cha. Nhưng tương lai cô nhất định sẽ không ngừng cố gắng, không ngừng nỗ lực phấn đấu, dù là dấn thân trong làng giải trí khắc nghiệt hay làm bất cứ việc gì khác để đảm bảo cuộc sống no đủ hạnh phúc cho Lạc Lạc của cô.

Chỉ cần thẳng bé có thể vững vàng mà trưởng thành mặc kệ bên ngoài dù có mưa dông to lớn thế nào đi nữa cô cũng không sợ.

Miền là...nó đừng trưởng thành giống như cô...

Đừng hứng chịu sự tàn nhẫn và khắc nghiệt của thế gian này.

.....

Buổi sáng trời xanh trong. Phuong Ly thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị bữa sáng. Ăn sáng xong hai mẹ con đón taxi đến một nơi.

Tại nghĩa trang lớn của thành phố, tiết trời có chút se se lạnh.

Phuong Ly một tay nắm lấy bàn tay bé xíu của Lạc Lạc, tay kia đặt bó hoa cúc trắng xuống, ánh mắt thì dán chặt vào khuôn mặt người phụ nữ trên bia mộ, trên môi bà là nụ cười hiền hòa chưa bao giờ tắt.

Đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, đột nhiên nhớ đến cái đêm mưa giá lạnh đó, khi bà ra đi, thế giới trước mắt cô hoàn toàn bị nhấn chìm trong bóng tối, đau đớn đến không muốn gượng dậy.

Tận cùng của nỗi đau là gì? Có lẽ là không thể khóc được nữa.

Nhưng sau đó cô đã thức tỉnh mình, tự nhủ với bản thân là vì bà quá đỗi thiện lương và xinh đẹp nên thiên thần mới muốn mang bà đi để bầu bạn cùng.

- Mẹ, như lần trước đã hứa, hôm nay con dẫn cả con trai đến thăm mẹ này. Mẹ xem, thẳng bé rất giống con đúng không? - Phuong Ly cố nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ mà mẹ thích nhất ở cô

Rồi cô quay sang

- Lạc Lạc, mau chào bà ngoại đi con.

- Lạc Lạc chào bà ngoại. - Thằng bé ngoan ngoan

- Mẹ, con biết bao năm qua mẹ ở trên thiên đường đó không ngừng lo lắng cho con, nhưng mẹ yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt, thật lương thiện, giống như những gì mẹ đã dạy con lúc nhỏ. Nhưng...

Giọng cô nghẹn đi, chớp mắt đồ dần

- Nhưng có một chuyện, con biết mẹ rất muốn con làm, nhưng con không thể nào làm được, đây cũng là chuyện duy nhất con trái ý mẹ.

Nỗi uất hận cầu xé khiến trái tim Phuong Ly đau như muốn nổ tung, cả người lạnh buốt như rơi xuống hố băng

Me hãy tha lỗi cho con nhé!

Nhưng...

Đưa con trai đó của mẹ

Cả đời này con cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta.

Mãi mãi không bao giờ tha thứ

Cho dù anh ta có quỳ xuống cầu xin con

Thậm chí đến khi con chết đi

Thì con cũng sẽ không bao giờ tha thứ

Vĩnh viễn cuộc đời này

Đã từng yêu anh ta thế nào

Thì con cũng sẽ như hận thế ấy...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Gặp lại anh

Bầu trời phủ màu xanh thẫm, tòa nhà đài truyền hình cao ngất toàn bộ đều làm bằng cửa kính tấp nập người ra kẻ vào.

Thoát đi thoát lại hôm nay chính là vòng hai của buổi thử vai, chỉ một lát nữa đây thời sẽ tới thời khắc quyết định xem ai là người có vinh dự được góp mặt trong bộ phim truyền hình “Kí ức cầu vòng” chưa quay đã nóng này.

Tập đoàn Lâm Thị quả thật nói độ sự chu đáo nếu đứng thứ hai thì không ai dám tranh thứ nhất, không những chỉ đạo phòng chờ rộng lớn cho những diễn viên tới thử vai mà còn chuẩn bị luôn cả dụng cụ trang điểm kèm chuyên viên trang điểm và cả trang phục cho những ai cần, thậm chí có cả hoa tươi, trái cây, đến tạp chí để đọc trong lúc chờ đợi cũng có.

Vậy nhưng đứng trước sự tiện nghi đó không khí vẫn không thoải mái chút nào nếu không muốn nói là nặng nề ngột thở.

Mặc dù các cô gái đều thể hiện cùng một điệu bộ là chăm chú nhìn vào gương không màng đến xung quanh nhưng rõ ràng cảm nhận được trong họ có con sóng ngầm cuộn cuộn, âm thầm đấu đá với nhau, từ kiểu tóc, cách trang điểm, màu son, váy áo, đến các phụ kiện đi kèm, vì ai cũng muốn mình sẽ là người tỏa sáng nhất hôm nay và giành được cơ hội quý giá này.

Phuong Ly chẳng ngờ người cô không nghĩ sẽ gặp nhất cũng xuất hiện.

Dương Tử Hân cầm trong tay hộp phấn vò ngoài mạ vàng tinh xảo vô cùng, vừa thấy cô bước vào đã lập tức liếc xéo một cái rồi đóng mạnh nó làm phát ra âm thanh chói tai.

Phuong Ly cười nhạt lướt qua, chọn một góc kín đáo để ngồi. Vì để hợp chủ đề của bộ phim nên cô trang điểm rất nhẹ nhàng, chỉ thêm son và một lớp

phần mỏng cũng không đeo thêm bất kì đồ trang sức gì. Tất cả ở cô đều rất thanh xuân, rất tự nhiên, toát lên vẻ đẹp thuần khiết tươi sáng.

Xong xuôi, vẫn còn ba mươi phút nữa mới đến giờ.

Một cô bạn trẻ tuổi cô, có nụ cười ngọt ngào dễ thương chạy đến ngồi cạnh

- Chào bạn, mình tên Hà Mỹ, còn lâu mới đến giờ, tại mình trò chuyện với nhau được không?

Trông cô mộc mạc dễ gần nên cô gái mới chủ động bắt chuyện

- Chào cậu, mình tên Phương Ly. - Cô mỉm cười đáp lại

- Cậu có biết không lần trước mình cứ tưởng là rớt rồi, nào ngờ lại được thông báo đậu vào vòng hai, mình sung sướng tới phát điên luôn. Mong là ông trời cho mình may mắn nốt lần này nữa để gặp được thần tượng của mình.

- Cậu thần tượng diễn viên của tập đoàn Lâm Thị à? - Phương Ly đoán chừng là thế

- Không là tổng giám đốc Lâm Hạo trong truyền thuyết! Cậu nhất định biết đúng không?

Phương Ly không nói gì, lấy điện thoại trong túi xách ra ấn ấn.

Cô bạn hình như chẳng để ý đến phản ứng của cô, tiếp tục nói, nói như để mình nghe, nói như sợ người khác cướp lời.

Rằng con người mà cô đã thề sẽ vĩnh viễn không tha thứ đó chính là truyền thuyết của thành phố này, luận về khí thế và phong thái không ai bằng, hào quang của làng giải trí cộng lại có khi không sánh được với anh ta. Anh ta lạnh lùng đến mức quanh năm suốt tháng chỉ có công việc, không thích xuất hiện trên báo chí và truyền hình nên muốn gặp được đôi khi khó hơn lên trời. Chỉ cần cô gái nào có thể đứng gần anh ta lâu hơn một chút, được anh ta nói chuyện thêm vài câu cũng có thể trở thành tiêu điểm bàn tán của tất cả mọi người.

Câu chuyện được diễn tả sinh động vô cùng nhưng ánh mắt Phương Ly điềm tĩnh trước sau như một, dường như cô thuộc về thế giới khác, đến khi Hà Mỹ kích động nắm lấy một bàn tay cô

- Hoàn mỹ như thế mà trước sau như một chỉ chung tình với duy nhất một người con gái, phải đi đâu tìm được người thứ hai đây?!

- Lưu Nhã Đình. - Bàn tay Phương Ly khựng lại trên phím điện thoại, ba chữ thốt lên, khẽ đến mức người bên cạnh cảm thấy hơi rùng mình

Hà Mỹ gật đầu tập tữ

- Phải đấy, rất nhiều người bảo Lưu Nhã Đình không phải người bình thường, mà là tiên tử ông trời phái xuống, chẳng những xinh đẹp, hát hay, mà còn khiến người lạnh lùng như Lâm tổng yêu đắm say suốt bao nhiêu năm không màng đến những người con gái khác bên cạnh. Cả màn cầu hôn sáu năm trước ở Quảng trường Hy Vọng đẹp như câu chuyện thần thoại được lưu truyền nữa. Trời ơi, Lưu Nhã Đình đã khiến người cao ngạo như anh ấy phải quỳ xuống đấy, gan tị chết mất thôi!

Phương Ly đột nhiên cảm thấy máu trong người mình chảy chậm lại.

Dường như trong lòng có cái gì đó chưa xót kích động.

Hà Mỹ một hồi ngơ ngẩn rồi tiếp tục

- Con gái cả thành phố này đều ước ao được một phần mười cô ấy là đủ, cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều viên mãn, Lưu Nhã Đình đó nhất định kiếp trước đã cứu cả thế giới.

Phải, mọi người có lẽ đã được nghe rất nhiều về anh ta, rằng anh ta hoàn hảo tuyệt mỹ thế nào, yêu Lưu Nhã Đình tha thiết ra sao, nhưng bọn họ tuyệt nhiên chưa từng nghe đến một cô gái tên Phương Ly đã từng xuất hiện trong cuộc đời anh ấy, cùng anh ấy vượt qua bóng tối và nỗi đau bị Lưu Nhã Đình ruồng bỏ, chịu bao đau khổ tủi nhục chỉ để đứng cạnh anh ấy, từng được anh ấy trao lời hứa hẹn trọn đời trọn kiếp nhưng cuối cùng tất cả đều tan biến chỉ sau một đêm.

Lưu Nhã Đình cứu cả thế giới sao? Vậy thì...Phương Ly cô chắc là đã hủy diệt cả thế giới!

- Sao tự dưng cậu lại lặng yên thế! - Hà Mỹ nghiêng đầu nhìn cô

- Cái gì?

- Cậu không hào hứng sao? Không cảm thấy kích động gì sao?

- Sao phải kích động?

- Cậu xinh đẹp như vậy khả năng đậu cao lắm đó, đến lúc đó có thể thường xuyên gặp được Lâm tổng rồi. Nếu mình cũng đẹp như cậu thì mình nhất định sẽ sung sướng phát điên.

Phuong Ly mắt mở to, nhìn cô bạn trân trân

Thật không ngờ có nhiều người cuồng si kẻ tồi tệ đó như vậy.

Nhưng cô gái này xem ra là quá ngây thơ. Cho dù có đầu buổi thử vai này thì thế nào, cùng chỉ là một diễn viên phụ trong một bộ phim truyền hình, anh ta đường đường tổng giám đốc một tập đoàn lớn, trăm công nghìn việc, sẽ để mất tới nhân vật nhỏ như vậy sao?

Hơn nữa Lâm thị trên dưới có biết bao nhiêu người, chỉ sợ giống như hoàng đế Trung hoa xa xưa, hậu cung mấy nghìn, có những người cả đời cũng không thể gặp.

- Cậu có thể đổi chủ đề khác không. Mình không biết người đó. Cậu có kẻ đến sáng cũng vậy thôi.

- Hà, sao chứ?

- Mình ở nước ngoài về

- Ra vậy, mình xin lỗi.

- Không sao.

- Nhưng mà cậu thử gặp mặt anh ấy xem, nhất định sẽ chết mê chết mệt...anh ấy...

- Không bao giờ!

- Hà Mỹ: "..."

Hà Mỹ tự hỏi sao cô bạn Phuong Ly này lạnh lùng thế nhỉ, nghe đến cỡ như vậy mà chẳng lung lay tí nào, chắc không phải thích nữ không thích nam đấy chứ?!

Đúng lúc này chợt có một người chạy vào thông báo

"Xin lỗi các bạn vì sự bất tiện này nhưng địa điểm diễn ra buổi thử vai thứ hai sẽ có chút thay đổi so với thông báo ban đầu, và cũng được dời lại thêm một tiếng."

- Là nơi nào thế ạ? - Một cô gái cất giọng hỏi

- Là tập đoàn Lâm Thị, mời các bạn...

Người thông báo chưa kịp nói hết câu là "mời các bạn di chuyển ra xe đã chuẩn bị sẵn" thì bị dọa cho hoảng sợ

"Hà?!!!!!"

"Oaaaa"

"Là tập đoàn Lâm Thị đó!"

Các cô gái không màng đến hình tượng, tiếng la hét ầm ầm khiến căn phòng như bị rung động

- Này, cậu có nghe gì không, là may mắn ông trời ban đó! - Hà Mỹ kích động không kềm nắm lấy tay cô lắc tới lắc lui

Phuong Ly là một cá thể không thuộc về đám đông ồn ào đó.

Cô lặng người điều chỉnh hơi thở, trong đầu văng lại bốn chữ

Tập đoàn Lâm Thị...

.....

Hai chiếc xe được điều tới để đưa mọi người đến tập đoàn Lâm thị.

Trên xe không ai nói chuyện với ai vì các cô gái đều bận rộn nhìn vào chiếc gương nhỏ mang theo, tỉ mỉ trang điểm lại gương mặt, dặm thêm phấn, tô thêm son, kẻ thêm chân mày, sửa sang lại tóc, làm đủ mọi thao tác sao cho mình xuất hiện trong bộ dạng hoàn hảo rực rỡ nhất có thể.

Nhưng mục đích của họ giờ đây đã khác khi này, không chỉ muốn trở thành người đẹp nhất để có nhiều khả năng đầu buổi thử vai nữa, mà là...

- Phuong Ly, mặt cậu nhợt nhạt lắm đấy, cậu không trang điểm lại sao?

Hà Mỹ làm xong quay sang cô, thấy lạ là từ lúc bước lên xe đến giờ cô bạn này cứ như người mất hồn chẳng có tinh thần gì. Được có cơ hội đặt chân đến tập đoàn Lâm thị, lẽ ra phải vui mừng phấn khích chứ?!!

Nhưng phải công nhận, cậu ấy chỉ đánh một lớp phấn nhẹ mà đẹp hết phần mọi người, nếu trang điểm tỉ mỉ không biết đẹp đến cỡ nào nữa.

- À, ừ.

- Hay để mình giúp cậu nhé, lúc trước mình có học trang điểm đấy!

Phuong Ly khẽ gật đầu, rất khẽ, nhưng trông mắt không động đậy, dường như lúc này cô chẳng quan tâm đến thứ gì nữa.

Một vài người xung quanh liếc mắt khinh khinh nhìn cô

"Không muốn thi thì ở nhà đi, đến trang điểm cũng không biết."

"Thật chẳng có tiền đồ gì!"

.....

Hai chiếc xe dừng lại trước một tòa cao ốc đồ sộ, các cô gái bước xuống, ngơ ngẩn ngắm nhìn.

"Đẹp quá trời ơi!" - Một người không nhận được thốt lên

Tập đoàn Lâm thị nằm ở vị trí trung tâm thành phố, nổi bật nhất nơi đây giữa một rừng toàn nhà cao chọc trời. Kiến trúc nguy nga đồ sộ, cao đến hơn trăm tầng, được bao phủ toàn bộ bằng kính, mọi thứ xa hoa đến mức không có thật.

Một vài cô gái gật gù vì giờ thì họ đã hiểu.

Vị Lâm tổng đó chẳng những mang trên người hào quang vạn trượng, lại sống trong thế giới hào hoa tráng lệ, địa vị tiền tài cỡ này thì thi không khó hiểu vì sao toàn bộ con gái trong thành phố đều ao ước vị trí bên cạnh anh ta.

Gả cho anh ta chẳng phải là cách thức trực tiếp nhất, một bước hóa thân thành phượng cao quý hoàng bay thẳng lên trời, chẳng cần phải tốn công tốn sức trong cái làng giải trí đầy phức tạp, mỗi ngày lo tranh tối tranh sáng này nữa.

Nhưng mà ước thì ước vậy chứ không thể nào làm được vì anh ấy nổi tiếng là lạnh lùng và làm gì có ai vượt qua được Lưu Nhã Đình chứ!

Cả đám nói đuôi nhau tiến vào, dẫn đầu là người những người phụ trách tổ chức buổi thử vai hôm nay.

Cô nhân viên ở quầy tiếp tân vừa nhìn thấy thì đã biết, chạy đến niềm nở tươi cười, chỉ tay về thang máy ở đằng kia

- Mời mọi người đi lên lầu ba nhé, buổi thử vai sẽ bắt đầu trong nửa tiếng nữa.

Nhưng rồi, tưng một tiếng, cửa thang máy mà cô tiếp tân chỉ đang đóng sầm đột ngột mở.

Cả nhóm bọn cô trở mắt nhìn một đám người chen chúc nhau bước ra rồi vội vã tiến về phía này, ai cũng mặc comple chỉnh tề.

Cô tiếp tân ngơ ngác không hiểu có chuyện gì mà tất cả lãnh đạo cấp cao đều đổ xuống hết đây vậy, nét mặt vừa khảm trương vừa căng thẳng.

Lẽ nào...

Không phải anh ấy đi công tác đến tuần sau mới về?! Sao lại đột ngột như vậy chứ!

- Mọi người, mau, đứng nép qua bên đó xếp hàng đi, nhớ lát nữa đừng gây nên tiếng động gì nhé! - Cô tiếp tân nhanh nhẩu chỉ mọi người đứng về một phía

Các cô gái nhìn nhau không hiểu gì nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, đã đến đây thì tất nhiên phải làm theo lời người ở đây hướng dẫn rồi.

Tiếp đó, nhân viên tập đoàn Lâm thị, theo từ thứ bậc cao đến thấp tập trung xếp hàng hai hàng ngay cánh cửa chính, nín thở chờ đợi, cảnh tượng hoành tráng tưởng chừng như chỉ có trong phim truyền hình.

Cánh cửa kính trong suốt xoay tròn mang theo một bóng dáng

Toàn thể nhân viên chỉ chờ có vậy, cung kính cúi đầu hô to đầy khí thế

- Kính chào giám đốc.

Phuong Ly kinh ngạc vô thức ngẩng đầu lên

Giám đốc

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Sợi dây vận mệnh đã bị chặt đứt hay chưa?

Cánh cửa kính trong suốt xoay tròn mang theo một bóng dáng

Toàn thể nhân viên chỉ chờ có vậy, cung kính cúi đầu hô to đầy khí thế

- Kính chào giám đốc.

Giám đốc...

Phuong Ly kinh ngạc vô thức ngẩng đầu lên, trái tim đột ngột đập dồn dập.

Không chỉ những cặp mắt ở đại sảnh mà ngay cả ánh nắng ngàn tia óng ánh cũng hội tụ lên người con trai bước vào, giống như cả trời đất tập trung về phía người đó.

Ánh sáng ấy lóa mắt đến nỗi Phuong Ly không nhìn thấy được gì, nhưng bất chợt sống lưng cô cứng đờ, rồi cái lạnh từ đâu như nước biển ngoài đại dương tràn về bao trùm khắp thân thể khiến cô run lên.

Lạnh, lạnh quá...

Mà cái lạnh này còn đi kèm với cơn đau buốt cả thân thể

Đau, đau lắm....

Ngay cả đầu cô cũng đau.

Không, cô không muốn nhớ lại bất cứ thứ gì nữa. Chẳng phải đã bảo sẽ đem tất cả kí ức đó xóa sổ hết rồi sao?

Nhưng rồi, trong đầu lóe lên một luồng sáng trắng, giống như cánh cửa từ từ mở ra.

Cách đây rất lâu rất lâu, đã từng có một người con trai như thế tồn tại trong cuộc đời cô.

Thời gian những sáu năm vẫn không đủ để nhấn chìm, không đủ để xóa sạch dấu chân người đó giẫm qua kí ức của cô.

"Em là bạn gái anh, vị trí bên cạnh anh vốn là của em"

"Anh thề trên sinh mạng của mình, sẽ mãi yêu thương bảo vệ em...không bao giờ để em rời xa anh."

"Anh có thể không cần chiếc nhẫn đó nhưng anh không thể mất đi em."

"Chuyện cổ tích vốn không có thật, nhưng anh đang đứng trước mặt em là thật, tình yêu của anh cũng là thật, lời hứa vĩnh viễn bảo vệ em cũng là thật. Chỉ cần ngày hôm nay em tin anh thì ngày sau vĩnh viễn anh sẽ không bao giờ khiến em hối hận."

.....

Vẫn tưởng người đó sẽ là chỗ dựa, sẽ che mưa chắn gió cho cô cả đời.

Nào ngờ chớp mắt một cái tất cả đều chỉ còn là giấc mộng đẹp của nhiều năm về trước

.....

Bàn tay đau khổ từng ngón, từng ngón nắm chặt lại, đoạn kí ức còn lại giống như cơn ác mộng đẩy cô xuống địa ngục

"Sự thật là...trước nay cô chỉ là một con cờ trong bàn tính của tôi."

"Cô tưởng tôi thật sự yêu cô? Chẳng qua tôi chỉ lợi dụng cô, để cô vì tôi không tiếc hy sinh thân mình lấy lại chiếc nhẫn của mẹ tôi thôi."

"Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. Cút đi. Sau này cũng đừng làm phiền tôi nữa."

"Tôi và anh không có quan hệ gì cả, đừng động vào tôi, đừng gọi tên tôi, cả đời này đừng để tôi gặp lại anh nữa!"

"Tôi hỏi anh lần cuối, rốt cuộc anh có từng yêu tôi không?"

"Chưa từng..."

.....

Anh đi ngang qua mặt các nhân viên, ai ai cũng cúi đầu cung kính.

Thân hình cao lớn, đáng dấp tỏa ra khí chất tôn quý lạnh lùng khiến người ta không dám lại gần. Gương mặt đẹp như một vị thần xuất hiện trong câu chuyện thần thoại nhưng lại không biểu hiện bất kì cảm xúc nào, cái lạnh băng càng giống như một loại ma thuật làm tăng thêm sức thu hút cho gương mặt rồi phủ đó.

Các cô gái tham gia thử vai ngược đầu lên nhìn, các nữ nhân viên thì dù biết quy tắc nhưng vẫn không nhịn được mà mắc phải.

Rốt cuộc tất cả đều bị hớp hồn đến thần trí điên đảo

- Đẹp trai quá đi!!!

- Đúng là trăm nghe không bằng một thấy!!!

Ban đầu chỉ là vài âm thanh nho nhỏ, dần dần tiếng hét ái mộ càng lúc càng to.

Hà Mỹ đưa tay bịt miệng

- Cậu thấy chưa mình nói đâu có sai, sao trên đời lại có người đẹp đến mức muốn giết người như thế. Nhưng thật tiếc là chỉ có thể nhìn anh ấy từ xa.

Vị trợ lý đi phía sau và những cán bộ cấp cao ở đó lắc đầu ngán ngẫm, những cô gái đằng kia đều có khả năng sẽ trở thành minh tinh tương lai vậy mà sao không có chút thần thái nào thế, lại làm ra bộ dạng như fans cuồng dành cho giám đốc, thật hết nói.

Cũng may hôm nay giám đốc có vẻ như tâm trạng tốt nên mới bỏ qua sự phiền hà này.

Người được gọi là giám đốc quá mức bình tĩnh và thần nhiên lướt qua đám đông tiến về thang máy, giống như trên trên thế gian này chẳng ai hay điều gì có thể khiến anh lưu tâm được.

Hoàn toàn không có!

Phương Ly khẽ chớp mắt nhìn bóng dáng đó càng lúc càng xa.

Đúng như cô dự đoán, sáu năm trước, sợi dây vận mệnh đã bị ông trời chặt đứt, nên cho dù cô có đóng phim cho tập đoàn Lâm Thị thì mãi mãi cô và anh ta cũng không thể "gặp nhau".

Kết thúc rồi...

- Hớ, Phương Ly, sao mặt mày cậu xanh lét thế kia? Có phải trúng gió rồi không?

- "..."

Trong vô vàn âm thanh ái mộ vô tình lọt ra một cái tên.

Người được gọi là giám đốc kia khựng người lại, gương mặt lạnh lùng trước sau như một rốt cuộc cũng xuất hiện biểu cảm.

Đôi mắt sáng lên tia kì dị, anh quay đầu bước nhanh lại phía đám đông.

Rất nhanh!

- Hớ, giám đốc, thang máy mở rồi, anh đi đâu thế? Giám đốc! - Người trợ lý gọi với theo phía sau. Chưa bao giờ anh ấy giám đốc khản trương một cách kì lạ như vậy

Mọi người trong đại sảnh giật thót nhìn nhau! Có phải ai đó ở đây đã khiến anh nổi giận rồi không? Lần này thì xong rồi!

Anh...là đang hướng về phía các cô gái hôm nay tham gia thử vai đứng thành một hàng ngang, càng lúc càng gần, trái tim họ đập dồn dập như muốn vỡ tung ra.

Không khí căng thẳng đến ngạt thở, ai cũng thầm cầu khẩn rằng anh sẽ đến chỗ mình.

Cái phước này làm ơn ông trời đừng ban cho người khác!!! Làm ơn đi mà!!!

Hà Mỹ sung sướng kích động tay chân muốn nhảy múa.

Ông trời ơi, Lâm tổng đang nhìn mình kìa! Đúng thế còn gì, là sao tiếng la của mình anh ấy mới kì lạ như vậy, nhất định là cảm động vì sự quan tâm mình dành cho người bạn mới quen này rồi. (Làm sao người ta biết là mới quen?!!)

Vô thức cô bạn tiến lên một bước như chờ đón anh.

Nhưng...thật nghiệt ngã làm sao...

Người anh nhìn vốn không phải là cô...

Mà là...

Là Phuong Ly, cô bạn thích nữ không thích nam sao?!

Đôi chân anh lúc này đã dừng lại.

Tất cả ánh mắt mọi người đang có mặt ở đó đổ dồn lên người Phuong Ly, không khỏi thất vọng lẫn ganh tị.

Cô...giống như nàng lọ lem với vẻ ngoài lộng lẫy, giữa muôn vạn người được hoàng tử phát hiện ra, trong mắt chàng giờ đây chỉ có mình nàng.

Nhưng chỉ có bản thân Phuong Ly mới biết, cô nào có được cái phúc như lọ lem, cô vĩnh viễn chỉ có thể là một nàng tiên cá nhỏ bé, cho dù chấp nhận đau đớn chỉ để được ở bên hoàng tử, cho dù dùng cả sinh mệnh của mình để yêu chàng thì kết cục nhận được chỉ có sự bi thương.

Cô không nhìn vào bất cứ người nào kể cả người trước mặt, tầm mắt thủy chung dán xuống nền gạch đá sáng loáng.

Lại thêm một hồi gây kích động, bàn tay người được gọi là giám đốc vươn ra, ngón tay thon dài đẹp đẽ chạm vào cằm cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên.

Rất nhẹ

Giống như nâng niu bảo vật quý giá

Xung quanh thân thốt.

Còn anh, giây phút đó, máu trong lồng ngực lúc trào lên ngạt thở, xúc động không thể nói được thành lời.

Thực sự không phải là ảo giác, cũng không phải là nằm mơ.

Phuong Ly bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt anh.

Đúng như anh dự đoán, thời gian đã khiến cô lột xác thành loài thiên nga xinh đẹp, khiến người ta đắm say mê mẩn, khiến người ra muốn ngắm mãi không nổi rồi, chỉ hận không thể đem hết tất cả những gì tốt nhất đẹp nhất trên thế gian này để đổi lấy nụ cười của cô.

Ánh mắt của cô lúc này, thật may nó không trống rỗng vô hồn như cái kí ức cuối cùng của anh về cô.

Tuy vậy

Sáu năm qua cô sống thế nào

Những đau đớn cô phải chịu

Anh nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra được

Nhưng còn anh...

Sáu năm qua anh sống thế nào

Cô mãi mãi không bao giờ biết được

Thời gian đó anh luôn mơ đi mơ lại cùng một con ác mộng, đó là bóng lưng cô vụt khỏi anh vào cái ngày quyết định sang nước ngoài. Dù anh có đứng phía sau gào thét muốn níu giữ cô thế nào cô, gọi tên cô ra sao cô cũng không ngoảnh đầu nhìn lại.

Dù chỉ một lần...

Từ đó...

Thế giới không còn ánh sáng nữa...

Tiếng xuyết xoa từ những người xung quanh dâng cao khiến Phương Ly như bưng tỉnh, nãy đến giờ cô sao thế này, bản thân giống như là con búp bê để anh ta tùy tiện cầm nắm. Không được, phải tỉnh táo lại.

- Buông tôi ra!

Cô gạt mạnh bàn tay đang đặt ở cằm mình, rất mạnh.

Giống như thứ đó thật dơ bẩn.

Rồi nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt đó, tựa như xa lạ, tựa như không quen biết, tựa như thế giới chưa từng có bóng hình nhau.

- Xin lỗi nhưng anh có biết nhìn chăm chăm vào một cô gái mới gặp lần đầu và cả hành động vừa rồi là bất lịch sự lắm không? Nếu không muốn nói là vô lễ! - Giọng cô rất bình tĩnh, không kích động cũng chẳng bị thương

Tại sao cô có thể bình thản như thế, còn anh lại hỗn loạn thế này.

Mọi người tròn mắt kinh hãi! Cô gái này thần kinh có vấn đề à, được giám đốc để mắt tới là cái phước ba đời rồi mà nói chuyện kiểu gì thế kia. Có còn muốn kiếm cơm trong làng giải trí không đây?!

Ai đó vì bốn chữ “mới gặp lần đầu” của cô mà trái tim bị bóp nghẹt đến xót xa.

- Giám...giám...giám đốc...cô ấy là một trong những ứng cử viên tham gia buổi thử vai thứ hai cho bộ phim “Kí ức cầu vồng”. - Một vị nằm trong ban tổ chức vội chạy đến giải thích - Thật là không biết phép tắc gì cả, đã đắc tội với anh, hay là...

- Hay là thế nào, làm người phải công ra công tư ra tư chứ.

Mọi người kinh ngạc ngoái đầu về phía âm thanh cao ngạo vừa phát ra.

Cửa kính lại lần nữa xoay tròn, ánh sáng mặt trời vẫn rọi rờ như thế, ngưng đọng xung quanh người con trai bước vào.

Anh khoác lên mình bộ vest đen cắt tỉa gọn gàng đẹp đẽ, áo sơ mi trắng phồng bên trong, nụ cười dịu dàng rực rỡ nhưng có phần ma quái. Ngũ quan vô cùng hài hòa, khí chất cao quý vô cùng, nếu đem so với Lâm tổng thì quả thật một chín một mười.

Những thiếu nữ có mặt nơi đại sảnh lại một lần nữa bị sét đánh trúng tim, hồ hởi hân hoan

"Trời ơi hôm nay là cái ngày may mắn gì vậy!"

"Là Giang tổng đó!"

"Anh ấy đứng đầu trong bảng bình chọn người mà nhiều nữ minh tinh muốn hẹn hò nhất đó!"

"Đúng vậy còn gì, mình cũng muốn hẹn hò với anh ấy!"

"Phải, có chết cũng cam lòng."

Giang Tuấn dừng chân, nhìn vào khuôn mặt đang thất thần kinh ngạc của Phương Ly, xem tất cả những người ở đây không tồn tại, đưa tay vuốt tóc cô một cách đầy thương yêu

- Ngạc nhiên không? Anh về sớm là để tạo bất ngờ cho em đó.

Khóe môi cô cứng đờ nói không nên lời.

Rồi, trước bao nhiêu ánh mắt dò xét, kể cả ánh mắt của “người đó” anh vòng tay ôm vai cô kéo vào lòng, đến khi cơ thể đang căng cứng của cô mềm mại trở lại mới thôi.

Phương Ly không phải kẻ ngốc, cô đoán ra anh định làm gì.

Gương mặt của Lâm Hạo vẫn lạnh băng, nhưng đôi mắt chuyển sang phần nộ khi nhìn thấy hai người trước mặt âu yếm dính chặt vào nhau như kết làm một.

Anh muốn lao đến giật lại cô, nhưng mà, anh có tư cách đó sao?

Nỗi hận trong lòng cô vẫn còn đó

Và lại...cách đây sáu năm...là anh đã chính tay đẩy người con gái mình yêu vào vòng tay cậu ấy. Chính anh. . .

"Sau này, cậu hãy ở bên cạnh Phương Ly, chăm sóc cô ấy, yêu thương cô ấy."

- Anh còn có bất ngờ lớn hơn cho em. Có một chuyện anh chưa từng nói em biết, đó là anh và Lâm tổng đây là BẠN THÂN của nhau, tụi anh học chung một trường, chơi chung từ cấp hai đến giờ. - Giang Tuấn nói như thật

- Vậy à! - Phương Ly phối hợp, gương mặt không biểu cảm tựa như mới nghe chuyện này lần đầu.

- Phải không bạn học cũ. Đây là người bạn gái mà tôi đã nói với cậu. Cô ấy tên Phương Ly.

Tất cả đều trở mắt nhìn. Bạn gái sao? Giang tổng nổi tiếng galang lịch thiệp, giao thiệp rộng, trước đây có dính tình đồn yêu đương với một số người mẫu ca sĩ của công ty nhưng chưa bao giờ thấy anh lên tiếng thừa nhận bất kì ai là bạn gái.

Cô gái không chút tiếng tăm này rốt cuộc là ai mà có cái may mắn đó vậy?!

- Thế nào, ngoài đời có phải đẹp hơn trong hình tôi cho cậu xem nhiều lắm không? - Giang Tuấn lại tiếp tục

- Phải, rất đẹp.

Hình như có tiếng bom nguyên tử phát nổ trong đại sảnh.

Người vừa thốt ra lời vừa rồi là...là...giám đốc sao?

Đến nữ minh tinh hàng đầu của công ty là Dương Vy cũng chưa từng được nghe anh ấy khen đẹp nữa chứ, thậm chí Lưu Nhã Đình, người anh ấy yêu say đắm bao năm qua cũng chưa được anh nói thể trước mọi người bao giờ.

Chuyện này nếu đến tai cô Nhã Đình thì không biết sẽ thế nào?!

Nhưng mà giờ thì họ đã hiểu vì sao khi nãy giám đốc lại có hành động lạ như vậy với cô gái này. Hóa ra đã từng thấy hình cô ấy trước đó.

- Bạn gái tôi rất chăm chỉ rất nỗ lực muốn làm diễn viên, hôm nay đến để thử vai, cậu chiếu cố cô ấy nhé. - Giang Tuấn mỉm cười tuyên bố

Lâm Hạo trả lời nhưng vẫn đưa ánh mắt đau đớn nhìn gương mặt đứng đưng của cô

- Không cần đến tôi chiếu cố, cô ấy nhất định sẽ đậu.

Lời nói phát ra, bốn bề như có tiếng sấm kéo theo một loạt các bàn tán.

Rồi...anh bỏ đi, Phương Ly vô thức ngẩn ngơ nhìn theo, trái tim trống rỗng.

Ánh nắng hình như không còn rực rỡ như ban nãy, chiếu lên tấm lưng trắng kia, thật rộng lớn nhưng cô độc, lại giống như đang kìm nén một loại bi thương không ai thấy.

Vì sao chứ? Rõ ràng con người đó đang có cả thế giới trong tay cơ mà?

Giang Tuấn nhận ra, ép đầu cô sát vào lồng ngực anh khiến cô không thể nhìn thấy người đó nữa, không thể nhìn thấy nữa.

Ting một tiếng, cánh cửa thang máy đóng sầm lại.

Trái tim cô theo đó mà có cái gì trào ra, nhức nhối.

Rồi lại tự hỏi

Như thế là...sợi dây vận mệnh đã bị chặt đứt hay chưa? (T/g: đứt rồi thì tui khỏi viết nữa, khỏe cho tui)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Ngày đầu quay phim đã gặp chuyện

Đêm buông xuống hân, bầu trời đầy sao, căn biệt thự Triệu gia rộn ràng hơn mọi khi.

- Búp!

- Búp!

- Cạn lon!

- Cạn lon!

- Chúc mừng cậu lần đầu đi thử vai đã đậu, chính thức gia nhập làng giải trí! Cố lên! - Ngọc Mai cao hứng nói

Hôm nay là một ngày thật đặc biệt với Phương Ly. Buổi thử vai của cô trôi qua rất êm đẹp, biểu hiện cũng được giám khảo khen là xuất sắc. Thật nhanh chóng, cuối buổi đã có kết quả và còn được thông báo về thời gian gia nhập đoàn làm phim.

Cho nên cô tối nay cô cùng Ngọc Mai ăn mừng một bữa say sưa, Lạc Lạc thì đã được Giang phu nhân đón đến chơi cùng nên tối nay cô có thể thoải mái ở lại nhà Ngọc Mai ngủ lại.

- Mình không nghĩ mọi thứ lại suôn sẻ thế này. Mà thường những thứ càng suôn sẻ thì...

- Dừng lại! Cậu vừa xinh đẹp, hát hay, đàn giỏi, còn biết múa, đáng lẽ ra cậu phải nổi tiếng sớm hơn cơ.

Phương Ly hít một hơi thật sâu điềm tĩnh đáp

- Bây giờ mình không đặt mục tiêu phải nổi tiếng, mình chỉ muốn làm thứ mình thích và tự kiếm ra tiền để không dựa dẫm vào ai.

- Bây giờ ít có ai được như cậu lắm, làng giải trí là nơi phát ra hào quang chói lòa, biết bao nhiêu người giành giật nhau thậm chí giờ mọi thủ đoạn để được tỏa sáng.

- Mình thì chỉ muốn kiếm ra những đồng tiền lương thiện để chăm sóc cho Lạc Lạc, thật tốt, không muốn thẳng bé trưởng thành thiếu thốn như mình lúc xưa. - Phương Ly nhấp ngụm bia rồi nói

- Mình biết chứ, nhưng mà...Lạc Lạc...À mà thôi uống tiếp đi.

Ngọc Mai mới vừa rồi uất ức suýt nữa là hét lên

“Trách nhiệm chăm sóc Lạc Lạc vốn không phải chỉ của một mình cậu, tại sao lúc nào cũng gánh lấy tất cả khó khăn thiệt thòi về mình thế?”

Nhưng rồi cô lại thôi. Vì nói đi nói lại, thẳng bé cũng là máu mủ của Phương Ly, sáu năm trước là vì có sự xuất hiện của sinh linh bé bỏng đó Phương Ly mới vực dậy được bản thân, nghĩ đến chuyện phải cố gắng sống kiên cường để nuôi nấng nó, không thì e rằng cậu ấy đã gục ngã rồi.

Có lẽ có là ý trời, sinh mệnh của Phương Ly và thẳng bé dính chặt lấy nhau không ai có thể chia cắt được.

Trời càng lúc càng khuya, cả hai không biết đã uống bao nhiêu lon bia.

Từ lượng của Phương Ly không tốt bằng Ngọc Mai nên khi Ngọc Mai mới hơi ngà ngà say thì Phương Ly đã tay chân nhảy múa, hai má đỏ rực, miệng cười không khép lại được

- Hôm nay mình thật sự rất vui, rất rất vui, cảm ơn cậu Ngọc Mai, cảm ơn cả ông trời nữa...

Ngọc Mai chợt thấy nổi da gà.

Rõ ràng Phương Ly bảo cậu ấy rất vui, rõ ràng cậu ấy đang cười, nhưng sao cô thấy nụ cười đó gượng gạo chưa xót như vậy.

Giống như muốn khóc, nhưng không khóc được nên buộc phải cười để che lấp đi sự trống rỗng đau đớn trong lòng.

- Nay, có phải cậu đã gặp lại tên khốn đó rồi không? - Ngọc Mai nhủ mảy nghi hoặc

Hình như Phương Ly chẳng nghe thấy gì, lại tiếp tục uống. Ngọc Mai thấy lo sợ bèn tóm chặt tay ngăn không cho bạn mình uống thêm nữa

- Thôi tối rồi, ngủ thôi, cậu đánh răng rồi vào phòng trước đi, chỗ này cứ để mình dọn dẹp cho.

- Được, nhưng trước khi ngủ cho mình hỏi cậu một câu nhé!

- Ủ, cậu hỏi đi.

- Anh Thiếu Dương đã cầu hôn cậu như thế nào vậy?

- Hờ, sao cậu lại muốn biết chuyện đó?!

- Nói đi mà, cậu mà không nói mình sẽ không đi ngủ đâu, ngồi đây phá cậu tới chết luôn!

- Được rồi, được rồi. Mình nói. Anh ấy học trong theo phim truyền hình, để nhần trong bánh, nào ngờ hôm đó có hai người cùng đặt một loại bánh, nhà hàng sơ suất mang nhầm cho mình chiếc không có nhần.

- Phương Ly: "..."

- Rồi sao đó thế nào?

- Còn thế nào, mình ăn một mạch nguyên cái bánh, Lăng Thiếu Dương lại tưởng nhần bị mình nuốt mất, lao đến móc họng bắt mình ói ra, người xung quanh nhìn như thể bọn mình đến từ viện tâm thần, thế là mình không nhịn được tung cước. Anh ấy hoảng quá quỵ mọp xuống, mọi người lại nghĩ là để xin mình tha mạng, chính mình cũng nghĩ thế, nào ngờ... nào ngờ là câu hôn.

- Phương Ly: "..."

- May là cuối cùng cũng sáng tỏ, nhà hàng đó đứng ra chịu trách nhiệm chi tiền bánh cho đám cưới bọn mình.

- Phương Ly: "..."

- Vậy tức là anh ấy vẫn quỵ xuống để cầu hôn cậu trước mọi người? - Phương Ly che miệng cười

- Ừ, phải.

Phương Ly lại cười, đến nỗi nước mắt trào ra nơi khoé mắt

- Vậy thì... một người con trai là rất yêu rất yêu một người con gái nên mới vứt bỏ cả sự cao ngạo của mình ở nơi chốn đông người mà quỵ xuống cầu hôn người con gái đúng không?

Nước mắt lúc này đã lăn xuống gò má của Phương Ly.

Ngọc Mai kinh hãi lặng người, nhận ra thì đã muộn.

Hóa ra, từ nãy đến giờ Phương Ly là đang ám chỉ tới màn cầu hôn của hai kẻ tra nam tiện nữ kia sao?

- Đừng khóc, việc gì mà cậu phải khóc chứ? - Ngọc Mai cuống cuống

- Mình đâu có khóc, mình... đang vui đấy chứ, mình vui vì... bạn của mình hạnh phúc, mình vui vì cậu tìm được người có thể nương tựa suốt đời, mình... vui vì... sắp được nhìn thấy cậu mặc váy cưới bước vào lễ đường gả cho người cậu yêu nhất... Nhưng mà kì quá... sao nước mắt của mình cứ chảy thế này...

Ngọc Mai cố gắng dùng tay lau nước mắt trên mặt bạn mình, giọng nói cũng lạc đi

- Phương Ly, những thứ đó đáng lẽ ra cậu phải có được, còn trước mình rất lâu rất lâu mới đúng, bởi vì cậu là đứa con gái tốt nhất trên đời, hi sinh và vị tha nhất trên đời, là tên khốn đó không trân trọng cậu. Hãy gả cho một người yêu cậu và tốt hơn hẳn gấp trăm gấp ngàn lần để hấn hối hận cả đời có được không?

Bữa tiệc ăn mừng cuối cùng lại trở thành bữa tiệc đầy nước mắt...

.....

Buổi sáng ngày bấm máy phim, Phương Ly thức dậy khi vạn vật còn chìm trong làn sương buổi sớm

Cô chuẩn bị thức ăn cho Lạc Lạc, cùng ăn sáng, đưa thằng bé đi học rồi đến trường quay.

Đúng giờ các nghi thức khai máy diễn ra, chỉ tiếc là nam chính và nữ chính đều kẹt lịch trình nên sẽ đến muộn một chút. Đặc biệt bộ phim này do yêu cầu từ phía sản xuất phải giữ kín mọi thông tin với bên ngoài đến ngày phát sóng nên phim trường không cho phép bất kì phóng viên nào chụp ảnh sân tin.

Có một điều khiến tâm trạng Phương Ly vui vẻ thoải mái hơn là sự xuất hiện của Hà Mỹ. Nghe kể lại thì cô bạn tuy rớt trong buổi thử vai thứ hai nhưng ngày hôm qua một cô gái được chọn đột ngột xin rút lui vì lý do cá nhân nên cô bạn được gọi thay thế. Đây có thể xem là may mắn ông trời ban.

Sau khi kết thúc nghi lễ, đoàn làm phim tất bật chuẩn bị đạo cụ cho cảnh quay đầu tiên người được mong ngóng nhất rốt cuộc cũng xuất hiện.

Lưu Lệ Tinh - một trong những nữ diễn viên hạng A nổi tiếng nhất hiện nay quả không khiến mọi người thất vọng.

Khuôn mặt diễm lệ, dáng người thướt tha, nước da trắng ngần được tôn lên rõ rệt bằng chiếc váy dây màu đen, dây chuyền ngọc trai lấp lánh trên cổ cộng thêm khí chất tôn quý ít người có được.

Lưu Lệ Tinh đột ngột dừng bước, ánh mắt quét qua một vòng

- Trong số các cô gái ở đây ai là Phương Ly?

- Là em ạ, cho hỏi chị có gì dạy bảo? - Tự dưng cô có cảm giác bất an

Lưu Lệ Tinh bước đến, ánh mắt sắc lẹm, sau đó đưa bàn tay từng ngón thon dài đẹp để nâng khuôn mặt Phương Ly lên, cười nhạt

- Chắc... gương mặt này... nghe nói hôm qua Lâm tổng đã chạm vào và khen là đẹp đúng không?

Nói xong, mặt mày cô ta tối sầm, hai hàng lông mày nhíu lại gần nhau.

Hừ, đẹp thì thế nào, không biết là thật hay đã qua chỉnh sửa nữa, với lại chả qua chỉ là một đứa mới chân ướt chân ráo vào nghề, một nữ phụ nhãi nhép vậy mà dám giờ thủ đoạn dụ dỗ Lâm tổng trước mặt đám đông khiến cho bộ phim chưa bắt đầu quay thì hào quang và độ bàn tán của cô ta trong đoàn còn vượt qua cả mình.

Nghĩ đến đây Lưu Lệ Tinh không khỏi sôi máu lên.

Nó dám thách thức cô, vậy thì hôm nay chính tay cô sẽ cho nó biết thế nào là hậu quả của việc lăng lơ và dám qua mặt tiền bối.

Không khí trường quay đông cứng lại, tất cả nhân viên đoàn làm phim đều tròn mắt nhìn.

Thôi rồi, lần này thì thảm rồi, ai ai cũng biết Lưu Lệ Tinh thâm thương trộm nhớ giám đốc suốt mấy năm trời, cô ta trước nay vẫn luôn tự tin cao ngạo cho rằng dựa vào nhan sắc và tài năng của bản thân thì bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ sớm gục ngã dưới chân cô ta.

Chỉ tiếc, giám đốc là ngoại lệ của ngoại lệ. Dù có cố gắng tiếp cận bao nhiêu, bộ phim cô ta đóng có đem về doanh thu nhiều thế nào cho công ty đi chăng nữa thì anh ấy cũng không ban đến cho một cái liếc mắt.

Giờ đây lại có cô gái khác còn chưa lên phim đã được anh ấy chú ý, xem ra ngày tháng sau này của cô bé đó là quá thê thảm rồi.

Giọng điệu này, động tác này của Lưu Lệ Tinh, làm kí ức năm xưa của Phương Ly ở An Hoa ùa về.

Không lẽ nào...

Sao tự dưng cô lại gặp phải chuyện này cơ chứ?

- Chị Tinh có lẽ đã hiểu lầm chuyện gì đó, Lâm tổng nhận nhầm em là người nào đó anh ấy quen nên mới có hành động đó.

Lưu Lệ Tinh nở nụ cười ra vẻ bất đắc dĩ

- Ô, ra là nhận nhầm, nhưng mà việc Lâm tổng khen em đẹp là có đúng không? Còn nói là không cần đến anh ấy chiếu cố em cũng nhất định sẽ đọat buổi thử vai. Chị thực tò mò muốn xem "tài năng" của em quá.

- Chị quá lời rồi, em chỉ mới bước chân vào nghề, vẫn là nên đứng từ xa học tập mọi người. - Mặc cho lời nói đầy ác ý Phương Ly vẫn khiêm tốn lễ độ

- Học phải đi đôi với hành thì mới tiến bộ được chứ. Hôm nay tâm trạng của chị rất tốt, hay là để chị dạy cho em một số kĩ năng diễn xuất cơ bản trước nhé!

Rồi cô ta quay sang đạo diễn

- Cô bé này đóng vai Hạ An Nhã đúng không? Hình như mới vào phim có một cảnh cao trào là tôi hiểu nhầm em ấy lên lút qua lại với bạn trai mình nên mới tát một cái. - Lưu Lệ Tinh ánh mắt xoáy sâu vào đạo diễn, đầy thâm ý - Người mới vào nghề e là chưa có mấy kinh nghiệm trong biểu cảm sự đau đớn đâu.

- Cảnh... cảnh này rất cao trào, cũng rất khó để diễn tốt, nhưng... dùng nó để khai máy thì có phần không hay lắm! - Đạo diễn khua tay

- Đạo diễn, anh nói thể biên kịch Tiêu sẽ buồn đấy, đây là tâm huyết suốt hai năm của chị ấy, cảnh nào mà lại không hay chứ?

Đạo diễn cảm thấy mình cũng hơi quá đáng với cô bé mới vào nghề này nhưng ông không muốn đắc tội với Lưu Lệ Tinh chút nào.

Bộ phim trước của ông sở dĩ gây tiếng vang phần lớn là do độ nổi tiếng và diễn xuất chắc tay của Lưu Lệ Tinh, cô ta lại là con cưng của tập đoàn Lâm thị, nếu như bất hợp tác thì bộ phim này làm sao quay được, như thế thì tiền bạc và danh tiếng của ông cũng không còn. Chỉ còn biết thán cầu nguyện cho cô ta ra tay nhẹ một chút để chuyện này không lọt ra ngoài ảnh hưởng đến bộ phim.

Trong kịch bản phim thường xuất hiện nhiều cảnh tát nhưng thông thường sẽ không tát thật mà lợi dụng góc máy và diễn viên nghiêng đầu sau cho khớp nhịp điệu, phần hậu kì sẽ lồng vào âm thanh khiến khán giả ngồi trước màn hình chứng kiến ngỡ như là tát thật.

Nhưng Lưu Lệ Tinh đã không chọn cách đó...

- CHÁT. - Một bạt tai được giáng xuống không nhân được

Nhìn dấu tay in hằn trên má Phương Ly, Lưu Lệ Tinh cười khẩy

- Xin lỗi, chị bị trượt tay. Em... chắc là đau lắm hả?

- Không, không sao. - Phương Ly chỉ nhẹ lắc đầu tỏ vẻ không trách nhưng người trước mặt chẳng vì thế mà buông tha

- Đạo diễn, tôi thấy cô bé người mới này chưa có kinh nghiệm, nếu như tát già sẽ không đạt được chất lượng cảnh quay đâu, cảnh này quan trọng như vậy, nên tôi đề xuất là hãy tát thật đi!

- Hà? - Đạo diễn ngẩng ra một lúc, thờ dài, thời thì lơ đi đến mức này rồi, cứ để cô ta tát thật một cái cho êm chuyện, rồi lại tiếp tục quay phim, nếu không sẽ ảnh hưởng đến bao nhiêu việc, bao nhiêu người.

- Ok, cứ như cô nói đi. Nhớ là tập trung diễn thật tốt nhé! Bộ phim này rất quan trọng đấy!

- Ok đạo diễn, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Nhưng rốt cuộc, đạo diễn càng lúc này nhận ra mình sai rồi, sai thật sự, vô tình vẽ đường cho hươu chạy, không cách nào cứu vãn được

- Chuẩn bị! Diễn! - Ông đau lòng thốt lên câu này lần thứ mười mấy

- Cô... tôi... xem cô... như... em gái... mà cô dám... dám...

_CHÁT

Bàn tay ủng đỏ của Lưu Lệ Tinh giáng xuống, âm thanh kinh hoàng tiếp tục vang lên, đánh thẳng vào mặt Phương Ly, rồi điệp khúc ngúng nguẩy khiến người ta chán ghét được lặp lại

- Đạo diễn, xin lỗi, hôm nay tôi cứ không tập trung kiểu gì ấy! Sai thôi rồi... lại một lần nữa nhé. Tôi hứa nhất định lần này sẽ biểu hiện xuất thần nhất có thể!

Người trong trường quay không nhìn được nữa mà phải cúi đầu

“Xuất thần cái ***, chỉ có đọc một câu thoại rồi tát người ta mà cũng không xong. Tôi diễn còn tốt hơn cô ta!”

“Ảnh hậu gì kì thế, rõ ràng là có tình diễn sai hành hạ cô bé người mới đó.”

“Nhưng cô bé ấy mạnh mẽ thật, mỗi lần bị đánh xong liền rất nhanh khôi phục, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh mà diễn tiếp, ánh mắt cũng không chút cảm giận Lưu Lệ Tinh dù biết là người ta cố ý chơi mình.”

“Rất có tố chất của một diễn viên chuyên nghiệp.”

“Nếu lần sau có bình chọn diễn viên mới xuất sắc, tôi nhất sẽ chọn cô ấy!”

Khuôn mặt Phương Ly chẳng chịu dấu vết thâm thương, khỏe môi cũng rịn máu, nãy đến giờ dù có dặm phấn đi dặm phấn lại cũng không khá hơn bao nhiêu, sau mỗi lần bị xuống tay cô luôn cắn chặt môi ngăn tiếng rên vì đau của mình, đến nỗi lúc này đôi môi như muốn dập nát ra.

_CHÁT

Lại thêm một cái tát thật mạnh vào mặt, đau đến mức chỉ muốn nhắm mắt ngã xuống cho xong, nhưng cô không thể bỏ cuộc, cô còn có Lạc Lạc, cô còn có ước mơ khát vọng, không thể mới bắt đầu mà đã buông xuôi, không thể để đôi nam nữ đó xem thường những cố gắng vực dậy bản thân suốt sáu năm qua của cô.

Hơn nữa, nếu bản thân cô quá yếu mềm, quá dễ gục ngã thì làm sao đủ sức bảo vệ được cho người quan trọng nhất đời mình.

Và lại mấy cái tát này có là gì đâu, nó mãi mãi không bao giờ có thể so sánh được với nỗi đau mà năm đó cô phải chịu. Cái giá lạnh đó, nỗi đau thấu tim gan đó, vĩnh viễn không gì sánh bằng.

Lưu Lệ Tinh trong lòng cười đắc ý vô cùng, để xem sau bài học hôm nay và với cái bản mặt thâm hại như thế kia thì nó còn dám dụ dỗ anh ấy nữa không?

- Hức, Phương Ly, cứ thế này cậu ấy sẽ chết mất! - Hà Mỹ đau xót thay cô mà không nhìn được muốn khóc

- Cô bé đó là bạn em à? - Một chị trợ lý trường quay quay sang hỏi

- Vâng ạ, Phương Ly không hay cười nhưng cậu ấy là người rất tốt, hôm đó thử vai cậu ấy đã cố vũ cho em rất nhiều, còn nắm chặt tay em bảo em phải bình tĩnh. Tại sao chị Tĩnh lại ức hiếp cậu ấy trong ngày đầu quay phim vậy chứ? Đã vậy đạo diễn còn tiếp tay cho chị ấy!

Chị trợ lý lắc đầu bi thương

- Thế giới này là vậy đó, chị chứng kiến nhiều rồi, hoặc là có tiền, còn không thì phải có quyền thì mới khiến người ta không dám động vào mình thôi. Lưu Lệ Tĩnh nằm trong hàng ngũ minh tinh hàng đầu của Lâm Thị, còn là tiểu thư của tập đoàn thời trang có tiếng của thành phố nên cô ta không nể nang một ai, cũng chẳng ai dám làm gì cô ta, ngoại trừ...

- Ngoại trừ ai ạ? - Hai mắt Hà Mỹ sáng lên như bắt được chiếc phao cứu mạng

- Thôi bỏ đi, Lâm tổng sẽ không bao giờ để tâm đến những chuyện thế này đâu!

Hà Mỹ giật mình, hóa ra là Lâm tổng.

Chỉ có anh ấy cứu được Phương Ly sao?!

Nhưng có thật là anh ấy sẽ không để tâm không?

Chắc thế rồi, anh ấy nổi tiếng là lạnh lùng vô tình mà!

Nắm tay siết chặt đầy quyết tâm. Dù là thế thì vì Phương Ly cô cũng phải thử, phải thử thì mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Lạc Lạc Là Ai ?

- ---Trường quay-----

Lưu Lệ Tĩnh ánh mắt mang đầy sát khí, bàn tay vung thẳng lên cao, cả trường quay đau xót nín thở

“Bốp!”

Lại một cái tát thật mạnh giáng vào má Phương Ly, mạnh như muốn đập nát mặt cô ra, để cô cả đời phải dùng gương mặt xấu xí mà đối diện người khác.

Bởi vì sự lì lợm không khuất phục của cô đã khiến Lưu Lệ Tĩnh nhìn không được nữa, muốn một lần “tiền” cô đi cho xong.

Cảm giác đau đớn như muốn làm tê liệt các dây thần kinh của Phương Ly, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cơn ác mộng không thể nào tỉnh lại, giống như cái đêm mưa của sáu năm về trước...

Cũng đến lúc rồi, sự chịu đựng của con người không phải là mãi mãi...

Run rẩy lùi về sau hai bước, thân hình mảnh mai từ từ đổ sụp xuống trong một vài tiếng la hét hoảng.

Đột nhiên, một bàn tay đưa ra đỡ lấy cô.

Thân hình lạnh lùng kiêu ngạo nhưng ánh mắt lại nồng ấm vô cùng.

Ánh đèn trường quay sáng lóa chiếu quanh hai con người, một nam một nữ, nàng nằm gọn trong vòng tay chàng, trong mắt họ chỉ có nhau, thật không khác gì một cảnh phim lãng mạn đang được thực hiện.

Lâm Hạo thất thần. Bộ dạng ủ rũ thảm thương của cô, hai má chẳng chút dấu vết sưng tấy đỏ lựng, từng cái run rẩy của cô giống như nhát dao cứa thẳng vào trái tim của anh, đau, rất đau.

Đáng lý ra Phương Ly không nên bước vào thế giới này, cô quá hồn nhiên trong sáng, lại lương thiện và luôn nghĩ cho người khác, không thích hợp cái ở nơi chỉ toàn đồ kị cùn tranh giành, con người ta giẫm đạp lên nhau để được nổi tiếng, lăng nhục nhau chứng tỏ địa vị của mình.

Nhưng mà nếu như tất cả đều là vận mệnh đã an bày không ai có thể thay đổi được, nếu như đó là ước mơ của cô, đó là lựa chọn của cô, vậy thì... anh sẽ dùng tất cả sức lực của mình để bảo vệ nó, để những gì xấu xa đen tối vĩnh viễn không chạm được đến cô.

Phương Ly dùng chút thần trí cuối cùng còn sót lại để cố vùng vẫy, muốn gạt tay anh ra khỏi người mình, giống như thả để bản thân bị hủy hoại cũng không muốn bị anh chạm vào, nhưng cô càng như thế anh càng ôm chặt cô hơn.

Ông trời trừng phạt anh như thế chưa đủ sao? Sáu năm qua mỗi thời khắc không có cô bên cạnh anh đều phải chịu nỗi cô đơn đến tận cùng, vậy mà giờ đây khi cô ở ngay trước mắt, đến việc muốn ôm cô vào lòng cũng không thể sao?

Cả phim trường đều trợn mắt há hốc mồm không tin nổi cảnh tượng đang kia.

Hà Mỹ muốn chạy đến ôm lấy Phương Ly để xem cậu ấy có bị sao không, nhưng rốt cuộc chân cô không cử động được.

Vì tự dưng cô lại có cảm giác ...

Lâm tổng và Phương Ly ở cùng một thế giới...

Mà thế giới đó...

Không ai xâm phạm được..

Phương Ly là của anh ấy

Của một mình anh ấy

Nếu không có sự đồng ý của anh ấy, ai cũng không được phép chạm vào...

Lưu Lệ Tinh đứng chờ người, nghi hoặc không biết có phải bản thân có phải đang hoa mắt không?

- Buông tôi ra, xin anh đừng phá hoại buổi quay phim của mọi người có được không? - Giọng cô nhẹ nhàng yếu ớt tia kiên quyết vẫn mạnh mẽ trong đôi mắt.

Anh nhìn cô như không thể tin nổi, rốt cuộc ai mới là người phá hoại đây?

- Cô gì đó, đỡ cô ấy giúp tôi. - Anh đánh mắt qua Hà Mỹ, cô bạn lúc này mới có phản ứng trở lại, chạy đến thay anh ôm lấy cô

- Phương Ly, chắc cậu đau lắm đúng không, mình nhìn thôi đã thấy đau rồi, tội cho cậu quá!

- Không, không sao... - Cô thều thào mở miệng

- May mà Lâm tổng chịu đến giúp, và cũng may phim trường gần trụ sở tập đoàn Lâm Thị, nếu không thì chắc cậu đã... - Hà Mỹ thút thít

Phương Ly kinh ngạc, là cô bạn này đã gọi anh ta đến giúp sao? Lẽ nào đây là ý trời.

Có một chuyện mà Hà Mỹ không tiện kể lúc này. Đó là lúc cô đến trước tòa nhà thì Lâm tổng đang chuẩn bị bước lên xe đến nơi nào đó rất quan trọng, mặc cho hai bảo vệ giữ người lại ngăn cản cô vẫn cố sức nói một tràng về việc bạn cô bị Lưu Lệ Tinh lợi dụng việc quay phim mà chèn ép tất cả những người máy ảnh, nhưng anh cứ như một pho tượng đá, một chút cũng không muốn nghe, một chút cũng không thèm đếm xỉa tới, vậy mà cái tên Phương Ly vừa mới cất tên thì anh đột ngột như biến thành người khác, quát lên hỏi phim trường ở đâu rồi lao về phía trước, báo hại cô đứng đần mặt hồi lâu mới tin đây là thật, quay người đuổi theo.

Thật không hiểu là chuyện nữa?!

- Trong ngày đầu khai máy nữ chính đã lợi dụng chuyện quay phim để đánh người đến không đứng dậy nổi. Các người nói phải giải quyết chuyện này như thế nào đây? - Lâm Hạo tuy tức giận nhưng giọng điệu vẫn chậm rãi, ánh mắt sắc bén chỉ cần lướt ngang cũng đủ làm cho người ta rùng mình

Không khí đột nhiên rất nặng nề, không ai dám hó hé một tiếng.

- Giám... giám đốc... - Đạo diễn lo sợ đến nỗi mồ hôi trán vã ra

Mọi người giờ đây đến liếc cũng không dám liếc nhìn anh. Nhất là đạo diễn là đạo diễn và Lưu Lệ Tinh, hai mắt tá hỏa tròn tròn, sợ hãi lộ rõ trên gương mặt.

Có đánh chết họ cũng không nghĩ rằng giám đốc sẽ xuất hiện ở nơi này và ra mặt bảo vệ cho một diễn viên còn con mới vào nghề như thế.

Hơn nữa, anh lo lắng cho một người, nỗi giận vì một người thế này là lần đầu họ mới thấy!

Phương Ly ngẩn ngơ nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt, trái tim cô quặn thắt lại, sự đau đớn dần lan ra.

Tại sao... chẳng phải con người này đã từng tàn nhẫn vứt bỏ cô. Chính là ngày này của sáu năm trước, cô đã đứng ở sân bay đợi rất lâu rất lâu, giống như dành cả cuộc đời để chờ đợi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn không xuất hiện.

Vậy thì giờ đây, đáng lý ra cũng nên vứt bỏ đến cùng mới phải, hà có gì lại...

Lại định gieo vào lòng cô hy vọng rồi thẳng tay đẩy cô xuống địa ngục của sự tuyệt vọng lần nữa sao?

Không, Phuong Ly của ngày hôm nay quyết sẽ không bao giờ để bản thân lặp lại sai lầm của sáu năm trước đâu! Tuyệt đối không!

Chân mày Lâm Hạo càng nhíu chặt sự giận dữ càng tăng, trong mắt bao nhiêu là lửa giận, chỉ hận một nỗi không làm cho cô gái kia biến mất khỏi thế gian này.

- Từ hôm nay tôi không muốn nghe đến cái tên Lưu Lệ Tinh xuất hiện nữa!

Thần thái lạnh lùng tuyên bố như thể anh đã quyết định là không ai thay đổi được.

Câu nói như một bản án, chính xác là tuyệt đường sống của Lưu Lệ Tinh. Một diễn viên nổi tiếng hạng A mà bảo tên tuổi không được xuất hiện nữa thì khác nào...

Đóng băng vô thời hạn, hay nói cách khác là trục xuất khỏi làng giải trí!

E rằng cả đời cũng không thể ngóc đầu lên nổi nữa.

- Giám... giám đốc, xin anh... - Những giọt nước mắt muộn màng rơi xuống nhưng không còn cứu vãn được nữa.

Lâm Hạo mặc kệ tiếng khóc lóc van xin, quay người đi về phía Phuong Ly, không cần biết cô có đồng ý hay không, cứ thể thân nhiên bế cô lên, một cách nhẹ nhàng, nhìn vào giống như hai người có một mối quan hệ cực kì thân mật đến mức cô có thể cho anh tùy ý động chạm.

Cảnh tượng thật đẹp nếu như không có tiếng la của cô

- Tôi không muốn đi với anh. Anh buông ra!

- Không phải muốn trở thành diễn viên hay sao? Trên mặt diễn viên không thể có sẹo hay vết tích gì được! - Một câu ngắn gọn, đủ để nói những gì cần nói, cũng đủ để khiến cô biết anh không phải có ác ý gì, nhưng mà...

Những nữ diễn viên còn lại há hốc miệng nhìn anh ôm cô đi, từ cái hôm ở đại sảnh tập đoàn Lâm Thị bọn họ đã nghi ngờ giữa cô và anh có gì đó mờ ám, bây giờ thì thật sự đã tin.

Được vài bước Lâm Hạo sực nhớ ra chuyện quan trọng, ngoái đầu lại căn dặn

- Đạo diễn Từ, tôi cho ông một cơ hội, ông hãy đảm bảo cái sự “không thấy gì” của những người đang có mặt ở đây. Nếu không, hãy nhìn Lưu Lệ Tinh mà làm gương đi.

- Vâng, giám đốc “đi một mình” thông thả ạ! Dành thời gian quý báu đến thị sát phim trường, anh vất vả rồi! - Đạo diễn hơi cúi người, đưa tay lau mồ hôi

- Phuong Ly: "...”

Hừ, đúng là có tiền có quyền muốn gì cũng được.

.....

Anh đặt cô vào trong xe dù cho cô vùng vẫy phản kháng thế nào rồi ra hiệu cho xe chạy.

Cô tức giận liếc xéo anh, lời nói mĩa mai

- Giám đốc, cho hỏi anh thường dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này để theo đuổi con gái sao?

Anh không giận trước thái độ của cô, ngược lại còn thân nhiên đáp

- Em đang nói đến ai? Có cần anh mượn gương để em xem mặt mũi mình lúc này không? Ở đây không có mỹ nhân, chỉ có con cá má phồng thôi!

- Anh...

Cá má phồng là cái giống gì thế?!

Thật không ngờ sau sáu năm Lâm Hạo vẫn là Lâm Hạo của ngày xưa, rất biết cách làm người ta cứng họng và tức ói máu. Nhưng đáng tiếc cô không còn là Phuong Ly của ngày trước.

- Anh có biết bệnh viện là nơi công cộng, anh là giám đốc, tôi là diễn viên công ty anh, chúng ta cùng xuất hiện, ngày mai tin tức sẽ biến thành thể loại gì, giật tít thế nào anh phải hiểu rõ hơn tôi chứ?! Anh định làm giàu cho tòa soạn đây à?

Anh nhìn cô, mặt vô cùng thiếu biểu cảm

- Cũng chẳng phải là cùng nhau đến bệnh viện phụ sản, có thể giặt được tí gì!

- Phương Ly: "..."

- Trợ lý đang lái xe: "..."

Thấy cô chịu đã kích vẫn chưa đủ, anh tiếp tục

- Muốn nơi kín đáo hơn? Được, Jackson, cho xe đến khách sạn, sau đó gọi bác sĩ đến khám cho cô ấy.

- Phương Ly: "..."

- Trợ lý: "..."

- Anh, anh là đang cưỡng ép tôi đi với anh đó sao? - Cô bức xúc vô cùng - Tôi không cần đến bệnh viện!

- Anh không cưỡng ép, cũng không bắt buộc em phải đến bệnh viện, anh cho em quyền lựa chọn rồi còn gì, khách sạn hay bệnh viện?

- Phương Ly: "..."

Thế này mà gọi là cho cô quyền chọn lựa sao?

- Anh nghe cho rõ đây, tôi muốn quay về tiếp tục đóng phim! - Cô nhấn mạnh từng chữ

- Muốn đến khách sạn, được!

- Được rồi, bệnh viện! - Cô mím môi cắn tức

- Được, Jackson, đến bệnh viện.

- Trợ lý: "..."

Hai vị có biết là tôi đang lái xe không? Làm ơn đừng khiến tôi phân tâm. Nếu không đích thực chúng ta sẽ đến bệnh viện nhưng mà là nhà xác của bệnh viện!!!

Phương Ly tức muốn thổ huyết. Thật không ngờ sau bao nhiêu năm cô vẫn không phải là đối thủ của con người này.

.....

Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, Phương Ly trên giường bệnh vẫn lặng lẽ say ngủ như một nàng công chúa, có lẽ là do tác dụng của thuốc an thần anh đề nghị bác sĩ thêm vào chỉ vì muốn cô được nghỉ ngơi.

Lại nhớ đến chuyện lúc sáng, khi nghe đến người con gái bị tát đó là cô tìm anh như thể ngừng đập, chỉ sợ chạm chân một chút cô sẽ xảy ra chuyện.

Cho đến trọn đời trọn kiếp này cũng chỉ có cô mới khiến anh lo lắng đến đến vậy.

Lâm Hạo ngồi bên giường nhẹ nhàng đắp chiếc chăn mỏng lên người Phương Ly.

Muốn chạm vào gương mặt nhưng lại sợ trúng vết thương sẽ làm cô đau nên bàn tay di chuyển xuống dưới nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Thật nghiệt ngã, anh đương nhiên muốn cô tỉnh dậy khỏe mạnh, nhưng chỉ cần một khi cô mở mắt ra, thì đến cả tư cách để nhìn ngắm cô ở khoảng cách gần thế này anh cũng không có.

Chuyện năm xưa có thể cho là hiểu lầm, cũng có thể cho là sai lầm, càng có thể cho là sự tàn nhẫn của ông trời.

Nhưng làm thế nào để hóa giải đây?

Năm đó anh đã dùng sự lạnh lùng tàn nhẫn nhất để mà sỉ nhục và làm tổn thương cô đến vô phương cứu chữa, hủy diệt niềm tin và hy vọng của cô, còn khiến mất đi người mẹ mình yêu quý nhất trần đời, giờ đây nếu như biết được sự thật, thì liệu cô có tha thứ cho anh không?

Anh cười khổ, đến anh còn không thể tha thứ cho mình.

Phương Ly, cả đời này đều là anh nợ em...

Hình như cô đang gặp ác mộng, những ngón tay mảnh khảnh không ngừng run rẩy, đôi môi mấp máy

- Lạc Lạc...

Nghe hai chữ đó, sống lưng Lâm Hạo trở nên cứng ngắc, trong lòng dậy lên một cảm giác hoang mang kì lạ mà chính anh cũng không định nghĩa nổi.

- Lạc Lạc...đừng đi...

Tiếng gọi tha thiết nghẹn ngào giống như sinh mệnh, vừa nghe đã biết đó là một người rất quan trọng, quan trọng đến nỗi trong cơn mê sảng cô vẫn liên tục gọi tên, sợ hãi người đó sẽ rời khỏi mình.

Lòng anh khó chịu như lửa đốt. Đó rốt cuộc là ai?

- Lạc Lạc...

Lâm Hạo khẽ sát gương mặt vào mặt cô, đôi mắt đen u ám không gì sánh nổi

- Lạc Lạc là ai?

Hai mắt Phương Ly vẫn nhắm chặt, âm thanh khe khẽ trả lời

- Là...con trai...

Con trai?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Không thể nào quay lại

Tình yêu đẹp đẽ là thế nhưng cuối cùng cũng không chịu được sự khắc nghiệt thời gian.

.....

Con trai?

Lâm Hạo cảm thấy khó tin, đó là tên của một người con trai sao?

Người đó có quan hệ gì với cô mà khiến cô trong mơ cũng nhớ đến hẳn, thanh âm tiếng gọi lại tha thiết tràn đầy tình yêu thương như vậy?!

Về ám áp vừa rồi liền biến mất, đôi mắt anh loé lên tia sáng lạnh.

Anh vẫn luôn cho rằng suốt sáu năm qua người con trai duy nhất cô nhớ đến một cách sâu sắc nếu không phải anh thì là người tên Giang Tuấn đó, vậy mà hóa ra vẫn còn có người khác...

Còn có người khác...

- Ừm...

Phương Ly trở mình thức giấc, hoảng hồn khi thấy một gương mặt đàn ông khẽ sát mình trong gang tấc nên vội đẩy mạnh người đó ra rồi kéo mền che kín người lại, suýt chút nữa là hô hoán lên.

- Nơi này là bệnh viện không phải khách sạn, mà cho dù là phải, nhìn bộ dạng em bây giờ xem, chẳng ai có hứng mà làm gì em đâu!

- "..."

Sau câu nói cao ngạo của kẻ trước mặt, Phương Ly nhìn ra cửa sổ, ngồi đờ đẫn mất vài giây mới nhận thức được đã và đang có chuyện gì xảy ra.

Cũng may lúc sáng hôm nay Giang phu nhân gọi điện báo sẽ đón Lạc Lạc tan học và đưa về biệt thự Hoa Hồng nếu không kẻ làm mẹ như cô thật chẳng ra gì.

- Tôi khỏe rồi, tôi có thể về được chưa?

Lâm Hạo nhìn cô hồi lâu ánh mắt đen đầy phức tạp, cuối cùng cũng không nhận được, khẽ miệng lạnh lùng nhả ra bốn chữ

- Lạc Lạc, là ai?

Phuong Ly mở to mắt, nhìn trân trân vào anh, thất kinh lúng túng, dù đã nhanh chóng điều chỉnh nhưng dáng vẻ này đã lọt hẳn vào mắt anh.

Gi thế này, sao anh ta lại biết đến sự tồn tại của thằng bé, lẽ nào đã cho người điều tra về cô?!

Không đúng, chẳng phải Giang phu nhân đã hứa là chỉ cần bà ra mặt sẽ chẳng có một ai điều tra được bất kì gì thứ gì về cô hay Lạc Lạc, dù là cuộc sống sáu năm qua ở nước ngoài hay là cuộc sống sau khi cô trở về.

Cho nên không lý nào...

- Anh đang nói ai thế? Đây là lần đầu tôi nghe đến cái tên đó! - Lời nói thản nhiên như không

- Em thật sự không quen ai tên Lạc Lạc?

- Phải.

- Em không lừa anh chứ?

Cô mỉm cười, nụ cười mĩa mai giấu cợt

- Anh nghĩ mình là ai, có vị trí thế nào trong lòng tôi mà tôi phải lừa anh?

Sắc mặt lạnh tanh, cô lại nói thêm

- Chẳng những tôi không quen ai tên Lạc Lạc mà đến anh tôi cũng không quen, mong anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Lâm Hạo lại trầm ngâm nhìn cô, thông qua biểu hiện kinh ngạc ban nãy anh biết rõ ràng là cô đang nói dối, nhưng nghĩ cỡ nào cũng không hiểu, nếu cô có quen người tên Lạc Lạc thì với tính cách thẳng thắn, dám làm dám nhận của cô cũng chẳng việc gì phải bảo là mình không quen 'kẻ đó' trước mặt anh.

Không sao, thời gian vẫn còn nhiều, anh sẽ từ từ làm rõ chuyện này.

- Tôi muốn về./ Tối rồi, để anh đưa em về. - Hai âm thanh trùng hợp vang lên cùng lúc

Phuong Ly hít một hơi thật sâu

- Tôi có thể đi taxi về, không phiền anh. Còn nữa, tôi của bây giờ tuyệt đối không muốn có bất kì quan hệ gì đến anh. Xem như tôi cầu xin anh, tránh xa tôi ra. Sau này anh làm giám đốc cao cao tại thượng của anh, tôi làm một diễn viên nhỏ bé của tôi, đừng gặp nhau nữa.

Trông cô rất bình tĩnh, nhưng bên trong trái tim lại chưa chút dửng dưng biết bao nhiêu.

Lâm Hạo nhìn cô chằm chằm, cổ họng tắc nghẹn dù đoán trước được, anh thực không muốn vào lúc này lại nói ra nhưng rốt cuộc không kìm chế được

- Nếu như anh nói, chuyện năm đó tất cả chỉ là hiểu lầm, nếu như anh nói, sáu năm qua anh chưa giây phút nào anh quên em, mỗi ngày đều đợi em trở về, nếu như anh nói, vào lúc em rời đi anh đã lao đến sân bay để giữ em lại nhưng ông trời không cho phép, nếu anh nói, thế giới này kể cả em đều hiểu lầm chuyện giữa anh và Lưu Nhã Đình, trước nay trong lòng anh chỉ có một mình em, thì em có tin anh không?

Khi đến giới hạn, con người buộc phải nói ra nỗi thống khổ của mình.

Anh không dám cầu cô tha thứ, chỉ mong cô đừng để chuyện năm xưa mãi trở thành bóng đen dày vò tâm trí.

Sự căm hận từ trong tim trào dậy khiến Phuong Ly phải bật cười.

Vì sao ư? Vì rõ ràng suốt sáu năm qua cô phải sống dằn vặt đau đớn trong cơn ác mộng quá khứ do kẻ phản bội trước mặt gây nên, anh ta thì trái lại hạnh phúc viên mãn bên cạnh người con gái khác rồi giờ đây lại bảo việc bỏ rơi cô chỉ là hiểu lầm, còn nói ra được những lời tha thiết sâu nặng thế kia.

Cô không cách nào tin được vì nó quá buồn cười, buồn cười đến mức buồn nôn.

Nếu như anh ta yêu cô, luôn chờ đợi cô thì liệu có cầu hôn người con gái khác ở nơi đã từng thề ước cùng cô chỉ vài tháng sau khi cô rời đi không?

Kịch bản hoang đường như vậy mà cũng đem ra để lừa người được!

Nhưng anh ta không biết rằng, vào khoảnh khắc đặt chân lên máy bay cô đã quyết định chấm dứt tất cả, đem hồi ức đẹp đẽ trong tim hóa thành đồng tro tàn.

Cho nên, dù mọi thứ chỉ là hiểu lầm, thì cũng không thể nào quay lại được nữa...

- Vậy nếu như tôi nói, cho dù có là hiểu lầm thì tôi cũng không tha thứ cho anh, nếu như tôi nói, sáu năm qua một giây một phút tôi cũng không nghĩ đến anh, nếu như tôi nói, năm đó ở sân bay tôi đã dứt khoát rời đi không có chút lưu luyến nào, không hề ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, dù anh có xuất hiện

thì cũng vô ích, và...nếu như tôi nói, anh và Lưu Nhã Đình đó cưới nhau, sinh một hay thậm chí mười đứa con tôi cũng chẳng quan tâm thì anh thấy thế nào?

Tìm anh như có hàng ngàn mũi tên xuyên qua, đau đớn dữ dội

- Em muốn chế nhạo những lời vừa rồi của anh thế nào thì anh cũng đón nhận hết. Nhưng mà...em định mang hận thù trong tim suốt đời sao? Thực sự không cách nào tha thứ...

Phương Ly đưa mắt nhìn lên bầu trời bên ngoài khung cửa sổ tối đen như mực, lại nhớ đến cái ngày mẹ qua đời, một con ác mộng đau thấu tim cả đời cô không sao quên được.

Tha thứ, anh còn dám mở miệng xin cô tha thứ.

- Có, trừ phi anh chết đi, tôi sẽ tha thứ cho anh...

.....

Buổi sáng trời trong xanh nhưng bầu không khí bao trùm lên thành phố lại không được tươi đẹp như thế.

Phương Ly vẫn còn ngái ngủ trên giường cạnh Lạc Lạc thì đã nhận được điện thoại từ Hà Mỹ, giọng cô bạn liếng thoắng bảo cô hãy lên mau lên mạng xem báo giải trí mới ra sáng nay.

Phương Ly vừa gãi đầu vừa tròn mắt khi thấy các trang mạng lớn nhỏ đều đồng loạt đăng tải tin tức gây sốc

“Nữ diễn viên hạng A Lưu Lệ Tinh bị phát hiện qua lại với đạo diễn Y nổi tiếng đã có vợ và còn lộ ảnh ăn chơi trác táng”

Sau đó là một loạt các ảnh minh họa cho bài viết, tấm nào cũng khiến người đọc nhức mắt.

Từ ảnh âu yếm tình tứ rồi vào khách sạn với vị đạo diễn đã có vợ tới những bức hình thiếu vải uốn éo trong quán bar, từ lúc chưa ai biết cô ta đến khi đã nổi tiếng.

Với nghệ sĩ, scandal là đại kỵ. Hơn nữa còn là hai tin gây sốc một lúc, chẳng ai có thể chấp nhận được kể cả những fans lâu năm từ lúc Lưu Lệ Tinh mới ra mắt.

Hình tượng thanh khiết dịu dàng mà Lưu Lệ Tinh cố gầy dựng suốt bao nhiêu năm lại chỉ sau một đêm sụp đổ hoàn toàn, hơn nữa còn khiến cho dư luận bùng phát sự phẫn nộ, đòi tẩy chay bất kì thứ gì liên quan đến cô ta, từ phim ảnh, quảng cáo cho đến tạp chí.

Xem là cánh cửa làng giải trí vậy là đã khép chặt hoàn toàn với cô gái chỉ mới 28 tuổi này nhưng không lấy một ai xót xa.

Do đó việc Lâm thị trong nháy mắt đưa ra quyết định đổi nữ chính cho bộ phim “Kí ức cầu vồng” đã tạo nên làn sóng ủng hộ dâng cao như thủy triều, ai ai cũng cho rằng đây là một quyết định thật sáng suốt, vì để bảo vệ tâm huyết của cả đoàn làm phim cũng như không phụ lòng những khán giả ngày ngày trông đợi bộ phim hoàn thành và lên sóng.

Nhưng chẳng ai biết tất cả đều nằm trong dự tính của người đó.

Gấp điện thoại lại, Phương Ly cảm thấy trong lòng trống trải.

Theo lý mà nói người con gái xấu xa mượn việc công trả thù tư tạt cô thế thâm đã chịu quá báo, đáng lý cô nên vui mới phải, đằng này...

Càng lúc càng cảm nhận rõ được sự khắc nghiệt của làng giải trí, có thể đưa con người ta lên đỉnh cao vinh quang, rồi chỉ sau một đêm thiêu rụi mọi thứ mà họ có trong tay.

Vất vả khổ cực tìm chỗ đứng ngàn ấy năm, lại không vượt qua nổi một scandal.

Đúng là nghiệt ngã.

Vì thế, mỗi bước đi sau này của cô càng phải cẩn trọng hơn.

.....

Buổi quay phim thứ hai, do nữ chính thay thế vẫn đang được quyết định nên chủ yếu quay cảnh của nam chính và các diễn viên phụ trước, trong đó có Phương Ly.

Khác hẳn với hôm khai máy, vừa trông thấy cô xuất hiện, mọi người trong đoàn ai nấy đều vui vẻ cất tiếng chào, hỏi thăm sức khỏe, rồi bảo cô hãy cố gắng diễn tốt, có gì khó khăn cứ nói với họ.

Nhận thấy không khí chút gì đó kì quái lẫn ngượng ngập nhưng Phương Ly vẫn vẫy tay chào lại rồi trở về vị trí hóa trang của mình.

Được một lát, bỗng dung có tiếng rầm rầm, mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía âm thanh vọng tới.

Chuyên viên trang điểm đang đánh phấn cho Phương Ly cũng dừng ngay động tác lại, ngoái đầu ra.

Người con trai từ xa bước tới, vóc dáng cao lớn đổ xuống mặt đất, dưới ánh nắng khuôn mặt góc cạnh trời phú càng trở nên hoàn mỹ, cộng thêm địa vị cao quý hơn người khiến cả đoàn không ai là không khỏi ngơ ngẩn ngấm nhìn rồi cúi đầu cung kính.

Nam chính cũng không được sẵn đón bằng anh, đành phải đứng ở một góc mà ngậm ngùi.

Phương Ly dời ánh mắt của mình đi, tập trung vào cuốn kịch bản trên tay và ngồi yên cho người trang điểm chỉnh sửa lại tóc.

Hà Mỹ quan sát, cả lần trước và lần này đều thấy rõ sự khác lạ mà Lâm tổng dành cho Phương Ly nhưng sự khác lạ đó khiến cô không sao tin nổi.

Lâm tổng đã có Lưu Nhã Đình, còn Phương Ly thì có bạn trai là Giang Tổng, mà Giang tổng lại là bạn thân của Lâm tổng.

Nếu như...thì có phải là rất oan trái không? Y chang kịch bản phim truyền hình vậy!!!

- Phương Ly. - Hà Mỹ do dự, định hỏi rồi lại thôi

- Chuyện gì? - Phương Ly đã kịp nghe cô bạn gọi tên mình, ngược mắt lên mình

- À...à...cậu và bạn trai quen nhau rồi yêu nhau thế nào vậy? Hôm nào kể cho mình nghe nhé!

- Bạn trai...?!

- Thì Giang tổng đó, bạn trai cậu là nhân vật lớn như vậy mà mình chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến cả!

Phương Ly đôi mắt trầm ngâm nên Hà Mỹ không hỏi nữa.

Giang Tuấn, phải rồi, kể từ khi anh đi công tác Canada về đến nay cả hai không gặp nhau, lúc thì do công việc của anh buộc phải ở lại công ty đến sáng để giải quyết, những âm thanh ồn ào trong các cuộc điện thoại hỏi thăm cô cũng đủ biết anh đang bận túi bụi, vậy mà vẫn không quên quan tâm đến việc ăn uống ngủ nghỉ của cô, rồi lúc anh có thời gian thì cô lại viện đủ lý do từ chối chỉ vì không muốn anh nhìn thấy gương mặt vù của mình.

Nói đi nói lại vẫn là cô không đứng.

Vậy thì hôm nay về sớm một chút, nấu cho anh một bữa cơm thịnh soạn rồi gọi anh đến.

Nghĩ đến điều đó, khóe môi bất giác giương lên một đường hạnh phúc.

Ánh mắt Lâm Hạo tìm đến cô, lặng lẽ, không một ai hay biết.

Nhìn cô mỉm cười anh cũng thấy trong lòng ấm áp mặc dù biết chắc rằng nụ cười đó không phải dành cho anh, mà, có lẽ cả đời anh cũng không còn may mắn được cô cười với anh như thế nữa.

Sự thật là thế gian này rộng lớn như vậy nhưng không có một nơi nào có thể tránh được nỗi nhớ nhưng cô nên anh mới đến đây.

Được nhìn thấy người con gái mình yêu từ xa, ngắm cô chăm chỉ làm việc mỗi ngày cũng là một loại hạnh phúc. Đối với người khác thật đơn giản biết nhường nào, vậy mà anh lại phải mất đến những sáu năm.

Hơn nữa, trong hạnh phúc đó lại chứa đựng một nỗi đau thương không ai thấu.

“Trừ phi anh chết đi, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

.....

“Cát! Rất tốt! Tất cả thu dọn đến địa điểm ghi hình tiếp theo.”

- Nghe nói địa điểm ghi hình tiếp theo của ngày hôm nay là một trường mẫu giáo, mọi người đã chọn nơi nào vậy? - Phương Ly lên tiếng hỏi nhân viên trong đoàn

- À, là mẫu giáo An Huy, cũng ở gần đây thôi!

Phương Ly bất giác nắm chặt tay, người hơi run run.

Chẳng phải đó...là trường mà Lạc Lạc theo học sao?

Cô cố gắng điều chỉnh cảm xúc trên gương mặt.

Đừng tự mình hù mình nữa, trường đó lớn đến như vậy chắc vì đã gặp được Lạc Lạc, mà cũng không cần lo quá, người bạn trăm công nghìn việc như anh ta không lý nào theo mọi người đến đó quay phim tiếp đâu.

- Địa điểm quay phim tiếp theo là nơi nào vậy? - Lâm Hạo sắc mặt băng lãnh thâm trầm quay sang hỏi đạo diễn

- Là...mẫu giáo An Huy. - Đạo diễn lúc này mới sực nhớ ra - Hình như tiểu thư Hình Hình cũng đang theo học ở đó?

- Được, tôi cũng muốn xem Hình Hình ở trường học thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Số phận giấu cọt

Người ta đều bảo

Anh của sau này có được tất cả

Nhưng kì thực thứ anh muốn có nhất

Từ sớm đã vĩnh viễn rời xa anh

.....

_Cát! Diễn rất tốt! Tất cả giải lao ba mươi phút!

Sao tiếng hô đầy mãn nguyện của đạo diễn mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Không ngờ một cảnh quay được đánh giá là khó lại được kết thúc sớm hơn dự kiến.

Đạo diễn Từ nhìn Phương Ly đang đứng, la to tên cô

- Phương Ly!

- Sao vậy đạo diễn? - Cô quay đầu lại nhìn

- Cô là người mới, lần đầu đóng phim biểu hiện như vậy là rất tốt, sau này phải tiếp tục cố gắng! - Ông là thật lòng nói ra câu này

- Vâng, cảm ơn lời khen của đạo diễn, tôi sẽ chăm chỉ hơn. - Cô hơi cúi đầu, khiêm tốn đáp lại

- Phương Ly, trường mẫu giáo này là trường dành cho con nhà quý tộc đó, kiến trúc đẹp mê hồn, chúng ta đi tham quan một chút nhé! - Hà Mỹ nắm cánh tay cô lay lay

- Hôm nay mình muốn đi một mình, khi nào tiếp tục quay cậu gọi cho mình nhé!

- Cậu, đi một mình để tìm Lâm tổng à?

Phương Ly nhìn cô bạn bằng ánh mắt đen kịt trùng trùng

- Cậu đang nói cái gì thế?

Hà Mỹ cảm mặt xuống đất vì biết mình lỡ lời

- Ồ không, chỉ là...mới vừa rồi anh ấy biến mất, giờ cậu lại bảo muốn đi một mình nên...mình tưởng...

- Cậu vớt cái suy nghĩ hoang đường đó đi hộ mình cái. Người mình không muốn gặp nhất chính là anh ta.

Hà Mỹ kinh ngạc vô cùng

- Hờ, sao vậy, Lâm tổng tốt thế còn gì, hôm trước còn cứu cậu...

- Nếu cậu còn nhắc tên người đó trước mặt mình thì mình sẽ không coi cậu là bạn nữa!

- Cậu đừng vậy mà, sau này mình sẽ không nhắc nữa đâu!

Phương Ly bước đi, Hà Mỹ nhìn theo bóng lưng, bộ dạng đờ đẫn không hồn phách của bạn mình, lắc đầu khó hiểu.

.....

Khi mọi người vẫn còn quay phim thì Lâm Hạo tách đoàn đến lớp mà Hình Hinh học. Lúc này bọn trẻ đang được mấy cô giáo cho chơi trò chơi, ca hát trong phòng, đứa nào gương mặt cũng đều rạng rỡ đáng yêu.

Một cô giáo vừa nhìn thấy anh thì lập tức nhận ra, bởi vì tập đoàn Lâm thị đã quyên không biết bao nhiêu tiền cho trường, vội vội vàng vàng từ phòng học đi đến, hồ hởi cất tiếng

- Anh Lâm, anh đến tìm Hình Hinh sao?

- Không phải. Tôi muốn gặp cô giáo vì có chuyện muốn hỏi, không biết cô có thể bớt chút thời gian không? - Anh lịch sự đáp

- Tất nhiên là được. Nhưng nơi này bọn trẻ đang học có chút không tiện, mời anh đi lối này. - Cô giáo chỉ tay trên dãy hành lang

- Vâng.

- Tôi muốn hỏi cô giáo, có phải Hình Hinh ở trường vẫn không hòa nhập được với bạn bè, thường xuyên chơi một mình không? - Nhắc đến anh lại thấy phiền não

- Đúng là vậy, nhưng đó là lúc trước. - Cô giáo cười dịu dàng

Mắt anh vụt qua tia sáng

- Lúc trước? Ý cô là...

- Phải, từ khi có bé Lạc Lạc chuyển đến đây học vào tháng trước và ngồi cạnh thì Hình Hinh rất vui vẻ, không còn tự chơi một mình nữa, Hình Hinh cũng chỉ thích chơi với mỗi bé đó.

- Lạc...Lạc...

Lâm Hạo nhíu mày khó chịu vì cái tên này khi một âm thanh tha thiết bất chợt hiện ra trong đầu

“Lạc Lạc, đừng đi!”

Khoan đã, anh bị sao thế này, vậy mà lại đi ghen với một đứa trẻ mẫu giáo sao?

- Anh Lâm, hình như chuyện này làm anh không vui, hay là anh không thích Hình Hinh chơi với bạn nam? - Cô giáo thấy sắc mặt anh kém đi liền lo lắng hỏi

Lâm Hạo nhanh chóng lấy lại thần thái

- Không, tôi đang nghĩ đến chuyện khác nên bị phân tâm. Ý cô là dạo này Hình Hinh đi học rất vui vẻ?

- Phải. - Cô giáo mỉm cười gật đầu

- Thế có ai bắt nạt nó không?

- Tất nhiên là không, nó chỉ chơi với mỗi Lạc Lạc mà thằng bé thì rất yêu quý Hình Hinh không thể có chuyện bắt nạt.

Lâm Hạo nhíu mày trầm mặc, thế thì tại sao những gì Lưu Nhã Đình kể với anh hoàn toàn ngược lại, bảo là Hình Hinh ở trường bị bạn bè đối xử không tốt, bạn nam ngồi cạnh còn anh giật tóc và giành đồ ăn với con bé, bảo anh tốt nhất là nên chuyển trường cho Hình Hinh.

Trong chuyện này rốt cuộc có uẩn khúc gì không?

Nên hỏi con bé thì tốt hơn.

- Phải rồi, còn có một chuyện...- Cô giáo ngập ngừng

- Có gì cô cứ nói.

- Tôi dám cam đoan Lạc Lạc là một đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép, chỉ là có vài lần tôi nghe thằng bé bắt Hình Hinh phải gọi nó là tiểu nhân!

- “...”

Lâm Hạo đứng thần thờ. Kí ức từ nơi sâu thẳm trời đầy tràn ngập trái tim anh.

Từng có người gọi anh bằng cái tên đó, và khi ấy cũng là quãng thời gian vô cùng hạnh phúc của cuộc đời anh.

Chỉ tiếc rằng lúc đó bản thân không biết trân trọng, để đến khi nó mất đi như áng mây trôi trên trời thì mới vô vàn hối tiếc ước ao rằng giá như thời gian có thể quay trở lại.

Cô giáo về mặt khó xử vô cùng

- Thằng bé còn quá nhỏ để hiểu từ đó có nghĩa là gì, và tôi cũng không biết nên giải thích thế nào. Sau đó tôi có hỏi lý do thì Lạc Lạc bảo là mẹ của nó gọi người mà cô ấy thương bằng “cái tên đó”. Tôi cũng lấy làm khó hiểu. Anh Lâm...

Lâm Hạo hình như không nghe thấy những lời trên, vẫn đứng yên bất động trong quãng sáng chói của ánh nắng mặt trời, lúc sau mới phản ứng trở lại

- Làm phiền cô giáo tiếp tục để mắt tới Hình Hình giúp tôi, tôi đi trước.

- Vâng, anh đi thông thả.

Đi được vài bước anh đột ngột dừng lại khi phát hiện bóng dáng mảnh mai đang di chuyển.

Chính là cô ấy, rực rỡ như ánh mặt trời của ngày hè, chỉ cần xuất hiện ở bất cứ nơi đâu trong tầm mắt anh thì anh sẽ lập tức bị hút lấy không dứt cách nào dứt ra được.

Lâm Hạo lặng lẽ dõi bước theo, giữa những hàng lá phong, bóng dáng cô đơn trống trải chiếu xiên xiên trên mặt đất khiến bất kì người con trai nào nhìn thấy cũng đều muốn chạy đến ôm chặt lấy và che chở cho cô cả đời.

Phương Ly đang đi thì không hiểu lí do gì cô có một cảm giác dường như có ai đó đang nhìn cô.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh vẫn chỉ là bốn bề vắng lặng.

Có lẽ là do suy nghĩ nhiều quá sinh ra ảo giác...

- Á... - Đi thêm hai bước thì bị vấp phải thứ gì đó dưới chân khiến cô ngã nhào ra đất

Trái tim đột nhiên lại quặn đau, Lâm Hạo vội vã chạy đến định đỡ cô dậy nhưng cái nhận được không ngoài dự đoán chính là sự lạnh lùng của cô hất bàn tay anh ra

- Không cần, vấp ngã được thì phải tự đứng lên được, không phải đó là bài học anh đã từng dạy tôi? - Phương Ly đứng dậy, phui quần áo, đôi mắt lạnh lẽo như ngôi sao giữa bầu trời đêm

Sau đó, cô quay người bỏ đi thật nhanh thì lại bị anh tóm chặt lấy cánh tay.

Ngón tay anh...lạnh buốt...giống như trái tim của anh vậy.

- Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

- Nhưng tôi không có gì để mà nói với anh, mau buông ra...

- Là chuyện của sáu năm về trước, hôm nay anh nhất định phải nói rõ với em, anh...

- Mẹ ơi!

Phương Ly giật mình quay đầu sang phía phát ra âm thanh trẻ con non nớt đáng yêu. Sau đó đôi mắt mở to, sắc mặt tái nhợt.

Lạc Lạc...tại sao...tại sao thằng bé có thể trùng hợp lại đến nơi này?

Thằng bé lon ton chạy về phía này thật nhanh rồi ôm chặt lấy chân cô, gọi thêm một tiếng mẹ, sau đó, nó quay người, nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng chờ đợi như mất đi linh hồn trước mặt thì hai mắt sáng rực lên, đưa ngón tay bé xíu chỉ vào người đó rồi thốt lên một câu mà có đánh chết cả đời cô cũng không bao ngờ nghĩ tới

- A! Chú tiểu nhân!

- Phương Ly: "..."

Cô giật mình ngồi xuống ôm chặt lấy con, thần thốt hỏi

- Lạc Lạc, con mới nói cái gì thế?

- Mẹ, là chú tiểu nhân đó! - Thằng bé cố khẳng định lại thêm một lần nữa

- Là ai dạy con như vậy? Con có biết mình đang nói gì không?

- Là mẹ mà! - Thằng bé hai mắt tròn xoe khó hiểu

- Mẹ sao? Mẹ dạy con khi nào chứ?

Khoan đã, lẽ nào...

- Mẹ. - Trái tim Lâm Hạo như rỉ máu, hoảng hốt lặp lại tiếng gọi đó

- Dạ phải, mẹ Phương Ly là mẹ của Lạc Lạc. - Thằng bé tưởng anh hỏi mình nên ngây thơ đáp, rồi hai má đồng tiền lúng liếng cười - Chú tiểu nhân, cuối cùng Lạc Lạc cũng được gặp chú rồi!

Lâm Hạo không cách nào cười được nữa. Lùi một bước, hơi thở anh nghẹn lại.

Vậy ra người hôm đó lúc mê sảng cô tha thiết gọi chính là đứa bé này, là đứa con trai yêu quý của cô, là máu mủ ruột thịt của cô với gương mặt, ánh mắt, nụ cười giống cô như đúc.

Thử hỏi làm sao anh có thể tưởng tượng ra nổi đây?

Lâm Hạo nhìn thằng bé ban đầu là thất thần không dám tin, sau đó là buồn bã, là đau đớn, là bi thương.

Trái tim của Phương Ly trong lồng ngực đập liên hồi.

Chuyện gì vậy, chẳng phải năm đó đã từng nói rất rõ ràng, từ nay về sau cô và anh mỗi người một thế giới không còn liên quan đến nhau. Vậy thì cho dù cô có chết đi sống lại, có một đứa con hay mười đứa con thì có khiến anh phải bận lòng không?

- Xin lỗi giám đốc, con trai tôi đã có lỗi lẽ không đúng với anh, tôi... sẽ... dạy lại nó. - Bàn tay cô run rẩy nắm lấy tay Lạc Lạc, âm thanh tắc nghẹn phát ra từ cổ họng

Ba từ 'con trai tôi' phát ra từ miệng cô khiến anh đau đớn hoảng hốt trước cảm giác mình là kẻ bị vứt bỏ, là kẻ dư thừa nhất trên thế gian này.

Cô đã có chồng con rồi sao?

Vậy là... ông trời để anh gặp lại cô hóa ra là muốn anh trả giá cho lỗi lầm năm xưa của mình, để anh nếm trải được một chút hương vị hạnh phúc là vì muốn anh sau đó rơi vào địa ngục của sự hủy diệt càng sâu hơn.

Là vậy sao?

Đã bỏ lỡ thì không cách nào tìm lại.

Giống như anh đã bỏ lỡ cô

Dù có cố gắng đến đâu đi nữa thì cũng không thể có được cô nữa...

Bởi vì... cô đã thuộc về người khác...

.....

Tầng trên cùng của tòa nhà tập đoàn Lâm Thị.

Thân hình cao lớn vững chãi đứng bên khung cửa kính ngược nhìn lên bầu trời trong xanh. Đây là nơi cả thành phố hiện ra trong tầm mắt, dường như chỉ bằng một cái vói tay là có thể nắm lấy.

Rất nhiều, rất nhiều người đều mong muốn được đứng ở vị trí này thì phải.

Nhưng anh thì...

Những kí ức đau đớn lần lượt hiện ra trong mắt.

Sáu năm trước, cuộc phẫu thuật đã thành công dù chỉ còn ba mươi phần trăm hy vọng.

Ông trời đã trao trả cho anh những kí ức trước năm tám tuổi

Những kí ức đó đáng quý biết bao

Anh nên vui mừng mới phải

Nhưng mà...mẹ đã không còn

Người con gái anh yêu thương nhất thì mất hút giữa những tầng mây trắng

Đẹp đẽ là thế nhưng không cách nào chạm tới được

Vậy thì những kí ức đó có khác gì là nỗi dằn vặt tâm trí

Năm đó khi cô ra đi, mặc dù rất đau lòng nhưng anh biết cô nhất định sẽ trở về

Sáu năm qua, anh đã âm thầm chuẩn bị tất cả mọi thứ, chỉ đợi cô xuất hiện, chỉ đợi cô tỏa sáng.

Nào ngờ...cô thật sự trở về rồi, nhưng...không phải một mình.

Vẫn tưởng đâu lần gặp lại này là kì tích ông trời mang đến, cho anh một cơ hội để hóa giải tất cả hiểu lầm, bù đắp lại cho cô tất cả những đau khổ mất mát năm xưa. Nào ngờ nó chẳng những tước đoạt đi tất cả hy vọng trong suốt sáu năm qua của anh, mà ngay đến một tia sáng nhỏ nhoi cũng không còn nữa.

Số phận đang giễu cợt anh sao?

Người ta đều bảo

Anh của sau này có được tất cả

Nhưng kì thực thứ anh muốn có nhất

Từ sớm đã vĩnh viễn rời xa anh

_Cốc...cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa khiến Lâm Hạo thoát khỏi dòng suy nghĩ, dứt khoát xoay người lại, tiến về bàn làm việc.

- Vào đi.

Vị trợ lý đã tìm đến và đưa Phương Ly vào phòng làm việc của giám đốc như anh phân phó, sau đó cúi đầu chào, đóng cửa và rời đi.

Chiếc bàn làm việc sang trọng chắn ở giữa khiến Phương Ly cảm thấy yên tâm mà không hiểu vì sao.

- Giám đốc, xin hỏi anh cho người gọi tôi đến đây là có việc gì? - Phương Ly đứng thẳng trước mặt anh, giọng nói thật xa lạ

Lâm Hạo không trả lời, hai tay đan vào nhau, chống cằm, ánh mắt sâu thẳm thút dấn chặt gương mặt cô

Quay mặt đi để thoát khỏi ánh mắt gây khó thở của anh, Phương Ly đảo một vòng xung quanh.

Căn phòng rộng rãi, thoáng mát, nhưng cách bày trí đơn điệu quá mức so với một người làm giám đốc tập đoàn lớn. Nền nhà lát gạch màu đen, bàn làm việc cũng màu đen, tủ đựng tài liệu cũng đen nốt, thật đúng với phong cách của chủ nhân nó, lúc nào cũng tối tăm lạnh lùng, cộng thêm nguyên cây đen trên người anh ta nữa là vừa đủ tạo nên một bộ sưu tập.

Lúc Phương Ly quay đầu lại hốt hoảng giật mình khi anh đã đứng trước mặt cô từ bao giờ.

Thân người ngược ánh sáng, gương mặt hắc ám lạnh lùng như quỷ dữ sắp bắt linh hồn cô.

- Anh...- Cảm giác bất an khiến hô hấp của Phương Ly càng trở nên nặng nề, cô hoảng hốt lùi dần

Nhưng nào ngờ cô lùi một bước anh lại tiến một bước đến khi lưng cô bị áp sát lên bức tường lạnh lẽo phía sau.

- Anh...muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Cho anh một cơ hội

- Thăng bé Lạc Lạc đó...có quan hệ gì với em?

Phuong Ly nắm chặt tay, người khẽ run.

Không, cô không thể cứ mãi trốn tránh, cho dù như thế nào đi chăng nữa thì hôm nay cũng phải kết thúc mọi chuyện.

- Thăng bé gọi tôi là mẹ, anh nghĩ là thế nào? - Cô hít sâu để kìm chế hơi thở rối loạn, lúc ngẩng mặt lên, ánh mắt đã quay về vẻ thân nhiên vô cùng

- Đang nghĩ. - Đôi phượng không nhanh không chậm trả lời

Hai phút sau vẫn không có động tĩnh gì, lòng cô khó chịu như lửa đốt

- Cho hỏi anh nghĩ xong chưa?

- Chưa, chuyện quan trọng không thể nghĩ nhanh được.

- "..."

Năm phút sau nữa vẫn không có gì thay đổi, Phuong Ly thực sự nhìn hết nổi

- Định chơi mèo vờn chuột với tôi đấy à, chuyện đơn giản như vậy mà cũng cần thời gian để nghĩ sao? Anh nghe cho rõ đây, Lạc Lạc là con trai của tôi, là máu mủ ruột thịt của tôi và nó không có liên quan gì đến anh hết, tôi đi đã được chưa?!

- Không đúng, em rõ ràng là chưa kết hôn! - Đôi mắt anh như kết một mảng băng dày xoáy sâu vào cô

- Giám đốc, anh có bị gì không đấy, đã là thời đại nào rồi, không kết hôn mà có con thì lạ lắm à?

- Thế tại sao lần trước anh hỏi em lại bảo không quen ai tên Lạc Lạc?

- Là vì...tôi là diễn viên mới kí hợp đồng với công ty, sợ giám đốc anh biết được tôi chưa chồng đã có con, hình tượng không tốt sẽ không cho tôi diễn tiếp bộ phim này nữa.

Rất nhanh đã trả lời giống như biết trước anh sẽ hỏi như vậy, lại rất hay, rất hợp lý.

- Không đúng, em lừa anh, rõ ràng là em đang che giấu chuyện gì đó! - Anh chụp lấy hai vai cô lắc mạnh, hét lên

Nổi hân chất đầy trong tim lại tràn về, Phuong Ly nhếch môi cười nhạt

- Sao tôi phải lừa anh? Chẳng phải tôi đã từng nói rồi sao, anh có địa vị gì trong lòng tôi mà tôi phải lừa anh? Lạc Lạc thật sự là con trai của tôi, với ai thì anh không cần biết. Anh không thấy nó giống tôi như đúc sao? Ai ai cũng khen tôi của bây giờ xinh đẹp, so với ngày xưa chẳng khác nào vịt hóa thiên nga, "gái một con trông mòn con mắt" anh còn không hiểu à. Vẫn không tin, thế lấy ADN đi xét nghiệm đi, kết quả dù sao cũng chỉ có một mà thôi.

- Em...

Tại Phuong Ly ù lên, tự dưng cảm thấy giống như có một ai đó đang điều khiển mình, những lời tiếp theo vốn không phải của cô

- Giám đốc, tôi hỏi thật, không lẽ anh làm việc nhiều quá bệnh hoang tưởng đến mức cho rằng Lạc Lạc có thể là con anh mà gọi tôi đến đây sao? Với lại Lạc Lạc của tôi thông minh, lương thiện, đáng yêu, hiểu chuyện, kẻ xấu xa đê tiện như anh có phước sinh được đứa con như vậy à? Nằm mơ cũng không đến lượt anh!

Đầu Phuong Ly đau buốt, trước mặt là muôn ngàn ánh sáng chớp giật liên hồi, đến nỗi đôi mắt đau đến mức nước mắt trào ra nhưng đã bị cô kìm chặt, để chúng điên cuồng chảy ngược lại hết vào tim.

Cô đang làm gì thế này?

Có thể cô hận anh, hận đến mức cuộc đời chưa từng hận ai như thế, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ dùng những lời tàn nhẫn này với anh.

Lâm Hạo nhìn cô thân thốt như nhìn thấy một con ác mộng, chúng khiến anh đau đớn như tim bị những lưỡi dao tẩm độc đâm vào.

- Em...tại sao em lại trở nên thế này, nếu em hận anh thì đáng lẽ ra phải sống thật tốt rồi trở về, anh sẽ đứng đây cho em báo thù, thậm chí đưa dao cho em đâm một nhát, tại sao lại hủy hoại bản thân mình, TẠI SAO? TẠI SAO HẢ?

Nếu cô muốn dùng cách này để trả thù anh, để anh rơi vào hố sâu tuyệt vọng thì chúc mừng, cô đã thành công rồi...

- Là con của cậu ta đúng không?

- Sao cơ?

- Em biết anh đang nói đến ai mà? Em là con người con gái thế nào anh còn không rõ sao? Sáu năm trước...có phải thời gian sau khi chúng ta chia tay em ở Giang gia, cậu ta đã lợi dụng lúc em đau khổ tuyệt vọng nhất mà làm ra chuyện bỉ ổi đó với em không? PHẢI HAY KHÔNG?

Lâm Hạo đau đớn vẫn cố kìm nén cơn giận, bàn tay rời khỏi vai cô rồi dấn mạnh vào tường chỉ vì muốn không làm tổn thương đến cô, nhưng mà...

- Phải thì sao, không phải thì sao? Anh chỉ cần biết Lạc Lạc là con trai của tôi là đủ rồi! Với cả Giang Tuấn, nếu anh dám động đến anh ấy tôi sẽ liều mạng với anh!

Liều mạng với anh...

Toàn thân Lâm Hạo tê cứng, Phương Ly của anh bị hắn ta hủy hoại mà còn ra sức bênh vực cho hắn, không tiếc hy sinh vì hắn...

Anh siết chặt cằm bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, muốn hôn cô nhưng đã nhanh chóng bị cô đẩy ra.

Đáng tiếc sức cô yếu ớt, thoát được một lần thì không thể có lần sau. Hơn nữa hành động khước từ lại giống như đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy trong lòng anh.

Lâm Hạo tiếp tục tiến đến, áp chặt môi mình trên bờ môi cô, nụ hôn không hề dịu dàng mà là ngang ngược chiếm đoạt giống như đòi lại những thứ vốn thuộc về mình. Toàn thân Phương Ly run rẩy, nỗi sợ hãi trùm chặt lấy cô.

Tìm anh đập thành thịch không ngừng, tình yêu của anh vẫn cháy bỏng là thế, nhưng cô sẽ mãi mãi không bao giờ cảm nhận được nữa đâu.

Bởi vì đối với cô, anh của lúc này chỉ có hận ý, chỉ có trừng phạt, không có yêu thương.

Cô vùng vẫy, hai tay anh giữ chặt cô, không để cô thoát khỏi mình.

Phương Ly chỉ có thể buông xuôi nhắm mắt lại, mặc kệ những giọt nước mắt từ khoé mắt chảy xuống.

Cuộc đời của cô rồi cuộc sinh ra chỉ để chịu đau đớn nhục nhã thôi sao?

Đột nhiên đôi môi Phương Ly nhói đau, sau đó mới phát hiện nó đã bị anh hung hãn cắn lấy, rất mạnh, đến nỗi máu chảy vào miệng giống như trút hết cả sự căm hận vào đó.

Nhưng anh ta có tư cách gì để hận, người nên hận là cô, là cô mới đúng!

_CHÁT. - Cô giáng thẳng bạt tay vào má anh ngay khi anh vừa rời ra

- Thật không ngờ đường đường là giám đốc một tập đoàn lớn lại dùng quyền thế hà hiếp nữ nhân viên của mình, anh đã giở trò bỉ ổi hạ lưu này với bao nhiêu người rồi, có tin tôi kiện anh thân bại danh liệt không?

Lâm Hạo hoàn toàn không chút mảy may quan tâm đến những lời đó, ánh mắt đầy hồi hận và tuyệt vọng

- Em đau đúng không, nhưng em chắc chắn không đau bằng anh đâu, nói cho em biết tim anh còn đau hơn em gấp trăm gấp ngàn lần!

Phương Ly giận dữ trừng mắt mà thét lên trong làn nước mắt giàn giụa

- Anh đau sao? Anh đang lừa ai thế? Năm đó anh chà đạp lên tình yêu của tôi để hạnh phúc bên người con gái khác, tôi mang trái tim của một người đã chết sang nước ngoài, ông trời thương xót ban cho tôi một đứa con trai, niềm an ủi duy nhất thì anh lại vì lý do đó mà trừng phạt tôi, cứ như người sai vốn dĩ là tôi...Hay là con người anh vốn tham lam ích kỷ như vậy, ngay cả thứ anh vứt bỏ đi thuộc về người khác anh cũng không cam tâm!

- Không phải! - Lâm Hạo đưa tay ôm lấy lồng ngực đau từng cơn như bị xé nát, hét lên một tiếng

- Phải hay không là chuyện của anh. Tôi sẽ cùng con trai và người tôi yêu sống thật hạnh phúc bên nhau, còn anh, trên thế giới này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là anh!

Phương Ly nước mắt như mưa lao ra khỏi căn phòng mà không nhìn thấy được những giọt lệ rơi trên má con người con trai cao quý cao ngạo phía sau.

Nắm tay anh không tự chủ lại dấn mạnh vào bức tường nơi còn lưu giữ hơi ấm của cô.

Đã bao lâu rồi anh không rơi nước mắt, là từ lúc mẹ qua đời ở trong nhà tang lễ? Không phải, là lúc tỉnh dậy trên giường bệnh, nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài kia, đau đớn khi biết rằng cô đã hòa nhập vào biển người mờ mịt.

Sau bao nhiêu năm, giọt nước mắt đầu tiên cũng là vì Phương Ly cô mà rơi.

Nếu khóc cạn nước mắt hoặc đánh đổi tất cả những thứ anh đang có trong tay để mà thời gian quay lại thì anh cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc...

Tất cả đã quá muộn rồi...

.....

Những ngày tiếp theo của Phương Ly trôi qua thật bình lặng, bình lặng đến mức không ngờ. Nếu không phải có mặt ở trường quay chăm chỉ tập trung cho từng thước phim thì là ở nhà chăm sóc cho Lạc Lạc, dạy thẳng bé học, cách vài ba ngày lại mời Giang Tuấn đến dùng cơm.

Có một điều đã đi ngược lại với suy nghĩ của Phương Ly, đó là con người kia kể từ sau cái lần giận dữ đến mức điên cuồng hờn cô hôm đó cứ ngỡ anh ta sẽ tiếp tục làm đủ mọi cách để vùi chôn ước mơ của cô, hủy hoại con đường tương lai phía trước của cô giống như đã từng làm với Lưu Lệ Tinh, nào ngờ tất cả đều không có, chẳng những anh ta không còn tìm đến cô nữa mà ngay cả bộ phim cô đang quay cũng vô cùng suôn sẻ, suôn sẻ đến lạ thường.

Nhưng cô nào hay biết những bình yên này chỉ là để chuẩn bị cho cơn sóng ngầm tiếp theo.

.....

Buổi tối cuối tuần Giang Tuấn dẫn cô cùng Lạc Lạc đi siêu thị mua ít đồ.

Rất nhiều người đều ngưỡng mộ gia đình ba người bọn cô, còn khen cô khéo sanh, con trai đẹp trai giống ba là nhà có phúc. Haizz

Lúc về cô mở cửa xe để Giang Tuấn bước ra, bé Lạc Lạc đang say ngủ trên tay vào nhà. Hôm nay không biết kiểu gì mà cô lúnh quýnh mãi không tra được chìa vào ổ khóa, hóa ra là đầu óc để đầu đầu lầy nhảm chìa, báo hại cả ba đứng bên ngoài hồi lâu mới vào được, còn bị người con trai bên cạnh cười bảo cô hậu đậu.

- Phương Ly, anh nghĩ lại rồi, anh không thể cứ thế này mà về được! - Lúc cô tiễn anh, vẻ mặt anh cứ như người bị đuổi (thì thiệt vậy mà^^)

- Thế anh muốn gì? Hay đói bụng, em làm tí gì đó cho anh rồi về nhé!

Đôi mắt mang đầy tình cảm sâu lắng, Giang Tuấn đưa tay nắm chặt tay cô trong tay mình, thật lâu, thật lâu không nỡ buông.

- Cho anh một cơ hội có được không? Để anh được danh chính ngôn thuận ở bên em và Lạc Lạc. Mỗi ngày được ăn cơm mà em nấu trong chính ngôi nhà của chúng ta.

Phương Ly quá đỗi kinh ngạc, cô biết cái ngày phải cho anh một câu trả lời trước sau gì cũng phải đến, nhưng không ngờ được là lúc này.

Ba chữ "của chúng ta" phát ra mang theo viễn cảnh tươi đẹp, ấm áp, và hạnh phúc biết bao nhiêu.

Thế những anh đợi rất lâu, cô vẫn không nói gì, cơn gió lạnh buốt đang thổi ngoài kia cũng không sánh được với sự im lặng của cô.

Anh đưa bàn tay dịu dàng áp vào má cô

- Em không trả lời vội, anh đã đợi em hơn sáu năm rồi, kể cả những năm tháng em không có em bên cạnh, giờ đây anh còn sợ cái gọi là chờ đợi sao? Anh nói ra không phải để ép buộc em mà chỉ muốn em biết, anh chưa từng có ý nghĩ từ bỏ, trái tim cũng chưa từng tồn tại hình ảnh người con gái nào khác ngoài em.

Giang Tuấn đã cho rằng buổi tối hôm nay đến đây là kết thúc, chờ đợi vẫn tiếp tục là thói quen của anh.

Nào ngờ cô ngược mặt lên, chăm chăm nhìn vào đôi mắt anh

- Gần đây trông anh lúc nào cũng mệt mỏi, có phải bận nhiều việc lắm không? Đợi em quay xong bộ phim này nhé! Chúng ta cùng với Lạc Lạc đi du lịch, chỉ có ba người chúng ta!

- Em... - Giang Tuấn bất ngờ, đột nhiên anh không sao nói nên lời. Thế có phải cô đã ngầm đồng ý rồi không?

- Em nói trước để anh sắp xếp thời gian, đến lúc đó mà thất hứa thì em sẽ giận anh thật đấy!

- Được. Dù trời có sập xuống anh cũng sẽ không thất hứa.

Giữa đêm trời khuya tĩnh mịch, anh hạnh phúc dịu dàng hôn lên trán cô. Phương Ly khẽ nhắm mắt, hơi ấm từ nụ hôn của anh làm lòng cô cảm thấy nhẹ nhàng ấm áp.

Con người ta ở đời đôi khi thật kì lạ, nếu có thể bình yên thì tại sao phải lựa chọn lao vào giông tố.

Người con trai trước mặt, anh ấy chính là bình yên của cô, trước đây như vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ như vậy.

Vì thế, có lẽ cô không nên kháng cự lại số mệnh nữa.

Nhớ về người đó, nhớ về những hồi ức đó chỉ khiến bản thân thêm đau đớn tổn thương...

Hãy quên đi thôi...

.....

Phía bên kia con đường có một chiếc xe hơi sang trọng đậu lại, kính xe phản quang nên không nhìn được người ngồi bên trong.

Lâm Hạo nhìn về phía cảnh tượng đằng kia, đôi mắt đau khổ khép chặt lại.

Có lẽ sáu năm trước kể từ lúc quyết định ra đi thế giới của cô đã hoàn toàn xóa sổ tên anh.

Và lại bây giờ cô đang rất hạnh phúc bên cạnh cậu ta.

Hơn nữa, giữa hai người đã có...

Đứa trẻ đó là máu thịt của cô, mà trong lòng cô tình thân mãi mãi lớn hơn tình yêu.

Cho nên dù cô có yêu cậu ta hay không, dù trong lòng cô còn lưu luyến anh hay không thì kiếp này anh cũng đã định là kẻ thua cuộc.

Nên buông tay thôi, và đừng nên mang quá khứ ra dằn vặt cô thêm lần nào nữa.

Nhưng mà...

Có những thứ chúng ta càng cố níu giữ càng đau đớn phát hiện nó giống như nước chảy qua kẽ tay, không cách nào níu giữ được. Nhưng từ bỏ... lại nhận ra nó là một loại thuốc để duy trì sự sống hằng ngày, không có nó, làm sao sống tiếp được đây.

Đến cuối cùng mới hiểu được cái gọi là vận mệnh trêu đùa. Vào thời khắc anh quyết định đem tình yêu của mình chôn sâu vào ba lớp đất và chúc phúc cho cô thì ông trời lại tìm một sợi dây để mà buộc anh và cô lại với nhau.

Nhưng anh có nghĩ thế nào cũng không ngờ được ...

Sợi dây đó lại chính là...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Duyên phận đến tận cùng là gì?

Một ngày quay phim như thường lệ, Phương Ly lặng lẽ ngồi trong phòng nghỉ, chăm chú xem kịch bản rồi dùng bút đánh dấu vào những lời thoại quan trọng, hoàn toàn không hề để ý tới ánh mắt của những người xung quanh.

Gần đây, cô càng lúc càng lãnh đạm hơn thì phải, lúc rảnh rỗi không có cảnh quay chỉ thích ở một mình.

Chẳng phải cuộc sống mà cô muốn là thế này sao?

Công việc lẫn tình cảm đều thuận lợi, ngày ngày trôi qua thật thanh thản không có bất kì vướng bận gì, được bên cạnh những người mà mình thương yêu, chăm chỉ nỗ lực làm việc vì tương lai phía trước.

Theo lý mà nói thì cô nên thấy vui, thấy cực kì hạnh phúc mới phải.

Nhưng tại sao...

Lòng ngực lại trống trải như thế...

Bản thân cũng thay đổi nhiều như thế...

- Phương Ly, làm gì mà cậu lại ngồi thừ ra vậy? Thấy mệt trong người à? - Hà Mỹ đi đến vỗ vai cô

- Không, không có. - Phương Ly nhẹ nhàng đáp

Hà Mỹ ngồi xuống cạnh Phương Ly, thận trọng ngó nghiêng xung quanh rồi đưa mặt lại sát mặt cô, làm ra vẻ thần thần bí bí

- Hôm nay mình có một tin tức cực kì đặc biệt muốn nói cậu nghe, cậu nghe xong đảm bảo sẽ hết hồn cho coi!

- Tin gì? - Phương Ly hỏi lại, cảm giác phức tạp chột xuất hiện trong lòng

- Ca sĩ Luru Nhã Đình, hình như cô ấy có thai rồi!

_BỘP - Xấp kịch bản trong tay Phương Ly tự dưng rơi tuột xuống đất

Giương mặt cô tái nhợt đi, hàng lông mi giật giật, đôi mắt trong suốt như pha lê hình như có thứ gì đó bay vào cay đến muốn chảy nước mắt, nhưng hít thở sâu một cái liền quay về dáng vẻ lạnh lùng dửng dưng

- Cậu nghe tin vịt ở đâu vậy? Nếu cô ta mà có thai thì thành phố sáng hôm nay không yên tĩnh như thế! - Phương Ly thừa hiểu chuyện này

Hà Mỹ liếc thoáng nói tiếp

- Có thể là kiêng kị nên ba tháng đầu không công bố. Nhưng tin này chắc ăn lắm, vì chị họ của mình mới xin được chân làm trợ lý cho cô ấy đấy. Nghe bảo Luru Nhã Đình dạo này tinh thần sa sút, cả ngày không tập trung vào công việc, ngay cả cơm nước cũng không màng, hình như vài lần còn thấy cô ấy nôn mửa nữa. Đó chẳng phải triệu chứng của mang thai thì là gì?

Phương Ly bình lặng chớp mắt

- Không hẳn, căng thẳng về tâm lý hay gặp áp lực trong cuộc sống cũng gây ra những triệu chứng tương tự vậy.

Hình như sau khi nói xong câu này, cô lại thấy trong lòng nhẽ nhỡm đi thì phải. Vì lý do gì chứ?

Hà Mỹ phân bác tức thì

- Nhưng mà đây là Luru Nhã Đình, Luru Nhã Đình đó, có cái gì mà phải căng thẳng áp lực, cả sự nghiệp lẫn tình yêu của cô ấy đều khiến người ta ghen tức đến đỏ con mắt, gần trực thăng ở chân cũng chạy theo không kịp.

- Có thai hay không là chuyện của người ta, cũng chẳng phải có thai với chồng cậu, cậu quan tâm quá mức như thế làm gì? - Phương Ly mệt mỏi muốn kết thúc chủ đề này

Hà Mỹ thò thè

- Không phải đâu, mình còn nghe được tin này chấn động hơn nhưng chưa được công bố rộng rãi ra bên ngoài. Nửa năm trước, chủ tịch Lâm, tức ông nội của Lâm tổng vào ngày mừng thọ lần thứ 70 đã đứng trước mọi người tuyên bố nếu như cô gái nào sinh được con trai cho cháu ông ấy để nối dõi cho Lâm gia đời tiếp theo thì sẽ lập tức được chia gia sản là một căn biệt thự ở Pháp. Minh lên mạng tra rồi, trời ơi, nó to như một tòa lâu đài vậy, bán đi đủ để một người sống sung sướng hết đời mà không cần làm gì hết đấy!

- Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì? - Phương Ly dường như không muốn nghe tiếp

- Thì là...cậu biết đấy. Làng giải trí vốn khắc nghiệt, ngày hôm nay Luru Nhã Đình hào quang rực rỡ nhưng ai biết được nhắm mắt lại ngủ một giấc rồi thức dậy thì đó đã trở thành chuyện của quá khứ, cứ thử nhìn Luru Lệ Tĩnh xem, thế giới sụp đổ chỉ sau một đêm. Còn Lâm tổng thì không thiếu phụ nữ vây quanh, đàn ông đâu sao cũng là đàn ông, ai biết được sau này có thay lòng đổi dạ không. Cho nên nếu như mình là Luru Nhã Đình thì việc cấp bách nhất, cần thiết nhất, phải làm nhất là lập tức sinh cho Lâm tổng một đứa con trai, lúc đó vừa có gia sản là căn biệt thự lại vừa có thể giữ chân anh ấy, thế là cả đời sống trong vinh hoa phú quý không cần phải lo phải nghĩ gì nữa. Từ đó mình dám chắc chuyện cô ấy có thai là thật.

Phương Ly trầm ngâm một lúc rồi đưa tay nhấc xấp kịch bản lên, tiếp tục công việc ban đầu, hết như như từ nãy đến giờ chưa nghe thấy gì.

Hà Mỹ chưng hửng, đúng là Phương Ly, uống công cô nói phí cả nước bọt.

Mà sau khi tỉ mỉ quan sát thì có thể thấy được thái độ của cậu ấy không có chút nào là đau buồn hay kích động với hai tin tức trên, xem ra cô nghĩ quá nhiều rồi, cậu ấy và Lâm tổng thực sự là không có gì.

Nhưng Hà Mỹ không nhận ra một điều...

Kịch bản trên tay Phương Ly lúc này...

Đã bị cầm ngược...

Đột nhiên không khí phim trường trở nên ồn ào náo loạn, mọi người tụ lại bàn tán chuyện gì đó với vẻ khẩn trương không tin nổi.

- Có chuyện gì vậy đạo diễn?

Phương Ly cùng Hà Mỹ chạy ngay đến chỗ đạo diễn Từ, thấy ông gấp điện thoại vừa nghe xong lại cái mạnh, ngắt đầu lên hít một hơi thật sâu, dường

như cố nén cảm xúc đau buồn.

Rồi ông quay người lại với nét mặt thất thần

- Dự án phim “Kí ức cầu vồng” mà chúng ta đang quay sẽ bị hủy bỏ.

- Cái gì? - Phương Ly và Hà Mỹ kinh ngạc đến sững người

- Chẳng phải cả quá trình quay đều suôn sẻ lắm sao, thời gian không chậm trễ so với dự kiến, đoàn phim chúng ta cũng không có bất cứ ai gây ra scandal gì, đây còn là bộ phim trọng điểm năm nay của Lâm thị, không lý do gì lại hủy bỏ khi đã quay được một nửa, chưa kể đến tổn thất kinh phí ai sẽ chịu. Có phải là kẻ nào đó tung tin đồn nhảm không? - Phương Ly không thể tin đây là sự thật

Đạo diễn dày Tù cay đắng nói

- Không phải tin đồn, mà là thật. Đây là quyết định của Lâm tổng, từ trước đến anh chỉ cần anh ấy lên tiếng thì dù là bất kì ai cũng không thay đổi được. Cú điện thoại vừa rồi tôi nghe chính là của anh ấy. Nghe nói sáng ngày mai sẽ công bố chính thức với báo giới. Còn lý do, chỉ cần giám đốc muốn thì sẽ có cái gọi là lý do thôi!

Phương Ly đứng chôn chân vài giây, sau đó đôi mắt bùng lên ngọn lửa, cô vội vàng vơ lấy túi xách rồi nhanh chóng rời khỏi trường quay trong lúc mọi người trong đoàn làm phim vẫn rộn rã bàn tán với nhau, mặc cho tiếng Hà Mỹ gọi với theo cô.

.....

“Trên thế giới này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là anh!”

Là số phận giễu cợt sao?

Câu nói đó là do chính miệng cô nói ra, thời gian chỉ mới cách nay nửa tháng, vậy mà cuối cùng hôm nay cô lại là người chủ động đi tìm anh ta, thậm chí chủ động cầu xin vị thư kí vào thông báo một tiếng và ngồi đợi ở phòng khách tập đoàn Lâm Thị những hai tiếng đồng hồ vì người đó đang bận họp.

Vẫn là căn phòng một màu đen u ám, cô đứng trước mặt anh, ánh nắng chói chang rực rỡ vây quanh, nắm tay không tự chủ siết chặt lại

- Cuối cùng anh cũng bắt đầu rồi sao?

- Bắt đầu cái gì? - Lâm Hạo thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn cô mà bận rộn ghi chép gì đó vào tập hồ sơ trước mặt

Trước thái độ hờ hững đó của anh, Phương Ly cứng đờ, sau đó có cảm giác như từ trên cao bị người ta thả rơi xuống.

- Anh còn giả vờ như không biết à? Chẳng phải anh đang lên kế hoạch để hủy hoại tôi sao?! Đầu tiên là hủy bỏ bộ phim tôi đang quay, tiếp theo là gì nữa, chắc là đá tôi ra khỏi làng giải trí?! Mà chắc anh cũng đoán được tôi sẽ đến đây tìm gặp anh đúng không?

Trước con phần nộ của cô, Lâm Hạo vẫn điềm tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏ thái độ dửng dưng lạnh nhạt

- Nếu đúng là thế thì sao?

- Anh...

Cả người Phương Ly căng cứng, cô cố gắng điều hoà hơi thở, ép mình phải bình tĩnh.

Đúng rồi, đây mới chính là Lâm Hạo xấu xa tàn nhẫn đã từng vứt bỏ cô. Những gì anh ta thể hiện từ lúc cô trở về đến trước hôm nay đúng như cô nghĩ đều là giả dối cả, chiếc mặt nạ đó cuối cùng cũng bị tháo xuống để trở về với bản chất thật của mình.

Phương Ly gần như phát điên, quát lên từng chữ, ánh mắt đen hiện lên sự căm phẫn tột cùng

- Anh muốn gì thì cứ đổ hết lên đầu tôi đây này, tôi ra chấp nhận, nhưng tại sao lại hủy bỏ bộ phim, hủy đi công sức của bao nhiêu người ngày đêm vất vả trong đoàn, đạo diễn Tù thậm chí đã thất vọng đến mức không nói nổi đến câu thứ hai. Bây giờ ai nấy trong lúc chờ đợi ra thông báo chính thức thì đến cơm cũng không ăn nổi. Mọi người có lỗi gì với anh chứ? Anh nghĩ mình có tiền thì có thể đem con người ra đùa giỡn được sao?

Chờ cho cô nói hết, ánh mắt anh băng lãnh cắt tiếng

- Nếu em đến đây chỉ vì tức giận trước quyết định đó của anh và xả giận thì có thể đi được rồi. Còn nếu muốn bộ phim vẫn tiếp tục quay như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hay tương lai cũng không còn những chuyện tương tự xảy ra thì anh sẽ cho em một cơ hội.

Không muốn cùng anh chơi trò mèo vờn chuột nữa, Phương Ly đáp lại một cách dứt khoát

- Nói đi, rốt cuộc anh muốn tôi làm gì!

- Vậy thì phải hỏi em, em nghĩ mình có thể dùng thứ gì để mà lay động quyết định của anh? - Lâm Hạo chơi trò hỏi ngược lại cô

- Anh...

Sự bình tĩnh của cô cuối cùng cũng bị phá hủy.

Phương Ly nhìn xuống dưới chân, hoảng hốt lúng túng khiến tròn mắt đảo một vòng.

Cô thực sự không muốn nghĩ đến điều đen tối, nhưng anh ta, một người sinh ra đã ở vạch đích, có tất cả mọi thứ trong tay thì cần gì ở một đứa con gái nhỏ bé như cô, hay nói cách khác, cô có cái gì để mà đem ra làm điều kiện trao đổi ngoại trừ...

Thật sự bị ối đến mức này sao?

Người con trai mà cô từng yêu...

Lúc Phương Ly ngẩng đầu lên, ánh nắng chợt trở nên chói mắt lạ thường, khó khăn lắm mới nhìn rõ được khuôn mặt của người đang tiến tới gần.

Duyên phận đến tột cùng là gì?

Là dù chạy đến chân trời góc biển cũng không thể tránh khỏi...

Hay là...

Dù làm mọi cách để chặt đứt nó cũng chỉ là lực bất tòng tâm...

- Anh muốn thứ quý giá nhất của em...

- "..."

- Là con trai của em, Lạc Lạc...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Kết quả đã được định sẵn

- Anh muốn thứ quý giá nhất của em...

- "..."

- Là con trai của em, Lạc Lạc...

Giọng anh rất nhẹ, nghe như thể chuyện chẳng có gì quan trọng.

Nhưng Phương Ly thì ngược lại thất kinh trừng mắt.

Là kẻ này bị điên hay cho rằng cô bị điên mà sẽ đi đồng ý điều kiện đó. So với con trai Lạc Lạc thì sự nghiệp của cô có là gì đâu? Mặc dù Phương Ly thấy ray rứt có lỗi với những người khác trong đoàn, là cô đã liên lụy họ, nhưng nếu biết được nỗi khổ của cô chắc họ sẽ hiểu thôi.

Điều đáng nói là tại sao Lâm Hạo lại đưa ra điều kiện như thế, muốn cướp Lạc Lạc khỏi cô, là vì muốn cô tình thân chia cắt, lần nữa đau khổ đến chết đi sống lại? Không, trực giác mách bảo không phải thế, vậy thì là gì?

Bỏ đi...

Không thêm nghĩ tới nữa...

- Không bao giờ! Trừ phi tôi chết đi!

Lâm Hạo nhìn cô, biểu cảm và thái độ đúng là không ngoài dự đoán. Anh vẫn trước sau như một, giọng nói lạnh tanh như từ nơi xa xôi vọng tới.

- Em nhất định sẽ đồng ý!

- Anh...- Quả nhiên Lâm Hạo vẫn là Lâm Hạo của ngày xưa, thứ anh ta không thiếu nhất chính là da mặt dày và sự tự tin, vậy thì để xem cô sẽ đạp đổ đó như thế nào.

Phuong Ly mím chặt môi, nụ cười nhạt nhẽo mĩa mai

- Anh đang nằm mơ đấy à, Lạc Lạc là con trai tôi, ai lại vì sự nghiệp mà bán con mình, cho “kẻ xấu” lại càng không! Mà chẳng phải anh cũng sắp có con trai nối dõi, thần kinh có vấn đề hay sao mà lại đi bắt con của người khác thế?

- Cái gì?

Lâm Hạo đột nhiên lên giọng, biểu cảm trên mặt cứ như thể nghe được ngày mai là tận thế khiến Phuong Ly giật mình kinh ngạc mất mấy phút mới trấn tĩnh được

- Đừng bảo anh không biết mình sắp làm cha nhé!

- Cái gì?

Phuong Ly hoảng hồn.

Trên trời dưới đất thật tình cô chưa từng nhìn thấy ai nghe tin mình sắp làm cha mà lại có biểu hiện “kinh khủng” như người này!!!

- Thì chẳng phải Lưu Nhã Đình đó đang mang thai con của anh à? Chắc là con trai nhỉ? Anh bớt tạo nghiệp đi để sau này thằng bé còn cưới được vợ.

- Lâm Hạo: “...”

Vừa thốt lên câu này, Phuong Ly giật mình cảm thấy sao mình vô duyên quá, nhưng chẳng hiểu sao tự dưng lại thấy khó chịu trong lòng, lồng ngực lại đau rất cứ như là đang nổi máu ghen.

Không có đâu, làm gì có chuyện đó chứ!

Người ta có con, cô cũng có con mà, có gì mà phải ghen chứ?! (Không hiểu được suy nghĩ này luôn ^^)

Sau vài giây chậm chậm quan sát biểu cảm của cô, nét mặt Lâm Hạo lạnh lùng tuyên bố

- Không sai, đúng là anh sắp làm cha...

Hàng lông mi của Phuong Ly run lên, từ từ quay mặt đi vờ ngược nhìn ra cửa sổ, nhưng thực ra là không muốn anh nhìn thấy cảm xúc của mình.

Trong lòng cô đắng ngắt, chua xót!

- Nhưng mà là cha của Lạc Lạc con trai em.

“ÀM”

Một tiếng nổ trong đầu, Phuong Ly quay phắt lại đối diện anh, biểu cảm của cô càng kinh hãi hơn

Chính là tận thế đã kéo đến ngay trước mặt!!!

- Cái gì? - Đến lượt cô hoảng hồn thốt ra hai chữ này

- Trong đầu em nghĩ cái gì anh đều biết. Có phải em cho rằng anh muốn hủy hoại em bằng cách ép mẹ con em rời em rời xa nhau đúng không?

Phuong Ly im lặng vì không có gì để phản bác.

- Thực ra là ngược lại.

- “...”

- Ông nội anh bị bệnh, bác sĩ bảo cần phải phẫu thuật nhưng ông nhất quyết không đồng ý. - Giọng anh nhỏ đi, nhìn vào mắt cô

- Sao cơ?

- Ông là muốn dùng sức khỏe của mình để dồn ép anh và anh và anh hai sinh cháu trai cho ông. Tâm nguyện duy nhất của ông bây giờ là Lâm gia có người nối dõi, và ông cũng muốn nhìn sớm thấy mặt cháu trai mình bình an chào đời.

- Tôi rất tiếc khi nghe được sức khỏe ngài chủ tịch không tốt, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến điều kiện khi nãy của anh? - Một ý nghĩ thoáng vụt trong đầu Phuong Ly nhưng cô thực không dám tin vào điều đó

- Để Lạc Lạc làm con trai của anh, hai mẹ con em cùng anh sang Pháp thăm ông nội.

- "..."

Lưng cô bỗng cứng đờ, cảm giác máu trong người không thể lưu thông được

- Anh có biết mình đang nói gì không? Làm thế khác nào dựng chuyện lừa gạt để ông nội anh, vói lại... anh cho rằng người sáng suốt như chủ tịch Lâm anh sẽ tin à? - Phương Ly cố tìm mọi lý lẽ phản đối

- Ông biết năm xưa em là bạn gái của anh, cũng từng thấy chúng ta cùng nằm trên một chiếc giường (chương 129), thẳng bé lại năm tuổi, gương mặt giống em như đúc, bấy nhiêu đó chưa đủ sao? - Chứng cứ thuyết phục vô cùng

Phương Ly hoảng loạn nghĩ không ra phải nói cái gì để biện hộ, có chữ nào tuôn chữ đó

- Thôi thì tôi thấy tốt hơn hết là anh nên điều tra về "những cô gái" anh từng qua lại, xem trong số họ có ai "bí mật sinh con trai" cho anh không, có khi anh "may mắn" không chỉ có một đứa con rơi mà có đến những mấy đứa mà chính mình cũng không biết! Không thì đợi Lưu Nhã Đình sinh ra rồi dẫn đến cho ông anh. Để tôi yên cho Lạc Lạc nhà tôi được không?

- "..."

Đôi mắt Lâm Hạo u ám như chứa đựng cơn lốc xoáy muốn nuốt chửng cô

- Em... - Anh nghiêng rằng nói không nên lời

- Tôi, sao...?! - Phương Ly tái mặt, thật tin không dám tin bản thân lại nói ra những lời trên

Nhanh chóng lấy lại thần thái, Lâm Hạo phun thẳng một câu khiến cô hóa đá

- Người có khả năng sinh con cho anh chỉ có mình em, người duy nhất khiến ông nội tin rằng từng có con với anh cũng chỉ có mình em

- Phương Ly: "..."

Ai đó có thể nói cô biết, câu nói trên cô nên hiểu là thế nào đây???

- Tóm lại tôi không...

Câu phản đối của cô bị anh cắt ngang, giọng anh dường như nghẹn lại, pha lẫn đắng cay.

- Xem như là giúp anh được không? Anh của quá khứ rất hối hận vì không thể là một đứa con có hiếu của mẹ, không thể là một đứa con ngoan ngoãn của ba, giờ đây anh chỉ còn mỗi mình ông nội. Nếu như ông thật sự vì tính cố chấp đó mà có bề gì thì cả đời anh cũng không thể tha thứ cho bản thân. Anh hai anh một lòng một dạ với chị dâu, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra chuyện phản bội chị ấy, cho nên chỉ còn anh... và giờ đây Lạc Lạc chính là hy vọng duy nhất.

- Nếu anh biết chỉ còn anh thì anh nên có trách nhiệm chút đi, ai bảo sáu năm qua không chịu cố gắng cùng Lưu Nhã Đình đó sinh con trai làm gì giờ lại đứng đây đem hy vọng đặt lên Lạc Lạc bé bỏng của tôi.

- "..."

Miệng cứng rắn nói là thế nhưng trong lòng lại không phải thế.

Vì cái gì mà đau đớn vô cùng

Lâm Hạo hắng giọng một cái

- Tóm lại đây chính là điều kiện của anh, anh chỉ cần mượn Lạc Lạc vài ngày để sang đó thuyết phục ông phẫu thuật. Sau khi phẫu thuật thành công, đợi ông khỏe lại anh sẽ thú nhận chuyện này.

- Không được, tôi không muốn cùng anh sang Pháp, ở nơi không ai quen biết đó ai biết anh sẽ làm gì tôi, tôi cũng không thể để anh dẫn Lạc Lạc đi một mình.

Ai đó mặt mày không biến sắc bởi vì đã dự liệu trước chuyện này

- Lúc sáng anh đã gọi điện biên kịch Tiêu chỉnh sửa thêm vào kịch bản, "Kí ức cầu vòng" sẽ có những phân đoạn được quay ngoại cảnh tại Pháp nhằm "thu hút khán giả", tuần sau cả đoàn phim xuất phát, kinh phí cũng đã được phê duyệt rồi. Em cứ dẫn Lạc Lạc đi cùng mọi người rồi qua đó vừa quay phim vừa thăm ông cũng được. Anh sẽ bay sau em vài tiếng. Hết ý kiến rồi chứ?

- Phương Ly: "..."

Tự dưng Phương Ly thấy mình giống như một con cá, dù chạy cỡ nào cũng không thể thoát khỏi cái lưới được giăng ra.

Từ lúc bước chân vào căn phòng này xem ra kết quả đã được định sẵn rồi.

Hừ, tài năng của biên kịch Tiêu còn phải xếp hàng dài mới theo kịp tên tiểu nhân này!

.....

Bên ngoài cửa sổ trắng đã lên cao, một vài cơn gió len lỏi vào phòng thổi mát màn đung đưa. Nhưng không gian yên tĩnh đẹp để đó lại bỗng chốc bị xáo trộn bởi cuộc tranh cãi của hai con người

- Em nói cái gì, em dẫn Lạc Lạc đi cùng hần ta sang Pháp sao? - Hai con người đen láy sâu thẳm của Giang Tuấn nhìn chăm chăm vào cô, rõ ràng là đang khó chịu bức dọc

- Không, không phải đi cùng anh ấy, mà là đi cùng đoàn làm phim, ở chung một chỗ với mọi người, chỉ là đến ngày anh ta sẽ hẹn em đến gặp chủ tịch Lâm. Tội em không...- Cô dịu dàng cố gắng giải thích

- Điều như nhau cả, tóm lại tại sao em phải đi cùng với hần, vì muốn tiếp tục đóng phim? Chẳng phải anh đã nói nếu muốn đóng phim anh cũng có thể giúp em, mẹ anh lại càng có thể giúp em, làng giải trí này đâu phải chỉ của một mình hần. Tại sao có chuyện lại không báo anh mà chạy ngay đi tìm hần? Nếu lỡ hần ta đưa ra điều kiện tồi tệ hơn thì sẽ ra sao?

- Anh định nói gì? Có phải anh nói em lưu luyến anh ta, tìm mọi lý do để gặp anh ta đúng không? Bộ phim đó quyền sinh tử vốn nằm trong tay người đó, nó bị hủy em chạy đi tìm anh ta là em sai sao? Hơn nữa em có thể không đóng bộ phim đó nhưng công sức của cả đoàn mới là thứ quan trọng nhất em muốn giữ lại, anh có thể giúp được em không?

- Anh...

Phương Ly trong lòng mất mát vô cùng, không muốn nói thêm gì nữa, gương mặt như đóng băng quay người vào bếp.

Lúc trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì, vừa đói bụng vừa phải chịu đựng chuyện này.

Giang Tuấn hối hận đuổi theo cô, nhẹ nhàng vòng tay ôm chặt lấy thân người mềm mại ấm áp từ phía sau. Trên người cô còn vương vấn mùi sữa tắm, hương hoa thoang thoảng vây lấy khiến anh chìm đắm

Đặt cằm lên vai cô, lời nói khe khẽ day dứt

- Anh xin lỗi, anh biết vừa rồi mình giận quá mất khôn, thật ra em có thể lựa chọn giấu anh chuyện đó và nói rằng mình cùng đoàn phim sang nước ngoài, dẫn theo Lạc Lạc vì sợ nhớ nó không làm việc được, nhưng em đã chọn nói ra sự thật, vậy mà cuối cùng anh lại...

Phương Ly nhe môi nhắm mắt.

Đúng thế, cô một giây không do dự nói ra sự thật chỉ vì muốn anh biết cô cùng người tên Lâm Hạo kia không hề có chút mập mờ nào, lần đi này hoàn toàn là vì ông nội anh ấy và đền đáp ân tình của Lâm gia ngày xưa.

Cô là vì nghĩ đến cảm nhận của Giang Tuấn, nếu giấu anh để sau này anh biết được sẽ càng đau đớn hơn.

Nhưng mà anh một chút cũng không hiểu cô, những lời vừa rồi khiến lòng cô chua xót vô cùng.

- Anh có biết trong tình yêu quan trọng nhất là gì không? Chính là phải tin tưởng lẫn nhau. Trên đời này có rất nhiều chuyện thật giả lẫn lộn khó nói hết, sẽ có rất nhiều tình huống khiến chúng ta nảy sinh suy diễn và nghi ngờ đối phương. Nếu một chút tin tưởng cũng không có thì chắc chắn sớm muộn gì cũng không thể bền nhau.

- Không, chúng ta sẽ không xa nhau. - Nghĩ đến đó vòng tay anh càng siết chặt cô hơn

Phương Ly đứng im không nói gì, bởi vì đây không phải là điều cô muốn nghe.

- Tha lỗi cho anh lần này nhé, sẽ không có lần sau đâu. Hứa với anh, chỉ dẫn Lạc Lạc cùng hần ta đi gặp chủ tịch Lâm, sau đó không được đồng ý bất kỳ điều kiện gì nữa, nhất là không được để hần ta chạm vào em

Cô quay mặt lại nhìn anh, tia kiên quyết mạnh mẽ hiện lên trong mắt

- Em giống loại người sẽ khiến anh lo lắng về những chuyện này sao?

- Không, là ánh mắt hần ta nhìn hôm đó ở đại sảnh tập đoàn Lâm thị khiến anh không thể không đề phòng, không thể không lo sợ, lần này lại sang Pháp cùng hần mà không có anh...- Giọng anh mang chút bất lực

- Em tự biết cách bảo vệ mình, còn có Lạc Lạc bảo vệ em, anh cứ yên tâm

- Có câu này của em thì anh yên tâm hơn rồi.

Dưới ánh đèn, gương mặt Phương Ly có phần nhợt nhạt nhưng vẫn xinh đẹp khiến trái tim Giang Tuấn không khỏi đập mạnh. Khuôn mặt anh tiến lại gần nhưng đã bị cô đẩy ra

- Anh làm gì vậy, lẽ nào Lạc Lạc chạy ra thì thế nào! Để cho thằng bé được trong sáng mà lớn có được không? Trẻ con bây giờ lớn nhanh lắm, em cũng hơi sợ. Đến phim hoạt hình em còn phải xem trước mới dám cho nó xem đấy!

Lúc này là cô đang buồn bã uất ức nên mới để anh thoải mái ôm cô trong nhà có trẻ con chứ bình thường thì không có đâu nha.

- Anh cam đoan Lạc Lạc ngủ rồi, em sợ gì chứ? - Phì cười trước thái độ của cô, anh càng muốn trêu chọc cô hơn

- Ngủ đâu mà ngủ, thằng bé còn chưa ăn tối nữa sao ngủ được chứ!

- Thì anh cũng chưa ăn đây này, nhưng nếu em bảo đi ngủ anh lập tức đi với em.

- Phương Ly: "..."

- Mẹ ơi, Lạc Lạc đói bụng!

Lạc Lạc đại nhân thật đúng lúc quá mà, vừa nhắc đến đã xuất hiện giải cứu cô khỏi kẻ mặt dày hơn mặt đường này.

- Được, con chờ mẹ tí nhé, nhanh lắm!

Lúc này mọi lo lắng dường như đều tan biến

Sao đêm huyền ảo đầy trời, đẹp như trong câu chuyện cổ tích.

.....

- Mẹ ơi, dậy đi, dậy đi! - Lạc Lạc bảo bố không ngừng lay lay chân của cô

- Lạc Lạc, con để mẹ ngủ thêm một tí nữa đi rồi mẹ nấu bữa sáng cho con. Yên tâm không trễ học đâu! - Con sâu ngủ hai mắt vẫn không lười mở

- Nhưng hôm nay Lạc Lạc không có đi học, với lại chú tiểu nhân đang đứng đợi mẹ con mình kìa!

- Thì cứ để anh ta đợi đi! Sinh con cũng phải đợi mà! - Cô vừa ngái ngủ vừa nói

- "..."

- Nhưng chú tiểu nhân đâu có đợi sinh con mà là đợi mẹ dậy mà! - Lạc Lạc ngáy thơ hỏi lại

- "..."

Khoan đã...

Lạc Lạc mới nói gì thế?!

Ánh nắng đột ngột chiếu vào khiến mắt Phương Ly vừa mở ra đã vội nhắm chặt lại. Sau đó một gương mặt từ từ hiện ra, hắc ám như ma vương

- A...anh...sao anh vô được nhà của tôi! - Cô hoảng hồn đưa tay kéo mền che người lại, sau đó là che mặt.

Trời xui đất khiến thế nào hôm nay lại mặc đúng bộ ngủ mòng tang thế không biết!!!

- Là con mở cửa cho chú tiểu nhân vào nhà! - Lạc Lạc giờ tay lên, bộ dạng rất ngoan ngoãn

- Cái gì? - Phương Ly thần thốt.

Con trai cô vừa chính miệng thừa nhận "Rước tiểu nhân vào nhà" đó sao?!

- Vì mẹ ngủ say quá nên không nghe thấy chuông, hi hi. - Lạc Lạc đại nhân phấn khởi vì làm được việc tốt

- Em...có biết hôm nay là ngày gì không?

Trong đầu Phương Ly lúc này chỉ còn là một khoảng trống rỗng, nhìn thấy ánh mắt sắc bén đang nhìn mình mà khẽ nuốt nước bọt, hỏi lại

- Ngày gì?

- Mẹ, hôm nay mẹ bảo sẽ dẫn Lạc Lạc cùng mẹ qua Pháp quay phim mà!

Thôi chết, rõ ràng tối qua trước khi đi ngủ cô đã đặt báo thức rồi mà!!!

- Mọi người trong đoàn đã đi hết rồi, chỉ trừ một mình em!

Thôi xong rồi!!!

Giờ phải làm thế nào đây hở ông trời!!!

Lâm Hạo giương ánh mắt nhìn cô chậm rãi nói từng chữ, giống như không ai thay đổi được

- Cho em một tiếng rưỡi cùng Lạc Lạc ăn sáng, thay quần áo rồi mang theo hành lý, chín giờ lên máy bay sang Pháp cùng với anh.

- Cái gì? Anh đùa hả? Không phải đã bảo tôi đi với đoàn phim còn anh...à...ờ...

Thôi rồi, còn trả giá gì được nữa, tất cả đều là lỗi của cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Cùng Anh Sang Pháp (1)

- Giám đốc, chuyện ngủ quên không phải lỗi của tôi mà là lỗi của cái đồng hồ báo thức không đổ chuông. Anh có thể nào cho mẹ con tôi hai vé đi máy bay đi riêng sang đó được không? Tôi không thể đi cùng anh sang Pháp được! - Cô gọi anh ra một góc chỉ có hai người, giọng dịu dàng nhỏ nhẹ

- Lý do?

Ánh mắt đen của Lâm Hạo khẽ lướt qua cô, thờ ơ hỏi, nhưng trong lòng lại trầm nghĩ, cô ghét anh đến mức như vậy sao? Chỉ là ngồi cùng anh trên một chuyến bay cũng không muốn.

Phương Ly nỗ lực tìm cái gọi là lý do nhưng hoàn toàn không có.

Ngủ quên để trễ chuyến bay quan trọng mà đoàn phim sắp xếp, đổ lỗi cho định mệnh, giám đốc đến tận nhà mà còn bị nghe con trai cô còn gọi là “tiểu nhân”, anh ta chưa sa thải cô là đã còn may mắn lắm vậy mà giờ đây cô còn dám “yêu sách” đòi anh bỏ tiền ra mua thêm cho mình hai cái vé.

Nhưng cô thật sự không còn sự lựa chọn nào khác.

Phương Ly quýnh quá nói đại

- Ờ thì...anh là giám đốc, tôi là diễn viên công ty anh, đi cùng nhau trên máy bay riêng của anh sang nước ngoài lỡ người ta thấy rồi tung tin đồn làm tổn hại danh dự của anh thì sao?

- Tin đồn? Ví dụ? - Lâm Hạo giả vờ không hiểu điều cô đang nói

Đâm lao theo lao, Phương Ly nghiêng răng nói tiếp

- Nói tôi là tình nhân được anh bao dưỡng, lỡ tới tai người “đang mang thai con của anh” thì sẽ lớn chuyện đấy! - Vé sau lại khiến lòng cô nổi con nhưc nhối không rõ nguồn con

Lâm Hạo liếc cô một dọc từ trên xuống, vẻ mặt như vô cùng miễn cưỡng, nói

- Em có biết tình nhân của tổng giám đốc thường là mấy cô như thế nào không? Với thân hình này của em...quên chuyện đó đi!

Quai hàm Phương Ly cứng đờ, ánh mắt bắn ra tia lửa đỏ rực

- Anh...anh...

Lâm Hạo không để tâm đến biểu cảm phong phú của cô, giờ cổ tay lên nhìn chiếc đồng hồ sáng loáng, âm thanh lạnh lẽo

- Nói tiếp đi, em chỉ còn gần một tiếng để chuẩn bị! Không kịp thì cứ mặc luôn bộ đồ ngủ trên người ra sân bay.

- Anh... anh... Đi thì đi nhưng sau này làm ơn đừng đến nhà tìm tôi, đặc biệt là lúc tôi đang ngủ, nếu có lần nữa tôi nhất quyết sẽ gọi cảnh sát kiện anh tội quấy rối, nơi này cũng chẳng ai hoan nghênh anh!

- Sao lại không? Chẳng phải con trai em hoan nghênh anh! Nếu không đã chẳng mở cửa mời anh vào! - Ai đó thẳng thùng phun một câu vào mặt cô

- Phuong Ly: “...”

- Thằng bé thật ngoan ngoãn, còn hỏi anh có đói bụng không đợi lát nữa mẹ nó dậy nấu bữa sáng rồi ăn cùng anh!

- Phuong Ly: “...”

- Nào ngờ mẹ nó thức dậy việc đầu tiên là xin xô tiền vé máy bay, đàm phán thất bại thì trở mặt đòi báo cảnh sát, “người mẹ nào đó” đừng để con trai học tính xấu này của mình nhé!!!

- Phuong Ly: “...”

Cô quay người đi, bước chân như muốn lún xuống sàn.

Lạc Lạc đại nhân, con là do mẹ dạy dỗ nên đấy, sao lại không giống mẹ tí nào vậy, thích ai không thích lại đi thích người mà mẹ ghét nhất trên đời này, còn để người đó có cơ móc họng mẹ con, con chờ nhé, mẹ sẽ hỏi con sau!!!

Nói đi nói lại cũng không thoát khỏi ý trời, Phuong Ly chỉ còn lựa chọn duy nhất là vội vã thay quần áo, chuẩn bị hành lý khởi hành, mà hành lý cô muốn mang theo nhất chẳng đâu khác ngoài đứa con trai bé bỏng yêu dấu.

Cô biết nếu đi chuyển sang nước ngoài bằng chuyến bay của các hãng hàng không thì giờ bay và ngày khởi hành không thể điều chỉnh theo yêu cầu cá nhân, mà người đang đứng cạnh cô đây - tổng giám đốc một tập đoàn lớn trong một năm thường có rất nhiều chuyến đi công tác nên sử dụng máy bay tư nhân là lựa chọn tối ưu nhất, vừa an toàn vừa thuận tiện thoải mái, lại tránh được dòng người chen chúc nhau.

Nhưng có cần phải sử dụng cái lớn thế này cho một người không?

Phuong Ly đội chiếc nón rộng vành, làn gió thổi tung mái tóc dài mượt. Cô hơi ngẩng đầu nhìn vào khoảng đất trống phía trước, nơi có một chiếc máy bay đồ sộ đang đậu chờ sẵn, ánh nắng trên cao chiếu lên thân phát ra tia sáng lấp lánh.

Mắt cô hoa cả đi, tiền dành dụm cả đời chắc không mua nổi cái cánh của nó!

Bé con Lạc Lạc đâu đội mũ lưỡi trai, hai mắt sáng rực như nhìn thấy kho báu

- Mẹ ơi, máy bay đẹp quá, to giống như một con chim ưng khổng lồ vậy! Lạc Lạc muốn leo lên nó rồi bay lên trời!

Phuong Ly thu lại vẻ mặt ngẩn ngơ, quay sang “nói to” với con trai

- Này, con “nhỏ tiếng” thôi, đừng để “người ta” cười, mẹ con mình đâu phải lần đầu đi máy bay. Cái này cũng bình thường thôi mà!

- Không đâu, nó lớn thật mà mẹ, con chưa từng thấy máy bay nào lớn như vậy cả!

- Lớn đâu mà lớn chứ!

Lâm Hạo quay sang nhìn cô, lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Trên đời này nếu nói đến tự mình phân bác mình, Phuong Ly cô xếp thứ hai thì thật sự không ai dám xếp thứ nhất. Một giây trước còn dặn trò con trai đừng thể hiện quá lộ, nhưng vài giây sau chính cô đã đập đổ điều đó

- Đây là máy bay hay là phòng khách sạn mà rộng rãi tiện nghi thế! Nội thất cũng đẹp nữa!

- Bình thường anh đi có một mình trong cái máy bay to thùng này thật đấy à?! Phí thế!

- Lạc Lạc: “...”

.....

Lướt qua các tầng mây xanh thẳm, đi một chặng đường dài cuối cùng cũng đến nơi. Ngồi máy bay quá lâu Phuong Ly con chim bị gãy cánh, mặt mũi phờ phạc.

Định gọi tiểu soái ca Lạc Lạc đang thiếp đi trong lòng mình dậy, nhưng rồi lại không nỡ vì thằng bé ngủ quá say, vừa định bế thằng bé ra khỏi máy bay thì người ngồi bên cạnh đã thay cô làm điều đó.

Bước chân của anh cũng cố chậm lại để cô theo kịp nhưng cô hoàn toàn không nhận ra.

Cảnh tượng bên ngoài đập vào mắt khiến Phuong Ly tỉnh cả một đời.

Woa Paris...thành phố trong mơ của cô, lúc còn nhỏ chỉ có thể ngắm biểu tượng của nó - tháp Eiffel trong sách báo rồi mơ mộng, thật không ngờ có

ngày được đặt chân đến đây.

Có người bước đến chào hỏi, phía sau là chiếc xe sang trọng đang đợi sẵn.

Phuong Ly nhìn thấy rõ ràng anh ta là người Pháp, nhưng câu chào được cất lên thì lại là một câu tiếng Việt nghe cũng khá rõ làm cô mắt tròn mắt dẹt vì ngạc nhiên.

- Lâm tiên sinh đúng không ạ! Chúng tôi đã đợi ngài lâu lắm rồi.

Lâm Hạo khẽ gật đầu.

Bất chợt người đó liếc nhìn xuống Lạc Lạc được anh bế trên tay và cô đang đứng cạnh anh, tỏ vẻ bất ngờ

- Theo thông tin nhận được thì ngài sang đây chỉ có một mình, tôi không biết là ngài còn dẫn theo cả vợ con, tôi sợ là việc tiếp đón sẽ có phần không được chu đáo!

Vợ con...

Lâm Hạo ánh mắt rực sáng, cảm thấy cõi lòng ấm áp vô cùng chỉ vì hai từ thật đơn giản đó, nhưng nhìn sang vẻ mặt thất kinh hồn vía, đầy phản đối của cô thì cảm giác đó liền biến mất.

Có lẽ cả đời này, từ đó cũng không được dùng để gắn kết anh với cô. Nếu như có thể, anh nguyện đem tất cả những gì mình có để đánh đổi.

Đáng tiếc, duyên phận từ sáu năm trước đã đứt gãy, mà...chính tay anh đã chặt đứt duyên phận đó...

- Mời ba vị đi bên này, xe đã chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta đến khách sạn nhận phòng trước.

- Được!

Trên đường đi ngang qua tháp Eiffel, Phuong Ly hai mắt sáng như sao vội lấy điện thoại ra chụp không ngừng.

Lát sau, chiếc xe dừng lại ở một con đường tấp nập trong lòng thành phố Paris tráng lệ. Một nam nhân viên cung kính mở cửa xe cho cô và anh. Lạc Lạc cũng đã thức giấc từ trước đó, cô nắm tay dẫn thẳng bé bước xuống.

Trước mặt là một trong những khách sạn nổi tiếng và sang trọng ở Paris này. Kiến trúc sang trọng bắt mắt ngay từ biển hiệu.

- Khoan đã, khách sạn này đâu phải cái mà đoàn làm phim ở! - Phuong Ly không rõ vị trí, nhưng nhìn cái tên trên kia thì rõ ràng là khác nhau

- Tất nhiên không phải, bọn họ ở cách nơi này khá xa. Hôm nay chúng ta nghỉ lại ở đây, hôm sau anh dẫn em đi gặp mọi người!

Cô tròn mắt chống đối

- Không được, tôi muốn được hội ngộ với người trong đoàn! Tôi không muốn ở chung với anh!

- Thế thì em tự đi bộ đến đó đi!

- Anh...

Lâm Hạo không đếm xỉa đến cô nữa, ra hiệu cho người mang hành lý của cô vào.

Phuong Ly bực bội, dậm dậm chân tại chỗ.

- Khoan đã, tôi có chuyện muốn hỏi!

.....

- Xin lỗi Lâm tiên sinh, phía ngài đúng là ban đầu đã đặt hai phòng đơn nhưng tôi đã báo lại là khách sạn chỉ còn mỗi phòng đôi và thủ tục đặt phòng đôi cũng đã hoàn tất.

- Là tôi nhờ trợ lý của tôi đặt, nhưng tôi không hề nghe cậu ta báo lại chuyện này. - Lâm Hạo lịch thiệp đáp

- Xin lỗi vì sự bất tiện này nhưng thật sự chúng tôi đã hết phòng đơn. - Tiếp tân dừng một chút, liếc về phía một phụ nữ một trẻ em đang đứng sau anh, đôi môi nở nụ cười dịu dàng - Dù sao ngài cũng đi cùng vợ con, thế thì chắc là...

- Được rồi, thế vẫn lấy phòng đôi đi! - Anh gọn lọn nói với tiếp tân

- Vâng ạ! - Tiếp tân mỉm cười giao chìa khóa nhận phòng cho anh

Phuong Ly nắm tay Lạc Lạc đứng ngoài cuộc nói chuyện này giờ vì cô hoàn toàn không hiểu tiếng Pháp. Tiếng Anh thì biết chứ tiếng Pháp thì... nghe cứ như vịt nghe sấm.

- Đây, sao hai phòng mà người ta đưa anh có một cái chìa khóa vậy? Của tôi đâu? - Cô chìa tay ra đòi

- Đi thôi! Lên nhận phòng! - Lâm Hạo liếc cô một cái rồi quay người, không trả lời cũng không thèm giải thích gì thêm

Phuong Ly không phải kẻ ngốc, cô tròn mắt nhìn anh trân trân

- Đây, mới vừa rồi thì anh bảo là anh đã đặt trước hai phòng, cho mẹ con tôi một phòng, tôi mới an tâm theo anh vào, bây giờ nhận phòng lại là... hóa ra anh là con người... như vậy, cái đồ...

Cô không dám nói lên mấy từ mắng chửi đó vì sợ Lạc Lạc nghe thấy điều không hay, nhưng cô thật sự là nhịn không nổi, đành chửi thầm tên tiểu nhân này trong bụng.

- Có trẻ con ở đây đừng ăn nói linh tinh, vớ lại đầu óc cũng đừng có phong phú quá! Anh không sợ thì em sợ cái gì?

- Anh...

Bỏ lại câu đó, hai tay anh dứt vào túi quần đi hướng về phía thang máy.

Phuong Ly hai tay giơ lên đấm đấm về phía lưng anh, hận không thể đánh được anh.

Lâm Hạo đi được vài bước thì khẽ quay lưng lại, trong lòng ngập tràn suy nghĩ, thân người lạnh lẽo cứng ngắt.

Từ lúc bước chân xuống sân bay đến giờ, quan sát được sắc mặt cô một màu nhợt nhạt khiến anh không ngừng lo lắng. Bản thân đã như thế thì lấy sức đâu mà chăm sóc cho con trai. Anh chỉ muốn cô được nghỉ ngơi ở nơi có điều kiện tốt nhất, thoải mái, yên tĩnh, sức khỏe sớm hồi phục để còn có thể tiếp tục quay phim, vậy mà cô một chút cũng không thấu hiểu, còn bực dọc vì chuyện anh không để cô hội ngộ cùng đoàn phim và thậm chí cho rằng anh dẫn cô vào đây là có ý đồ.

Từ đầu anh đã biết mọi thứ sẽ thế này.

Ác cảm của cô đối với anh, ngày qua ngày chỉ có tăng thêm không hề vơi bớt.

Nhưng dù sao hôm nay anh cũng nên cảm ơn ông trời

Vì một lần cuối cùng này đem cơ hội được ở bên cô ban tặng cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Ba người một giường

Xin lỗi các bạn tôi nay mình bận quá nên đăng trễ. Chúc các bạn ngủ ngon nhé!

.....

Lâm Hạo quẹt thẻ phòng mặc cho Phuong Ly nắm tay Lạc Lạc đứng sau lưng, ánh mắt rực lửa hướng về anh.

- Vào không? Hay đứng đó luôn! - Anh ngoái nửa đầu lại hỏi, cảm thấy lưng áo của mình nóng rực

- Tất nhiên vào, dù sao cũng có người trả tiền, tôi đâu có ngu mà hôm nay dẫn theo con trai thang lang đường phố Paris.

Vừa bước vào, Phuong Ly tròn mắt nhìn cái gọi là phòng khách sạn, mọi thứ đều lộng lẫy cao cấp làm cho cô hoa mắt hỗn loạn vì ngỡ như bản thân đi lạc vào thiên đường.

Vì là phòng đôi nên kích thước rất lớn, nổi bật là chiếc giường dành cho hai người trải ra trắng tinh, trên đầu giường chăn mền được đặt ngay ngắn đẹp mắt, còn có mùi thơm đặc trưng. Chính giữa trần nhà là chiếc đèn chùm hoa lệ tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như pha lê và xung quanh là những chiếc đèn chùm nhỏ chiếu xuống làm căn phòng rực rỡ hơn hẳn.

Cạnh cửa sổ đặt một chiếc ghế sofa cực lớn bọc nhung lụa màu đỏ sang trọng mang phong cách hoàng gia và một chiếc bàn dài chữ nhật, trên đó là chiếc bình cao cổ cắm mấy bông hồng.

Nội này còn có cả tủ quần áo to, chiếc tivi màn hình phẳng treo tường, bàn trang điểm được thiết kế tinh tế quý phái, đến cả một người không thích trang điểm như cô cũng bị nó thu hút đến đờ đẫn.

Nhưng tạm thời bỏ qua sự xa hoa của căn phòng việc Phương Ly muốn làm nhất bây giờ là...

“Roẹt...”

Đưa tay mở rộng rèm cửa sổ màu tím nhạt thơ mộng, ánh nắng rực rỡ ủa vào khiến Phương Ly suýt nữa là không thể mở mắt.

Từ góc độ này, cô có thể nhìn thấy tháp Eiffel nằm ngay bên cạnh sông Seine thơ mộng cùng đại lộ Montagne nổi tiếng.

Quá phấn khích, đứng trước tấm kính trong suốt, Phương Ly vươn hai tay ra, nhìn lên bầu trời rộng lớn, hồ thật to “Paris, tôi đến rồi, tháp Eiffel tôi đến rồi đây!”

Lạc Lạc thấy mẹ vừa làm như vậy xong thì liền cười lên sảng khoái vui vẻ nên cũng học theo.

Thằng bé giờ hai cánh tay bé xíu vươn lên cao, giọng ngọng ngịu la lớn

- “Ba di” Lạc Lạc đến rồi, tháp...- Thằng quay sang hỏi cô - Mẹ ơi sau đó là gì hả mẹ! Cô giáo chưa dạy con chữ đó!

Phương Ly đưa tay xoa đầu con trai, không nhịn được phải bật cười.

Nụ cười đó giống như bông hoa nở rực rỡ giữa ánh mặt trời, ai nhìn vào cũng không nỡ đem tâm mắt của mình rời đi, người con trai đang đứng yên đàng sau cô cũng thế.

Nhận được phản ứng này của cô đúng là không uổng công anh sắp đặt mọi thứ.

Phương Ly chợt nhớ đến Paris còn được mệnh danh là thành phố tình yêu, thành phố lãng mạn nhất thế giới, những ai đang yêu nhau hãy nên đến đây một lần. Nhưng đáng tiếc hôm không có tâm trạng gì nghĩ chuyện đến yêu đương hay lãng mạn.

Nỗi bận tâm lúc này trong lòng chỉ có...

- Nói cho anh biết, tối đến lúc ngủ nằm cách xa mẹ con tôi ra, còn nữa Lạc Lạc của tôi trong sáng như tờ giấy trắng, tôi cấm anh có bất kì hành động gì “không nên có” trước mặt trẻ con đây! - Cô kéo anh vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại, đây nghiêm túc nhắc nhở anh

- Không nên có? Ví dụ? - Ánh mắt đen dày vẻ thờ ơ, Lâm Hạo mặt lạnh nói

Phương Ly mếu xông tới tận nảo

- Hôm nay hai lần rồi nhé, anh đừng có mà cứ bắt tôi cho ví dụ cái chuyện “chỉ cần không phải trẻ con” thì ai cũng hiểu như thế, không tin hỏi độc giả xem có ai không hiểu không?

- Anh không ngờ em lại đen tối như vậy!

- Tôi đen tối, vậy anh trong sáng quá nhỉ, thế thì không biết “cái người kia” đang mang thai con của ai đấy? - Cô bĩu môi nhưng trong lòng lại âm thầm chua xót

Sắc mặt Lâm Hạo đột nhiên đen lại, u ám mà nhìn, khiến cô tự dưng nổi da gà, nhìn sang chỗ khác

- Tôi chỉ nói phòng, sợ anh không cưỡng lại được sức hấp dẫn của tôi thôi!

- “...”

- Còn chưa biết là ai không cưỡng lại được sức hấp dẫn của ai!

- Anh... Thế anh có dám cược không?

- Cược thế nào? - Lâm Hạo rất nhanh đã trả lời không cần đến một giây suy nghĩ

- Nếu anh giở trò với tôi thì chuyện tôi dẫn Lạc Lạc đi gặp ông nội anh xem như chưa từng có! Vé máy bay khứ hồi cho mẹ con tôi anh cũng phải chi trả.

Thật ra Phương Ly đưa ra điều kiện này chỉ để bản thân được an toàn vì cô biết đối với anh ông nội bây giờ quan trọng hơn mọi thứ, còn thực tế, dù thế nào thì cô cũng muốn đi gặp và thuyết phục chủ tịch Lâm đồng ý phẫu thuật, xem như giúp người và trả lại ân tình ngày xưa.

Chỉ mong là kẻ trước mặt không nhận ra được suy nghĩ của cô.

Lâm Hạo khoé môi hiện lên ý cười

- Được. Nhưng anh cũng có điều kiện, nếu như em chủ động gỡ trò với anh thì việc em đứng trước ông nội anh “cần nói những gì” tất cả đều phải nghe theo anh.

- Cái... cái gì?

Mi mắt Phương Ly giật giật, tự dưng có linh cảm không tốt, không, phải là vô cùng không tốt, rằng mình sẽ thua!!!

Mà khoan, cô chẳng đời nào làm ra ba cái việc biến thái như thế thì làm sao mà thua được chứ!

Thậm chí con trai cô còn có mặt ở đây, chẳng lẽ cô bị điên đến mức lao đến vồ lấy anh ta.

- Thế nào? Không dám cược. - Người trước mặt nhướng mày tỏ vẻ khinh thường cô

Phương Ly siết chặt tay cương quyết

- Ai bảo không dám! Được! Quyết định như vậy!

_Cộc...cộc...

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, khỏi cần hỏi cũng biết là ai.

Lâm Hạo bước ra cửa mở ra nhìn thấy đứa trẻ đáng yêu thì lòng ảm áp hơn hẳn

- Mẹ, chú tiểu nhân, Lạc Lạc không muốn làm phiền mẹ với chú tâm sự “trong nhà vệ sinh” đâu nhưng con muốn đi vệ sinh quá!

- Lâm Hạo: ”...”

- Phương Ly:”...”

Cái thằng bé này, nếu không phải vì sợ con nghe được những thứ không nên nghe thì có ai lại chọn nhà vệ sinh làm nơi tâm sự chứ?

.....

Bầu trời Paris lung linh ánh sáng của các vì sao.

Lâm Hạo từ trong nhà tắm đi ra. Nhìn cảnh tượng đằng kia, anh mở trừng mắt, đồ đần đứng yên không nhúc nhích, máu trong người đột nhiên chảy chậm lại.

Giọng nói của cô ảm áp nhẹ nhàng ngân nga bên tai. Vẻ đẹp của cô, sự dịu dàng của cô, ánh trắng trên cao kia cũng không thể sánh bằng.

Những gì anh ước mong cả đời này chẳng phải đều đang ở trước mắt sao?

Đây là ngôi nhà của anh của cô. Trên chiếc giường nệm, cô ôm lấy con trai ngoan ngoãn trong lòng, với tình yêu vô bờ bến kể chuyện cho thằng bé nghe.

Sáu năm trước đã từng nghĩ tương lai của anh và cô chính là như thế.

Con của anh và cô ra đời cũng sẽ hồn nhiên và đáng yêu giống hệt như Lạc Lạc.

Nhưng mà...

Cả hai còn có cái gọi là tương lai sao?

Mẹ anh đã vô tình khiến cô chưa chào đời đã mồ côi cha, sau đó xa cách mẹ ruột, tuổi thơ lớn lên không có ngày nào vui vẻ, hơn nữa...sáu năm trước là anh đã phụ lại tình cảm cô, chôn vùi thanh xuân của cô trong khổ đau và nước mắt.

Vậy nên...

Anh không có tư cách yêu cầu cô cho anh cái tương lai đó...

Huống hồ, giờ đây cô đã có con với người khác.

Và ở bên cậu ta cô luôn cảm thấy bình yên hạnh phúc, cũng mỉm cười thật nhiều.

Nếu như anh giành giật lại cô, thì đó sẽ tiếp tục là một sai lầm nữa thôi, Lạc Lạc cũng không thể nào có được tình thân trọn vẹn.

Dẫu biết như vậy, nhưng cứ hễ nghĩ đến sau này, cậu ta sẽ ngày ngày cùng hai mẹ con cô vui vẻ bên nhau, lòng ngực anh như bị lửa thiêu cháy.

Màn đêm Paris thơ mộng đẹp đẽ là thế, nhưng lúc này lại giống như cái bóng đen dày đặc vây kín thân ảnh cô độc của anh.

Cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, Phương Ly giật mình ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nam tính, ngũ quan hoàn hảo được ông trời quá đỗi thiên vị, đặc biệt là gương mặt không hề có dấu hiệu mệt mỏi của việc ngồi máy bay đường dài.

Anh đang nhìn chăm chăm về phía này, nhưng mà... là cô hoa mắt sao?

Bởi vì trong mắt ấy chứa đầy tình cảm nồng ấm, giống như thể giới của anh chỉ còn lại cô và Lạc Lạc, suy nghĩ đó khiến trái tim Phương Ly đập thình thịch không ngừng.

Nhưng rồi cô hít thở sâu, kiên quyết quay mặt đi, lúc trở lại, đôi mắt trong suốt như pha lê dừng đọng lạnh lùng.

- Anh có ý đồ gì mà nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mẹ con tôi thế? Đừng quên vụ cá cược giữa chúng ta.

Lâm Hạo từng bước tiến về phía cô, Phương Ly căng thẳng vòng tay ôm Lạc Lạc càng chặt hơn, cảnh giác nhìn về sau.

Người khác nhìn vào thái độ của cô còn tưởng anh là kẻ có ý định bắt cóc thằng bé.

- Ai nhìn em, anh là nhìn Lạc Lạc. Ngoan ngoãn, đáng yêu, chẳng có điểm nào giống em cả! - Anh đưa tay nựng má thằng bé.

- Phương Ly: "..."

Hừ, tự dung lại thấy khó chịu bức dọc trong lòng là thế nào ấy nhỉ?!!

Thôi kệ, thế thì càng yên tâm!

Vậy là buổi tối ba người một giường hoang đường nhất trong suy nghĩ của cô lại biến thành thật.

*****

- ----- Tập đoàn Giang Thành -----

Không khí ngột ngạt bao trùm khắp căn phòng làm việc.

Không một âm thanh, không một tiếng động.

Giang Tuấn ngồi trước đồng hồ sơ chất như núi trên bàn, toàn là những việc cần xử lý gấp nhưng tâm trí anh lại không chút nào dành cho nó, ánh mắt vẫn thùy chung dán chặt vào màn hình điện thoại.

Đôi mắt đen thẫm như màn đêm.

Lúc này anh vừa gọi cho Phương Ly vì lo lắng không biết mẹ con cô có thượng lộ bình an hạ cánh xuống Paris không. Cô trong điện thoại chất giọng vẫn dịu dàng ấm áp như thế, bảo là mình vừa đi cùng đoàn phim đặt chân đến khách sạn, lát nữa sẽ mở party và cô cũng rất phấn khởi khi tận mắt nhìn thấy cảnh sắc rực rỡ của kinh đô ánh sáng.

Nhưng mà, trong lời nói thân nhiên vui mừng đó chứa đựng sự kì lạ mà anh không sao giải thích được, giống như có chuyện gì đó cô không muốn cho anh biết và chúng được ngụy trang che giấu khá kỹ càng.

Khi anh hỏi cô ở khách sạn nào thì cô lại bảo có việc nên cúp máy.

Không lẽ...

Không được, anh phải tin tưởng cô.

Nhất định phải tin tưởng cô.

Tối hôm đó vì quá xúc động anh đã nói ra những lời làm tổn thương đến cô.

Giờ đây chẳng lẽ vì sự bất an của chính mình mà muốn lặp lại sai lầm đó lần nữa

Chỉ có điều...

Anh thật sự rất lo sợ...

Đúng là lúc này đây tình cảm của cô đang dành cho anh...

Nhưng chẳng phải người cô từng yêu thương sâu đậm chính là hân... .

Trợ lý gõ cửa phòng làm việc rồi bước vào, nhìn thấy Giang Tuấn đang lạnh lùng trầm ngâm nên chỉ dám cúi đầu nói khẽ

- Thưa giám đốc, bên ngoài có một cô gái tìm anh, bảo là người quen muốn tôi vào thông báo với anh một tiếng.

Ánh mắt Giang Tuấn vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại

- Con gái tôi quen có rất nhiều, đẹp thì cho vào, không đẹp thì bảo chờ đi!

- "..."

Anh chỉ nói đùa một câu nhưng vị trợ lý lại ngớ người vì tưởng thật

- Thưa, là cô Lưu Nhã Đình ạ! Tôi mời cô ấy vào nhé!

Giang Tuấn cảm giác như đang nghe một câu chuyện hoang đường, đôi mắt sâu thẳm ngẩng đầu, nhật nhẽo cười, lời nói lạnh lùng xa lạ

- Bảo cô ta chờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Anh tin em

Paris về đêm hoa lệ rực rỡ thu hút mọi ánh nhìn, đặc biệt là tháp Eiffel sừng sững phát ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo trên nền trời nhưng huyền khiến người ta choáng ngợp.

Bầu không khí thật lãng mạn và tĩnh lặng.

Nhưng trái với khung cảnh bên ngoài cửa sổ bằng kính trong suốt đó, trong căn phòng đôi của khách sạn xa hoa, mọi thứ thật cứng nhắc và có phần gượng gạo, giống như một thế giới khác.

Không gian thoang thoang mùi hương hoa hồng, chiếc đèn ngủ tỏa ra luồng ánh sáng dịu êm, mọi thứ thật thân mật và ấm cúng.

Thế nhưng có hai con người nơi đây lạnh lùng ngồi dựa lưng vào hai bên thành giường, giống như cảnh vợ chồng chiến tranh lạnh trong mấy bộ phim truyền hình thường chiếu, để mặc bé trai ở giữa ngẩng đầu nhìn qua nhìn lại như không biết nên chọn đứng về phe nào.

Mọi thứ chỉ bị phá tan khi Lạc Lạc vỗ tay cười đầy hồn nhiên rạng rỡ

- Mẹ ơi, đêm nay Lạc Lạc sẽ ngủ ở giữa mẹ và chú tiểu nhân đúng không?

- Tất nhiên là con nằm giữa, còn nghĩ mình còn nằm được chỗ nào khác nữa à! - Phương Ly mắt mở to nhìn thẳng bé

Lạc Lạc gật đầu không hiểu gì, nhưng được mẹ cho phép thì cười híp mắt.

Phương Ly cúi người xuống ôm Lạc Lạc, khẽ liếc nhìn lên khuôn mặt lạnh lùng u ám đằng kia, nói thầm vào tai con trai

- Lạc Lạc, tối nay khi ngủ con phải ôm mẹ thật chặt đấy nhé! Đừng có buông mẹ ra đấy! Còn nữa, nếu có đi vệ sinh thì lúc quay trở lại cũng phải nằm ở giữa và ôm mẹ biết không? - Cô cảnh giác trước mọi tình huống có thể xảy ra

- Mẹ lại sợ gặp ác mộng ă? - Thằng bé hai mắt tròn xoe hỏi

- Hả, à, ờ. - Phương Ly vẻ mặt mệt mỏi tự nhiên, hơi cúi đầu, trái tim đột nhiên lại quặn đau

- Lạc Lạc biết rồi! Con sẽ ôm thật chặt mẹ như thế này, bảo vệ mẹ, vậy thì mẹ sẽ ngủ ngon hơn! - Thằng bé vừa nói vừa thực hành trước

- Con ngoan, ngoan lắm. - Phương Ly xoa đầu con, tự dưng mọi thứ lại tĩnh lặng như chưa có gì xảy ra

Rồi cô quay đầu sang một phía, hắng giọng

- Đây, người ở bên kia giường, hôm nay anh ở đó, tôi bên này, nước sông không phạm nước giếng nhé!

Ai đó cong môi thản nhiên đáp lại

- Chỉ sợ nước giếng muốn phạm nước sông!

- "..."

- Mẹ và chú nói gì vậy ạ, Lạc Lạc không hiểu gì cả! - Thằng bé ngo ngoác

- Trẻ con không cần phải hiểu! - Cả hai cùng đồng thanh

- Lạc Lạc: "..."

- Nhưng mà... anh đến nơi mấy tiếng rồi sao không gọi điện hỏi thăm người đó? - Phương Ly sực nhớ đến chuyện này, nhìn anh, lời nói có vẻ tùy ý nhưng ẩn chứa bên trong là tâm tình rất không tốt.

- Ai?

- Thì... - Cô định nói tên rồi lại thôi, tiếp theo là một câu có thể xem như ẩn ý - Phụ nữ có thai thường rất nhạy cảm, không sợ người ta giận à!

Lâm Hạo nhìn cô liếc một cái rồi dài.

Nhắc lại chuyện này đến lần thứ tư rồi, quả nhiên là người nào đó rất dễ tâm.

Nhưng tại sao với những lời dễ tâm đó của cô, anh lại thấy rất thích thú?!

- Phụ nữ không có thai cũng nhạy cảm đấy thôi! - Anh trả lại cô một câu

- Anh đang nói tôi đấy à? - Cô đưa tay chỉ vào bản thân

- Không có!

- Rõ ràng là ám chỉ tôi, nơi này còn ai có thể mang thai nữa đâu!

- Không!

Phương Ly phòng mả, kinh nghiệm xương máu trong quá khứ cho hay cô chẳng bao giờ có thể cãi lại con người mặt dày thừa tự tin này, thôi thì dành thời gian mà ngủ tốt hơn, ngày mai còn rất nhiều việc.

Nói là làm, cô nằm xuống, duỗi chân, lấy mền che kín cơ thể.

- Cảm ơn! - Âm thanh trầm lắng vang trong đêm tối

- Hử?! - Phương Ly giật mình chui đầu ra khỏi chăn

- Vì đã dẫn Lạc Lạc đi gặp ông của anh, đã đồng ý cùng thằng bé đóng kịch.

Phương Ly đột nhiên lúng túng, cổ họng nghèn nghẹn không nói lên lời, lát sau mới cất tiếng

- Không, không gì, thôi tối rồi, anh ngủ đi, ngày mai mặt mũi tươi tỉnh để mà còn đi thăm chủ tịch Lâm.

Rồi cô nằm xuống, cố gắng nhắm mắt, phúc chốc đã ngủ say.

Lâm Hạo im lặng, rất lâu sau anh vẫn giữ nguyên tư thế ngồi đó, lặng lẽ nhìn gương mặt cô được ánh trăng chiếu rọi. Muốn chạm vào cô nhưng lại sợ bản thân càng thêm lún sâu vào sự chiếm hữu ích kỷ, không cách nào buông tay để cô có được hạnh phúc.

Nhìn ra màn đêm rực rỡ nhưng cô độc ngoài kia, anh thầm cầu xin ông trời, có thể cho những ngày tháng ở Pháp này kéo dài thật lâu, thật lâu có được không?

.....

- -----Tập đoàn Giang Thành-----

Không khí làm việc hôm nay thật kì lạ. Các nhân viên nam cố tình tìm lý do để mà lượn lờ qua lại khu vực phòng chờ, mục đích là để thỏa sức ngắm người con gái ngồi bên trong căn phòng được ngăn cách với bên ngoài bằng tấm kính trong suốt kia.

Đúng là trăm lần nhìn qua màn hình tivi không bằng một lần nhìn thấy ở ngoài đời.

Cô gái trẻ trung, xinh đẹp, có nước da trắng như tuyết, sắc môi hồng đỏ, mái tóc dài dày như rong biển xoắn trên bờ vai quyến rũ gợi cảm, đôi mắt đẹp

long lạnh như sương sớm làm mê mẩn lòng người.

Quả nhiên xứng danh là nữ thần của làng giải trí.

Một viên kim cương quý giá ai cũng muốn sở hữu.

Đáng tiếc là họ chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn, không thể tiếp cận hay đoạt lấy, bởi vì cô sớm đã thuộc về người mà ai cũng biết là ai.

Ting một tiếng, từ trong thang máy một thanh niên bước ra, khuôn mặt lạnh lùng của anh không để lộ cảm xúc gì, dáng người cao lớn uy nghi, các nhân viên vừa nhìn thấy thì liền khom người cúi đầu cung kính.

Anh tiến vào căn phòng chờ được cách âm, đóng chặt cửa lại, khiến những người có mặt không khỏi ganh tị đến đỏ mắt.

- Lâm phu nhân, con gió nào đưa cô đến đây gặp tôi vậy? Thông cảm vì đã bắt cô chờ vài tiếng đồng hồ nhé, nhưng tôi là CỐ Ý đấy!

Đôi mắt trong veo không lay động ngược nhìn anh đáp trả

- Lâu rồi không gặp, anh vẫn khỏe chứ?

Giang Tuấn cong môi cười khẩy, nụ cười đó khiến Lưu Nhã Đình cảnh giác cao độ.

- Sao khỏe bằng cô, đang có thai mà vất vả chạy đến đây, lẽ có chuyện gì tôi làm sao đến được căn biệt thự cho cô đây?!

Nhã Đình cắn môi, sắc mặt lập tức tái đi.

Giang Tuấn ung dung ngồi xuống ghế đối diện, khuôn mặt xinh đẹp này chắc là khiến nhiều người con trai quý dưới chân lắm, nhưng anh thì, có cho cô ta làm giúp việc nhà anh cũng thấy không xứng.

- Anh có biết, Phương Ly bây giờ đang ở đâu, làm gì không? - Nhã Đình lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười khiêu khích

- Bên Pháp, cùng người đó đi gặp chủ tịch Lâm. - Giang Tuấn thờ ơ đáp

- Sao? - Nhã Đình kinh hoàng, anh biết rồi sao, vậy thì sao anh có thể ung dung điềm tĩnh như thế!

- Thế nào, khổ công giả mang thai cũng không khiến cô được dẫn về ra mắt chủ tịch Lâm, vậy thì đừng nói đến căn biệt thự nữa, ngay cả cái nền nhà cũng đừng mong chạm đến, giờ còn tìm gặp tôi là muốn tôi sang đó ngăn cản Phương Ly giành lấy thứ cô đến chết cũng muốn à? - Giang Tuấn cười vang đầy chế nhạo

- Em... - Mặt Lưu Nhã Đình lúc này trắng như xác chết

- Em cái gì mà em. Tôi và cô thân nhau lắm à?

- Tại sao anh biết những chuyện đó? - Nắm tay siết chặt để dưới gầm bàn

- Chỉ cần tôi muốn biết thì không có cái gì là không biết. Một tháng trước chủ tịch Lâm bệnh nặng, cô lập tức thay gần hết những nhân viên lâu năm bên cạnh mình, ngay sau đó trong giới lại rầm ran tin đồn cô có thai quý tử nhà họ Lâm với đủ loại tình tiết như phim truyền hình. Có cần trùng hợp vậy không? Với lại...

Ngừng một chút anh liếc mắt xuống, cười mỉa

- Nhìn đôi giày cao gót cô đang mang xem, loại người như cô nếu như thật sự có thai thì suốt mười tháng sẽ không dám bước ra đường chứ đừng nói là đến đây với nó.

Nhã Đình gắng gượng giữ cho mình bình tĩnh dù trong lòng thấy nhục nhã đến tận cùng.

Phải. Khi hay tin ông nội của Lâm Hạo bị bệnh cần phẫu thuật nhưng lại dùng sức khỏe của chính mình để ép anh ấy có con nối dõi, lại biết ông ấy luôn cho người để mắt đến cô nên một tháng qua cô đã cố gắng biết bao nhiêu, lợi dụng chính bản thân mình để đạt được mục đích, diễn tập thật giống nhất triệu chứng của một người đang mang thai với hy vọng sau khi ông nội anh ấy biết được sẽ cho người gọi cô đến. Nếu như cô có thể dùng đứa bé không có thật này thuyết phục được ông phẫu thuật, lập được công lớn thì con đường trước mặt sẽ không còn trở ngại nào nữa.

Nào ngờ, khi mọi thứ sắp sửa được hoàn thành, chỉ cần một chút nữa thôi thì lại xuất hiện một Phương Ly, thằng nhóc con năm tuổi của cô ta đã đánh bại hết mọi cố gắng và danh dự của cô, khiến cô thất bại trong nhục nhã và ê chề khi giờ đây đến Giang Tuấn cũng biết.

Cô thì, đời này sẽ không tha thứ cho hai mẹ con nhà họ.

- Giang Tuấn, em phải công nhận sức quan sát của anh thật sự rất tốt. - Lưu Nhã Đình nở nụ cười như thể trời đất có sụp đổ cũng phải cười

- Khỏi khen, lời khen của cô chỉ làm xấu mặt tôi thêm thôi!

Nhã Đình nét mặt căng thẳng nhìn chăm chăm vào anh

- Thằng bé Lạc Lạc đó rốt cuộc là con của ai? Anh hay Lâm Hạo?
- Thế cô nghĩ nó là con của ai? - Giang Tuấn phì cười, ngồi bắt chéo chân
- Em không nghĩ được.
- Cái gì?

Trong mắt Lưu Nhã Đình có những giọt nước mắt uất ức như giả như thật

- Em có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được. Nếu như là con của anh thì tại sao Lâm Hạo lại đến trường mẫu giáo thăm nó còn dẫn nó đi gặp ông nội anh ấy, nhưng nếu nó là con của Lâm Hạo thì tại sao anh lại vẫn yêu thương chờ đợi Phương Ly đó suốt sáu năm qua không thay đổi trong khi không thiếu con gái vây quanh, thậm chí hôm ấy ở đại sảnh tập đoàn Lâm thị còn xuất hiện giải vây cho cô ta. Cho nên... chỉ có một khả năng, đó là hai người con trai các anh đều nghĩ thằng bé có thể là con của mình. Thế thì khác nào Phương Ly đó... hạng con gái như vậy mà cũng xứng để hai người hy sinh bảo vệ sao?

RẦM Giang Tuấn phần nộ đập bàn đứng bật dậy, sắc mặt âm u như ác ma, trừng mắt quát

- Lưu Nhã Đình, nếu cô không phải con gái thì tôi đã bẻ gãy tay cô rồi, cái miệng của cô không xứng để nói bất kì thứ gì về Phương Ly nên tốt nhất là câm ngay cho tôi nhé! Nếu không... tôi không có hứng thú với quá khứ của cô nhưng có khối người hứng thú muốn biết đấy!

Giang Tuấn kinh tởm hạng con gái trước mặt, dứt khoát quay người đi, nhưng sau lưng lại vang lên giọng nói đầy khiêu khích phần nộ

- Anh có biết bây giờ Phương Ly anh yêu thương đó đang làm gì không? Đang ở chung phòng khách sạn với Lâm Hạo bên Pháp, loại con gái như cô ta không xứng với anh.

Giang Tuấn khuôn mặt đang tươi tỉnh từ từ biến sắc, hai tay siết chặt lại

- Cô có tin, chỉ cần một thêm câu tôi sẽ không nể nang nữa không?
- Đó là thật, Lâm Hạo ban đầu đặt phòng đơn khách sạn bên đó nhưng sau lại bảo trợ lý của mình đổi thành phòng đôi, nhất định là Phương Ly đó dụ dỗ anh ấy! - Lưu Nhã Đình khề gào, quả quyết khẳng định
- Cô không cho rằng hắn có tình nhân bên ngoài à? - Lớn tiếng nói ra câu này nhưng chính anh cũng thấy không phải
- Anh ấy không phải loại người như vậy!
- Phương Ly của tôi mới không phải, cô nghe cho kĩ đây, lát ra về cẩn thận kéo gấp quả báo đấy! - Giọng nói chứa vẻ tàn nhẫn, xong thì cất bước đi thẳng

Từng câu từng chữ bình tĩnh là thế, nhưng thật ra, anh đã lo sợ đến mức không thờ nổi...

Đột nhiên anh muốn gặp Phương Ly, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô, ôm chặt thân người cô mềm mại ấm áp của cô, cảm nhận tình yêu mà cô dành cho anh.

Tất cả đều không thể. Vậy thì chỉ cần được nghe giọng cô là đủ.

Giang Tuấn nín thở lấy lại tinh thần, bấm số máy của cô

Nhưng rồi, màn hình vụt tắt.

Không được, nếu nói chuyện với cô lúc này, anh sợ mình sẽ không kiềm chế được mà tra hỏi cô, tổn thương cô, hủy diệt hạnh phúc mà anh khó khăn lắm mới có được mất.

Cất điện thoại ngược lại vào túi, giọng nói khe khẽ không biết muốn để cô nghe hay chính bản thân mình nghe

- Phương Ly, anh tin em

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Thua cuộc

Trên chiếc giường của một khách sạn sang trọng ngự trị nơi thành phố Paris hoa lệ, cô gái hai mắt nhắm nghiền, khóe mi không ngừng ứa ra những giọt nước long lanh.

Cô đang chìm sâu trong giấc ngủ bỗng bừng mê sáng giữa giữa, người run bần bật, đôi môi khô khốc liên tục mấp máy nhưng âm thanh đau đớn tận cõi lòng

- Mẹ ơi...mẹ...đừng đi...mẹ...

- Cứu...cứu mẹ tôi...cứu...

- Mẹ...

Ngồi máy bay suốt nhiều tiếng đồng hồ, cơ thể nhỏ bé sớm đã bị sự mệt mỏi nhấn chìm, giờ đây lại gặp phải cơn ác mộng quen thuộc suốt bao năm qua, nó giống như sợi dây thừng không ngừng siết chặt lấy trái tim yếu ớt đến chảy máu.

Lâm Hạo giật mình tỉnh giấc, vội vã lao đến, bàn tay vươn ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên của cô.

- Phương Ly, em sao vậy?

Cuộc đời anh có bao nhiêu lần hoảng hốt đến thế này?

- Tỉnh lại đi! Phương Ly, nghe anh nói gì không?

Cô vẫn không mở mắt, thân nhiệt càng lúc càng lạnh buốt.

Lạc Lạc cũng nghe thấy tiếng kêu gào, bò dậy, dùng hai cánh tay bé xíu bám chặt người cô, liên tục gọi mẹ

- Mẹ...mẹ...

- Đừng mà!

Phương Ly hét to một tiếng, vùng khỏi vòng ôm yếu ớt của con trai mình mà giật người ngồi dậy sau đó ôm chặt lấy thân ảnh cao lớn trước mặt mình.

- Mẹ...đừng bỏ con...mẹ...

Cô ra sức níu lấy anh mà cứ ngỡ đang ôm người mẹ yêu quý, bóng hình bà thoát ần thoát hiện trong đôi mắt ướt đẫm

Lâm Hạo xót xa đau đớn ôm chặt lấy tấm thân nhỏ nhắn của cô, trái tim anh dường như đang bị vỡ vụn

- Phương Ly, em tỉnh lại đi! Đừng làm anh và Lạc Lạc sợ. Chuyện đã qua, hãy cố quên đi có được không?

Thế nhưng...lời đánh thức hoàn toàn không có tác dụng nào, nước mắt cô vẫn tuôn rơi đầm đìa thấm ướt bờ vai của anh.

Nhìn cô khổ sở trong cơn ác mộng tâm can anh đau đớn quặn quại. Nếu như có thể đánh đổi, anh tình nguyện gánh chịu nỗi đau này thay cô!

Rất lâu sau, đến khi Phương Ly không còn khóc và ngủ thiếp đi trong lòng anh, lúc định đặt cô trở lại giường, trên tấm kính lớn phản chiếu đằng kia, Lâm Hạo chợt lặng người khi nhìn thấy cái bóng của mình và cô đang lồng vào nhau khăng khít, bên cạnh là con trai, giống như một gia đình không ai có thể chia cắt được...

Giây phút đó, mọi lý trí của anh đều theo mây khói tan đi...

.....

Buổi sáng ở Paris, mặt trời từ từ lộ dạng ở đường chân trời ban phát từng tia nắng mai ấm áp, Phương Ly giật mình tỉnh giấc trên chiếc giường rộng lớn xa hoa.

- Lạc Lạc!

Ánh mắt hốt hoảng, Phương Ly đảo dắc xung quanh tìm kiếm con trai. Bởi vì lúc này cô vừa mơ một giấc mơ rất đáng sợ, thấy có người muốn bắt thằng bé đi.

Căn phòng tĩnh lặng, xung quanh giường niệm trắng muốt trống trơn, như thể nơi này chỉ còn lại mình cô.

- Lạc Lạc!

Phuong Ly bật tung chăn, gọi to tên thằng bé lần nữa rồi theo quán tính chạy đến “căn phòng đóng kín” ngang tầm mắt, đưa tay vịn mạnh nắm cửa

- Lạc...

Cảnh tượng đằng kia khiến cơ hàm cô đông cứng, máu trong người như dồn hết lên mặt.

- Á...

Phuong Ly hét to một tiếng rồi tức thì quay lưng lại, đưa hai tay lên úp lấy gương mặt vừa đỏ vừa nóng bừng bừng, chỉ hận không thể bốc hơi khỏi đây ngay lập tức.

Hai phút sau, từ trong phòng tắm, Lâm Hạo bước ra

- Này, mới sáng mà em đã um sùm cái gì thế?

- Anh... đứng yên đó, không được lại gần tôi, sao vừa rồi anh không mặc áo, có phải có ý đồ gì không? - Cô vẫn úp mặt, thét lên

Đối phương thần nhiên vô cùng

- Em có thấy ai đi tắm mà mặc áo không? Là tại em xông vào không chịu gõ cửa, may là anh đã kịp mặc quần trước đó!

- “...”

Phuong Ly nghiêng răng ken két vì bản thân từ nguyên cáo chớp mắt một cái lại bị anh biến thành bị cáo

- Là tại anh cả mà còn đổ cho tôi, tắm mà sao không chịu khóa cửa?!

- À, là thói quen, vì bình thường anh ở trong phòng chỉ có một mình...

- Vô si! - Không đợi anh nói hết, Phuong Ly thẳng thừng phun ra hai chữ

- “...”

- Bây giờ bị em nhìn thấy, người thiệt thòi là anh, em còn mắng anh thế là đạo lý gì?

Phuong Ly xấu hổ, cúi mặt lấp bắp

- Thiệt...thời cái gì chứ?! Kệ anh, Lạc Lạc của tôi đâu? - Cô khăn trương, nhớ lại giấc mơ khi nãy vẫn thấy sợ hãi

- Mẹ ơi, Lạc Lạc ở đây! Con xong rồi này! - Con trai của cô lúc này mới lon ton bước ra, quần áo trên người thằng bé đã được thay đổi, sạch sẽ và thơm phức mùi sữa tắm

Phuong Ly dang tay ôm Lạc Lạc vào lòng, giọng có phần run run

- Thức dậy không thấy con mẹ lo lắng lắm có biết không?

- Mẹ đừng lo, Lạc Lạc thấy chú tiểu nhân bảo đi tắm nên con muốn đi cùng chú thôi!

Phuong Ly bĩu môi liếc mắt lên bóng dáng cao lớn, tỏ vẻ khó chịu.

Cái quái gì thế, con trai của cô miệng thì rõ ràng gọi là “tiểu nhân” nhưng sao cứ bám dính anh ta mãi vậy?!

- Anh tắm thì tắm, dẫn theo con trai tôi làm gì? Lỡ thằng bé cảm lạnh thì thế nào? Mà...chẳng phải tối qua anh tắm rồi mới đi ngủ à? Người gì mà sạch sẽ quá vậy?!

- Còn chẳng phải tại em?! - Lâm Hạo vô cảm nhìn cô

- Tôi? Tôi thì có liên quan gì? - Phuong Ly khó tin chỉ tay vào bản thân

- Lạc Lạc!

Lâm Hạo hô to một tiếng, cục bông nhỏ từng chữ thật rành mạch cứ như học thuộc bài trước đó

- Mẹ ơi, là do tối qua mẹ gặp ác mộng ôm chú khóc ướt áo của chú và sáng nay làm chảy ke lên đó nữa nên chú phải đi tắm!

- Cái gì? Ôm...ai... - Phuong Ly thần thốt vịn vai thằng bé - Lạc Lạc, từ nhỏ mẹ dạy con thế nào, con nít không được nói dối! Có biết không?

Thằng bé ngọng ngịu đáp

- Lạc Lạc luôn vâng lời mẹ, con không có nói dối, tối hôm qua là mẹ đã ôm chú rồi...

Sét đánh thẳng xuống làm Phương Ly hóa đá!

Thảo nào sáng nay ngủ dậy thấy đầu ong ong, cổ họng rất buốt! Còn có chuyện nào mắt mắt hơn không?

Cô cúi thấp đầu không dám nhìn người đang đứng kia, dù không thấy vẻ mặt anh ta lúc này nhưng mười phần cô chắc đến tám phần anh ta đang chế nhạo cô!

Thôi xong rồi!

- Ở Paris có món gì ngon nhĩ? Lạc Lạc con có đói bụng không? Mẹ dẫn con đi tìm cái gì đó để ăn nhé!

Lâm Hạo cong môi mỉm cười, nhẹ giọng nói

- Kề thua cuộc không cần đánh trống lảng, nếu không thì tự trả tiền ăn sáng ở đây đi!

- "..."

.....

Facebook tác giả: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100024727483299>

Trong hai ngày đầu tiên đến Pháp đoàn làm phim chưa bắt tay vào lịch trình làm việc ngay vì mọi người đều thống nhất với nhau nên để bản thân quen với môi trường trước đây, như vậy thì hiệu quả quay phim mới cao được. Kèm theo đó, việc đi thăm chủ tịch Lâm cũng gác lại với lý do bệnh viện thông báo đang tiến hành kiểm tra lại tình hình sức khỏe, cho nên khi nào thích hợp nhất để thăm ông Lâm Hạo sẽ báo lại với cô.

.....

Buổi sáng cuối thu bầu trời xanh lam thoáng đãng, từng đám mây trắng trôi nhẹ bồng bồng, kết hợp với cảnh sắc xung quanh tạo nên một Paris - trái tim của nước Pháp thật lãng mạn, tĩnh lặng và nên thơ.

Quảng Trường Trocadéro nằm ở phía tây thành phố Paris, được đặt tên theo chiến thắng của quân viễn chinh Pháp tại pháo đài Trocadero ở Cadiz, đây cũng là địa điểm được đánh giá là lý tưởng nhất để nhìn ngắm tháp Eiffel.

Giữa dòng người di chuyển trên quảng trường, một cô gái phượng Đông xuất hiện trên trong bộ váy cưới tinh khôi cùng với vẻ đẹp thuần khiết không vương chút bụi trần, nước da trắng ngần tựa như trong suốt, đôi mắt dịu dàng chứa chan tình cảm như biển xanh lặng gió khiến người khác không thể không ngơ ngẩn lại ngắm nhìn.

Hôm nay từ khi trời còn chưa sáng, Phương Ly đã thức dậy để chuẩn bị tạo hình cho cảnh quay đầu tiên của bộ phim tại Pháp, là phân đoạn chụp ảnh cưới của nhân vật mà cô đóng.

Cô gái ấy tên Hạ An Nhã, cái tên thật mộc mạc giản dị như chính con người cô. Vốn là một cô gái gia cảnh nghèo khó và rất đỗi hiền lành, thầm yêu nam chính Lưu Minh bằng cả thanh xuân của mình, vì anh mà làm biết bao nhiêu việc nhưng rốt cuộc nam chính không hề nhận ra tình cảm đó, chỉ xem cô như một đứa em gái vì trái tim anh vốn từ lâu đã trao trọn cho nữ chính.

Một ngày nọ, vị bạch mã hoàng tử mà các cô gái luôn mơ, giám đốc một tập đoàn lớn tình cờ gặp và yêu cô bé lọ lem này, nhưng cô lại vì cố chấp với thứ tình cảm không bao giờ hồi đáp cùng nam chính mà từ chối anh.

Rồi gia đình nam chính gặp biến cố dẫn đến phá sản, vị bạch mã hoàng tử đó đã đưa ra điều kiện nếu cô đồng ý gả cho anh thì sẽ giúp cho người cô yêu vực dậy công ty. Vậy là cô chấp nhận hy sinh bản thân mình, đồng ý lời cầu hôn, cùng anh ta qua Pháp tổ chức đám cưới. Nam chính lúc này mới biết tình cảm chôn giấu bấy lâu và sự hi sinh mà An Nhã dành cho mình, tức tốc bay qua Pháp để ngăn cản chuyện này lại.

Phương Ly lúc này đã hóa thân thành Hạ An Nhã, trong chiếc váy cưới muốt cùng cơn gió nhẹ thổi qua, cô từng bước tiến về phía Lưu Minh, ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ mùa thu xanh biếc.

- Sao anh lại có mặt ở đây? - Cô đứng dừng nhìn anh như thể một người xa lạ lâu ngày gặp lại

Lưu Minh nét mặt bối rối trước vẻ đẹp của cô lúc này, không phải làm theo kịch bản mà anh thật sự có cảm xúc đó

- Anh... đến để nói với em, đừng lấy anh ta có được không?

Cô run rẩy nhắm mắt lại, kiểm chế trái tim đang đập mãnh liệt trong lồng ngực, mở mắt ra, rất nhanh thứ cảm xúc đó đã biến thành tro bụi

- Tại sao lại không lấy. Anh ấy là người rất tốt, chưa từng chê xuất thân của em, còn vì em mà làm biết bao nhiêu chuyện, tương lai sẽ yêu thương chăm sóc em cả đời. Em đi đâu tìm được người tốt như anh ấy nữa đây...

Lưu Minh gắt lên

- Anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi. Em không yêu anh ta, em đồng ý lấy anh ta là vì anh, gả cho người mình không yêu làm sao có thể hạnh phúc? Đó là một sai lầm vì người em yêu là anh.

Cô chớp mắt thật nhẹ nhàng bình thản cùng nụ cười trên môi, nhưng từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê vỡ vụn vẫn chậm chậm đáp xuống hai bên gò má.

- Đúng, trước kia người em yêu là anh. Nhưng thế thì sao, cả thanh xuân của em đều cố chấp cho rằng tình yêu và sự nỗ lực của mình sẽ khiến anh nhìn về phía em, dù chỉ một lần cũng được. Nhưng cuối cùng em nhận ra mình đã sai rồi, vì bất luận em cố gắng thế nào người trong lòng anh từ trước đến nay chỉ có một mình chị ấy. Giờ đây tình yêu đối với em không còn là thứ quan trọng trên đời nữa. Mẹ của em trước khi qua đời đã nắm chặt tay em và nói rằng, con gái, nếu không thể lấy người mà mình yêu thì hãy lấy người yêu mình. Vương Vũ rất tốt, anh ấy đối xử với em còn tốt hơn cả bản thân anh ấy. Vì vậy, xin anh...đừng ngăn cản em lấy anh ấy mà hãy chúc phúc cho em được không?

.....

Giữa dòng người trên quảng trường Trocadéro

Có một ánh mắt sâu thẳm đang dõi theo Phương Ly, dõi theo nụ cười và nước mắt của cô.

Lúc này đây dường như anh chẳng còn nhìn thấy ai nữa khác ngoại trừ cô.

Đưa tay lên ôm lấy lồng ngực nhói đau

Anh tự hỏi

Nếu như có một ngày cô mặc váy cưới gả cho cậu ta, anh cũng xuất hiện và ngăn cản giống nam chính kia thì liệu rằng cô có nói với anh những lời giống như vừa rồi không?

“Hãy chúc phúc cho em có được không?”

Anh đã từng cho rằng mình sẽ làm được, nhưng khoảnh khắc này...

.....

Lưu Minh ngẩng ngơ quên cả đọc thoại.

Cô gái này thật xinh đẹp, đến cả khóc cũng xinh đẹp, biểu cảm gương mặt lại quá đối chọi thật giống như một thói nam châm hút chặt lấy ánh mắt người đối diện.

Từng câu từng chữ vừa rồi lúc đọc trong kịch bản anh không có cảm giác gì nhưng khi phát ra từ miệng cô thì nó liền khác hẳn, vừa sâu sắc vừa bi thương vừa tuyệt vọng, khiến trái tim anh đau thắt, hết như người con gái đứng trước mặt này thật sự mang tình yêu sâu đậm đã kìm nén bấy lâu thổ lộ với anh chứ không phải là đang diễn nữa.

Mấy năm lăn lộn trong làng giải trí, từng diễn qua với rất nhiều diễn viên nữ nhưng thú thật chưa bao giờ anh có cảm giác bị chìm đắm đến thế này.

- Cát!

Đạo diễn Từ đứng dậy quát lớn

- Tề Hạo, đang diễn tốt cậu làm cái gì vậy?!

- Xin lỗi đạo diễn, vừa rồi tôi quên thoại. Phiên mọi người làm lại lần nữa. - Nam chính Tề Hạo ngượng ngùng vội vàng xin lỗi.

- Đạo diễn Từ, anh cảm thấy cô ấy thế nào? - Biên kịch Tiêu đợi ông vừa ngồi xuống ghế thì liền quay đầu qua hỏi

- Phương Ly này...

Ông đưa mắt hướng về phía xa xa đằng kia, nơi ánh nắng chiếu rọi lên cô gái đẹp như thiên thần

- Sau khi bộ phim phát sóng, cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng!

.....

Giờ giải lao của đoàn làm phim, Phương Ly như thường lệ ngồi trong một góc mãi cúi đầu đọc kịch bản cho đến khi có tiếng bước chân nam giới vang lên rất gần

- Em chăm chỉ thật đấy, diễn xuất cảnh khóc cũng rất khá, không thể tin được đây là bộ phim đầu tay của em

- Vâng, cảm ơn anh! Em sẽ tiếp tục cố gắng! Mong được học hỏi ở anh nhiều hơn! - Phương Ly ngẩng đầu lên cảm ơn lời khen một tiếng rồi lại tiếp tục công việc của mình

Thái độ dửng dưng trước sau như một của cô khiến Tề Hạo không dám tin.

Trong làng giải trí, khoan nói đến tài năng diễn xuất thì giá trị nhan sắc của anh luôn nằm trong top thứ hạng cao nhất, rất nhiều cô gái vây quanh, không ngừng tìm cách lấy lòng chỉ vì muốn được anh để mắt đến, nhưng cô gái này thì hoàn toàn khác với họ, từ lúc khai máy đến giờ dường như chưa khi nào thấy cô chú ý đến anh ngoại trừ những cảnh diễn tay đôi cùng nhau.

- Anh hỏi em cái này nhé!

- Sao ạ?!

- Hình như em không thích anh lắm thì phải? Nhưng anh nhớ là mình đâu có làm gì, có phải là có hiểu lầm gì không?

Phương Ly im lặng, trầm suy nghĩ trong đầu.

Đúng là vậy, Tề Hạo này trong giới giải trí nổi tiếng là người sống rất buông thả, đào hoa bay bướm, bên cạnh không lúc nào thiếu phụ nữ. Vì lẽ đó từ lúc bộ phim bắt đầu khởi quay cô luôn lịch sự và giữ khoảng cách với anh ta để tránh những rắc rối không cần thiết.

Tất nhiên chuyện này nên giữ kín trong lòng trừ phi cô không muốn tồn tại trong làng giải trí nữa.

- Không phải như thế đâu ạ, mà là...

Câu nói giữa chừng bị dừng lại, đôi mắt Phương Ly ngưng đọng khi nhìn thấy từ phía xa có một bóng dáng lạnh lùng quen thuộc đang đi thẳng về chỗ cô ngồi.

Xung quanh có phần ồn ào nên không nghe được tiếng bước chân người đó.

- Mà là thế nào em nói tiếp đi! - Tề Hạo tò mò vô cùng

Phương Ly đưa mắt lờ mờ kẻ đang đứng sau lưng Tề Hạo một cái thật dài rồi ung dung đáp

- Sờ dĩ em giữ khoảng cách với anh là vì tên anh “có một chữ” giống với tên một kẻ lưu manh mà em biết!

- “...”

- Lưu manh? - Tề Hạo lên giọng như không tin được

Đôi mắt đen của kẻ nào đó nhìn cô trừng trừng nhưng không biết lí do gì cô không hề sợ hãi

- Tên lưu manh đó suốt ngày không ngừng bám theo em, đến cả khi em quay phim cũng tìm đến phim trường theo dõi trong khi em đã nói rõ là đừng làm phiền em, thậm chí có lần hắn ta còn mò đến nhà trong lúc em đang ngủ nữa! - Mắt cô lại lờ mờ kẻ kia

- Sao? Thế hắn có làm gì em không? - Tề Hạo kinh hãi hỏi dồn

- Dạ không ạ. Em không sao. Nhà em lúc nào cũng có người nên đã đánh đuổi hắn.

Tề Hạo lớn tiếng như bênh vực chính nghĩa

- Cái đó gọi là quấy rối, lẽ ra em nên báo cảnh sát mới phải! Lần sau còn thấy hắn ta lảng vảng bên cạnh cứ nói anh, cảnh sát thành phố anh quen rất nhiều. Loại người như vậy phải cho ăn cơm tù thì mới không dám làm việc xấu nữa!

- “...”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Gặp Chủ Tịch Lâm

Phương Ly căng thẳng nuốt nước bọt chỉ dám len lén nhìn, người kia nét mặt tuy không lộ chút cảm xúc nào nhưng ánh mắt đen lại sâu hoắm đang chăm chăm hướng về phía cô.

Hình như cô hơi quá trốn rồi!

- À, thật ra người tôi vừa nói cũng không đến mức xấu như vậy, anh ấy cũng có nhiều ưu điểm lắm, thí dụ như đẹp trai này, nhà cũng có tiền nữa...-
Phương Ly vội vã chữa cháy

- Em nói gì thế, người có điều kiện như vậy thì cái quái gì phải đi làm lưu manh?!

Tề Hạo vừa nói xong câu đó chợt cảm giác sóng lưng lạnh buốt dù bây giờ đã gần giữa trưa, trời đang nắng chang chang.

- Tề Hạo...- Cái tên chậm chậm được cất lên, thanh âm sắt bén vô cùng

- Giám...giám đốc.

Tề Hạo quay phắt người lại nhìn gương mặt thanh tú đẹp đẽ như thần Mặt Trời, giật mình mở to mắt không hiểu vì sao giám đốc lại đại giá quang lâm ở trường quay tận bên Pháp này và còn đứng sau lưng lúc nào mà anh chẳng hay biết gì cả.

Nhưng thứ khiến anh kinh hoàng hơn là ánh mắt anh ấy đang nhìn.

Âm u sắc lạnh, lạnh đến nỗi bắn ra những tảng băng nhọn!!!

- Cậu...vào nghề được bao lâu rồi?

- Sao ạ?!

Giọng điệu nhẹ nhàng đến ón lạnh khiến Tề Hạo sửng sò, tự hỏi bản thân đã làm gì sai phạm ý giám đốc?

Rõ ràng không có mà, mỗi lần chạm mặt đều lễ phép cúi đầu chào hỏi, từ lúc quay phim đến giờ cũng không để xảy ra bất kì scandal nào.

Danh tiếng và địa vị của Tề Hạo trong làng giải trí phải nói là cao vô cùng, đến mức có thể tự tin kiêu ngạo khi đứng trước các nhà đầu tư, sản xuất thậm chí là nhiều nhân vật tên tuổi khác. Nhưng người con trai trước mặt này là một trong số ít những ngoại lệ. Anh ấy là người mà mọi mình tinh tuyệt đối không thể đắc tội nếu không muốn bị "phong sát", tiền đồ trước mắt đi tong giống như Lưu Lệ Tinh trước kia đã từng.

- Giám đốc, tôi không hiểu ý anh lắm! - Tề Hạo nở nụ cười sáng lạng thật ra là cố ép mình cười - Nhưng tôi vào nghề đến nay đã được 5 năm

- 5 năm? Vậy thì phải cố gắng nhiều hơn, đừng để mất tập trung khi đang diễn giống lúc nãy nữa, nếu không...- Lấp lững về sau nghe như sẽ có chuyện không hay xảy ra

Tề Hạo trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Hóa ra là nói đến chuyện này, Lâm tổng thật kĩ tính, cuộc đời anh chưa từng thấy giám đốc nào trăm công nghìn việc không lo lại bỏ công đến tận phim trường lo chuyện diễn xuất của diễn viên. Có lẽ là vì xem trọng anh và bộ phim này. (anh tưởng bỏ ^^)

- Giám đốc yên tâm, tôi sẽ diễn thật tốt, cảm nhận tốt nhân vật, nhất định không...

Lâm Hạo cất ngang, nhìn kẻ trước mặt chằm chằm, đôi mắt như chứa tia lốc xoáy nuốt chửng anh ta

- Nếu muốn diễn tốt thì thời gian rảnh nên nghiên cứu kịch bản chứ không phải đứng nói những "chuyện không đâu" "làm phiền" diễn viên khác!

Ngưng vài giây, khoe môi lạnh lùng lại có chút gì đó dịu hân xuống.

- Nghe bảo cảnh sát thành phố cậu đều quen, sau này nếu như có chuyện tôi sẽ nhờ cậu giúp nhé!

Tề Hạo dờ mắt ra, khoe môi giãn giãn.

Những người làm trong ngành giải trí đều rất nhạy cảm, từ câu đầu tiên của người trước mặt anh đã nhận ra có điều gì đó vô cùng không ổn nhưng lại không dám tin đó là thật.

Tề Hạo theo quán tính quay đầu lên lên nhìn về phía người con gái phía sau lưng, khẽ nuốt nước bọt một cái

Không lý nào...

Một người vô cùng kiêu ngạo như giám đốc lại bỏ qua thân phận tôn quý, giữa trưa trời nắng đứng nói chuyện với anh...

Mục đích cuối cùng là...

Đang cảnh cáo anh không được lại gần cô bé diễn viên mới này sao???

.....

Chiếc xe Lincoln thân dài chạy trên đường phố Paris, mặc dù điều hòa không mở nhưng vẫn khiến người ngồi trong xe cảm thấy lạnh vô cùng.

- Em thân với hấn lắm à? - Câu đầu tiên Lâm Hạo nói với cô từ lúc bước lên xe, giọng điệu nhàn nhạt như không quan tâm nhưng thực ra trong lòng lại tràn đầy khó chịu

- Tôi thân với rất nhiều người, anh muốn nói ai! - Phương Ly lơ đãng chống cằm nhìn ra cửa sổ

- Anh là có ý tốt muốn nhắc nhở em, “danh tiếng” hấn ta trong giới thể nào ai ai đều biết, tránh xa ra một chút.

Phương Ly nín thở nhả từng chữ

- Nhưng người ta chỉ có tiếng chứ không có miếng, đâu giống anh!

Lâm Hạo vì câu nói đó của cô mà tay lái cứng đờ một hồi.

Được, anh không muốn trước mặt Lạc Lạc mà tranh cãi với cô.

Chuyện cô nghĩ Lưu Nhã Đình mang thai, để lúc thích hợp anh sẽ giải thích.

- Bây giờ phải đến thăm ông nội anh thật à? - Rất lâu sau Phương Ly mới cất lời

- Không phải khi này anh đã nói rồi sao? Bác sĩ cho phép ông xuất viện về nhà để suy nghĩ việc chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật, nhưng mọi thứ vẫn chưa có gì là chắc chắn là ông sẽ đồng ý. - Giọng nói của anh đầy phiền muộn

- Sao anh không nói sớm, đợt ngọt thế này, tôi chưa chuẩn bị gì cả!

Phương Ly đưa mắt nhìn xuống người mình một lượt, khẽ thở dài.

Vừa đóng phim xong là anh kéo tay cô đi luôn, đến đồ cũng chưa kịp thay. Mặc dù đã chuẩn bị trước tinh thần gặp chủ tịch Lâm từ cách đây mấy ngày nhưng vẫn có cảm giác hồi hộp xen lẫn lo âu, trong đó lại có cả sự xao xuyến mong đợi, cứ như con dâu sắp về ra mắt nhà chồng vậy!

Khoan đã Phương Ly, mày đang nghĩ cái quái gì thế này!

- Diễn xuất của em anh đã thấy qua, không cần phải chuẩn bị, nhưng chuyện khiến anh lo lắng nhất... - Lâm Hạo quay đầu sang, dịu dàng nhìn cục bông nhỏ được cô ôm chặt trên tay, đôi mắt đen lại đầy lên tia hy vọng

Phương Ly sực ngớ người!

Phải rồi, sao cô lại quên mất thằng bé, con trai cô chính là người đóng vai trò quan trọng nhất quyết định sự thành hay bại của chuyến đi sang đất Pháp xa xôi này.

- Lạc Lạc, mẹ nói con nghe, bây giờ chú sẽ dẫn mẹ và con đến gặp một người. - Phương Ly hít nhẹ một hơi rồi nói

- Là ai vậy mẹ? - Thằng bé ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh như các vì sao

- Là ông nội của chú, ông rất muốn được gặp con và trò chuyện cùng con!

- Ông nội của chú tiểu nhân hả mẹ! Hi, Lạc Lạc cũng rất muốn gặp ông.

Chú tiểu nhân!!!

Lâm Hạo nhíu mày, đánh ánh mắt đầy ẩn ý về phía cô.

Chưa bao giờ anh khó chịu về việc thằng bé gọi mình bằng cái tên đó, ngược lại còn cảm thấy nó rất đáng yêu, gọi cho anh rất nhiều hồi ức hạnh phúc. Nhưng nếu trước mặt ông mà Lạc Lạc cất lên ba chữ này thì khác nào đem mọi công sức của anh và mẹ nó đổ hết xuống biển.

Phương Ly hít một hơi dài, trong lòng rối bời, là ông trời trêu chọc sao. Suốt sáu năm qua có năm mơ cô cũng chưa bao giờ cô nghĩ mình là sẽ có ngày đi nói với con trai những lời này.

Nhưng thuyền đã ra đến giữa biển, không thể quay lại được nữa rồi...

Chỉ một lần này thôi, sẽ không có lần sau nữa...

- Lạc Lạc, chúng ta sẽ chơi trò gia đình với nhau nhé! - Nét mặt Phương Ly nhanh chóng quay về vẻ điềm nhiên dịu dàng

- Chơi trò gia đình, là sao hả mẹ?!

- Thì... mẹ vẫn là mẹ của con, nhưng con... con... - Tự dưng Phương Ly khựng lại, ngập ngừng xấu hổ, quay mặt sang một bên để tránh ánh mắt của người ngồi cạnh - Lát nữa con hãy gọi chú tiểu nhân của con là ba nhé, nhất là trước mặt ông của chú, không được quên đấy!

- Vậy bây giờ Lạc Lạc là con của mẹ và chú tiểu nhân?! - Thăng bé hồ hởi

- Ủ, nhưng con đừng gọi bằng chú tiểu nhân nữa! - Phương Ly đỏ mặt khẽ gật đầu xác nhận

Thăng bé phản ứng nhanh nhạy, với trí thông minh trời cho, nghiêng đầu lại nhìn người đang lái xe, hô thật to

- Ba tiểu nhân!

- Hai người lớn: “...” (tịt hết cảm xúc!^^)

- Lạc Lạc, phải gọi là ba, bỏ hai chữ “tiểu nhân” đi. - Cả hai không hện mà cùng cất tiếng, cùng ngẩng đầu nhìn nhau rồi cùng quay đi để đối phương không nhìn thấy biểu cảm sau đó chẳng thuộc kiểu gì của mình

- Ba!

Cặp mắt Lâm Hạo lộ rõ sự hoảng hốt thất thần dường như không dám tin.

Bên tai không ngừng vang lại âm thanh non nớt thân thương đó.

Tiếng gọi của thằng bé khiến anh có cảm giác...

Sợi dây số mệnh sau sáu năm lại buộc chặt anh và cô lần nữa...

Mà lần này là sự gắn kết lâu dài không ai chia cắt được...

Ngày hôm đó, ánh nắng rực rỡ lạ kỳ.

Phút giây nghe thằng bé gọi mình là ba anh chợt cảm thấy như một cơn gió biển ấm áp vừa thổi qua xoa tan đi sự giá lạnh trong lòng anh bấy lâu nay.

Mặc kệ trước kia, mặc kệ sau này.

Anh chỉ biết hiện tại bản thân cực kì hạnh phúc.

Hạnh phúc đến nỗi có thể đem tất cả mọi thứ mình có ra để đánh đổi.

Nhưng mà...

Hạnh phúc này có thể kéo dài bao lâu...

Khi nó giống như bong bóng xà phòng hư ảo chòn vòn trong không khí...

Rất đẹp...

Nhưng chỉ cần đưa tay ra bắt lấy...

Dù thật nhẹ nhàng...

Thì nó vẫn sẽ vỡ tan...

.....

Có nằm mơ Phương Ly cũng không ngờ nơi mình dừng chân là một tòa lâu đài tráng lệ với kiến trúc kiểu Pháp được xây dựng sát bên một hồ nước, trông như dập dềnh giữa hồ, bên ngoài có tường bao, hai khu vườn nằm hai bên lối vào lâu đài, cảnh sắc tuyệt mỹ xung quanh góp phần tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nó.

Bước chân vào bên trong cánh cửa lớn, thế giới hiện ra càng khiến Phương Ly kinh ngạc hơn.

Lan can cầu thang cuốn bằng gỗ được trạm trổ những đường nét hoa văn hết sức tinh xảo, phức tạp, trên những bậc thang đều có lót thảm đỏ mang lại cảm giác hoàng gia quý tộc.

Đèn chùm lớn được treo trên trần nhà cao, chúng làm từ những hạt pha lê trong suốt, lấp lánh, nhiều hạt với kích thước khác nhau kết hợp lại, vừa giúp soi sáng mọi thứ, vừa làm cho căn biệt thự thêm phần sang trọng.

Mãi lo ngắm kiến trúc xa hoa đến lúc nhìn lại Phương Ly giật mình khi phát hiện hai bên đã có rất nhiều người đứng trang nghiêm đón chào “gia đình ba

người” bọn cô.

Không biết hiệu lệnh cất lên từ đâu, cả đám nghiêng người hô to đầy khí thế

- Chào mừng nhị thiếu gia đã về!

Rồi họ ngẩng mặt lên, hoảng hốt ngỡ ngàng nhưng không dám thể hiện ra ngoài.

Nhị thiếu gia đỉnh đạc đường hoàng của họ lần này không hề trở về một mình như mọi khi mà đi cùng với một cô gái xinh đẹp tao nhã và một đứa trẻ cỡ năm sáu tuổi với gương mặt giống cô ấy như đúc!

Hơn nữa nhị thiếu gia và cô gái đó mỗi người đứng một bên nắm lấy bàn tay của thằng bé, nhìn cỡ nào cũng giống gia đình ấm áp.

Họ muốn nghĩ trong sáng nhưng ai cho họ được trong sáng đây !!!

Nhưng chẳng phải thiếu gia chỉ mới hai tư tuổi, thế nào mà lại có con lớn thế này mà trên dưới Lâm gia không một ai biết!

Cuối cùng một chút hy vọng le lói rằng đây có thể và vợ con một người bạn của thiếu gia đến chơi cũng không còn nữa, khi thằng bé sau một hồi ngẩng ngơ nhìn mọi thứ xung quanh sáng lấp lánh như một thiên đường thì quay sang cười rạng rỡ

- Ba ơi! Nhà của ba đẹp quá! Còn đẹp hơn nhà của bà xinh đẹp nữa! Có thật là Lạc Lạc có thể ở đây không?

Phuong Ly không lấy làm lạ. Bà xinh đẹp mà thằng bé nói chính là Giang phu nhân.

- Tất nhiên được, chỉ cần Lạc Lạc muốn, con ở bao lâu cũng được! - Lâm Hạo nhẹ nhàng đáp lại - Con cứ xem nhà của c...à nhà của ba là nhà của con!

Phuong Ly nghe vậy cố kìm nén cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

- Woa! Ba là tuyệt nhất! - Lạc Lạc sung sướng như muốn nhảy cẫng lên

Đám người làm nữ thất thiếu cúi đầu, hô lên

- Kính chào tiểu thiếu gia! Kính chào nhị thiếu phu nhân!

Phuong Ly ngượng chín mặt không dám nhìn ai trong khi Lạc Lạc vì vẫn vô tư với nụ cười rạng rỡ trên môi không ngớt.

Vì nó không như cô, nào biết người ta đang chào nó!!!

Sau màn chào hỏi đầy khoa trương lẫn ồn ào, Lâm Hạo dắt hai mẹ con cô qua dãy hành lang yên tĩnh, qua từng gian phòng, cuối cùng dừng chân ở trước một cánh cửa lớn

Bước qua cánh cửa này thì có thể gặp được ông rồi!

Không biết ông sẽ dùng thái độ nào để mà đối với cô, bình tĩnh chấp nhận hay là mắng nhiếc thậm tệ vì cho rằng cô là đứa con gái chẳng ra gì.

Nghĩ lại thì về thứ hai có khả năng cao hơn rất nhiều.

Lâm gia là gia tộc lớn, Phuong Ly cô, một người giúp việc nhỏ bé sáu năm trước chỉ gặp ông đúng một lần, chưa được chính thức cưới hỏi mà giờ lại dẫn theo con trai năm tuổi đến gặp ông.

Nhưng tất cả đều là do cô đã lựa chọn, là số phận an bày, nếu thế thì, vở kịch này dù thế nào cô cũng chỉ còn cách diễn đến cùng.

Và cũng có thể, nó sẽ vai diễn lớn nhất trong cuộc đời làm diễn viên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Hy sinh bản thân

- Ông, cháu đến rồi!

- Vào đi!

Cánh cửa làm bằng gỗ quý, điêu khắc tỉ mỉ sang trọng dần được đẩy ra. Bên trong thật lộng lẫy và tráng lệ không kém gì phía bên ngoài, gió từ cửa sổ thổi vào mang hương vị của biển cả bao phủ khắp mọi góc ngách.

Đằng xa kia, một người đàn ông đã bước qua cái tuổi thất thập cổ lai hy tựa vào thành giường, dáng người xanh xao hao gầy, tóc bạc đi rất nhiều, sắc mặt rất kém đang nhìn hai người bọn cô.

Ông ngồi bất động, tấm lưng già yếu cứng đờ như tượng đá, giống như đã giữ nguyên tư thế này rất lâu rất lâu và chờ đợi thứ gì đó như sinh mệnh.

Phuong Ly tự dung muốn bật khóc vì sự thay đổi của ông so với hình ảnh trong kí ức của cô sáu năm về trước.

Thời gian và bệnh tật đúng là chẳng bỏ qua cho bất kì một ai!

Nhưng dù vậy khí chất uy nghiêm lạnh lùng của ông thì không hề bị bào mòn đi chút nào, nhìn vào mắt liền lập tức khiến người ta phải e dè kính nể.

Chủ tịch Lâm cũng ngầy người kinh ngạc.

Cô bé mà ngày trước ông gặp trong bệnh viện so với bây giờ đúng là có sự thay đổi rất lớn.

Tuy vẻ bề ngoài của cô lúc đó đã xinh đẹp nhưng giống như viên ngọc chưa được hoàn thiện, thời gian sáu năm đã từng chút một mài giũa khiến nó giờ đây phát ra thứ ánh sáng rực rỡ đến lóa mắt.

Phuong Ly mặc chiếc váy trắng voan dài qua gối vừa nhã nhặn vừa tinh khiết, làn da đẹp tựa hoa anh đào, đôi mắt long lanh như mặt nước biển xanh.

- Ngài chủ tịch, đã lâu không gặp, cháu là Phuong Ly, ông còn nhớ cháu chứ ạ? - Một hồi lâu cô lễ phép mỉm cười khẽ cúi đầu nhưng trong lòng hồi hộp từng cơn

- Chào ông, cháu là Lạc Lạc! - Thằng bé cúi đầu theo mẹ

Bầu không khí chùng xuống vì không có âm thanh nào đáp lại, chủ tịch Lâm hai con ngươi đen lầy sâu thăm lộ ra tia sắc bén khó chịu nhìn Phuong Ly.

Trước cái nhìn đó, máu trong cơ thể cô bỗng chốc như bị đông lại!

Cứ như lẽ ra cô không nên xuất hiện ở đây!

Rồi chủ tịch Lâm dôi mắt xuống đứa trẻ đang đứng nép bên cạnh cô, chân mày nhíu chặt.

Lâm Hạo nhận ra sắc mặt không tốt của ông nội dành cho cả cô và Lạc Lạc mà trong lòng thất vọng lẫn hụt hẫng vô cùng.

Anh đã nghĩ ông sẽ vì sự vui mừng khi biết mình có một đứa cháu trai mà bỏ qua tất cả mọi thứ, đối xử dịu dàng với hai mẹ con cô rồi chấp nhận làm phẫu thuật.

Nhưng nào ngờ anh đã có một bước đi rất sai lầm, mọi chuyện làm sao có thể dễ dàng như thế, vì tâm tư của ông từ trước đến nay giống như mây trôi trên trời không ai có thể nắm bắt được.

Lâm Hạo quay sang nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đang căng cứng của Phuong Ly mà kéo sát vào mình, tựa như an ủi chờ che cho cô

- Như đã nói qua điện thoại với ông mấy ngày trước, hôm nay cháu dẫn Phuong Ly và Lạc Lạc đến thăm ông. Cháu biết chuyện này khiến ông rất khó chấp nhận, làm mất mặt Lâm gia nhưng tất cả là lỗi của cháu. Năm đó cháu tuổi trẻ thiếu kiềm chế nên đã gây ra lỗi lầm, sau khi bị cháu ruồng bỏ Phuong Ly đã một mình ra nước ngoài, sinh Lạc Lạc rồi nuôi dạy thằng bé mà không cho bất kì ai biết. Hôm nay đến đây gặp ông cũng là do bị cháu lừa gạt, hoàn toàn không phải chủ ý của cô ấy, Phuong Ly không hề muốn dựa vào thằng bé để đòi lấy bất kì thứ gì từ Lâm gia. Cho nên nếu ông có muốn trách muốn phạt thì cứ nhắm vào cháu được rồi!

Phuong Ly sững sờ ngẩng đầu ngược nhìn người con trai trước mặt, gương mặt ấy đang được ánh mặt trời chiếu rọi vừa có nét gì đó trầm tĩnh, lại toát lên sự cương nghị, làm trái tim đang đông cứng của cô bỗng chốc tan dần ra.

Anh là đang bảo vệ cô đó sao?

Bảo vệ cô bằng cách gánh tất cả mọi trách nhiệm về mình...

Nhưng tại sao lại nói như thế...

Anh có biết nó có thể khiến chủ tịch nổi giận mà tước đi hết tất cả những gì anh đang có không?

Phuong Ly lắc đầu thật mạnh, cô không thể để chuyện đó xảy ra được!

- Thưa ông, mọi chuyện...

- Nếu cháu đã biết lỗi là ở cháu thì hãy cưới con bé đi!

Ầm một tiếng trong đầu, hai người đều thể hiện sự sợ hãi trước câu nói của chủ tịch Lâm, ngỡ bản thân mình vừa nghe nhầm

- Ông / Ngài chủ tịch mới nói gì ạ?

Dường như những gì anh và cô nhìn thấy lúc nãy chỉ là một giấc mơ, đến Lâm Hạo còn không dám tin, đôi mắt ông nội lúc này lại dịu dàng hiền từ và chứa đựng tình yêu nhiều hơn bao giờ hết.

- Ta nói, Lâm Hạo, từ nhỏ đến lớn ta luôn dạy cháu làm người phải dám làm dám nhận, trước kia cháu không biết thì không sao, nhưng bây giờ biết rồi thì cháu phải lập tức sửa sai đi chứ!

Rồi ông sắc mặt xanh xao nhìn xuống đứa trẻ trắng trẻo đang đưa tay nín váy mẹ

- Mau đến đây với ông nào!

Thấy thằng bé chần chừ, ông nói thêm

- Đừng sợ, ông không phải người xấu, ông là ông của cháu. Từ khi nghe ba cháu nói cháu sẽ đến thăm ông đêm nào ông cũng nằm mơ được ôm cháu vào lòng cả. Nào, mau đến đây!

Thằng bé Lạc Lạc tuy còn nhỏ nhưng rất biết nhìn sắc mặt người lớn, lại nhận ra được sự khát khao mong chờ biết bao nhiêu trong ánh mắt và lời nói của ông nên chạy ngay đến, bò lên giường sà vào lòng ông rồi ngẩng mặt lên với nụ cười hết sức đáng yêu và đôi mắt tròn xoe lấp lánh.

Phương Ly chứng kiến cảnh tượng này, khóe mắt rung rung, trong lòng bật khóc.

- Cháu là Lạc Lạc đúng không? - Ông dù biết nhưng vẫn vô thức hỏi

- Dạ phải ạ!

- Lạc Lạc.

Chủ tịch Lâm trầm ngâm lặp lại, trong đầu đang nghĩ nếu đổi sang họ Lâm thì ghép thêm với chữ nào sẽ là hay nhất!!! (t/g: ai nghĩ hộ đi chứ mình nghĩ không ra^^)

- Tên của cháu chữ Lạc trong lạc quan vui vẻ, mẹ nói mong muốn tất cả những người gặp Lạc Lạc, gọi tên của Lạc Lạc sau đó đều sẽ mỉm cười vui vẻ. Ông ơi, ông cười lên đi ạ!

Sắc mặt nghiêm nghị cố hữu của chủ tịch Lâm bỗng dung biến mất, sau đó ông bật cười giòn giã

- Thằng nhóc này, con cái nhà ai vừa thông minh vừa đáng yêu hiểu chuyện thế không biết!

Lạc Lạc tưởng ông đang hỏi mình thật, ngây ngô đáp

- Lạc Lạc là con trai của mẹ Phương Ly và ba tiểu nhân ạ!

- "..."

- Hờ! - Ông nội giật mình, sắc mặt đông cứng

Lạc Lạc đưa tay lên che miệng

- Ý, cháu nhầm, là ba chứ không phải là ba tiểu nhân!

- Ba người lớn: "..."

- Không phải đâu ông, tất cả đều là do cháu uống say dạy nó nói, thằng bé nó chưa đủ tuổi biết hai từ đó có nghĩa là gì cả! - Phương Ly luyến quỳnh bên vực con trai mình

Chủ tịch Lâm lại bật cười lớn, ôm chặt thằng bé vào lòng hơn

- Ta già rồi nhưng không có lú lẫn. Tất nhiên ta biết Lạc Lạc không hiểu mình đang nói gì, ngược lại nó còn rất thương ba của nó. Còn cháu, Lâm Hạo có lỗi rất lớn với mẹ con cháu, gọi thế thì cũng hợp lý rồi, ông không phản đối. Nhưng về sau nhất định phải sửa đấy!

Phương Ly sững sờ đứng tại chỗ, rất lâu mới xác định mình không phải đang mơ.

- Chủ tịch, chẳng phải vừa rồi lúc cháu và Lạc Lạc bước chân vào căn phòng này, ngài đã rất khó chịu khi nhìn thấy tụi cháu sao? Cứ như tụi cháu lẽ ra không nên xuất hiện ở đây, sao bây giờ lại.....

Ông ngược mắt nhìn sang cô, điềm đạm nói

- Ai bảo như thế. Ta chỉ khó chịu khi nghe cháu gọi là là ngài chủ tịch bằng giọng điệu xa lạ, sau này dứt khoát gọi là ông nội đi. Còn về Lạc Lạc, sở dĩ ta nhủ mày là vì thằng bé sao lại giống cháu đến mức như đúc ra từ cùng một khuôn thể, cái mắt, cái mũi, cái miệng, ta chỉ muốn nhìn thật kĩ để tìm điểm giống Lâm Hạo! Nhưng không cần nữa, bởi vì nó rất đẹp trai, sau này lớn lên có khi còn đẹp trai hơn ba của nó!

- Phương Ly: "..."

Cô và anh lúc này mới thực hiểu ra là bản thân đã nhầm lẫn to. Ông nội là một người có trái tim cực kì ấm áp.

Lâm Hạo nghe vậy, trong lòng tràn ngập cảm giác bình yên cùng an tâm vô cùng.

- Từ sau khi ba anh mất đi, anh chưa từng nhìn thấy ông nội vui như vậy. Bác sĩ bảo tình thần quyết định rất lớn đến thành công của lần phẫu thuật này. Thật sự rất cảm ơn em!

Phương Ly không trả lời, khóe môi nở một nụ cười tĩnh lặng, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Mọi thứ đang đẹp dễ yên ả đến nhường ấy mà lại bị phá hủy chỉ vì một vài câu nói của ông

- Phương Ly, nghe nói cháu bây giờ là diễn viên, nhất định là rất bận rộn?

- Dạ. Cháu cũng khá bận ạ!

- Thế lúc nào cháu rảnh? - Ông hỏi bằng thái độ quan tâm

- Chắc là sau khi phim đóng máy. Nhưng ông hỏi thế có gì không ạ? - Phương Ly chợt có linh cảm không tốt

- Lạc Lạc, cháu có thấy đói không? - Đưa tay vuốt cái má phúng phính của Lạc Lạc, chủ tịch Lâm hỏi

- Cháu... có một chút ạ! - Thằng bé thật thà trả lời

- Cháu ra ngoài một lát để ông nói chuyện riêng với ba mẹ cháu nhé, có người đang chờ trước cửa, cứ hỏi người đó nhà bếp ở đâu người đó sẽ dẫn cháu đi rồi lấy đồ ăn cho cháu.

- Vâng ạ! - Lạc Lạc ngoan ngoãn làm theo, chớp mắt thân ảnh nhỏ xíu khuất sau cánh cửa

- Tôi nay hai đứa cứ ngủ một phòng, Lạc Lạc sẽ ngủ với ông, để ông gọi quản gia Lý sắp xếp phòng!

Phương Ly căng thẳng quay đầu lại nhìn người đáng đứng cạnh mình, sau đó nghiêng răng trợn mắt.

Giờ nhau sao? Cái này tuyệt đối không có trong điều kiện mà anh đưa ra khi yêu cầu cô cùng anh sang đây nhé! Cái lần ở khách sạn cô còn chưa tính sổ với anh.

Lâm Hạo không cần nhìn cũng cảm nhận được sự phản kháng mãnh liệt từ cô

- Ông nội, biệt thự lớn như vậy, cháu thấy không cần thiết phải...

Đáng tiếc câu nói của anh bị cắt ngang

- Hai đứa này, Lạc Lạc đã lớn như vậy rồi còn ngại cái gì. Hai đứa xem ra đã làm lành với nhau rồi, vậy thì tranh thủ cơ hội này cho thằng bé một đứa em đi. Nhưng lần này nhất định gương mặt phải giống bên nội nhé! Phương Ly, ông cũng tuyệt đối không để cháu thiệt thòi đâu, sau khi phim đóng máy cháu hãy chuẩn bị làm cô dâu gả cho cháu của ông đi!

Phương Ly thất kinh hồn vía, mặt đỏ bừng bừng muốn đào cái hố chui xuống ngay.

Vậy ra khi này ông hỏi câu ấy là có ẩn ý cả!

Đúng là gừng càng già càng cay!!!

Mà sao ông có thể nói đến chuyện cưới hỏi dễ dàng như ăn cơm thế!!!

Hồi lâu Lâm Hạo mới khề ho một tiếng, đem chuyện quan trọng nhất nói ra

- Ông nội, thế còn chuyện phẫu thuật, bác sĩ bảo phải đưa ra quyết định càng sớm càng tốt...

Ông thờ dài một cái, khẽ lắc đầu

- Bác sĩ cũng nói rất rõ lần phẫu thuật này hy vọng không nhiều. Ông cũng biết mình già rồi không còn sống được bao lâu, nên dành thời gian còn lại ở

bên cạnh những người ông yêu thương thì hơn. Với lại, Lâm Hạo, trong nhà người mà ông lo lắng nhất là cháu, bây giờ thấy Phương Ly đã trở về bên cháu, còn có cả Lạc Lạc, chỉ cần nhìn thấy lễ cưới của hai đứa nữa thì ông có nhắm mắt cũng thấy an lòng.

- Không được! Ông nhất định phải phẫu thuật! Chẳng phải ông đã hứa với cháu chỉ cần sinh cho ông một đứa cháu trai thì ông sẽ đồng ý sao? Làm người nói được làm được đó cũng là những gì từ nhỏ đến lớn ông luôn dạy cháu mà...- Lâm Hạo hai tay siết chặt, lớn tiếng la lối, tất cả cũng chỉ là xuất phát từ tình yêu thương dành cho ông bằng cả trái tim của mình

- Cháu...dù thế nào đây cũng là lựa chọn của ông, không ai có thể thay đổi được, cháu đừng nói thêm nữa! - Ông hoàn toàn nghiêm túc và cứng rắn

- Ông...

Quả nhiên, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ông vẫn là người cố chấp đến vậy!

Phương Ly chứng kiến cảnh tượng này với nét mặt bình tĩnh, nhưng lồng ngực cô lại đang đập phồng, chứng tỏ cô đang rất kích động.

Là ý trời, vở kịch này đến cuối cùng cũng chỉ có cô mới kết thúc được nó!

- Chủ tịch, lúc này ông vừa lên tiếng hỏi cưới cháu đúng không? Thời gian cháu rảnh là hai tháng nữa sau khi bộ phim đóng máy, người lớn trong nhà cháu chẳng còn ai cả, cho nên ông nhất định phải phẫu thuật, phải khỏe lại để làm chủ hôn cho tụi cháu!

Lâm Hạo kinh ngạc sững sờ quay đầu nhìn sang nét mặt thân nhiên, đôi mắt sáng rực khi thốt ra những lời đó của cô.

Cứ như...cô thật sự muốn gả cho anh vậy!

Dẫu biết sự đồng ý của cô chỉ là đồng kịch nhưng anh vẫn không tránh khỏi kích động.

- Hai tháng thôi chứ gì, ông cam đoan đến lúc đó mình vẫn còn sức làm chủ hôn, không tin cháu thử gọi hỏi bác sĩ xem.

Phương Ly uất ức cắn chặt môi, không cam tâm làm đến vậy vẫn thua.

Cuối cùng cô đánh liều một phen, xem như hy sinh bản thân để cứu người. Hít một hơi thật sâu nhìn thẳng vào mắt ông, lời nói đồng dặc

- Cháu có thai rồi! Bác sĩ nói lần này lại là con trai, ông lẽ nào không muốn nhìn thấy cháu trai của mình chào đời với gương mặt giống bên nội như đực sao?

- "..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Chúng ta có con rồi

- Cháu có thai rồi! Bác sĩ nói lần này lại là con trai, ông lẽ nào không muốn nhìn thấy cháu trai của mình chào đời với gương mặt giống bên nội như đực sao?

Mặt Phương Ly trắng bệch sau đó chuyển sang nóng hừng hực.

Cảm giác của cô lúc này là...

Thấy hình như mình vừa tự đào hố chôn mình...!!!

Lâm Hạo đứng chết trân nhìn Phương Ly, vừa hoảng loạn vừa khó nghĩ, không tin nổi những lời nói đó lại được phát ra từ miệng cô.

Cô thế nào mà lại dám tự ý chỉnh sửa thành loại kịch bản như vậy để mà gạt ông nội. Nếu đã có ý định liều mạng đó thì lẽ ra nên bàn trước với anh mới đúng, chuyện đến mức này muốn anh phải làm thế nào đây?

Lúc này đã nói với ông năm xưa chuyện có Lạc Lạc là do tuổi trẻ thiếu kiềm chế, giờ lại có thêm một đứa, anh phải dùng lý do gì để biện hộ cho mình?!

Vẫn tiếp tục là thiếu kiềm chế sao???

- Cháu mới nói gì? Cháu bảo là cháu...- Ông nội kinh hoàng xác nhận lại

Phương Ly chậm chạp ngừng đầu, trống ngực đánh liên hồi, cánh môi run rẩy hồi lâu mới nhả ra được mấy chữ

- Bác sĩ nói, cháu có thai rồi, là...con trai!

Ông nội mặt đỏ bừng bừng, quay sang Lâm Hạo, dùng hết hơi sức mà gất lên

- Chuyện này...sao cháu không nói ông biết? Còn dám để Phương Ly lặn lội sang đất Pháp xa xôi này! Lỡ con bé và cháu của ông có chuyện gì ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

- Cháu...

Phương Ly nhìn như muốn nuốt chừng anh, mi mắt giật liên hồi, trong lòng không ngừng cầu khẩn rằng bức tượng đá trước mặt làm ơn thể hiện "biểu cảm can cố" giúp cô được không?

Đường đường giám đốc đốc tập đoàn giải trí Lâm thị hùng mạnh, sản xuất những bộ phim gây tiếng vang khắp cả nước, quản lý trên dưới hàng ngàn mình tinh mà đến chút kỹ năng diễn xuất cơ bản cũng chẳng có sao?

Lâm Hạo bối rối thần thờ hướng mắt lên trần nhà, chẳng ai biết anh nhìn cái gì vì trên đó vốn chẳng có cái gì để nhìn cả!!!

Rồi anh hít một hơi thật sâu để chấp nhận số mệnh, quay người sang, một tay nắm chặt lấy cánh tay cô, tay còn lại đưa lên sờ má cô

- Em biết mình mang thai từ lúc nào, sao không nói với anh!

Phương Ly đứng hình vì khả năng diễn xuất dở tệ của anh!!!

Cái giọng gì như đang trả bài thế kia???

Anh làm cô cũng khóp theo luôn.

- Vì...vì em muốn tạo bất ngờ cho anh, anh có vui không?

Phương Ly cố cười, giọng thản nhiên nhất có thể, trong lòng cũng đoán được anh đang "vui" đến mức độ nào.

- "..."

Sau đó, không còn sau đó nữa...

Biết ngay không thể trông cậy gì được kẻ vô cảm trước mặt, cô đành phải tự thân vận động thôi!

Chủ tịch Lâm chinh chiến thương trường nhiều năm, là một người có óc quan sát cực kì nhạy bén, muốn qua mặt được ông cùng với đồng đội...thì đành phải cố gắng hết sức mình.

"Phương Ly mày là diễn viên, còn đây là đang đóng phim, mày không được ngại ngùng, không được!"

Cô chủ động đưa tay nắm lấy tay Lâm Hạo, sau đó, nhẹ nhàng đưa lên và đặt vào vùng bụng bằng phẳng của mình.

Không gian và thời gian đột nhiên đông cứng lại.

Đôi môi Phương Ly hé nụ cười mang theo ánh sáng thanh khiết, giọng nói êm dịu như dòng nước

- Cách đây hai ngày lúc quay phim em thấy hơi mệt nên có vào bệnh viện khám, bác sĩ bảo là chúng ta có con rồi, là con trai, rất khỏe mạnh. Anh có cảm nhận được không? Xin lỗi, vì thấy anh đang lo lắng cho ông nên em mới không nói...

"Chúng ta đã có con rồi."

Lâm Hạo nín thở, cảm thấy bàn tay mình nóng ran, trong mắt có chút hoảng hốt.

Phương Ly lại có thể nói những lời yêu thương một cách lưu loát và cả hành động thân mật thế này với anh trong khi không hề tha thứ cho anh sao? Ngay cả trước kia khi cả hai còn yêu nhau cô ấy cũng không...

Có lẽ Phương Ly thật sự là một diễn viên với khả năng diễn xuất trời phú, một khi đã nhập vai sẽ khiến người ta chìm đắm và không nhìn ra được bất kì kẽ hở nào.

Cho nên, dù biết rằng tất cả đều là giả thì một thứ hạnh phúc không sao hiểu nổi vẫn tràn ngập khắp trái tim anh. Anh muốn tận hưởng giây phút này càng lâu càng tốt vì có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội nữa.

Không còn cơ hội nữa...

- Em vất vả rồi. Nếu có thấy không khỏe chỗ nào nhất định phải nói với anh! - Anh cuối cùng cũng bắt nhịp được cô, hai người đan tay vào nhau ấm áp

vô cùng

- E hèm!

Tiếng hân giọng của ông làm đầu óc Lâm Hạo bừng tỉnh, vội vã thu bàn tay của mình về, nắm chặt lại, còn đối với Phương Ly thì âm thanh đó như tiếng hô cắt của đạo diễn, cô nhanh chóng thoát vai, vài giây sau sắc mặt liền đỏ bừng không dám ngẩng lên.

- Hai cái đứa này, cũng chẳng phải là lần đầu lên chức bố mẹ, có cần phải âu yếm như vậy trước mặt ông già này không? Muốn gì thì cứ về phòng mà đóng cửa lại!

- "..."

Xin lỗi ông chứ về phòng đóng cửa thì kiếp sau mới có những cảnh vừa rồi nhé! (t/g: hẳn là kiếp sau!)

Phương Ly trong lòng nở hoa. Thành công rồi, ông không nhận ra được tất cả chỉ là diễn xuất!!!

Với suy nghĩ đó, cô mạnh dạn tiến thêm vài bước đến trước mặt ông, đôi mắt trong veo nhưng rất nghiêm túc.

- Chủ tịch, xin ông hãy vì đứa cháu chưa chào đời này mà chấp nhận phẫu thuật có được không? Ông không muốn nhìn thấy thằng bé khỏe mạnh đến với thế giới này với gương mặt giống ba nó và bên nội như đực sao?

Trong khi Phương Ly cho rằng mình đã thành công tới nơi thì ông nội liền lãnh đạm đáp lại câu nói đầy cảm xúc của cô

- Cháu lấy gì cam đoan gương mặt nó sẽ giống Lâm Hạo. Nhìn Lạc Lạc xem, tất cả đều là nét của cháu!

Phương Ly quýnh quá không kịp nghĩ cho kĩ đã vội nói

- Cháu... tại vì khi mang thai Lạc Lạc là lúc cháu bị anh ấy ruồng bỏ, rất hận anh ấy, suốt chín tháng không hề nghĩ tới gương mặt anh ấy nên thằng bé mới giống cháu. Lần này cháu sẽ làm ngược lại hoàn toàn, in hình anh ấy thành poster ra dán khắp mọi nơi có thể nhìn thấy được, đảm bảo đứa trẻ ra đời sẽ y đúc anh ấy!

- Lâm Hạo: "..."

- Ông nội: "..."

Phương Ly vừa nói xong liền lấy tay ôm đầu mình, trời đất ơi, từ đâu mà cô có được cái suy nghĩ hết sức thiếu muối lẩn thiếu não này thế không biết!!!

- Cháu xin ông hãy chấp nhận cuộc phẫu thuật, ông nhất định phải sống khỏe mạnh bên cạnh tui cháu! - Lâm Hạo chậm chậm lên tiếng

Tia kiên định trong mắt chủ tịch Lâm giờ phút này đã bị lung lay không ít nhưng ngay sau đó ông lại nói một câu chẳng hề liên quan

- Phương Ly, cháu có thể vào bếp nấu cho ông một ít đồ ăn thanh đạm không? Năm đó tuy chỉ ở lại có vài ngày nhưng ông rất nhớ hương vị những món ăn mà cháu làm

- Cháu... sao... - Phương Ly lúng túng vì đôi mắt ông dán chặt vào người mình, lời khen của ông và nhất là bốn chữ "cháu dâu tương lai"

Rồi ông vờ như ngẫm nghĩ gì đó, giây sao liền tuyên bố

- Nhưng cháu đang mang thai thật sự có chút không tiện, thôi thì bảo Lâm Hạo nó vào bếp cùng với cháu, có cần gì cháu cứ việc sai bảo nó, ông cho phép! À buổi tối cháu cũng hạn chế đi lại, nửa đêm có khát nước hay đói bụng cũng cứ việc sai bảo nó, ông cho phép!

Sét đánh cái rầm xuống khiến hai người bọn cô hóa đá!

Phương Ly quay sang người bên cạnh thì thấy anh ta sắc mặt có phần tối đi nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt đó là sao, cô hoàn toàn vô tội trong chuyện này nhé!!!

- Để ăn no rồi ta sẽ suy nghĩ lại chuyện phẫu thuật!

Cả hai giật mình ngơ ngàng nhìn về phía âm thanh vừa rồi được phát ra

- Ông... mới nói...

- Nhà bếp có camera, Lâm Hạo, cháu đừng hòng lười biếng qua mắt ông!

- "..."

- Ông nghĩ lại rồi, hai tháng quá lâu, nhân lúc ông vẫn còn khỏe, lễ cưới của hai đứa cũng nên mau chóng tiến hành đi!

- “...”

Facebook tác giả: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100024727483299>

Con gió ngày thu chưa bao giờ thổi mạnh đến thế làm cây cối hai bên đường rung lắc dữ dội, ánh nắng mặt cũng chưa bao giờ rực rỡ lóa mắt như thế, vạn vật đang yên tĩnh dường như phút chốc bị xáo động bởi vì sự xuất hiện của một người con trai.

Anh đứng im lặng như bức tượng đá dựa lưng vào chiếc BMW chắn ngang con đường vắng lặng. Cuối cùng sau khi chờ đợi rất lâu, rất lâu, anh cũng đã đợi được người trong số mệnh...

Chiếc xe được trang trí những bông hoa cưới rực rỡ đẹp mắt dừng lại cách nơi anh đứng không xa. Sau đó cửa xe bật mở, một người con gái bước ra khỏi, chậm rãi nâng đầu lên, rồi tiến về phía anh.

Cô đẹp như một thiên thần trong chiếc váy cưới trắng muốt lấp lánh huyền ảo tựa chỉ có trong truyện cổ tích, khuôn mặt thanh thuần diễm lệ, hai gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh như mặt nước xanh, từng bước đi thật nhẹ nhàng cùng những cánh hoa màu hồng phấn xinh xắn bị con gió cuốn rơi rụng lá tả quanh thân người, cảnh tượng tuyệt đẹp đó khiến người ta nín thở.

Đúng như anh đã từng nghĩ, Phương Ly trong bộ váy cưới chính là xinh đẹp nhất.

Nhưng thật nghiệt ngã, lần đầu tiên anh được nhìn thấy cô mặc nó lại là lúc cô gả cho người khác.

- Tại sao anh lại đến đây?

Ánh mắt cô thật bình tĩnh dửng dưng, không hoảng hốt càng không thò thẹn, một chút cũng không.

Đây có đúng là Phương Ly không? Tại sao cô có thể đối xử với anh như thế!

- Bây giờ anh không đến, lẽ nào đợi đến lát nữa lúc em thật sự gả cho hắn, sau đó sinh con đẻ cái rồi mới đến! - Giang Tuấn cười vang nhưng nụ cười đó chứa biết bao nhiêu là đắng cay đau khổ

Phương Ly không trả lời, vẫn giữ nguyên nét mặt đó mà nhìn anh.

Anh không nhìn được, nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh về phía mình rồi siết chặt lấy, rất chặt. Hơi thở của sự tuyệt vọng bao trùm lấy anh, mỗi câu mỗi chữ đều như nhát dao đâm thẳng vào tim

- Trước khi sang Pháp em đã hứa gì với anh, chỉ đưa Lạc Lạc cùng hắn ta đi gặp chủ tịch Lâm, sau đó không được đồng ý bất kì điều kiện gì nữa. Em còn bảo trong tình yêu quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau. Anh đã rất tin em, ngay cả khi Lưu Nhã Đình chạy đến nói rằng em và kẻ đó ở chung khách sạn anh vẫn một mực tin tưởng em, ngay cả khi nhớ em đến phát điên anh vẫn chỉ có thể một mình chịu đựng không dám bay sang đây tìm em vì không muốn em tổn thương, không muốn em cảm thấy mình là kẻ bị kiểm soát ngay cả quyền tự do cũng không có, vậy mà... quay lưng đi một cái em đã quên mất anh, quên mất tình yêu của anh, còn gả cho kẻ từng tàn nhẫn vứt bỏ em sao? Cho dù có chết anh cũng không tin đây là thật.

Phương Ly mở to đôi mắt nhìn anh, ánh mắt không suốt như pha lê không hề né tránh

- Nếu như anh đến chỉ để nói với em những lời này thì vô ích thôi, em sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu. Sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi, anh có thể tránh đường giúp em được không?

Đôi mắt Giang Tuấn dần xuất hiện những giọt nước mắt, anh nói trong nghẹn ngào đau khổ

- Không thể nào, rõ ràng là em hận hắn ta như vậy, sao chớp mắt có thể gả cho hắn được?! Trong mấy ngày ngắn ngủi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải hắn ta ép buộc em không? Hay là chủ tịch Lâm đó. Phải rồi, Lạc Lạc, có phải họ dùng thẳng bé ụy hiếp em không?

Thủ đoạn bỉ ổi, đó là bốn từ duy nhất Giang Tuấn có thể nghĩ đến lúc này nhưng đáng tiếc chính cô đã tước đoạt đi tia sáng cuối cùng của cuộc đời anh.

- Chẳng ai ép buộc em cả. Em gả cho Lâm Hạo là vì...

Vì em yêu anh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Không bao giờ từ bỏ em

- Chẳng ai ép buộc em cả. Em gả cho Lâm Hạo là vì...

Vì em yêu anh ấy...

Đôi mắt cô long lanh, dâng tràn niềm hạnh phúc khi nhắc đến người con trai đó.

Giang Tuấn thì ngược lại, anh trở nên điên cuồng, găm lên với cô

- Không lý nào có chuyện đó! Phương Ly em tỉnh lại đi, rốt cuộc Lâm Hạo đó đã cho em uống thuốc gì. Em đúng là yêu hắn ta, nhưng đó là chuyện của nhiều năm về trước. Bây giờ em đối với hắn chỉ có hận, người em đang yêu là anh, là anh mà...

Giọng nói anh ngừng lại, một lúc sau mới nín thở nói tiếp

- Nhất định là em bị ép buộc nên mới làm thế này đúng không? Bây giờ chỉ là đang diễn kịch với anh đúng không?

Giang Tuấn giống như người sắp chết đuối cố sức níu lấy chiếc phao cứu mạng, đôi mắt rực sáng tràn đầy hy vọng vào những lời vừa nói của mình.

Nhưng cuối cùng... tất cả chỉ là giấc mộng đầy hư ảo của anh.

- Nếu nghĩ như vậy khiến anh cảm thấy thoải mái hơn, thì cứ thế đi... Còn bây giờ, xin anh tránh ra, Lâm Hạo, anh ấy đang ở lễ đường chờ em!

- Em tưởng như vậy anh sẽ từ bỏ sao?! Cho dù bây giờ em có nói yêu hắn một trăm một nghìn lần thậm chí một lát nữa đây có gả cho hắn, làm vợ hắn thì anh cũng sẽ không bao giờ từ bỏ em! Vì anh tin trên thế gian này chỉ có anh là người có thể mang lại hạnh phúc hoàn mỹ nhất cho em. Người nắm tay em đi đến cuối đời...

- Anh vẫn nên từ bỏ thì hơn...- Cô lạnh lùng cắt ngang lời anh

- Em...

- Anh từ bỏ đi, cũng đừng tự lừa gạt bản thân mình nữa, em vốn chưa từng yêu anh.

Nói rồi Phương Ly giật tay về thật mạnh để thoát khỏi gọng kiềm của anh.

Bàn tay Giang Tuấn lơ lửng trên không trung, trái tim như bị con dao sắc lạnh cứa vào, cơn ác mộng đáng sợ nhất đang hiện ra trước mắt anh.

Tại sao người con gái anh yêu lại tàn nhẫn như vậy, tại sao sau tất cả những gì anh đã làm, sau tất cả những cố gắng hy sinh chờ đợi của anh cô vẫn có thể dùng thái độ lạnh băng nhất, tàn nhẫn nhất để làm tổn thương anh.

Ít ra... hãy để anh biết anh rốt cuộc anh đã làm sai điều gì được không?

Vì cái gì mà đến cuối cùng người cô chọn vẫn là kẻ gây ra cho cô bao đau đớn thống khổ đó chứ không phải anh...

- Anh biết, anh của sáu năm trước đã phạm phải rất nhiều sai lầm, nhưng anh những năm tháng qua đã nỗ lực rất nhiều để thay đổi, để trở nên xứng đáng với em. Em... vẫn không thể cho anh cơ hội sao?

Phương Ly quay phắt mặt đi một hướng không trả lời.

- Được. Anh muốn hỏi em một câu cuối cùng, nếu như bây giờ... bây giờ anh chết trước mặt em, em cũng nhất quyết gả cho hắn đúng không?

- Phải. - Phương Ly không chút do dự trả lời

Ngon lửa giận dữ trong lòng Giang Tuấn bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết, hai cánh tay vươn dài siết chặt thân thể nhỏ bé. Cái cảm giác đau khổ đến tột cùng như bị rơi xuống địa ngục đã khiến anh bất chấp tất cả lao vào hôn cô.

Điều khiến anh không ngờ đến nhất là Phương Ly không hề vùng vẫy, cũng không hề phản kháng, giống như một con búp bê cứng đờ trống rỗng vô hồn khiến anh càng tuyệt vọng hơn.

Cô giống như chỉ đợi anh thỏa mãn, đôi mắt xinh đẹp hồ hững, khoe môi nhàn nhạt thốt lên

- Nếu anh đã hôn đủ rồi thì để tôi đi. Từ nay tôi là phụ nữ đã có chồng, xin anh đừng tìm đến tôi nữa.

Nói rồi, Phương Ly quay lưng lại, hồ hững lạnh lùng tiến về chiếc xe trang trí đầy hoa cưới, tiến về lâu đài hạnh phúc của mình mà không thèm nhìn đến cái khoảnh khắc cả thân người Giang Tuấn hoàn toàn quỵ sụp trên mặt đất, cũng không chút để tâm đến âm thanh gào lên điên loạn vang đến từ phía sau.

Cứ thế mà rời đi, bỏ mặc anh giữa cái thế giới vắng lặng không còn chút ánh sáng nào cùng với trái tim bị giẫm nát đến không thể thành hình.

Bóng cô từ từ tan biến theo làn gió...

_KHÔNG!

Từ trong cơn ác mộng, Giang Tuấn bừng tỉnh. Mồ hôi ướt đầm cả gối, trái tim điên cuồng loạn nhịp, đầu óc không sao thở nổi, cổ họng như thắt chặt lại.

Nhìn ra màn đêm u ám bên ngoài, anh trấn an bản thân rằng những thứ vừa rồi chỉ là cơn ác mộng không có thực, tất cả đều là mơ.

Nhưng...

Tại sao giấc mơ đó lại chân thật như thế? Mỗi một chi tiết trong đó anh đều nhớ rõ ràng đến thế?

Lẽ nào...đây chính là bóng đen vây kín trái tim anh.

“Anh từ bỏ đi, cũng đừng tự lừa gạt bản thân mình nữa, em vốn chưa từng yêu anh.”

Trong căn phòng tối om chỉ có ánh trăng mờ nhạt chiếu rọi qua cửa sổ, Giang Tuấn ngồi trên giường rất lâu, rất lâu, chờ đợi giống như kẻ không linh hồn, đến khi mồ hôi trên người khô hết, những lời cô nói trong giấc mơ đó giống như liều thuốc độc ngấm vào xương tủy.

Một lúc sau, anh đứng dậy, mồ mẫm tiến về bàn làm việc, bật công tắc, bàn tay nhẹ nhàng lấy ra một chiếc hộp màu đỏ hình trái tim tinh xảo trong ngăn kéo, nâng niu nó như bảo vật vô giá.

Anh đã đợi ngày cô trở về, chính tay đeo thứ này cho cô từ rất lâu, rất lâu rồi...

Suốt những năm tháng cô quạnh không có cô bên cạnh anh chưa từng từ bỏ...

Vậy cho nên...

Bây giờ, dù có bất kì chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không từ bỏ...

Lần này chỉ cần gặp lại cô...

Anh tuyệt sẽ không để cô rời xa anh nữa...

Và trước khi cơn ác mộng đó trở thành sự thật...

Trước khi cô lần nữa bị kẻ đó hủy hoại giống như cái ngày của sáu năm về trước...

Anh nhất định phải cầu hôn cô...

.....

- Chẳng ai ép buộc em cả. Em gả cho Lâm Hạo là vì...

Vì em yêu anh ấy...

T/g: không biết có ai mong giấc mơ trên chính là kết thúc của truyện không?

Facebook tác giả: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100024727483299>

.....

- Này, chẳng phải lúc đầu đã bảo tôi chỉ dẫn Lạc Lạc qua gặp ngài chủ tịch thôi sao? Giờ lại muốn tôi gả cho anh, làm vợ anh, hôn lễ nên được cử hành sớm, đúng là càng lúc càng ép người quá đáng, nằm mơ giữa ban ngày! Lâm gia của anh toàn “những người thiếu ngủ” sao?

Phương Ly lên giọng, đem nỗi bức tức dồn nén từ nãy đến giờ nói hết ra, giờ nắm nắm tức giận hướng nhìn theo bóng lưng cao lớn thẳng tắp phía trước.

Nào ngờ “ai đó” đối với thái độ của cô chẳng chút để tâm, giọng nói vô cảm

- Phải, dạo gần đây công việc bận rộn buổi tối không ngủ được, trưa hôm qua anh nằm mơ, mơ thấy em gả cho anh!

Phương Ly chết sững, đứng như trời trồng, sau đó máu nóng trong người dồn hết lên mặt.

Cái con người chỉ giỏi chọc tức người khác này...

- Anh có tin tôi. ...

- Vừa rồi anh chỉ đùa thôi. Xin lỗi, anh không nghĩ mọi thứ lại trở thành thế này, chắc hẳn em khó chịu và uất ức lắm vì lần gặp ông này không như kế hoạch ban đầu, còn buộc phải đem danh dự của mình ra để đóng kịch. - Lâm Hạo quay đầu lại, chột hạ giọng tha thiết nói

Nhắc tới hai từ đóng kịch, nhớ đến những cử chỉ tiếp xúc thân mật khi nãy mặt Phuong Ly không tự chủ được mà đỏ hết lên.

Chính cô cũng không dám tin, bản thân lại có thể để anh tự nhiên đụng chạm vào người mình như thế. Chẳng phải bây giờ anh đối với cô chỉ là một người xa lạ không hơn không kém sao.

“Hứa với anh, chỉ dẫn Lạc Lạc cùng hẳn ta đi gặp chủ tịch Lâm, sau đó không được đồng ý bất kì điều kiện gì nữa, nhất là không được để hẳn ta chạm vào em”

Những lời đêm hôm đó Giang Tuấn đã nói, nỗi lo lắng của anh cùng lời hứa của cô đột ngột hiện về trong đầu.

Mi mắt Phuong Ly rũ xuống, cô đứng là đứa con gái chẳng ra gì.

Cho dù chỉ là tình huống bất đắc dĩ phải làm thế, thì cũng là cô không đúng!

- Qua rồi thì thôi đi. Điều tôi lo nhất là ông của anh lúc này lúc khác, lỡ đâu ông cứ dùng kế hoãn binh kéo dài thời gian phẫu thuật, rồi thì màn mang thai giả này không thể tiếp tục qua mắt được ông mất!

Vô thức nhìn xuống vùng bụng phẳng lì của mình, Phuong Ly lại thấy, ván cược vừa rồi quá mạo hiểm.

Lỡ như bị phát hiện, chẳng những sự nghiệp của cô đi tong mà cả người trước mặt này cũng chưa chắc được yên ổn.

- Này, anh nghĩ ra được tiếp theo phải làm gì chưa? - Phuong Ly ngẩng mặt lên lo lắng hỏi - Tôi sẽ không đóng kịch những triệu chứng mang thai đâu nhé!

- Nếu không muốn đóng thì chỉ cần mang thai thật là được rồi!

- Hờ?

Phía trước mặt văng lại một câu khiến Phuong Ly giật mình kinh hãi, hai mắt mở to nhìn sòng sọc vào kẻ đối diện, nào ngờ anh ta nhàn nhã thốt lên

- Không cần nhìn như vậy, anh chỉ đùa thôi!

- Anh...

Phuong Ly siết chặt tay ầm ức tức giận.

Con người này hôm nay bệnh lâu năm tái phát hay ngủ bị trẹo cổ thể, anh ta có còn nhớ mình là Lâm đại nhân, ngày đó đi theo trường phái lạnh lùng nghiêm túc cao ngạo bất khả xâm phạm không đây!

Hừ, dám giỡn với cô, vậy thì lát nữa cô sẽ cho anh biết tay.

- Chị ơi!

Tiếng gọi vang đến từ phía xa.

Những kí ức năm xưa đang ngủ vùi bỗng bừng tỉnh dậy.

Về gấp gáp hoang mang trên hết trên khuôn mặt của Phuong Ly. Sự đau thương và hổ thẹn khiến nước mắt của cô từng giọt trong suốt trào hết ra gương mặt xinh đẹp.

- Chị Ly Ly!

- Ân... Ân Ân...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Chụp ảnh gia đình

Chị Ly Ly!

Âm thanh từ xa vọng tới, giống như trong giấc mơ, song lại rất rõ ràng bên tai.

Sự xấu hổ và thẹn thẹn khiến Phương Ly không dám quay lại nhìn con bé.

“Ân Ân, ngày nào em còn cần chị thì chị sẽ chẳng đi đâu cả, cùng chơi đùa và nấu nhiều món ngon cho em.”

Nhiều năm trôi qua lời hứa đó vẫn in sâu trong tiềm thức của Phương Ly.

Người ta bảo trước mặt trẻ con không được nói dối, nhưng cô... đã phá vỡ lời hứa sẽ mãi bên cạnh con bé của mình, mỗi lần nhớ lại tiếng khóc của nó vào cái hôm tạm biệt để đi nước ngoài trái tim cô không sao thờ nổi.

Nghe Ngọc Mai kể lại rằng không lâu sau đó bệnh của Ân Ân rốt cuộc đã khỏi, con bé chẳng những nhớ rõ ràng những chuyện xảy ra trước lúc Lưu Nhã Đình bỏ rơi nó, biết được ai mới thật sự là chị ruột của nó, mà còn... không mất đi kí ức về Phương Ly cô.

Nhiều năm vậy rồi con bé vẫn không bỏ cuộc, mỗi lần về nước là lại đến tìm Ngọc Mai, mong cậu ấy có thể giúp liên lạc với cô, và tất nhiên Ngọc Mai không đồng ý.

Nghĩ đến đây, Phương Ly đưa tay lên lau đi dòng nước mắt thì đã phát hiện Ân Ân đứng bên cạnh mình bao giờ.

- Chị ơi, chị không nhận ra em sao? Em là Ân Ân nè chị! - Con bé đứng ngơ ngác buồn bã, đưa tay níu lấy đôi vai gầy đang run lên của cô

Phương Ly quay đầu lại. Thời gian trôi qua nhanh thật. Tiểu công chúa nhỏ bé ngày nào giờ đã mười một, mười hai tuổi rồi, cao lớn hẳn ra, nhưng vẻ đáng yêu như một con búp bê, đôi mắt to tròn long lanh, môi hồng chúm chím thì vẫn như xưa.

Con bé như vỡ òa khi nhìn thấy gương mặt cô

- Đúng là chị rồi, sao chị đi lâu như vậy chứ? Sao lại trốn kĩ như vậy chứ? Ân Ân rất nhớ chị, năm nào sinh nhật em cũng ước chị sẽ trở về, em không cần quà gì cả, chỉ cần chị về với em thôi!

- Xin lỗi em... Chị thật lòng... xin lỗi em...- Ngoại trừ trăm ngàn câu xin lỗi Phương Ly thật chẳng biết nói gì hơn nữa, lắc đầu nhắm mắt mặc dòng lệ trong suốt chảy xuống

Ân Ân ôm chặt lấy cô, người run run, miếu máo nước nờ

- Mặc dù người lớn không ai nói cho Ân Ân biết là vì sao chị lại bỏ đi nhưng em biết chị là có lý do. Em biết chị thương em nhất trên đời, còn hơn cả chị hai của em, chị, từ nay về sau chị đừng bỏ em mà đi nữa nhé!

- Ân Ân, em thật sự không giận chị sao? Không giận chị năm đó đã đóng giả chị hai em gạt em sao?

- Không, Ân Ân không bao giờ ghét chị! Ân Ân rất yêu chị, em muốn sống cùng chị cả đời.

Phương Ly đưa tay vuốt mái tóc mềm của nó. Ân Ân của sáu năm trước và sáu năm sau vậy mà chẳng thay đổi gì cả.

Lâm Hạo đứng đó chứng kiến màn hội ngộ của hai chị em, trăm mặc mím chặt môi, lồng ngực nhói đau dữ dội

Bi kịch mà cô phải chịu, Ân Ân phải chịu, sự đau khổ phân ly đó, tất cả là do anh, là anh...

- Mẹ ơi!

Không khí đang chùng xuống bỗng dung tươi sáng hơn khi có sự xuất hiện của Lạc Lạc, thằng bé từ trong bếp chạy ra, ánh mắt trẻ con chứa đựng đầy vui sướng hạnh phúc

- Mẹ ơi, trong bếp có nhiều bánh ngon lắm ạ! Mẹ vào ăn chung với Lạc Lạc đi!

Ân Ân chết sững như trời trồng

- Chị Ly Ly, nhóc này mới gọi chị là gì thế? Mẹ?! Hồng lẽ nó là con trai của chị hả?!

- À, ờ...- Phương Ly tự dưng mất tự nhiên, nói sang chuyện khác. - Lạc Lạc, chào chị Ân Ân đi con

- Chào chị Ân Ân, em là Lạc Lạc.

Ân Ân không quan tâm đến thông tin đó, mắt vẫn mờ to

- Nhóc thật sự là con của chị Ly Ly hả? Thế ba nhóc là ai thế?

Phuong Ly gạt mình định cản lại nhưng nào có kịp

- Hi, Lạc Lạc là con trai của mẹ Phuong Ly và ba tiểu nhân, à không là ba thôi! - Thăng bé nói xong còn dùng tay chỉ vào “bức tượng” đứng cạnh đó không nói gì từ nãy tới giờ

Ân Ân đưa tay bịt miệng, kinh hoàng kêu to

- Anh chị... có con rồi hả? Nhưng ba mẹ nói, một cặp đôi yêu nhau rồi đám cưới thì mới có em bé được! Ân Ân nhớ rõ ràng, anh chị năm đó chưa cưới nhau mà!!!

- Hai người lớn: “...”

- Em biết rồi nha, năm đó anh chị lên em cưới nhau mà không cho em biết đúng không? Xấu ghê! - Con bé đầy tự tin vào suy nghĩ của mình

- Hai người lớn: “...”

Thôi thì thà để nó nghĩ như vậy còn hơn!

- Quên mất, em đợi chị một chút nhé, chị vào bếp nấu một ít thức ăn cho chủ tịch Lâm rồi chị em chúng ta sẽ cùng trò chuyện với nhau tiếp.

Phuong Ly nói xong thì nắm tay Lạc Lạc rồi đi, Ân Ân cũng lật đật chạy theo đến nhà bếp.

- Chị ơi, cho em giúp chị với!

- Thôi, em còn nhỏ, cứ để chị làm cho!

- Ân Ân làm được mà, em cũng thường giúp mẹ Gia Mỹ mấy chuyện lật vớt, chị ơi, cho em giúp chị nhé! - Con bé nũng nịu lay cô

- Được rồi, nhưng em phải cẩn thận kéo đứt tay hay bỏng đấy! - Phuong Ly lấy thêm một cái tạp dề đưa cho Ân Ân, rồi cẩn thận dặn dò

- Hờ, anh hai, anh đang làm cái gì thế?

Ân Ân lúc quay người lại mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên vô cùng khi nhìn thấy thân hình cao lớn hiên ngang bước vào, nhà bếp rõ rộng rãi nhưng chợt có cảm giác chật hẹp. Lạc Lạc đang ngồi trên ghế ăn bánh cũng ngửa cổ nhìn anh.

Cái quan trọng nhất không phải là việc anh hai xuất hiện ở đây mà là cái hành động tự giác cởi áo khoác ngoài thật nhanh, xắn tay sơ mi lên cao, nét mặt hình sự, giống như chuẩn bị choảng nhau với người ta!!! À không không, là chuẩn làm một việc gì đó vô cùng nặng nhọc, vô cùng quan trọng.

Là gì thế nhỉ? Lẽ nào là bắt chuột và gián?!!! (t/g: Ân Ân thật đáng yêu)

- Là chủ tịch bảo anh ấy vào phụ chị một tay đấy, bởi vì... - Phuong Ly đang nói thì kịp nhận ra mình suýt lỡ lời nên dừng lại ngay, đưa tay bịt miệng, may quá...

Đôi mắt Ân Ân lóe lên tia sáng kì dị

- Anh hai có vẻ nghiêm túc lắm, chị còn không mau chóng thất nghiệp cho anh ấy đi!

- Thôi đi, anh ta thì có thể làm được gì, cùng lắm là rửa rau... - Phuong Ly bĩu môi, cái đó thì lại quá là nhẹ nhàng, cũng chẳng tốn công sức gì, cô tự làm cho rồi

- Chị, em có ý này... - Ân Ân ranh ma nhe răng cười

Hai phút sau, Lâm Hạo tay cầm con dao hướng mắt về cái bọc nhỏ trên bàn.

- Anh hai, trong nấu ăn lộ hành là dễ nhất đấy, em dạy anh nhé! - Ân Ân bộ dạng phấn khởi lạ thường

Ân Ân nhanh nhẹn lột mẫu một củ trước rồi nói

- Anh thấy chưa, hết sức đơn giản đến trẻ con cũng làm được. Hôm nay anh chỉ cần giải quyết “chuyện nhỏ nhặt” này thôi, những việc “gian khổ nặng nhọc” cứ để em và chị Phuong Ly lo. Anh mà làm tốt, lát nữa trước mặt ông em sẽ nói giúp anh vài câu!

Chuyện nhỏ nhặt!

Ân Ân vừa nói vừa nín cười, còn Phuong Ly chỉ lạnh lùng liếc Lâm Hạo một cái rồi lại tập trung vào việc của mình, nhưng trong lòng cô chợt có cảm giác rất lạ.

Thật sự khiến người ta không tin được. Đường đường giám đốc một tập đoàn lớn, nổi tiếng kêu gọi lạnh lùng, dáng người to cao, quần áo sang trọng vậy mà giờ đây ngồi chồm hổm dưới đất trong căn bếp, chật vật lột hành. Sau một hồi cái gì đến cũng đến, mắt anh chuyển sáng đỏ hoe, không biết từ

đầu nước mắt thì nhau ứa ra chảy trên má.

Lạc Lạc nhanh chóng chạy đến, bàn tay bé xíu lau nước mắt cho anh, giọng non nớt “an ủi”

- Ba ơi, ba nhớ nhà nên khóc à? Ba đừng khóc, làm con trai phải mạnh mẽ, giống như Lạc Lạc này! - Thằng bé còn phụ họa bằng cách chìa ra cho anh một chiếc bánh nhỏ. - Ba ăn rồi nín đi nhé, mấy hôm nữa chúng ta sẽ được về nhà mà...

Lâm Hạo:”...”

Phuong Ly:”...”

Ân Ân:”...”

Ân Ân không nhìn được ôm bụng bật cười to, Phuong Ly cũng phá lên cười. Trời ạ, Lâm đại nhân có ngày mang bộ dạng thảm hại thì thôi đi, còn bị một đứa trẻ năm tuổi mang bánh ra mà dỗ dành nín khóc. Chuyện này mà để người bên ngoài biết được thì hình ảnh cao cao tại thượng mà anh gầy dựng bấy lâu nay còn đâu nữa chứ.

Lâm Hạo ngơ ngẩn nhìn về phía Phuong Ly. Cô lúc này như được ánh sáng rực rỡ vây quanh, nụ cười tỏa nắng, có thể đổi lấy giây phút này dù có chịu khổ sở nhiều hơn anh cũng thấy xứng đáng.

Thế nhưng khi đôi mắt lấp lánh của cô chạm vào tầm mắt thâm thúy của anh, nhận ra anh đang đắm say nhìn mình, nụ cười trên môi liền lập tức biến mất, đỏ mặt quay đầu né tránh.

Hạnh phúc chớp mắt tan đi...

Thay vào đó là đau lòng...

.....

Bữa ăn tối hôm đó ở biệt thự Lâm gia ấm cúng vô cùng. Phuong Ly được chủ tịch Lâm thúc ép ngồi xuống dùng bữa với mọi người, tất nhiên Lạc Lạc cũng có phần ngồi kế cô, cạnh thằng bé là “người đó”.

Đối diện ba người bọn cô là đại thiếu gia Lâm Huy, thiếu phu nhân Gia Mỹ và bé Ân. Chủ tịch Lâm thì uy nghiêm ngồi vị trí chủ trì.

Một bàn bảy người cũng gọi là náo nhiệt trước nay hiếm thấy ở Lâm gia này.

Không gian sang trọng, đèn chùm tỏa tia sáng ấm áp, tất cả giống như một gia đình rất lâu mới được tụ họp đông đủ cùng nhau, ăn một bữa cơm đoàn viên, vui vẻ trò chuyện, chia sẻ mọi thứ trên đời.

Phuong Ly phúc chốc đã quên mất quá khứ, không màng đến sau này, thời gian sáu năm vốn không tồn tại mà hòa mình vào bầu không khí ấy.

Cuối buổi ăn, đại thiếu gia Lâm Huy đã khéo léo nhắc đến vấn đề vô cùng quan trọng - chuyện phẫu thuật của ông nội.

Chủ tịch Lâm lúc này không vòng vo nữa, nhân lúc có mặt đông đủ ở đây, trực tiếp đưa ra quyết định...

.....

Ánh mặt trời từ từ ló dạng, sắc vàng yếu ớt chiếu trên mặt nước xanh thẫm bao quanh căn biệt thự, hương hoa thơm ngát của buổi sớm mai lan tỏa trong không khí.

Phuong Ly đêm qua có chút khó ngủ nhưng lại thức dậy từ rất sớm, chuẩn bị quần áo tươm tất cho mình và Lạc Lạc để thực hiện những lời đầy mong đợi mà cuối buổi ăn hôm qua chủ tịch Lâm đã nói.

“Ông quyết định rồi, ông sẽ tiếp nhận phẫu thuật. Nhưng ông còn có một tâm nguyện chưa được hoàn thành, đó là nhân lúc ông còn có mặt, ngày mai cả nhà chúng ta cùng nhau đi chụp ảnh gia đình có được không? Trước kia lúc ba của hai đứa còn sống ông chưa từng nghĩ đến, sau này mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy rất hối hận.”

Trên bàn ăn, trừ hai đứa trẻ, mọi người sau khi nghe xong câu đó đều không kìm được nước mắt.

- Mẹ ơi, chúng ta đi chụp ảnh gia đình thật ạ?

- Phải, Lạc Lạc có thích không? - Cô vừa thay áo cho thằng bé vừa hỏi

- Thích lắm ạ! Đợi khi chúng ta về, con sẽ vào lớp khoe với các bạn!

Phuong Ly nghe đến đây lại thấy xót xa. Những đứa trẻ khác muốn có một bức ảnh chụp gia đình dễ dàng biết bao, còn con của cô...

Nhưng thằng bé lúc nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa một lần nhắc đến hoặc tỏ ý muốn có bao giờ mặc dù cô biết được nó khát khao điều đó

biết bao.

- CÁCH_Cánh cửa mở ra mang theo một bóng dáng

- Hai mẹ con chuẩn bị xong chưa, ông bảo là mười phút nữa...

Lâm Hạo đang nói thì dừng lại, nín thở sững sờ nhìn cả hai đang hướng về anh mà nở nụ cười.

Lạc Lạc đang kia giống như một hoàng tử, mặc bộ vest nhỏ, trước ngực là chiếc nơ màu đỏ, trang phục này do chính chủ tịch Lâm sai người chuẩn bị.

Phương Ly mặc một chiếc váy voan dài màu trắng mềm mại thướt tha tôn lên dáng người mảnh mai, phần thân váy in những bông hoa nhỏ màu xanh, kết hợp với nước da trắng ngà của cô vô cùng kiều diễm. Mái tóc dài uốn nhẹ phía sau lưng.

Người cô như có ánh hào quang rực rỡ bao phủ, chói lóa như hàng vạn vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Anh trước nay là người điềm tĩnh, hình như tất cả mọi chuyện anh đều có thể kiểm chế được, nhưng giờ phút này đây tự dưng anh lại muốn lao đến ôm chặt lấy hai người trước mặt trong vòng tay... mãi mãi không để họ rời xa anh.

- Này anh, lần sau vào phòng thì nhớ gõ cửa, lỡ tôi đang thay đồ thì thế nào? - Phương Ly mím môi chỉ trích sự bất lịch sự của anh, nó cũng cắt ngang những cảm xúc đang dâng trào trong lòng anh

- Nếu bị nhìn thấy thì do em cả thôi, ai bảo thay đồ mà không chịu khóa cửa!

- Anh...

.....

Cả gia đình nhanh chóng di chuyển đến nơi chụp ảnh.

Trời quang mây tạnh, xa xa không một bóng mây, ánh nắng nhuộm một màu vàng rực ấm áp, không khí trong lành mát mẻ yên bình.

Chủ tịch Lâm chống gậy, đứng chính giữa. Hôm nay trông ông tươi tỉnh và tràn đầy sức khỏe hơn bao giờ hết, dường như trên gương mặt không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu của sự bệnh tật nào.

- Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, hai vị có thể thả lỏng, gương mặt tự nhiên và biểu cảm thân mật hơn một chút có được không? - Thợ chụp ảnh từ nãy đến giờ liên tục nhắc nhở hai người tạo dáng trước ống kính

Phương Ly mím môi, cô đã cố hết sức thả lỏng nhất có thể rồi, nhưng chụp hình thì chụp hình, có cần phải để anh ta đứng sát rạt cô, quàng vai, ôm eo và đủ mọi động tác động chạm khác không?

Như những bức ảnh gia đình bình thường khác không tốt sao, thường sẽ là ba mẹ đứng hai bên, tay dắt đứa nhỏ đứng giữa, nhưng tự dưng theo chỉ thị của ông thì lại không được như thế!

- Hai đứa đang làm gì vậy? Tập trung một chút giúp anh đi. Cứ chụp đi chụp lại thế này, không những người chụp khó chịu mà một lát nữa nắng lên cao thì thế nào, đừng làm ông mệt mỏi và không vui có được không? - Lâm Huy không nhịn được mà nghiêm khắc lên tiếng, muốn hai người kiểm điểm lại mình

Phương Ly hồi lỗi vô cùng, kể từ giây phút đó, cô đầy nghiêm túc.

Ban đầu nụ cười gượng gạo, chỉ muốn xong thật nhanh nhưng cuối cùng lại bị cuốn vào, nụ cười từ tận đáy lòng cũng xuất hiện, từ khóe mắt đến nụ cười đều tràn đầy hạnh phúc.

Hạnh phúc chính là khi những người thân cùng nhau nắm tay, cùng nhau mỉm cười, giữa nắng ấm ngập tràn...

- Được rồi! Rất đẹp! Nghỉ 5 phút chúng ta lại tiếp tục.

Phương Ly vui mừng quay người sang thì phát hiện cơ thể của cô và anh lúc này dán nhau rất chặt, gần đến mức cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh.

Lúc Lâm Hạo buông tay bất chợt lòng cô trống rỗng như có thứ gì đó rất quan trọng vừa mất đi.

Hạnh phúc thế này vốn không thuộc về cô...

Vậy mà tại sao cô lại lưu luyến nó như thế!

- Ba ơi!

Trong lúc mọi người đang chìm đắm trong niềm vui, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng tiếng trẻ con đầy non nớt đáng yêu

Tất cả quay đầu lại nhìn bóng dáng nhỏ bé lon ton chạy đến.

- Mẹ ơi! Là bạn Hình Hình kia! - Lạc Lạc vui sướng reo lên

Hình Hình?!

Tất nhiên con bé không thể nào xuất hiện ở đây một mình được.

Đi cùng với nó là một người mà không cần nghĩ cũng biết...

Lưu Nhã Đình...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Vị khách không mời

Phương Ly chỉ có chút bất ngờ rồi thôi.

Tự bản thân cô cảm thấy mình chẳng làm gì sai, cũng chẳng gây ra loại chuyện đáng xấu hổ để mà không dám ngẩng cao đầu khi đối diện với người kia, nhưng chưa chắc chị ta đã có suy nghĩ đó.

Hình Hình nhanh chóng sà vào lòng ba mình, được anh ôm lấy và bế lên, những người bên cạnh không ngừng vỗ tay cũng như mỉm cười chào đón con bé. Xem ra mảnh ghép cuối cùng cũng đã xuất hiện, bức tranh gia đình đến lúc này mới thật sự hoàn chỉnh, đẹp để ấm áp khiến ai nấy nhìn vào đều phải muôn phần ngưỡng mộ.

Chỉ riêng một người không thấy thế...

Lưu Nhã Đình hận thù siết chặt tay, móng tay bầu mạnh vào da thịt.

Cô căm ghét Phương Ly đó, nếu đã biến mất thì tại sao không biến mất luôn đi, còn quay về làm gì chứ?

Nhưng Lâm gia bọn họ... đang cùng cô ta và thằng bé Lạc Lạc đó chụp ảnh gia đình sao?

Gia đình...

Lưu Nhã Đình cô dọn đến Lâm gia đã sáu năm, là sáu năm rồi nhưng chưa từng được họ xem là người trong nhà, mặc dù mỗi giây mỗi phút cô đều nghĩ đến việc sẽ yêu thương và chăm sóc tốt cho Lâm Hạo cũng như Ân Ân, bù đắp tất cả lỗi lầm ngày xưa nhưng đám người đằng kia nào có cho cô cơ hội.

Chẳng bao lâu sau ngày cái Phương Ly rời đi, sau khi xảy ra "chuyện đó", cứ ngỡ họ sẽ chấp nhận cô nào ngờ hai người gọi là "cha mẹ" Ân Ân lại nhẫn tâm chia cắt chị em cô, mang theo con bé sang Pháp định cư với lý do là muốn gần gũi chăm sóc ông nội, còn thực sự có đúng là thế không thì chỉ có trời mới biết.

Chiếc cầu nối duy nhất không còn, Lâm Hạo cũng tuyệt tình không giữ cô ở lại, phút chốc bầu trời tươi đẹp trước mắt cô sụp đổ tan tành.

Rồi bằng đi một vài tháng đột nhiên nhận được tin đại thiếu phu nhân - Kiều Gia Mỹ đang mang thai con đầu lòng. Chưa kịp vui mừng vì cứ ngỡ có con cho riêng mình rồi thì cặp vợ chồng đó sẽ trả lại Ân Ân cho cô, nào ngờ con của họ, chính là đứa bé gái cô vừa dẫn sang đây - Hình Hình vừa chào đời đã luôn ốm yếu nhiều bệnh tật.

Lúc con bé được vài tháng tuổi, chủ tịch Lâm mời người cao nhân về xem bói thì được phán rằng, con bé trước năm sáu tuổi không nên ở cùng với ba mẹ ruột mà nên giao cho người thân khác trong nhà chăm sóc thì mới có thể khỏe mạnh mà lớn lên.

Gia tộc họ Lâm tuy lớn, nhưng người đủ để họ tin tưởng giao con gái chỉ có Lâm Hạo. Biết được chuyện đó, cô đã phải khổ công biết bao để tiếp cận và chứng minh cho anh thấy rằng cô có thể giúp anh một tay nuôi nấng Hình Hình. Lúc Ân Ân còn nhỏ là do một tay cô chăm sóc nên việc này chẳng thể làm khó được cô.

Cũng may ông trời chiều cố, Hình Hình có vẻ rất hợp với cô, mỗi lần nó khóc to chỉ cần được cô ôm lấy dỗ dành là nín ngay, mà chuyện này lại không có ai khác làm được nên Lâm Hạo dù có muốn hay không cũng buộc phải để cô quay lại Lâm gia.

Những tháng ngày tiếp theo với cô như một giấc mơ. Sống chung một nhà với anh và Hình Hình, mỗi ngày chăm sóc con bé, cơm nước đợi anh trở về, rất nhiều lúc cô ngỡ rằng mình là vợ anh còn Hình Hình là con gái của cả hai.

Nhưng mà...những người trong Lâm gia đều trước sau như một, chưa bao giờ nhìn thấy những cố gắng nỗ lực của cô, mỗi lần dẫn Hình Hình sang đây đều chỉ chú ý đến con bé mà gạt cô sang một bên thậm chí xem cô giống như là người vô hình.

Phuong Ly đó năm xưa chỉ chăm sóc Ân Ân vài ba tháng, mà Ân Ân có phải con gái ruột gia đình họ đâu, luận công lao luận khổ lao, lý nào cô lại không so sánh được với cô ta?!

Chụp ảnh gia đình, tiếp theo sẽ là gì đây, chủ tịch Lâm đó có phải sẽ chia gia sản cho cô ta không?

Cô cố gắng bao năm nay chẳng được gì cả, nhưng Phuong Ly đó chỉ trở về có vài tháng lại nghiễm nhiên có được tất cả mọi thứ sao?

Nghĩ đến đó Lưu Nhã Đình không khỏi sôi máu, sự ghen ghét đố kỵ tăng thêm gấp nghìn lần.

Cô theo chân Hình Hình bước đến, hít một hơi thật sâu ngẩng đầu nhìn người trước mặt

- Lâm Hạo anh có biết mình đang làm cái gì hay không? Dẫn một người có con riêng về gặp ông nội, còn cùng chụp ảnh gia đình. Còn mọi người, xem cô ta là người trong nhà, nhưng có chắc rằng thằng bé con cô ta là máu mủ Lâm gia không?

Những người lớn kinh hoàng mờ to mắt.

Sau đó, Phuong Ly nhanh chóng bịt tay Lạc Lạc lại để thằng bé không phải nghe những thứ không hay, Gia Mỹ thị bịt tai Ân Ân, Lâm Huy cũng làm như thế với Hình Hình.

- Lưu Nhã Đình, cô bị điên rồi à, nơi này có trẻ con, cô nghĩ mình đang nói cái gì thế! - Lâm Hạo ánh mắt hằn học, sau đó, anh vươn tay ra chắn phía trước giống như che chở cho Phuong Ly và Lạc Lạc, điều này càng làm cho Lưu Nhã Đình ghi hận đến tận xương tủy

- Dù anh có mắng em em cũng phải nói, còn hơn là để cả nhà anh bị cô ta lừa. Anh đã từng thử đem thằng bé này đi xét nghiệm ADN chưa, anh không cho rằng cô ta vì việc năm ấy bị anh bỏ rơi mà tìm ai đó sinh một đứa trẻ rồi gán cho anh, sau đó bước chân vào gia đình anh rồi thực kế hoạch trả thù sao?

Phuong Ly vẫn giữ nguyên tư thế nhưng trong lòng bức tức vô cùng, cô thật sự không chịu được cái cách cô ta bịa chuyện để sỉ nhục cách người khác, cho rằng trên đời ngoài cô ta ra thì ai cũng xấu xa dễ tiện hết sao?

- Lưu Nhã Đình, tôi yêu cầu cô ăn nói thận trọng một chút!

- Phuong Ly, tôi không ngờ cuối cùng tôi lại thua thủ đoạn này của cô, chắc cô đắc ý lắm đúng không? Nhưng cô cẩn thận bản thân sẽ gặp quả báo đấy!

Gia Mỹ vốn đã chứng tai gai mắt với kẻ trước mặt, bây giờ không nhịn thêm được nữa

- Lưu Nhã Đình, đủ lắm rồi nhé, nơi này còn có mặt ông nội nữa, cứ cho rằng chúng tôi "trẻ người non dạ" bị lừa, còn ông, không lẽ Phuong Ly có thể qua được nhãn quang của ông sao?

- Chị đừng quên Phuong Ly cô ta xuất thân là diễn viên, muốn đóng kịch qua mặt người khác thì có gì là khó! - Nói đến đó, cô ta quay sang Phuong Ly, ánh mắt gắt gao

Toàn thân Gia Mỹ tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, giận dữ quát

- Nói thật nhé, tôi thấy cô không phải nghĩ cho chúng tôi, mà chỉ đang đố kỵ với Phuong Ly vì chúng tôi xem em ấy là người trong nhà thôi. Cô cho rằng bị Lâm gia chúng tôi đối xử bất công khi bao nhiêu năm cô "cống hiến" mà chẳng được gì đúng không? Nhưng tôi nói cô biết, sau những chuyện cô gây ra chúng tôi để cô ở lại Lâm gia, không bạc đãi là nhân nhượng cô lắm rồi, còn nữa, việc chăm sóc Hình Hình, mỗi tháng chúng tôi đều gửi tiền vào tài khoản của cô, lúc đó sao cô không thấy cô la lớn bảo rằng mình bị đối xử bất công...

- Không, em không đố kỵ cô ta, cô ta có cái gì đáng để mà em đố kỵ chứ?

Lưu Nhã Đình chuyển từ tức giận sang xấu hổ vô cùng nhưng gắng hết sức lấy lại bình tĩnh, lời nói vô cùng rành mạch

- Em là thật lòng không muốn mọi người bị cô ta lừa, sao mọi người cứ nhắm vào em, ngược lại là cô ta, có chứng cứ gì chứng minh thằng bé đó là con của Lâm Hạo, có giới thì mang ra đây...

Thấy Phuong Ly mím môi im lặng, Lưu Nhã Đình được nước là lối

- Sao, nói không ra lời được à! Chứng tỏ cô là kẻ nói dối!

- Tôi chính là chứng cứ của cô ấy!

Một giọng nói như có ma lực làm chấn động tâm trí của mọi người, khiến cho không gian và thời gian phút chốc đông cứng lại.

Phải hay không phải, dường như chỉ cần một lời của anh là đủ!

- Cô nghe cho kĩ đây, Lạc Lạc là con trai tôi, không cần đến cái gọi là chứng cứ! Cô không báo với ai đã dám tự ý dẫn Hình Hình sang đây, chỉ là vì muốn có mặt phá rối mọi người mà cả gan lợi dụng con bé. Cũng may là con bé Hình Hình bình an đến nơi, nếu không cô đừng nghĩ mình sẽ yên ổn với cả nhà tôi.

Lưu Nhã Đình đột nhiên cười, nụ cười trông thật cay đắng.

Phương Ly kinh ngạc nhìn Lâm Hạo. Trí nhớ của cô rất tốt, cả đời cô cũng không cách nào quên được là năm đó anh ta đã yêu Lưu Nhã Đình đến mức bị bỏ rơi vẫn có thể lựa chọn tha thứ, tàn nhẫn vứt bỏ cô chỉ để được hạnh phúc bên chị ta, vậy thì giờ đây tại vì sao lại nói ra những lời làm tổn thương chị ta như thế.

Không đâu, nhất định là anh đang diễn kịch, vì có mặt ông nên anh buộc phải thừa nhận Lạc Lạc là con trai của mình.

Đúng là vậy rồi...

Quay lưng đi anh sẽ lập tức xin lỗi và đổ dành Lưu Nhã Đình này, họ sẽ lại ân ái bên nhau.

Hình như ở đâu đó trong trái tim cô, một nỗi đau âm thầm từ từ trỗi dậy.

- Không, không phải như vậy, là do Hình Hình cứ khóc bảo nhớ mọi người nên em mới dẫn nó sang. Vợ quá không kịp...

- Đủ rồi... - Chủ tịch Lâm đập mạnh đầu gối xuống nền đất

Rõ ràng hôm nay là ngày vui cả nhà sum họp, rõ ràng tâm trạng ông đang vô cùng tốt, tốt đến nỗi quên mất là bản thân đang có bệnh trong người, vậy mà “vị khách không mời” kia vừa xuất hiện chớp mắt lại trở nên thể này...

- Lưu Nhã Đình, này giờ ta không lên tiếng là vì muốn giữ chút thể diện cho cô, hơn nữa là Ân Ân em gái cô cũng đang ở đây, không ngờ cô càng lúc càng quá quắt...

Ông giận dữ nói xong liền quay sang nhìn đứa trẻ đang méo máo đến tội nghiệp.

- Ông nghe cháu nói đã, cháu...

Lưu Nhã Đình nhanh chóng biện minh cho bản thân nhưng bị chủ tịch Lâm cắt ngang

- Nếu cô muốn gây rối, thì phải xem lại bản thân có “danh phận” gì đã. Ta đã chính thức hỏi cưới cô vào nhà chưa mà cô có quyền lên tiếng về việc Lạc Lạc phải hay không phải con cháu Lâm gia ta, còn vu oan giá họa, bôi nhọ sự trong sạch cháu dâu tương lai của ta...

Đôi môi của Lưu Nhã Đình thoáng chốc đã trắng bệch. Cô đứng đờ đẫn, đột nhiên nghe như không hiểu gì hết

Cháu dâu tương lai...

- Bây giờ cô để Hình Hình ở lại rồi về đi, tốt nhất là đừng để ta trong thời gian này nhìn thấy cô. - Rồi ông nheo mắt nhìn lên bầu trời trên cao, nhàn nhã nói - Chúng ta nhanh chóng tiếp tục đi, nắng sắp lên cao rồi!

- Vâng, thưa ông!

Mọi người xem như từ nãy đến giờ đều là giải lao, sau đó nhanh chóng ổn định vị trí để chụp hình.

Lưu Nhã Đình mở to mắt ngửa mặt lên, cố để không cho nước mắt rơi ra nhưng cuối cùng lại không làm được.

Tất cả đều tại Phương Ly đó, cô thề, chỉ cần còn sống ngày nào thì tuyệt đối không để cô ta sống yên. Phải sống lâu hơn cô ta để chứng kiến cô ta gặp quả báo.

Quay người lại rồi đi trong nỗi uất hận, được một đoạn xa sức nhớ ra chuyện gì đó, Lưu Nhã Đình vội vã lấy điện thoại trong túi xách ra, lục lọi trong danh bạ rồi ấn nút gọi một dãy số.

Những tiếng tút dài đằng đằng vang lên trong con giận giữ.

- [Là tôi, bà có biết hôm nay tôi vừa bay sang đây đã nhìn thấy những gì không?]

- [...]

- [Đứa con gái yêu quý của bà đang cùng chụp ảnh gia đình với người của Lâm gia. Chủ tịch Lâm đó còn gọi cô ta ‘cháu dâu tương lai’.]

- [...]

- [Hôm trước bà nói có cách khiến cô ta triệt để từ bỏ Lâm Hạo, nhưng cần tôi giúp một tay, rốt cuộc là cách gì?]

- [...]

- [Chuyện đó sao? Tôi nghĩ cô ta nhất định không biết. Nhưng để chắc ăn, sao bà không thử thăm dò?!]

- [...]

- [Được, khi máy bay đáp xuống tôi sẽ lập tức đến gặp bà.]

Kết thúc cuộc gọi Lưu Nhã Đình siết chặt điện thoại trong tay, ánh mắt sáng quắc chỉ toàn là thù hận.

“Phương Ly, nhất định là cô sẽ không ngờ được đâu, quả báo mà cô phải chịu chính là đến từ người mẹ ruột đã sinh ra cô đấy!”

“Đừng trách tôi, tất cả là tại cô đã ép tôi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.